This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

3 3433 00046768 2

1 SH3.C3
K4

STRABONIS
RERVM GEOGRAPHICARVM

LIBRI XVII.

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS
RECENSVIT,
VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE
ILLVSTRAVIT,
XYLANDRI VERSIONEM
EMENDAVIT

IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES
PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT
CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,
A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS CONRECTOR ET
SOCIETATIS LAT. IENENS. SOCIVS.

TOMVS TERTIVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCI.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

LECTORI ERUDITO ET AEQUO.

Etſi conſtitutum initio erat, cum de ratione edendi Strabonis antea expoſuiſſem, reliquos Tomos ſine praefatione emittere, aut breviſſima certe defungi, acceſſerunt tamen poſtea, de quibus lectores et ipſorum et mea cauſa admonendos putaſſem, ut conſilium illud abiicere non dubitarem. Erunt enim ſine dubio, qui nimis tarde et languide operam meam in hac parte verſari credant adeoque pronuntient, cum nunc demum, interpoſito trium annorum intervallo, Tomus tertius alteri ſuccedat. Quae quidem reprehenſio ſi ipſa veri ſpecie moleſtior graviorque prodeat, animi tamen ſtudiique tenacis conſcientia ita levatur, ut neminem fore exiſtimem, quin, perorata cauſa, me lubens promtusque illius culpae abſolvat. Ut enim taceam ſanctiſſima muneris officia, quorum partibus implendis nihil homini probo debet eſſe prius potiusque, cum inſtitutum operis huius curſum ſtrenue perſequerer, tanta oculis ex levi caſu iniecta eſt calamitas, ut ſubſiſtere non ſolum in

medio impetu cogerer, sed et postea Straboni omninoque Musis meis, in quorum contubernio et sodalitio otia data exhilarare soleo, non sine flebili gemitu multaque prece valedicerem. Quae cum audiisset Deus Optimus Maximus, opemque insperatam benigne misisset, nulla facta mora ad Strabonem redii, et, quantum per vires aliasque obportunitates licebat, relictam operam repetere conatus sum. In qua quidem quam rite et bene profecerim, cum exposita omnia pateant, iudicent ipsi lectores ita, ut, si quid secus et praeter rem acciderit, humaniter moneant, et meliora quaevis discendi cupidissimum edoceant. Quis enim mei similis id sibi adroganter tribuat, ut in opere tam arduo, librariorum praeterea manibus varie iactato, rerumque, quae obiiciuntur, multiplici copia referto, se nusquam a vera via aberrasse comminisci audeat?

Cum vero omnis haec ratio in diiudicando et constituendo contextu concluſa teneretur, quae ab illo consilio aliena vidissem, removenda et in aliud tempus differenda putavi, ne seorsum quaesita et ipsa re separata temere miscerentur mentemque disiicerent. In quo quidem si forte liberaliori manu iusto plura effudisse videar, id quidem feci vel codicum monitis inductus, vel a doctorum virorum sententiis invitatus, et ut singula magis inlustrarentur et confirmata statuerentur. In ipsis vulgati

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

vulgati antea textus mutationibus timidam et cautam manum admovi, nec niſi certis indiciis impulſus intuli. Lacunas fere ſimpliciter ex libris protraxi intactasque tantum non omnes reliqui, ne incerta incertioribus rependerem, aut lubricis coniecturis immergerem. In accentibus paſſim ut haererem, fecit vel editionum vaga fluctuatio, vel Grammaticorum varia inconſtantia, denique virorum doctorum in diverſas partes diſtractae ſententiae. Cum particulae encliticae, quas vocant, natura ſua et vi non niſi ad eas voces, ubi licet et datur, reiicere poſſint, quas ipſae adficiunt, etſi id interdum in proxime utrimque iunctis valere poſſit, eam etiam rationem ſequi viſum eſt. Xylandri interpretatio etſi in pluribus locis aliter conſtitui et effingi poterat, nolui tamen viri illius doctiſſimi et de Graecis literis optime meriti ingenium formamque expreſſam perire, etſi in Graecis occupatum facile paſſim aliqua effugiſſe fateor, quae mutationem exigere viderentur. Talis eſt locus lib. 9. p. 388. ſq. ubi de cauſis brevis Thebanorum potentiae quaeritur, de quo pluribus diſſeruit H. Stephanus ad Dicaearchi Geographica quaedam p. 92. ſqq. Sed iſta, ſi qua porro ſunt, alibi excutere et diiudicare licebit.

Reſtant longe graviora, quae ſine impietatis ſuſpicione praeterire non poſſum, et, quod in ſtructura argumentorum ſolet, in ultima praefa-

tionis huius parte locum ſuum ſortiantur. Nempe, quod vel ex levi adſpectu intelligent lectores, nova huic Tomo contigerunt ſubſidia, quibus ſuccinctus Strabonem adire, eumque in plurimis locis aut confirmare aut regere potui. Sunt autem ſingula haec:

1) Codicis Pariſienſis ad editionem Amſtelodamenſem a Brequignio facta conlatio, quam honeſti et de promovendis his literis bene meriti librarii liberalis ſedulitas ſumtibus ſuis comparavit et Lutetia Pariſiorum ad Strabonem, adornandum arceſſivit. Concinit is fere cum Moſcovienſi, etſi paſſim etiam modo plura modo pauciora, in primis ubi in evulgatis editionibus lacunae adparent, ſubminiſtrat. Quod quidem mirum non eſt, cum uterque ex Oriente fuerit advectus. Deſcripſit eum Brequignius in hiſtoria academiae inſcriptionum Pariſienſis Tom. 38. p. 52. et in praefatione Straboni praemiſſa, quippe ad quem Strabonis textum maxime exigere inſtituerat. Ita vero ille: Eſt, inquit, ſaeculi tertii decimi, ſcriptus in Oriente, a Mauro Cordato dono datus Sevinio, quem Msstorum conquirendorum cauſa Ludovicus XV. in Orientem miſerat.

2) Eodem honeſtiſſimi librarii ſtudio, cum votis meis omninoque literis fato ereptus fuiſſet Ruhnkenius, deſcripta ad me venerunt, quae deſideraveram, ſcholia Graeca Cyriaci Anconitani, qui

qui Gemisti Plethonis aetate vixit. Sed, quod ipso usu cognovi, exigui illa sunt, immo nullius fere ad Strabonem momenti. Cum enim sint pauca admodum, et ad recentiorem Geographiam comparata, tum maximam partem in inscriptionibus enarrandis versantur. Quam igitur spem iniecerant desiderata, eam praesentia mire deluserunt.

3) Lectiones Veneti codicis, olim Bessarionis, quem Venetum A. vocat Siebenkeesius, ad editionem Amstelodamensem diligentissime exacti. Cum enim in libro septimo subsedisset Siebenkeesii opera, nec nisi sparsim parcaque manu ex proximis libris hic illic aliqua adlevisset, ne codicis eius integra ope porro destitueretur Strabo, precibus adii *Iacobum Morellium*, cuius amplissimam doctrinam singulari comitate conditam praedicant omnes, eumque rogavi, ut funestam illam lacunam expleret, Strabonisque desideriis succurreret. Quibus ille precibus facile adnuit, nec solum proximorum librorum lectiones excerptas misit, sed et reliquorum librorum omnium spem adiecit. Cuius viri egregii liberalitatem, quam antea in Mela expertus eram, gratissimo animo ita prosequor, ut me non nisi cum vita piam eius recordationem depositurum esse spondeam.

4) Gemisti Plethonis lectiones, quae Thessaliam et insulas a Strabone enarratas complectuntur.

De-

Depromtae illae sunt ex Codice Vindobonensi studio *Weigelii*, Medicinae Doctoris experientissimi Graecaeque doctissimi, qui pro sua erga me amicitia et literarum promovendarum amore eas mecum communicavit. Notavi hunc Gemistum Plethonem B. ut a Veneto distingueretur, nec sine fructu ad aliqua Strabonis loca melius constituenda transtuli. Fruatur autem *Weigelius* meus benignitatis eius, qua etiam de Strabone bene mereri voluit, laetissima conscientia, habeatque animi mei gratissimi et deditissimi publicam hanc significationem.

Praeter illa subsidia ex codicibus scriptis recens parata adfuerunt etiam benevola studia Virorum omni doctrinae et humanitatis laude florentissimorum, *Adelungii* et *Dasidorfii*, qui lubenter instructissimae bibliothecae Electoralis Dresdensis thesauros recluserunt, ut eius opibus libere frui, si qua difficultas obiecta esset, liceret. Quem quidem favorem quo maiori cum fructu percepi, eo etiam vividiore grati animi sensu praedico.

Sed et laetissima spes proximis libris adfulget ex quatuor codicibus Mediceis proposita. Quae enim ex eorum uno in Variis Geographicis, parca licet manu, A. Gronovius adtulerat, in libro 9. deficiunt; quae alia tenuit, reliquos libros complexa, in scriniis clausa servavit, unde passim aliqua in notis ad Melam depromsit. Quod cum vidissem, ne diutius illae opes abditae laterent, et Strabonis

bonis uſibus detraherentur, inveſtigare praeſentem earum poſſeſſorem iisque potiri connixus ſum. Tum vero adparuit, ex A. Gronovii ſupellectile literaria publice divendita auctionis lege Ruhnkenii bibliothecae inlatas fuiſſe, qui cum docto cuidam viro, cuius nomen heredes ignorabant, utendas commodaſſet nec recuperaſſet, ſpes omnis modo enata plane evanuit. Neque tamen hic conquievi, ſed inde ad *Bandinium*, Mediceae bibliothecae Praefectum doctiſſimum et humaniſſimum, haec mea deſideria detuli, qui non ſolum benevole reſcripſit, ſed et pacta operae mercede pro uno codice quatuor promiſit. Atque in hoc denuo praedicandum eſt *Graeſſii* mei ſtudium in adornanda Strabonis editione conſpicuum, qui, cum id illi ſignificaſſem, parum ille cunctatus ſatis amplum pretium de redimendis illorum codicum conlationibus, quae ad reliquos libros pertinent, obtulit, quod quidem ab humaniſſimo *Bandinio* minime reiectum iri eo acrius ſpero, quo magis illorum codicum in explendis etiam lacunis praeſtantiam Ille praedicavit.

Alia ſi tenuerint viri docti literarum promovendarum fervore incenſi, ut liberaliter mecum communicent, maximopere rogo.

Errores ſi qui vel operarum incuria irrepſerint, vel correctoris acuti meosque oculos effugerint, facile excuſabit lector benevolus et ad veram rationem immutabit. Monendum tamen hoc putavi,

tavi, quod in margine aliquoties omiſſae ſunt notationes paginarum editionis Pariſienſis, quae ex ſubiectis indiciis addi poſſunt. Nempe in Tomo ſecundo

p. 344. lin. 6. huius ed. deeſt p. 296.
p. 374. lin. 4. — — p. 304.

in hoc Tomo

p. 23. lin. 7. — — p. 336.
p. 104. lin. 2. — — p. 349.
p. 211. lin. 4. — — p. 382.

Ita vero vale, Lector benevole, et conatibus meis fave.

CAROLUS HENRICUS TZSCHUCKE.

ΤΩΝ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ὀγδόῳ λέγει τὰ περὶ (deeſt in Moſc.) τῆς Ἐφεσίας, Μακεδονίας τὰ λοιπόμενα, καὶ Ἑλλάδα πᾶσαν· ἐν ᾗ καὶ ἐγχωριάζει διὰ τὸ πολύγνωστον τῆς χώρας, διακριβῶν καὶ αὐτοψιῶν τὰ μὲν ἀδιακρίτως καὶ ἀδιορίστως ὑπὸ τῶν ποιητῶν τε καὶ ἱστορικῶν· περὶ τῶν ταύτῃ πόλεων εἰρημένα· καὶ μάλιστα ὧν κατανόησίν τε καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως.

Cod. Ven. colore rubro haec libro octavo ſupra ſcripta exhibet, ducta quidem ex ipſa Strabonis narratione: Ἀποδώσομεν φησὶν καὶ τὰ λοιπὰ — — ἐνιαυτὸν ἐγχωριάσαντος. Poſtea verba Ἀρξάμενος, ἀφ' ἧπερ ἀπελίπομεν — μέχρι Βυζαντίου deſunt, et liber ipſe incipit: Μετὰ δὲ τοὺς Ἠπειρώτας et deinceps. De pluribus, quam alibi, in Cd. Moſcov. ſcribendi compendiis, quae non niſi ex contextu, eo tamen paſſim ambiguo, iudicari poſſunt, ut et de numeris, qui in hoc libro ſolis literis notati ſunt, cum in reliquis vocabula ponere ſoleat, monuerat in conlatione Matthaei.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI OCTAVI CAPITA.

In octavo describit reliqua Europae et Macedoniae, totamque Graeciam, cui quidem diutius immoratur ob regionis illius celebritatem, exquisitis diligenter et distinctis, quae minus accurate expositeque de eius urbibus dicta sunt a poetis et historicis, maximeque in catalogo aliisque locis Homerici carminis,

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ Graecia.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Ἐπεὶ δ' ἐπιόντες ἀπὸ τῶν τῆς Εὐρώπης ἑσπερίων μερῶν, pag. 332.
ὅσα τῇ θαλάττῃ περιέχεται τῇ ἐντὸς καὶ τῇ ἐκτὸς, τά τε βάρβαρα ἔθνη περιωδεύσαμεν πάντα ἐν αὐτῇ μέχρι τῆς Ταναΐδος, καὶ τῆς Ἑλλάδος οὐ πολὺ

VARIANTES LECTIONES.

1) Cd. Moscov. mutato verborum ordine ἑσπερίων τῆς Εὐρώπης.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM
LIBER OCTAVUS.

CAP. I.

§. 1.

Jam cum sumto ab occiduis Europae partibus initio; quidquid et extero et interno continetur mari peragraverimus, barbarasque etiam omnes, quas ea complectitur gentes, usque ad Tanain, et Graeciam: nec non exiguam Macedoniae

Graecia. λὺ μέρος τῆς Μακεδονίας [2], ἀποδώσωμεν νυνὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλαδικῆς γεωγραφίας. Ἅπερ Ὅμηρος μὲν πρῶτος, ἔπειτα καὶ ἄλλοι πλείους, ἐπραγματεύσαντο· οἱ μὲν ἰδία λιμένας, ἢ περίπλους, ἢ περιόδους γῆς, ἢ τὶ τοιοῦτον ἄλλο ἐπιγράψαντες, ἐν οἷς καὶ τὰ Ἑλλαδικὰ περιέχεται· οἱ δ' ἐν τῇ κοινῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ χωρὶς ἀποδείξαντες τὴν τῶν ἠπείρων τοπογραφίαν, καθάπερ [3] Ἔφορός τε ἐποίησε καὶ Πολύβιος· ἄλλοι δ' εἰς τὸν φυσικὸν [4] τόπον καὶ τὸν μαθηματικὸν [5] προσελάβοντό τινα· [6] καὶ τῶν τοιούτων, καθάπερ Ποσειδώ-

2) Quae praecedunt, in Cd. Pariſ. a ſecunda manu ſubpleta ſunt.

3) Aldus ex more, uti poſt, ἔφορος. Cf. ad lib. 7. p. 393. Caſ.

4) Sic omnes Mss. cum vetuſta verſione (*locum*) et edd. ante Xylandrum, qui poſuit τρόπον. Priſtinam lectionem recte revocavit Caſaubonus, ſenſu etiam comprobante. Eadem confuſio alibi ex libris, veluti apud Polybium, paſſim notatur. Sic infra in noſtro lib. 9. p. 423.

5 Ald. Hopper. προσελαβον· Xyl. nota confuſione προσέβαλον. Melius, iudice et Caſaub., προσελάβοντο. Cf. infra ad p. 385.

6) Inſerui καὶ ex Cd. Moſc. uti poſt ante verba καὶ Ἱππαρχος ex eodem τε, uti noſter in ſequentibus et alibi ſolet.

niae partem: porro nunc reliquam Graeciae deſcriptionem expediemus. Hanc primus omnium Homerus tractavit: poſt eum plures alii. Quorum quidam ſeorſum de portubus, circumnavigationibus, aut terreſtri circuitu, aliove conſimili argumento ſuum opus inſcripſerunt, in quo Graecanicarum etiam rerum expoſitio ineſſet: alii in communi hiſtoriae enarratione ſeorſum continentis terrae partium inſeruerunt demonſtrationem, ut Ephorus et Polybius. Fuerunt etiam, qui tractandis rerum naturalium cauſis, rebusque mathematicis

δώριός τε καὶ Ἵππαρχος. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων [7] εὐδιαίτητα· τὰ δ' Ὁμήρου σκέψεως δεῖται κριτικῆς, ποιητικῶς [8] τε λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τ' ἀρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἠμαύρωκε τὰ πολλά. Ὡς δ' οὖν δυνατὸν ἐγχειρητέον, [9] ἀρξαμένοις, ἀφ' ὧνπερ ἀπελίπομεν. Ἐτελεύτα δ' ἡμῖν ὁ λόγος ἀπὸ μὲν τῆς ἑσπέρας καὶ τῶν ἄρκτων, εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ ἔθνη καὶ τὰ τῶν Ἰλλυριῶν· ἀπὸ δὲ τῆς ἕω, εἰς τὰ τῶν Μακεδόνων μέχρι [10] Βυζαντίου. [11] Μετὰ μὲν οὖν τοὺς Ἠπειρώτας, καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς τῶν Ἑλλήνων Ἀχαρνᾶνές εἰσι, καὶ

7 Graecia.

Λ 3 Αἰ-

7) Mosc. subiicit ἐστ· Stroz. εὐδιαίτητά ἐστ.

8) Ita dedi cum Cd. Mosc. cum vulgo τε absit. Idem post scribit τὰ ἀρχαῖα. In utraque lectione consentit Paris. in priori Stroz.

9) Scrimger. ἀρξαμένῳ. Ceterum verba ἀρξαμένοις — Βυζαντίου in Paris. effluxerunt.

10) In Scrimger. praeponitur τῶ, quod saepe sit alibi in aliis libris, ut dubites, utrum in hoc nexu certam et constantem legem secutus sit Strabo, an promiscue voluerit dicere.

11) Gem. Pl. Μετὰ δὲ τούς. Stroz. Paris. Ven. omittunt μὲν οὖν.

cis quaedam id genus adsciverunt, ut Posidonius, et Hipparchus. At caeterorum quidem de scriptis facile est pronunciare: Homerica censoriam desiderant judicationem, cum poetice auctor loquutus sit, et non nostrae memoriae, sed vetusta denotaverit, quorum pleraque tempus obscuravit. Tamen pro viribus nostris eorum suscipienda est nobis explicatio, orsis ab his ipsis, in quae nostra desiit. Desiit autem ab occasu et septentrionibus progressa in gentes Epiroticas et Illyricas: ab oriente, in Macedones usque ad Byzantium. Ergo post Epirotas et Illyrios in Graecia sunt Acarnanes, Aetoli, Locri

O-

Graecia Αἰτωλοὶ, καὶ Λοκροὶ [12] οἱ Ὀζόλαι· πρὸς δὲ τούτοις Φωκεῖς τε καὶ Βοιωτοί· τούτοις δ' [13] ἀντίπορθμος ἡ Πελοπόννησος, ἀπολαμβάνουσα μεταξὺ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, καὶ σχηματίζουσά τε τοῦτον, καὶ σχηματιζομένη ὑπ' αὐτοῦ· μετὰ δὲ Μακεδονίαν, Θετταλοὶ μέχρι [14] Μαλιέων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς ἰσθμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐντός.

pag. 333.

§. 2.

[1] Ἐπὶ τούτοις μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γεγένηται· τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα, [2] ὅσας καὶ διαλέκτους παρεισ-

12) Τὰ οἱ praepoluit Caſaubonus morem ſecutus noſtri (cf. lib. 9. p. 418.) et codices. Ita paullo poſt editiones ante Caſaubonum non agnoſcunt τε, quibus ſuffragatur Ven. Tum pro πρὸς δὲ Xylander legit πρὸς καί.

13) Moſc. ſubiungit ἐστί.

14) Moſc. Μαλεαίων, uti Μαλεῖς vulgo et ante Facium in Pauſania 10, 8, 2. Vetuſta verſio hic etiam dat *Maleos*. Venet. Μαλιέων. Sed Μαλεῖς probant alii auctores et Strabo infra lib. 9. p. 429. Ita, ſed magis incerta penultima, in Peloponneſi promontorio fluctuatur, de quo infra ad p. 362.

1) Stroz. Venet. Pariſ. Gem. Pl. cum Caſaubonn. Ἰδὲ μὲν ὧν. Caſaubonus ſuſpicatur ἤδη μὲν, quod adiuvat Medic. in quo eſt; ἴδια μὲν ὧν. Vaticani tamen vulgatam praetuliſſe videntur, quae forſitan ex correctione in Cd. Moſc. tranſiit in ἐπὶ δυσμάς.

2) Venet. Pariſ. edd. Aldi et Hopp. ὅσα, nempe quia ad ἔθνη male referrent. Poſt variatione uſitata Moſc. τεττάρων.

Ozolae, Phocenſesque praeterea, et Boeoti. Quibus in altero mari opponitur Peloponeſus, ſinum complectens, qui eſt in medio, Corinthiacum, eumque formans ipſa, viciſſimque ab eo figuram accipiens. Poſt Macedoniam Theſſali ſunt usque ad Malienſes, et alios qui extra atque intra Iſthmum accolunt.

§. 2.

Multae autem cum ſint gentes Graeciae, praecipuae tot ſunt, quot et ſermonis Grae-

ξειλήφαμεν τὰς Ἑλληνίδας· τούτων δ' αὐτῶν τέσσα- Graecia.
ρσιν οὐσῶν, [3] τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀττίδι τὴν αὐτὴν φαμέν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοὶ, καὶ ἐκεῖθέν εἰσιν οἱ τὴν [4] Ἀσίαν ἐποικήσαντες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ νῦν λεγομένῃ γλώττῃ Ἰάδι· τὴν δὲ Δωρίδα τῇ Αἰολίδι· πάντες γὰρ οἱ ἐκτὸς ἰσθμοῦ, πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων, καὶ τῶν [5] περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωριέων, καὶ νῦν ἔτι Αἰολεῖς καλοῦνται· καὶ τοὺς Δωριέας δὲ ὀλίγους ὄντας, καὶ τραχυτάτην οἰκοῦντας χώραν, εἰκὸς ἐστι τῷ ἀνεπιμίκτῳ [6] παρατρέψαι

3) Ven. Paris. edd. ante Casaubonum praeponunt καί.

4) Prior interpres legisse videtur ἐκποιήσαντες· vertit enim: *in Asiam colonias deduxerunt.* Mutatio frequens.

5) Articulum omittunt Paris. et Ven. Tum Mosc. scribit Παρνασσόν. Idem alibi contra per σ simplex, ubi vulgo geminatur. Nam etiam in nostro scripturam libri incertam ferunt. Παρνασσὸς maxime in Latinis probatur, neque adeo aliter Romanos scripsisse contendit Broukhusius ad Propert. 2, 23, 13. Suadet etiam usus poetarum in metro, quod hanc formam admittit. Sed plura ad Melam 2, 3, 54.

6) Casaubonus vult μὴ παρατρέψαι, ut sensus sit, Dorienses propter adpositas causas linguam suam et instituta non facile alterius commistione corrupisse. Agnovit etiam negandi particulam vetustus interpres, dum reddit: *impermixtam*

Graeci varietates seu dialecti: nimirum quatuor. De his Ionicam cum antiqua Attica eandem esse diximus. Nam et Ionum nomen gesserunt prisci Attici, et inde sunt orti qui colonias in Asiam deduxerunt Iones, ac ea usi lingua quam Ionicam nunc appellamus. Dorica etiam eadem est quae Aeolica. Omnes enim Graeci qui extra Isthmum degunt, Atheniensibus, Megarensibus, et Dorieusibus qui circa Parnassum sunt exceptis, hodieque Aeolenses dicuntur, ac probabile est Dorienses, cum pauci essent ac solum asperrimum colerent, eo quod aliis

Graecia. τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἄλλα [7] ἤθη πρὸς τὸ μὴ ὁμογενὲς, ὁμογενεῖς πρότερον ὄντας. [8] Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις συνέβη, [9] λεπτογεών τε καὶ τραχεῖαν οἰκοῦντας χώραν, ἀπορρήτους μὲν εἶναι, καὶ [10] αὐτόχθο-

tam perduraſſe linguam. Et ſic Xylander: *probabile — linguam ſuam retinuiſſe.* Quae quidem ſententia ad ſenſum remque ipſam videtur eſſe accommodatior. Et quis neſcit, quam ſaepe in auctoribus ea particula elapſa turbarit? Sic ante ὁμογενὲς deſideratur in edit. ante Caſaubonum. Vulgatam tamen, quam exhibent omnes libri, lectionem operoſe adſtruere conatus eſt Salmaſius de Helleniſtica cap. 7. p. 433. ſqq. et hac interpretatione declaravit: *probabile eſt — linguam perverti ſſe et alios mores et conſuetudines immutaſſe praeter reliquorum Graecorum inſtituta, quibus antea non genere tantum, ſed etiam moribus et lingua cognati et affines erant.* Atque idem eadem de cauſa in Athenienſibus eveniſſe docet. Nempe παραπείψαι eventum, non cauſam hic indicat. Senſum reddidi in ipſa verſione.

7) Pariſ. Ven. et edd. ante Caſaubonum ἔθνη. Alii libri cum Guarino ἔθη, quod recte revocavit Caſaubonus. Commutatio minime infrequens. Cf. ad lib. 7. p. 317. Verba autem ipſa καὶ τὰ ἄλλα ἤθη — ὄντας abſunt in Gem. Pl.

8) Scrimger. cod. et Moſc τοῦτο δέ.

9) Pariſ. Ven. λεπτήν γε. Gem. Pl. et editiones ante Caſaubonum λεπτήν τε. Reliqui codices λεπτογεών τε vel λεπτόγεων τε, uti Vatic. et Moſc. quod etiam probat ipſe Thucydides 1, 2. et hinc recte poſuit Caſaubonus, etſi in ed. Pariſ. et Amſtel. ω tranſiit in ων. Prius et alibi, ut p. 343. πλάων, p. 344. et ſaepius εὔγεων, et ſic alia. Cf. Heſychius h. v. ex quo altera lectio, λεπτή, poteſt intelligi.

10) Vatic. A B. Pariſ. et Moſcov. alio ordine haec exhibent: διὰ τοῦτο καὶ αὐτόχθονας νομισθῆναι φησὶν ὁ Θ. κατέχοντας,

aliis non permiſcerentur, lingua aliisque moribus ab eiusdem gentis inſtitutis deſciviſſe, cuius antea pars fuerant. Quod idem Athenienſibus quoque uſu venit. Qui cum agrum tenerent tenuem atque aſperum, a nemine ſunt oppugnati, ſed pro indigenis habiti: cum (ut ait

Thu-

χθονας νομισθῆναι διὰ τῦτο φησὶν ὁ Θυκυδίδης, κατέ- Graecia.
χοντας τὴν αὐτὴν αἰεὶ μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτοὺς,
μηδ' ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων· τῦτο τοίνυν
αὐτὸ καὶ τῦ ἑτερογλώττου καὶ τῦ ἑτεροεθνοῦς αἴτιον,
ὡς εἰκὸς, ὑπῆρξε, καί περ ὀλίγοις οὖσιν. Οὕτω δὲ
τῦ Αἰολικοῦ [11] ἔθνους ἐπικρατοῦντος ἐν τοῖς ἐκτὸς ἰσθ-
μοῦ, καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερον ἦσαν, εἶτ' ἐμίχθη-
σαν, Ἰώνων μὲν ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιαλὸν κατα-
σχόντων, τῶν δ' Ἡρακλειδῶν τοὺς Δωριάς καταγα-
γόντων, ὑφ' ὧν τά τε Μέγαρα [12] ᾠκίσθη, καὶ πολ-
λαὶ τῶν ἐν [13] τῇ Πελοποννήσῳ πόλεων. Οἱ μὲν οὖν
Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν Αἰολικῇ

11) Mss. Casaubonn. Vatic. A. B. Mosc. παλαιοῦ, cuius forte in ἔθνους est explicatio. Paullo post tamen redit idem.

12) Ald. Hopper. Xyl. ᾠκίσθησαν. Casaubonus ad libros revocavit.

13) Articulum omittunt Paris. et Ven. Antea vocem Αἰγιαλὸν maiuscula litera scribendum hic esse, recte monuit Casaubonus, cum antea minuscula prodiret, et hinc a vetusto interprete et sequentibus *litus* verteretur. Cf. p. 383. Herodot. 7, 94. et Pausan. 7, 1, 2.

Thucydides) nemo eos pelleret, neque ipsorum quisquam agrum affectaret: haec igitur, ut apparet, causa fuit, cur quanquam exigua, gens tamen essent peculiaris, et suo sermone uterentur. Cum autem Aeolica gens extra isthmum invaluisset, etiam qui intra isthmum erant, olim Aeoles fuerunt, deinde mixti sunt, cum Iones ex Attica profecti Aegialum obtinerent, et ab Heraclidis Dorienses reducerentur, qui et Megara, et multas in Peloponneso urbes condiderunt. Iones quidem mox ab Achaeis expulsi sunt, Aeolica gente: et reliquae fuere in Pe-

Graecia. [14] ἔθνους· ἐλείφθη δ' ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό, τε Αἰολικὸν, καὶ τὸ [15] Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἧττον ταῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις, τοῖς μὲν ὀρεινοῖς τελέως οὖσι, καὶ οὐκ [16] ἐμπεπτωκόσιν εἰς τὸν κλῆρον, τοῖς δ' ἱεροῖς νομισθεῖσι τῷ Ὀλυμπίῳ Διὸς, καὶ καθ' αὑτοὺς εἰρήνην ἄγουσι πολὺν χρόνον, ἄλλως τε καὶ τῷ Αἰολικῷ γένους οὖσι, καὶ [17] δεδεγμένοις τὴν Ὀξύλου συγκατελθοῦσαν [18] τρατιὰν περὶ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κά-

14) Libri Caſauboniani et hic habent πλήθυς; mei receptam lectionem praeferunt. At ex re ipſa dubitatio his verbis objicitur, quod Strabo infra p. 383. ubi de Ionum migratione denuo narrat, Aeoles ab Achaeis et contra aperte diſtinguit. Quare ea ad gloſſema abiecit Heyne in opuſculis academ. Vol. 2. p. 7. natum ex iis, quae ex ſequentibus aliquis conlegiſſet. Nec leges et inſtituta Achaeorum usquam Aeolicarum civitatium fuerunt.

15) Codd. quidam Caſaubonn. Vaticani Δωριῶν. Ven. Δωριαίων, Pariſ. Δωριαῖον, Moſc. cum aliis Δωρικὸν, quod adſtipulante nexu inſtauravit Caſaubonus, cum antea in edd. legeretur Δωριᾶν. Δωρικὸν agnovit etiam Guarinus, qui vertit *gentes — Eolica et Dorica*. Poſt Ven. τότε Ἀρκάσι καὶ Ἠλείοις. Pariſ. τότε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις. Sic et τοῖς omittebatur ante Caſaubonum.

16) Moſc. Pariſ. et edd. ante Caſaubonum ἐκπεπτωκόσιν. Poſt verba καὶ καθ' αὑτοὺς εἰρήνην — χρόνον deſunt in Ven. Bemb. et Pariſ.

17) Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſc. Pariſ. δεδεγμένους. Sed vulgata aliorum et edd. apte facit ad nexum et ſenſum. Guarinus ambigue reddidit.

18) Pariſ. τρατιὰν, ſolemni mutatione.

Peloponneſo nationes duae, Aeolica atque Dorica. Quibus itaque minus fuit cum Dorienſibus commercii, ut Arcadibus et Eleis, quorum illi prorſus montani fuerunt, neque ſub ſortem venerunt, hi ſacri Jovi Olympio crediti, ſeorſum in pace diu vixerunt, maxime quia et genere Aeolici eſſent et exercitum recepiſſent qui ſub reditum He-

καθοδον, οὗτοι Αἰολιστὶ διηλέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι Graecia.
μαχτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον αἰολίζοντες· σχεδὸν δ' ἔτι [19] καὶ νῦν κατὰ πόλεις, ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωριζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Τοιαῦ- pag. 334.
τα μὲν οὖν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ ἕτως, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, ἀφωρισμένα. Λέγωμεν δὴ ἰδίᾳ ἀναλαβόντες, ὃν χρὴ τρόπον, τῇ τάξει περὶ αὐτῶν.

§. 3.

[1] Ἔφορος μὲν οὖν ἀρχὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἀκαρνανίαν φησὶν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων μερῶν· ταύτην γὰρ συνάπτειν πρώτην τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ἔθνεσιν. Ἀλλ' ὥσπερ ἔτος τῇ παραλίᾳ χρώμενος μέτρῳ, ἐντεῦθεν πειρᾶ-

19) Καὶ desideratur in Mosc. qui et pro ἀναλαβόντες cum Vatic. dat λαβόντες. Antea ex vitio Xylander ἀφωρισμένων. Ceterum verba: Τοιαῦτα μὲν οὖν — τῇ τάξει περὶ αὐτῶν ignorant Ven. Struz. Paris. et Gem. Pletho. Neque tamen a Strabonis more abhorrent.

1) Ven. Paris. praemittunt ὅτι. Aldus, ut alibi, Κύφορος.

Heraclidarum cum Oxylo venerat: hi Aeolico utebantur sermone: reliqui mixtum ex utraque dialecto sermonem usurpabant, alii magis, alii minus ad Aeolicam accedentes. Ac fere etiamnum urbium aliae aliter loquuntur: videntur autem Dorice loqui omnes, ob Dorienſium eminentiam. Tot igitur sunt Graecorum gentes, hocque modo eorum a nobis adumbrata distinctio. Proinde singulas ordine convenienti prosequamur.

§ 3.

Initium Graeciae ab occiduis partibus constituit Acarnaniam Ephorus, quae prima Epiroticas attingat nationes. Sed quemadmodum ille oram maritimam pro mensura usurpavit, indeque ini-

Graecia. ποιεῖται τὴν ἀρχὴν, ἡγεμονικόν τι τὴν θάλατταν κρίνων πρὸς τὰς τοπογραφίας, ἐπεὶ ἄλλως γ' ἐνεχώρει κατὰ τὴν Μακεδόνων καὶ Θετταλῶν [2] γῆν ἀρχὴν ἀποφαίνεσθαι τῆς Ἑλλάδος· ὅτω καὶ ἡμῖν προσήκει ἀκολουθοῦσι τῇ φύσει τῶν τόπων, σύμβολον ποιεῖσθαι τὴν θάλασσαν. Λύτη δ' ἐκ τῆ Σικελικῆ πελάγους [3] περιεσοῦσα, τῇ μὲν ἀναχεῖται πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τῇ δ' ἀποτελεῖ χερρόνησον μεγάλην τὴν Πελοπόννησον, ἰσθμῷ στενῷ κλειομένην. Ἔστι δὲ ταῦτα δύο μέγιστα [4] συστήματα τῆς Ἑλλάδος, τό, τε ἐντὸς ἰσθμῦ, καὶ τὸ [5] ἐκτὸς πυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πηνειῦ

2) Casaubonn. Mosc. Vaticani γῆν ἀρχήν· reliqui τὴν ἀρχήν, quod probarunt editores omnes. Nempe γῆν, ut alibi, facile in hoc maxime nexu conversum est in τὴν, et licet γῆν abesse posse et saepe etiam a nostro omitti sciam, hic tamen melius revocandum putavi. Post idem probatum esse vidi a Dorvillio ad Chariton. 2, 2. p. 160 et 5, 1. p. 435. ubi plura huius commutationis exempla conlegit. Contra γῆς pro τῆς turbavit in Pausan. 5, 1. in. Sic γῆς et τῆς infra p. 336. commissa notantur. Tum Mosc. προσήκειν, manifesta erroris causa, et θάλατταν ex more, quamvis nec eo constante.

3) Paris. Mosc. Ven. προσεισοῦσα, quod hic aptius videtur.

4) Gem. Pl. συστήματα τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰ λοιπὰ τότε ἐντὸς —. Post τό, τε dedi cum Mosc. pro τότε.

5) Xylander ante πυλῶν interposuit ἀπὸ, quod non concoquit Casaubonus, qui tamen locum reliquit, qualem habet ed. Al-

initium duxit, quod existimaret ad locorum descriptionem principem esse maris operam: (alioqui enim licebat a partibus Macedoniam ac Thessaliam attingentibus Graeciae initium arcessere) ita et par est naturam locorum subsequentes, mari tanquam nota uti. Ergo mare a pelago Siculo allabens parte sui quadam in sinum Corinthiacum effundit se, quadam Peloponnesum includit, magnam peninsulam, angustoque collo continenti annexam. Sunt igitur duo Graeciae maximi complexus, id quod est intra isthmum, et quod est extra ad Pylas usque

ξειλήφαμεν τὰς Ἑλληνίδας· τούτων δ' αὐτῶν τεσσά- Graecia.
ρων οὐσῶν, [3] τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι
τὴν αὐτὴν φαμέν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε
Ἀττικοὶ, καὶ ἐκεῖθέν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν [4] ἐποικήσαν-
τες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ νῦν λεγομένῃ γλώττῃ
Ἰάδι· τὴν δὲ Δωρίδα τῇ Αἰολίδι· πάντες γὰρ οἱ ἐκτὸς
ἰσθμοῦ, πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων, καὶ τῶν [5] περὶ
τὸν Παρνασὸν Δωριέων, καὶ νῦν ἔτι Αἰολεῖς καλοῦνται·
καὶ τοὺς Δωριέας δὲ ὀλίγους ὄντας, καὶ τραχυτάτην
οἰκοῦντας χώραν, εἰκὸς ἐστι τῷ ἀνεπιμίκτῳ [6] παρατρέψαι

3) Ven. Pariſ. edd. ante Caſaubonum praeponunt καί.

4) Prior interpres legiſſe videtur ἐκπέμψαντες· vertit enim: *in Aſiam colonias deduxerunt.* Mutatio frequens.

5) Articulum omittunt Pariſ. et Ven. Tum Moſc. ſcribit Παρνασσόν. Idem alibi contra per σ ſimplex, ubi vulgo geminatur. Nam etiam in noſtro ſcripturam libri incertam ferunt. Παρνασὸς maxime in Latinis probatur, neque adeo aliter Romanos ſcripſiſſe contendit Broukhuſius ad Propert. 2, 23, 13. Suadet etiam uſus poetarum in metro, quod hanc formam admittit. Sed plura ad Melam 2, 3, 54.

6) Caſaubonus vult μὴ παρατρέψαι, ut ſenſus ſit, Dorienſes propter adpoſitas cauſas linguam ſuam et inſtituta non facile alterius commiſtione corrupiſſe. Agnovit etiam negandi particulam vetuſtus interpres, dum reddit: *impermixtam*

Graeci varietates ſeu dialecti: nimirum quatuor. De his Ionicam cum antiqua Attica eandem eſſe dicimus. Nam et Ionum nomen geſſerunt prisci Attici, et inde ſunt orti qui colonias in Aſiam deduxerunt Iones, ac ea uſi lingua quam Ionicam nunc appellamus. Dorica etiam eadem eſt quae Aeolica. Omnes enim Graeci qui extra Iſthmum degunt, Athenienſibus, Megarenſibus, et Dorienſibus qui circa Parnaſſum ſunt exceptis, hodieque Aeolenſes dicuntur, ac probabile eſt Dorienſes, cum pauci eſſent ac ſolum aſperrimum colerent, eo quod

aliis

Graecia. χερρονήσοις μεγάλαις, διαπεποικιλμένην ἐκ διαδοχῆς ἑτέρᾳ τὴν ἑτέραν ἔχει. Ἔστι δὲ πρώτη μὲν τῶν χερρονήσων ἡ Πελοπόννησος, ἰσθμῷ κλειομένη [9] τεσσαράκοντα σταδίων. Δευτέρα δὲ ἡ καὶ ταύτην περιέχουσα· ἧς ἰσθμός ἐστιν ὁ ἐκ [10] Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, εἰς [11] Νίσαιαν τὸ Μεγαρέων ἐπίνειον, ὑπερβολῇ στα-

haec cohaerent. Mosc. διαπεποικιλμένων, unde putem legi posse: κύλικες δὲ καὶ — διαπεποικιλμένη, ὧν ἐκ —. Codices reliqui vulgatam tuentur; tantum Paris. χερρονήσοις.

9) Mosc. τετταράκοντα. Paris., qui et antea μὲν omittit, literae signo μ numerum reddidit.

10) Ven. πάντων τῶν μεγικῶν. Mosc. πάντων τῶν Μεγαρικῶν, uti etiam legunt Aldus et Hopperus legeratque Guarinus. Paris. πάντων τῶν μιδικῶν, quibus deletis secunda manus superscripsit: Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, atque ita habent reliqui codices, primusque reposuit Xylander, qui confirmat ex ipso Strabone p. 380. ubi Παγαὶ τῆς Μεγαρίδος commemorantur, etiam aliis notatae. Poterat addere Chrestomathiam, in qua hic diserte redditur ὁ ἐκ Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, unde etiam hanc lectionem probaverat Leopardus in emend. 3. 12. qui tamen etiam Παγῶν τῆς Μεγαρικῆς ex Plutarcho in Pericle c. 19. legendum proponit.

11) Vitiose Aldus et Hopperus Νίσαιαν. Moscov. accentu remoto Νισαίαν, uti et Casaubonus lib. 9. p. 391. f. Ita vero variatur et alibi in auctoribus, et utroque modo legitur in Plutarcho Solon. c. 12. et Phocion. c. 15. Nempe Νισαία, ex Grammaticorum praeceptis, si adiective sumatur subintellecta voce χώρα, Νίσαιος, si absolute de urbe, ut Ἀδρήστεια et Ἀδραστία, et similia. Idem monuit de Nicaea Stephanus. Cf. Schol. Villoison. ad Homer. Il. 13, 791. et Politus ad Eustath. T. 2. p. 549. Hic igitur retinui traditum.

apprime peninsulis ita est variata ac distincta, ut una alteram identidem excipiat. Prima peninsula est Peloponnesus, isthmo clausa stadiorum XL. Altera est hanc continens, cuius isthmus a Pagis Megaricae regionis Nisaeam usque Megarense navale, a mari ad mare

καθοδον, οὗτοι Αἰολισὶ διηλέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι Graecia.
μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον αἰολίζοντες· σχεδὸν δ' ἔτι [19] καὶ νῦν κατὰ πόλεις, ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Τοι- pag. 334.
αῦτα μὲν οὖν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ ἕτως, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, ἀφώρισμένα. Λέγωμεν δὴ ἰδίᾳ ἀναλαβόντες, ὃν χρὴ τρόπον, τῇ τάξει περὶ αὐτῶν.

§. 3.

[1] Ἔφορος μὲν οὖν ἀρχὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἀκαρνανίαν φησὶν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων μερῶν· ταύτην γὰρ συνάπτειν πρώτην τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ἔθνεσιν. Ἀλλ' ὥσπερ ἔτος τῇ παραλίᾳ χρώμενος μέτρῳ, ἐντεῦθεν πειρᾶ-

19) Καὶ desideratur in Mosc. qui et pro ἀναλαβόντες cum Vatic. dat λαβόντες. Antea ex vitio Xylander ἀφωρισμένων. Ceterum verba: Τοιαῦτα μὲν οὖν — τῇ τάξει περὶ αὐτῶν ignorant Ven. Struz. Paris. et Gem. Pletho. Neque tamen a Strabonis more abhorrent.

1) Ven. Paris. praemittunt ὅτι. Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

Heraclidarum cum Oxylo venerat: hi Aeolico utebantur sermone: reliqui mixtum ex utraque dialecto sermonem usurpabant, alii magis, alii minus ad Aeolicam accedentes. Ac fere etiamnum urbium aliae aliter loquuntur: videntur autem Dorice loqui omnes, ob Dorienſium eminentiam. Tot igitur sunt Graecorum gentes, hocque modo eorum a nobis adumbrata distinctio. Proinde singulas ordine convenienti prosequamur.

§ 3.

Initium Graeciae ab occiduis partibus constituit Acarnaniam Ephorus, quae prima Epiroticas attingat nationes. Sed quemadmodum ille oram maritimam pro mensura usurpavit, indeque ini-

Graecia. βραχικῦ κόλπου, διὰ τῆς Οἴτης καὶ τῆς [17] Τραχινίας εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καθήκοντα ἔχουσα τὸν ἰσθμὸν καὶ τὰς Θερμοπύλας, ὅσον ὀκτακοσίων ὄντα σταδίων. Πλειόνων δ' ἢ χιλίων ἄλλος ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ αὐτῦ κόλπου τῦ Ἀμβρακικῦ διὰ Θετταλῶν καὶ Μακεδόνων, εἰς τὸν Θερμαῖον διήκων μυχόν. Ὑπαγορεύει δή τινα τάξιν οὐ φαύλην ἡ τῶν χερρονήσων διαδοχή· δεῖ δ' ἀπὸ τῆς ἐλαχίστης ἄρξασθαι, [18] καὶ ὡς ἐπιφανεστάτης.

ΚΕΦ.

17) Mosc. Τραχωνίας ex pronuntiationis ambiguitate. Sic deinceps idem Μαλιακόν. Verba καὶ τὰς Θερμοπύλας eiecit Gem. Pletho.

18) Omissis duabus his particulis Mss. Casaubonus. Vaticani, Mosc. melius, opinor, ἐπιφανεστάτης δὲ, nisi offenderit δὲ repetitum, cuius tamen exempla in nostro passim prostant, insigniora etiam, veluti lib. 7. p. 292. f. Τὸ ὡς ignorat praeterea Gem. Pletho.

tae isthmus ab Ambracio sinu per Oetam et Trachiniam in Maliacum sinum per Thermopylas porrigitur octingentorum fere stadiorum longitudine. Alius est eo stadiorum longitudinem superans, ab eodem Ambracio sinu per Thessaliam et Macedoniam in Thermaei sinus recessum tendens. Hic peninsularum succesſus ordinem nobis praescribit minime ineptum: incipiamus autem a minima, eademque illustrissima.

CAP.

πῶ [6] ποταμῶ· τῦτο δ' ἐςὶ τὸ Θετταλικόν· ἔςι δὲ καὶ μεῖζον, καὶ ἐπιφανέςερον τὸ ἐντὸς ἰσθμῦ· σχεδόν δέ τι καὶ ἀκρόπολίς ἐστιν ἡ Πελοπόννησος [7] συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Χωρὶς γὰρ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως τῶν ἐνοικησάντων ἐθνῶν, αὐτὴ ἡ τῶν τόπων θέσις ὑπογράφει τὴν ἡγεμονίαν ταύτην. [8] Κόλποις γὰρ καὶ ἄκραις πολλαῖς, καὶ τοῖς σημειωδεςάτοις χερ- Graecia.

Aldina, cum praeſertim nihil invarent libri ſcripti, quod et de meis adfirmo. Ipſe tamen hanc emendationem ſiſtit: μέχρι πυλῶν καὶ τῆς ἐκβολῆς τῦ Πηνειῦ. Nempe recte ſenſerat Xylander, ἐκτὸς cum πυλῶν iungi non poſſe, et male verti a Guarino, *exteriora portarum*, *id eſt Thermopylarum*. Aperte hic aliquid excidit, quod reſponderet verbis τὸ, τὸ ἐντὸς Ἰσθμῦ, unde reliquam Graeciae partem intra Iſthmum, ἐντὸς Ἰσθμῦ, notaret Eadem obpoſitio ſupra p. 321. et 331. Tum vero locus integre ſic conſtituatur: καὶ τὸ ἐκτὸς μέχρι πυλῶν — uti verbis, licet traiectis, reddidit Penzelius, vel etiam forte: καὶ τὸ ἐντὸς Ἰσθμῦ καὶ πυλῶν —.

6) Deeſt haec vox in Vatic. Pariſ. Moſc. et edd ante Caſaubonum, nec abſens valde deſideretur. Tum Moſc. cum Vatic. habet καὶ τῦτο. Idem etiam μεῖζω. At ſi ſequentia reputes et initium libri 9. huc referas, μεῖον legendum videtur, ut ſibi conſtet.

7) Moſc. τῆς συμπάσης, et antea Gem. Pletho σχεδόν δέ τοι. In ſequentibus, cum aperte ad totam Graeciam pertineant, a qua avocare videtur et ad Peloponneſum remittere particula γὰρ, ſubplevit hic aliqua verſio Penzelii. At aut obſcurius haec nectit Strabo, aut aliqua deſiderantur.

8) Moſc. κόλπος τε καί. Poſt Gem. Pletho σημειωδεςάτοις. Χερρόνησοι μεγάλαι διαπεποικιλμέναι ἐκ —. Sed et ſic laxiori nexu haec

que et Penei oſtia: id eſt Theſſalia. Sed ea pars, quae intra iſthmum continetur, maior eſt atque illuſtrior: adeoque arx quodammodo totius Graeciae eſt Peloponneſus. Nam ut omittam inhabitantium gentium ſplendorem atque potentiam, ipſe locorum poſitus principatum ei arrogat. Sinubus enim, et promontoriis, inſignibusque sp-

Peloponnesus. τὴν ἄρκτον, ὃ ἐστι τὸ ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας εἰς [4] Αἴγιον· ἡ δὲ [5] περίμετρος μὴ [6] κατακολπίζοντι, τετρακισχιλίων σταδίων, ὡς Πολύβιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ καὶ τετρακοσίους προσίθησι· κατακολπίζοντι δὲ πλείους τῶν ἑξακοσίων ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις. Ὁ δ' ἰσθμὸς [7] κατὰ τὸν διολκὸν, [δι' ὃ τὰ προθμεῖα ὑπερ-

causam ponit in falsa Strabonis notione de sinus Hermionici magnitudine, quod non capio. In sequentibus articulum τὴν omittit. Moscov. ante ἄρκτον, et hinc in novam lectionem succedit iterum Gem. Pletho ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας, pro eo, quod vulgo ferebatur ἀπὸ Μαλιῶν δι' Ἀρκαδίας. Cum igitur libri auctoritate ad veram rationem revocari posset Strabo, ab ea eum diutius aberrare nolui, etsi et longitudinis eosdem terminos constituit Agathemerus 1, 5. et latitudinis Plinius 4, 10. s. 6. Tum vero Μαλέαν et Μαλεῶν deinceps aegre ferantur.

4) Vaticani et Mosc. male Αἰγαίων, quod vitium ante Gronovium obsidebat etiam Agathemer. c. l. Per ι noster infra cum aliis.

5) Ita Casaubonn. Vaticani, Ven. Paris. Moscov. Gem. Pletho cum vetusto interprete. Vulgo περιδρομος, quod praeluisse etiam videntur Stroz. et Bemb. certe inde ab Aldo propagatum est in omnes editiones. Equidem recepi περίμετρος, qua voce utuntur et alii in simili nexu, quo ad μῆκος et πλάτος respicitur, uti Diodor. 2, 8. Agathemer. 1, 5. — sed et noster saepius, veluti lib. 10. ubi hoc et κύκλος promiscue adhibet.

6) Ven. κατακολπίζον Δ. Sic idem sequentes numeros literis suis exprimit.

7) Haec verba ad θάλατταν usque ignorant Ven. Gem. Pl. Vaticani duo et Paris. Post διολκὸν ed. Amstel. ν male ex praecedente voce repetitum inferserat. Quae praeeunte Casaubono uncis inclusa sequuntur, aliena ab hac narratione videntur, etsi omnes libri agnoscunt.

ptentriones a Taenaro per Arcadiam ad Aegium. Ambitus est, siquidem sinus non intres, ιν ϲιϛ stadiorum, Polybio auctore: Artemidorus ϲϲϲϲ adiicit: sin vero sinus intres, ιϛϛ ιϛϛ et amplius. Isthmum, qua ma-

ὑπερπαλλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατ- Peloponnesus.
των,] εἴρηται, ὅτι [8] τετταράκοντα σταδίων ἐστίν.

§. 2.

Ἔχουσι δὲ τῆς χερρονήσου ταύτης τὸ μὲν ἑσπέριον [μέρος] Ἠλεῖοι καὶ Μεσσήνιοι, κλυζόμενοι τῷ Σικελικῷ πελάγει· προσλαμβάνουσι δὲ καὶ τῆς ἑκατέρωθεν παραλίας, ἡ μὲν Ἠλεία πρὸς ἄρκτον ἐπιφέρουσα, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου [3] μέχρις ἄκρας Ἀράξου, καθ' ἣν ἀντίπορθμός ἐστιν ἥ τε Ἀχαϊκὴ καὶ αἱ προκείμεναι νῆσοι, Ζάκυνθος καὶ [4] Κεφαλλη-

νία,

8) Sic dedit Caſaubonus, adſentientibus libris ſuis et nunc aliis. Nec aliter Guarinus, Aldus et Hopperus. Nempe τετταράκοντα invito Straboni (cf. antea p. 334.) obtruſerat Xylander.

1) Tamquam ſuſpectam vocem, adpoſitis uncis, notavit Caſaubonus, et abeſt ea certe a duobus Stroz. Ceteri tamen tuentur, et cum in utramque partem poſſit diſputari, reliqui.

2) Male hoc et Ἠλεία ſpiritu aſpero ſignant tres ante Caſaubonum editores.

3) Pariſ. μέχρι, uti Xylander. Idem Pariſ. cum Stroz. et Ven. poſt omittit ἐστιν. Tum Ven. Ἀχαϊκία.

4) Ante Caſaubonum ſimplici κ prodibat, quod paſſim etiam in aliis auctoribus, maxime in Latinis obſervatur, de quo ad Melam 2, 7, 91. Suadet id adeo conditoris nomen, etiam

naves per ſulcum quendam terra ab uno mari ad alterum traducuntur, ſtadiorum eſſe L dictum eſt.

§. 2.

Huius paeninſulae partem occiduam tenent Elei ac Meſſenii, et Siculo mari alluuntur. Sed et utrinque in alteram oram porriguntur hi. Nam Elis verſus ſeptentrionem flectitur et initium Corinthiaci ſinus usque ad Araxum promontorium, cui in maris opponuntur altera parte Acarnania et ante eam ſitae inſulae Zacynthus, Cephallenia,

Peloponneſus. νία, καὶ Ἰθάκη, καὶ Ἐχινάδες, [5] ὧν ἐστι καὶ τὸ Δουλίχιον· τῆς δὲ Μεσσηνίας τὸ πλέον, ἀνεῳγμένον πρὸς νότον, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, μέχρι τῶν καλουμένων Θυρίδων πλησίον Ταινάρου. [6] Ἑξῆς δὲ μετὰ τὴν Ἠλείαν [7] ἐστὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρὸς ἄρκτους βλέπον, καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον· [8] τελευτᾷ δ' εἰς τὴν Σικυωνίαν. Ἐντεῦθεν δὲ Σικυὼν καὶ Κόρινθος ἐκδέχεται μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ. Μετὰ δὲ [9] τὴν Μεσ-

etiam in numis, et teſtimonium inſcriptionis apud Reineſ. 3. 85. At duplex praecipiunt omnes ſcripti, et Euſtathii monita ad Homer. Odyſſ. 1, 105. p. 26, 49. Baſil. et ad Dionyſ. v. 431. Cum igitur in diverſum ſcriptura agitari poſſit, uſus tamen in alterum magis inclinat. Tum in multis diſcrepant paullum conditorum et locorum nomina, de quo vid. infra p. 380. f. de *Tenne*. Ceterum Pariſ. ſcribit Κεφαλλανία non ſine ſociis exemplis. Et ſic apud Reineſium c. l. per α, nempe ex diverſa dialecto.

5) Verba ὧν — Δουλίχιον non habet Gem. Pl. In Pariſ. ſcribitur Δουλίχιον, et poſt in Stroz. ἀνεῳγμένα.

6) Locus varie mutilatus in libris. Stroz. Ven. Pariſ. Gem. Pl. Μετὰ δὲ τὴν Ἠλείαν. Vatic. Ἑξῆς .... μὲν τὴν Ἠλείαν. Moſc. Ἑξῆς .... τὴν Ἠλ. quod ſpatium vacuum recentior manus expleverat verbis δὲ μετὰ, uti inde ab Aldo etiam nunc legitur.

7) Deeſt in Ven. Pariſ. et Gem. Pl.

8) Gem. Pl. τελευτῶν, ut artius cum praecedentibus cohaereret.

9) Articulum Ven. non agnoſcit.

ſenia, Ithaca, atque Echinades, quarum una eſt etiam Dulichium. Meſſeniae maior pars verſus auſtrum patet ac mare Africum, usque ad Thyrides Taenaro vicinas. Deinceps poſt Elidem Achaeorum incolit gens, ſeptentrioni obverſa, et propter Corinthiacum ſinum usque ad Sicyoniam porrecta. Sequitur Sicyon et Corinthus usque ad iſthmum. Poſt Meſſeniam eſt

ΚΕΦ. Β.

Peloponnesus.

§. 1.

Ἔστι τοίνυν ἡ Πελοπόννησος ἰσοπλεύρῳ φύλλῳ πλατάνου τὸ σχῆμα, [1] ἴση δὲ σχεδόν τι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὅσον χιλίων [2] καὶ τεσσαρακοσίων σταδίων· τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὴν ἕω, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Χελωνάτα διὶ Ὀλυμπίας καὶ τῆς Μεγαλοπολίτιδος ἐπὶ [3] Μαλέαν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ νότου πρὸς τὴν p. 335.

1) Τὸ δὲ abest a Strab. Mosc. et Gem. Pl. qui et scribit σχεδόν τοι, ut supra, et Moscov. lib. 10. p. 451.

2) Καὶ aberat ante Casaubonum. Tum Mosc. exhibet, ut alibi, τετρακοσίων. Ven. υυυ.

3) Vulgo τὸν Ἰσθμὸν, uti, excepto Gem. Pleth., omnes codices, tantum Mosc. Ven. sine articulo. Recte in eo haesit Xylander, quia linea a Chelonata, Elidis promontorio, ducta per Megalopolin Arcadiae versus orientem nec posset, nec debeat, in isthmo desinere, si quis Peloponnesi latitudinem emetiri velit: immo consistet illa ad Scyllaeon in oriente, aut saltem ad Inachi ostia. Quod cum propius accederet ad formam verbi vulgati, coniecerat ille ἐπὶ τὸν Ἴναχον, neque tamen recipere ausus est. Reddidit vero in interpretatione Germanica Penzelius, dum melius adferretur. Succurrit igitur obportune Gem. Plethо, et Straboni errorem insignem eximit, dum dat ἐπὶ Μαλέαν. Nihil enim huc valet, quod vult Casaubonus, Strabonis sententiam esse, Isthmum Peloponnesi ei esse ad orientem. Mirum, quod Gosselin Geographie des Grecs analysée p. 82. haec simpliciter et sine monito dimittit, etsi post p. 84. cau-

CAP. II.

§. 1.

Forma Peloponnesi folio platani similis est, longitudine ac latitudine propemodum aequalibus, stadiorum circiter CIↃ CCCC. Scilicet ab occidente versus orientem a Chelonata per Olympiam et Megalopolitidem ad Maleam; a meridie autem versus se-

Peloponnesus.

καλοῦσιν· ὧν τοὺς μὲν ἡ Λιβυκὴ, τοὺς δ' ἡ Κρητικὴ [5] θάλασσα πληροῖ, καὶ τὸ Μυρτῶον πέλαγος· [6] τινὲς δὲ καὶ τὸν Σαρωνικὸν πόρον πέλαγος ὀνομάζουσιν. Μέση δ' ἐστὶν ἡ Ἀρκαδία, πᾶσιν ἐπικειμένη, καὶ γειτνιῶσα τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν. Ὁ δὲ Κορινθιακὸς κόλπος ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τῶ [7] Εὐήνου, (τινὲς δέ φασιν Ἀχελώου τοῦ ὁρίζοντος [8] Ἀκαρνᾶνας καὶ Αἰτωλοὺς) καὶ [9] Ἀράξου. Ἐνταῦθα γὰρ πρῶτον ἀξιόλογον συναγωγὴν [10] λαμβάνουσι πρὸς ἀλλή-

5) Mosc. θάλαττα, ut saepe alibi.

6) Absunt haec ad ὀνομάζουσιν in Gem. Pl.

7) Xylander vitiose Εὐνήνου. Antea Ven. ἐκβολῶν neglecto articulo, quem contra praeponit cum Paris. et Mosc. voci Ἀχελώου.

8) Dedi et hic praeeunte Mosc. cum accentu circumflexo, de quo monui supra ad lib. 7. p. 325. Sic Ἀθαμᾶνες, Ἀβιᾶς et similia. Post Mosc. et Vaticani τοὺς Αἰτωλοὺς ferunt.

9) Vatic. Mosc. τοὺς Ἀβράξους. Paris. Ven. Ἀράξους, uti edd. Aldi et Hopperi. Nempe praecedentibus inducti populum putabant, et hinc Guarinus vertit: *Etolos separat et Araxos.* Xylander verba ad veram rationem revocavit, quam et adiuvant codices. Cf. ad p. 337. Gem. Pl. fic: Ἀράξου ἄκρας· ἐντεῦθεν γὰρ pro ἐνταῦθα, quae particulae etiam alibi commutantur uti lib. 6. p. 278. in Mss. Siebenkees., etsi nihil ille notavit, etiam meis, Paris. et Mosc. Est ubi in utramque partem disputari possit, uti apud Latinos de particulis *hic* et *hinc*, quod fit saepe in Mela.

10) Venet. πρὸς ἀλλήλας λαμβανῦσαι. Ultima vox etiam sic in Paris. qui praeterea deinceps omittit *al* et pro τελῶν scribit τελέον.

dicunt: horum alios Africum, alios Creticum et Myrtoum maria implent. Sunt, qui Saronico etiam maris nomen tribuant. In medio est Arcadia, omnibus imminens et propinqua reliquis gentibus. Corinthiacus sinus incipit ab Eueni ostiis (vel, ut alii volunt, ab Acheloi, qui Acarnanas ab Aetolis dividit) et Araxo. Ibi enim utrinque litora ad se notabiliter invicem inflectun-

ὑπερπελλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατ- Peloponταν,] εἴρηται, ὅτι [8] τετταράκοντα σταδίων ἐστίν. nesus.

§. 2.

Ἔχουσι δὲ τῆς χερρονήσου ταύτης τὸ μὲν ἑσπέριον [μέρος] Ἠλεῖοι καὶ Μεσσήνιοι, κλυζόμενοι τῷ Σικελικῷ πελάγει· προσλαμβάνουσι δὲ καὶ τῆς ἑκατέρωθεν παραλίας, ἡ μὲν Ἠλεία πρὸς ἄρκτον ἐπιφέρουσα, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου [3] μέχρις ἄκρας Ἀράξου, καθ' ἣν ἀντίπορθμός ἐστιν ἥ τε Ἀκαρνανία καὶ αἱ προκείμεναι νῆσοι, Ζάκυνθος καὶ [4] Κεφαλλη-

νία,

8) Sic dedit Caſaubonus, adſentientibus libris ſuis et nunc aliis. Nec aliter Guarinus, Aldus et Hopperus. Nempe τεττάκοντα invito Straboni (cf. antea p. 334.) obtruſerat Xylander.

1) Tamquam ſuſpectam vocem, adpoſitis uncis, notavit Caſaubonus, et abeſt ea certe a duobus Stroz. Ceteri tamen tuentur, et cum in utramque partem poſſit diſputari, reliqui.

2) Male hoc et Ἠλεία ſpiritu aſpero ſignant tres ante Caſaubonum editores.

3) Pariſ. μέχρι, uti Xylander. Idem Pariſ. cum Stroz. et Ven. poſt omittit ἐστιν. Tum Ven. Ἀκαρνία.

4) Ante Caſaubonum ſimplici λ prodibat, quod paſſim etiam in aliis auctoribus, maxime in Latinis obſervatur, de quo ad Melam 2, 7, 91. Suadet id adeo conditoris nomen, etiam

naves per ſulcum quendam terra ab uno mari ad alterum traducuntur, ſtadiorum eſſe L dictum eſt.

§. 2.

Huius paeninſulae partem occiduam tenent Elei ac Meſſenii, et Siculo mari alluuntur. Sed et utrinque in alteram oram porriguntur hi. Nam Elis verſus ſeptentrionem flectitur et initium Corinthiaci ſinus usque ad Araxum promontorium, cui in maris opponuntur altera parte Acarnania et ante eam ſitae inſulae Zacynthus, Cephallenia,

Peloponnesus. τελευτᾷ, κλειομένη τοῖς προσεσπερίοις τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Μεγαρικῆς τέρμασιν. Ἔχει δὲ [17] τὴν περίμετρον ὁ [18] Κορινθιακὸς κόλπος, ἀπὸ μὲν τοῦ Εὐήνου μέχρι [19] τοῦ Ἀραξοῦ σταδίων δισχιλίων διακοσίων [20] τριάκοντα. Εἰ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀχελῴου, πλεονάζοι ἄν [21] πῃ ἑκατὸν σταδίοις· [22] ἀπὸ δὲ Ἀχελῴου ἐπὶ τὸν Εὔηνον [23] Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς ἐπὶ τὸ [24] Ἀντίρριον,

σιμι tamen in hoc nexu uſitatum eſt noſtro, uti lib. 10. p. 475. et alibi. Poſt Moſc. Κρισαῖον· idem et Pariſ. τέρμασιν.

17) Ven. Pariſ. et edd. ante Caſaubonum neglecto articulo.

18) Caſaubonus ex ſuis libris adfert Κόρινθος. Quidam ex meis ſequentia mire turbant et detruncant. Venet. et Strox. unus ὁ Κόρινθος· ὅτι ἀπὸ Ἀχελῴου. Pariſ. ὁ Κορινθιακὸς οἱ ἀπὸ Ἀχελῴου. Gem. Pl. inde a verbis τὴν περίμετρον ad ἑκατὸν σταδίοις ſilet. Ceteri cum Guarino et edd. receptam lectionem ſervant.

19) Moſcov. ſine articulo. Aldus et Hopper. male (fuit enim promontorium) ſubiiciunt πόταμὸν, quod expulit Xylander.

20) Caſaubonn. Moſcov. Vatic. 173. 174. τριάκοντα, quod et reddidit Guarinus. Τεσσαράκοντα debetur Aldo. Reduxi igitur τριάκοντα. Quod porro ex priore interprete notat Caſaubonus, τριακοσίων eum habere, non διακοσίων, ad Guarinum referri debet; repetit is utique vulgatum numerum CC et XXX.

21) Moſc. ἑκατόν πῃ.

22) Moſc. ἀπὸ μέντοι Ἀχελῴου. Sequentia hinc ab ἀπὸ ſic exhibet Gem. Pl. ἀπὸ μὲν ὧν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ ἐπὶ τὸ Ἀχελῷον Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς —.

23) Ita Moſc. et Gem. Pl. Vulgo Ἀκαρνάνες, ut ſupra.

24) Pariſ Moſc. Ἀντίριον, ut ſupra. Ceterum hunc locum non integrum cenſet Palmerius in Gr. auctorr. p. 303. quia nullam

incluſum occiduis Boeotiae et Megaridis finibus. Sinus Corinthiaci ambitus eſt ab Eueno usque ad Araxum ſtadiorum ΒΙΔ ΒΙΔ CCXXX. Si ab Acheloo ordiare, accedent ſtadia circiter C. Ab Acheloo usque ad Euenum, ſunt Acarnanes; deinde ad Antirrhium Aetoli. Reliqua ad

Μεσσηνίαν ἡ Λακωνικὴ καὶ ἡ Ἀργεία, μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ καὶ [10] αὐτή. Peloponnesus.

§. 3.

Κόλποι δ' [1] εἰσὶν ἐνταῦθα ὅ, τε Μεσσηνιακὸς, καὶ ὁ Λακωνικὸς, καὶ τρίτος ὁ Ἀργολικός· τέταρτος δ' ὁ [2] Ἑρμιονικὸς, καὶ [3] ὁ Σαρωνικός· οἱ δὲ [4] Σαλαμινιακὸν

 κὸν

10) Mosc. αὕτη.

1) Paris. Ven. cum edd. Aldi, Hopperi et Xylandri omittunt ἐστίν. Post ante τρίτος Mosc. ponit articulum.

2) Paris. Ἑρμονικὸς, uti legitur lib. 1. p. 59. et hoc libro p. 373. 380. — Nec aliter alii auctores nomen urbis efferunt, poetae in primis inde ab Homero et numi, quod et noſtro ſcribitur aut Ἑρμιόνη aut Ἑρμιών. Sed et ita hic edd. ante Caſaubonum, qui dedit per ει, etſi Aldus et Hopperus ſcribunt Ἑρμιονικὸς, et Xylander Ἑρμιονιακός. Vulgatam formam reddidit etiam Guarinus. Equidem revocavi ι, ſervata reliqua forma, etſi ικος et ιακος in his alibi ſaepe variantur, de quo ad p. 378. Ceterum verba ὁ Ἑρμ. καὶ non habet Gem. Pl.

3) Articulum, quem praemiſit primus Xylander, omittunt Moſc. et Pariſ. quaſi idem fuerit mutato tantum vel variato nomine, et in quarto hic ſubſtiterit Strabo. At ipſe infra p. 369. utrumque diſerte diſtinguit, et qui Strabonem in hoc ſinuum recenſu, inverſo tantum ordine, ſecutus eſſe videtur Agathemer. 1. 5.

4) Mſſ. Caſaubonn. Ven. Pariſ. οἱ δὲ Σαλαμινιάται καλοῦνται. Idem Cd. Bemb. tantum Σαλαμινία τε καλ. Moſc. Σαλαμινιακὸν ex nota vocalium η et ι confuſione. Alii codd. et Guarinus receptam lectionem adferunt. Forte Strabo ſcripſerat: οἱ δὲ Σαλαμίνιοι Σαλαμινιακὸν καλοῦσιν.

eſt Laconica, inde Argolica usque ad iſthmum et haec.

§. 3.

Sinus porro ſunt Meſſeniacus, Laconicus, Argolicus tertius, quartus Hermionicus, tum Saronicus, quem alii Salaminiacum di-

Peloponnesus. [28] ἐπὶ τοῖς .... Ὡς μὲν [29] ἐν τύπῳ εἰπεῖν, τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς ἀντιπορθμὸς τῆς μέχρι τοῦ μυχοῦ· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ μεταξὺ ἀμ-

adparet, varias hic ingeſtas manus dominorum ſuorum arbitrio Strabonem efformaſſe. Praeterea ad verbum διέχουσα aſteriſcum adponit Palmerius in Gr. antiq. 6, 6. p. 608. quia nihil inſit huic loco ſani, cum Araxus promontorium ad Criſſaeum ſinum minime pertineat. Adverſantur etiam haec ſuperioribus de huius maris utroque termino et Criſſaeo ſinu, mireque turbant; quare etiam omiſit Penzelius. Cum ſuperiora de maris huius extenſione repetere videatur, addita eius menſura, expeditior ratio videatur, ſi arceſſito inde et ex Mſſ. ſubſidio legatur: διέχουσα ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τοῦ Ἀντιχείου γωνίας —.

28) Spatium trium aut quatuor fere verborum vacuum in Moſc. erat relictum, quod nec alii explent. Caſaubonus forte excidiſſe putat χιλίους ex eo, quod infra p. 388. notatur a Strabone, ubi tamen de diſtantia Araxi, cuius nomen hic inepte poſitum videtur, ab Iſthmo loquitur.

29) Pro ὧν Moſc. δέ. Subſequentia ita exhibet: τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς τῆς ἀντιπόρθμου τῆς —. In prioribus conſentiunt etiam Varicani 173. 174. poſteriora ita edunt: θέσις καὶ τῆς ἀντιπόρθμου γῆς μέχρι —. Pro τῆς ἀντιπόρθμου Strozz. unus etiam γῆς ἀντιπόρθμου. Sic ſupra p. 334. γῆν ἐπ τὴν commutata vidimus. Τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ Πελοποννήσου — habent etiam Aldus et Hopperus, expreſſitque in verſione Guarinus. Xylander τὶς καὶ τοσαύτη primus neglexit obſequente, vel non animadvertente, Caſaubono. Equidem revocavi, cum nec a re, nec ab uſu Straboniſ aliena ſint. Cf. lib. 6. p. 285. f. etſi τοσαύτη etiam ſolum infra p. 385. f. Tum pro τῆς ἀντιπόρθμου, quod vulgo fertur, praeçipientibus libris dedi γῆς ἀντιπόρθμου. Nempe antea haec ita legebantur: τοιαύτη ἡ Πελοποννήσου θέσις ἐπὶ τῆς ἀντιπόρθμου —. Nec ſatis ſequentia morentur.

diis XXX et ..... Ergo que ad intimum Corin- delineata iam a nobis eſt thiaci ſinus receſſum op- Peloponneſus, quatenus us- ponitur Aetoliae aliisque

ab

ἀμφεῖν κόλπος. [30] Μετὰ δὲ ταῦτα τὰ καθ' ἕκαστα Elea ἐροῦμεν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

[1] Νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἠλείαν ὀνομάζουσι, τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, [2] ἀνέχουσαν εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ [4] Φολόην, καὶ [5] Ἀζᾶνας, καὶ [6] Παῤῥασίους. [7] Τὸ

30) Mosc. Vatican. 174. Εἶτα καθ' ἕκαστα μὲν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Pro ἐροῦμεν Ven. ἐρῶ φιλ. Paris. ἐρῶ φή. Tum Ven. et Stroz. ποιησάμενος.

1) Ven. Stroz. Νῦν δὲ μή. Paris. Νῦν μὲν πᾶσαν. Idem post omittit τε.

2) Ita Mss. Casaubonn. cum Gem. Pl. et aliis, quod tam quam melius revocavit inde Casaubonus, ante quem legebatur ἔχουσαν, quod etiam praeferunt Ven. et Paris.

3) Mosc. μεσογαῖαν, uti solet. Cf. ad lib. 7. p. 289.

4) Paris. Ven. Stroz. Φιλόην.

5) Mosc. Ἀξοάνας. Stroz. Ven. Ἀζῶνας. Alii recte Ἀζᾶνας, uti dedi, cum antea scriberetur Ἀζάνας, ut Ἀκαρνάνες. Sed illud ita etiam effert Eustath. ad Dionys. v. 414. et libri nostri infra p. 338.

6) Ven. Παῤῥασίους. Paris. παργασίους.

ab altera eius parte sitis regionibus. Exinde singula enarrabimus, facto ab Elea initio.

CAP. III.

§. 1.

ELIDIS seu Eleae regionis nomine hodie tota intelligitur ora maritima, quae Achaiam inter et Messeniam est: et in mediterraneis Arcadiam ad Pholoën sitam attingit, Azanesque et Parrhasios.

Elea. [7] Τὸ δὲ παλαιὸν εἰς πλείους δυναστείας διήρητο· εἶτ' εἰς δύο, τήν τε τῶν Ἐπειῶν, καὶ τὴν ὑπὸ [8] Νέστορι τῷ Νηλέως· καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε, τὴν μὲν [9] Ἐπειῶν ὀνομάζων [10] [πόλιν]·

[11] [Ἡ εἰς] Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,

τὴν δ' ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον, δι' ἧς τὸν Ἀλφειὸν ῥεῖν φησιν,

[11] Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

Πύλον μὲν οὖν καὶ πόλιν οἶδεν ὁ ποιητής.

Οἱ

7) Casaubonn. Τοῦτο δὲ τὸ μὲν. Mosc. Τοῦτο δὲ τό.

8) Ven. Stroz. unus Paris. Νέστορος. Sed vulgata ex usu etiam Strabonis, quem ipsi deinceps confirmant.

9) Mosc. Paris. praeponunt τῶν.

10) Mosc. πόλιν τὴν δὲ παρ' Ἦλιδα, a quo sic tantum discrepat Paris. ut det ἄλιδα. Aldus et Hopperus ὀνομάζουσι πόλιν τὴν δὲ παρήλιδα δῖαν ἴδι κρατέουσι, tantum Hopperus κρατέουσι. Xylander, uti nunc legitur, protulit. Ceterum vocem πόλιν ab hiante et nihil agente descriptore, vel lectore praecipiti, adpictam esse putat Schoenemannus de Geographia Homeri p. 34. Atque hoc utique nexus declarat; quare uncis inclusi. Penzelius antea etiam in versione praeteriit. Commodius porro ad nexum absint verba ἣ εἰς, quae ex Homeri loco Odyss. 13, 275. obtrusa videntur.

11) Deest haec vox in Ven. Stroz. et Paris. Forte sic integrum Homeri locum, ut antea, sedulí librarii manus dare voluit.

sios. Antiquitus in plures fuit divisa ditiones: postmodo in duas, Epeorum scilicet, et Nestoris, qui fuit Nelei filius: id quod etiam Homerus expressit, [urbem] Epeorum sic nominans,

[*Aut*] *magnam Elida, ubi fortes dominantur Epei*,

Pylum autem vocat eam, quae subest Nestori, per quam ait fluere Alpheum

Alpheum, recta Pylios qui perfluis agros.

et Pylum urbem notavit idem poeta.

Per-

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Eleu.
Ἶξον —.
Οὐ διὰ τῆς πόλεως δὲ, οὐδὲ [12] παρ' αὐτὴν, ῥεῖ ὁ Ἀλφειός· ἀλλὰ παρ' αὐτὴν μὲν ἕτερος; ὃν οἱ μὲν [13] Πάμισον, οἱ δὲ Ἄμαθον καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ [14] ὁ Πύλος

12) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 77. ubi hunc locum repetit, adfert περί, cum epitomatore lib. 8. p. 112. Hudſ. Heſychius tamen ſ. v. Ἡμαθόεντα, et hic omnes libri habent παρά, et ſic infra noſter p. 344. in. παραῤῥεῖ de Amatho recte et convenienter. Cf. Politus ad Euſtath. T. 1, p. 331.

13) Gem. Pl. Παμισόν· Moſc. Παμισόν· Pariſ. Medic. Παμισόν· Guarinus *Pamiſum*, et ſic per σ ſimplex alii libri. Editiones parum ſibi conſtant, etiam Caſaubonianae, quae hic σ geminant, (Παμισσον) infra p. 339. 344. in. et alibi ſimplex ponunt. Vagatur etiam praeterea in libris accentus et Πάμισος ſcribit Moſc. p. 344. 353. 363. Tum per ι etiam in penultima libri apud Pauſan. 4, 3. extr. in quo tamen alibi eſt Πάμισος, uti etiam editur in Polybio, eademque forma frequentatur in aliis auctoribus. Vid. Pintian. ad Melam. 2, 3, 130. Sylburg. ad Pauſan c. l. Equidem poſui Πάμισον, quod et in aliis locis hic accentus praefertur, et obtinet in Μάρισος, Λάρισος, Ἄμισος, etſi aliqui in hoc diſcrepant, uti in Ἄμισος. Cf. Euſtath. ad Homer. Il. 11, 20. p. 844. 21. Baſ.

14) Hoc genere ex libris ſcriptis, quibus mei ſuffragantur, probat Caſaubonus, quo et legitur in Homero et noſtro infra, docentque hic adiecta: etſi ex adpoſito ἡμαθόεις id minime effici poſſe videtur, ſi verum eſt, quod monent Stephanus ſ. v. Ἐπίδαυρος et Euſtath ad Homer. Il. 2. 561 p. 217. Baſil. adiectiva in όεις femininis locorum addita paſſim. etiam reperiri. Xylander dederat ὁ Πύλος, quo genere poſuit etiam Guarinus et produxit Pauſan. 4, 36. in. et alibi. Attamen nec ſibi vel noſter conſtat, ut in Κόρινθος, vel eius deſcriptores fideliter eum reddiderunt, de quo infra ad p. 348. ſ.

Pervenere Pylum, Neleus cui praefuit urbi
Extructae pulcre. —
Neque vero vel perfluit, vel alluit Pylum Alpheus: ſed praeterlabitur eam alius fluvius, Pamiſus a quibusdam, ab aliis Amathus dictus, unde et

Eleæ. λος Ἡμαθόεις εἰρῆσθαι[15] ἔτος δοκεῖ· διὰ δὲ τῆς χώρας τῆς[16] Ἠλείας ὁ Ἀλφειός.

§. 2.

[1]Ἦλις δὲ ἡ νῦν πόλις οὔ πω ἔκτιστο καθ' Ὅμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο· ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· τοιαύτη γάρ[2] ἐστιν ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη· ὀψὲ δέ ποτε συνῆλθον εἰς τὴν νῦν πόλιν[3] τὴν Ἦλιν, μετὰ τὰ Περσικά, ἐκ πολλῶν δήμων. Σχεδὸν δὲ καὶ τοὺς ἄλλους τόπους τοὺς κατὰ Πελοπόν-
pag. 337. νησον πλὴν ὀλίγων, οὓς κατέλεξεν ὁ ποιητὴς οὐ πό-

λεις

15) Non agnoscit hanc vocem cum Aldo et Hoppero Xylander, et possit abesse, nisi sic a cognominibus urbibus distinguatur.

16) Vatic. 173. 174. Mosc. Πυλίας. Adscripserat Siebenkeesius ad Vatic. πυλείας διάστημα ἐν παλαιοῖς. Ceteri cum edd. et Guarino Ἠλείας, quod quidem ipsa vis et causa disputationis confirmat. Et sic infra p. 339. f. Pylum intellexit.

1) Repetit haec Eustathius ad Homer. Il. 2. 615 p. 229. Bas. usque ad συμβεβηκότος, sed ex suopte ingenio videtur subiicere: καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς κοίλης Λακεδαίμονος καὶ τῆς Συρίας.

2) Paris. Ven. non habent, Casaubonn. Stroz. Mosc. pro eo dant ἦν, Guarinus: *extitit*. Forte utrumque a librariis promiscuo arbitrio subpletum accessit, unde nata est lectionis diversitas.

3) Articulus abest in Mosc. Ven. Stroz. et Paris.

et Pylo nomen Emathois inditum videtur: per ipsam autem regionem Eleam Alpheus manat.

§. 2.

Atque Elis, quae nunc urbs est, Homeri aetate nondum fuit condita, sed per pagos regio incolebatur, vocabaturque Cava (Coele) ab eventu, quod maxima eius et optima pars situ esset cavo. Sero tandem in eam convenerunt urbem, quae nunc Elis dicitur, post bellum Persicum. Et quidem paucis exceptis omnia fere loca Homerus, quae recenset in Peloponneso sita, non urbes nominat, sed

λεις, ἀλλὰ χώρας [4] ὀνομάζει, συστήματα δήμων ἔχουσαν [5] ἑκάστην πλείω, ἐξ ὧν ὕστερον αἱ γνωριζόμεναι πόλεις συνῳκίσθησαν, οἷον τῆς Ἀρκαδίας Μαντίνεια μὲν ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων συνῳκίσθη· [6] Τεγέα δ' ἐξ ἐνέα· ἐκ τοσούτων δὲ καὶ [7] Ἡραῖα ὑπὸ Κλεομβρότου, ἢ ὑπὸ Κλεωνύμου· ὡς δ' αὕτως Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη· Πάτραι δὲ ἐξ ἑπτά, Δύμη δὲ ἐξ ὀκτώ· οὕτω δὲ καὶ ἡ [8] Ἦλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη μία τούτων. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Elea.

4) Casaubonn. Strоz ὀνομάζων.

5) Paris. Ven. Stroz. ἑκατόν.

6) Ante Xylandrum Τεγαία. Accentum retinui in penultima, de quo ad p. 373. Casaubonus sibi non constitit.

7) Moscov. Ald. Hopper. Ἥρωα. Guarinus, nescio quid lectionis secutus: *totidem herbem colendam tradidit Cleombrotus.* Ven. Paris. Gem. Pl. verba ab ἐκ τοσούτων ad Κλεωνύμου omiserunt.

8) Stroz. Medic. Vatic. A. Ven. Paris. Gem. Pl. et in interpretatione Guarinus ignorant verba μία τούτων. Deinceps libri Casaubonn. lacunam habent, uti Vatic. B. Moscov. atque hi duo subiungunt tantum πρὸς τοῖς, unde nova lacuna 2 aut 3 vocum relicta adparet, in cuius exitu Vatic. B habet αὐτῆς et hinc ῥεῖ δέ. Explere eam posse adiecta vocula αὐτῆ putat Kuhnius ad Pausan. 8, 45. in. ut sensus exsistat, *ipsa quam una esset ex illis.* At aliud innuit fragmentum restans, forte πρὸς τοῖς ἐξ αὐτῶν, i. e. *quum ipsa esset earum una, ex quibus coaluit.* De ceteris hariolando remorari nolo.

sed regiones, quod quaevis plurimum pagorum conventu constaret, ex quibus postea temporis nobiles urbes fuerunt conditae atque frequentatae. Verbi gratia, Arcadiae Mantineam Argivi ex quinque pagis composuerunt, Tegeam ex novem; atque ex totidem condita est Heraea a Cleombroto aut Cleonymo. Sic et Aegium urbs ex septem vel octo pagis conflata est, Patrae ex septem, Dyme ex octo. Atque eodem modo circumincentium pagorum cultores in unam urbem Elidem confluo-

Elea. τῆς πόλεως ὁ [9] Πηνειὸς ποταμὸς παρὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῆς· [10] ἔπραξαν δὲ τοῦτο Ἠλεῖοι χρόνοις ὕστερον πολλοῖς [11] τῆς εἰς αὐτοὺς μεταστάσεως τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι.

§. 3.

Ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε [1] Πισᾶτις, ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος, καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν [2] Καυκώνων. Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν [3] ἀπὸ τῆ συμβεβηκότος, ἀπὸ τῆ τρία φῦ-

9) Ven. Gem. Pl (hic et poſtea) Hopper. Μυνειός· Aldus Μυνιός· Guarinus *Meneus*. Cf. poſt ad p. 339. Xylander recte mutavit in Πηνειὸς, uti ex loco p. 347. diſcitur, cum Μυνιὸς alio nomine ſit Ἀνηγεσι. Commutatio tamen frequens, de qua vid. Heyne ad Apollodor. 2, 5. 8. p. 362. Weſſeling ad Diodor 4, 13. ubi probat Xylandri emendationem, Facius ad Pauſan. 5, 1, 7.

10) Vitioſum cenſet Xylander, aut aliquid excidiſſe. Sed eo quo vertit modo, *exſtruxerunt*, poteſt intelligi, quamquam preſſius γυμνάσιον non tangit.

11) Mſſ Caſaubonn τὴν — μετάστασιν. Idem nota *Int.* neſcio, ex quo codice, indicaverat Siebenkees. Sed vulgata aliis etiam conſentientibus recte habet.

1) Antea Πισσάτις, de quo ad p. 338. in. et paſſim poſtea. In accentu item variatur. Producitur autem penultima in Orphei Argon. v. 211. Vid. ad p. 355.

2) Hopper. Καυκόνων.

3) Ad συμβεβηκότος abſunt in Gem. Pl.

fluxerunt. Per urbem Peneus amnis defluit iuxta gymnaſium, quod Elei exſtruxerunt multo poſt tempore, quam in ipſorum venerunt poteſtatem ea, quae Neſtori paruerunt.

§. 3.

Ea autem fuerunt ager Piſaeus, cuius pars Olympia: et Triphylia, et Cauconia. Triphylii ab eventu nomen habent, quod in unum corpus tria φῦλα, id eſt tres gen-

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Elea.
Ἶξον —.
Οὐ διὰ τῆς πόλεως δὲ, οὐδὲ [12] παρ' αὐτὴν, ῥεῖ ὁ Ἀλφειός· ἀλλὰ παρ' αὐτὴν μὲν ἕτερος; ὃν οἱ μὲν [13] Πάμισον, οἱ δὲ Ἄμαθον καλοῦσιν· ἀφ' ἧς καὶ [14] ὁ Πύλος

12) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 77. ubi hunc locum repetit, adfert περί, cum epitomatore lib. 8. p. 112. Hudſ. Heſychius tamen ſ. v. Ἡμαθόεντα, et hic omnes libri habent παρά, et ſic infra noſter p. 344. in. παραῤῥεῖ de Amatho recte et convenienter. Cf. Polinus ad Euſtath. T. 1, p. 331.

13) Gem. Pl. Παμισόν· Moſc. Παμισσόν· Pariſ. Medic. Παμισσόν· Guarinus *Pamiſum*, et ſic per σ ſimplex alii libri. Editiones parum ſibi conſtant, etiam Caſaubonianae, quae hic σ geminant, (Παμισσον) infra p. 339. 344. in. et alibi ſimplex ponunt. Vagatur etiam praeterea in libris accentus et Πάμισος ſcribit Moſc. p. 344. 353. 363. Tum per ι etiam in penultima libri apud Pauſan. 4, 3. extr. in quo tamen alibi eſt Πάμισος, uti etiam editur in Polybio, eademque forma frequentatur in aliis auctoribus. Vid. Pintian. ad Melam. 2, 3, 130. Sylburg. ad Pauſan c. l. Equidem poſui Πάμισον, quod et in aliis locis hic accentus praefertur, et obtinet in Μάρισος, Λάρισος, Ἄμυσος, etſi aliqui in hoc diſcrepant, uti in Ἀμύσιος. Cf. Euſtath. ad Homer. Il. 11, 20. p. 844. 21. Baſ.

14) Hoc genere ex libris ſcriptis, quibus mei ſuffragantur, probat Caſaubonus, quo et legitur in Homero et noſtro infra, docentque hic adiecta: etſi ex adpoſito ἡμαθόεις id minime effici poſſe videtur, ſi verum eſt, quod monent Stephanus ſ. v. Ἐνιδαυρος et Euſtath ad Homer. Il. 2. 561 p. 217. Baſil. adiectiva in όεις femininis locorum addita paſſim. etiam reperiri. Xylander dederat ἡ Πύλος, quo genere poſuit etiam Guarinus et produxit Pauſan. 4, 36. in. et alibi. Attamen nec ſibi vel noſter conſtat, ut in Κόρινθος, vel eius deſcriptores fideliter eum reddiderunt, de quo infra ad p. 348. ſ.

Pervenere Pylum, Neleus cui praefuit urbi
Extructae pulcre. —
Neque vero vel perfluit, vel alluit Pylum Alpheus: ſed praeterlabitur eam alius fluvius, Pamiſus a quibusdam, ab aliis Amathus dictus, unde et

Elea. ζεσθαι ταῦτα ἐκείνοις, διὰ τὴν τῆ ποιητῆ δόξαν, καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς, τότε νομίζοντος ἑκάστου, κατορθοῦσθαι τὴν παροῦσαν πρόθεσιν, ὅταν ἢ μηδὲν ἀντιπίπτον τοῖς οὕτω σφόδρα πιστευθεῖσι περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις· [8] δεῖ δὴ τά τε ὄντα λέγειν, καὶ τὰ τῆ ποιητῆ, παρατιθέντας ἐφ' ὅσον προσήκει [9] προσκοπεῖν.

§. 4.

Ἔστι δ' [1] ἄκρα τις τῆς Ἠλείας [2] πρόσβορος ἀπὸ ἑξήκοντα [3] σταδίων Δύμης Ἀχαϊκῆς πόλεως [4] Ἄραξος. Τού-

8) Hinc minutis literis ſcripturam in Cd. Pariſ. incipere, notatum erat. Tum ante Caſaubonum legebatur, δεῖ δὲ —. Ceterum verba δεῖ δὴ τά τε — προσκοπεῖν deſunt in Stroz. I. et Ven.

9) Legendum προσκοπεῖν, niſi malis ſimpliciter σκοπεῖν aut περισκοπεῖν. *Caſaubonus.* Vulgatam tuentur omnes libri. et προσκοπεῖν vox incognita eſt Lexicis noſtris. Forte eadem hic obtinet ratio, quae in προσχεῖν notatur, de qua monuit Etym. M. et in aliis ab ε ſimili in connexu incipientibus, adeo ut ex nexu iudicari debeat. Alias quidem πρὸ et πρὸς ſaepe confundi, notiſſimum eſt. Antea pro προσήκει Pariſ. προσῆκε.

1) Pariſ. Moſc. δέ τις ἄκρα.

2) Pariſ. Moſc. πρόσβοβξος, Cf lib. II. p. 491. in. Sic alibi in hoc et cognatis variatur, ut in ipſo prototypo βορέας et βοβρᾶς.

3) Non agnoſcunt hanc vocem Pariſ. et Moſc. Pro his autem Gem. Pl. ſcribit ἀπὸ δύσεως Δύμης.

4) Pariſ. Moſc. cum Guarino Ἀβρόξος. Cf. ſupra p. 335.

conferri neceſſe eſt, propter exiſtimationem poëtae, et familiaritatem, quae ei nobiscum ea eſt, ut tum denique in propoſito argumento ſe dextre verſatum quisque putet cum nihil tradiderit repugnans ante de eadem re ſumma cum omnium aſſenſione pronunciatis: ergo et quomodo nunc quaeque habeant, et quid Homerus de iis perhibuerit, proferendum eſt atque conſiderandum.

§. 4.

Initium Eleae regionis, quae in ora eſt maritima, ponemus Araxum Eleae

λεις, ἀλλὰ χώρας [4] ὀνομάζει, συσήματα δήμων ἔχουσαν [5] ἑκάστην πλείω, ἐξ ὧν ὕστερον αἱ γνωριζόμεναι πόλεις συνῳκίσθησαν, οἷον τῆς Ἀρκαδίας Μαντίνεια μὲν ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων συνῳκίσθη· [6] Τεγέα δ' ἐξ ἐννέα· ἐκ τοσούτων δὲ καὶ [7] Ἡραῖα ὑπὸ Κλεομβρότου, ἢ ὑπὸ Κλεωνύμου· ὡς δ' αὕτως Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη· Πάτραι δὲ ἐξ ἑπτά, Δύμη δὲ ἐξ ὀκτώ· οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἦλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη [8] μία τούτων. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Ele-

4) Casaubonn. Stroz ὀνομάζων.

5) Paris. Ven. Stroz. ἑκατόν.

6) Ante Xylandrum Τεγαία. Accentum retinui in penultima, de quo ad p. 373. Casaubonus sibi non constitit.

7) Moscov. Ald. Hopper. Ἥρωα. Guarinus, nescio quid lectionis secutus: *totidem herbem colendam tradidit Cleombrotus.* Ven. Paris. Gem. Pl. verba ab ἐκ τοσούτων ad Κλεωνύμου omiserunt.

8) Stroz. Medic. Vatic. A. Ven. Paris. Gem. Pl. et in interpretatione Guarinus ignorant verba μία τούτων. Deinceps libri Casaubonn. lacunam habent, uti Vatic. B. Moscov. atque hi duo subiungunt tantum περοικι, unde nova lacuna 2 aut 3 vocum relicta adparet, in cuius exitu Vatic. B habet αὐτις et hinc ῥεῖ δέ. Explere eam posse adiecta vocula αὐτῆ putat Kuhnius ad Pausan. 8, 45. in. ut sensus exsistat, *ipsa quum una esset ex illis.* At aliud innuit fragmentum restans, forte περοικισθεισῶν, i. e. *quum ipsa esset earum una, ex quibus coaluit.* De ceteris hariolando remorari nolo.

sed regiones, quod quaevis plurimum pagorum conventu constaret, ex quibus postea temporis nobiles urbes fuerunt conditae atque frequentatae. Verbi gratia, Arcadiae Mantineam Argivi ex quinque pagis composuerunt, Tegeam ex novem; atque ex totidem condita est Heraea a Cleombroto aut Cleonymo. Sic et Aegium urbs ex septem vel octo pagis conflata est, Patrae ex septem, Dyme ex octo. Atque eodem modo circumincentium pagorum cultores in unam urbem Elidem confluxerunt

Elea. ζεσθαι ταῦτα ἐκείνοις, διὰ τὴν τῆ ποιητῆ δόξαν, καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς, τότε νομίζοντος ἑκάστου, κατορθοῦσθαι τὴν παροῦσαν πρόθεσιν, ὅταν ᾖ μηδὲν ἀντιπίπτον τοῖς οὕτω σφόδρα πιστευθεῖσι περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις· [8] δεῖ δὴ τά τε ὄντα λέγειν, καὶ τὰ τῆ ποιητῆ, παρατιθέντας ἐφ' ὅσον προσήκει [9] προσκοπεῖν.

§. 4.

Ἔστι δ' [1] ἄκρα τις τῆς Ἠλείας [2] πρόσβορος ἀπὸ ἑξήκοντα [3] σταδίων Δύμης Ἀχαϊκῆς πόλεως [4] Ἄραξος. Τού-

8) Hinc minutis literis ſcripturam in Cd. Pariſ. incipere, notatum erat. Tum ante Caſaubonum legebatur, δεῖ δὲ —. Ceterum verba δεῖ δὴ τά τε — προσκοπεῖν deſunt in Stroz. I. et Ven.

9) Legendum προσκοπεῖν, niſi malis ſimpliciter σκοπεῖν aut προσεσκοπεῖν. *Caſaubonus.* Vulgatam tuentur omnes libri. et προσκοπεῖν vox incognita eſt Lexicis noſtris. Forte eadem hic obtinet ratio, quae in προσχεῖν notatur, de qua monuit Etym. M. et in aliis ab ε ſimili in connexu incipientibus, adeo ut ex nexu iudicari debeat. Alias quidem πρὸ et πρὸς ſaede confundi, notiſſimum eſt. Antea pro προσήκει Pariſ. προσῆκε.

1) Pariſ. Moſc. δέ τις ἄκρα.

2) Pariſ. Moſc. πρόσβοβδος, Cf lib. II. p. 491. in. Sic alibi in hoc et cognatis variatur, ut in ipſo prototypo βορέας et βοβδᾶς.

3) Non agnoſcunt hanc vocem Pariſ. et Moſc. Pro his autem Gem. Pl. ſcribit ἀπὸ δύσεως Δύμης.

4) Pariſ. Moſc. cum Guarino Ἄβδοξος. Cf. ſupra p. 335.

conferri neceſſe eſt, propter exiſtimationem poetae, et familiaritatem, quae ei nobiscum ea eſt, ut tum denique in propoſito argumento ſe dextre verſatum quisque putet cum nihil tradiderit repugnans ante de eadem re ſumma cum omnium aſſenſione pronunciatis: ergo et quomodo nunc quaeque habeant, et quid Homerus de iis perhibuerit, proferendum eſt atque conſiderandum.

§. 4.

Initium Eleae regionis, quae in ora eſt maritima, ponemus Araxum Elee

Ταύτην [5] μὲν δὴ ἀρχὴν τίθεμεν τῆς τῶν Ἠλείων παρα- Elea.
λίας· μετὰ δὲ ταύτην [6] ἐστὶν ἐπὶ ἑσπέραν προϊοῦσι, τὸ τῶν Ἠλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀνάβασιν ἔχουσα ἐπὶ τὴν νῦν πόλιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίων. Μέμνηται δὲ τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος λέγων,

— [7] Ὦτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν.

Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα [8] ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι. Ἔστι δὲ [9] καὶ κώμη μετρία τὸν Ἀσκληπιὸν ἔχουσα τὸν [10] Κολώτου, θαυμαστὸν ἰδεῖν ξόανον ἐλεφάντινον. Μετὰ δὲ Κυλλήνην

C 2 ἀκρω-

5) Μὲν δὴ omittit Ven. prius Scrimger.

6) Mſſ. Siebenkees. Ταύτην ἐπὶ τὴν ἑσπέραν. Ven. tantùm omittit ἐπὶ, et Moſc. habet τὴν ἑσπέραν.

7) Abeſt a Ven. et edd. Aldi et Hopperi; ſed pro eo Strozz. βοιωτῶν, Pariſ. et Moſc. βοιωτῶν, quod (*Boeotiorum*) reddidit etiam Guarinus. Natum videtur hoc incrementum admiſſa corruptione ex Homerico (Il. 14, 581.) δ' praemiſſo, et hinc integer ille verſus hic exſtitiſſe.

8) Ven. ἤμελλεν, Attica forma, ut monuit Moeris h. v. quamquam nec in Atticis conſtanter ſervant librarii. Cf. infra p. 352.

9) Καὶ excidit in Moſc. Reliqui cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 603. p. 427. admittunt.

10) Conſentiunt in antepenultimae vocali codices; nec aliter ſcribit Euſtathius c. l. etſi Pauſaniae 5, 20, 1. Κωλώτης ambiguam reddere videtur.

ae promontorium verſus ſeptentrionem, diſtans a Dyma Achaiae urbe ſtadiis LX. Inde verſus occaſum Cyllene eſt Eleorum navale, a quo ad urbem, quae nunc eſt, adſcenſus eſt ſtadiorum CXX. Huius Cyllenae meminit etiam Homerus, ibi:

Ductor Epeorum cecidit Cyllenius Otus;

non enim Epeorum ducem dicturus fuit natum in monte Arcadiae Cyllena. Eſt ibidem et pagus mediocris, ubi Colotae Aeſculapius dedicatus eſt, eburneum ſimulacrum admirabile. Poſt Cylle-

Elea. ἀκρωτήριόν [11] ἐστιν ὁ Χελωνάτας, δυσμικώτατον τῆς
pag. 338. Πελοποννήσου σημεῖον. [12] Πρόκειται δ' αὐτῷ [13] νησία
βραχέα, ἐν μεθορίοις τῆς τε [14] Κυλλήνης καὶ Ἠλιδος,
καὶ [15] τῆς τῶν [16] Πισατῶν, ὅθεν εἰς Κεφαλληνίαν
πλέοντι [17] ἐκ Κυλλήνης στάδιοι ὀγδοήκοντα. Αὐτῷ δέ
πως καὶ ὁ [18] Ἑλίσσων, ἢ Ἕλισσα, ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ
λεχθείσῃ μεθορίᾳ.

§. 5.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Χελωνάτα καὶ τῆς Κυλλήνης ὅ, τε [1] Πηνειὸς ἐκδίδωσι ποταμὸς, καὶ ὁ Σελλήεις ὑπὸ τοῦ

11) Omittunt Ven. et Scrimger. cum edd. ante Caſaubonum.

12) A πρόκειται ad μεθόρια quae ſequuntur, non exſtant in Ven. et Gem. Plethone.

13) Moſcov. νησίον καὶ βραχεῖα.

14) Mſſ. Caſaubonn. Pariſ. Vatic. Stroz. Moſc. a manu recentiori τῆς τε κοίλης Ἠλιδος, quod et expreſſit Guarinus.

15) Τῆς τῶν ignorat Moſc. addito καὶ Pariſ. etiam vacuo relicto ſpatio.

16) Sic Moſc. et Medic. Vulgo Πισσατῶν fertur. Cf. ſupra p. 337. et infra p. 353. 356. 362. et auctorum loca, quae congeſſit Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 434. Simplici σ ſcribit etiam hic et ſupra Guarinus, itaque ſcribendum eſſe, diſſerte monuit Euſtathius ad Dionyſ. v. 409.

17) Hiatus hic patet in Moſc. et Pariſ.

18) Moſc Pariſ. Ἐλείων et ſic deinceps uterque Ἕλειοα.

1) Gem. Pletho, ut ſupra, Μήνειος.

lenen ſequitur promontorium Chelonates, punctum verſus occidentem Peloponneſi extremum. Ante eum ſitae ſunt parvae inſulae in confinio Cyllenae, Elidis ac Piſatidis. Navigatio a Cyllena Cephalleniam usque ſtadiorum eſt xxc. In dicto confinio etiam Heliſſon ſeu Heliſſa amnis fluit.

§. 5.

Inter Chelonatam et Cyllenam Penei amnis oſtia ſunt, et eius qui a Poëta Selleis di

Ταύτην [5] μὲν ὧν ἀρχὴν τίθεμεν τῆς τῶν Ἠλείων παρα- Elea.
λίας· μετὰ δὲ ταύτην [6] ἐστὶν ἐπὶ ἑσπέραν πρόϊοῦσι, τὸ
τῶν Ἠλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀνάβασιν ἔχουσα ἐπὶ
τὴν νῦν πόλιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίων. Μέμνηται δὲ
τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος λέγων,

— [7] Ὧτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν.

Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα [8] ἔμελλεν ἡγε-
μόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι. Ἔστι δὲ [9] καὶ κώμη με-
τρία τὸν Ἀσκληπιὸν ἔχουσα τὸν [10] Κολώτου, θαυ-
μαστὸν ἰδεῖν ξόανον ἐλεφάντινον. Μετὰ δὲ Κυλλήνην

5) Μὲν ὧν omittit Ven. prius Scrimger.

6) Mſſ. Siebenkees. Ταύτην ἐπὶ τὴν ἑσπέραν. Ven. tantùm omittit ἐστὶν, et Moſc. habet τὴν ἑσπέραν.

7) Abeſt a Ven. et edd. Aldi et Hopperi; ſed pro eo Strozz. βοιωτῶν, Pariſ. et Moſc. βοιωτῶν, quod (*Boeotiorum*) reddidit etiam Guarinus. Natum videtur hoc incrementum admiſta corruptione ex Homerico (Il. 14, 581.) δ' praemiſſo, et hinc integer ille verſus hic exſtitiſſe.

8) Ven. ἤμελλεν, Attica forma, ut monuit Moeris h. v. quamquam nec in Atticis conſtanter ſervant librarii. Cf. infra p. 352.

9) Καὶ excidit in Moſc. Reliqui cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 603. p. 427. admittunt.

10) Conſentiunt in antepenultimae vocali codices; nec aliter ſcribit Euſtathius c. l. etſi Pauſaniae 5, 20, 1. Κολώτης ambiguam reddere videtur.

ae promontorium verſus ſeptentrionem, diſtans a Dyma Achaiae urbe ſtadiis LX. Inde verſus occaſum Cyllene eſt Eleorum navale, a quo ad urbem, quae nunc eſt, adſcenſus eſt ſtadiorum CXX. Huius Cyllenae meminit etiam Homerus, ibi:

Ductor Epeorum cecidit Cyllenius Otus;

non enim Epeorum ducem dicturus fuit natum in monte Arcadiae Cyllena. Eſt ibidem et pagus mediocris, ubi Colotae Aeſculapius dedicatus eſt, eburneum ſimulacrum admirabile. Poſt Cylle-

Elea. Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος. Πρὸς [11] ἐκείνας τε, ἐδδὶς ποταμὸς Σελλήεις· [12] καὶ ὁ τῆ Μέγητος,

— Τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος·

[13] ἐξ ἧς καὶ τὰ φάρμακα τὰ [14] ἀνδροφόνα. Εἰς Ἔφυραν γὰρ ἀφῖχθαί φησι τὸν Ὀδυσσέα,

Φάρμακον ἀνδροφόνον [15] διζήμενον —

Καὶ

11) Paris. Ven. ἐκείνας. Eadem casus variatio infra p. 352. — Atque hoc quidem casu alibi solet uti Strabo, ubi vicinitatem indicat, et in eodem nexu lib. 13. p. 590. Selleentem fluere dicit πρὸς τῇ Ἀρίβῃ. At cum passim etiam hoc sensu accusativus sine variatione adhibeatur, uti paullo post p. 339., intactum reliqui.

12) Casaubonn. καὶ περὶ Μέγητος, quod expressit Guarinus. At refer ad ἐξ ἧς, uti utrimque proxima declarant. Xylander tamen in vulgata aliorum excidisse putat vocem θώραξ, quod in margine adscripserat supplendum Meursius et in versione supplevit Penzelius. Nempe id suadet Homeri locus Il. 15, 530. et dura remaneat ellipsis.

13) Antea καὶ ἐξ ἧς. Mosc. omisso etiam καὶ, et edd. Aldi et Hopperi ἐξῆς. Stroz. ἐξ ἧς καί. Forte melius Xylander malit ἐξ αὐτῆς. Eustathius ad Homer. Il. 11, 740. p. 833, 29. Bas. refert ἐξ ἧς τὰ, et ad Odyss. 1, 259. p. 54. 9. ἐκ ταύτης. Certe τὸ καὶ in hoc situ molestum est, nec absens desideretur, aut cum Stroz. ulterius promovendum, quod feci.

14) Ven. ἀνδροφόνα.

15) Stroz omnes Mosc. et Paris. ex Homero Odyss. 1, 261. subiiciunt: ἔφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι.

Duxerat ex Ephyra quam a flumine Selleente:
cum apud reliquas Ephyras nullus eo nomine sit fluvius. Atque inde etiam thorax Megetis,
— *quodam quem tempore Phyleus*

Ex Ephyra attulerat de flumine Selleente.
Atque inde etiam lethalia venena petebant. Ait enim poëta Ulyssem Ephyram iviſſe
— *quaerentem lethale venenum.*

Et

Καὶ τὸν Τηλέμαχον οἱ μνηστῆρες· Elea.

Ἠὲ καὶ εἰς [16] Ἐφύρην ἐθέλει πίσυρας ἄρουρας
Ἐλθεῖν, [17] (φασὶν) ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' [18] ἐνείκῃ.

Καὶ γὰρ τὴν [19] Αὐγέου θυγατέρα τῶν Ἐπειῶν βασιλέως ὁ Νέστωρ ἐν τῇ διηγήσει τῶν πρὸς αὐτοὺς πολέμου Φαρμακίδα εἰσάγει,

[20] Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, —

Φήσας ἄνδρα

[21] Μύλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ [22] θυγατέρα εἶχεν·

C 4 Ἣ

16) Ita ex loco Homerico Odyſſ. 2, 328. editio Amſtelod. cum antea omnes ſcriberent Ἔφυραν.

17) Non agnoſcit Moſc. cum Pariſ.

18) Ven traiectis literis ἐνίκῃ.

19) Sic Pariſ. et ex edd. Ald. et Hopper. quam formam profaicam in ipſa oratione Strabonis praetuli. Reddidit etiam Guarinus. Vulgo inde a Xylandro Αὐγείου. Vid. ad p. 341. Utraque pro diverſitate orationis recte adparet p. 352. Antea Ald. et Hopper. αὐτὴν pro τήν.

20) Verba a πρῶτος ad εἶχεν ignorant Ven. et Stroz.

21) Pariſ. Moſc. cum Aldo. Hoppero et Guarino μῶνα. Sed cf. Homer. Il. 11. 737. Poſt iidem codices, Ald. et Hopper. Αὐγείδαο.

22) In Homeri loco verba ita habent: Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, eaque reddidit Xylander. Sed extra

Et de Telemacho proci:

Aut Ephyres praepingue ſolum fortaſſis adibit,
Inde petiturus lethalia pharmaca nobis.

Nam et ipſam Augeae Epiorum regis filiam Neſtor veneficam facit, in narratione belli contra eos geſti:

Primus ibi cecidit noſtra tum Mulius haſta,
Mulius Augiae ſumtis gener incluſus armis
Maxima natarum fuit huic coniux Agamede,

Quae

Elea. Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Πρὸς [11] ἐκείνας τε, ὑδρὶς ποταμὸς Σελλήεις· [12] καὶ
ὁ τῦ Μέγητος,

— Τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμῦ ἀπὸ Σελλήεντος·

[13] ἐξ ἧς καὶ τὰ Φάρμακα τὰ [14] ἀνδροφόνα. Εἰς
Ἔφυραν γὰρ ἀφῖχθαί φησι τὸν Ὀδυσσέα,
Φάρμακον ἀνδροφόνον [15] διζήμενον —

Καὶ

11) Paris. Ven. ἐκείναις. Eadem casus variatio infra p. 352. — Atque hoc quidem casu alibi solet uti Strabo, ubi vicinitatem indicat, et in eodem nexu lib. 13. p. 590. Selleentem fluere dicit πρὸς τῇ Ἀρίβῃ. At cum passim etiam hoc sensu accusativus sine variatione adhibeatur, uti paullo post p. 339., intactum reliqui.

12) Casaubonn. καὶ περὶ Μέγητος, quod expressit Guarinus. At refer ad ἐξ ἧς, uti utrimque proxima declarant. Xylander tamen in vulgata aliorum excidisse putat vocem θάρμακα, quod in margine adscripserat supplendum Meursius et in versione supplevit Penzelius. Nempe id suadet Homeri locus Il. 15, 530. et dura remaneat ellipsis.

13) Antea καὶ ἐξ ἧς. Mosc. omisso etiam καὶ, et edd. Aldi et Hopperi ἐξῆς. Stroz. ἐξ ἧς καί. Forte melius Xylander malit ἐξ αὐτῆς. Eustathius ad Homer. Il. 11, 740. p. 833, 29. Bas. refert ἐξ ἧς τὰ, et ad Odyss. 1, 259. p. 54. 9. ἐκ ταύτης. Certe τὸ καὶ in hoc situ molestum est, nec absens desideretur, aut cum Stroz. ulterius promovendum, quod feci.

14) Ven. ἀνδροφόνα.

15) Stroz omnes Mosc. et Paris. ex Homero Odyss. 1, 261. subiiciunt: ἔφρα οἱ εἴη ἰὸς χρίεσθαι.

Duxerat ex Ephyra quam a flumine Selleente:
cum apud reliquas Ephyras nullus eo nomine sit fluvius. Atque inde etiam thorax Megetis,
— *quodam quem tempore Phyleus*

Ex Ephyra attulerat de flumine Selleente.
Atque inde etiam lethalia venena petebant. Ait enim poëta Ulyssem Ephyram iisse
— *quaerentem lethale venenum.*

Et

Καὶ τὸν Τηλέμαχον οἱ μνησῆρες· Elea.

Ἠὲ καὶ εἰς [16] Ἐφύρην ἐθέλει πίσυρας ἄρουρας
Ἐλθεῖν, [17] (φασὶν) ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' [18] ἐνείκῃ.

Καὶ γὰρ τὴν [19] Αὐγέου θυγατέρα τῶν Ἐπειῶν βασιλέως ὁ Νέστωρ ἐν τῇ διηγήσει τῶν πρὸς αὐτοὺς πολέμου Φαρμακίδα εἰσάγει,

[20] Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, —

Φήσας ἄνδρα

[21] Μύλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ [22] θυγατέρα εἶχεν·

C 4 Ἣ

16) Ita ex loco Homerico Odyſſ. 2, 328. editio Amſtelod. cum antea omnes ſcriberent Ἔφυραν.

17) Non agnoſcit Moſc. cum Pariſ.

18) Ven traiectis literis ἐνίκῃ.

19) Sic Pariſ. et ex edd. Ald. et Hopper. quam formam profaicam in ipſa oratione Strabonis praetuli. Reddidit etiam Guarinus. Vulgo inde a Xylandro Αὐγείου. Vid. ad p. 341. Utraque pro diverſitate orationis recte adparet p. 352. Antea Ald. et Hopper. αὐτὴν pro τήν.

20) Verba a πρῶτος ad εἶχεν ignorant Ven. et Stroz.

21) Pariſ. Moſc. cum Aldo. Hoppero et Guarino μῦνον. Sed cf. Homer. Il. 11, 737. Poſt iidem codices, Ald. et Hopper. Αὐγείδαο.

22) In Homeri loco verba ita habent: Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, eaque reddidit Xylander. Sed extra

Et de Telemacho proci:

Aut Ephyres praepingue ſolum fortaſſis adibit,
Inde peſtiferus lethalia pharmaca nobis.

Nam et ipſam Augeae Epiorum regis filiam Neſtor veneficam facit, in narratione belli contra eos geſti:

Primus ibi cecidit noſtra tum Mulius haſta,
Mulius Augiae ſumtis gener inclutus armis
Maxima natarum fuit huic coniux Agamede,

Quae

Elea. Ἡ τόσα φάρμακα [23] ἤδη, ὅσα τρέφει ἐυρεῖα χθών. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμὸς, καὶ Ἔφυρα [24] πλησίον κώμη· καὶ ἐν τῇ [25] Ἀγραίᾳ τῆς Αἰτωλίας Ἔφυρα κώμη· οἱ δ' ἀπ' [26] αὐτῆς Ἔφυροι· καὶ [27] ἄλ-

extra metrum, tranſitus cauſa, ſubiecit eorum partem Strabo; quare non opus eſt cum ed. Amſtel. ſcribere θύγατρ', aut totus verſus reddendus erat.

23) Ven. ἤδει, quae variatio etiam in aliis ſaepe obſervatur. V. Fiſcher. ad Welleri Grammat. P. 3. p 82. ſq. et quos nominat. Altera Attica eſt et Homerica ex ἤδει orta, uti reperitur in Homero Il. 2, 409.

24) Aldus vitioſe πλησίων. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 603. ubi hunc locum adlegat, omittit.

25) Moſc. Pariſ. et edd. Aldi et Hopperi Ἀγρέᾳ, qua forma dedit etiam Guarinus. Sed recepta ſcriptura recte habet, et hinc Ἀγραῖοι in Aetolia commemorantur a noſtro lib. 10. p. 449. et 451. V. Palmer. Gr. ant. 4. 3. p. 431. et quae diſſeruntur ad Liv. 32, 34, 4.

26) Ven. Stroz. αὐτῶν, ut ad alios etiam Ephyros referatur. Nam Ἔφυροι et Ἐφυραῖοι promiſcue dicuntur, uti conlata auctorum loca docent, etſi Stephanus h. v. Ἔφυρος de hac tantum intelligere videatur cum Strabone, qui tamen et infra lib. 9. p 442. Ἔφυροι de Crannoniis adhibet. Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 259. p. 54. Baſ. huius pagi incolas Ephyros, reliquarum Ephyrarum Ephyraeos dictos fuiſſe ſcribit. Gem. Pl. verba: οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἔφυροι plane omiſit.

27) Ven. ἄλλο· Gem. Pl. ἄλλη ἡ Π. et ſic deinceps ἡ Κρανωνίων καὶ ἡ Θεσπρωτικὴ, (ſic) praeteritis iis, quae hinc ad Ἐφύρης ſubſequuntur. Attamen vulgata moveri non debet, quia non Crannoniorum fuit Ephyra, ſed Ephyra mutato nomine dicta Ephyra, unde et ſic incolae promiſcue. Cf. Stephanus ſ. v. Ἔφυρα et Schol. Pindari ad Pyth. 10, 85. Hopperus poſt vitioſe Πελοποννησίων.

Quae noras, quotquot producis terra, venena.
Eſt etiam apud Sicyonem Selleis fluvius, eique vicinus pagus Ephyra. Et alius eodem nomine in Agraea Aetoliae, cuius incolae Ephyri. Sunt et alii Ephyri in Perrhae-

ἄλλοι οἱ Περραιβῶν πρὸς [28] Μακεδονίᾳ· καὶ οἱ [29] Ελα-
Κραννώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ [30] Κιχύρου τῆς
[31] πρότερον [32] Ἐφύρας.

§. 6.

Ἀπολλόδωρος δὲ διδάσκων, ὃν τρόπον ὁ ποιη-
τὴς εἴωθε διαφέλλεσθαι τὰς [1] ὁμωνυμίας, οἷον ἐπὶ [2]
τοῦ Ὀρχομενῦ, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον κα-

C 5 λῶν,

28) Casaub. Pariſ. Μακεδονίαν· Stroz. et alii ex meis Μακεδονίᾳ, uſitatiori forma, de qua ſupra dictum.

29) Sic Moſc Medic. uti et editur lib. 9. p. 442. et lib. 7. p. 330. adfuit. Vulgo per υ ſimplex, uti editur in Stephano etſi ex Mſſ. duplex notat probatque Holſten. p. 173. Et ſic praeferunt fere in editionibus viri docti, proque ea ſcriptura, tamquam indubia, pugnat Drakenb. ad Liv. 36, 10. in. Cum libri fluctuentur, audiendi ſunt numi, qui quod duplex oſtendunt, etiam hic adhibendum putavi. V. Raſche Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. ſq.

30) Euſtath. ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. Baſ. in repetendo hoc loco adiicit πόλεως.

31) Ven. edd. Aldi et Hopperi πρεσβύτερον.

32) Sic Med. Ven. Moſc. quod in hac ipſius Strabonis narratione poſui pro Ἐφύρης. Sic §. 7. Τριφυλίᾳ.

1) Mſſ. Caſaubb. τὰς ὁμωνύμους et τὰς ἑτωνυμίας. Prius etiam habent Ven. et Gem. Pl poſterius Scrimger. Cf. lib. 8. p. 369. lib. 10. p. 453. —

2) Sine articulo ante Caſaubonum.

rhaebis Macedoniae: et Crannonii: et Theſprotici Cichyro urbe oriundi, quae olim dicta fuit Ephyra.

§. 6.

Caeterum Apollodorus docens, qua ratione Homerus ſoleat ambigua vocabula diſtinguere, ut cum Orchomenum Arcadiae pecoris divitem,

Elea. λῶν, τὸν δὲ [3] Βοιωτικὸν Μινύειον, καὶ Σάμον [4] Θρηϊκίην [5] συντιθεὶς,

pag. 339. Μεσσηγύς τε [6] Σάμοιο καὶ Ἴμβρου —

ἵνα χωρίσῃ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς, ὅτῳ φησὶ καὶ τὴν Θεσπρωτικὴν [7] Ἔφυραν διαστέλλεσθαι τῷ [8] τε Τηλόθεν καὶ τῷ,

— ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Ταῦτα δ' οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς ὑπὸ τῶ Σκηψίου Δημητρίου λεγομένοις, [9] παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα. Ἐκεῖνος γὰρ οὗ φησιν εἶναι Σελλήεντα ἐν Θεσπρωτοῖς πο-

3) Mſſ. Caſaubb. Moſc. Pariſ. Βοιωτιακὸν, uti ſupra Ἀμβρακιακὸν et ſimilia. Atque ita Βοιωτιακὸς lib. 9. p. 435. et in codd. hoc libro p. 368. Cf. infra ad p. 378. Pro Μινύειον Moſc. et Pariſ. Μηνύιον. Μηνιὸς epit. in ed. Baſil. At vid. Homer. Il. 2, 511.

4) Antea Θρηικίην, quod etſi ι ſubſcripto dici poteſt, non tamen refert Homericam formam, quam repraeſentare voluit. Dedi igitur Θρηϊκίην, quo poſito reſpondet praecedenti. Poſt vidi ita etiam exhibere Moſc. et Pariſ.

5) Gem. Plethο προστιθεὶς.

6) Moſc. Pariſ. edd. Amſtelodam. priores Σάμοιο. Vulgatam ab ea tuentur libri Homerici Il. 24, 78. Ven. Stroz. unus Gem. Plethο hoc hemiſtichion non habent. Pro Ἴμβρου, quod ex Homeri loco poſuit Xylander, antea apud Aldum et Hopperum legebatur, Ἰμέρου.

7) Moſc. Ἐφύρην, ut ſupra et poſt.

8) Τὸ ante Caſaubonum aberat.

9) Deſunt haec ad πλεῖστα in Gem. Plethone.

tem, Boeotiae eiusdem nominis urbem Minyium appellat: et Samum Thraciam appoſito adiectivo dicit, vel ſic:

— *Samum inter et Imbrum*,

ut ab Ionica inſula diſtinguat: ſic ait etiam Theſproticam Ephyram diſtingui ab aliis, voce *Procul* et — *a flumine Selleente*. Atqui haec non conveniunt cum his, quae Demetrius Scepſius dicit, a quo iſte pleraque transfert. Hic enim non in Theſprotis, ſed in Elea apud Ephyram

ποταμόν· ἀλλ' ἐν τῇ Ἠλείᾳ παρὰ τὴν ἐκεῖ Ἔφυραν, Elea.
ὡς προείπομεν. Τοῦτό [10] τε οὖν εἴρηκε σκήψεως δέομενος, καὶ περὶ τῆς Οἰχαλίας, ὅτι φησὶν, ἡ μιᾶς οὔσης, μίαν εἶναι πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. [11] Δῆλον οὖν, ὅτι τὴν Θετταλικὴν, ἐφ' ἧς φησιν·

Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Τίς δ' ἦν, ἐξ ἧς ὁρμηθέντα αἱ Μοῦσαι
[12] Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρῇκα παῦσαν ἀοιδῆς;
φησὶ [13] γάρ,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Εἰ μὲν γὰρ ἦν Θετταλικὴ, οὐκ εὖ πάλιν ὁ Σκήψιος Ἀρκαδικήν τινα λέγων, [14] ἣν νῦν Ἀνδανίαν καλοῦ-

10) Mosc. cum Paris. omisit τὸ οὖν, Scrimger. δ' εἴρηκε.

11) Verbis δῆλον ὖν ad Οἰχαλιῆος caret Gem Pletho.

12) Praeponunt κατὰ Δώριον Vatic. Stroz. Paris. Mosc. ad mentem quidem Homeri Il. 2. 595. Cf. Strabo lib. 8. p. 349. Aldus vitiose ἐκτάμεναι, et post Θρῇκα cum Hoppero.

13) Post φησὶ Mosc. Paris. Stroz. inserunt μὲν. Contra Ven. omittit γάρ.

14) Ad καλεῖσιν desunt haec in Ven. Stroz. uno et Gem. Pl. Pro Ἀνδανίαν Mss. quidam Casaubb. adferunt etiam Ἀρδανίαν. Gua-

ram tradit flumen esse Selleentem, ut ipsi quoque docuimus. Neque hoc tantum animadvertendum est ab Apollodoro: sed et id, quod, cum sit non unica Oechalia, ipse unicam facit, eam scilicet, quae Eurylo Oechalienſi parverit. Ergo liquet, Thessalicam ab eo intelligi:

Et queis iura dabat rex Eurytus Oechalienſis.

Quae ergo est Oechalia, unde profecto

Vim Thamyrae Thraci Musae eripuere canendi?

addit enim:

Ibat ab Oechalia quando Eurylo ab Oechalienſi.

Nam sive ea Thessalica fuit, male Scepsius Arcadicam quandam protulit Oechaliam, quae nunc Andania dicitur: sive

Elea. λοῦσιν. Εἰ δ' οὗτος εὖ, καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ πόλις Εὐρύτα εἴρηται, ὥστ' οὐ μία μόνον· ἐκεῖνος δὲ [15] μίαν φησί.

§. 7.

Μεταξὺ δὲ τῆς τοῦ [1] Πηνειοῦ καὶ τοῦ Σελλήεντος ἐκβολῆς Πύλος ᾠκεῖτο, κατὰ τὸν [2] Σκόλλιν, οὐχ ἡ τοῦ Νέστορος πόλις, ἀλλ' ἑτέρα τις [2] ἡ πρὸς τὸν Ἀλφει-

Guarinus Ald. Hopper. Ἀρκαδίαν, quod in Ἀνδανίαν recte et probante Caſaubono mutavit Xylander, uti et habent Pariſ. Moſc. et repetit Euſtathius ad Homer. Il. 16, 150. Ita miſcetur infra p. 350. 360. et lib. 10. p. 448. Ἀνδανία ſaepe occurrit in Pauſania.

15) Poſt μίαν Moſc. ſubiicit μόνον.

1) Ven. Μηνίου· Ald. Hopper. Μηνοιοῦ. Cf. ſupra p. 337.

2) Ven. Vatic. (in margine σκόλλος ὄρος πετρώδης ἐστὶ) Pariſ. Moſc. Gem. Pl. τὸ Σκόλλιον. Ald. Hopper. cum Guarino Σκόλιον. At Xylander τὸν Σκόλλιν, qua forma etiam infra apud noſtrum redit, et hic adparuiſſe in Scrimger. conlationibus videtur, quippe ex quibus nullam diverſitatem notatam inveni. Propagavit ita Caſaubonus, ut tantum feminini generis ſignum praeponeret, quo etiam prodit infra p. 341. et in Euſtathio ad Homer. Il. 2, 617. p. 230, 16. Simplici λ cognominem urbem memorat Stephanus. *Scolius* placuit in verſione Penzelio.

2) Locus turbatus, quem ſic vertit Guarinus: *ſed altera quaedam Alpheo propinqua, cuius nihil eſt commune ad illam, quae Pamiſſo ſive Amatho adiacet*, a quo parum, aut nihil, diſcrepat interpretatio Hereſbachii. Xylander, ut aliquo modo difficultatem levaret, quomodo expreſſerit, inferior haec pagina indicat. At, quod iam Palmerius in animadv. in Gr. auctor. p.

ſive recte Scepſius, utique Arcadica etiam urbs Euryti dicta fuit, ut non una fuerit duntaxat Oechalia, ſicut viſum Apollodoro.

§. 7.

Inter Penei et Selleentis oſtia Pylus habitabatur iuxta Scollim: non ea Neſtoris urbs: alia enim eſt Pylus ad

Ἀλφειόν· ἧς οὐδὲν ἐστι κοινώνημα, οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν [3] Πά- Elea.
μισον, εἴτε Ἄμαθον χρὴ καλεῖν. Βιάζονται δ' ἔνιοι μηχανώμενοι τὴν [4] Νέστορος δόξαν καὶ τὴν εὐγένειαν. Τριῶν γὰρ [5] Πύλων ἱστορουμένων ἐν Πελοποννήσῳ [6] (καθότι καὶ τὸ ἔπος εἴρηται τοῦτο,

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γέ μέν ἐστι καὶ ἄλλος τέ-

p. 303. notavit, ἀσύστατα haec ſunt, et tantum abeſt, ut expediant, ut impedire magis videantur. Penzel. ſic: *ſondern eine andere dieſes Namens, die mit dem Pamiſus oder Amathus ſo wenig, als mit dem Alpheus, zu thun hat*; quam coniecturam quemvis Geographiae peritum probaturum eſſe ſperat. Sed ex Miſſ. haec: Ven. Gem. Pletho omittunt οὔτε et ἔστι· Stroz. οὐ· Ald. Hopper. Xyl. ἐστι· poſt Pariſ. Moſc. τῇ· Ven. Gem. Pletho verba οὐδὲ τῇ — καλεῖν. Ut vis diſputationis ſervetur, Strabonique ſua conſtet fides, ita locum refingit Tyrwhittus: ἀλλ' ἑτέρα τις, οὔτε οὐδὲν ἐστι κοινώνημα οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Ἀλφειόν, οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Πάμισόν. Equidem tamen adſcitis codicibus leniorem medicinam admoveri poſſe putem hanc: ἧ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν οὐδὲν κοινώνημα, οὐδὲ πρὸς τὸν Πάμισον —.

3) Antea Παμισὸν, de quo ad p. 336. Aldus, Hopper. cum Moſc. Παμισόν.

4) Pariſ. Νέτορον.

5) Moſc. πυλῶν, quaſi a πύλαι. Poſt cum Pariſ. τυτί.

6) Ald. καθ' ὅτι· Hopper. καθ' ὅτι. Poſt iidem cum Xylandro μὴν pro μέν.

7) Euſtath. ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Baſ. legit ἄλλη, et ſtatim ſubiicit ex Strabone: ἕκαστοι δὲ τὸ παρ' αὑτοῖς ἡμιθέου φασί·

ad Alpheum, cui nihil commune eſt, neque cum Alpheo, neque cum Pamiſo flumine: ſive is eſt Amathus. Nonnulli tamen, ut Neſtori gloriam atque nobilitatem tanto maiorem arrogent, violenter iſta torquent. Cum enim in Peloponneſo tres Pyli commemorentur, unde et verſus iſte factus,

Eſt Pylus ante Pylum, tamen usque alius Pylus exſtat:

ni-

Klea. τούτου τε, καὶ τῆ [8] Λεπρεατικῆ τῆ ἐν [9] Τριφυλίᾳ· [10] τρίτου δὲ τῆ Μεσσηνιακοῦ [11] κατὰ Κορυφάσιον, [12] ἕκαστοι τὸν παρά σφισιν Ἡμαθόεντα πειρῶνται δεικνύναι, καὶ τὴν τῆ Νέστορος πατρίδα τοῦτον [13] ἀποφαίνουσιν. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶν ἑτέρων [14] συγγραφέων καὶ ποιητῶν Μεσσήνιόν φασι τὸν Νέστορα, τῷ σωζομένῳ μέχρι εἰς αὐτοὺς προσιθέμενοι. Οἱ δ' Ὁμη-

πειρῶνται δεικνύειν ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος. Cum Strabonem notet, Pylum maſculino genere proferre, videtur ἄλλη ad ſuum morem informaſſe. Guarinus etiam: *alia Pylos.*

8) Pariſ. Moſc. Vatic. Λεπρεατικῦ. Ald. Hopper. Λεπρεατικῦ. Cf. ad p. 342.

9) Caſaubonn. Τριφυλίᾳ vel Τριφύλῃ, uti p. 342. Vatic. (hic etiam praepoſito articulo τῇ) Moſc. Pariſ. Τριφυλίᾳ, quod pro Τριφυλίῃ in oratione Strabonis praetuli, ut ſupra §. 5. Ἐφύρας. Ven. Τριφύλῃ· Ald. Hopper. Τριφύλῃ· Xyl. Τριφυλίῃ. Cf. infra p. 342. de ſcripturae etiam varietate. Hinc Caſaubonn. quidam, Vatic. Pariſ. Moſc. ſubnectunt καὶ τῇ Πισάτιδι, vel Πισατίδι, ut Vatic. habetque eam appendicem etiam Guarinus: *et Piſea ora.*

10) Gem. Pletho καὶ τρίτου τοῦ —.

11) Praepoſui τῷ cum Ven. Pariſ. Moſc.

12) Ante Caſaub. ἕκαστον. In recepta lectione concinunt Codices, et Euſtathius c. l. qui et poſt habet δεικνύειν. Tum Caſaubonn. Ven. Stroz. περὶ pro παρά.

13) Stroz. ἀποφαίνουσα.

14) Stroz. Ven. Moſc. Pariſ. praepoſito καί.

nimirum hic Pylus, de quo loquimur, Lepreaticus alius in Triphylia, tertius Meſſeniacus apud Coryphaſium: ſingulos horum Emathoentem demonſtrare conantur eſſe, et patriam Neſtori adſignant. Ac plerique ſane ſcriptorum ac poetarum, eum, qui ad ipſorum usque aetatem perduravit, Pylum amplectentes, Meſſenium faciunt Neſtorem. Qui

Ὁμηρικώτεροι τοῖς ἔπεσιν ἀκολουθοῦντες, τοῦτον εἶναί φασι τὸν [15] τῷ Νέστορος Πύλον, ὃς τὴν χώραν διέξεισιν ὁ Ἀλφειός· διέξεισι δὲ τὴν [16] Πισᾶτιν καὶ Τριφυλίαν. Οἱ δ' ὃν ἐκ τῆς κοίλης Ἤλιδος, καὶ τοιαύτην φιλοτιμίαν προσετίθεσαν τῷ παρ' αὐτοῖς Πύλῳ, καὶ γνωρίσματα δεικνύντες, [17] Γέρανον τόπον, καὶ Γέροντα ποταμὸν, καὶ ἄλλον Γερήνιον· εἶτ' ἀπὸ τούτων ἐπιθέτως Γερήνιον εἰρῆσθαι πεισθέντες τὸν Νέστορα. [18] Τοῦτο δὲ ταὐτὸν καὶ οἱ Μεσσήνιοι πεποιήκασι, καὶ [19] πιθανώτεροί γε φαίνονται· μᾶλλον γὰρ [20] γνώ- Eleu. pag. 340.

15) Inſerui articulum ex Ven. Moſc. Pariſ.

16) Moſc. Πισάτην. Signavi penultimam circumflexo. Τριφυλίαν praecedit τὴν in Moſc. et Pariſ.

17) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 336. p. 175. et ad 2, 591. p. 224. ex noſtro loco reddit Γέρηνον τόπον, forte ad argumentationis vim et cauſam rectius, uti deinceps Γερήνιον, etſi Γερήνιον et ibi volunt Moſc. et Ven. At reliqui cum Euſtathio, ut editum eſt. Nempe in Meſſenia certe Γέρηνος, uti et Stephanus monet, pro Γερηνία dicta eſt.

18) Caſaubonn. vel τοῦτο δὲ αὐτὸ, et ſic Gem. Pletho, vel τοῦτο δὲ τ' αὐτὸ. Hoc etiam Ven. Pariſ. Moſc. Ceteri cum edd. ταὐτόν, quod perinde eſt; et Atticas formas paſſim adſpergit noſter.

19) Ita Pariſ. Ven. Moſc. Vatic. cum edd. ante Caſaub. pro πιθανώτερα· quod cum artius nexum contineat, et illorum co-

Qui vero Homero ſunt addictiores, ii verſus eius ſecuti eum Neſtoris pronunciant eſſe Pylum, cuius regionem Alpheus percurrit. Perlabitur autem Piſatidem et Triphyliam. Qui cavae Elidi Neſtorem vindicant, ſtudioſe ſuum ii ornant Pylum, indicia etiam quaedam demonſtrantes: ut Geranum locum, et Gerontem fluvium, aliumque Gerenium: ut fidem faciant, Neſtorem ab his Gerenium fuiſſe cognominatum. Fecerunt idem Meſſenii, et quidem probabiliora videntur dicere: magis enim con-

ſtat

Elea. [20] γνώρισμά φασιν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις [21] Γέρηνα, [22] συνοικούμενά ποτε εὖ. Τοιαῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν κοίλην [v] Ἦλιν [23] ὑπάρχουσι νυνί.

§. 8.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς [1] τέσσαρα μέρη διελὼν τὴν δὲ τὴν χώραν, τέτταρας δὲ καὶ τοὺς ἡγεμόνας εἶπών, ἀ σαφῶς εἴρηκεν·

[2] Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἠλίδα δῖαν ἔναιον, [v] Ὅσ-

eodicum auctoritate nitatur, advocavi, etſi nec alterum abſonum. Ita vero Hipparchus lib. 1. p. 5. f. σιθανὸς vocatur. — Cf. lib. 10. p. 457.

20) Ven. γνώρισμα, atque hoc videtur ex ſuis notare voluiſſe vel notaſſe Caſaubonus, pro quo exiit νώρισμα. Reliqui libri γνώρισμα.

21) Ven. γενρήνασαν, quod (*Gerenaſam*) reddidit Guarinus. Adhaeſit corruptum σύν. Moſc. Γέρνα.

22) Moſc. Pariſ. συνοικυμένην per tyntheſin; neque tamen vulgata abiici debet.

23) Caſaubonn. Moſc. Pariſ. ὑπέρχοντα. Ven. Stroz. unus, Gem. Pletho verba τοιαῦτα — νυνὶ ignorant.

1) Moſc. τέτταρα, uti omnes deinceps.

2) Totus Homeri locus deeſt in G. Plethone, et inde ab ὅσσον ad θοὰς in Ven. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri, pro quibus ſubiiciuntur haec: καὶ ἑξῆς ἕως τῦ πολίες, unde editiones illae pergunt: δ' ἔμβαινον Ἐπειοί. Alii libri cum Guarino integrum locum exhibent, qualem poſt inſtauravit Caſaubonus, qui ita ab inerti librario truncatum cum fuiſſe exiſtimat.

ſtat de eorum Gerenis, qui locus quondam bene fuit habitatus. Et talia ſunt hodie cavae Elidis Gerena.

§. 8.

Caeterum poëta cum iſtam regionem in quatuor tribuiſſet partes, et principes enumeraſſet quatuor, obſcure hoc dixit:

Tum qui Bupraſium colunt
atque Elida claram,
Hyr-

Ὅσσον ἰφ' [3] Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἰσχατόωσα, Elea.
Πίτυη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλεσίοιον ἐντὸς [4] εἰέργει.
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί· πολέες δ' ἐμβαινον Ἐπειοί.

[5] Τῷ μὲν γὰρ Ἐπειοὺς ἀμφοτέρους προσαγορεύειν τούς τε Βουπρασιεῖς, [6] καὶ τοὺς Ἠλείους, Ἠλείους δὲ μηκέτι καλεῖν τοὺς Βουπρασιεῖς, ἢ τὴν Ἠλείαν δόξειν ἂν εἰς [7] τέσσαρα μέρη διαιρεῖν, ἀλλὰ τὴν τῶν Ἐπειῶν, [8] ἣν εἰς δύο μέρη διεῖλε πρότερον· ἀφ' ἂν μέρος εἴη τῆς Ἠλι-

3) Mosc. Paris. Ὑρμίνη vocalium nota confusione.

4) Revocavi ex Homero, adstipulantibus etiam Paris. et Mosc. pro vitioso ἀνέργει.

5) Sic dedi suadente nexu, praecipiente etiam Casaubono, quibus accedunt Mosc. et G. Pl. pro τὸ μέν. Sic paullo post libri omnes sine dissensu.

6) Desunt haec ad Βουπρασιεῖς in Stroz. uncisque inclusa sunt postea a Casaubono, quos quidem removi, cum partem disputationis constituant. Agnoscunt etiam libri ceteri omnes cum Guarino.

7) Mosc. τέτταρα, uti post et alibi saepe.

8) Ald. et Hopper. εἰς ἢ δύο. Tum Amstel. διεῖχεν. Quod post διεῖλεν Paris. Mosc. distinctionis signum ponunt, et hinc πρότερον proximis adnectunt, faciunt id reluctantibus particulis ἀφ' ἂν, tum renuente ipso nexu, qui haec ad primum Homeri versum de Buprasio et Elide referri iubet.

Hyrmine quantum, vel Myrsinus ultima sede,
Olenium et saxum cingunt et Alesion agri.
Ductores quatuor, quemvis bis quinque secutae
Sunt naves, multi quis vehebantur Epei.

Quod enim et Buprasienses et Eleos Epeiorum afficit nomine, Buprasienses autem Eleos non vocat, non Eleam videri potest in quatuor divisisse partes, sed Epeorum ditione, quam prius bipartitam fecerat: neque pars fuerit

Elea. Ἤλιδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ τῶν Ἐπειῶν μᾶλλον. Ὅτι γὰρ Ἐπειοὺς καλεῖ τοὺς [9] Βουπρασιεῖς, δῆλον.

Ὡς ὁπότε [10] κρίνοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. —

Τὸ δὲ Βουπράσιον εἶναί τινα χώραν τῆς Ἠλείας, κατοικίαν [11] ἔχουσαν ὁμώνυμον· νυνὶ [12] δὲ Φαίνεται τῆς Ἤλιδος ὂν μέρος καὶ τοῦτο. Πάλιν δὲ [12] τῷ συγκαταριθμεῖσθαι [13] Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα εἶναι [14] λέγοντα, εἶτ' εἰς τέτταρας διαιρεῖν μερίδας, ὡς ἂν [15] κοινῷ δοκεῖ τῷ τε Βουπρασίῳ, καὶ τῇ Ἤλιδι αὐτὰς [16] τέτταρας μερίδας ὑποτάττειν. Ἦν δ', ὡς ἔοικε, [17] κατοι-

9) Mosc. Paris. Βυπρασίους, cum alteram formam antea placide tulerint, etsi utraque omnino fuit in usu, ut docent Stephanus et Eustathius ad Homerum c. l.

10) Mosc. κρίνοντ'.

11) Praeponunt ὦν Paris. et Mosc. Sed inde a τὸ δὲ Βυπράσιον ad καὶ τοῦτο omnia desiderantur in Gem. Plethone.

12) Non adparet haec particula in Paris. Mosc. Stroz. Bemb.

* 12) Mosc. τὸ, uti paullo superius contra recte.

13) Paris. Mosc. Βυπράσιόν τε. Stroz. Bemb. Βυπράσιον δὲ pro τε, quod inserui.

14) Stroz. Paris. Mosc. λέγοντες.

15) Casaubonn. Stroz. κοινὸν δοκεῖν.

16) Hoc verbum cum proximo deest in Paris. Moscov. et Stroz. Antea Ven. dat αὐτὰς τέτ.

17) Gem. Pletho subiicit τις, quod possit stare. Neque tamen admittunt reliqui codices, nec repetit hinc Eustathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 229. Bas.

Elidis Buprasium, sed Epeorum potius. Nam Buprasienses inter Epeos numerare, hinc liquet.

Quando ad Buprasium tristes Amarynceae Epei
Mandabant terrae —

Buprasium autem esse Eleae regionis locum cum eiusdem nominis vico: qui nunc videtur urbis Elidis esse portio. Rursus dum connumerat Buprasium atque Elidem, deinde in quatuor dividit partes, videtur communiter his ipsis Buprasio Elidique subiicere. Et fuit, ut apparet, Buprasium Eleae

ταμία τῆς Ἠλείας τὸ Βυπράσιον [18] ἀξιόλογος, ἢ νῦν ἐστὶ· [19] ἡ δὲ χώρα καλεῖται μόνον ὕτως ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐπὶ Δύμην ἐξ Ἠλιδος τῆς νῦν πόλεως. Ὑπολαίβοι δ' ἄν τις καὶ ὑπεροχήν τινα ἔχειν τότε [20] τὸ Βυπράσιον παρὰ τὴν Ἦλιν, [21] ὡς καὶ οἱ Ἐπειοὶ παρὰ τούτους· ὕστερον δ' αὖτ' Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. Καὶ τὸ Βυπράσιον μὲν δὴ μέρος ἦν τῆς Ἠλιδος· ποιητικῷ δέ τινι σχήματι συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ φασὶ τὸν Ὅμηρον· ὡς τὸ,

— αἰὲν Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος· καὶ,
— αἰὲν Ἑλλάδα τε Φθίην τε· [22] καὶ,
Κυρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ· καὶ,
Οἵ δ' ἐκ Δυλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων.

Elea.

18) Ven. ἀξιόλογον.

19) Inde ad πόλεως omittunt Stroz. et Ven.

20) Sine articulo Mosc. et Paris.

21) Mosc. Stroz. Bemb. ὥσπερ et pro παρὰ τὴν Ἦλιν antea Gem. Pletho περὶ τὴν Ἦλιν. Sic Bemb. post scribit περὶ τούτους, ubi παρὰ rectius habent alii cum Eustathio c. l.

22) Deest hic et post particula in Paris. et Mosc.

Eleae regionis pagus memorabilis, qui nunc non extat: locus duntaxat nomen retinet, qui in via est ab Elide urbe nostra septentrionem versus. Ac suspicari licet, priscis temporibus Bupratium fuisse Elide praestantius, ut et Epeos Eleis: postmodo pro Epeis fuisse Eleos dictos. Et Bupratium quidem Elidis pars erat: poetica autem quadam figura aiunt Homerum cum toto partem ponere, ut in his:

— *per Helladaque et medium Argos*; et
— *per Helladaque Phthiamque* — item
Curetesque pugnabant, Aetoliique — et
Quique ab Echinadibus venerunt, Dulichioque.

Nam

Elea. Καὶ γὰρ [23] τὸ Δυλίχιον τῶν Ἐχινάδων· χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι. [24] Ἱππώναξ·

Κυπρίων βέκος φαγῶσι καὶ [25] Ἀμαθουσίων [26] πυρόν.

Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι. [26*] Καὶ Ἀλκμὰν δὲ,

pag. 341. Κύπρον ἱμερτὰν λιποῦσα καὶ Πάφον περιῤῥύταν.

Καὶ Αἰσχύλος·

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Εἰ δ' οὐκ εἴρηκεν [27] Ἐπειὸς τοὺς Βυπρασίους, οὐδ' ἄλλα πολλὰ τῶν ὄντων φήσομεν· [28] ἀλλὰ τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις τοῦ μὴ εἶναι, ἀλλὰ τοῦ μὴ εἰπεῖν μόνον.

§. 9.

23) Ven. τοῦτο· Scrimger. Καὶ γὰρ μὲν τὸ Δυλ.

24) Pariſ. Moſc. ſubiungunt μὲν.

25) Vatic Moſc. Pariſ. omittunt haec ad γάρ.

26) Venet. cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 625. p. 231. f. 305. Aldo et Hoppero πυρῶν.

26*) Ven. tantum Ἀλκμὰν, omiſſis reliquis, uti poſt Αἰσχύλος abſque καί.

27) Ne ſibi ipſe adverſetur Strabo, ſi ſuperiora recolas, Caſaubonus reponendum cenſet Ἠλεῖος, quod et reddidit Penzelius. Mſſ tamen vulgatam tuentur omnes; tantum in Moſc. a recentiori manu profectum erat Ἐπειούς. Facile arguta haec diſputatio implicare potuit librarios parum adtentos. Sic ſupra p. 336. miſcebant Ἠλεῖας et Πυλίας.

28) Venet. ἀλλὰ τ' οὐκ.

Nam una ex Echinadibus eſt Dulichium. Utuntur hac figura etiam recentiores. Ut Hipponax:

Panem Cyprium edunt Amathuſiumque triticum.

Nam in Cypro ſunt et Amathuſii. Sic et Alcman:

Amoenam Cyprum linquens, et Paphum circumfluam.

Et Aeſchylus:

Cyprum Paphumque ſorte quae totam obtines.

Quod autem Bupraſienſibus Epeorum nomen non tribuitur, alia quoque multa eorum, quae ſunt, eum non dixiſſe reſpondebimus: neque hoc pacto demonſtrari, non eſſe rem, ſed tantum id eum non expreſſiſſe verbis.

§. 9.

§. 9. Eleï.

Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἑτέρους [1] λέγει τῶν Ἠλείων τοὺς Ἐπειούς· τῷ γὰρ Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαι τοὺς Ἐπειοὺς ἐπὶ [2] Αὐγίαν καὶ συναναλῶσαι αὐτῷ τόν τε Αὐγίαν καὶ τὴν Ἦλιν· φησὶ δὲ καὶ τὴν [3] Δύμην, Ἐπειὰδα καὶ [4] Ἀχαΐδα. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ μὴ ὄντα λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, συντεθραμμένοι τῷ ψεύδει διὰ [5] τῆς μυθογραφίας· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἐχ ὁμολογοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν αὐτῶν. Οὐ μὴν τοι ἄπιστον, οὐδ' εἴποτε [6] τοῖς Ἠλείοις διάφοροι ὄντες [7] οἱ Ἐπειοὶ

1) Caſaubb. Stroz. Ven. λέγων. Reliqui et edd. inde ab Aldo melius λέγει.

2) Sic Pariſ. Moſc. Ven. cum edd. Aldi et Hopperi hic et proxime, et aliquoties ipſae edd. Caſaub. in eadem narratione infra p. 354. lib 10. p. 459. uti in Diodoro 4, 33. in. Vulgo. praecunte quidem Xylandro, Αὐγείαν, uti p. 356, ubi itidem Mſſ. volunt per ε. Eadem variatio in libris Apollodori 2, 5. 5. ubi Heyne praetulit ε, cum altera forma ſit poëtarum propria, quod et cenſuit Sylburg. ad Pauſan. 5, 1. f. p. m. 377.

3) Pariſ. Moſc. Δύμαν· Scrimg. δίμαν. Illud in Mileſio homine praeſtet.

4 Moſc. Ἀχαιΐδα. Pro καὶ Ven. et Gem. Pletho ὡς. Sed vulgatam non ſolum forma vocis, ſed et diſputationis ſeries tuetur.

5) Pariſ. Moſc. Stroz. 1. 2. τὰς μυθογραφίας. Forte rectius, certe uſitatius.

6) Moſc. hoc ordine: διάφοροι τοῖς Ἠλείοις.

7) Absque articulo Scrimger.

§ 9.

Porro Hecataeus Mileſius Eleos ab Epeis diverſos facit: ſcribitque Epeos Herculi in expeditione contra Augeam adfuiſſe, inque perdendo Augea et Elide operam navaſſe: Dymen quoque tam ad Epeos quam ad Achaeos pertinuiſſe. Sane multa vetuſti ſcriptores perhibent commenticia, ob fabularum ſcriptionem adſueti mendacio. Quae cauſa etiam eſt, cur de iisdem rebus inter ſe parum eis conveniat. Hoc autem incredibile non eſt, Epeos, cum aliquando diverſa ab Eleis

Elei. καὶ ἑτεροεθνεῖς, εἰς [8] ταὐτὸ συνήρχοντο κατ' ἐπικράτειαν, καὶ κοινὴν ἐνέμοντο [9] πολιτείαν· [10] ἐπεκράτουν δὲ καὶ μέχρι Δύμης. Ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς οὐκ ὠνόμακε τὴν Δύμην· ἀλ [11] ἀπεικὸς δ' ἐστὶ, τότε μὲν αὐτὴν ὑπὸ τοῖς Ἐπειοῖς ὑπάρξαι, ὕστερον δὲ τοῖς Ἴωσιν, ἢ μηδ' ἐκείνους, ἀλλὰ τοῖς τὴν ἐκείνων χώραν κατασχοῦσιν Ἀχαιοῖς. Τῶν δὲ τεττάρων μερίδων, ὧν ἐντὸς [12] ἐστὶ καὶ τὸ Βυπράσιον, ἡ μὲν Ὑρμίνη καὶ ἡ Μύρσινος τῆς Ἠλείας ἐστίν· [13] αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τῶν ὅρων ἤδη τῆς Πισάτιδος, ὡς οἴονταί τινες.

§. 10.

Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν· νῦν δ' ἀλ ἔστιν· ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης [1] ὀρεινὸν, καλού-με-

8) Ven. τ'αὐτό.

9) Stroz praepoſito articulo, uti Moſc. Sed hic praeterea ἔνεμον. Antea Xyl. κοινάν.

10) Haec ad Ἀχαιοῖς deſunt in Stroz. et Ven.

11) Ald. Hopper. vitioſe ἐπεικός.

12) Omiſit Xylander.

13) Pariſ Moſc. αἱ λοιπαὶ δέ. Tum ἤδη nec in Stroz. nec in Ven adparet.

1) Pariſ. Moſc. Stroz ſubiiciunt, aut hic potius obtrudunt δέ. Antea Ven. et Stroz. Κυλλάνης.

Eleis gens, et inimica eſſent, poſtea rerum potitos in unam cum his coiuiſſe ciuitatem, et obtinuiſſe Dymen usque. Nam Dymen quidem Homerus non nominavit: non interim abſimile vero eſt, tunc eam Epeis ſubditam fuiſſe, poſtea temporis Ionibus, aut ne his quidem, ſed eorum agro potius Achaeis ceſſiſſe. Proinde de quatuor iſtis partibus, in quibus et Buprafium continetur, Hyrmine et Myrſinus Eleae ſunt regionis: reliqua, ut fert quorundam ſententia, iam ad Piſatidis fines ſunt.

§. 10.

Fuit oppidum Hyrmine: ſed hodie non extat, niſi montana non procul Cyllena extre-

μενον Ὄρμινα, [2] ἢ Ὕρμινα. [3] Μύρσινος δὲ τὸ νῦν Elea.
Μυρτούντιον, ἐπὶ θάλατταν [4] καθήκουσα, κατὰ
τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κατοικία, σταδία τῆς
Ἠλείων πόλεως διέχουσα ἑβδομήκοντα. [5] Πέτρην
δ' Ὠλενίην εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν. Ἀνάγκη γὰρ
εἰκότα λέγειν, καὶ τῶν τόπων καὶ τῶν ὀνομάτων με-
ταβεβλημένων, ἐκείνου [6] τε μὴ σφόδρα ἐπὶ πολλῶν
σαφηνίζοντος. Ἔστι δ' [7] ὄρος πετρῶδες κοινὸν Δυμαί-
ων τε καὶ [8] Τριταιέων [9] καὶ Ἠλείων, ἐχόμενον ἑτέρου

2) Has duas voces non habet Ven.

3) Mosc. Paris. Μύρσινος. Sic uterque postea Μυρτούντιον. At vulgatam aliorum lectionem probat Homerus Il. 2, 616. et in primis, qui ex nostro duxit Stephanus, et, qui ex hoc, Eustathius ad Homer. c. l.

4) Ald. et Hopper. καθήκουσαν — κατοικίαν. Verba ἐπὶ θάλατταν ad usque ἑβδομήκοντα non inveniuntur in Stroz. et Ven.

5) Ad Σκόλλιν desunt omnia in Mosc. Pro Σκόλλιν Paris. Σκόλον. Cf. supra.

6) Vocula haec excidit in Stroz.

7) Stroz. ὄρη.

8) Ven. Τριτιέων, uti Aldus et Hopperus. Sic Guarinus *Tritieis*. At cf. Herodotus 1, 145. Stephanus h. v. et noster p. 386. in. et hic post. Eustathius ad Hom. Il. 2, 617. p. 230. Bas. plane omittit.

9) Haec duo superscripta sunt in Paris.

tremitas, Horminae vel Hyrminae nomine. Myrsinus nostro tempore Myrtuntium dicitur pagus ad mare pertinens in via, quae Elide Dymam ducit, LXX distans ab Elide urbe stadia. Oleniam petram coniiciunt esse, quae nunc Scollis dicitur. Necesse autem est coniecturas in hoc genere sequi, locis pariter atque nominibus mutatis, cum quidem poeta rem non multis verbis declaraverit. Est autem Scollis saxosus mons communis Dymaeorum, Tritaeensium et Eleorum, continuus monti Arcadiae,

Elea. τινὸς Ἀρκαδικοῦ ὄρους [10] Λαμπείας, [11] ὃ τῆς Ἠλιάδος μὲν διέστηκεν [12] ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίους, [13] Τριταίας δὲ ἑκατὸν, τοὺς ἴσους, Ἀχαϊκῶν πόλεων. Τὸ δ' [14] Ἀλεισίον ἐστὶ τὸ νῦν [15] Ἀλεσιαῖον, χώρα [16] παρὰ

10) Legerem Λαμείας. Stephanus enim Λάμεια, ὄρος Ἀρκαδίας. Sed Stephanum potius arbitror corrigendum legendumque apud eum Λάμπεια et Λαμπεάτης, quod ex Pauſania [lib. 8. c. 24. §. 2.] certo conſtat. *Caſaubonus.* Conſtat etiam ex aliis pluribus, quare et ſic in Stephano, ſuadente praeterea literarum ſerie, repoſuit Berkelius.

11) Haec ad πόλεων deſiderantur in Ven. et Stroz.

12) Lacuna hinc patet ad τριάκοντα in Scrimgerr. quibusdam et Moſc. Notavit etiam Caſaubonus. In Pariſ. verba διέστηκεν et πρὸς omiſſa ſunt, iisque ſubplendis ſpatii aliquid relictum. Habent alii et reddidit Guarinus. Caſaub. ed. altera invexit πρὸς τῇς, et excepit Amſtel.

13) Aldus Hopper. Τριτίας. Guarinus etiam *Tritia.* Cf. paullo antea.

14) Moſc. Pariſ. Ἀλίσιον· Ven. hic et infra per η Ἀλήσιον, uti ſcribit Stephanus ex quo etiam ſic notat Euſtathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Baſ. qui tamen in Homeri vetuſtis exemplaribus per ει ferri monet, quaſi ab ἑλεῖν, ἑλεῶν. In Homero tamen Il. 11, 756. Ἀλίσιον (ed. Villoiſ.) vel Ἀλήσιον etiam legitur. Cf etiam Pauſan. 9. 14, 1. et infra hic p. 352. At per ει habet etiam Etymol. M. et Heſychius h. v. etſi hic etiam poſt Ἀλίσιον, ex quibus vagam etiam olim ſcripturam fuiſſe diſcitur.

15) Quae hinc ad Ἀμφιδολίδα ſequuntur, Ven. omittit. Pariſ ſcribit Ἀλεισιαῖον, Moſc. Ἀλεσιναῖον. Guarinus vertit *Aleſieum.* Equidem nihil ſtatuo.

16) Moſc. Pariſ. περὶ, frequenti commiſtione, uti p. 382. et ſaepe alibi. Cf. ad p. 380. Sed iam ſupra me aliqua de ea monere memini. Retinui vulgatam, cum παρὰ ſaepiſſime a noſtro adhibeatur, ubi ſimpliciter confinium indicat.

diae, cui Lampeia nomen, ma Achaicis urbibus c. diſſitus ab Elide ſtadiis Aleiſium autem, quod nunc cxxx, a Tritaea et Dy- Aleſiaeum, locus eſt iuxta

ρεῖ τὴν [17] Ἀμφιδολίδα, [18] ἔνθα κατὰ μῆνα ἀγο- Elee.
ρὰν συνάγουσιν οἱ περίοικοι· [19] κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρει-
νῆς ὁδοῦ, τῆς ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. Πρότερον δ' ἦν
πόλις τῆς [20] Πισάτιδος, [21] ἄλλοτε ἄλλως τῶν ὅρων ἐπαλ-
λαττόντων, διὰ τὰς τῶν ἡγεμόνων μεταβολάς· τὸ δ'
[22] Ἀλείσιον καὶ Ἀλεισίου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ,
ὅταν φῇ·

[23] Ὄφρ' ἐπὶ Βυπρασίῳ πολυπύρῳ βήσαμεν ἵππους, p. 342.

17) Stroz. Pariſ. Moſc. Ἀμφιδολίδα, quam lectionem adſtruunt Xenophon in hiſt. Gr. 3, 2, 30. et Stephanus. Eadem fere confuſio infra p. 349. Caſ notatur. Nulla utique in Elide Amphilochis, dubitaturque adeo, an Amphilochis de regione Acarnaniae usquam occurrat. Pluribus de hoc diſſeruit Weſſeling ad Diodor. Sic. 15, 77. qui conſuli debet. Remota igitur lectione vulgata Ἀμφιλοχίδα, ut Strabonem cum aliis componerem, in primis libris ſuadentibus, dedi Ἀμφιδολίδα.

18) Moſc. Pariſ. ἐν ᾗ καὶ, pro quo corrupte Stroz. ἐνὶ καί. Sic ἐνταῦθα et ἐν ταύτῃ lib. 7. p. 290. Caſ. commutantur.

19) A κεῖται ad μεταβολὰς in Ven. deſunt omnia.

20) Moſc. Πισσάτιδος, ut alibi.

21) Pariſ. ἄλλοτ' ἄλλως.

22) Bis per ι Pariſ. et Moſc. ut ſupra.

23) Pariſ. Moſc. μέσφ' ἐπὶ, quod non temere a librariis advectum videtur. Vulgatam tamen ſervant omnes Homeri codices. Ceterum verba ὄφρ' ἐπὶ — ἵππους excluſit Venet. praeteritque etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 617., ubi hanc Strabonis diſputationem repetit. Ald. et Hopper. tantum ὄφρ' omittunt.

ta Amphidolidem, ubi ſingulis menſibus in forum conveniunt vicini: ſitum eſt in via montana, quae ab Elide Olympiam ducit. Antiquitus urbs fuit Piſatidis, ob mutationes imperiorum finibus quoque regionum ſubinde variantibus. Aleiſium Homerus etiam Aleiſii colonam (id eſt tumulum, collem) appellat.

Donec equos in Buprafii nos
fertilis arvum

Ad

Elea. Πύτρης [24] τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
[25] Κέκληται —.
Ὑπερβατῶς γὰρ [26] δεῖ δέξασθαι, ἴσον τῷ, καὶ [27]
ἔνθα Ἀλεισίου κολώνη κέκληται· ἔνιοι δὲ καὶ ποταμὸν δεικνύουσιν Ἀλείσιον.

§. II.

Λεγομένων δέ τινων ἐν τῇ [1] Τριφυλίᾳ Καυκώνων πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ, λεγομένης δὲ καὶ τῆς Δύμης [2] Καυκωνίδος ὑπό τινων, ὄντος δὲ καὶ ποταμοῦ ἐν τῇ [3] Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ [4] Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ

24) Ita cum Homeri et Strabonis libris exigente metro Ald. et Hopperus; poſt Xyl. et Caſaubonus in utraque ed. τε, unde prius inſtauravit ed. Amſtel.

25) Etym. M. ſub n. Ἀλείσιον invito metro et ſenſu ἐλείτεα.

26) Euſtathius c. l. δεικτέον, ut et alibi ſolet.

27) Moſc. ἔνθ'.

1) Pariſ. Moſc. Τριφυλλίᾳ. Ald. Hopper. Τρυφαλίᾳ. Xyl. Τριφυλίᾳ. Cf. Schweighaeuſer. ad Polyb. 4, 77, 5.

2) Moſc. mutata accentus ſede Καυκώνιδος. Infra p. 387. ſine reluctatione Καυκωνίδα.

3) Moſc. Pariſ. Δυμάᾳ, forte pro Δυμίᾳ, quod et Stephanus memorat.

4) Moſc. Τριτίας, uti Ald. Hopper. et Guarinus, et paſſim libri in Pauſania, ad quem 7, 22. vid. Sylburg. p. 580. At per αι noſter antea et alii, quod confirmat gentile Τριταιεύς. Verba μεταξὺ — Τριταίας abſunt in Ven. Stroz. et Gem. Pl.

Ad ſaxum Oleniumque adduximus, atque colonam Vicinam, fecit cui nomen Aleſius —

traiectis enim vocabulis intelligendum eſt carmen Homeri. Sunt qui fluvium quoque Aleiſium indicent.

§. II.

Cum autem in Triphylia ad Meſſeniam quidam perhibeantur Caucones, et Dymen nonnulli Cauconida appellent, ſitque etiam fluvius in agro Dymaeo inter Dymen et Tritaeam, qui et femi-

καὶ [5] Καύκων θηλυκῶς, ζητῆσι [6] καὶ περὶ τῶν Καυκώνων, [7] ὡς μὴ διττοὶ λέγωνται, οἱ μὲν περὶ τὴν Τριφυλίαν, οἱ δὲ περὶ Δύμην καὶ Ἦλιν, καὶ τὸν Καύκωνα· ἐμβάλλει δ' ἄτος εἰς ἕτερον, ὃς [8] Τευθίας [9] ἀρσενικῶς καλεῖται, ὁμώνυμος πολίχνῃ τινὶ τῶν εἰς τὴν Δύμην συνῳκισμένων· πλὴν ὅτι χωρὶς τοῦ [10] σ Τευθία λέγεται θηλυκῶς αὕτη, ἐκτεινόντων τὴν ἰσχάτην συλ- Elea.

5) Atqui mox τὸν Καύκωνα ἀρσενικῶς dicit. Deinde cur dicit καὶ Καύκων· non enim voluit esse τὴν καὶ otiosam. Putabam legendum καὶ Καύκων καὶ Καυκωνὶς, vel Καυκώνη. Sed Eustathius duobus locis [ad Homer. Il. 2, 607. p. 228. et Odyss. 3, 363. p. 134. Bas.] editam lectionem confirmat. *Casaubonus.* Facile in hoc nexu offendere potest καὶ, quod et omittunt Straz. Paris. et Mosc. At videtur hoc voluisse Strabo, utroque genere efferri.

6) Καὶ abest in Gem. Pl Paris. Mosc. Pro καὶ Ald. Hopper. dant δὲ. Xylander utroque electo ζητῆσι περὶ.

7) Ὡς: omittit Gem. Pletho et post pro λέγωνται scribit λέγουσι, uti etiam edd. ante Casaubonum.

8) Mss. Casaubonn. semper, uti ex meis Vatic. Paris. Mosc. Τευθέας. Reliqui cum Guarino et edd. Τευθίας. Cf. Salmasius ad Solin. c. 2. s. 8. p. m. 43. Τευθὲς nomen urbis, sed in Arcadia, Pausaniae 8, 27. 3. et Stephano h. u. Dubia igitur haeret scriptura.

9) Ven. ἀρσ.

10) Mosc. plene σίγμα. Post Ven. vitiose ἰσχάτην.

minino genere Caucon vocatur, de Cauconibus quaerunt, an non bifariam dicantur, aliique sint in Triphylia, alii circa Dymam, Elidem et Cauconem. Is fluvius in alium effluit, qui Teuthleas masculino genere appellatur, nomine conveniens cum oppido quodam in urbem Dymen assumto feminino genere Teu-

Elea. συλλαβὴν; [11] ὅπου τὸ τῆς [12] Νεμιδίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. Ὁ δὲ Τευθέας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην ῥέοντα, ὁμώνυμον τῷ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν καλουμένον [13] καὶ Πεῖρον. [14] Τῷ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος,

Ὤιχετο

11) Haec ad ἱερὸν omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho.

12) Vatic. Moscov. Νεμυδίας.

13) Falsus est Xylander, dum sic vertit, tamquam si legisset, τὸν καὶ Πεῖρον. Sed non recipit eam lectionem Casaubonus et jure. *Pirus* enim ad Olenum fluebat, *Achelous* ad Dymen. Certe mutilus est locus Strabonis, quam sine manuscriptorum auxilio supplere non aggrediar. *Palmerius in Gr. auct. p.* 304. Prope Olenum memoratur Pirus a Pausania 8, 18. in. prope Dymen Achelous a Strabone hic et lib. 10. p. 450. Circiter 40 stadia tantum a Dyme fluebat Pirus secundum Pausan. c l. sic ut utramque urbem adferre possit. At gravius ulcus subesse videtur. Nempe Pirus in mare exibat (Pausan., c. l.) Acheloum excipiebat Alpheus, (Pausan. 8, 38, 7.) qui est in Pisatide procul hinc quae repugnant. Igitur alius hic fuit Achelous, qui et plures memorantur. Xylander falso Pirum retulit ad Teutheam, cum aperte referendus esset ad hunc Acheloum. Vertit enim: *Teutheas autem in Acheloum — praeter Dymam fluit, alioque nomine Peirus dicitur.* Penzel. in versione insertis quibusdam verbis mederi difficultati studuit, ut Acheloum illum priorem per meatus subterraneos in Pirum elabi referat. Equidem ex Paris. et Mosc. post Ἀκαρνανίαν subplevi καλουμένον, quo addito narratio exsistit manifestior. Pro Πεῖρον Ven. Ἤπειρον, pro ἢ Πεῖρον· Mosc coniuncte καὶπειρον. Plurima vero hic ab ὁμώνυμον ad μυθολογίας infra Gem. Pl. omisit.

14) Desunt haec ad voces ὡς εὖ in Ven.

Teuthea dicitur, ultima syllaba producta, ubi Nemidiae Dianae est sacellum. Teutheas autem in Acheloum exit, qui praeter Dymam fluit, cognominem Acarnaniae fluvio eundemque etiam Pirum dictum. Nam cum dixerit Hesiodus,

Ole-

Ὥκησε δ' Ὠλενίην πίτυην [15] ποταμοῖο παρ' ὄχθας Elea.
[16] Εἰρῆος Πείροιο· —
μεταγεάφουσί τινες [17] πόρου, οὐκ εὖ. Περὶ δὲ τῶν Καυκώνων ζητοῦσί [18] τισιν, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τῷ [19] Μέντῃ [20] ὁμοιωμένης, [21] εἰκούσης πρὸς Νέστορα,
[22] Νῦν, ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
[23] Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι [24] ὀφείλεται· —
δοκεῖ σημαίνεσθαι χώρα τις ἐν τῇ τῶν Ἐπειῶν, ἣν οἱ Καύκωνες εἶχον, ἕτεροι ὄντες τῶν ἐν τῇ Τρι-

15) Ald. Hopper. Xyl. male ποταμῷ.

16) Mosc Paris. εὐρείας, non bene.

17) Mosc. πείρου.

18) Scrimger. Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. φησὶν, quod et expressit Guarinus. Sed vulgatam aliorum τισιν, quae bene cohaeret cum seq. δοκεῖ, iam proposuit Aldus.

19) Casaubonn. Stroz. Paris. Mosc. Vatic. Μέντορι, male et invito Homero Odyss. 1, 105. et 3, 363.

20) Stroz. Paris. Moscov. subiungunt ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

21) Ven. male εἰκῦσα. Post melius τὸν Νέστορα cum Paris. Mosc. et Stroz.

22) Νῦν deest in Paris. Mosc. Ven. et ed. Aldi, quae et deinceps vitiose dat αὐτάρ. Tum Ven. ἠῶθε.

23) Mosc. Εἶμ', Ald. Εἶμι.

24) Casaubonus praefert ὀφέλλεται, quod hodie legitur in Homero Odyss. 3. 367. Huic verbo autem Stroz. Mosc. Paris. Vatic. 173. 174. ex Homeri loco adsperfa varietate subnectunt haec:

Olenium incoluit saxum, fluvii prope ripam
Undosi Peiri —.

Quidam Peiri in πόρου, id est meatus, perperam mutaverunt. Praeterea cum Minerva sub Mentoris forma Nestori dicat,

Sub lucem cras magnanimos
Cauconas adibo,
Namque ibi debetur mihi
magna pecunia pridem:

videtur nonnullis regio quaedam Epeorum significari, quam Caucones tenuerint, diversi ab iis, qui in Triphylia

Elea. [25] Τριφυλίαν, ἐπεκτείνοντες καὶ μέχρι [26] Δυμαίας τυχόν. Οὔτε [27] δὲ τὴν Δύμην, ὁπόθεν Καυκωνίδα εἰρῆσθαι συμβέβηκε, παραλιπεῖν ἄξιον, οὔτε τὸν ποταμὸν, ὁπόθεν Καύκων εἴρηται, διὰ τὸ τοὺς Καύκωνας [28] παρέχειν ζήτησιν, οἵ τινές ποτέ εἰσιν, ὅπου φησὶν ἡ Ἀθηνᾶ βαδίζειν, κατὰ τὴν τῶν χρέους κομιδήν. [29] Εἰ γὰρ μὴ δεχοίμεθα τοὺς ἐν τῇ Τριφυλίᾳ λέγεσθαι τοὺς περὶ [30] Λέπρεον· οὐκ οἶδ', ὅπως πιθανὸς ἔσται ὁ λόγος· διὸ καὶ γράφουσί τινες·

— ἔνθα χρεῖός μοι [31] ὀφείλεται Ἤλιδι δίῃ,
Οὐκ [32] ὀλίγον.

δῆ-

hacc: ὅτι (Stroz. ὅτι) νέον γε οὐδ' ὀλίγον (Stroz. οὐδ' ὀλίγων) οὐ δὲ (Pariſ. οὐδὲ) τοῦτον ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα Πέμψον (hactenus in Stroz. deſunt inde a οὐ δὲ) σὺν δίφρῳ τε καὶ ὑποῖ (Pariſ. Moſc. ὑιῖ· Vatic. ὑῖ· Stroz. ᾗ) ᾧ ὀς (Stroz. ὡς) δέ οἱ ἵππους.

25) Caſaubonn. Τριφύλην, (ut et Ven.) et Τριφυλίᾳ, et ſic Pariſ. et Moſc. Τριφυλία Vatic. Ex edd. Aldus et Hopper. Τριφύλην tum Τριφυλῆς. Dedi Τριφυλίᾳ, quippe in oratione Strabonis, ut ſupra p. 339. et poſt, praecipientibus ipſis libris.

26) Cum articulo τῆς Pariſ. et Moſc.

27) Idem et Stroz. γὰρ τήν.

28) Pariſ. περιέχειν.

29) Pariſ. Moſc. Εἰ γὰρ δή.

30) Operarum vitio per ι hic editum fuiſſe putabat Dukerus ad Thucyd. 5, 31. n. 38 quia ſemper alibi Strabo habet per ε. At conſenſiſſe in hac ſcriptura videntur omnes libri, quippe ex qui-

lia ſunt, et fortaſſis usque ad agrum etiam Dymaeum porrecti. Sed neque id omitti par eſt, unde nomen Cauconidis Dymae obtigerit, et unde fluvio Cauconi: quando quaeſtio movetur, quinam fuerint Caucones, ad quos ſe debiti exigendi gratia profiſci Mentor dicit. Si enim non intelligimus eos, qui in Triphylia apud Lepreum ſunt, non video, qua ratione fidem conciliare verbis poſſimus. Ideoque nonnulli ſcribunt,

Namque ibi debetur mihi in
Elide —

Hoc

Δῆλον δὲ μᾶλλον τοῦτ' ἔσται, ἐπειδὰν τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν ἐξῆς Τριφυλίαν διεξίωμεν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Elea.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὸν [1]Χελωνάταν ὁ τῶν [2]Πισατῶν αἰγιαλὸς [3]πολύς· εἶτ' ἄκρα [4]Φειά· ἣν δὲ [5]καὶ πολίχνη, Φει-

quibus nulla diverſitas notata erat; *Leprium* etiam reddit Guarinus, et ſic exhibent etiam alibi boni codices, uti docent Waſſe et ipſe Dukerus ad Thucyd. 5, 34. aliis quidem reluctantibus. Sic Ptolemaeus 3, 16. Λέπριον, nec aliter codices quidam infra p. 346. et poſtea. Cf. etiam de hac ſcriptura per ι, pro qua et ει, Sylburg. ad Pauſan. 5, 5. p. m. 385. ubi et de genere. Dubitavi tamen eam hic retinere, cum alibi noſtrae fide plerorum. Mſſ. praeferat ε et ita alii auctores veteres exhibeant.

31) Caſaubonus, ut ſupra iam notavi, praetulerit ὀφάλλεται.

32) Mſſ. Caſaubonn. Moſc. Pariſ Vatican. Stroz multa hic adtexunt pro iis, quae vulgata exemplaria ſubpeditant: Σαφεστέραν δ' ἕξει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦτο, ἐπειδὰν τὴν ἐξῆς χώραν περιοδεύσωμεν· τὴν δὲ Πισάτην (Pariſ. Moſc. ut ſupra Πισάτιν) τὴν Τριφυλίαν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Reddit ea etiam in verſione Guarinus. At Venet. in ipſo contextu. Stroz in margine poſt οὐκ ὀλίγον haec ſubiungunt: διαβάλλεται δὲ τὴν περὶ τούτου σκέψιν εἰς τὰ ἑξῆς. Μετὰ δὲ — Quae hodie fertur lectio, auctorem habet Aldum, comprobante tamen Mediceo, qui tantum poſt ἑξῆς ponit κεμένην. Utra a Strabone profecta, (nam tertia librarii gloſſam continet) difficile eſt dictu. Priorem tamen in tanto codicum conſenſu praetulerim.

1) Stroz. Χελώνιον.

2) Moſc. cum Pariſ. ut antea, per ει. Prior etiam ſubiicit ἐστίν.

3) Deeſt in Ven. Stroz. Vatic. et Gem. Pl.

4) Moſc. Φιειά· Ven Φεία. Cf. poſt.

5) Addidit primum hanc particulam Xylander ex Euſtathio ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. f. 671. Agnoſcunt etiam Mſſ.

Hoc autem fiet manifeſtius, quando Piſaeam regionem atque deinceps Triphyliam usque ad fines Meſſeniae exponemus.

§. 12.

Chelonatam ſequitur ora Piſatidis longo tractu: inde Pheia promontorium cum oppido.

Pheiae

Elea. p. 343. Φειᾶς πὰρ [6] τείχεσσιν, [7] Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. Ἔστι γὰρ καὶ [8] ποτάμιον πλησίον· ἔνιοι δ' ἀρχὴν τῆς [9] Πισάτιδος, τὴν [10] Φειὰν φασι· πρόκειται δὲ [11] καὶ ταύτης νησίον καὶ λιμὴν, [12] ἔνθεν εἰς Ὀλυμπίαν [13] τὸ ἐγγύτατον ἐκ θαλάττης [14] ἐστὶ, σταδίοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶτ' ἄλλη ἄκρα [15] ἐπὶ πολὺ [16] προέχουσα ἐπὶ [17] τὴν

6) Paris. τείχεσιν, invito metro, etsi et sic Eustathius et ex editoribus Aldus.

7) Casaubonn. et Stroz. Ἰαρδάνῃ ἀμφὶ ῥέεθρον. In reliquis meis, ut in Homero etiam Villois. Ἰαρδάνου. Ῥέεθρον tamen etiam volunt Mosc. et Vatic. ut scholia quaedam Homeri. V. schol. Villoison. ad h. l. et quae excitavit Holsten. ad Stephan. p. 343.

8) Gem. Pletho ex correctione ποταμός. Sed alterum cum libris servat etiam Eustath. c. l.

9) Paris. per ει, ut solet alibi.

10) Paris. Mosc. Φειαί· Ven. Φειᾶν, ut antea. Plurali numero effert etiam Eustath. ad Homer. Il. 2, 77. p. 247, 42. et alibi. Singulari, ut noster, probat Thucyd. 2, 25. et alibi, et producit Stephanus, etsi de urbe adiacente.

11) Καὶ in edd. ante Casaubonum exsulabat. Nempe ita respicit noster, quod supra p. 338. in. de Chelonata dixerat.

12) Venet. ἔνθ'.

13) Casaubonn. Venet. Paris. Mosc. Vatic. τῷ ἐγγυτάτῳ· et sic Gem. Pletho cum epitome in ed. Bas. tantum τὸ pro τῷ.

14) Non habet Ven. et edd. ante Casaubonum.

15) Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. praemissa voce εὐθύς, in qua ex auctorum aliorum narrationibus Ἰχθύς, [Ἰχθῦς forte rectius Xenophonti in Hist. Gr. 6, 2, 31] acute cernit Palmerius, quod post corruptionem, quia εὐθὺς sensum turbaret, expulsum putat. Palmerii coniecturam excepit Penzelius.

16) Mosc. πρόχουσα.

Pheiae moenia pone, tuas et Iardanes ripas.

tount. Parva ante eam sita

Est enim in propinquo exiguus amnis. Quidam Pisatidis initium Pheiam constituunt. Parva ante eam sita est insula, et portus, unde Olympiam mari brevissima navigatio stadiorum CXX. Aliud deinde est promontorium

[17] τὴν δύσιν, [18] καθάπερ ὁ Χελωνάτας, ἀφ' ἧς [19] [πάλιν] ἐπὶ [20] τὴν Κεφαλληνίαν [21] σάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶθ' ὁ Ἀλφειὸς ἐκδίδωσι, διέχων τῆ [22] Χελωνάτα [23] σάδια διακόσια ὀγδοήκοντα, [24] Ἀραξῳ δὲ πεντακόσια τεσσαράκοντα πέντε. Ῥεῖ δ' ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων, ἐξ ὧν καὶ ὁ Εὐρώτας· καλεῖται δὲ [25] Ἀσία κώμη τῆς [26] Με- Elea:

17) Articulum omittunt Ven. et Gem. Pl. cum Aldo, Hoppero, Xylandro.

18) Haec ad Χελωνάτας non adferunt Stroz. Ven. Gem. Pletho; uncis etiam inclusit Casaubonus, cum ferri per nexum et ex vero possint. Referenda enim sunt ad praecedens δύσιν. Cf. supra p. 338.

19) Hanc vocem reprobant iidem codices, et inde ad εἶθ' cum interiectis omittit Paris. Πάλιν uncis recte inclusit tamquam inepte invectum Casaubonus. Nihil enim praecedit, cui respondeat, et supra c. l. alia memorantur, et, quod ipsa res fert, diversa.

20) Sine articulo Ven. et edd. ante Casaubonum.

21) Ven. τάδια, uti mox omnes. Sed promiscua forma hanc vocem libri Strabonis exhibent, ita ut vix in locis singulis certi aliquid constitui possit.

22) Gem. Pletho Ἀχελῴῳ. Ante Casaubonum Χελωνάτα, quam Doricam formam frequentat noster, veluti p. 335. 338. 348. 456. Sic Εὐρώτα et alia. Aequabilitatis causa eam revocavi, in primis cum praeeat Paris. pro Χελωνάτῳ.

23) Gem. Pletho, Paris τάδιας διακοσίας, posterius etiam Vatic. Corrupte et truncato vocabulo altero Mosc. τάδιας ὀσίους. Idem post etiam πεντακοσίους.

24) Desunt hinc ad πέντε in Gem. Pl. Ven. et Stroz.

25) Sic recte, non Ἀβία, ut lib. 5. [lib. 6. p. 275.] *Casaubonus.* In Ἀσία consentiunt omnes, tantum quod Guarinus let

rium versus occasum instar Chelonatae longe procurrens, unde ad Cephalleniam [itidem] CXX stadia. Post Alphei ostia, ccxxc stadiis a Chelonata, ab Araxo IↃXLV. Fluit Alpheus ex iisdem locis, e quibus Eurotas: nimirum ab Asea Megalopoliti-

Elea. [25]Μεγαλοπολίτιδος, [27]πλησίον ἀλλήλων ἔχουσα δύο πηγάς, ἐξ ὧν ῥέουσιν οἱ λεχθέντες ποταμοί· [28]δύνται δ' [29]ὑπὸ γῆν ἐπὶ [30]συχνοὺς σταδίους, ἀνατέλλουσι πάλιν, εἶθ' ὁ μὲν εἰς τὴν Λακωνικήν, ὁ δ' εἰς τὴν [31]Πισᾶτιν καταγεται. Ὁ μὲν οὖν Εὐρώτας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [32]Βλεμινάτιδος ἀνα-

et Heresbachius referunt *Asia*. Sic Ἀσίας Hesychius s. v. Ἀσιάτας et quidam alii per ι. Cf. Palmerii not. ad Stephanum Byz. in Bochart. Geogr. sacra p. m. 803.

26) Eustath. ad Dionys. v. 409., ubi hunc locum repetit, divise dat μεγάλης πόλεως, uti Ptolem. 3. 16. pro Μεγαλόπολις, quod tantum non semper ponit Pausanias. Et sic alii. Eadem variatio infra aliquoties de urbis nomine notabitur.

27) Hoc et proximum vocabulum non habent Ven. et Strozz.

28) Mosc. δῦντος.

29) Casaubonn. Paris. Mosc. ὑπὸ γῦς. Alii ὑπὸ γῆν, uti etiam refert Eustath. c. l. Contra variatur infra p. 370. in. lib. 10. p. 455. et alibi. De motu ὑπὸ γῆν videtur praeferendum, ut lib. 6. p. 275. Contra μεῖζον ὑπὸ γῆς lib. 6. p. 270. lib. 9. p. 406. lib. 10. p. 455. et alibi. Cf. infra p. 371.

30) Eustathius c. l. reddit hinc συχνὰ σάδια, uti facit et alibi ex promiscuo utriusque formae usu, perinde atque alii.

31) Mosc. per ει, quod aliquoties iam adfuit redibitque. Pro Πισάτην dedi, ut antea, Πισᾶτιν.

32) Articulus praemissus abest in Ven. In ipsa nominis scriptura consentiunt omnes libri cum Guarino et editionibus. Haesit tamen in ea Xylander, et Casaubonus, quorum ille Βεμβινάτιδος malit, quod Bembinam alibi invenerit, hic Βελμινάτιδος, quod sit Βελβινάτιδος. Utrumque posuit in nota, posterius in margine. Nempe varie hoc nomen in libris auctorum vel scribitur, vel depravatur, ut incerta vagari videatur forma. Pausan. 3, 21, 3. et 8, 35, 3. habet Βελμίναν· idem 8, 27. 3. Βλήναν, etsi ex eodem libro Stephanus excitat Βλέμινα. Polybio 2,

litidis vico, ubi duorum horum fluviorum fontes vicini sunt. Qui cum per complura stadia infra terram subeant, rursus erumpunt, atque Laconicam hic, Pilaeam ille petunt. Et Eurotas quidem initio Bleminatidis regionis suum ex

ferens

ἀναδείξας τὸ ῥεῖθρον, παρ' αὐτὴν τὴν Σπάρτην Elea-
ῥυεὶς, καὶ διεξιὼν αὐλῶνά τινα [33] μακρὸν κατὰ τὸ
Ἕλος, ὃ μέμνηται [34] ὁ ποιητὴς, ἐκδίδωσι μεταξὺ
Γυθίου τοῦ τῆς Σπάρτης ἐπινείου, καὶ [35] Ἀκραίων. Ὁ δ'

E 2 Ἀλ-

2, 54, 3. dicitur Βελμινᾶτις. Aliis per β, uti Livio 38, 34, 8. *oger Belbinatis*; Stobaeo Sermon. 38. ὁ Βελβινήτης, uti quidem emendat Meurſius in Miſcell. Lacon. 4, 4. p. 261. pro vulgato Βελβοθήτης; Plutarcho in Cleomene c. 4. Βελβίνα. Tum in Suida legitur Βεμβίνα, in Heſychio Βελαίνα, vitioſe pro Βελβίνα, quod et literarum ſeries admittit. Vid. quae de eo diſſeruerunt viri docti, Berkelius ad Stephanum p. 214. Holſten. ad eundem p. 64. Meurſius c. 1 Drakenb. et Schweighaeuſerus, ille ad Liv. hic ad Polyb. cc. ll. In Polybio ſi transpoſitis literis legatur Βλεμινᾶτις, noſter optime conſentit, aliis minime diſcordantibus. Vulgatam igitur nolui laceſſere.

33) Caſaubonn μακρὸν et μαντικόν. Illud ex meis etiam adponunt Moſc. Pariſ. Vatic. Stroz. cum Guarino; hoc Venetus. Μακρὸν tamen habuiſſe videtur Gem. Pletho ediditque Aldus cum ceteris. Commutatio facilis, quae notatur in Ariſtot. Poet. c. 17. et aliis. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 1, 53, 6. Sed utrum eligendum ſit μακρὸν an μακρὸν, haeſitavi, et cum talia ex ipſa locorum indole iudicari poſſint et debeant, multis excuſſis nihil abſtuli. Praetuli tamen μακρὸν, tum propter auctoritatem codicum tantum non omnium, tum quod magis memoratu dignum id videretur.

34) Moſc. Stroz. praeponunt καί.

35) Ita libri ſcripti omnes cum editis. Tantum Guarinus *Acree*. Cf. infra ad p. 363. f. Xylander in nota quidem praefert Ἀμφιῶν, forte rectius; qua forma exſtat apud Pauſan. 3, 21, 6. et 22, 5. Ἄμφεια legitur in Ptolemaeo 3, 16. Ἄκρα vitioſe in Polyaeno 3, 1, 1. Nec Ἀκρεῖα probat in noſtro Weſſeling. ad Hieroclis Synecdem. p. 647. praeſertque Ἀκραιά. Certe facilis fuit corruptio. At quia ſic infra in eadem narratione redit, in re dubia notare haec, quam vulgatam mutare malui.

ſerens meatum, praeter ipſam Spartam labitur, et longa apud Helos (cuius poſtea etiam meminit) convalle peragrata, inter Gythium Spartae navale et Acrias in mare effluit.

Elea. Ἀλφειὸς παραλαβὼν τόν τε [35] Κελάδοντα καὶ τὸν Ἐρύμανθον, καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους, διὰ τῆς [37] [Φρίξης, καὶ τῆς] [38] Πισάτιδος καὶ Τριφυλίας ἐνεχθεὶς, παρ' αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν, ἐπὶ θάλατταν τὴν Σικελικὴν [39] ἐκπίπτει μεταξὺ Φειᾶς τε καὶ [40] Πιτάνης. Πρὸς

36) Locum hunc partim mutilum, partim corruptum esse, prolixa disputatione evincere studet Palmerius in animadv. ad Gr. auctor. p. 304. Prius efficit ex voce ἀσημοτέρους, cum maiores et insigniores amnes, quos recte poterat, non memoraverit; posterius ex Κελάδοντα, quem non constet in Alpheum influere, immo Celadum, teste Pausania 8, 38, 7. Hinc pro Κελάδοντα leg. coniicit καὶ Λάδωνα, atque totum hunc locum sic refingit: παραλαβών τε Ἐλίσσοντα (ex Pausania 8, 29. extr.) καὶ Λάδωνα καὶ Ἐρύμανθον· quae et in versione expressit Penzelius. At invitis codicibus omnibus, quibuscum consentit etiam epitomes auctor, obtrudi ea Straboni minime possunt, et Celadon forte Homeri causa ex Homero Il. 7, 133. traductus est. Cf. infra p. 348. Tum vero Homero celebritatem debet et ἀσημοτέρους in obpositione constitutum est. An vero plures praeterea nominare voluerit, dubium manet.

37) Desunt haec Φρ. καὶ τῆς in Gem. Plethone et uncis inclusit Casaubonus. Nempe cum subsequatur Τριφυλίας, cuius haec urbs fuit, (Polyb. 4, 77, 9.) commode abesse possunt, et abesse voluit in versione Penzelius. Agnoscunt tamen alii libri, et sic passim talia hac ratione connectuntur.

38) Paris. Mosc ex more, uti et paullo post, Πισάτιδος.

39) Casaubonn. Scrimger. Ven. ἐκπίπτων. Illud in clausula bene.

40) Paris. Mosc. ἐπιτάνης. Haud temere et casu. Nulla enim usquam hic Pitane commemoratur. An voluerunt dare Ἐπιτάλιον, quam urbem in Triphylia ponit Stephanus ex Polybio 4, 80, 13. Cf. Strabo infra p. 349 et Xenoph. in Hist. Gr. 3, 2, 29. Attamen ab ora maritima versus Arcadiam remotum fuit.

fluit. Alpheus autem receptis Celadonte, et Erymantho, aliisque obscurioribus fluminibus, per [Phrixam,] Pisatidem, Triphyliamque delapsus, inter Pheiam et Pitanen in mare iuxta ipsam Olympiam evolvitur. Ad ostia

Πρὸς δὲ τῇ ἐκβολῇ τὸ τῆς [41] Ἀλφειονίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης ἄλσος ἐστὶ, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως,) [42] ἀπέχον τῆς Ὀλυμπίας εἰς ὀγδοήκοντα σταδίους. Ταύτῃ δὲ τῇ θεῷ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἔτος συντελεῖται πανήγυρις, [43] καθάπερ καὶ τῇ Ἐλαφίᾳ, καὶ τῇ Δαφνίᾳ. Μεσὴ δ' ἐστὶν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων [44] τε καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ἐν ἄλσεσιν [45] ἀν- Elea.

 θέων,

41) Alphioniae Dianae cum nemo veterum faciat mentionem, atque ex Pauſania 6, 22. f. conſtet, Alphiaeam Dianam ab aliis Elaphiaeam fuiſſe dictam, Caſaubonus ad Athenaeum 8, 7. p. 278. non dubitat, quin ſcripſerit Strabo τὸ τῆς Ἐλαφιαίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης. At ut nimis recedit haec emendatio a librorum veſtigiis, ita nec ferre videtur ſubſequens cognomen Ἐλαφία, quod idem ſpectat, uti docet Pauſanias, ἐλαφηβόλος alias, et quod Strabo in Alpheo, cognominum horum cauſa, ſubſiſtit.

42) Ab ἀπέχον ad ταδίους ſilet Ven.

43) Aldus, Hopper. καθὰ καί. Xyl. καθα καί.

44) Inſerui ex Pariſ. et Moſc. Praecedentem vocem Medic. edit Ἀρτεμισίων καὶ Ἀφροδισίων.

45) Haec vox ſuſpecta eſt Xylandro et Caſaubono, quorum ille mutat in ἀναθεμάτων, quod et in verſione expreſſerat, hic in ἀνατεθέντων, quod et Holſtenium probaſſe adſcripſerat Siebenkeesius. Vulgatae tamen lectionis, quam et praeferunt libri omnes, tutelam ſuſcepit Tyrwhittus, quia Artemiſia, Aphrodiſia et Nymphaea ſint revera florum nomina, qualia etiam Hermea putat et Poſidia, licet ſingulorum ſpecies determinare haud ſit facile. Nec ego vulgatam laceſſendam puto, ita tamen, ut ἀνθῶν poſitum ſit pro ἀνθινοῖς, et ad florida fanorum loca referatur, vel etiam pro ἀνθίμων, unde exſiſtant luci floribus, maxime roſis conſiti, uti explicat vocem Suidas, de quo etiam cf. Mazochius.

oſtia eius lucus eſt Dianae ſive Alpheioniae ſive Alphiuſae (utroque enim modo dicitur) ab Olympia diſſitus ſtadiis ad XXC. Huius deae in honorem quot annis Olympiae feſtus conventus agitur, ut et Elaphiae et Daphniae. Tota vero regio referta eſt fanis Dianae, Veneris et Nympha-

Elea. θέων, ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν [46] εὐυδρίαν· [47] συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, [48] Ποσειδία δ' ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειονίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους [49] τε καὶ Ἀρήγοντος, ἀνδρῶν Κορινθίων, τὴ μὲν Τροίας ἄλωσις καὶ Ἀθηνᾶς γοναὶ, τὴ δ' Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς σφόδρα [50] εὐδοκίμως.

§. 13.

[1] Εἶτα τὸ διείργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς,

chius ad tab. Heracl. p. 243. Sed et omnino uſitate ἄλση ἀνθέων intelligi poſſunt. Neque enim hic genitivus contractionem patitur, uti praeter Suidam monuit etiam Thomas Magiſter p. 72. ad quem tamen conſuli poſſunt a doctis viris notata.

46) Sic recte Hopperus. At Aldus et Xylander εὐδρείαν.

47) Haec verba a συχνὰ ad εὐδοκίμως omittit Gem. Pletho.

48) Sic Pariſ. et Moſc. quod dedi pro vulgato Ποσειδεῖα, uti lib. 7. p. 324. De ſcripturae varietate, etiam ſimilium, plurima dabit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 6, 266. p. 263. 15. Baſ. qui tamen et ipſe ponit Ποσείδειον, et quae conlecta repoſui ad Melam 1, 17. in. In fine per ει et ι recte ſcribi poſſe cenſuit et am Weſſeling. ad Diodor. Sic. 3, 43. et ante eum Sylburg. ad Pauſan. 2, 26. Caſaubonus parum ſibi in penultima conſtat.

49) Vocula haec abeſt ante Caſaubonum.

50) Caſaubonn. εὐδοκιμεῖ, uti et Stroz. vel εὐδόκιμος, uti Vatic. et Pariſ. Hic tamen Moſc. εὐδόκιμος, aptius forte.

1) Dominicus Niger [in Geogr. p. 326.] videtur legiſſe ſuo tempore: Εἶτα Πισάτης τὸ διείργον. *Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 305.* 2).

pharum, in lucis maxime propter aquarum copiam floridiſſimis; crebra ſunt etiam delubra Mercurii in viis, Nepruni in litoribus. In Alpheoniae autem templo picturae ſunt Cleanthis et Aregontis, Corinthiorum. Quorum alter Troiae excidium pinxit et Minervae nativitatem, alter Dianam gryphe praeclare efficto ſubvectam ſurſum.

§. 13.

Sequitur mons, qui Maciſtiae Triphyliam a Piſatide diſtinguit. Tum amnis Chal-

cis,

κὶς, καὶ [2] κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ Elea.
τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον
τῶ Σαμίου [3] Ποσειδῶνος ἱερόν· ἔστι δ' ἄλσος [4] ἀγριε-
λαιῶν [5] πλέων· ἐπεμελοῦντο δ' αὐτῶ Μακίστιοι· ἔτοι
δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι [6] Σάμιοι·
συντελοῦσι δ' εἰς τὸ ἱερὸν πάντες Τριφύλιοι.

§. 14.

Κατὰ ταῦτα δέ πως τὰ ἱερὰ ὑπέρκειται [1] τῆς θα-
λάττης, ἐν τριάκοντα ἢ μικρῶ πλείοσι σταδίοις, ὁ Τρι-

2) Duo haec verba omittit Gem. Pl.

3) Stroz. Ποσειδινῦ, ut infra p. 345.

4) Ita codices et ad primam Casauboni editiones; post ἀγριε-λαίων, quod et alias scribendum erat ἀγριέλαιον.

5) Ita Casaubonn. Stroz. unus, Vatic. Paris. Mosc. pro quo Stroz. alter Ven Gem. Pl. πλέον. Editiones omnes habent πλῆρες ab Aldo inlatum, forte quia displiceret Attica forma. At et sic post εὔγεων et similia passim in nostro legantur.

6) Pro Σάμιοι, quam vocem suspectam habet Casaubonus, Xylander malit Σαμίων vel Σαμιῶν. Nempe desideratur singulare nomen, quod excidisse potest in libris, nisi quis explicare velit, *ut vocant Samii*, immo *Samici*, quod gentile adfert praeter Σαμιανὸς Stephanus. Forte etiam antea τὸ κ, quod vix abesse potest, in Σαμίων inseri debet, etsi infra sine eo recurrit. Ceterum verba ἔτοι — Σάμιοι desiderantur in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

1) Haec ad ταδίοις desunt in Stroz. et Ven.

cis, et fons Cruni, et pagus Chalcis, ac Samicum deinde, ubi Samii Neptuni est templum summa cultum veneratione: lucus est oleastrorum plenus, cuius procuratio erat penes Macistios, qui et feriae indicebant, quas vocant Samii. Contribuebant ad hoc templum omnes Triphylii.

§. 14.

Secundum haec fere sacella, XXX aut paulo pluribus a mari stadiis situs fuit Py-

Elea. Φυλιακὸς Πύλος καὶ [2] Λεπρεατικὸς, ὃν καλεῖ ὁ ποιη-
pag. 344. τὴς Ἡμαθόεντα, καὶ παραδίδωσι τῇ Νέσορος πατρίδι, ὡς ἄν τις ἐκ τῶν ἐπῶν [3] τῷ Ὁμήρῳ τεκμαίροιτο· εἴτε τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον Ἀμάθου καλουμένου πρότερον, [4] ὃς νῦν Μάμακος καὶ [5] Ἀρκαδιακὸς καλεῖται, ὥστ' ἐντεῦθεν Ἡμαθόεντα κεκλῆσθαι· εἴτε τούτου μὲν [6] Παμίσου καλουμένου ὁμωνύμως τοῖς ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ δυσὶ, τῆς δὲ πόλεως ἄδηλον ἐχούσης τὴν ἐτυμολογίαν τῷ ἐπιθέτου· καὶ γὰρ τὸ ἀμαθώδη τὸν ποταμὸν, ἢ τὴν χώραν εἶναι, ψεῦδός φασι. [7] Καὶ τὸ τῆς [8] Σκιλλουντίας δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ περὶ Σκιλλοῦντα τῶν ἐπιφανῶν ἐστιν, Ὀλυμπίας

2) Etiam hic per ι dant Pariſ. et Moſc. Aldus et Hopper. Λεπρεατικός.

3) Moſc. τῶν.

4) Verba ὃς νῦν — καλεῖται non habent Stroz. et Ven.

5) Caſaubonn. Vatic. Moſcov. Pariſ. Ἀρκαδικός, quod et expreſſit Guarinus; et rectius videtur. Altera forma Ἀρκαδιακὸς an occurrat, dubito, equidem certe non notavi. Forte peculiare aliquid huic fluvio tribuitur.

6) Sic Moſc. ut infra p. 353. et alii. Cf. ad p. 336. Sic Ἀμισος et ſimilia. Vulgo antea Παμισοῦ. Ven. Παμίας.

7) Deſunt haec ad Φίλλωνα in Stroz Ven. et Gem Plethone.

8) Moſc. Σκυλλωντίας· Pariſ. Aldus et Hopper. Σκυλλουτίας.

Pylus Tryphiliacus et Lepreaticus, quem Homerus (ut ex eius verſibus coniectura colligere licet) Emathoentem vocat: ſive id vocabuli ab Amatho ductum ſit flumine, qui eam, qua ſeptentriones, ſpectat, alluеret, quem nunc Mamaum vocant et Arcadiacum: ſive fluvius is Pamiſus dictus fuit, quo nomine et alii in Meſſenia ſunt duo, et epitheti ratio in obſcuro manet; nam vel fluvium, vel agrum ibi fabuloſum (amathos Graece ſabulum notat) eſſe, falſo perhiberi aiunt. Sed et Scilluntiae Minervae unum ex inſignibus apud Scilluntem eſt iuxta Phellonem, prope Olym-

πίας πλησίον κατὰ τὸν Φέλλεα. Πρὸς ἕω δ' ἐστὶν Elea.
ὄρος τῇ Πύλῳ πλησίον ἐπώνυμον [9] Μίνθης, ἣν μυθεύουσι παλλακὴν τῇ [10] Ἅιδῃ γενομένην, ἀπατηθεῖσαν ὑπὸ τῆς [10] Κόρης, εἰς τὴν κηπαίαν [11] μίνθην μεταβαλεῖν, ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσι. Καὶ δὴ καὶ τέμενός ἐστιν [12] Ἅιδου πρὸς τῷ ὄρει τιμώμενον [12] ὑπὸ Μακιστίων. καὶ Δήμητρος ἄλσος [13] ὑπερκείμενον τῇ Πυλιακοῦ πεδίου. Τὸ δὲ πεδίον [14] εὔγειόν ἐστι τοῦτο, [15] τῇ θαλάττῃ δὲ συνάψαν, [16] παρατείνει παρά τε τὸ μεταξὺ τῆ τε Σαμικοῦ καὶ [17] ποταμοῦ Νέδας διάστημα. Θινώδης

9) Quaſi epitome hic diſcrepet a Strabone, notatur ibi ad verba ὄρος καλούμενον Μίνθη p. 114. ed. Hudſ. Straboni eſſe Μίνθης, cum uterque bene invicem conſentiant; dummodo diverſam teneas ſtructuram. Sic Μίνθη etiam eſt Ptolemaco 3, 16.

10) Stroz. κόρης.

11) Ven. μίνθη.

12) Καὶ praemittit Moſc.

13) Ita conſentientibus libris et linguae uſu repoſuit Caſaubonus, cum antea legeretur ὑποκείμενον.

14) Ven. et edd. ante Caſaubonum εὔγειον.

15) A θαλάττῃ ad διάστημα deſunt omnia in Gem. Plethone.

16) Verba παρατείνει παρά τε itidem omiſſa ſunt in Pariſ. et ſubplenda in ſpatio vacuo relicta, uti poſt vox διάστημα.

17) Moſc. ποταμικοῦ.

Olympiam. Orientem porro verſus Minthe mons eſt Pylo vicinus, nomine Mintham referens. Quam aiunt pellicem fuiſſe Ditis, deceptamque a Proſerpina, in mentam hortenſem abiiſſe, quam herbam nonnulli ab odoris ſuavitate Hedyoſmon vocant. Sane et templum eſt Plutonis ad montem, quod venerantur Maciſtii: et lucus Cereris Pylio campo ſubiectus. Campus iſte ſolum habet fertile, et qua mare attingit, qu.[illegible] eſt inter Samicum et Nedam flumen intervalli explet. Litus autem marinum ſa-

Elea. δὲ καὶ τενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς, ὥστ' ἂν ἂν ἀπογνοίη τις ἐντεῦθεν ἠμαθόεντα ὠνομάσθαι τὸν Πύλον.

§. 15.

Πρὸς ἄρκτον δ' ὅμορα ἦν τῷ Πύλῳ δύο [1] πολίδια Τριφυλιακὰ, Ὕπανα καὶ [2] Τυπανέαι, ὧν τὸ μὲν εἰς Ἦλιν συνῳκίσθη, τὸ δὲ δ' [3] ἔμεινε. Καὶ ποταμοὶ δὲ δύο ἐγγὺς ῥέουσιν, ὅ, τε [4] Δαλίων καὶ ὁ Ἀχέρων, ἐμβάλλοντες εἰς τὸν Ἀλφειόν. [5] Ὁ δὲ Ἀχέρων κατὰ τὴν

1) Mosc. Paris. Ven. Stroz. πολείδια, uti lib. 9. p. 412. et alibi. Tum Ven. et Stroz. reliqua ad ἔμεινε omittunt; tantum ὑπὸ in Stroz.

2) Mosc. Τύπανεαι, Paris. Medic. Τύπανεα. Vatic. Τυάνεια. Guarinus vertit: *Epana atque Tiphana.* Heresbachius reddidit Aldum: *Hypana atque Crypansa.* Penzel. *Hypana und Typanea.* Editiones Τπανα καὶ Κτύπανεα. Sic vero et alii huius urbis nomen varie efferunt. Ptolem. 3, 16. Τυμπάνεια. Stephanus Τυπανίαι, uti etiam editur in Polybio 4, 77. et 79. qui itidem Hypana coniungit. Cf. ad priorem locum Schweighaeuser. Casaubonus emendat Τυπανία. Quod si codices hic inter se compares, eadem forma in nostro probanda videtur, quam adposui. Vulgata enim Κτύπανεα Graecam non sonat, in qua τὸ κ praefixum adhaesit ex compendio vocis καὶ male repetito. In sequ. Ald. et Hopper. vitiose εἰς ὕλην.

3) Paris. ἔμειναν. Post ποταμοὶ δύο omisso δέ.

4) Ven. Δαλειῶν et post ὁ Ἀχερῶν.

5) Verba hinc sequentia ad μᾶλλον usque p. 345. desunt in Gem. Plethone.

fabulosum est et strictum, ut ab eo Pylum nominatam esse Emathoëntа, id est arenosam, non iniuria quis opinari posse videatur.

§. 15.

Versus septentrionem duo erant Pylo contermina Triphyliae oppida, Hypana et Typaneae, quorum alterum in Elidem, cum haec conderetur, fuit assumtum, alterum restat. Meant etiam in propinquo amnes duo, Dalion et Acheron, qui in Alpheum influunt. Acheron autem nomen

τὴν πρὸς τὸν Ἅδην οἰκειότητα ὠνόμασαι. Ἐκτετίμηται γὰρ δὴ σφόδρα τά [6] τε τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἱερὰ ἐνταῦθα, καὶ τὰ [7] τοῦ Ἅδου· τάχα διὰ τὰς ὑπεναντιότητας, [8] ἃς φησι ὁ Σκήψιος Δημήτριος. Καὶ γὰρ εὔκαρπός ἐστι, καὶ ἱερυσίβην γεννᾷ καὶ θρύον ἡ Τριφυλία· διόπερ ἀντὶ μεγάλης [9] φορᾶς πυκνὰς ἀφορίας [10] γενέσθαι συμβαίνει κατὰ τοὺς τόπους. Εἰσ.

§. 16.

Τοῦ δὲ Πύλου πρὸς νότον ἐστὶ τὸ [1] Λέπρεον. Ἦν δὲ καὶ [2] αὕτη πόλις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις· μεταξὺ δὲ τοῦ Λεπρέου καὶ τοῦ [3] Ἀννίου τὸ ἱερὸν

6) Ald. Hopper. Xyl. γε pro τε, uti Ms. Ven.
7) Absque articulo in edd. ante Casaubonum.
8) Stroz. Moscov. ἅς· neque sic male.
9) Deest haec vox in Paris. Antea pro ἱερυσίβην Stroz. ἱερείαν,
10) Casaubonn. Stroz. Vatic. Ven. Paris γίνεσθαι, quae temporum commutatio frequens est In aliis fuisse videtur γενέσθαι, quod habent etiam editiones. Prius forte praeferendum.
1) Per ι, uti supra et post, Paris. Mosc. et per ει Ald. et Hopper.
2) Ven. αὐτή.
3) Ἀννίου libri omnes et scripti et editi. Guarinus cum Heresbachio: *Amnium*. At cum hoc nomine nusquam locus inve-

men habet a necessitudine, quae ei est cum Plutone. In summa enim ibi sunt veneratione Cereris, Proserpinae, Ditisque sana: fortasse ob vicissitudines, quarum Demetrius Scepsius meminit. Cum enim ager Triphyliae sit bonae frugis serax, tamen et rubigini obnoxius est, et ulvam gignit; ut saepe loco magnae fertilitatis sterilitas eveniat.

§. 16.

A Pylo versus meridiem est Lepreum, quae urbs fuit a mari ad XL stadia. Inter Lepreum et Annium est Samii

Elea. ἱερὸν τῦ Σαμίου Ποσειδῶνός ἐστιν, [4] ἑκατὸν σταδίους ἑκάτερον διέχον. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ [5] καταληφθῆναί φησιν ὁ ποιητὴς ὑπὸ Τηλεμάχου τὴν θυσίαν συντελοῦντας τοὺς Πυλίους.

[6] Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
[7] Ἶξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον
Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

pag. 345. Πάρεσι [7] μὲν γὰρ τῷ ποιητῇ καὶ πλάττειν τὰ μὴ ὄντα· ὅταν [8] οὖν δυνατὸν ἐφαρμόττειν τοῖς οὖσι τὰ ἔπη, καὶ σώζειν τὴν διήγησιν [9] ... τὸ δ' ἀπέχεσθαι προσῆκε μᾶλ-

veniatur, Xylander ex Pauſania 5, 5. f et c. 6. in. ſubſtituendum putat aut Σαμικῦ, aut Ἀνίγρου. Priori ſuffragatur Caſaubonus, poſteriori Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr p. 306. quod a Samico hoc templum centum ſtadiis diſtare minime potuerit, quippe quod Samico ipſi inſtare ex ipſo Strabone p 347. adpareat. Atque hanc emendationem ad codicum ſcripturam propius accedere puto, etſi mutare quidquam auſus non ſum. Anigrum tamen reddidit in verſione Penzelius.

4) Deſunt haec ad διέχον in Ven. et editionibus ante Caſaubonum, qui ex ſuis libris, quibus accinunt mei, ſubplevit.

5) Moſc. nota commutatione καταλειφθῆναι. Cf. lib. 9. p. 403. et alibi.

6) Deſunt hi verſus Homerici in Cd. Veneto.

7) Caret hac particula Moſc.

8) Ven. δ' ὧν. Vatic. Moſc. Pariſ. pro eo δ' ᾗ.

9) Nulla hic in Pariſ. et Moſc. lacuna notata eſt; item in edd. ante Caſaubonum. Xylander tantum aſteriſci notam adpoſuit, ne-

mii Neptuni templum, hoc eſt illud, in quo Pylios ſacris operantes Telemachus apud poëtam offendiſſe ſcribitur.

Pervenere Pylum, Nelei quae regia pulcre
Condita erat. Pylii ſacris
tum forte peractis
Mactabant nigros Neptuno
in litore tauros.

Licuit ſane Homero etiam fingere, quae nusquam eſſent. Quando autem licet iis, quae ſunt, applicare eius verſus, ac

μᾶλλον .... Χώραν δ' εἶχον εὐδαίμονα οἱ [10] Λε- Elea.
πρεάται· τούτοις δ' ὁμορροι [11] Κυπαρισσεῖς. Ἀμφὶ δὲ
τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον, καὶ τὸν [12] Μά-
κι-

neque in nota quidquam deſiderat, dummodo pro ἐντέχεσθαι legatur ἐκτέχεσθαι. Forte ἐκτιτέχεσθαι μᾶλλον ἢ ἐντέχεσθαι vel ἐκτέχεσθαι.

10) Vulgo Τεγεάται, quam vocem corruptam eſſe ſitus docet, etſi praeter Gem. Plethonem ſic libri omnes, nec aliter Euſtathius ad Homer. Il. 2, 607. hinc repetit. Xylander, niſi quis plurima de hoc loco periiſſe contenderet, quod poſt viſum erat Caſaubono, ſubſtituebat in nota Λεπρεάται, adſentiente Palmerio in exercitt. ad Gr. auct. p. 306. Ita vero optime et hic ſuccurrit Gem. Pletho, qui hanc lectionem exhibet. Quare et illam dedi, etſi ſcio, Politum ad Euſtathium Tom. 2. p. 640. reluctari et vulgatam defendere; cuius tamen diſputatio magis adeo eam infringat, cum Maciſtiam Triphyliae vindicet, Cypariſſi m Maciſtiae, ad quarum neutram Tegeatae in hoc nexu referri poſſint, in quo de Lepreo exponitur. Cf. Stephanus ſ. v. Μάκιστος, Strabo lib. 9. p. 346. et Herodot. 4, 148.

11) Moſc. Κυπαρισσιεῖς, quod utique praeferendum videtur ex numorum etiam auctoritate, quorum exempla ſubminiſtrant Raſche in Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1149. et, ſi certiora ſpectes, Eckhel in doctrina num. P. 1. Vol. 2. p 276. Accedit ipſum urbis nomen, quod ι habet inſertum, etſi inde Stephanus Κυπαρισσεῖς, et ex hoc loco adfert Euſtath. ad Homer. Il. 2, 607, p. 228. Baſ. Tum vero et ſic infra p. 348. reponendum ſit.

12) Moſc. Μακιστόν. Sed in antepenultima ſedem etiam habet apud Herodot. 4, 148. Xenoph. in Hiſt. Gr. 3, 2, 30. Stephanum. At malim τὸ Μάκιστον ὄ — quo genere utitur infra p. 349. ubi difficilior emendatio in maſculinum, quod habet Stephanus. Alii enim auctores in caſibus obliquis memorant.

Sed

ac narrationem tueri ..... Confines his Cypariſſenſes.
tunc potius abſtinendum eſt. Utrumque Caucones tenue-
Lepreatarum ager felix fuit. runt, atque etiam Maciſtum,

qui

Elea. κιστον δὲ, ὃν τινες Πλατανιστοῦντα καλοῦσιν. Ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ [11] δ' ἐστὶ τὸ πόλισμα. Φασὶ δ' ἐν τῇ [12] Λεπρεάτιδι καὶ Καύκωνος εἶναι μνῆμα, εἴτ' ἀρχηγέτου τινὸς, εἴτ' ἄλλως ὁμωνύμου τῷ ἔθνει.

§. 17.

Πλείους δ' εἰσὶ λόγοι περὶ [1] τῶν Καυκώνων. Καὶ γὰρ Ἀρκαδικὸν ἔθνος φασὶ, καθάπερ τὸ Πελασγικὸν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, ὥσπερ ἐκεῖνο. Ἱστορεῖ γοῦν ὁ ποιητὴς καὶ τοῖς Τρωσὶν ἀφιγμένους συμμάχους· πόθεν δ', ὃ λέγει· δοκοῦσι δ' ἐκ Παφλαγονίας. Ἔχει γὰρ ὀνομάζουσι [2] Καυκωνιάτας τινὰς Μαριανδυνοῖς

Sed et ex Latinis Plinius 4, 10. f. 6. *Macistum* dicit. Mirum alias sit, qui in hoc nomine variet noster, etsi Πύλος memini. Ceterum verba καὶ τὸν Μάκιστον — πόλισμα non agnoscunt Ven. et Stroz.

13) Abest particula in Paris. et Mosc.

14) Ald. Hopper. per αι, ut antea notavi.

1) Omisso τῶν edd. ante Casaubonum.

2) Lib. 12. (p. 542.) ubi ex professo de his agit, Cauconas vocat. Sed ita hic Eustathius quoque legit. *Casaubonus.* In vulgata forma omnes libri consentiunt, praeter Gem. Plethonem

qui ab aliis Platanistus dicitur. Oppidum habet idem cum regione nomen. In agro Lepreatarum monimentum quoque aiunt esse Cauconis, sive is princeps illius gentis fuit, sive alioqui cognominis.

§. 17.

Varia de Cauconibus feruntur. Nam Arcadicam fuisse gentem perhibent, ut et Pelasgos, et similiter vagam. Homerus eos auxilio venisse Troianis scribit, etsi, unde, non addit; putant ex Paphlagonia. Ibi enim nominantur Cauconiatae quidam

νοῖς ὁμόρους, οἳ καὶ αὐτοὶ Παφλαγόνες εἰσί. Μνησθησόμεθα δ' αὐτῶν ἐπὶ πλέον, ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιέλθῃ τὸν τόπον ἡ γραφή. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἐν [3] τῇ Τριφυλίᾳ Καυκώνων [4] ἔτι καὶ ταῦτα προσιστορητέον. Οἱ μὲν γὰρ καὶ ὅλην τὴν νῦν Ἠλείαν, ἀπὸ [5] τῆς Μεσσηνίας μέχρι Δύμης, Καυκωνίαν λεχθῆναί φασιν· Ἀντίμαχος [6] οὖν Ἐπειοὺς καὶ Καύκωνας ἅπαντας προσαγορεύει. Τινὲς δὲ, ὅλην μὲν μὴ κατασχεῖν αὐτὸς, ὑπέχειν δὲ μεμερισμένους οἰκεῖν, τοὺς μὲν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Τριφυλίαν, τοὺς δὲ πρὸς τῇ Δύμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἦλιν. Ἀριστοτέλης δ' ἐνταῦθα μάλιστα οἴδεν ἰδρυμένους αὐτούς. Καὶ Elea.

thonem, qui dat Καύκωνας, et forte Guarinum, qui vertit: *Cauconii quidam.* Infra tamen noſter lib. 12. c. 1. Καυκωνίτας ſcribit, quam formam probat etiam Stephanus. Ad exempla quidem ſimilia vocari poſſint Ἀπολλωνιάτης, Κυδωνιάτης et aliqua alia.

3) Articulum adieci ex Pariſ. Moſc. Stroz. qui tamen male fert Τροφυλίᾳ.

4) Ven. ἔτι.

5) Sic, cum articulo, Moſc. et Stroz.

6) Moſc. γῶν καί. Poſt Ven. et Vatic. καὶ Ἐπειοὺς καί.

dam, Mariandynorum finitimi, qui et ipſi ſunt Paphlagones. Atque horum copioſiorem faciam mentionem, cum ad eius loci deſcriptionem pervenero. Nunc de Cauconibus in Triphylia aliqua adiiciam. Quidam totam, quae nunc Elea dicitur, regionem a Meſſenia Dymam uſque, Cauconiam appellatam fuiſſe affirmant; itaque Antimachus incolas univerſos Epeos et Cauconas nominat. Alii negant, totam eos occupaſſe regionem: in duas autem partes diviſos Cauconas habitaſſe, alteros in Triphylia apud Meſſeniam, alteros apud Dymen in agro Buprafio et cava Elide. Et Ariſtoteles quoque hic potiſſimum

Elea. Καὶ δὴ τοῖς ὑφ' Ὁμήρῳ λεγομένοις ὁμολογεῖ μᾶλλον ἡ [7] ὑστάτη ἀπόφασις· τό, τε ζητούμενον πρότερον λαμβάνει λύσιν. Ὁ μὲν γὰρ Νέστωρ ὑπόκειται τὸν Τριφυλιακὸν οἰκῶν [8] Πύλον, τά τε [9] πρὸς νότον καὶ τὰ ἑωθινά. Ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ [10] συγκυρῶντα πρὸς τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὴν Λακωνικήν, ἃ ὑπ' ἐκείνῳ [11] τε ἐστίν. Ἔχουσι δ' οἱ Καύκωνες, ὥς τε τοῖς ἀπὸ [12] Πύλου βαδίζουσιν εἰς [13] Λακεδαίμονα, [14] ἀνάγκη διὰ τὴν Καυκώνων εἶναι ὁδόν. Τὸ δ' ἱερὸν τῦ Σαμίου Πο-

7) Abeſt in Gem. Plethone.

8) Scrimger. Ven. Πύλωνα.

9) Gem. Pletho πρὸς νότον αὐτῦ καὶ τὰ —

10) Pariſ. συγκυρῦντα.

11) Ven. Stroz. omittunt τε, pro quo Caſaubonus malit μέν. Gem. Pletho ita; ἃ ὑπ' ἐκείνῳ ὄντα ἔχουσι οἱ Καυκ.

12) Τῦ addunt Moſc. et Pariſ.

13) Ita Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſc. Gem. Pletho, uti poſt, quod et reddidit Guarinus. Λακεδαιμονίαν vulgo, qua quidem forma Conſtantin. Porphyrog. de themat. 21, 6. et paullo poſt ipſe Pletho. Sic et Suidas ſ. v. Θεράπναι, pro quo Harpocration h. v. habet Λακεδαίμων. Cf. infra p. 383. Dubia quidem fide de regione dicitur, quam noſter uſitate Λακωνικὴν ſaepiſſime adpellat. Vid. Duker. ad Flor. 2, 7, 12. Hic cum adſint tot codices, poſui Λακεδαίμονα, quod notante noſtro infra p. 367. et de urbe et de regione dicitur.

14) Venet. Stroz. Pariſ. Moſc. ἀνάγκη διὰ Καυκάνων εἶναι τὴν ὁδόν. Stroz. tantum Εἶναι.

mum eos ſedes habuiſſe fatetur. Atque poſterior haec ſententia magis cum verbis Homeri congruit, et prius adductam quaeſtionem ſolvit. Ponitur enim, Neſtorem Pylum Triphyliae inhabitaſſe, et quae verſus meridiem atque orientem ſpectant. Nimirum iam ad Meſſeniam tendentia et Laconicam ſubſequuntur, quae Caucones incolerent. Itaque iter Pylo Spartam facturus, neceſſe fuit, ut per Caucones iret. Iam fanum Neptuni Samii, et

[15] Ποσειδῶνος, καὶ ὁ κατ' αὐτὸ ὄρμος, εἰς ὃν κατήχθη Τηλέμαχος, πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτον [16] ἀποκύσει. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ Καύκωνες ἐνταῦθα μόνον οἰκοῦσιν, οὐ σώζεται τῷ ποιητῇ ὁ λόγος. Κελεύει γὰρ ἡ μὲν [17] Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν [18] Σωτάδην τῷ Νέστορι, τὸν μὲν Τηλέμαχον εἰς [19] τὴν Λακεδαίμονα πέμψαι σὺν ἅρμασί τε καὶ ὑεῖ εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ δ' ἐπὶ ναῦν βαδίζεσθαι [20] νυκτιφοιτοῦσά φησιν ἐπὶ τὴν δύσιν καὶ εἰς τοὐπίσω·

Eleu.

[21] αὐτὰρ

15) Ven. Stroz. Ποσειδῶνι, ut ſupra p. 343. f.

16) Caſaubonn. Ven. αὐτῷ νεύει. Gem. Pletho αὐτοῖς νεύει. Pariſ. ὑποκύσει. Alias ἐπικύσει. Sed et hoc paſſim de ſitu.

17) Stroz. Gem. Pletho, Moſcov. et edd. ante Caſaub. Ἀθηνᾶ, quod nunc revocavi pro Ἀθηνᾶς.

18) Sequor veterem interpretem et haec verba prorſus cenſeo inducenda. Cur enim Sotadem auctorem laudaret, cum ex Homero iſta referantur? Viderit tamen acutus lector, an ita haec verba poſſint accipi, ut intelligamus Sotadem prius hanc tractaſſe quaeſtionem. *Caſaubonus.* Moſc. Gem. Pletho ταυτάδην. Sed Stroz. κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, quod et expreſſit Guarinus. Certe Odyſſeam lib. 3. 369. reſpicit hic Strabo, et ſic ſenſus bene procedit. Mirum tamen, qui a voce nota huc deiici potuerint librarii. Penzelius in verſione praeteriit.

19) Articulum omiſit Xylander, et verba εἰς τὴν — σὺν Stroz. et Ven. Totum locum ſic fiſtit Gem. Pletho: εἰς Λακεδαίμονιαν πέμψαι εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ —

20) Pariſ. νυκτιφοίτωσα.

et navium ibi ſtatio, in quam Telemachus ſubiit, verſus occaſum et ſeptentrionem ſpectant. Quod ſi ibi tantum Caucones habitaſſent, narratio poëtae non conſtaret. Praecipit enim Minerva Neſtori, (ſecundum Sotadem,) ut Telemachum cum vehiculo et filio ſuo Spartam mittat verſus orientem: ipſa autem verſus occaſum ait ſe retro ad navim redire velle in praeſentia: prima autem luce

Elea. — [21] αὐτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
πορεύεσθαι ἐπὶ τὸ χρέος πάλιν εἰς [22] τὄμπροσθεν.
p. 346. Τίς ἂν ὁ τρόπος; παρῆν γὰρ τῷ Νέστορι λέγειν· ἀλλ' οἵγε Καύκωνες [23] ὑπ' ἐμοί εἰσι, καὶ πρὸ ὁδοῦ τοῖς εἰς Λακεδαίμονα βαδίζουσιν· ὥς τε τί οὐ συνοδεύεις τοῖς περὶ Τηλέμαχον, ἀλλ' ἀναχωρεῖς εἰς τοὐπίσω; Ἄμα δ' [24] οἰκεῖον ἦν τῷ βαδίζοντι ἐπὶ [25] χρέους [26] κομιδὴν, οὐκ ὀλίγου, ὥς [27] φησι, πρὸς ἀνθρώπους ὑπὸ τῷ Νέστορι ὄντας, αἰτήσασθαί τινα παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, εἴ τι ἀγνωμονοῖτο (ὥσπερ εἴωθε) περὶ τὸ [28] συμβόλαιον· ὃ γέγονε δὲ τοῦτο. Εἰ μὲν τοίνυν ἐνταῦθα μόνον οἰκοῖεν οἱ Καύκωνες, ταῦτ' ἂν συμβαίνοι τὰ ἄτοπα· μᾶ-

21) Ven. αὐτάρ. Hinc vero ad τὄμπροσθεν, quae hic leguntur, ignorat Gem. Plethο.

22) Casaubonn. Stroz. τοὔπισθεν.

23) Casaubonn. Stroz. παρ' ἐμοί. Sed vide antea.

24) Stroz. εἶεν. Ven. οἰκεῖν. Post Paris. βαδίζειν.

25) Paris. Mosc. Ald. Hopper. χρέως. Sic antea. Dedi pro χρείας, nempe in ipsa oratione Strabonis.

26) Vatic. κομιδή, pro κομιδῇ, uti legebatur ante Casaubonum.

27) Mosc. φησί τινες.

28) Gem. Plethο τὰ συμβόλαια.

luce ad Caucones profecturam ante se sitos. Quo autem haec pacto congruunt? poterat enim Nestor dicere: mihi subsunt Caucones et in via sunt Spartam eunti; cur ita non comitaris Telemachum, sed retrorsum abis? Quin et hoc conveniebat, ut debiti non exigui, ut aiebat, causa exigendi ad eos proficiscens, qui parebant Nestori, ab hoc auxilium aliquod poscerer, si fortasse (uti adsolet fieri) pactis contractus illi non starent; atqui id non fecit. Ergo si tantum ibi degebant Caucones, haec absurda eveniunt.

Sin

μεμερισμένων δέ τινων καὶ εἰς τοὺς πρὸς [29] Δύμῃ τότε Elea.
τῆς Ἠλείας, ἐπεῖσε ἂν εἴη λέγουσα τὴν [30] ἴφοδον ἡ
Ἀθηνᾶ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι ἔθ' ἡ εἰς τὴν ναῦν κατάβασις
ἔχοι τὸ ἀπεμφαῖνον. ἔθ' ὁ τῆς συνοδίας [31] ἀποσπα-
σμὸς, εἰς ταὐναντία τῆς ὁδοῦ ὄσης. Παραπλησίως δ'
ἂν καὶ τὰ περὶ τὸ Πύλος διαπορούμενα τύχοι τῆς
περσηκούσης διαίτης, [32] ἐπελθούσης μικρὸν ἔτι τῆς
χωρογραφίας μέχρι τοῦ Πύλου τοῦ [33] Μεσσηνιακοῦ.

F 2 §. 18.

29) Caſaubonn. Moſc. Vatic. Strōz. Gem. Pletho Δύμῃ Ven. Δίμῃ, pro Δύμην, uti eſt in editis. Equidem dedi Δύμῃ utpote in ſitu quieto, ubi ſolet.

30) Vulgo ἔφοδον. Pariſ. Moſc. Vatic. Strōz. Ven. ἴφοδος, quae vocabula ſic miſcentur p. 352. in. Utrumque cum hic poſſit ſtare et intelligi, ſecutus plerosque dedi ἴφοδον.

31) Vitioſe Hopperus cum Aldo ἀπαιρμός.

32) Caſaubonn. Vatic. Strōz. Ven. Moſc. Pariſ. Gem. Pletho ἐπελθοῦσι. Vulgatam praeivit Aldus, quae, opinor, et rectius habet et expeditius. Sic, mutata tantum orationis forma, p. 345. ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιτῇ τὸν τόπον ἡ γραφή. Simili lib. 11 p. 118. ἐπιόντων ἡμῶν.

33) Ven. Μεσσηνικοῦ. De crebra utriusque formae commutatione cf. ad p. 378.

Sin verò diviſi eorum nonnulli in Elea ditione verſus Dymen incoluerunt, et eo profecturam ſe dixerit Minerva, neque reditus ad navim abſonum quicquam habebit, neque a comitatu Telemachi avulſio, itinere in diverſam inſtituto partem. Eodem modo et quae de Pylo dubitationes oboriebantur, commode diſcutientur, ubi deſcriptione locorum ad Pylum usque Meſſenium perveneri-

§. 18.

Elea.

§. 18.

Καὶ [1] Παροωρεάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ τῆς Τριφυλίας κατέχοντες ὄρη, περὶ τὸ [2] Λέπρεον καὶ [3] τὸ Μάκιστον καθήκοντα ἐπὶ [4] θάλασσαν [5] πλησίον τοῦ [6] Σαμικῇ [7] Ποσειδίῳ.

§. 19.

1) Totum locum ſic exhibent Vatic. Pariſ. et Moſc. Ἐλέγοντο δὲ Παροινάται τινὲς τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες ὄρη: Stroz. Ven. verba: Καὶ Παροινάται ad κατέχοντες reſpuunt et tantum adponunt: τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ὄρη λέγει. Prioribus etiam omiſſis Gem. Pletho exorditur hinc: Ὄρη ἐστὶ περὶ τὸ Λέπρεον. Denique Caſauboniani habent τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες, atque id retulit etiam Guarinus. Unde adparet, locum hunc varie fuiſſe exceptum iactatumque. Recepta adhuc lectio, Καὶ Παροινάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ — debetur Aldo. At vox Παροινάται nihili eſt, pro qua Caſaubonus ſubſtituendum recte vidit Παροωρεάται ex Herodoto 4, 148. cuius verba huc valent. Cognominis etiam urbs, etſi, quod in his ſolet, Arcadiae commemoratur a Pauſania 8, 27, 3. et 36, 6. et Stephano. Atque haec forma proxime abeſt a codicum ductu. Ita etiam legiſſe videtur Valckenar. ad Herodot c. l. ubi Strabonem producit, probatque Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306. et reddit Penzelius. Poſui igitur. Reliqua adtrectare ausus non ſum.

2) Denuo hic per ι Moſc. et Pariſ. per ει Ald. et Hopper. De ε et ι cf. etiam Menag. ad Diogen. Laert. 2, 53.

3) Τὸ Μάκιστον omittit Gem. Pletho.

4) Moſc. ut ſolet, θάλαττεν.

5) Ven. Stroz. Gem. Pletho μέχρι. Utramque particulam coniunctam ex ſuis adfert Caſaubonus, μέχρι πλησίον.

6) Pro Σαμικῇ praetuli ex Ven. uti infra p. 351. reperiunt plerique. Σαμικὸς a Σάμος unice novit Stephanus, a Σαμικὸν tantum Σαμιεὺς et Σαμιάς. Quam ſaepe autem libri inter ικὸς et

§. 18.

Porro Paroreatae quoque in Triphylia fuiſſe feruntur, montium incolae, qui circa Lepreum ſunt et Maciſtum, atque ad mare pertingunt prope fanum Samicum Neptuni.

§. 19.

§. 19. Elea.

[1] Ὑπὸ τούτους ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ, ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας, καὶ [τὴν Δαρδάνῳ [2] γένεσιν. [3] Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ [4] ἄλση, τό, τε [5] Ἰωναῖον καὶ τὸ [6] Εὐρι-

et *καὶ* fluctuentur, exempla p. 378. propoſita docebunt. Ita vero ſupra etiam praetulerim *κρημνῶ*, etſi video, quae hic Strabo ſubiecerit.

7) Sic, ut lib. 7. p. 324. lib. 8. p. 343. et alibi, conſtantiae ſervandae cauſa poſui hic ex Veneto. Et ſic in eodem nexu Moſc. p. 351.

1) Caſaubonn. Ven. Gem. Pletho ὑφ' οἷς, quo narratio artius continetur. At ita ſolet noſter.

2) Gem. Pletho non male ſubiicit *μυθεύονται*, et duriorem alias in vulgatis ellipſin ſubplet. Sic paſſim noſter, uti lib. 9. p. 404. et 405.

3) Deſunt haec ad Εὐρηλίων in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

4) Ald. et Hopper. ἄλση, quod et legit in ſuo libri Guarinus. Vertit enim *Alpes*.

5) Ἰωναῖον ferunt libri omnes et ſcripti et editi. Guarinus vertit: *Ionia*. Feliciſſime, Caſaubono etiam iudice, emendavit Xylander Διωναῖον, ita tamen, ut veterem lectionem in ipſo contextu Graeco retineret, ſuam in verſione redderet. In utroque ſubſtitit Caſaubonus. Τὸ Δι abſorptum latere utique poteſt in praecedente vocula. Sed vide deinceps.

6) Vatic. Pariſ. Moſc. Εὐρυνώδιον. Medic. Εὐρυλίδιον. Guarinus: *Eurychidia*. Inde ab Aldo expreſſum Εὐρηλίδιον, pro quo Xylander malebat Εὐρυθηνίον, Caſaubonus Εὐρυνώδιον, quod probabilius exiſtimo. Nempe haec ſpectare videntur origines Elia-

§. 19.

Infra hos in ora maritima ſpecus ſunt duo ſive antra, unum nympharum Anigriadum, alterum, in quo Atlantidum res, et Dardani genituram eveniſſe fabulantur. Luci quoque ibi ſunt Dionaeum unus, alter Eurydices. Sa-

Elea. κίδιον. Τὸ μὲν οὖν Σαμικὸν ἐστιν ἔρυμα· πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμυς ἐκάλουν τὰ ὕψη· τάχα δὲ [7] καὶ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς [8] ἐν τῷ καταλόγῳ μέμνηται ὁ ποιητής·

Οἱ δὲ Πύλον [9] τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.
Οὐδαμοῦ γὰρ σαφῶς εὑρίσκοντες, ἐνταῦθα μάλιστα εἰκάζουσι τὴν Ἀρήνην, ὅπου καὶ ὁ παρακείμενος Ἀνιγρος

Eliacas et primos conditores, e quibus memorantur Endymion et eius filia Eurycyda. Ex illo natus Epeus, unde Epei dicti, ex Eurycyda Eleus, unde Elei. Cf. Apollodor. 1, 7, 5. et in primis Pauſan. 5, 1. Horum vero memoriam ſervatam et pie celebratam eſſe, veriſimile eſt. Hinc monumenta et ſtatuae Endymionis paſſim a Pauſania commemorantur. Cum igitur codices in poſteriori nomine conſentiant, prius etiam hinc repetendum videtur. Tum vero ſubeſt Endymionis memoria et legendum videtur: Ἐνδυμιωναῖον. Reliqui tamen, quae accepi, et in Graecis et in Latinis. Penzelio in verſione placuit ponere: *zwey Haine, von welchen der eine der Venus, der andere aber der Eurydice geweihet iſt.*

7) Sine particula hac dant Moſc. et Ven.

8) Aldus et Hopper. ante ἐν male inſerciunt εἰ, quod expulit Xylander.

9) Addidi τ' ex Mediceo, cum et praeponant libri Homerici Il. 2, 591. etſi in caeſura hoc nexu ſtare vulgata poſſit.

Samicum vero caſtellum fuit, et ante urbs quoque: ſic fortaſſis ob altitudinem dicta. Sublimia enim σάμους graece appellantur. Ac fortaſſis fuit Arenes arx, cuius urbis in recenſione navium meminit Homerus:

Quique Pylum tenuerunt, Arenam vel amoenam.

Cum enim Arenam nusquam inveniant, ibi maxime fuiſſe eam coniiciunt, ubi etiam allabens Anigrus fluvius, olim

ῥεος ποταμὸς [10] καλούμενος πρότερον [11] Μινύειος [12] ἐκ- Elem.
δίδωσιν· οὐ μικρὸν σημεῖον· λέγει γὰρ ὁ ποιητής.

Ἔστι [13] δέ τις ποταμὸς [14] Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης. —

Πρὸς γὰρ δὴ τῷ ἄντρῳ τῶν Ἀνιγριάδων νυμφῶν ἐστὶ πη-
γὴ, ὑφ' ἧς [15] ἕλειον καὶ [16] τιφώδες τὸ ὑποκίπτον γίνεται

10) Articulum praemittit Paris.

11) Antea Μινύϊος. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Baſ. ubi hunc locum repetit, habet Μινύειος, quod et in Strabone probat Politus ad Euſtath. T. 2. p. 628. Cf. etiam Euſtath. ad Homer. Il. 11, 721. p. 832. in. ed. Baſ. ubi diſerte idem notat Μινύειος dici τετρασυλλάβως, et tantum διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινύιος. Videtur utique haec ſcriptura Homericae formae et etymologiae, quam ſubiicit noſter, eſſe accommodatior; nempe Μινύειος communi lingua, Μινυήϊος Ionica. Sic Ὀρχομενὸς Μινύειος apud Thucyd. 4, 76. Quare ſic dedi, cum et hanc formam praeeat Paris.

12) Vatic. Paris. Moſc. διδωσιν.

13) Ven. tantum δέ.

14) Moſc. Μινύϊος, uti paullo inferius. Ionicam eam formam retinuit etiam Pauſan. 5, 1. 7. Idem 5, 5, 6. Ἀνιγρίδων poſitatiori forma ſcribit. Noſter tamen hic et ſupra in omnibus libris inſerto ϙ. Sic infra p. 378. in voce Βακχιάδαι variatur.

15) Moſc. ἕλειον.

16) Vulgo τυφώδες, unde Xylander in verſione commentus erat *locum typhis abundantem*. Caſaubonus emendat τιφώδες, quod per nexum facile probetur et nunc in illius locum ſucceſſit. Nec aliter ex hoc Strabonis loco excitavit nuper in Lexico Schneiderus. Sed quod rem conficit, adſunt, qui ita praecipiant, Vatic. et Paris. Cf. Schol. Apollonii ad Argon. 1, 127. et ad 2, 824. ubi κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος explicatur.

olim Minyius vocatus, in mare exit: ſignum rei non leve. Sic enim ait Homerus:

Et quidam fluvius Minyeius in mare currens.

Arenen propter —.

Nam ad antrum Anigriadum nympharum fons eſt, qui ſubiectum locum paluſtrem facit ac uliginoſum; aquae

Hom. χωρίον· ὑποδέχεται δὲ τὸ πλεῖστον τῦ ὕδατος ὁ Ἄνιγρος βαθὺς καὶ ὕπτιος ὢν, ὥστε λιμνάζειν· [17] θινώδη δ' ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι σταδίων [18] βαθεῖαν ὄχθην παρέχει, καὶ τοὺς [19] ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ. Μυθεύουσι δ', οἱ μὲν ἀπὸ τῦ [20] τῶν τετρωμένων Κενταύρων

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 31. malit reponere θρυώδης, *ulvosus*, cum potius ab ulva gravis odor oriri soleat. Nempe probaverat antea emendationem Casauboni, qui pro βαθεῖαν ὄχθην emendabat βαρεῖαν ὀσμὴν, de qua deinceps.

18) Ita libri omnes. At obscura haec censet Casaub., ripam habere viginti stadia altam, cum ad sequentia, ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ, nihil omnino conferat. Emendat igitur βαρεῖαν ὀσμὴν, ut sensus sit, fluvium tam gravem emittere odorem, qui etiam a viginti stadiis percipi queat, ex quo adeo pisces, qui ibi nascantur, fiant ἄβρωτοι. Quae quidem emendatio, acuta utique, tam promto studio excipitur a Tyrwhitto, ut et θινώδης illi accommodandum putet atque ideo in θρυώδης mutet. Foetoris autem testem produxit Casaubonus Pausaniam 5, 5, 5. qui non solum ὕδωρ δύσοσμον δεινῶς illi fluvio adscribit, sed et de piscium corruptione idem subiungit. Contra ex iis, quae Pausanias de hoc fluvio praemittit, congestis eum ex pelago arenis et aquis coercitis ita profundum fieri, ut non sine gravi periculo adire et traiici pedibus possit, adsentitur etiam in retinenda vulgata Stanleius ad Aeschyli Persas p. 820. Atque eo spectant, quae paullo post Strabo narrat de retardatis et reiectis eius a mari aquis. At tum luxato satis ordine res exponit nec satis continet, quae sic cum Pausania separatim melius exponuntur, et suis partibus connexa prodeunt. Neque tamen recipere ausus sum, librorum auctoritatem reveritus.

19) Scrimger. ἰχθῦς.

20) Articulum Scrimgerr. omnes omittunt.

aquae maximam partem excipit Anigrus fluvius profundus atque supinus, ita ut etiam stagnet. Et locus cum sit arenosus, profundam ripam xx stadiorum longitudine porrigit, pisces que esui incommodos facit. Fabulantur quidam id fieri ideo, quod nonnulli Centaurorum

ab

ρων τινὰς ἐνταῦθ' ἀποπίψασθαι τὸν ἰὸν τῆς ὕδρας Elea.
ἰόν· οἱ δ' ἀπὸ τῦ Μελάμποδα τοῖς ὕδασι τούτους
[21] καθαρσίοις χρήσασθαι πρὸς τὸν τῶν [22] Προιτίδων
καθαρμόν· ἀλφοὺς δὲ καὶ λεύκας καὶ λειχῆνας ἰᾶται p. 347.1
τὸ ἐντεῦθεν λυτρόν. [23] Φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλφειὸν ἀπὸ
τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας οὕτως [24] ὠνομάσθαι.
Ἐπεὶ οὖν ἥ τε ὑπτιότης τῦ [25] Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀναπο-

21) In edd. omnibus deeſt καθαρσίοις, quae vox etſi ex ſequentibus facile ſubintelligi poſſit, agnoſcitur tamen a Mſſ. Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Ven. Gem. Plethone et Guarino. Tantum Vatic. dant καταρσίοις ex errore librariorum.

22) Ante Caſaubonum Προιτιδῶν, qui ſic emendatius inſtauravit.

23) Haec verba ad παρωνομάσθαι ex ſede ſua avulſa Penzelius ad Strabon. T. 2. p. 1361. ad eum locum relegat, ubi de Thryo narrat p. 349. etſi nec aptiorem eſſe docet, nec tandem iſti opinioni ipſe inſiſtit.

24) Pariſ. Ven. Moſc. Medic. Strozz. omnes ὕτως ὠνομάσθαι, pro ὕτω παρωνομάσθαι. Et ſic Euſtathius, qui ad Homer. Il. 2, 592. p. 224. Baſ. et alibi, item ad Dionyſ. v. 409. hunc locum repetit, verbo καλεῖν uſi·ur. Cum deſit nomen praemiſſum, cuius forma mutata fuerit aut vel leviter inflexa, quod alias ſolet, auſcultavi codicum auctoritati.

25) Vulgo ἄντρου. Ridiculum hoc ſcribae erratum ſagaciter ſuſpicatus eſt Tyrwhittus in coniecturis ad Strabonem p. m. 31. de antris, quae antea memorata ſunt, nimium cogitantis. Quare ſubſtituit Ἀνίγρου, adiutus in eo a Gem. Plethone, qui ita ſcribit. Neque enim, quid huc antrum valeat, perſpici poteſt. Suffragante igitur codice illud repoſui.

ab Hercule vulneratorum ibi hydrae venenum abluerint: alii, quod Melampus ad luſtrandas Proetides ea fuerit aqua uſus. Lavacrum eius aquae alphos, vitiligines albas et impetigines ſanat. Quin et Alpheum a ſanatione alphorum ſic nominatum, ſunt qui aſſerant. Quoniam vero Anigri lapſus aequabilior ac a mari reliſio

aquam

Elea. τῆς [25] θαλάσσης μονὴν μᾶλλαν, ἢ [27] ῥύσιν παρέχουσι τοῖς ὕδασι, Μινυήϊον Φασιν [28] εἰρῆσθαι πρότερον· παρατρέψαι δέ τινας τοὔνομα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιῆσαι [29] Μιντήϊον. Ἔχει δ' [30] ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς· [31] εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος [32] μη-

25) Mosc. θαλάττης.

27) Ita Casaubonn. et omnes mei, tantum ῥόσιν. Inde ab Aldo vulgatum erat ῥεῦσιν.

28) Gem. Pletho καλεῖσθαι.

29) Sic dedi pro Μιντήϊον ex Vatic. et Mosc. tamquam quod propius faciat ad nominis mutationem. Verba autem a πρότερον — ad Μιντήϊον absunt in Ven.

30) Mosc. ἐτυμότης· Paris. ἐτυμότης· Gem. Pletho ἐτυμολογία. In seq. verba καὶ ἄλλας ἀφορμὰς desunt in Stroz.

31) Gem. Pletho sic: μάλιστα δ' ἀπὸ τῶν, forte ut defectum alterius membri, cuius desiderium iniicit particula εἴτε, obtegeret.

32) Verba μητρὸς ἀλθόντων ignorant editiones ante Casaubonum, qui se ea adiecisse dicit ex veteribus libris. Ita vero hanc loci formam effinxit: εἴτ' ἀπὸ τῆς — μητρὸς ἀλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἀλθόντων Μινυῶν, οἱ τῶν Α. — Vox ἀλθόντων sic repetita turbas movit. In priori loco omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho; in posteriori Paris. et Mosc. Quid Vaticani ferant, notatum non inveni. Tum vero etiam repugnat, quod Chloridis comites Argonautarum posteri fuisse dicuntur. Denique τὸ εἴτ', uti iam antea monitum, requirit, quod ille respondeat. Alterutrum igitur ἀλθόντων omitti debet, uti certe faciunt ipsi codices. Utrum debeat, in eo non consentiunt viri docti. Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306. omisso priori sic legendum censet: τῆς Νέστορος μητρὸς, ἢ ἐξ Ὀρχομενοῦ. Posteriori expulso vel mutato Politus ad Eustathium in

aquam stabilem potius, quam fluidam, reddunt, fluvium primo Minyeium dictum autumant, quae vox deinde in Minteium degeneraverit. Sed vocis ratio etiam aliunde peti potest, ut nimirum nomen hoc acceperit vel ab iis, qui ab Orchomeno Minyeio cum Chloride Nestoris ma-

μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου, εἴτ' ἀπὸ Elea.
Μινυῶν, οἱ τῶν [33] Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον, ἐντεῦθεν δ' εἰς [34] Τριφυλίαν, καὶ ᾤκησαν περὶ τὴν Ἀρήνην [35] ἐν τῇ χώρᾳ

in Homer. Tom. 1. p. 555. et poſt Weſſelingius ad Diodor. Sic. 4, 68. qui ignoraſſe videtur praecurſorem ſuum, immemor etiam ſuae ipſius medelae ad Herodot. 8, 145. ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου· εἴτ' ἀπὸ τῶν Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν —. Ita in duas partes diſpeſcitur narratio, quas ceſte inuuit εἴτε, et ad verum revocatur. Palmerianae enim emendationi adverſatur, quod Orchomenia Chloridis origo evaneſcit, Minyaeque Orchomeno et ex Lemno inſula Lacedaemonem deducuntur, quos tamen Strabo ex ſola Lemno Lacedaemonem arceſſit, ut iam monuit Weſſeling. c. l. Cf. Herodot. 8, 145. Apollon. Rhod. 4, 1759. Schol. Pindari ad Pyth. 4, 455. Poſteriorem igitur rationem ſecutus ſum. Tum Xylander vocem μητρὸς excidiſſe iam ante Caſauboni reparationem ſuſpicabatur, etſi ferri illa ellipſis poſſit, quia ab Euſtathio ad Homer. Il. 11, 721. p. 832. in. ed. Baſil. eam addi noſſet, ubi hic locus ſic quidem redditur: ὠνόμασται — ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τῆς Μινυείου Ὀρχομένου. Οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν — ἐκεῖθεν δὲ εἰς Τριφυλίαν — περὶ Ἀρήνην. Unde ſimul adparet, corrupta haec iam tradita accepiſſe, etſi ex eo locum ſanari poſſe exiſtimat Weſſeling. ad Herodot. c. l. Penzelius ita quidem locum hunc vertit, ut duas conſtituat partes, at duplices Minyas, priores ex voce Μινυείου excuſſos.

33) Edd. Aldi et Hopperi ἄρχοντ αὐτῶν, quod ad veram formam revocavit Xylander.

34) Cum articulo Moſc. et Pariſ.

35) Hinc ad σχίσματα exciderunt verba in Ven. et Strоz. uno.

matre venerunt, vel a Minyis, Argonautarum poſteris, qui Lemno expulſi Lacedaemonem, indeque in Triphyliam venerunt, et habitaverunt circa Arenam in ea regione, quae

Elea. χώρα τῇ νῦν [36] Ὑπαισία καλουμένη, οὐκ ἐχούσῃ οὐκέτι τὰ τῶν Μινυῶν κτίσματα· ὧν τινὲς μετὰ Θήρα τοῦ [37] Αὐτεσίωνος (ἦν δ' οὗτος τοῦ Πολυνείκους ἀπόγονος) πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας, καὶ [38] τῆς Κρήτης νῆσον,

[39] Καλλίστην τὸ [40] πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρην

ὡς

36) An eſt alia ab Hypana Triphyliaca, iam ante nominata? An hic quoque ſic eſt ſcribendum? *Caſaubonus.* Palmerius p. 306. c. l. vel hic legendum monet Αἰτωλία, vel p. 348. πεδίον τὸ Τυαλειον pro Αἰτώλειον. Nihil muto. Hypana oppidulum in mediterraneis ponit Ptolem. 3, 16. nec rennit Strabo ſupra p. 344. At Arene vicina Anigri oſtio fuit, uti ex praecedentibus diſcitur. Tum vero, ſi quid mutandum videatur, Τυανίᾳ legendum ſit.

37) Ita ſe ſcripſiſſe pro Ἀντεσίωνος Xylander in nota declarat, conſentientibus et libris et auctoribus aliis, e quibus vid. Herodot. 6, 52. Apollon. Rhod. 4, 1762. Pauſan. 4, 3, 3. et alibi, et de hac commutatione Beckius ad Schol. Pindari in Olymp. 1, 37. Vol. 1. p. 352.

38) Articulus additus deberur Caſaubono.

39) Τὸ ν ſe eieciſſe ex hoc verſu in nota monuit Xylander, quod certe adparet in verſione. Ita vero in Graecis volunt codices lib. 7. p. 837. unde et ſic repetitus eſt verſus a Bentleio in fragmentis Callimachi num. 112. ubi addi poteſt, ita etiam eum produci a Schol. Pindari ad Pyth. 4, 459. Neque tamen vel ſic receptam formam, a libris etiam probatam, abiicio, quia ad νῆσον proxime refert et Callimachum ſubiicit.

40) Invito metro Ald. Hopper. πάροιθεν.

quae nunc Hypaeſia dicitur, neque a Minyis condita etiamnum retinet. Horum Minyarum nonnulli cum Thera Auteſionis F. (qui fuit ex poſteritate Polynicis) navigaverunt ad inſulam, quae inter Cyrenaicam et Cretam iacet,

Calliſte quondam, ſed poſtmodo nomine Thera,

ut

ὡς [41] φησι Καλλίμαχος, ἔκτισαν τὴν μητρόπολιν τῆς Ελλ. Κυρήνης Θήραν, ὁμώνυμον δ' ἀπέδειξαν τῇ πόλει καὶ τὴν νῆσον.

§. 20.

[1] Μεταξὺ [2] δ' Ἀνίγρα καὶ τῶν ὄρους, [3] ἀφ' οὗ ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ, λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος ἐπιφανὴς, καὶ Ἀχαιαὶ [4] πέτραι ἀπότομοι τῶν αὐτῶν ὄρους, ὑπὲρ ὧν ἡ Σάμος, ὡς ἔφαμεν, γέγονε πόλις, [5] ἣ δὴ οὐ πάνυ

41) Paris. *φασι.*

1) Non exstant haec ad Ἀχαιαὶ in Veneto, et hinc ad Νίδα p. 348. in. apud Gem. Plethonem.

2) Vatic. Mosc. δὲ τῶν Ἀνίγρου.

3) Casaubonn. Vatic. Stroz. Paris. Mosc. ἐξ οὗ ῥεῖ ὁ τῶν Ἰαρδάνου λειμών· δείκνυται δὲ καὶ ἱρὸν καὶ Ἀχαιαὶ· εἰσὶ δὲ πέτραι. In qua lectione ἱρὸν vix a librariis ortum videtur, cuius forte glossa τάφος inde exiit, quo verbo infra utitur. Pro Ἰαρδάνης Xylander malit Ἰάρδανος, uti variatur in Pausanis 5, 5, 5. qui tamen per ος terminat alibi cum aliis. *Iardanus* dedit etiam Guarinus, et agnoscit Eustath. ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. Bas. Cf. Stephanus et ibi Berkelius p. 207. Codices tamen in vulgata forma perstant.

4) Ven. Stroz. πέτραι φησὶν ἀπότομοι τῶν αὐτῶν ὄρους, et post Σάμος Ven. et Stroz. ἣν ὑ πάνυ φησὶν. De Achaeis saxis dubitat Xylander.

5) Paris. Mosc. Stroz. a. ὑ πάνυ δὲ.

ut ait Callimachus, condiderunt Theram Cyrenes urbem primariam; idemque etiam insulae nomen indiderunt.

§. 20.

Inter Anigrum porro et montem, ex quo Iardanes effluit, pratum ostenditur, et sepulcrum insigne, et Achaea saxa montis eius praerupta, super quae fuit, uti diximus, Samus urbs, cuius nullam fere mentionem faciunt,

Elea. πάνυ ὑπὸ τῶν τοὺς περίπλους [6] γραψάντων [7] μνημονεύεται· [8] τάχα μὲν διὰ τὸ πάλαι κατεσπάσθαι, τάχα δὲ καὶ διὰ τὴν θέσιν, [9] ὅτι ἐν ἀφανεῖ κεῖται. [10] Τὸ δὲ Ποσείδιον [11] ἄλσος ἐστὶν, ὡς εἴρηται, πρὸς τῇ θαλάττῃ· [12] τούτῳ δὲ κορυφὴ ὑψηλὴ ἐπιπροσθεῖ τὸ Σα-

6) Iidem codices cum Vatic. ſubiungunt ἡ Σάμος, quod repetitum et in hoc ſitu offendit.

7) Ven. μνημονεύεσθαι.

8) Vatic. Moſc. Pariſ. τάχα μέν γε.

9) Haec ad κεῖται non agnoſcunt Pariſ. Moſc. Vatic. Ven. Stroz. legerunt tamen in ſuis libris Guarinus et Aldus. In Ven. et Stroz. ita omnino hic locus efficetus prodiit: θέσιν· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Hinc ceteris omiſſis Ven. ſtatim ſubiicit: καὶ ὁ Ἀχαϊὸν πόντος ἐστὶ, quae leguntur demum p. 348.

10) Vatic. Pariſ. Moſc. Τὸ μὲν γάρ. Iidem etiam Ποσειδιον pro Ποσειδείον, de quo alibi iam dictum eſt.

11) Iidem codd. ἐστὶν ἄλσος et θαλάττῃ ſine articulo.

12) In veteribus libris miram eſſe hoc loco γραφῆς varietatem, notat Caſaubonus. Idem etiam de meis, qui quidem hanc narrationis partem habent, adfirmare poſſum. Stroz. et Ven. haec tantum poſt θέσιν ferunt: φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάσσης μὴ ὁρᾶσθαι, unde plurima, quae in editionibus ſequuntur, a Veneto exſulant, uti iam dictum eſt. Vatic. 173. 174. Stroz Pariſ. Moſc. ita illa contrahunt: ὑπέρκειται δ' αὐτῆ λόφος ὑψηλὸς περίκροσθεν (vox adhuc ignota) ὧν τῆ Σαμικῆ, ἐφ' ᾗ ἦν ἡ Σάμος, ὥστ' ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Tum iidem codices ita pergunt: Καὶ πεδίον δ' (ſine hoc Pariſ.) αὐτόθι καλεῖται Σαμικὸν, ἐξ οὗ πάλαι ἄν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ (deeſt in Pariſ.) πόλιν τὴν Βάμον. Καὶ ἡ Ῥαδινὴ δὲ, εἰς ἣν ποιῆσαι δοκεῖ Στησίχορος, ἧθε ἐκχύ. Medic. pro ἐξ οὗ δὴ καὶ μᾶλιστα adponit καὶ μᾶλλον ἄν τις, Re-

ciunt, qui circumnavigationes deſcripſerunt, ſive quod iam pridem exciſa fuit, ſive quod obſcuro in loco ſita eſt. Poſidium porro, id eſt Neptunium, lucus ad mare eſt, cui Sa-

Σαμικόν, (οὕτω γὰρ νῦν καλεῖται,) ὅπου ἡ Σάμος ἦν, Elmsl.
ὥστε ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Ἐνταῦθα δὲ πεδίον ἐστὶ Σαμικὸν ὀνομαζόμενον· ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα ἄν τις τεκμαίροιτο, πόλιν ὑπάρξαι ποτὲ Σάμον. [13] Καὶ ἡ Ῥαδινὴ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή·

[13] Ὄ Ἄγε Μῶσα λιγεῖα ἄεξον ἀοιδᾶς ἰοειδᾶς
Ὕμνους Σαμίων περὶ παίδων
Ἑρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ,

ἐν-

Recepta lectio, quam et reddidit Guarinus, et praeiviſſe videtur Mediceus, invecta eſt ab Aldo. Si ſenſum ſpectes, eadem adfert.

13) Locus obſcurus et nexu ſolutus, qui diu torſerat Caſaubonum. Cum ſequentia doceant, ex Rhadinae epithalamio, quale idem etiam in Helenam conſcripſerat, Steſichori hos verſus depromtos eſſe eo conſilio, ut fuiſſe olim in hoc tractu Samum evinceret, in eo tota loci vis et lectionis ratio repoſita eſſe debet. Caſaubonus emendat: ἐνθένδε ἦν καὶ Ῥαδινὴ, εἰς ἣν Στησίχορος — et ἐνθένδε ad Samum refert, qua quidem emendatione omnia planiſſima reddi putat, quae antea Oedipo opus habuerint. At quid tum facias ſequentibus: ἐνταῦθεν λέγει τοὺς παῖδας; Quae quidem ut ſic apte ceteris reſpondeant, interpretatione nova perficere ſtudet Suchfort in fragmentis Steſichori p. 40. ubi et hunc locum tractavit. Cum enim Xylander reddidiſſet: *Hinc nimirum fuiſſe ait eos pueros*, ipſe hanc ſubſtituit verſionem: *Hinc de ipſis pueris narrare incipit.* At ſequentia nihil eiusmodi continent, immo eo plane ſpectant, ut probet, Rhadinam in hac urbe egiſſe, nec aliter Samios

Samicum occurrit, montis vertex celſus, ut quidem hodie vocatur, ubi Samus fuit, ita ut e mari cerni non potuerit; ibidemque campus eſt Samicus, unde maxime coniecerit quispiam, urbem olim fuiſſe Samum. Rhadina etiam, quam carmine videtur condidiſſe Steſichorus, quod ſic incipit:

Age Muſa arguta, praecine carmen
In laudem Samiorum puerorum
Dulciſona reſonans lyra,

hinc

Klea. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας. Ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν εἰς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς [14] Σάμου πλεῦσαι, πνέοντος ζεφύρου, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· [15] τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς, [16] ὄντα ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν

mios pueros intellexiſſe. Equidem Ῥαδινὴ titulum carminis fuiſſe puto, uti eſt in aliis, veluti eius Eriphyle, Helena, Scylla, et expulſa particula εἰς, adſcitis in auxilium codicibus, haec cum ſequentibus artius connexa reddidi, pro vulgata lectione, Ἔστι δὲ καὶ Ῥαδινὴ, εἰς ἣν Στησίχορος τὸ ποίημα γεγραφέναι δοκεῖ· ἢ ἡ ἀρχή. Ita quidem omnia expedita et aperta eſſe videntur. Nempe carmen dicit, pro ipſe in carmine, uti ſolet. Neque ποιεῖν hoc ſenſu ignotum eſt, uti in primis prolixa expoſitione docuit Euſtathius ad Homerum p. 3. Baſil.

13)* Quales editi prodeunt hi verſus, ſine variatione in libris leguntur; tantum pro ὕμνυς Caſauboni altera editio peperit ὑμνῦς, receptum in Amſtelod. At emendatrices manus admoverunt viri docti, ex quibus Suchfort maxime c. l. metri conſtituendi cauſa eos ſic reformat:

Ἄγε, Μῶσα λεγεῖ', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνυς
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατῇ φθεγγόμενα λύρᾳ,

ut eſſet: φθεγγόμενα ὕμνυς περὶ παίδων ἐρατῶν cet. etſi vitium et ſic latere iudicat in verbis ἐρατῶν ὕμνυς. Pro iis Heyne conſecerat: Ἐρατὼ, νόμυς, h. *modos*. Equidem ſagacioribus et peritioribus haec reliquenda putavi.

14) Hinc voci ſubplendae ſpatium vacuum aperuit Pariſ.

15) Moſc. ὑπ' αὐτῷ· Pariſ. σὺν δ' αὐτῷ.

16) Pro ὄντα ſpatium vacuum in Moſc. relictum, quod voce φησὶ explevit manus recentior. Idem in Pariſ. quod tamen vacuum manſit. Poſt Moſc. τὸν ἀδελφόν. Ceterum pro poſte-

hinc fuiſſe ait eos pueros. Rhadinam enim Corinthi tyranno nuptum traditam a Samo navigaſſe ait flante Favonio: quod accipi de Ioniae Samo non poteſt. Eodemque vento fratrem eius, qui legationis princeps erat, Delphos navigaſſe: et ſobrinum Rhadinae, quam deperibat, curru

ψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὃ, τε τύραννος, κτείνας ἀμφοτέρους, ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. Elea.

§. 21.

Ἀπὸ δὲ τῆς Πύλης τούτου, καὶ τοῦ [1] Λεπρέου τε- pag. 348
τρακοσίων που σταδίων ἐστὶ διάστημα, ἐπὶ τὴν Μεσσηνιακὴν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον, ἐπὶ θαλάττῃ κείμενα φρούρια, καὶ τὴν παρακειμένην Σφαγίαν νῆσον· ἀπὸ δὲ Ἀλφειοῦ [2] ἑπτακοσίων πεντήκοντα· ἀπὸ δὲ τῆς Χελωνάτα χιλίων τριάκοντα. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τό, τε τῆς Μακιστίου Ἡρακλέους ἱερόν ἐστι καὶ ὁ Ἀνίδων

steriori vocabulo Suchfort c. l. quia Σάμιοι παῖδες ἐρασταὶ ipſi videbantur haec Rhadina cum patruele, malebat ἀδελφιδῶν pro ἀδελφὸν, eundemque eſſe ἀνεψιὸν proxime commemoratum. Sed praeterquam quod ipſa haec narratio non niſi cautis digitis adtingi poteſt, Strabo aperte de duplici itinere et terreſtri et maritimo loquitur, quorum unum Rhadinae ἀδελφὸς, alterum ἀνεψιὸς fecit, unde Sami huius ſitum adſtruat. Equidem nihil mutandum cenſeo.

1) Moſc. Pariſ., uti ſupra, Λεπρίου. Sic et hic Ald. et Hopper. per ω.

2) Moſc. Pariſ: ἑπτακόσια, uti mox in utroque χίλια. At melius vulgata nexum cum διάστημα continet.

curru ad eam Corinthum iviſſe, fuiſſeque una cum ea a tyranno interfectum, et cadavera eorum currui impoſita exportari iuſſa, poſt ab eo factum mutante revocata atque humata.

§. 21.

Ab hac Pylo et Lepreo CCCC circiter ſtadiis diſtat Pylos Meſſeniae, et Coryphaſium, ad mare ſita caſtella, et Sphagia adiacens inſula ab Alpheo ID CCL. a Chelonata CIↃXXX. Eo in intervallo Maciſtii Herculis templum

[1] Strab. Geogr. T. III.

Elea. δων ποταμός. [3] Ῥεῖ δὲ παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ [4] Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρξασαν πλησίον Λεπρέου, ὅπου [5] καὶ τὸ πεδίον τὸ [6] Αἰπάσιον. Περὶ ταύτης [7] δὲ τῆς Χάας· γενέσθαί φασιν ἔνιοι τὸν πόλεμον τοῖς Ἀρκάσι πρὸς [8] τοὺς Πυλίους, ὃν ἔφασεν Ὅμηρος, καὶ δεῖν οἴονται γεάφειν·

[9] Ἠβῶμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ [10] κελάδοντι μάχοντο Ἀγρό-

3) Mosc. Paris. ῥεῖ δέ. Ven. Ἀκίδων φησὶ ποταμὸς ῥεῖ. Prius Strabonis orationi est accommodatius, dummodo proxime antea distinctionem maximam ponas, sic ut δὲ adficiat verba ἱερὸν et Ἀκίδων, ῥεῖ seorsum hunc spectet. Vulgo enim minus commode sic narratio fluit: ποταμὸς ῥεῖ — Paullo ante ipse posui Μακιστίου. Nullus enim Hercules est Maciſtus, immo Maciſtius, ut Thasius, Thebanus et sic porro. Post idem visum esse cognovi Berkelio ad Stephanum p. 530.

4) Ven. lepide Χανάν.

5) Xylander δὲ omisit.

6) Moscov. Αἰπάσιον. Forte Τραίσιον, ut supra χώρα Τραισία atque sic voluerat Palmerius. In Ven. verba ὅπου — Αἰπάσιον non leguntur.

7) Sine δὲ Ald. et Hopper. sed pro eo τε Xylander. Post in Stroz. verba τῆς Χάας desiderantur.

8) Absque articulo ante Xylandrum.

9) Venetus omissis, quae hinc ad νυὶ μὲν δὴ leguntur, substituit haec: ἐνὶ τῷ Φειᾷς πρὸς τοίχοις· ὅτι νῦν τῇ Τριφυλίᾳ — Praetexiit etiam totum hunc locum ad ἐκείνου Xylander in versione,

plum est, et Aciden fluvius praeterfluit Iardani sepulcrum et Chaam, quae urbs quondam vicina fuit Lepreo, ubi et campus Aepasius est. De hac Chaa sunt, qui inter Arcades et Pylios fuisse bellum dicant, quod Homerus recenset, putantque scribendum esse:

O iuvenis si sim, qualis celeres ad κελάδοντα

Cum

Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες [11] ἐγχεσίμωροι Elea.
[12] Χάλκας πὰρ τείχεσσιν. —
Οὐ Κελάδοντι, [13] οὐδὲ Φειᾶς· τῷ γὰρ τάφῳ τῦ Ἰαρδάνου τῦτον πλησιάζειν καὶ τοῖς Ἀρκάσι τὸν τόπον μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνον.

§. 22.

[1] Κυπαρισσία τέ ἐστιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τῇ Τριφυλιακῇ καὶ [2] Πύργοι, καὶ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς καὶ Νέδα.

sione, quae parum Graecorum verborum vim et sensum Latinis rependere posset. Subplevi igitur, quatenus licuit, ut pe lacuna remaneret. De singulis deinceps ordine.

10) Veteres quidam, notante Casaubono, Ἀλίοντι. In meis vulgatum obtinet, quod et tuentur libri Homerici.

11) Excidit in Mosc.

12) Ven. Paris. Mosc. φειᾶς παρὰ (Ven. πὰρ) τείχεσι (Mosc. τείχεσει). Editiones Aldi, Hopperi, Xyl. φειᾶς πὰρ τείχεσιν, tantum Ald. τείχεσι. At Χάλκας, in quo nomine causae quasi cardo vertitur, recte habent reliqui, et hinc recepit Casaubonus. Nempe prius ex Homero ductum Il. 7, 135. quem locum olim maxime controversum varieque agitatum fuisse, docent scholia in primis apud Villoisonium.

13) In editionibus ante Casaubonum ita exstabat: οὐδὲ Φειᾶς, ἵνα τῦ Φειᾶς Χαὰς πὰρ τείχεσι, quae sane frigent.

1) Libri omnes et scripti et editi Κυπαρισσῖνα· Mosc. accentu mutato Κυπαρισσίνα. At nulla est hoc nomine urbs. Commemorantur tantum Κυπαρισσοῦς et Κυπαρισσία, levi variatione scriptae, quarum illa a nostro infra p. 349 in Maciftia, Triphyliae parte, ponitur, haec in Messenia, etsi diversa tradunt Stephanus et Eustathius ad Homer. Il. 2, 593. Sed quidquid est, utraque post, uti differte adfirmat Strabo c. l. dicta est Cyparissia. Atque

Cum Pylii simul et pugnaverunt Arcades hastis
Ad Chaae muros,

non Κελάδοντα vel Phiae; eum enim locum Iardani sepulcro et Arcadibus esse, quam illum, propinquiorem.

§. 22.

Porro in ora Triphyliae maritima sunt Cyparissia, et Pyrgi, et Acidon ac Neda flu-

Elea. [3] Νυνὶ μὲν οὖν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριόν ἐστι τὸ τῆς [4] Νέδας ῥεῦμα λάβρον ἐκ τοῦ Λυκαίου κατιὸν, Ἀρκαδικοῦ ὄρους, [5] ἐκ πηγῆς, ἣν ἀναῤῥῆξαι τεκοῦσαν τὸν Δία μυθεύεται Ῥέαν νίπτρων χάριν. Ῥεῖ δὲ παρὰ [6] Φιγαλίαν, καθ' ὃ γειτνιῶσι [7] Πυργίται Τριφυλίων ἔσχατοι Κυπαρισσεῦσι πρώτοις Μεσσηνίων. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλως διώριστο, ὡς καί τινας τῶν πέραν τῆς Νέδας ὑπὸ τῷ Νέστορι εἶναι, τόν τε Κυπαρισσήεντα καὶ ἄλλα τινὰ ἐπίκτητα, καθάπερ καὶ

que ita repoſui obſecutus Berkelio ad Stephanum p. 491. et Weſſelingio ad Diodor. Sic. 15. 77. etſi Cypariſſia p. 359. ab hoc excitata ad noſtram non pertinet. Cf. p. 349.

2) Sic Moſc. uti et in aliis legitur. Vulgo Πύργοι.

3) Ven. ὅτι νῦν τῇ τρ. Ante Xylandrum ὅτι νυνὶ — qui prius, cum nihil haberet, quod reſpiceret, exegit. Nec admittunt reliqui codices.

4) Ald. Hopper. Νιδέας. Guarinus *Nedia*.

5) Haec ad καθάπερ καὶ deſunt in Gem. Plethone atque eatenus inde a ῥεῖ δὲ in Veneto.

6) Sic Pariſ. uti Ald. Hopper. Per υ alii codices, item Guarinus cum Mss. Polybii 4, 3, 5. Pauſaniae 3, 17, 8. ubi tamen nunc ſucceſſit ι. Et ſic paſſim alibi. At τὸ ι tuentur in primis Stephanus, Suidas, et quod Grammatici, veluti Tzetzes ad Lycophronem v. 212. eam ſcripturam diſerte notant, etſi hic etiam per η a Φηγὸς probat. Praeeunte igitur codice ι repoſui.

7) Pariſ. Moſcov. Πυργήτ. Alterum cum aliis libris habet et Stephanus.

fluvii. Atque nunc quidem Triphyliam a Meſſenia diſtinguit amnis Neda copioſus e Lycaeo Arcadiae monte defluens: cuius fontem Rhea lovem pariens lavacrorum cauſa dicitur aperuiſſe. Praeterit Phigaliam, atque ad eum Pyrgitae ultimi Triphyliorum Cypariſſenſes primos Meſſeniorum attingunt. Antiquitus vero alii fuerunt limites, ita ut Neſtori paruerint etiam trans Nedam quaedam, ut Cypariſſeis, et alia nonnulla in iſto tractu: ſicut et mare

καὶ [8] τὴν θάλατταν τὴν Πυλίαν ὁ ποιητὴς ἐπεκτείνει μέχρι τῶν ἑπτὰ πόλεων, [9] ἃς ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ· Elea.

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς [10] νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.
Τοῦτο γὰρ ἴσον τῷ, ἐγγὺς ἁλὸς τῆς Πυλίας.

§. 23.

[1] Ἐφεξῆς δ' ἂν τῷ Κυπαρισσήεντι ἐπὶ [2] τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον παραπλέοντι τὸ Κορυφάσιον, ἥ τε

8) Ven. ὅτι τὴν θάλατταν. Gem. Pletho: ὁ δὲ ποιητὴς τὴν θάλατταν.

9) Mosc. Ven. et edd ante Casaubonum non male ἂν. Post Mosc. Paris. ὁ Ἀγαμέμνων.

10) Ald. Hopper., invito etiam metro, νάιται.

1) Vatic. Ἐξῆς. Ven. Ἐφ' ἑξῆς. Idem in subsequentibus omittit ἂν, uti Aldus, Hopperus, Xylander.

2) Ven. ἐπὶ τινός. Voluit τὴν, quod, uti Μεσσηνιακὴν, habent Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonianis. Et sic infra p. 359. ubi intactum mansit. At masculino genere utitur p. 346 351. 353. quod et in Strabone agnoscit unice Eustathius ad Homer. Il. 1, 252 2, 591. quod quidem in loco p. 359. vix perpetuam fidem habeat, nisi quadruplicem ibi corruptionem adhaesisse malit. Sic inter utrumque genus fluctuatur etiam Pausanias. Vid. Sylburg. ad 5, 2. in. In Strabone mirum. Xylander plane articulum neglexit. De generis diversitate cf. etiam Berkelium ad Stephanum p. 471. a.

mare Pylium Homerus extendit usque ad septem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit:

Omnes vicinae Pylio sunt denique ponto.

§. 23.

Deinceps a Cyparissiente ad Pylum Messeniacum praenaviganti Coryphasium occurrit Erana, quam

Elea. 3) Ἔρανά 4) ἐστιν, 5) ἣν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσιν κεκλῆσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ. 6) Ἔστι δὲ καὶ 7) Πλαταμώδης, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὸ Κορυφάσιον καὶ τὴν νῦν καλουμένην 8) Πύλον στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Ἔστι δὲ καὶ κενήριον καὶ 9) ἐπ' αὐτῷ πολίγνιόν τι 10) ὁμω-

3) Mosc. Ven. Vaticani, Stroz. Ἔρυα, nec alirer Guarinus et editiones ante Xylandrum, qui ex Stephano, opinor, posuit Ἔρανα, etsi in eo scribitur Ἔρανναι, sed contra Strabonem (cf. p. 361.) Cypariſſiae, tamquam ὁμώνυμον, tribuitur. Neque tamen Ἔρανα scripsi, cum illud etiam infra p. 361. ita recurrat constantiori librorum consensu; etsi et Ἔρανον de Cypariſſo Phocidis duplici » scribendum esse diserte monet Eustathius ad Homer. Il. 2, 519. p. 207. Bas. pro quo tamen simplex legitur in Stephano. Ceterum in Paris. a verbis Πύλον παραπλέοντι ad ὑπερβεβλημένου πάντας pleraque obliterata, multa in vacuo spatio relicta, aliqua etiam mutata sunt.

4) Aberat ἐστὶν ante Casaubonum.

5) Vatic. 173. 174. Stroz. omnes, Mosc. ἣν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κεκλῆσθαι πρότερον. Sic et Aldus et Hopperus, tantum verbis οὐκ εὖ post male repetitis. Xylander priori loco expulit, in posteriori retinuit. Equidem, etsi parum refert, ad codices verborum seriem informavi; et sic infra p. 361.

6) Desunt haec ad καὶ in Mosc. et Paris. relicto spatio vacuo, eademque cum verbo sequente Πλαταμώδης in Ven. et Stroz. uno.

7) Harduinus ad Plinium 4, 6. f. 5. ex Plinii illo loco emendat Πλαταιώδης, speciemque inducit illi emendationi ex nomine Πλαταιστῆς p. 345. in. quae tamen loca situ videntur esse diversa.

8) Vett. quidam, teste Casaubono, Πύλον pro Πύλην. Et sic Mosc. cum Guarino. Post ἑκατὸν εἴκοσι sic στάδιοι iidem libri Casauboniani cum Stroz. In Mosc. Ven. et Vatic. tantum exstat ἑκατὸν, quod et reddidit Guarinus. Edd. ante Casaubonum

quam quidam falso opinantur quondam Pyliacae Arenae fuisse cognominem. Est et Plaramodes, a qua ad Coryphasium et quae nunc Pylus dicitur, stadia sunt CXX. Est et monimentum ibi cadaveris expers, seu tumulum ho-

no-

[10] ὁμωνύμως καλούμενον. [11] Οὐκ ἂν δ' ἐξητάζομεν ἴσως Elea.
ἐπὶ τοσοῦτον τὰ παλαιά· ἀλλ' ἥκειν λέγειν, ὡς [12] ἔχει
νῦν ἕκαστα, εἰ μή τις ἦν ἐκ παίδων ἡμῖν [13] φήμη παραδε-
δομένη περὶ τούτων· ἄλλων δ' [14] ἄλλο εἰπόντων, ἀνάγκη
διαιτᾶν. Πιστεύονται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ [15] ἐνδοξότατοι

num καὶ τῇ νῦν καλουμένῃ Πύλῃ, ubi vel πρὸς excidiſſe putat Xylander, quia certe Pylus prope Coryphaſium fuit, (Thucyd. 4, 3. 41. et noſter infra p. 351.) vel leg. τὴν νῦν καλουμένην Πύλην, quod ſecutus eſt ex Codd. Caſaubonus, etſi Πύλον etiam praeferat. In Πύλῃ haeſi. Eſt quidem *Pyle* Arcadiae apud Plinium 4. 10. ſ. 6. quam Stephanus plurali numero producit, etſi et Πύλη occurrit ſ. v. Νινόη. At ea huc pertinere nequit. Aut igitur Πύλος ſubſtitui debet, quod invertenda terminatione ad καλουμένην genere accommodare voluerunt librarii, male ſedula cautione, aut Πύλη etiam dicta eſt ipſa Pylus vel locus in vicinia, quae quidem alii omnes ignorant. An Πυλίαν voluerunt dare, uti pro Πύλον infra dant p. 351. Sed urbis nomen magis hic deſideratur. Dedi tandem Πύλον, cum et a libris ſuffulciatur.

9) Moſc. πολίχνιον ἐπ' αὐτῷ. Idem ſubiectam voculam τι omittit.

10) Proxima voce reiecta Vatic. 173. ὁμώνυμον. Vatic. 174. Pariſ. Moſc. ὁμώνυμον πρώτῃ.

11) Venet. Οὐκ ἄν φησιν.

12) Idem ἔχειν.

13) Moſc. παραδεδομένη φήμη.

14) Moſc. Ven. forte melius ἄλλα.

15) Moſc. Pariſ. Stroz. ἐνδοξότατοί τε καὶ, quod recepi, cum vulgo τε abeſſet.

norarium dicere mavis. Graece κωμήριον dicitur, hocque ibidem eſt oppidulum eodem nomine. Enimvero non eramus fortaſſis tanto ſtudio antiqua examinaturi, ſed contenti fuiſſemus ſingulis, ut nunc habent, recenſendis: niſi de his a pueritia famam quandam traditam meminiſſemus. Cum itaque alii alia dicant, diſceptandum nobis eſt. Plerumque autem fidei plurimum habetur iis, qui

Elea. τε καὶ πρεσβύτατοι [16] καὶ κατ' ἐμπειρίαν πρῶτοι. Ὁμήρῳ δ' εἰς ταῦτα ὑπερβεβλημένου πάντας, ἀνάγκη συνεπισκοπεῖν, καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου λεχθέντα, καὶ [17] συγκρίνειν [18] πρὸς τὰ νῦν, καθάπερ καὶ [19] μικρὸν πρόσθεν ἔφαμεν. Περὶ μὲν οὖν τῆς Κοίλης Ἤλιδος καὶ τῆ Βυπρασίᾳ [20] τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεχθέντα προσκέκριται ἡμῖν.

§. 24.

Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ [1] τῷ Νέστορι οὕτω φησίν·

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,

Καὶ

16) Paris. sine καὶ nectit.

17) Vatic. Mosc. et ex edd. Ald. et Hopper. cum Guarino (*concurrere*) συγκρούειν, quod Xylander apte mutavit in συγκρίνειν, uti et ferunt alii libri.

18) Ven. reliquis omissis πρὸς ταῦτα. Περὶ —

19) Sic pro μικρῷ Casaubonn. Vatic. 173. 174. Stroz. unus, Paris. Mosc. Medic. Inde ab Aldo legitur μικρῷ, quod etsi ferri posse videtur, tamen μικρὸν ἔμπροσθεν dixit Plutarch. in septem sapient. conv. p. 592. ed. Lips. noster lib. 10. p. 462. μικρὸν ὕστερον, et sic similia, etiam passim μικρὸν πρό —. Tum pro πρόσθεν superiores codices praeter Mosc. et Medic. dant ἔμπροσθεν. Sic lib. 9. p. 391. πρόσθεν et ἔμπροσθεν in libris commutantur.

20) Mosc. τὰ λεχθέντα ὑφ' Ὁμήρου.

1) Paris. absque articulo.

qui gloria, aetate, atque experientia aliis praestant. Quibus omnibus cum reliquos omnes superaverit Homerus, necesse est dicta eius considerare, ac cum praesenti statu comparare, sicut paulo ante diximus. Ac de cava quidem Elide et Buprasio verba Homeri iam ante perpendimus.

§ 24.

De Nestoris autem ditione sic loquitur idem:

Quique Pylum tenuere, et Arenae moenia amoenae,

Tra-

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ [2] εὐκτίτον Αἶπυ, Elea.
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ [3] Δώριον· [4] ἔνθά τε Μοῦσαι
[5] Ἀντόμεναι —

καὶ ἑξῆς. Πύλος μὲν οὖν ἐστὶ, περὶ ἧς [6] ἡ ζήτησις· αὐτίκα δ' ἐπισκεψόμεθα περὶ αὐτῆς. Περὶ δὲ [7] Ἀρήνης εἴρηται. Ἣν δὲ νῦν λέγει Θρύον, ἐν ἄλλοις καλεῖ Θρυόεσσαν·

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
[8] Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ.

2) Ven. εὔκτιτον traiectis literis. Ald. Hopper. Xyl. uti in sequ. Mosc. αἰπὺ cum Aldo et Hoppero, qui et post referunt, accentu eo, quo adiectivum instruitur. De discrimine observando monuerunt Etym. M. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 592. p. 224. Fas. Quae olim super accentu disputata sunt a Grammaticis, recensent scholia in ed. Homeri Villois. ad c. l.

3) Scrimger. Δάριον.

4) Ab ἔνθα — καὶ ἑξῆς, quae hic leguntur, desunt in Gem. Plethone.

5) Pro verbis proxime hic sequentibus καὶ ἑξῆς Vatic. 173. 174. Paris. Mosc. ex Homero Il. 2, 595. unde haec ducta sunt, subiungunt: θάμνειν τὸν Θρύκιον (Vatic. inserunt καὶ) πτόλεσιν ἐυκτιμένῃς Οἰχαλιῆσιν ἰδὲ τὰ παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Reliqui habent cum editis καὶ ἑξῆς, uti fit alibi.

6) Omisso articulo Ven.

7) Stroz. Paris. Mosc. praeponunt τῆς.

8) Omittit haec tria verba Ven.

Traiectum Alpheique Thryum: quique Aepy superbum,

Et Cyparisseenta, et muros Amphigeneias;

Qui Ptelеumque, et Helos, qui Dorion, hic ubi Musae,

et quae sequuntur. Pylus est, de qua controversia est, quam mox tractabimus. De Arena dictum est. Quam autem hic Thryum vocat, alibi Thryoëssam nominavit.

Urbs quaedam Thryoessa leves adsurgit in auras
Impositа Alpheo. —

Elea. Ἀλφειοῦ δὲ πόρον φησὶν, ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· [9] καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον τῆς Μακιστίας χωρίον· τὸ εὔκτιτον δ' Αἴπυ ἔνιοι μὲν ζητοῦσι [10] πότερον ποτέρου [11] ἐπίθετον, καὶ τίς ἡ πόλις, καὶ εἰ αἱ νῦν [12] Μαργάλαι τῆς [13] Ἀμφιδολίας· αὗται

9) Et haec ad χωρίον omittit Ven.

10) Pariſ. cum veteribus editionibus πότερον ἐπίθετον, omiſſo ποτέρου, quod ex codicibus ſuis inſtauravit Caſaubonus, quibus adſentiuntur mei et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 592. p. 224.

11) Subnectit Gem. Pletho haec: καὶ ὑτονοῦσι φράζεσθαι ὄνομα τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, quae diſputationis huius ſummam contrahunt. Ven. verba ſequentia καὶ τίς ἡ πόλις — ἦν τὸ Ἦ non habet. V. not. 14.

12) Moſc. Μαργέλλαι. Caſaubonus ex Stephano malit Μαργαῖαι, quod librarius imperitus, accentu mutato et ι in λ corrupto, ſic vitiaverit, cui non tenuit Berkelius ad Stephanum p. 535. At contra idem de Stephani lectione, cum patiatur literarum ordo, adfirmare liceat, et omnino vel Μαργάλαι vel Μαργαῖαι, quod nunc fertur, Stephano Strabonis codices obtruſerunt. Certe verius nomen Μαργάνη eſſe putat Weſſeling. ad Diodor. 15, 77. tum ob huius teſtimonium, tum quod Xenophon in hiſt. Gr. 2, 16, 7. et 4, 14. 3, 2, 25. et 30, 4. Μαργανεῖς in Elide commemoret et in poſteriori loco cum Amphidolis coniungat. Certe easdem eſſe urbes diverſo nomine editas ſuſpicatus eſt etiam ad Stephanum p. 198. Holſtenius. Neque tamen quidquam mutare ſuſtinui.

13) Sic dedi pro Ἀμφικόλεως, uti etiam emendabat Weſſeling. ad Diodor. c. l. Nulla enim in Peloponneſo commemoratur Ἀμφίκολις, contra Ἀμφίδολοι a Xenophonte c. l. et Stephano in Elide ponuntur. Verum nomen, etſi aliquatenus vitiatum,

Alphei autem traiectum vocat, quod ibi locorum fluvius iſte pedibus poteſt tranſiri: nunc Epitalium nuncupatur, Maciſtiae oppidulum. Quod ad εὔκτιτον (id bene conditum ſignificat) Aepy attinet, quaerunt nonnulli, utrum vocabulorum proprium, utrum adlectivum alterius ſit, (Aepy enim ſublime notat) et an ſint, quae nunc in Amphidolia appellantur Margalae: ſed hae non ſunt natura muni-

αὗται μὲν οὖν οὐ Φυσικὸν ἔρυμα· ἕτερον δὲ δείκνυται Φυσικὸν ἐν τῇ Μακιστίᾳ. Ὁ μὲν οὖν τῦθ'[14] ὑπονοῶν φράζεσθαι, ὄνομά φησι τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, ἀπὸ τῦ συμβεβηκότος φυσικῶς, ὡς Ἕλος καὶ Αἰγιαλὸν, καὶ ἄλλα πλείω· ὁ δὲ τὴν[15] Μαργάλαν, τοὔμπαλιν ἴσως. Θρύον δὲ καὶ Θρυόεσσαν τὸ Ἐπιτάλιόν φασιν, ὅτι πᾶσα μὲν ἡ αὐτὴ χώρα θρυώδης, μάλιστα δ' οἱ ποταμοί· ἐπὶ πλέον δὲ διαφαίνεται τῦτο[16] κατὰ τοὺς πρατοὺς τῦ ῥείθρου τόπους. Τάχα δέ φασι Θρύον μὲν εἰρῆσθαι τὸν πόρον, σὺ- Elea.

tiatum, innuunt etiam plures codices, Caſaubonn. Stroz. Vatic. Pariſ. in quibus legitur Ἀμφικολίας. De ſimili huius nominis corruptione dictum etiam eſt ſupra p. 341.

14) Ven. καὶ ὑπονοῦσι, quod verbo ἐκίθετον ſubnectit ita Ven. etiam, uti Gem. Pletho. V. ſupra not. 11. Hinc et in ſequ. uterque expulit φησί.

15) Attamen antea Μαργάλαν. In alterutro locu haeret igitur macula, quam tamen codices non eluunt. Ven. cum Gem. Plethone verba ὁ δὲ τὴν M. — ἴσως plane ignorat. Omiſit etiam Xylander in verſione, et nuper Penzelius. Poſſunt etiam commode abeſſe, cum non de Margalae nomine quaerat, ſed de Αἶπυ. Guarinus: *Margalan, id eſt, rubicundam forte per oppoſitum.* Sed, quomodo hoc tueatur, neſcio. Ut tamen habet vulgata lectio, ſuperius ὁ μὲν utique deſiderat ὁ δέ. Tum vero in ipſo urbis nomine, qualecunque id ſit, latere aliquid videtur, quod ad eius ſimilem explicationem pertineat.

16) Male ed. Amſtel. καὶ τὰς πρατάς.

nitae: naturalis alia munitio monſtratur in Maciſtia. Qui hoc probat, is Aepy nomen urbis intelligit, impoſitum a loci natura: ſicut Helos et Aegialus propria ſunt urbium vocabula, quorum alterum paludem, alterum litus communiter notat; ſunt- que complura huiusmodi alia; qui Margalam, contra idem. Thryon autem ſeu Thryoëſſam appellavit Epitalium, quod tota iſta regio, maxime amnes, alga abundant, (quae thryon eſt Graecis,) praeſertim ubi vada ſunt. Fortaſſis etiam, aiunt, Thryon vocaverit vadum, Epi-

Elea. σύκτιτον δ' Αἶπυ, τὸν Ἐπιτάλιον· ἔστιγαρ [17] ἐρυμνὸν φύσει· καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις αἰπεῖαν κολώνην [18] λέγει·

Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

§. 25.

Ὁ δὲ Κυπαρισσήεις ἐστὶ μὲν περὶ τὴν [1] πρότερον Μακιστίαν, [2] ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιστία· ἀλλ' οὐκ οἰκεῖται, ὡς οὐδὲ τὸ Μάκιστον. Ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία· [3] ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν καὶκείνη λέγεται Κυπαρισσία, ἐνικῶς [4] τε καὶ θηλυκῶς· ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις· [5] καὶ

17) Sic ante Caſaubon. editionem poſteriorem recte, quae praeivit ἔρυμνον.

18) Scrimger. Pariſ. Moſc. ſubiiciunt: ἔστι δέ τις ex Homero Il. 11, 710. et ſic poſt κολώνη ex eodem τηλοῦ δ' Ἀλφειῷ πυμάτῃ (Moſc. πυμάτη) Πύλου ἡμαθόεντος. Ita, quod paullo ante vidimus, modo plura dant, modo pauciora in adlegatis Homeri locis codices.

1) Pariſ. Moſc. προτέρων.

2) Hinc ad Μάκιστον omnia deſunt in Ven. Scrimger. et Gem. Plethone.

3) In Pariſ. exciderunt haec usque ad Κυπαρισσία.

4) Τὲ non eſt in Ven.

Epitalium ipſum nomine bene exſtructi Aepyos affecerit, quod loci natura ſit munitum: ſicut alibi Thryoëſſam dixit ſublimem collem.

§. 25.

Caeterum Cypariſſeis eſt in priſca Maciſtia, quae etiam trans Nedam porrigebatur: ſed non habitatur, ut neque Maciſtum. Alia eſt Meſſeniae Cypariſſia. Sed nunc communi nomine Cypariſſia dicitur feminino genere, numero ſingulari: fluvius autem Cypariſſeis. Amphigenea

[5] καὶ Ἀμφιγένεια δὲ τῆς Μακιστίας ἐστὶ περὶ τὸν Ὑψόεντα, ὅπου τὸ τῆς Λητῦς ἱερόν. Elea.

Τὸ δὲ Πτελεὸν κτίσμα [6] μὲν γέγονε τῶν ἐκ Πτελεοῦ τῆ Θετταλικοῦ ἀποικησάντων. Λέγεται γὰρ καὶεῖ·

Ἀγχίαλον τ' Ἀντρῶνα, [7] ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην. pag. 350.

Ἔστι δὲ [8] καὶ δρυμώδες χωρίον [9] ἀοίκητον, [10] Πτελεάσιμον

5) Pro verbis καὶ Ἀμφιγ. δὲ τῆς Paris. dat: ἔστι μὲν περὶ τῆς.

6) Sine μὲν legebantur haec ante Caſaubonum, uti ſine γὰρ ſequentia.

7) Olim ἴδὲ, quod Xylander mutavit in ἴδὲ et retinuit utraque Caſauboniana, revocavit Amſtelod In Homeri editionibus (v. Il 2, 697.) ἠΐδὲ et ἰδὲ legitur, hoc etiam in Villoiſ. Sic infra p. 377. in Homerico carmine Moſc. legit, ubi etiam edit. Villoiſ. habet ἠὲ. Sie proximum vel Ἀντρῶνα ſcribunt Homeri et Strabonis editiones, vel Ἀντρῶν'. In accentus forma et ſede ſibi non conſtitit Caſaubonus, quippe qui hic poſuit Ἀντρῶνα, uti lib. 9. p. 432. et ſq. Ἄντρωνα lib. 9. p. 435. uti hic Aldus, etſi et olim haec diſputatio acta eſt inter Grammaticos, uti docet Euſtathius ad Homer. Il. 2. 697. p. 245. Baſ. Ἀντρῶνα praetulerunt Stephanus, Herodianus, et hinc mutato numero, de quo Strabo lib. 9. p. 432. monuit, Ἀντρῶνες Demoſth. in Philipp. 4. p. 133. ed. Reiſk. Suidas h. v.

8) Abeſt καὶ in Paris. Moſc. aliisque; omittit etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. f. 297. Fecit autem τὸ καὶ, inquit Caſaubonus, ut putaret Xylander eſſe ἄλλην ἀρχὴν, et Pteleaſimum aliud eſſe a Pteleo; in quo falli eum docet Euſtathius, et rectius prior interpres. Nempe hic verterat: *Est enim nemoroſum eſt, ac minus habitabile, quod Pteleaſimum vocitant.* Xylander: *Eſt locus — nomine Pteleaſimum.*

9) Ald. Hopper. vitioſe ἀοίκητον· Gem. Pletho dat ἀοίκητον τῶν.

10) Ald. Hopper. Πτελεάσιμον.

nea etiam Maciſtiae eſt apud Hypſuntem, ubi fanum Latonae. Pteleon conditum eſt ab his, qui eo a Theſſaliae Pteleo colonium deduxerunt; nam in Theſſalia Ptelei eſt mentio.

Herboſam Pteleum, ponsoque Antrona propinquam.

Eſt vero etiam locus ſilveſtris atque inhabitabilis, quem vocant Pteleaſimum. Helos

alii

Elea. σιμον καλούμενον. Ἕλος δ' οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀλφειὸν χώραν τινά φασιν, οἱ δὲ καὶ πόλιν, ὡς τὴν Λακωνικήν·

Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον —

[11] Οἱ δὲ τὸ περὶ τὸ Ἀλώριον ἔλος, οὗ τὸ τῆς Ἠλείας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, τῆς ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσιν· ἐκεῖνοι γὰρ ἔσχον τὴν ἱερωσύνην. Δώριον δὲ οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν· οὐδὲν δὲ νῦν δείκνυται· ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὀλουρίν, ἢ [12] Ὀλουρον, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσιν. Αὐτῇ δὲ

11) Lego οἱ δὲ τὸ περὶ τὸ Ἀλώριον ἔλος. Alii, inquit, dicunt esse χώραν, alii πόλιν, alii vero ἔλος. *Casaubonus.* Recte, opinor, ne sensus langueat. Nempe vulgo legebatur: Οἱ δὲ περὶ τὸ Ἀλ. Ἕλος. At quis commode dixerit, vel tulerit Helos ab aliis creditum esse Helos. Turbavit τὸ, vel sede sua motum migravit. Tum vero Alorium ad Macedoniae Alorum transferri nequit, sed esse debuit Peloponnesi urbs, quam et fuisse declarat Ortelius in thesauro Geogr. h. v. Equidem eam emendationem recipere non dubitavi, quam antea iam reddiderat in versione Penzelius. Ceterum verba Οἱ δὲ — ἱερωσύνης Ven. neglexit, praeteriit etiam ultimam hanc disputationis partem, ubi Strabonis locum repetit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Tum ἱερωσύνην contra usum scribunt Ald. et Hopper. Post hoc verbum spatii aliquid relictum ostendit Paris.

12) Mosc. Ὀλύρον. Paris. Ven. et ex nostro Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Ὄλυραν. Utra lectio, cum alibi haec Messeniae urbs non commemoretur, praeferri debeat, dictu est difficile, etsi, cum Ὄλυρος in Achaia altera forma in Xenophonte in histor.

alii locum quendam circa Alpheum accipiunt, alii urbem itidem, ut et Laconica alia fuit,

— *Helosque salo vicinum.*

Alii Helos paludem intelligunt iuxta Halorium, ubi fanum est Eleae Dianae, cuius sacerdotium fuit penes Arcades. Dorium sunt, qui montem, sunt, qui campum interpretentur: neutrum hodie monstratur; nonnulli tamen Oluridem sive Oluram sitam in Aulone, quem vocant, Messeniae, Dorium appellant;

δέ που καὶ ἡ Οἰχαλία [13] ἐστὶν ἡ τῆ Εὐρύτου, ἡ νῦν [14] Ἀνδανία, πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ καὶ τῷ [15] Εὐβοϊκῷ· ὅθεν φησὶν ὁ ποιητὴς, ἐς τὸ Δώριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θρᾷκα ὑπὸ Μουσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικήν. Ele.

§. 26.

Ἐκ [1] δὲ τούτων δῆλον, ὡς ἑφ' ἑκάτερα τῆ Ἀλφειοῦ [2] ἡ ὑπὸ Νέστορι χώρα ἐστὶν, ἣν πᾶσαν ὀνομάζει Πυ-

ſtor. Gr. 7, 4, 12. et aliis quibusdam legatur, nec Strabo, uti ſolet alias, diſcriminis indicium adpoſuerit, Ὀλυμεῖον praeculerim, quod etiam dederunt Aldus et Hopperus cum Guarino. Ὀλυμπον intulit Xylander.

13) Ven. cum edd. Aldi et Hopperi ſine ἐστὶν, quod et abſens minime deſideretur. Gem. Pletho ſic: ἡ Οἰχαλὶς ἡ τῆ Εὐρύτου.

14) Caſaubonn. Stroz. Ven. Ἀρδανία. Sed Ἀνδανία alii cum Euſtathio c. l. editionibus et aliis auctoribus.

15) Ita recepi ex Medic. cum et ſic legatur lib. 3. p. 147. Atque hac forma prodit in Polybio, Appiano, et probatur Holſtenio ad Stephanum p. 120. nec plane repudiatur a Berkelio ad eundem p. 359. Vulgo hic ferebatur Κύβοικῷ, uti et ſcribitur in Etymol. M. et aliis quibusdam. Utrumque exſtat in auctoribus, etſi per ι crebrius: utrumque ferendum cenſet Weſſeling. ad Herodot. 3, 89. ubi ει poſuit, etſi et ibi ι habent optimi codices.

1) Venet. Moſc. δή.

2) Cum iisdem Mſſ. praepoſui articulum, qui vulgo aberat. Tum ex Pariſ. et Moſc. recepi Νέστορι, quod Strabonis uſus poſtulare videtur, pro Νέστορα.

lant: circa id loci etiam Oechalia fuit Euryti, quae nunc Andania eſt, Arcadicum oppidum, eiusdem cum Theſſalico et Euboico nominis, unde Homerus ait Thamyrin Thracem peryeniſſe Dorium, et a Muſis ibi arte canendi fuiſſe ſpoliatum.

§. 26.

Ex his conſtat, Neſtoris ditionem ab utraque Alphei parte fuiſſe, quam univerſam

Elea. Πυλίων γῆν· οὐδαμοῦ δὲ ὁ Ἀλφειὸς οὔτε τῆς Μεσσηνίας ἐφάπτεται, οὔτε τῆς κοίλης Ἠλιάδος. Ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ χώρᾳ ἐστὶν ἡ πατρὶς [3] τοῦ Νέστορος, ἣν φαμὲν [4] Τριφυλιακὸν Πύλον, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Λεπρεατικόν. Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι Πύλοι ἐπὶ θαλάττῃ δείκνυνται· οὗτος δὲ, πλείους [5] ἢ τριάκοντα ϛαδίους ὑπὲρ αὐτῆς, ὅπερ καὶ ἐκ τῶν ἐπῶν δῆλον. Ἐπί τε γὰρ τοὺς Τηλεμάχου ἑταίρους ἄγγελος πέμπεται πρὸς τὸ πλοῖον, καλῶν [6] ἐπὶ ξενίαν· ὅ, τε Τηλέμαχος κατὰ τὴν ἐκ Σπάρτης ἐπάνοδον τὸν Πεισίϛρατον οὐκ ἐᾷ πρὸς τὴν πόλιν ἐλαύνειν, ἀλλὰ παρατρέψαντα ἐπὶ [7] τὴν ναῦν σπεύδειν, ὡς οὐ τὴν αὐτὴν οὖ-

3) Duae hae voces exciderunt in Ven.

4) Stroz. Τριφυλιακὴν. De promiſcuo utriusque generis uſu cf ſupra ad p. 348. f. Verba Ἀρκαδικὸν et Λεπρεατικὸν deſunt in Gem. Plethone. Λεπραιατικὸν vitioſe et hic ſcribunt Ald. et Hopper.

5) Male ante Caſaubonum ἢ exſulabat.

6) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 591. p. 224 Baſ. ubi hunc locum fere refert, legit ἐπὶ τῇ ξενίᾳ. Idem c. l. antea ἐπὶ θαλάσσης. Vulgatae lectiones bene habent.

7) Sine τὴν legitur in Scrimger. et Moſc.

ſam terrae Pyliorum nomine poeta exprimit: nuſpiam autem Alpheus Meſſeniam aut ſaevam Elidem attingit. Eſt enim patria Neſtoris ea in regione, quam Triphyliacum dicimus Pylum, et Arcadicum, et Lepreaticum. Etenim reliqui Pyli ad mare ſiti monſtrantur: hic xxx amplius ſupra mare ſtadiis: quod et verſus Homeri declarant. Nam et nuncius ad navim Telemachi mittitur ad hoſpitium invitans eius ſocios: et a Sparta revertens Telemachus Piſiſtratum non ſinit ad urbem ire, ſed averſo itinere iubet ad navim properare, quum non eadem ad

οὖσαν, ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν ὅρμον. Ὅ, τε ἀπό- Elea.
πλους τῷ Τηλεμάχου οὕτως ἂν οἰκείως λέγοιτο·

Βὰν δὲ [9] παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον.
[10] Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ [11] Φειὰς [12] ἐπέβαλλεν [13] ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ.

Ἡ

8) Haec et ſequentia ad ὑπῆρχον δ' πλοῦς p. 351. non comparent in Gem. Plethone.

9) Ven. περὶ Κρουνούς, uti etiam in edd ante Caſaubonum legebatur. Sed παρὰ redit in eodem verſu lib 10 p 447. f. ubi et Ven conſentit. In Homeri quidem loco, Odyſſ. 15, 294. ſqq quem Strabo innuit, hic verſus non adparet, nec cum Mſſ novit Euſtathius; ſimilis tamen legitur in Homeri hymno in Apollin. v. 425. ſ. in Apoll. Pyth. p. 247. unde ductum eum putat Ilgen p. 335. Contra Matthiae p. 191. ex Odyſſeae loco in hymnum illum migraſſe arbitratur, inſeruirque etiam Odyſſeae Barneſius. Sed quidquid eſt, exſtat et ibi παρὰ, quod verum eſt.

10) Mſſ Caſaubonn. δύνετο. Stroz. 1. Moſc. δύτο. Stroz. 2. Ven δέστου. Libri Homerici c. l. δύσετο, uti in eodem verſu recurrit Odyſſ. 11, 12. et alibi in aliis, de qua forma etiam diſſerte monuerunt Grammatici, Etymol. M. p. 290. Euſtathius ad Homer. Il. 16, 129. p 1063. Baſ.

11) Ita hic omnes libri cum Guarino et Aldo. Hopperus ſequente Xylandro dedit Φειὰς, quod et praeferunt Homeri codices et Euſtathius At prius hic et poſtea repoſuit Caſaubonus. Pheam quidem, urbem maritimam in Elide, agnoſcunt Thucydides 7, 31. in. Stephanus h v. quae *Phia* (Φειὰ) eſt Homero Il. 7, 135. prope Iardanem, etſi quidam, in iis Strabo, ibi malint Χαλκίς, de quo ſupra p. 348. ubi et ipſe cum Homero Φειὰν vocat, alii etiam in Homero aliam mutationem ſuadeant, de quo ſchol. Villoiſ ad c. l. Quodſi vera eſt haec Strabonis lectio, fuit haec urbs prope *Pheras*, quas etiam in eodem nexu commemorat Homerus Odyſſ. 15, 186.

12) Aldus reluctante metro ἐπίβαλλεν.

ad urbem eſſet et navim via.
Denique huc fecit reditus
Telemachi, ſic deſcriptus.
Praetereunt Crunos, et amoenam Chalcida lymphis.
Sol cadit, et tenebris tegit omnia compita nigris.
Illa Pheas ventoſubito a Iove pulſa ſecundo,

Elea. Ἡ δὲ παρ' Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Μέχρι μὲν [14] γὰρ δὴ δεῦρο πρὸς τὴν ἄρκτον ὁ πλοῦς· ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἕω μέρος ἐπιστρέφει. Παρίησι δὲ τὸν εὐθὺν πλοῦν ἡ ναῦς καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τὸν εἰς Ἰθάκην, διὰ τὸ [15] τοὺς μνηστῆρας ἐκεῖ τὴν ἐνέδραν θέσθαι,

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. —

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι.

p. 351. Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς ὀξείας· τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. [16] Παραλλάξας δὲ τὴν Ἰθάκην, ὥστε κατὰ [17] νότου γενέσθαι, [18] κάμπτει πά-

13) Mſſ. Caſaubonn. ἐπαγομένη, uti Homerus. In meis tamen omnibus adparet ἐγκαλλομένη.

14) Γὰρ abeſt a Stroz. et Moſc. quod in hoc nexu melius ſervatur.

15) Pariſ. τῆς. Poſt Moſc. ἐπιτροπῆς.

16) Pariſ. παραλλάξαν.

17) Poteſt et νότου (l. νότον) legi, et, quod malim, νότῳ, aut νῶτον. *Caſaubonus.* Aptior utique eſt haec lectio, quam et expreſſit Penzelius. Ita enim ferebat navigantis curſus et ſitus.

18) Ita Caſaubonn. Vatic. Venct. Pariſ. Moſc. quam lectionem etiam probabat Dorvillius ad Chariton. 4. 3. p. 386. noto uſu. Vulgata κάμπτειν debetur Aldo.

Elida praeter, ubi fortes dominantur Epei.
Eo enim usque; verſus ſeptentrionem navigabat. Hinc verſus ortum avertitur curſus, omiſſa recta et initio inſtituta navigatione Ithacam verſus, quia ibi inſidias tetenderant proci,

Qua Samon atque Ithacam mare fluxu dividit arcto.
Porro autem

Hinc terris navim properans admiſit acutis

Quae mare cinguntur. — Acutae autem iſtae inſulae (θοὰς ipſe vocat) ex Echinadibus ſunt, initio Corinthiaci ſinus et Acheloi oſtiis propinquae. Ergo praeterita Ithaca, ut eam iam verſus meridiem haberet, rurſum ad

πάλιν πρὸς τὸν οἰκεῖον δρόμον τὸν μεταξὺ[19] τῆς Ἀκαρ. Elea.
νανίας καὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ κατὰ θάτερα μέρη τῆς
νήσου ποιεῖται τὴν καταγωγήν, οὐ κατὰ τὸν πορθ-
μὸν τὸν[20] Κεφαλληνιακὸν, ὃν ἐφέρεν οἱ μνηστῆρες.

§. 27.

Εἰ γὰρ τὸν [2] Ἠλειακὸν Πύλον εἶναί τις [3] τὸν Νέ-
στορος ἐπινοήσειεν, οὐκ ἂν οἰκείως λέγοιτο ἡ ἐντεῦθεν
ἀναχθεῖσα ναῦς παρὰ Κρουνοὺς ἐνεχθῆναι καὶ Χαλ-
κίδα μέχρι δύσεως, εἶτα [4] Φειαῖς [5] ἐπιβαλεῖν νύκτωρ,
καὶ τότε τὴν Ἠλείαν παραπλεῖν· ἅπαντα γὰρ οἱ τόποι

 πρὸς

19) Hic et deinceps abiecto articulo exhibent Ald. Hopper. et Xylander.

20) Casaubonn. Scrimger. Ven. Κεφάλλην. Alii cum Guarino vulgatum praeferunt.

1) Stroz. Paris. Mosc. Εἶτ' οὖν.

2) Paris. Mosc. hic et paullo inferius Ἠλιακόν, qua sola forma producit Stephanus. At noster propius repetit ab Ἠλεία et Ἠλεῖος, et sic recurrit p. 352.

3) Scrimger. et τὸν Νέστορα et τῦ Νέστορος, Ven. τὸν Νέστορα ἐπινοήσει.

4) Sic, ut supra et post Mss. et Aldus cum Guarino. Hopperus ubique posuit Φεραῖς, Φεραὶ, sequente Xylandro. Prius reduxit Casaubonus.

5) Mosc. ἐπιβάλλειν. Post Paris. Ἠλίαν.

ad institutum cursum reflectit, interque Acarnaniam et Ithacam vectus, ab altera insulae parte navim applicat: non qua fretum est Cephallenium, quod proci insidiis occuparant.

§. 27.

Quod si quis Eleae Pylum Nestori vellet attribuere, non iam convenienter dictum fuisset, navim inde avectam usque ad occasum solis praeter Crunos et Chalcidem, noctu Pheras appulisse, atque deinde Eleam praeternavigasse. Haec enim loca

Elea. πρὸς [6] νότον τῆς Ἠλείας εἰσί· πρῶται [7] αἱ Φειαὶ, εἶθ' ἡ Χαλκὶς, εἶθ' οἱ Κρουνοὶ, εἶθ' ὁ Πύλος ὁ Τριφυλιακὸς καὶ τὸ Σαμικόν. Τῷ μὲν οὖν πρὸς νότον πλέοντι ἐκ τοῦ Ἠλειακοῦ Πύλου οὕτος ἂν ὁ πλοῦς εἴη· [8] τῷ δὲ πρὸς ἄρκτον, ὅπου ἐστὶν ἡ Ἰθάκη, ταῦτα μὲν πάντα ὀπίσω [9] λείπεται· αὐτὴ δὲ ἡ Ἠλεία [10] παραπλευστέα ἦν· καὶ πρὸ δύσεώς γε· ὁ δέ φησι μετὰ δύσιν. Καὶ μὴν εἰ καὶ πάλιν [11] ὑποθεῖτό τις τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον ἀρχὴν τοῦ παρὰ Νέστορος πλοῦ, πολὺ ἂν εἴη τὸ διάστημα, καὶ πλείονος χρόνου. Αὐτὸ γοῦν τὸ ἐπὶ τὸν Τριφυλιακὸν Πύλον καὶ τὸ [12] Σαμικὸν Ποσείδιον [13] τεσσαρακοσίων ἐστὶ σταδίων· καὶ ὁ [14] πα-

6) Mosc. νότου.

7) Μὲν ante αἱ Φειαὶ inseritur in Scrimgeor.

8) Stroz. τῶν. At refertur ad πλέοντι.

9) Sic omnes libri cum Casaubonn. et Guarino. Aldus invexit λέγεται, removit Casaubonus.

10) Paris. Mosc. παραπλευσταία.

11) Moscov. uti solet similes formas largiri, ὑπόθοιτό τις.

12) Stroz. Σαμικόν. Cf. supra ad p. 346. Sic post Μεσσηνιακὸν et Μεσσηνικὸν, uti solent hae formae versari. Post Ποσείδιον dedi ex Mosc. ut alibi pro Ποσειδιον.

13) Paris. Mosc τετρακοσίων, ut alibi. veluti lib. 7. p. 308. et sic saepius. Sic etiam editiones lib. 8 p. 348. in.

loca ab Elea versus meridiem sunt sita, primum Pheae, tum Chalcis, post Cruni, denique Pylus Triphyliae et Samicum: atque tic navigaret, qui ab Elea Pylo versus meridiem tenderet. At qui iret versus septentrionem, in quam partem Ithaca est sita, ei omnia haec sunt a tergo, praeter quam ipsam fuit Eleam navigandum, ante occasum quidem hoc solis: quod Homerus post eum ait factum esse. Rursum si quis initium navigationis a Nestore ponat Pylum Messeniacum ac Coryphasium, maius fiet intervallum, ac plus requiret temporis. Nam inde ad Triphyliacum Pylum, et Samicum ac fanum Neptuni stadia sunt cccc, et circumnavigatio non

[14]παράπλους δ' παρὰ Κρανούς, καὶ Χαλκίδα, καὶ Elea.
[15]Φειάν, ἀδόξων ποταμῶν ὀνόματα, μᾶλλον δὲ ὀχετῶν· ἀλλὰ παρὰ [16]τὴν Νέδαν πρῶτον, [17]εἶτ' Ἀκίδωνα, [18]ἔπειτα Ἀλφειὸν καὶ τοὺς τόπους τούτων τοὺς

14) Vaticani, Stroz. Pariſ. Moſc. περίπλους, uti editiones ante Caſaubonum, qui recte dedit παράπλους. Cf ad p. 374. Nempe aliud eſt tranſire loca in curſu maritimo, aliud ipſa loca circuire, etſi hic περίπλους παρὰ γῆν preſſius litora legendo fieri poteſt, uti lib. 14. in. Cf. Marcianus p. 4. Hudſ. Ita παράπλους ſaepe occurrit in Scylacis periplo. In ſequentibus negationem iidem codices, praeter Pariſienſem, omittunt, quibus accedit Venet. et ex editoribus Aldus et Hopperus. Pro παρὰ Ven. etiam cum Aldo, Hoppero et Xylandro, (hic tamen praemiſſa negatione, quam ſenſus flagitat,) ſcribunt περί.

15) Heresbachius, non, quod ait Caſaubonus, prior interpres Φερὰν legit, quod et probat Caſaubonus, quia in hac Telemachi navigatione Phea non nominetur. At ita fecit ſupra Strabo in adlegando Homeri loco, ubi confer notata.

16) Non habet has duas voces Ven.

17) Vulgo εἶτα Κυδώνην, quod ſtare non poſſe acute vidit Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 307. quare emendat εἶτ' Ἀκίδωνα, quem fluvium ſupra p. 348. noſter memoravit. Adjuvant eam emendationem, quam antea iam probaverat in verſione Penzelius, ipſi etiam codices; Pariſ. dat εἶτα κιδῶνα, Moſc. et Stroz. εἶτα κυδῶνα. Corruptionis cauſa in aperto eſt; formam ipſam ſervavit Pariſ. Κύδωνα vel Κυδωνίαν novit Creta, nusquam Peloponneſus.

18) Pariſ. εἶτα; Moſc. εἶτα τὸν Ἀλφειόν· Stroz. εἶτα τὸν Ἀλφειὸν καὶ τόπους. Τὺς ante τόπους abeſt etiam in Pariſ. et Moſc.

non ſit praeter Crunes, Chalcidem et Pheam, quae ſunt ignobilium nominum amnium, aut potius rivorum: ſed praeter Nedam primum, inde Acidonem, deinde Alpheum, iſtaque loca, et iſtas regiones,

Elea. μεταξὺ, [19] καὶ τὰς μεταξὺ χώρας· ὕστερον [20] δὲ ἄρα κἀκείνων ἐχρῆν μνησθῆναι· καὶ γὰρ παρ' ἐκείνους ὑπῆρχεν ὁ πλοῦς.

§. 28.

Καὶ μὴν ἥ γε τοῦ Νέστορος διήγησις, ἣν διατίθεται πρὸς Πάτροκλον [1] περὶ τῆς γενομένου τοῖς Πυλίοις πρὸς Ἠλείους πολέμου, συνηγορεῖ τοῖς ὑφ' ἡμῶν [2] ἐπιχειρουμένοις, ἐὰν σκοπῇ τις τὰ ἔπη. Φησὶ γὰρ ἐν αὐταῖς, [3] ὅτι πορθήσαντος Ἡρακλέους [4] τὴν Πύλον, ὥστε τὴν νεότητα [5] ἐκλιφθῆναι πᾶσαν, δώδεκα δὴ παί-

19) Ignorant haec verba ad χώρας Mosc. Pariſ. Bemb. Stroz. Vaticani 173. 174. agnoſcunt alii cum Guarino et editionibus. Abeſſe tamen commode propter praecedentia poſſint.

20) Mosc. Pariſ. δ' ει.

1) Haec ad πολέμου omittit Ven.

2) Non habet Gem. Pletho.

3) Pro ὅτι Mosc. Pariſ. ſubminiſtrant ἔτι, quas particulas alibi etiam commutari, vel ex Polybio conſtat, in quo id paſſim notavit Schweighaeuſerus. Forte librarii illi offenſi ſunt ſtructura cum infinitivo, qui tamen poſt λέγω, ἔπω et ſimilia non raro reperitur. Vid. Stephanus et Weſſeling. ad Diodor. 4, 26. et cf infra p. 385. Sic cum διότι noſter infinitivum iungit lib. 14. p. 654. Ad ſententiae etiam vim continendam a ptius eſt ὅτι.

4) Mſſ. Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vaticani 173. 174. Stroz. τὴν Πυλίαν. Forte ſic genus uſitatius ſervetur. *Pyliam* etiam reddit Guarinus. Pylum quidem urbem hic commemorant Pauſan. 2, 18, 6 Apollodor. 2, 7, 3. At iſta facile componuntur.

5) Caſaubonn. Ven. Gem. Pl. Stroz. ἐκλιφείσαν.

nes, quae interiacent: poſtea demum illorum fuit facienda mentio: nam et praeter illos erat eundum.

§. 28.

Et vero narratio Neſtoris, qua Patroclo refert bellum Pyliorum contra Eleos, patrocinatur noſtris argumentis, ſi quis verſus Homeri conſideret. Ait enim, ab Hercule Pylum fuiſſe vaſtatam, omnemque iuventutem deletam, ita ut de duodecim, qui

παίδων ὄντων [6] τῷ Νηλεῖ, μόνον αὐτῷ περιγενέσθαι Elea.
τὸν Νέστορα, νέον τελέως· καταφρονήσαντες [7] δ' οἱ
Ἐπειοὶ τῆ Νηλέως διὰ γῆρας καὶ ἐρημίαν, ὑπερη-
φάνως καὶ ὑβριστικῶς ἐχρῶντο τοῖς Πυλίοις. Ἀντὶ
τούτων [8] οὖν ὁ Νέστωρ συναγαγὼν τοὺς οἰκείους, [9] ὅσους
οἷός τε ἦν, [10] ἐπελθεῖν φησιν ἐπὶ τὴν Ἠλείαν, καὶ περι-
ελάσαι παμπόλλην λείαν,

Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
[11] Τόσσα [12] συῶν συβόσια, —

τοσαῦτα δὲ καὶ αἰπόλια· ἵππους δὲ [13] ξανθὰς πεντή-
κοντα καὶ ἑκατὸν, ὑποπώλους τὰς πλείστας.

6) Articulus aberat ante Caſaubonum.

7) Haec ad τῆ omiſit Ven. tum dedit Πήλα pro Νηλέως.

8) Hanc particulam addidit Caſaubonus. Antea Ven. habet Πύλιοις ἀντὶ τούτων.

9) Scrimger. ὅσους οἷόν τε.

10) Gem. Pletho ἐπελθών. Sed obſtat, quod eundem nexum conficit περιελάσαι.

11) Pariſ Moſc. cum Aldo et Hoppero metri immemores τόσα.

12) Abeſt in Ven. Tum Aldus, Hopperus ediderunt συβόσια, Xylander συβότα.

13) Aldus, Hopper. ξανθούς. Sed vid. Euſtath ad Homer. Il. 11, 679. Tum Moſc. ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

qui fuerant Neleo filii, ſolus ipſe ei ſuperfuerit admodum adoleſcens. Itaque Epeos, contemto ob ſenectutem et orbitatem Neleo, ſuperbe et contumelioſe Pyliis inſultaſſe: ſe, ut has iniurias defenderet, contracta ſuorum, quantam licuiſſet, manu in Eleam impreſſionem feciſſe, maximamque avertiſſe praedam:

Quinquaginta armenta boum totidemque ſecutos
Porcorumque oviumque greges —

totidem et caprarum: et CL. fulvas equas, quarum plerasque pulli ſequerentur.

Egi-

Elea. p. 352. Καὶ τὰ μὲν, [14] ἠλασάμεσθα Πύλον (φησὶ) [15] Νηλήϊον εἴσω,

Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ, —

ὡς μεθ' ἡμέραν μὲν τῆς λεηλασίας [16] γεγενημένης [17] καὶ τῆς τροπῆς τῶν ἐκβοηθησάντων, ὅτε κτανεῖν λέγει τὸν Ἰτυμονέα· νύκτωρ δὲ, τῆς [18] ἀφόδου γενομένης, ὥστ' ἐννυχίους [19] πρὸς τὸ ἄστυ γενέσθαι. [20] Περὶ δὲ τὴν διανομὴν καὶ θυσίαν ὄντων, οἱ Ἐπειοὶ τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν κατὰ πλῆθος ἀθροισθέντες, πεζοί τε καὶ ἱππεῖς ἀντεπεξῆλθον, καὶ τὸ Θρύον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ κείμενον περιεσρατοπέδευσαν. Λισθόμενοι δ' εὐθὺς οἱ Πύλιοι βοηθεῖν ὥρμησαν· νυκτερεύσαντες δὲ περὶ

14) Ed. Amſtel. promto et hic obſequio ex Caſaub. altera recepit ἠλασάμεθα. Scrimger. ἠλάσαμεν. At Homerus priorem in Πύλος corripit. Venet. ἐλασάμεθα.

15) Moſcov. Ἡλείων. Stroz. ἠλήϊον. Pariſ. φησὶν ἠλείων, unde fons vitii ortus.

16) Pariſ. Moſc. Gem. Pletho γενομένης.

17) Deſunt haec ad γενομένης in Vatic.

18) Ita repoſuit Caſaubonus, poſtulante ipſo nexu et probante ipſo Homero Il. 11, 681. quibus adde Stroz. Antea enim legebatur ἀφόδου, quas voces commiſcori ſupra p. 346. notatum eſt.

19) Pariſ Moſc. πρὸς τῷ ἄστυ, (ſic) qui caſus paſſim et in noſtro variant. Cf. ſupra p. 338. et Schweighaeuſer. ad Polyb. 1, 26, 3. Hic vulgatum magis probo.

20) Deeſt περὶ in Pariſ. uti poſt νυκτερεύσαντες in ſequentibus δὲ.

Egimus haec nos inde Pylum Neleion intus
Noctu urbem verſus —

ut oſtenderet interdiu praedam abactam fuiſſe, fuſosque qui defenſum venerant, quando etiam occiſum a ſe Itymonem ait: noctu autem ſe cum ſuis rediiſſe. Porro ſe ac ſuis in praedae diviſione et ſacrificiis occupatis, tertia die Epeos multitudine conducta peditum equitumque exercitum eduxiſſe, ac circa Thryum ſuper Alpheum poſitum caſtra locaviſſe. Pylios re ſtatim intellecta, ad profligandum hoſtem profe-

περὶ τὸν [21] Μυήσιον ποταμὸν ἐγγύθεν Ἀρήνης, ἐντεῦθεν [22] ἔνδιοι πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται· τοῦτο δ' ἐστὶ κατὰ μεσημβρίαν· θύσαντες δὲ [23] τοῖς θεοῖς, καὶ ὑπερεύσαντες ἐπὶ τῷ ποταμῷ, συμβάλλουσιν εἰς μάχην εὐθὺς ἕωθεν· λαμπρᾶς δὲ τῆς τροπῆς γενομένης, οὐκ ἐπαύσαντο διώκοντές τε καὶ κτείνοντες, πρὶν Βυπρασίᾳ ἐπέβησαν, Elea.

Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ [24] Ἀλεισίῳ, ἔνθα κολώνη
Κέκληται, ὅθεν [25] αὖτις ἀπέτρεπε λαὸν [26] Ἀθήνη.

21) Mosc. Μυήνιον. Melius paullo Paris. Μυηΐιον, etsi debebat cum Homero Il. 11, 721. Μυνηΐιον, ut supra Strabo p. 347. in. et Pausanias 5, 1, 7. et alibi. Hic prosaica forma recte potest stare. Medic. corruptius Μυήνιον, uti olim legebatur in Hesychio T. 2. p. 605. ubi cf. notata.

22) Mosc. Paris. ἔνδιοι, uti libri quidam in Homero Il. 11, 725. Sed altera forma usitata est, quam nec metrum immutat, cum penultima et sic produci soleat. Vid. Buhle ad Aratum Vol. 1. p. 403. Sic εὔδιος in Arati Diosem v. 52. s. 784. Hinc in ἔνδιος mutavit Villoisonius, quod Apollonii librarii in Lex. Homer. p. 324. scripserant ἔνδιους. Per ι etiam ex nostro refert Eustathius ad Homer. Il. 11. 725. p. 832. et ad Odyss. 3, 178. p. 120. Bas.

23) Voces τοῖς θεοῖς omittunt Stroz. et Ven.

24) Ita Paris. Mosc. Ven. Medic. nec aliter ex Strabone repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Basil. Sed vid. supra ad p. 341. de inconstanti scriptura. Vulgo hic Ἀλησίῳ.

25) Mosc. αὖθις, quae forma et alibi promiscue invenitur. Vulgata exstat in Homeri libris Il. 11, 757.

26) Ven. Ἀθήνεω.

fectos, prope Arenam ad Minyeium flumen pernocasse, inde sub meridiem ad Alpheum perveniisse: operatosque sacris, cum ad amnem ibi pernoctassent, sub auroram praelium commisisse: susisque hostibus, occidendi et persequendi finem non ante feciisse, quam Buprasium perveniissent, et ad Oleniam petram, atque Alesii tumulum: inde enim Minervam Pylios retro avertisse:

Elea. Καὶ ὑποβὰς,

— Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἄψ ἀπὸ Βυπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

§. 29.

Ἐκ τούτων δὴ πῶς ἂν ἢ τὸν Ἠλειακὸν Πύλον ὑπολάβοι τις, ἢ τὸν Μεσσηνιακὸν λέγεσθαι; τὸν μὲν Ἠλιακὸν, ὅτι, τούτου πορθουμένου, συνεπορθεῖτο καὶ ἡ τῶν Ἐπειῶν [1] ὑφ' Ἡρακλέους· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ [2] Ἠλεία· πῶς οὖν [3] ἔμελλον οἱ συμπεπορθημένοι καὶ ὁμόφυλοι τοιαύτην ὑπερηφάνειαν καὶ ὕβριν κτήσασθαι κατὰ τῶν συναδικηθέντων; [4] πῶς δ' ἂν τὴν οἰκείαν κατέτρεχον, καὶ ἐληλάτουν; [5] πῶς δ' ἂν ἅμα καὶ Αὐγέας ἦρχε τῶν αὐτῶν καὶ Νηλεὺς ἐχθροὶ ὄντες ἀλλήλων; εἶγε τῷ Νηλεῖ

— χρεὶ-

1) Mosc. Paris. ὑπὸ τῦ Ἡρακλέους.

2) Mosc. Ἠλία, ut alibi.

3) Mosc. Ven. ἤμελλον, quod ferri etiam potest. Sic supra p. 337. f. et alibi.

4) A πῶς δ' ἂν ad ἐληλάτουν quae hic leguntur, desunt in Ven. a τὴν οἰκείαν ad πῶς in Stroz A.

5) Disiecto ordine Ald. et Hopper. δ' ἂν πῶς ἅμα.

tisse: itaque Achaeos a Buprasio equos Pylum versus flexisse.

§. 29.

Quibus omnibus docetur, Pylum neque Eliacum, neque Messeniacum intelligi posse. Nam si Eliacum dicas, utique eo ab Hercule vastato, simul Epeorum ditio, id est Elea, vastata fuit: at quonam pacto una evastati ac populares tantum superbiae atque iniuriarum in suae calamitatis socios sibi sumsissent? aut qui suam ipsorum ditionem incursarent ac depraedarentur? Et quomodo iisdem imperassent Augeas ac Neleus, cum essent inimici? Siquidem Neleo debeba-

— χρεῖος μέγ' ὀφελείτ' ἐν Ἤλιδι [6] δίῃ, Eleo-
Τέσσαρες [7] ἀθλοφόροι ἵπποι, [8] αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς [9] δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει.

Εἰ δ' ἐνταῦθα ᾤκει ὁ Νηλεύς, ἐνταῦθα καὶ ὁ Νέστωρ ὑπῆρχε. Πῶς οὖν [10] τῶν μὲν Ἠλείων καὶ Βυρεασίων
Τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο [11] θοαί, πολίες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί;
Εἰς [12] τέσσαρα δὲ καὶ ἡ χώρα διῄρητο, ὧν οὐδενὸς [13] ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ·

Oi

6) Mosc. δίῃ.

7) Ante Casaubonum ἀεθλοφόροι.

8) Hinc ad ἀφίει omnia desunt in Ven. eorumque loco adpositum, ut sit alibi, καὶ ἑξῆς. Atque ita faciunt etiam edd. ante Casaubonum, et hinc in versione Xylandri.

9) Paris. Mosc. δ' αὖτ' ἄναξ.

10) Ven. omisit τῶν μέν. Scrimger. τῶν.

11) Ven. θοαὶ scribentis negligentia.

12) Mosc., ut alibi, τέτταρα.

13) Paris. Mosc., uti paullo inferius. ὑπῆρχεν, et sic ὑπάρχειν νέων lib. 10. p. 448. et alibi. Eodem autem modo in Polybio 11, 27. in. commutantur ὕπαρχος et ὕπαρχος. At sine variatione legitur eodem sensu p. 365. f. lib. 6. p. 263. lib. 9. p. 394. in. et alibi. Et sic ad imperium refertur apud Arrian. de expedit. Alex. 5, 20, 9. Dion. 53, 15. in. Notum ὕπαρχος. Quare, etsi ὑπάρχω usitatius sit, nihil mutavi.

batur magnum Elide debitum, quatuor equi, qui praemia e certaminibus retulissent: et cetera. Iam ubi Neleus habitavit, ibi etiam Nestor. Quomodo igitur Eleorum quidem et Buprasiorum quatuor fuerunt duces, quorum quemque decem naves sequebantur, multis onustae Epeis? et in quatuor partes divisa regione, nulli earum praefuit Nestor? sed iis potius.

Qui

Elea. Οἱ δὲ [14] Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν,
καὶ τὰ ἑξῆς τὰ μέχρι Μεσσήνης. Οἱ δὲ δὴ ἀντεπεξ-
ιόντες Ἐπειοὶ τοῖς Πυλίοις, πῶς ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν
[15] ἐξορμῶσι, καὶ τὸ Θρύον; Πῶς δ' ἐκεῖ τῆς μάχης
γενομένης, τρεφθέντες ἐπὶ [15] Βουπρασίου φεύγουσι;
p. 353. Πάλιν δ' [17] εἰ τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον ἐπόρθησεν ὁ
Ἡρακλῆς, πῶς οἱ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ὕβριζον εἰς
αὐτοὺς, καὶ ἐν συμβολαίοις ἦσαν πολλοῖς, καὶ ταῦτ'
ἀπεστέρουν [18] χρεωκοποῦντες, [19] ὥστε διὰ ταῦτα συμ-
βῆναι τὸν πόλεμον; Πῶς δ' ἐπὶ τὴν ληλασίαν [20] ἐξιὼν
Νέστωρ, τοσαύτην περιελάσας [21] λείαν συῶν τε καὶ
προ-

14) Ven. Πύλοι ἐνέμοντο.

15) Gem. Pletho ἐξώρμησαν.

16) Strez Βυπρώσιον. Forte rectius, ut antea ἐξορμῆν ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν, etsi nec altera ſtructura inſolens eſt.

17) Ven. negligenter εἰς τὸν Μεσσηνικόν.

18) Pariſ. Moſc. qui tamen Atticas formas lubenter in aliis Straboni largiuntur, χρεοκοποῦντες, quod videri poſſit rectius, niſi et paſſim talia noſter captet.

19) Ven. ὡς δέ.

20) Ita Caſaubonn. meique omnes, quod iam Caſaubonus maluit. Pro eo Gem. Pletho ſynonymon dat ἐξελθών. Vulgo διεξελθών, quod ex Aldi editione manavit.

21) Moſc. λεῖαν. Tum Ven. συῶν abiecto τέ.

Qui coluere Pylum atque
Arcnae moenia amoenae,

et quae deinceps ſunt usque ad Meſſenen. Iam Epei adverſum Pylios in bellum exeuntes, quomodo ad Alpheum et Thryum contendunt? quomodo ibi commiſſa pugna pulſi ad Buprasium fugiunt? Rurſum ſi Pylum Meſſeniacum Hercules vaſtavit, quomodo, qui tanto ab hoc erant intervallo diſſiti, iniuriam iis contumelioſe intulerunt? quomodo cum iis multa agitarunt commercia, et novis tabulis factis eos defraudaverunt, cauſamque bello praebuerunt? quomodo Neſtor tam magna praeda ovium et porcorum potitus, quae neque celeriter

ne-

πρόβατων, ὧν οὐδὲν ὠκυπορεῖν, οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται, πλείονων ἢ χιλίων σταδίων ὁδὸν διήνυσεν εἰς τὴν πρὸς τῷ Κορυφασίῳ Πύλον; Οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες ἐπὶ τὴν [22] Θρυόεσσαν καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ἀλφειὸν ἥκασι, πολιορκήσοντες τὸ Φρούριον; Πῶς δὲ ταῦτα τὰ χωρία προσήκοντα ἦν τοῖς ἐν [23] Μεσσηνίᾳ δυναστεύουσιν, ἐχόντων Καυκώνων, καὶ Τριφυλίων, καὶ [24] Πισατῶν· τὰ δὲ [25] Γέρηνα, ἢ τὴν Γερηνίαν (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) τάχα μὲν ἐπίτηδες ὠνόμασάν τινες· δύναται δὲ καὶ κατὰ τύχην ἔτως ὠνομάσθαι τὸ χωρίον. [26] Τὸ δὲ ὅλον τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ Μενελάῳ τεταγμένης, ὑφ' ᾧ καὶ ἡ Λακωνικὴ ἐτέτακτο, (ὡς δῆλον ἔσαι καὶ ἐκ τῶν ὕστερον) καὶ τοῦ μὲν [27] Παμίσου ῥέοντος Elea.

22) Aldus Θρυόεσσαν et post Καυκώνων.

23) Venet. ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ. Stroz. ἐν τῇ Μεσσηΐᾳ.

24) Pariſ. Πισατῶν, uti paſſim alibi.

25) Moſc. Stroz. hic et deinceps a principio per Τ, uti etiam in poſteriori loco Pariſ.

26) Pariſ. τὸ δ'.

27) Sic notatum inveni ex Moſc. Vulgo Παμισοῦ, de qua accentus ſede differui ad p. 336.

neque procul ire poſſunt animalia, iter eius ſtadiis longius confecit usque ad Pylum Coryphalio vicinam? Epei autem tertio poſt die univerſi ad Alpheum veniunt caſtellum Thryoeſſam oppugnaturi? quomodo ea loca fuerunt iuris principum Meſſeniae, cum ea obtinerent Caucones, Triphylii, Piſatae? Nam fieri poteſt, ut Gerena, ſive Gereniam, aliquis dedita opera ſic nominaverit: erſi potuit hoc etiam ſorte fortuna fieri. Denique Meſſenia, itidem ut Laconica, Menelao ſubiecta (quod poſtea planum faciemus) et per hanc fluente, Pamiſo ac Nedone, Al-

Elea. τος διὰ ταύτης, καὶ τοῦ [28]Νέδωνος, Ἀλφειῷ δ' ἐδάμως, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης, ἧς [29]ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ, τίς ἂν γένοιτο πιθανὸς λόγος, εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἀρχὴν ἐκβιβάζων τὸν ἄνδρα, ἀφαιρούμενος δὲ τὰς συγκαταλεγείσας αὐτῷ πόλεις, [30]καὶ πάνθ' ὑπ' ἐκείνῳ ποιῶν;

§. 30.

Λοιπὸν δ' ἐστὶν εἰπεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῆς εἰς τοὺς Ἠλείους ἁπάντων μεταπτώσεως. Ἔστι δ' ἐν τῇ [1]Πισάτιδι τὸ ἱερὸν σταδίους τῆς Ἤλιδος ἐλάττους ἢ [2]τριακοσίους [3]διέχον· πρόκειται δ' ἄλσος ἀγρι-

28) Ita posui, praeeunte Penzelio, ex coniectura Casauboni, cum vulgo ferretur Μέδωνος, quod et habent codices; tantum Paris. Βέδωνος. Hanc emendationem certam reddit ipse Strabo infra p. 360. Nullus enim Medonis nomine fluvius usquam commemoratur.

29) Paris. Mosc. Ven. Medic. ἐπῆρχεν, uti paullo antea, ubi vide.

30) Verba a καὶ ad ποιῶν omittit Gem. Pletho, particulam καὶ Mosc. et Paris.

1) Male hic omnes editiones Πισάτιδι.

2) Corruptum, certe dubium, hunc numerum existimat Politus ad Eustathium in Homer. T. 1. p. 60. et T. 2. p. 644. ex Schol. Pindari ad Olymp. 1, 28. et Strephano s. v. Ἦλις, quorum ille Pisam, si quidem de Olympia intelligi debet, ab Elide tan-

Alpheo nequaquam, qui late per Pyliorum fluit agros, qui paruerunt Nestori: qua ratione hunc probabili in alienam dominationem transferemus? aut urbes, quae ei tribuuntur in Catalogo, adimentes, alia omnia ipsi subiiciemus?

§. 30.

Supereſt ut de Olympia dicamus, et quomodo ſumma rerum ad Eleos ſit devoluta. In Piſaeo agro templum eſt, ſtadiis non omnino ccc ab Elide ſitum: ante id iacet lucus oleaſtris conſitus,

in

ἀγοραλαίων, ἐν ᾧ τὸ στάδιον· παραῤῥεῖ δ' ὁ Ἀλφειὸς Elea.
ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν μεταξὺ δύσεως καὶ μεσημβρίας. Τὴν δ' ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἐξ ἀρχῆς μὲν, διὰ τὸ μαντεῖον τὸ Ὀλυμπίου Διός· ἐκείνου δ' ἐκλειφθέντος, οὐδὲν ἧττον συνέμεινεν ἡ δόξα τῷ ἱερῷ· καὶ τὴν αὔξησιν, ὅσην ἴσμεν, ἔλαβε διά τε τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακὸν, στεφανίτην τε καὶ ἱερὸν νομισθέντα, μέ-

tantum 50 ſtadiis removet. ut adeo quidam confuderint, hic Elin iuxta Olympiam ponit, et cum eo Euſtathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 229. Baſ. At parum a Strabone diſſentit Ptolemaeus 3, 16. In Stephano Olympiae codices addunt Αἰγυττία, quam vocem ſine dubio corruptam aut callide omiſit Euſtathius, aut non invenit in ſuo Stephano, interpretes varie tentarunt. Forte legendum Αἰτωλία, quae invicem commutari docuit Heyne ad Apollodor. p. 520. etſi ne ſic quidem accurate verſatus eſt Stephanus, ſive Αἰτωλίαν referas ad Meſſeniam, in qua Aepytidae, Meſſeniorum reges memorantur a Pauſania 4, 3, 5. ſive ad Arcadiam, in qua Aepytida terram ponit Pauſanias 8, 34, 3. uti docent connexa. Sed nec ibi conſtat lectio, cum codices ferant γῆς Αἰγυττίδος, et viri docti diſſentiant. V. interpretes ad 8, 27, 3. et Palmer. in exercitt. p. 420. ſq. Scholiaſtes Pindari Piſam et Olympiam, quas quidem urbes non, quod ſcribit, Elin et Piſam, easdem aliqui cenſebant, miſcuiſſe videtur. Cf. idem ad v. 11. ubi eas urbes, addita etiam Olympia, easdem habet.

3) Ven. διέχων.

in quo eſt ſtadium. Praeterfluit autem Alpheus ex Arcadia in mare Triphyliacum inter occaſum et meridiem ſe effundens. Illuſtris primum facta eſt Olympia oraculis, quae ibi Olympius edebat Iupiter: quae poſtquam deſierunt, nihilominus tamen ſua templo manſit gloria, et ad id, quod notum eſt, incrementi pervenit propter ſolennem conventum, et Olympicum certamen, quo et coronantur victores, et ſacrum habetur, omniumque eſt

Elea. μέγιστον τῶν [4] ἁπάντων. Ἐκοσμήθη δ' ἐκ τῆ πλήθους τῶν ἀναθημάτων, ἅπερ ἐκ πάσης ἀνετίθετο τῆς Ἑλλάδος· ὧν ἦν καὶ ὁ χρυσοῦς [5] σφυρήλατος Ζεὺς, ἀνάθημα Κυψέλου τῆ Κορινθίων τυράννου. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τῆ Διὸς ξόανον, ὃ [6] ἐποίησε Φειδίας [7] Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον, τηλικοῦτον τὸ μέγεθος, [8] ὡς, καίπερ μεγίστου ὄντος τῆ νεῶ, δοκεῖν [9] ἀσοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, παθή-

4) Pariſ. πάντων.

5) Ante Caſaubonum omnes σφυρήλατος.

6) Mſſ. Caſaubonn. Venet. Pariſ. Vatic. ἐτεκε.

7) Ita repoſui ex certa Caſauboni emendatione, qurm confirmat Pauſanias 5, 10, 2. et in primis epitome lib. 8. p. 116. Hudſ. Ita vero iam ante Caſaubonum voluerat Gerbelius in Graecia antiqua p. 59. (Vol. 4. Gronov. theſ.) probantque Iunius in catalogo architector. p. 351. h. v. qui conſuli poteſt, et Gedoyn in diſſert. de Phidia, quae legitur in Memoires — de Paris Tom. 8. p. 189. Antea omnes editiones ferebant Χαρμίνη cum codicibus et Guarino.

8) Pro ὡς Stroz. Pariſ. Moſc. habent ὅτι.

9) Ἀτοχῆσαι cum ſenſu pugnare putat Xylander, quare aut οὐκ praeponendum, vel συτοχῆσαι legendum. Contra hoc ἀτόχως factum monet Caſaubonus, quippe ſe et ſine libris ita lecturum fuiſſe. Nempe, inquit, Strabo in eo ſtatuarium reprehendi poſſe ait, quod Iovis ſimulacrum ſedens tam altum fecerit, ut videatur ei perpetuo ſedendi neceſſitas impoſita; nam ſi ſurgat, tectum templi ſecum auferat. Quare negat, ſervatam eſſe συμμετρίαν.

eſt maximum. Ornatum autem eſt templum donariis ex univerſa Graecia ibi dedicatis. Inter haec eſt etiam Iupiter ex auro ductus, donum Cypſeli Corinthiorum tyranni. Maximum in his fuit eburnum Iovis ſimulacrum, quod Pheidias Charmini F. Athenienſis fecit tantae magnitudinis, ut, quamquam templum eſt maximum, tamen videatur bonam proportionis rationem duxiſſe, quod

θήμενον ποιήσαντα, ἁπτόμενον δὲ σχεδόν τι [10]τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς· ὥστ' ἔμφασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται διαναστάς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου· καὶ Καλλίμαχος [11]ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε. Πολλὰ δὲ συνήρμοσε τῷ Φειδίᾳ [12]Πάναινος ὁ ζωγράφος, ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ καὶ συνεργολάβος, πρός τε [13]τὴν τοῦ ξοάνου [14]κατασκευὴν, διὰ [15]τὴν τῶν χρωμάτων [16]κόσμησιν καὶ μάλιστα τῆς ἐσθῆτος. Δείκνυνται δὲ [17]καὶ γραφαὶ [τοῦ] πολ- Elea. p. 354.

10) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 528. p. 109. ex hoc loco minus bene reddit τῆς κορυφῆς.

11) Pariſ. ὁ ἐν ἰάμβῳ. F. pro ἓς ἐν l. ut τινὲς reſpiciat. Sed melius habet vulgata.

12) Moſc. Pariſ. Ven. Vatic. Πάνδαινος· Gem. Pletho Πάνδαινος· Stroz. Πάναινος, uti mox etiam in reliquis fere omnibus. Aldus cum Hoppero et Xylandro Πάνδαινος· Guarinus *Pandenus*. Caſaubonus prius ſcriptum fuiſſe exiſtimat Πάνταινον, hinc prava pronuntiatione factum Πάνδαινον, pro Πάναινον, uti vocant Pauſanias 5, 11, 2. et antea Plinius 35, 34. ſ. 8. 36, 55. ſ. 23. Caſauboni emendatio adiuvatur etiam Stroz.

13) Moſc. τῇ τοῦ ξοάνου.

14) Deeſt haec vox in Stroz. Ven. Moſc. Pariſ.

15) Abſque articulo τὴν ponunt Moſc. Pariſ. et Ven.

16) Moſc. κοσμήσει.

17) Miſſ. Caſaubonn. καὶ γράφεται πολλά τε καὶ θαυμαστά. Scrimger. Ven. Moſc. Pariſ. γραφαὶ) expulſo τε, quod moleſtum eſt. Equidem uncis incluſi.

quod ſedentem finxit, ita ut vertice culmen propemodum tangat, et ex ipſa ſpecie appareat, eum, ſi ſurgeret ſeque erigeret, tecto templum nudaturum eſſe. Menſuram huius ſimulacri cum alii deſcripſerunt, tum Iambico quodam carmine Callimachus. Magnum adiumentum attulit Pheidiae Pandaenus conſobrinus eius et in conductione operis ſocius, pictor, cum ad ſimulacri adornationem, tum ad colorum et maxime veſtis ornamenta. Multae picturae eaeque ad-

Elea. πολλαί τε καὶ θαυμασταὶ περὶ τὸ ἱερὸν, ἐκείνου ἔργα. Ἀπομνημονεύουσι [18] δὲ τῦ Φειδίου, διότι πρὸς τὸν [19] Πάναινον εἶπε πυνθανόμενον, πρὸς τί παράδειγμα μέλλει [20] ποιήσειν τὴν εἰκόνα τῦ Διὸς, ὅτι πρὸς τὴν Ὁμήρου, δι' ἐπῶν ἐκτεθεῖσαν τούτων·

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα [21] χαῖται ἐπερῤῥώσαντο ἄνακτος,
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.

Εἰῆσθαι γὰρ μάλα δοκεῖ καλῶς· ἔκ τε τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ὀφρύων, [22] προκαλεῖ τὴν διάνοιαν ὁ ποιητὴς ἀναζωγραφεῖν μέγαν τινὰ τύπον, καὶ μεγάλην δύναμιν

18) Paris. non male καὶ τῦ Φειδίᾳ.

19) Ita hic libri mei; tantum Venetus Πάναιον. Editiones ante Casaubonum, ut antea, Πάνδαινον.

20) Mss. Casaubonn. Stroz. ποιῶν· reliqui ποιήσειν, quod perinde valet.

21) Paris. χαίται.

22) Stroz. Mosc. Paris. ὅτι προκαλεῖται, posterius etiam Casaubonn. In Veneto ὅτι παρακαλεῖ, in editionibus ante Casaubonum, ὅτι προκαλεῖ. Quod si retineas, praecedentia connectenda sunt cum εἰῆσθαι — δοκεῖ.

miratione dignae circa illud templum demonstrantur, ipsius opera. Memoriae proditum est Phidiam a Pandaeno interrogatum, quodnam exemplar imitari in imagine Iovis exprimenda statuisset, respondisse, id, quod Homericis his versibus esset propositum:

Dixit, caeruleisque superciliis superum rex
Annuit, ambrosiosque aeterno in vertice crines
Concussit, nutuque almum tremefecit Olympum.

Videntur enim haec admodum praeclare dicta, maxime quod ad supercilia attinet, quibus intellectum nostrum poeta monet, ut sibi imaginetur magnam quandam speciem magnamque vim

νεμειν [23] ἀξίαν τῦ Διὸς, παθάπερ καὶ ἐπὶ [24] Ἥρας, Elea.
ἅμα φυλάττων τὸ ἐφ' [25] ἑκατέρῳ πρέπον· [26] ἔφη μὲν γὰρ,
[27] Σείσατο δ' [28] εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν
Ὄλυμπον.
Τὸ δὲ ἐπ' [29] ἐκείνῃ συμβὰν [30] ὅλῃ κινηθείσῃ, [31] τῦτ' ἐπὶ τῦ Διὸς ἀπαντῆσαι ταῖς ὀφρύσι μόνον νεύσαντος,

23) Hanc vocem, qua antea carebant editiones, primum addidit Caſaubonus conſentientibus Mſſ. omnibus.

24) Articulum τῆς praemittit Moſc.

25) Ante Caſaubonum ἑκατέρων.

26) Stroz. φησὶ γάρ. Pariſ. Moſc. ἔφη μὲν γάρ φησιν vel φησι.

27) Εἴσατο in omnibus libris, etiam in epitome, nec aliter legerat Guarinus; (*federat*) tantum in Moſc. a manu recentiori praepoſito ε effictum erat εἰσεσατο, quod dant libri omnes Homerici Il. 8, 199. refertque etiam Euſtathius ad Il. 1, 528. p. 110. in. Baſ. Itaque etiam hic videtur reponendum ex ipſa Strabonis mente, qui ſtatim ſubiicit ὅλῃ κινηθείσῃ, quod ex verbo εἴσατο duci non poterat. Subſtituere igitur nunc in eius locum tam gravibus cauſis motus non dubitavi.

28) Pariſ. ἐνὶ· Ald. Hopper. ἐν.

29) Pariſ. ἐκείνης, uti Moſc. ante correctionem admotam.

30) Mſſ. Caſaubonn. ὅλης κινηθείσης, quod et legitur in Stroz. Sed melius cum ἐκείνῃ continetur, niſi malis etiam ἐκείνης, uti mox ἐπὶ Διός.

31) Ven. τῦ δ' ἐπὶ. In ſequentibus excidiſſe videtur φησὶ, quod male antes in quibusdam abundabat.

vim Iovis: ſicut et de Iunone fecit, utrobique ſervato decoro: ait enim,
Movit ſe in ſolio, et longum concuſſit Olympum.
Nam quod ſui totius motu Iuno effecit, id ipſum Iupiter ponitur conſecutus ſolo ſuperciliorum motu, caeſarie etiam affectionem iſtam

Elea. συμπαθούσης [32] δή τι καὶ τῆς κόμης· κομιῶσι δ' εἴρηται καὶ τὸ, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας, ἢ [33] μόνος [34] ἰδὼν, ἢ μόνος δείξας. [35] Ἄξιοι δὲ μάλιστα τὴν αἰτίαν ἔχειν τῆς περὶ τὸ [36] Ὀλυμπίασιν ἱερὸν μεγαλοπρεπείας τε καὶ τιμῆς Ἠλεῖοι. [37] Κατὰ μὲν γὰρ τὰ Τρωϊκὰ, καὶ ἔτι πρὸ τούτων οὐκ ἠυτύχουν, ὑπό τε [38] τῶν Πυλίων ταπεινωθέντες, καὶ ὑφ' Ἡρακλέους ὕστερον, ἡνίκα Αὐ-

32) Casaubonn. δή τι et δέ τι. Mosc. Ven. δέ τι. Paris. δ' ἔτι, uti Aldus et Hopperus. In aliis libris δή τι, quod reposuit Casaubonus.

33) Excidit in Paris. et pro eo in Stroz. μόνον.

34) Mss. Casaubonn. Ven. Stroz. εἰδώς· alii cum Eustathio c. l. ἰδὼν, quod et est efficacius. Et sic epigramma Philippi lepidum illud in Anthol. T. 2. p. 208. (ed. Iac.) ἢ σύ γ' ἴβυκε τὸν θεὸν ὀψόμενος.

35) In Mosc. ex correctione ἀξιῶσι, uti pro τῆς antea habuerat τοῖς.

36) Casaubonn. Stroz. (in margine) ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vatic. Paris. Mosc. Ὀλυμπιάσιν, quorum prius explicatio, ex Stroz. etiam indicio, esse videtur. Solent enim ex hoc nomine talia formari, veluti Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε, uti docet Stephanus h. v. et auctorum exempla. Ita tamen retinui hanc formam, ut pro Ὀλυμπιάσιν rescriberem, Ὀλυμπίασιν, quod et in aliis obtinet, v. c. Πλαταιᾶσι, Θεσπιᾶσι, quia σι valet idem quod ἴν, etsi alterum promiscue in Pausania etiam, ad quem vid. 3, 5. in. Sylburg. p. 214. et in primis Fischer. ad Welleri Grammat. P. 3. p. 208. Sic in nostro lib. 6. p. 261. Ὀλυμπιάσιν, ubi etiam malim Ὀλυμπίασιν. Cf. etiam ad sequ.

37) Paris. Καὶ μὲν γὰρ Τρωϊκὰ —

38) Neglecto articulo ponit Paris.

istam imitante simul eodem modo affecta. Scite etiam dictum est de Homero, solum hunc deorum formas aut vidisse, aut ostendisse. Enimvero Eleis maxime accepta est ferenda Olympici templi et magnificentia et dignitas. Nam tempore belli Troiani, atque etiam ante, non floruerunt, attriti cum a Pyliis, tum ab Hercule, quo is tempore

Αὐγέας ὁ βασιλεύων αὐτῶν κατελύθη. Σημεῖον δὲ Eleo.
εἰς γὰρ τὴν [39] Τρωϊάν ἐκεῖνοι μὲν [40] τεσσαράκοντα
ναῦς ἔστειλαν, Πύλιοι δὲ καὶ Νέστωρ ἐνενήκοντα. Ὕστε-
ρον δὲ, μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, συνέβη
τἀναντία. Αἰτωλοὶ γὰρ συγκατελθόντες [41] τοῖς
Ἡρακλείδαις μετὰ Ὀξύλου, καὶ συνοικήσαντες Ἐπει-
οῖς κατὰ συγγένειαν παλαιὰν, ηὔξησαν τὴν κοίλην
Ἦλιν, καὶ τῆς τε [42] Πισάτιδος ἀφείλοντο πολλήν·
Ὀλυμπία ὑπ' ἐκείνους ἐγένετο· καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγὼν
[43] εὕρημά ἐστιν ἐκείνων [44] Ὀλυμπιακὸς, καὶ τὰς Ὀλυμ-

39) Mosc. cum Aldo et Hoppero Τροίαν. Alii tamen veterem hanc scribendi formam praeferunt, quam etiam ex Pindari Isthm. 4, 62. adlegat Eustathius ad Homer. Il. 1, 129. p. 49. Basil. ubi hodie legitur Τρώαν. Sed prior forma apud eum servatur in Nem. 4, 40. Nempe γῆν, χώραν.

40) Mosc., ut alibi saepe, τεττεράκοντα.

41) Articulum addidit Casaubonus.

42) Mosc. Paris., ut supra, Πισάτιδος. Praecedens τε editiones debent Casaubono.

43) Mosc. Paris. εὕρεμα, uti uterque supra lib. 7. p. 303. ubi quae notavi, de Atticorum more, plerisque etiam usitatiori, valent. Cf. in primis, quae a doctis viris ad Th. Magistr. p. 393. exponuntur.

44) Praemisso articulo ὁ Paris. Mosc.

pore Augeam eorum regem evertit. Cuius rei hoc est documentum, quod ad Troiam Elei naves XL miserunt, Pylii autem et Nestor XC. Sed posterioribus temporibus, a reditu nimirum Heraclidarum, contrarium evenit. Nam Aetoli, qui cum Heraclidis duce Oxylo redierunt, cum se ob vetustam generis propinquitatem Epeis coniunxissent, cavam Elidem auxerunt, magnamque Pisaeae ditionis partem sui iuris, ipsamque etiam Olympiam fecerunt. Quin et certamen Olympicum illi institue-

Elea. πιάδας τὰς πρώτας [45] ἐκεῖνοι συνστέλουν. [46] Ἔασαι γὰρ δεῖ τὰ παλαιὰ, καὶ περὶ τῆς κτίσεως τοῦ ἱεροῦ;
pag. 355. καὶ περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀγῶνος· [47] τῶν μὲν ἕνα τῶν Ἰδαίων δακτύλων Ἡρακλέα λεγόντων ἀρχηγέτην τούτων· τῶν δὲ τὸν Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, ὃν καὶ ἀγωνίσασθαι πρῶτον καὶ νικῆσαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται, καὶ οὐ πάνυ πιστεύεται. Ἐγγυτέρω δὲ [48] τῆς πίστεως, ὅτι μέχρι τῆς ἕκτης καὶ εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐν ᾗ [49] Κόροιβος ἐνίκα στάδιον Ἠλεῖος, τὴν προστασίαν εἶχον τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τοῦ ἀγῶνος Ἠλεῖοι. Κατὰ δὲ τὰ Τρωϊκὰ, ἢ οὐκ ἦν ἀγὼν στεφανίτης, ἢ οὐκ ἔνδοξος, οὔθ' οὗτος, οὔτ' ἄλ-

45) Iidem codices ἐκεῖνοις.

46) Stroz. Ἔασαι δέ. Pariſ. Moſc. Ἔασαι γὰρ δή, ille etiam mutato accentu, quod facit alibi, Ἔᾶσαι, uti paſſim ἐνομᾶσαι Moſcov. quamvis diſpari ratione. Antea Ἔασαι.

47) Scrimger. τοῦ μὲν.

48) Sine articulo Moſc.

49) Moſc. uti Ald. et Hopper. Κέρυβος, quod in Κόροιβος mutavit Xylander ex Pauſania 5, 8, 3. ubi idem narratur. Et ſic alibi et hic in aliis Mſſ. effertur. Κόρυβος tamen etiam Euſebius in Chron. lib. 1. p. 36. et lib. 2. p. 136.

tuerunt, et Olympiades primas celebraverunt. Omittenda ſunt enim veteſta, quae et de auctore templi, et inſtitutione certaminis feruntur: aliis auctorem horum facientibus Herculem unum de Idaeis dactylis, aliis Herculem Iovis et Alcmenae filium, qui et certaverit primus, et vicerit: nam talia ſolent et varie dici, et non admodum credi. Vero propius eſt, usque ad vigeſimam ſextam a prima Olympiadem, in qua curſu vicit Coroebus Eleus, cum templo, tum certamini praefuiſſe Eleos. Tempore belli Troiani hoc certamen aut non fuit tale, unde coronae reportarentur, aut non nobile: ut neque alia

ἄλλος οὐδεὶς [50] τῶν νῦν ἐνδόξων· οὔτε μέμνηται τού- Elea.
των Ὁμήρος οὐδενός· ἀλλ' [51] ἑτέρων τινῶν ἐπιταφίων.
[52] Καί τοι δοκεῖ τισι τῷ Ὀλυμπιακοῦ μεμνῆσθαι, ὅταν
φῇ, τὸν Αὐγείαν ἀποστερῆσαι τέσσαρας ἀθλοφόρους
ἵππους, ἐλθόντας μετ' [53] ἄεθλα· φασί τε, τοὺς
[54] Πισάτας μὴ μετασχεῖν τῷ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἱερους
νομισθέντας τοῦ Διός. [55] Ἀλλ' οὔθ' ἡ Πισᾶτις ὑπὸ
Αὐγέᾳ τόθ' ὑπῆρχεν, ἣν ἦϊ νῦν καὶ ἡ Ὀλυμπία, ἀλλ'

50) Hoc ordine maluit iam Caſaubonus, quem cum etiam a Vatic. Ven. Pariſ. Moſc. et Gem. Plethone probari vidiſſem, concinniorem utique, ſecutus ſum. Adhuc enim legebatur νῦν τῶν ἐνδόξων. Quod praecedit οὐδεὶς, omiſſum eſt in Stroz. et Ven.

51) Ita Scaliger in Xylandr. edit. margine adſcripſerat. Nempe vitioſe illa dat ἑτερῶν. At verba ipſa ἀλλ' ἑτέρων τιν. deſunt in Ven. et Stroz.

52) Pariſ. Καί τε.

53) Ven. αἶθλα.

54) Per ι et hic Pariſ. et Moſc. uti mox contra bis Ἤλια.

55) Sic Vaticanus unus, Stroz. Gem. Pletho aliique. Aldus, Hopperus οἱ Πισάται. Xylander οἱ Πισᾶται. Omnes autem illi ſubiiciunt οὔθ' ὑπὸ Αὐγέᾳ. Pariſ. ceteris omiſſis οὔθ' ὑπῆρχεν. Accentum acutum tuentur in Strabone libri omnes, etſi rectius cum circumflexo ſcribi poſſit cum Schweighaeuſero ad Polybium, quia penultimam producunt poetae, in iis Orpheus Argon. p. 211.

alia fuerunt, quae magni ſunt hodie nominis, neque horum Homerus, ſed aliorum quorundam funebrium mentionem facit. Non deſunt quidem, qui Olympici certaminis putent ab Homero factam mentionem, quando ait, Augeam intervertiſſe quatuor equos, qui e certaminibus praemia reportaſſent, eoque nomine miſſi eſſent: dicantque, Piſaeos propterea non interfuiſſe bello Troiano, quod Iovi ſacri haberentur. Sed neque Piſaeorum ager (in quo eſt Olympia) iſto tempore ſub-

mel

Elea. ἡ Ἠλεία μόνον· οὔτ' ἐν Ἠλείᾳ συνετελέσθη ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, οὐδ' ἅπαξ, ἀλλ' ἀεὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. [56] Ὁ δὲ νῦν παρατεθεὶς ἐν Ἤλιδι φαίνεται γενόμενος, ἐν ᾗ καὶ τὸ χρέος ὠφείλετο· καὶ γὰρ [57] τὸ χρέος [58] ὀφείλεται ἐν Ἤλιδι [59] δίῃ,

Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι. —

Καὶ ἔτος [60] μὲν οὐ σεφανίτης· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι· ἐκεῖνος δέ. [61] Μετὰ δὲ τὴν ἕκτην καὶ εἰκο-

56) Vitioſe Caſaubon. prima ὃ, unde in alteram fluxit ὃς, quod ſolito obſequio excepit Amſtel.

57) Scrimger. τοί.

58) Stroz. Ven. cum Xylandro ὠφείλετο. Moſc. ὀφείλετ', quo reſpexit Homeri locum Il. 11, 697. quem ſequentia indicant. Sed tum et praecedentia ad eius formam revocanda erant. Aldus ὠφείλεται.

59) Moſc. δῖῃ, ut ſupra p. 352.

60) Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Vatic. Stroz. μὲν ἴσν· re'iqui ὅ, quod ſenſus poſtulat, et habet Euſtathius ad Homer. Il. 11, 698. p. 830. Baſ. ubi hunc locum reſpicit.

61) Ita monente in exercitt. ad auctor. Gr. p. 308. Palmerio hunc locum diſtinxi, qui in editionibus uno perpetuoque tenore proferebatur. Scilicet, inquit Palmerius, ut vulgo legitur, videtur aſſerere hic locus Olympiacum agonem στεφανίτην non fuiſſe ab initio, ſed tantum poſt Olymp ade n vigeſimam ſextam, quod falſum eſt. Quomodo autem diſtinguo, omnia plana ſunt. Haec Palmerius, quae facile perſuadent. Nec aliter locum intellexit Gem. Pletho, qui ſic reddidit: ἐκεῖνος δέ. Μετὰ δὲ τὴν— Ο'λ. Πισάται τὴν ολυσίαν— Accedunt Pariſ. et Moſc.

Augea fuit, Eleae ſolius dominium poſſidente: et ne ſemel quidem in Elea certamen Olympicum fuit celebratum: Olympiae ſemper. At cuius meminit Homerus, id Elide fuit actum, ubi etiam debebantur quatuor illi victores ac praemiis ornati equi: neque in hoc corona victori dabatur: nam tripos erat praemium, de quo erant curſu decerraturi; at in illo. Poſt vigeſimam ſex-

εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα οἱ [62] Πισάται τὴν οἰκείαν ἀπο- Elea.
λαβόντες, αὐτοὶ συνετέλουν, τὸν ἀγῶνα ὀρῶντες εὐ-
δοκιμοῦντα· χρόνοις δ' ὕστερον μεταπεσούσης πάλιν
τῆς Πισάτιδος εἰς τοὺς Ἠλείους, [63] μετέπεσε πάλιν
εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀγωνοθεσία. Συνέπραξαν δὲ καὶ
[64] οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν ἰσχάτην κατάλυσιν τῶν
Μεσσηνίων, συμμαχήσασιν αὐτοῖς, ταναντία τῶν
Νέστορος ἀπογόνων καὶ τῶν Ἀρκάδων, συμπολεμη-
σάντων τοῖς Μεσσηνίοις· καὶ ἐπὶ τοσοῦτόν γε συνέ-
πραξαν, ὥστε [65] τὴν χώραν ἅπασαν τὴν μέχρι Μεσ-
σήνης Ἠλείαν ῥηθῆναι, καὶ διαμεῖναι μέχρι καὶ νῦν·
Πισατῶν δὲ, καὶ Τριφυλίων, καὶ Καυκώνων μηδ'

I 5 ὄνο-

Mosc. qui ἄν post οἱ omittunt, et Ven. qui utrumque. In hoc tantum a Palmerio discessi, ut, cum ille Μετὰ ἄν vellet, ego posuerim, duce Gem. Plethone, Μετὰ δὲ, quod in hoc nexu apud Strabonem offendere non potest. Tum, quod apta verborum series exigebat, eieci ἄν, cum prioris distinctionis causa legeretur Οἱ ἂν Πισάται —

62) Per ει et hic et post Paris. Mosc.

63) Idem codd. μετέπεσεν εἰς αὐτοὺς πάλιν.

64) Articulum, qui antea aberat, addidit Casaubonus. In praecedentibus Paris. vitiose ἀγωνοθεσία.

65) Verba τὴν χώραν ἅπασαν in Paris. desunt.

sextam Olympiadem autem Pisaei, recuperatis suis rebus, ipsi certamen illud procurarunt, cum viderent florere gloria. Posterioribus autem temporibus, cum ditio Pisaeorum rursus ad Eleos rediisset, ad eosdem et certaminis illius rediit procuratio: adiuverunt hos Lacedaemonii Messeniis ultimo oppressis, quod Spartanis Elei opem tulissent; diverso a Nestoris posteritate et Arcadibus instituto, qui Messenios in bello adiutarant, et quidem eo usque Spartani Eleos iuverunt, ut omnis quae ad Messenen usque est ditio, Elea appellata fuerit, idque nomen hodieque obtineat, cum Pisaeorum, Cauconum et Triphyliorum ne nomina quidem superstent. Quin

Elea. ὄνομα λειφθῆναι. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Πύλον τὸν ἡμαθόεντα εἰς τὸ [66] Λέπρεον [67] συνώκισαν, χαριζόμενοι τοῖς Λεπρεάταις κρατήσασι [68] πολέμῳ, καὶ ἄλλας πολλὰς τῶν κατοικιῶν κατέσπασαν, ὅσας θ' ἑώρων αὐτοπραγεῖν ἐθελούσας, [69] φόρους ἐπράξαντο.

§. 31.

Διωνομάσθη δὲ πλεῖστον ἡ Πισᾶτις, [1] τὸ μὲν πρῶτον, διὰ τοὺς ἡγεμόνας δυνηθέντας πλεῖστον, pag. 356. Οἰνόμαόν τε καὶ Πέλοπα, τὸν ἐκεῖνον διαδεξάμενον, [2] καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ πολλοὺς γενομένους· καὶ ὁ Σαλμω-

66) Λέπρεον, ut alibi. Pariſ. Moſc. et per ει Ald. et Hopper. ut ſupra.

67) Moſc. συνώκησαν, ſolemni commiſtione.

68) Ante Caſaubonum πολέμῳ. Sed et recte Mſſ. in hoc nexu et ſenſu πολέμου. Commode tamen Gem. Pletho refert: ᾧ κοινωνήσασι τῷ πολέμῳ.

69) Caſaubonn. Scrimger. φόρον. Venet. Gem. Pletho, Pariſ, etſi hic pallidis et inde dubiis literis καὶ φόρον· Vatic. Moſc. et edd. ante Caſaubonum καὶ φόρους, quia cum ſuperioribus ſic connectenda male putarent. φόρους autem et alibi hoc numero occurrit, ut lib. 9. p. 440.

1) Ita repoſui ex Strab. 2. Pariſ. Moſc. pro νότε.

2) Addidi haec verba ad γενομένους ex codicibus, et editionibus Aldi et Hopperi, quibuscum conſentit etiam vetus interpres.

Quin et Pylum Emathoentem Lepreo condendo inſeruerunt, in gratiam Leprearum, quibello victores diceſſerant: et multa alia oppida deleverunt, quae videbant proprio ductu rempubl. velle adminiſtrare, eisque impoſuerunt tributa.

§. 31.

Piſaeorum famae celebritas primum originem duxit a principibus ipſorum, qui potentiſſimi fuerunt, Oenomaus, et ſucceſſor eius Pelops, huiusque multi filii, quin et Salmoneus ibi regnaſſe

μωτεὺς δὲ ἐνταῦθα βασιλεῦσαι λέγεται· εἰς γοῦν Elea-
ἐκτὼ πόλεις μεριζομένης τῆς Πισάτιδος, μία τούτων
λέγεται καὶ ἡ Σαλμωνή. Διὰ ταῦτά [3] τε δὴ, καὶ τὰ
ἱερὰ τὸ [4] Ὀλυμπίασι, [5] διατεθρύλληται σφόδρα ἡ
χώρα. Δεῖ δὲ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν ἀκούειν οὕτως,
ὡς μὴ ὁμολογουμένων σφόδρα· οἱ γὰρ νεώτεροι [6] πολ-
λάκις νομίζουσιν, καὶ τἀναντία λέγειν· οἷον [7] τὸν μὲν
[8] Αὐγέαν τῆς [9] Πισάτιδος ἄρξαι, τὸν δ' Οἰνόμαον καὶ
τὸν

pres. Primus omisit Xylander, operarum tamen vitio, quia in Latinis prodeunt, atque hinc desiderantur in reliquis editionibus. Cf. Pindari Olymp. 1, 144. Post Aldus δ' ἐνταῦθα.

3) Τε ante Casaubonum aberat, uti post διὰ, quod ante τὰ ἱερὰ repetebatur, et omittitur in Stroz. Vatic. Ven. Paris. Mosc.

4) Ita posui pro Ὀλυμπιάσι, de quo vid. ad p. 354.

5) Vitiosum διατετρύλληται ex edit. Paris. 1620. fluxit in Amstelodam. Mosc. τετθρύλληται.

6) Paris. Mosc. Ven. πολλὰ καὶ νομίζουσιν, ὅτε καὶ — et sic editiones ante Casaubonum, qui primo locum suspectum habebat, deinde ad librorum suorum scripturam recurrebat in ipso etiam contextu receptam et inde propagatam, ut sensus esset, *confuetum habent*, *solent*. Ita quidem loco sensus, quem tamen variasse libros adparet, vindicatur, nisi malis ad recentiorum iudicia de antiquioribus referre propter particulam γὰρ, uti et fecit Guarinus.

7) Τὸν μὲν omiserunt Ven. Stroz.

8) Sic Medic. Mosc. ex quibus dedi et hic pro Αὐγείαν. Cf. ad p. 341. in.

9) Paris. Mosc. per ει, ut supra et hic deinceps.

gnasse dicitur: et cum Pisatis regio in octo distribuatur urbes, una de his Salmone appellatur, quae, et templum Olympicum, nomen regioni amplissimum pepererunt. Sed veteres historiae tamen ita sunt cognoscendae, ut non admodum indubitatae fidei: quando et recentiorum opiniones multis de rebus discrepant. Verbi gratia Augeam alii Pisatidi imperasse, Oenomaum et Sal-

mo-

Elea. τὸν [10] Σαλμωνέα τῆς [11] Ἠλείας· ἔνιοι δ' εἰς ταυτὸ συνάγουσι τὰ ἔθνη. Δεῖ δὲ τοῖς ὁμολογουμένοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ οὐδὲ τοὔνομα [12] τὴν Πισᾶτιν ἐτυμολογοῦσιν ὁμοίως· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Πίσης ὁμωνύμου τῇ κρήνῃ [13] πόλεως· τὴν δὲ κρήνην, Πίσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίσραν, ὅπερ ἐστὶ ποτίσραν· τὴν δὲ πόλιν ἱδρυμένην ἐφ' ὕψους, δεικνύουσι μεταξὺ [14] δυοῖν ὀροῖν, Ὄσσης καὶ Ὀλύμπου, ὁμωνύμων τοῖς ἐν Θετταλίᾳ. Τινὲς δὲ πόλιν μὲν οὐδεμίαν γεγονέναι Πίσαν φασίν· εἶναι γὰρ ἂν μίαν τῶν ὀκτώ· κρήνην δὲ

10) Mosc. Σαλμωνέα. Ven. καὶ τὴν Σαλμώνην.

11) Mosc. Ἡλίας, ut alibi.

12) Stroz. Ven. cum Casaubonn. τῆς Πισάτιδος. Utrumque se tuetur suo modo. Πισσάτιν per duplex σ, ut deinceps, Ald. et Hopper. Cf. ad p. 338. in. Πισᾶτιν autem posui pro Πισάτιν, de quo eodem loco.

13) Venet. πόλει, uti ante Casaubonum editiones.

14) Mosc. solito more δυοῖν, quod quidem in Atticis scriptoribus unice praeferunt Grammatici et viri multi docti. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 159. Et sic Eustathius ad Homer. Odyss. 21, 195. p. 757, 21. Basil. etsi τῶν νεωτέρων hanc dualis formam esse idem adfirmat ad Il. 10, 253. p. 721, 14. Pro ὀροῖν Aldus et Hopper. ὀρῶν, Ven. ὀρεῶν ἕσεως.

monenm Eleae asserunt alii gentes eas in unam conflant. Oportet autem ea sequi, quae maiori ex parte in confesso sunt: cum ne Pisatidis quidem regionis nomen omnes ab eadem origine arcessant. Alii deducunt a Pisa urbe, quae nomen hoc cum fonte habeat commune: et fontem quasi Pistram, id est Potistram (intellige potum suggerentem) dictam aiunt: urbem ostentant inter duos montes, Ossam et Olympum, quo nomine alii sunt duo montes Thessaliae. Quidam fuisse negant ullam urbem Pisam: nam debuisse ex octo istis unam

δὲ μόνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι [15] Βῖσαν, [16] Κυκησίου πλησίον πόλεως μεγίστης τῶν ὀκτώ· [17] Στησίχορος δὲ καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην· ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον, Μάκαρος [18] πόλιν· Εὐριπίδης [19] δ' ἐν Ἴωνι· Elea.

Εὔβοι' Ἀθήναις ἐγγύς τις γείτων πόλις.

[20] Καὶ ἐν Ῥαδαμάνθυϊ·

Οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.

Σο-

15) Paris. Mosc. Βῖσαν. Guarinus *Besa*. Vulgata forma, quae primum debetur Xylandro et ab aliis Mss. probatur, magis congruit disputationis causae.

16) Mosc. Κυκησίου, uti legit etiam Guarinus; Paris. Κυκνησίου. In Ven. absunt verba haec ad ὀκτώ.

17) Vaticani Mosc. Στησίχορον δὲ καλεῖν. Nempe a superioribus pendere haec maluerunt. Gem. Pletho locum sic exhibet: Πίσαν λεγομένην ἁμωνύμως τῇ πρώτῃ, ὡς ὁ ποιητὴς —

18) Homerus Il. 24, 544. ἔδος, uti et legit Eustathius cum aliis, a quibus illum versum repeti notat Clarkius. Addi potest etiam Plutarchus de exsilio p. 380. (Vol. 8. ed. Lips.) etsi hic aliique pro Μάκαρος adferunt Μακάρων.

19) Stroz. Ven. omittunt δ' ἐν.

20) Haec verba ad πόλιν non agnoscit Ven. Tum pro Εὐβοΐδα forte legi possit Εὐβοΐδα, quod perinde valet, uti lib. 1. p. 60. (vid. Valken. diatr. in Eurip. rel. c. 13. p. 144.) etsi et alterum sic in Electra v. 442 occurrit magisque est usu comprobatum.

unam esse: fontem duntaxat fuisse, quae nunc Bisa dicatur, propinqua Cycesio, maximae octo illarum urbium. Stesichorus regionem Pisaeam urbis vocabulo notat: quomodo poëta Lesbum appellat Macaris urbem: et Euripides Ione,

Propinqua Athenis urbi Euboea cernitur.

ac in Rhadamantho,

Urbem propinquam Euboeae qui tenent solum.

Ac

Elea. Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς·

Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα [21] κλήζεται, ξένε,
Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσηγορος.

§. 32.

Ἡ δὲ Σαλμώνη πλησίον [1] ἐστὶ τῆς ὁμωνύμου κρήνης, ἐξ ἧς ῥεῖ ὁ [2] Ἐνιπεύς· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν, καλεῖται δὲ νῦν Βαρνίχιος· τούτου [3] ἐρασθῆναί τὴν Τυρὼ φασιν·

[4] Ἣ ποταμοῦ [5] ἠράσατ' Ἐνιπῆος θείοιο.

Ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς [6] Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ φησί· τὸν δ'

21) Paris. Mosc. Stroz. κλῄζεται ξεῖνε. At recte habet vulgata. Ven. male κλύζεται. Tum Brunckius in fragm. Sophocl. Vol. 2. p. 21. ξύμπασα dedit.

1) Ἐστὶ deest ante Casaubonum.

2) Mosc. Ἐνιπεύς.

3) Scrimger. Paris. Mosc. praeponunt δ', non refragante Strabonis usu.

4) Vitiose ed. Paris. et hinc Amstelod. Ἡιτεμῶ.

5) Paris. Mosc. ἠράσατ', uti in Homero Odyss. 11, 237. legitur.

6) Articulum τὸν praeponunt Stroz. Paris. Mosc.

Ac in Mysis Sophocles,

Asiae ista tota regio nomen obtinet,
Sed Mysia urbs Mysorum patria dicitur.

§. 32.

Salmone autem vicina est fonti cognomini, ex quo Enipeus profluit, qui in Alpheum exit, et hodie Barnichius nominatur. Huius fluvii amore captam fuisse Tyronem aiunt

Quae fluvium flagrans adamavit Enipea divum;

ibi enim regnasse patrem eius Salmoneum: quod etiam Euripides in Aeolo te-

δ' ἐν τῇ Θετταλίᾳ [7]Ἐνιῆα γράφουσιν· ὃς ἀπὸ [8] τῆς Elea.
[9]Ὄθρυος ῥέων, δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν κατενεχθέντα
ἐκ Φαρσάλου. Ἐγγὺς [9] δὲ τῆς Σαλμώνης Ἡράκλεια,
καὶ αὕτη μία τῶν ὀκτὼ, διέχουσα περὶ τεσσαράκον-
τα σταδίους τῆς Ὀλυμπίας, κειμένη [10] δὲ παρὰ τὸν
Κυθήριον ποταμὸν, οὗ τὸ τῶν [11] Ἰωνιάδων νυμφῶν
ἱε-

7) Sic omnes libri cum Guarino, nec aliter Aldus et Hopperus, omninoque omnes, praeter Xylandrum, qui dedit Ἐνιῆα. Ita certe vocatur ab ipso Strabone lib. 9. p. 432. et hic ab epitomes auctore p. 117. Hudſ. quae Strabonem his verbis reddit; ἄλλος δ' ἐστὶν Ἐνιπεύς, ὃς ῥέων — δέχεται — Et ſic alii auctores Theſſaliae fluvium nominant, veluti Herodot. 7, 129. Plin. 4, 15. ſ. 18. Propert. 1, 13, 21. Lucan. 6, 373. et plures, qui commemorantur a viris doctis ad Lucan. Propert. cc. ll. Valer. Flaccum 1, 83. et alibi. Qui quidem omnes ex hoc Strabonis loco damnandi ſint, adeoque ipſe ſecum mire pugnet. Attamen, niſi diverſam hic de Theſſaliae fluvio ſcripturam agnoſcas, minime proceſſerit argumentandi ratio. Et ſic expoſite etiam hunc Strabonis locum refert Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 11, 239. p. 431, 17. Baſil. Caſaubonus quidem ita haec a Strabone commemorari putat, ut ipſe nihil adfirmet, quamquam iſta parum valent ad fidem faciendam. Forte omnis difficultas tollatur, ſi ita verba conſtituas: Ἐνιπέα γράφουσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ὀ. — ita ut non ex diverſa nominum ſcriptura, ſed ex diverſa fluminum origine et confluentibus diſputet.

8) Venet. ſine articulo et Ὄθρυος. Tum Stroz. Ἀπίανον.

9) Non legitur in Pariſ. δὲ, nec ſubiectus articulus τῆς in edd. ante Caſaubonum.

10) Addidi ex Stroz. Vatic. et Moſc.

11) Deſunt haec in Ven. et Gem. Plethone. Reliqui cum Guarino τὸ τῶν Γωνιάδων, quod turpe mendum recte notavit Ca-

teſtatur. Alium in Theſſalia ponunt Eniſeum, qui ab Othrye delabens, recipit a Pharſalo decurrentem Apidanum. Prope Salmonen Heraclea eſt, una et ipſa de octo Piſatidis urbibus, XL circiter ſtadiis ab Olympia diſtans, ſita ad Cytherium fluvium, ubi eſt ſacellum nympha-

Elea. ἱερὸν, τῶν [12] πεπιστευμένων θεραπεύειν νόσους τοῖς ὕδασι. Παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἔστι καὶ ἡ [13] Ἀρπίνα, καὶ

Caſaubonus ex Pauſania 6, 22, 4. ſed non ſuſtulit. Nempe Pauſanias, ubi idem narrat, Ἰωνίδας νύμφας vocat. Et ſic noſtrum locum ſine haeſitatione ad Pauſaniam referr Facius, et hic in verſione Penzelius. Emendat autem inde Caſaubonus Ἰωνίδων vel Ἰωνιάδων. Praetuli hoc, quod propius facit ad codices, dicique poteſt, ut Ἀνιγριάδας noſter ſupra p. 346. vocat, quae Pauſaniae 5, 5. f. ſunt Ἀνιγρίδες. Sic Κρηνιάδες et ſimilia leguntur.

12) Gem. Pletho e ſcribentis negligentia πεπιστευμένον.

13) Vulgo antea Ἔπινα, uti libri et ſcripti et editi omnes cum Guarino praeter Vatic. unde notatum erat Ἔπια. At id ferri nequit, cum eo nomine urbem nemo hic commemoret. Succurrebat facile in hoc tractu Ἄρπινα, vel Ἀρπίνη, nam utroque modo ſcribitur, quae ab Oenomai matre, Aſopi filia, nomen ſortita, vel ad ipſam Olympiam refertur, uti a Stephano ſ. v. Ὀλυμπία, vel prope Partheniam fluvium ponitur, quod facit Pauſanias 6, 21, 6. Recte igitur Caſaubonus olim ſuſpicatus eſt, Ἀρπίνα hic antiquitus ſcriptum fuiſſe, et probarunt alii, Leopardus emendatt. 8, 16. in Gruteri Face critica T. 3. p. 163. Berkelius ad Stephanum p. 612. eoque teſte Salmaſius ad eundem in margine, itemque Holſtenius p. 234. a quibus non diſſentiunt Gesnerus ad Lucian. de morte Peregrini c. 35. et Schweighaeuſerus ad Polyb. 4, 77, 5. Recepit etiam in verſione Penzelius. Ita etiam Ἄρπινα et Ἀρπίνη, conditoris nomen, variatur non ſolum, ſed et varie depravatur. Ἄρπινα de urbe et conditore Stephanus, Lucianus cc. ll. Diodor. Sic. 4, 73. Schol. Apollonii Rhod. ad 1, 752. Pindari ad Olymp. 13, 148. etſi ſibi parum alibi conſtans; Ἀρπίνη Pauſan. 5, 22. f. 6, 21, 6. Schol. Pindari ad Olymp. 6, 144. Sed vid. de depravationibus huius nominis Leopardus c. l. Quod Ortelius in theſauro geogr. ſ. v. *Epina* ex Ptolemaeo 3, 16. mavult Τρα-

pharum Ioniadum, quas depellere. Iuxta Olympiam creditum fuit aquis morbos eſſ etiam Harpina, et ipſa in

oc-

καὶ [14] αὕτη τῶν ὀκτὼ, δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς Παρθενίας, εἰς εἰς [15] Φηραίαν [16] ἰόντων· ἡ δὲ Φηραία ἐστὶ τῆς Ἀρ- καδίας· ὑπέρκειται δὲ τῆς [17] Δυμαίας, [18] Βουπρα- σίου καὶ Ἦλιδος· ἄπειρος ἐστι πρὸς ἄρκτον τῇ Πισά- τιδι. [19] Αὐτῆς δέ ἐστι καὶ τὸ [20] Κυκήσιον τῶν ὀκτώ· καὶ τὸ [21] Δυσπόντιον κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἦλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κείμενον· ἐξηλείφθη δὲ, καὶ ἀπῆραν οἱ πλείους εἰς Ἐπίδαμνον καὶ Ἀπολλωνίαν· καὶ ἡ [22] Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγυτά- τω, Elea. P. 357.

Τραυλα, certe eandem urbem esse putat, id tamen sequentia, et quae de his locis narrat Pausanias, vix admittunt.

14) Ven. αὐτή.

15) Sic omnes libri. Forte tamen Ἠραίαν, quam supra commemoravit p. 337. in. Nusquam enim Pheraea Arcadiae occurrit. Ita pro Φαραίαν reposuit in Polybio 4, 77, 5. Schweighaeuserus, cuius tamen nota consulenda Vol. 6. p. 127.

16) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἀνιόντων; quod et reddidit Guarinus; nec male habet compositum. Gem. Plethо, in forma certe melius, ἰοῦσιν, ut alibi Strabo et Pausanias.

17) Mosc. Δυμίας. Articulum praefixit Casaubonus.

18) Mosc. καὶ Βυπρασίου· Paris. καὶ τῦ Βυπρ.

19) Ita repositi ex Paris. et Mosc. apertiori sensu, ut p. 359. in. pro αὐτή. Ceterum hinc ad Ἀπολλωνίαν sequentia desunt in Ven.

20) Paris. Mosc. Κυνήσιον, ut supra, cum Guarino. Aldus Κυνίσιον, qui et post scribit Ἦλυδος.

21) Paris. Δισπόντιον.

22) Venet. Φιλόη.

octo urbium numero, per quam labitur Parthenias fluvius, qua itur ad Pheraeam, Arcadiae urbem, quae sita est supra Dymaeam, Buprasium, et Elidem versus septentrionem a Pisatide sitas. Ex dictis octo urbibus etiam est Cycesium et Disponticum, situm in via, quae Elide Olympiam ducit; in planitie; verum ea deserta est, eiusque incolae plerique Epidamnum et Apolloniam commigraverunt. Proxime super Olympiam Pho-

Elea. τῶν, ὄρος Ἀρκαδικὸν, ὥστε τὰς ὑπωρείας τῆς Πισατίδος εἶναι, Καὶ πᾶσα δ' ἡ Πισᾶτις καὶ τῆς Τριφυλίας τὰ [21] πλεῖστα ὁμορεῖ τῇ Ἀρκαδίᾳ· [24] διὰ τοῦτο δὲ καὶ Ἀρκαδικὰ εἶναι δοκεῖ [25] τὰ πλεῖστα τῶν Πυλιακῶν ἐν καταλόγῳ φερομένων χωρίων· οὐ μέν τοι φασὶν [26] οἱ ἔμπειροι. Τὸν γὰρ [27] Ἀμάρυνθον εἶναι [28] τὸν ὁρίζοντα τὴν Ἀρκαδίαν, τῶν εἰς [29] τὸν Ἀλφειὸν ἐμπιπτόντων ποταμῶν· ἔξω δ' ἐκείνου τὰ χωρία [30] ἰδρύσθαι.

§. 33.

23) Casaubonn. Ven. Stroz. Gem. Pletho πλεῖα, quod et in versione reddidit Guarinus. Alii πλεῖστα cum editis, quod sustinent sequentia.

24) Casaubonn. Stroz. διὰ δὴ τοῦτο· Mosc. Vatic. διὰ δὲ τοῦτο.

25) Non habet Ven. has duas voces.

26) Articulum praemisit Casaubonus.

27) Sic omnes cum Guarino. At cum nemo hic Amarynthum fluvium commemoret, cuius omnino inauditum nomen est in fluviis, contra idem, quod hic Strabo, de Erymantho scribat Pausanias, 8, 24, 2. recte Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 308. alterum nomen substituendum putat, quod forte debebam cum Penzelio in ipso textu admittere. Palmerio suffragatur Strothius in Geogr. Graec. p. 671.

28) Sine articulo prodibat in edd. ante Casaubonum.

29) Denudatum articulo adparet nomen Ἀλφειὸν in Stroz. a. Mosc. et Paris.

30) Mosc. ἱδρῦσθαι.

los iacet, mons Arcadicus, cuius imi procursus in Pisaea sunt regione. Omnino enim et haec tota, et Triphyliae pleraeque partes Arcadiam confinio attingunt. Quae etiam causa est, cur eorum locorum, quae Homerus in Catalogo Pyliae regioni adscribit, pleraque videantur esse Arcadiae; tametsi periti hoc negant, qui Arcadiam Amarynthoamne finiri aiunt, uno ex iis, qui in Alpheum illabuntur: loca autem ista extra Amarynthum esse sita.

§. 33.

§. 33. Elea.

Ταῦτα Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμωνέως [1] τοῦ βασιλέως [2] Ἐπειῶν τε καὶ Πισατῶν ἐκ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὀνομάσαι τε [3] ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν, καὶ συνοικίσαι τὰς αὐτόθι πόλεις· [4] τούτου δ' ἀπόγονον ὑπάρξαντα Ὄξυλον φίλον τοῖς περὶ [5] Τήμενον Ἡρακλείδαις, ἡγήσασθαί τε [6] τῶν ὁδῶν κατιοῦσιν εἰς Πελοπόννησον, καὶ μερίσαι τὴν πολεμίαν [7] αὐτοῖς χώραν, καὶ [8] τ' ἄλλα ὑποθέσθαι τὰ περὶ τὴν κατάκτησιν τῆς χώρας· ἀντὶ δὲ

1) Verba τοῦ βασιλέως omittunt Ven. et Stroz.

2) Mosc. Ἐπειόν τε καὶ Πισεατον. Paris. Ἐπειόν τε καὶ Πισεατῶν. Ven. Ἐπειόν τε καὶ Πίσεατον. Ald. et Hopper. Ἐπειόν τε καὶ Πίσεατον. Xyl. Ἔπειον καὶ Πισατῶν. Guarinus: *cum Epaeo et Piſaeto.*

3) Ita Paris. et Mosc. quod recepi lenioris soni causa pro ἀφ' αὑτοῦ.

4) Stroz. τοῦτο δ' ἀπόγονον.

5) Ven. Πήμενον.

6) Casaubonn. Stroz. Paris. Mosc. τὴν ὁδόν.

7) Paris. αὐτῶν.

8) Mosc. τἄλλα. Sic, opinor, rectius, cum non pro τὰ ἄλλα, sed pro τὰ ἄλλα positum valeat. Potest tamen et vulgata intelligi.

§. 33.

Quam subiiciam, Ephori est narratio. Aetolus a Salmoneo Epeorum atque Pisaeorum rege ex Elea eiectus, in Aetoliam abiit, eique hoc a se nomen fecit, et quae ibi sunt urbes condidit. Ab hoc genus duxit Oxylus, amicitia iunctus Temeno Heraclidae et eius comitatui: his ille revertentibus in Peloponnesum itinerum ductor, et hostium agros distribuit aliaque subiecit consilia ad potiundum ea regione pertinentia. Pro qua ei opera id relatum est gra

Elea. τούτων λαβεῖν χάριν, τὴν εἰς τὴν [9] Ἠλείαν κάθοδον προγονικὴν οὖσαν· κατελθεῖν δὲ [10] ἀθροίσαντα στρατιὰν [11] ἐξ Αἰτωλίας ἐπὶ τοὺς κατέχοντας Ἐπειοὺς τὴν Ἦλιν· ἀπαντησάντων δὲ τῶν Ἐπειῶν μεθ' ὅπλων, ἐπειδὴ ἀντίπαλοι ἦσαν αἱ δυνάμεις, εἰς μονομαχίαν προελθεῖν κατὰ ἔθος τι παλαιὸν τῶν Ἑλλήνων, πυραίχμην Αἰτωλὸν, Δέγμενον δ' Ἐπειόν· τὸν μὲν Δέγμενον μετὰ τόξου ψιλὸν, ὡς [12] περισσόμενον ῥαδίως ὁπλίτου διὰ τῆς ἐκηβολίας· τὸν δὲ μετὰ σφενδόνης καὶ πήρας λίθων, ἐπειδὴ κατέμαθε τὸν [13] δόλον· τυχεῖν

9) Aldus Ἠλνδα, quod emendatur in Ἠλείαν. Hopper. Ἠλνδα. Xylander rectius quidem Ἠλιδα, ſed invitis Mſſ. omnibus, ex quibus Ἠλείαν ſubſtituit Caſaubonus.

10) Ita dedi ex Gem. Plethone pro ἀθροίσαντας, cum ad Oxylum pertineat narrationis ſumma. Ita Pauſan. 5, 3. in. in ſimili nexu de Hercule: στρατιὰν — ἀθροίσας. Adhaeſit τὸ ς ex ſequenti voce repetitum, quod crebro ſolet accidere. Poſt repoſui στρατιὰν praeeunte Moſc. Commiſtio frequens, et in utramque partem ſaepe agitata.

11) Pariſ. Moſcov. ἐκ τῆς Αἰτωλίας.

12) Pariſ. περισσόμενον. Poſt idem cum Stroz. 1. ὁπλίτην.

13) Caſaubonus, cum, qualis hic ſubeſſe poſſet dolus, non intelligeret, maluit βόλον· cui ſuffragatur Kuhnius ad Pauſ. 5, 4. p. 382. At videtur eſſe callida illa inſectatio. Antea Caſ ἐκβολ.

gratiae, ut Elidem poſtliminio reduceretur maiorum ſuorum iure ad ſe pertinentem. Rediit ergo contracta adverſum Epeos Elidem tunc tenentes exercitu Aetolorum. Cumque armati occurriſſent Epei, et par eſſet utrique exercitui robur, vetuſta quadam Graecorum conſuetudine ad ſingulare certamen progreſſi ſunt, Pyraechma Aetolus, et Degmenus Epeius: hic levi armatura fretus, ſoloque inſtructus arcu, quod eminus ſagittis ſe facile victoriam a gravis armaturae adverſario ſperaret reportaturum: ille funda, marſupioque lapidum pleno, (recens tum bono caſu

χεῖν δὲ πως τὸ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν εὑρημένον τὸ τῆς σφενδόνης εἶδος· μακροβολωτέρας δ' οὔσης τῆς σφενδόνης, πεσεῖν τὸν Δέγμενον, καὶ κατασχεῖν τοὺς Αἰτωλοὺς τὴν γῆν, ἐκβαλόντας τοὺς Ἐπειούς· παραλαβεῖν δὲ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν [14] τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ὀλυμπίασιν, ἣν εἶχον οἱ Ἀχαιοὶ, διά τε τὴν [15] Ὀξύλου φιλίαν πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας· [16] συνομολογηθῆναι ῥαδίως ἐκ πάντων μισθ' ὅρκου τὴν Ἠλείαν ἱερὰν εἶναι τοῦ Διός· τὸν δ' ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην μισθ' ὅπλων, ἐναγῆ εἶναι· ὡς δ' αὕτως ἐναγῆ καὶ τὸν μὴ ἐπαμύνοντα εἰς δύναμιν· ἐκ δὲ τούτου καὶ τοὺς κτίσαντας τὴν [17] Ἠλεί- Elea. p. 358.

14) Voces τῆ ἱερῆ exciderunt in Scrimger. et Ven. Poſt pro Ὀλυμπιάσιν dedi Ὀλυμπίασιν, de quo vid. ſupra ad p. 354.

15) Articulum addit Moſc.

16) Ven. συνομολογηθῆναι. Quod ſubiiciebatur vulgo δὲ inſertum ab Aldo et a Caſaubono uncis incluſum, quia reſpuunt omnes etiam mei codices, expuli.

17) Vulgo Ἠλείαν. Pariſ. Moſc. cum Xylandro Ἠλείων. Aldus, ut antea. Guarinus *Elidem* vertit. Sic infra lib. 10. p. 463. vocat Ἦλιν, ut ſupra p. 336. ubi etiam addit πόλιν, et ſic alibi. At Ἠλείων πόλις etiam p. 341. uti Μεσσηνίων bis p. 361. pro quo p. 358. f. Μεσσήνη. Nempe Ἦλις de regione et urbe, Ἠλεία tantum de regione, ſc. χώρα, quod additur p. 336. Dedi igitur Ἠλείων.

caſu invento ab Aetolis fundae uſu) ubi dolum animadvertit. Quia vero fundae longius, quam arcus perferuntur, iactus cecidit Degmenus, et expulſis Epeis Aetoli eam obtinuerunt regionem. Iidemque templi etiam tum Olympici ſuſceperunt procurationem (ante ab Achaeis obitam) propter Oxyli cum Heraclidis amicitiam: et nullo negotio impetratum ab univerſis fuit, ut iureiurando interpoſito profiterentur Eleorum ditionem Iovi eſſe ſacram: qui eam armata vi inceſſeret, nefarium habendum: eodemque loco, qui id ſcelus non pro virili ulciſceretur. Unde conſecutum eſt, ut, qui urbem Elidem po-

Elea. ων πόλιν ὕστερον, ἀτείχιστον ἅπασαν, καὶ τοὺς δι' αὐτῆς τῆς χώρας ἰόντας στρατοπέδῳ, τὰ ὅπλα παραδόντας, ἀπολαμβάνειν μετὰ τὴν ἐκ τῶν ὅρων ἔκβασιν· Ἴφιτόν τε θεῖναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ἱερῶν ὄντων τῶν Ἠλείων· [18] ἐκ δὴ τῶν τοιούτων αὔξησιν λαβεῖν τοὺς ἀνθρώπους· τῶν γὰρ ἄλλων [19] ἀεὶ πολεμούντων πρὸς ἀλλήλους, μόνοις ὑπάρξαι πολλὴν εἰρήνην· [20] οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ξένοις, ὥστε καὶ εὐανδρῆσαι μάλιστα πάντων [21] παρὰ τοῦτο. [22] Φείδωνα δὲ τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ [23] Τημένου, δυνά-

μει

18) Vulgo ἐκ δέ. Pariſ. Moſc. ἐκ δή, ex quibus recepi. Non enim, ut antea, ἐκ δὲ novam ſummae partem addit, ſed ex poſitis complexionem infert, uti apud Iſocr. in Panegyr. cap. 15. Atque ita particulis μὲν, δὲ, γὰρ ſubiici ſolet, de quo Horreus in obſervatt. p. 311. ſq. Ceterum ſolemnem eſſe utriusque particulae confuſionem, ex plurimis conſtat exemplis.

19) Moſc. inverſo ordine πολεμούντων καί.

20) Hinc ad ξένοις quae ſequuntur, non habent Stroz. et Ven.

21) Ven. Stroz. τ. περὶ nota commutatione.

22) Φείδωνα ex ed. Pariſ. manavit in Amſtel. uti inferius paullo ἐκτημένων pro — ὄντων.

23) Xylander legit δέκατον ὄντα ἀπὸ Ἡρακλέους, multo melius, ſive ita invenerit in ſuo codice, ſive ſic emendaverit. [At Xylander, in Graecis quidem, vulgatam lectionem reddidit, tan-

poſtea temporis condiderunt, nullis eam cingerent muris: et qui exercitu per Eleam iret, arma Eleis traderet, egreſſusque eorum fines reciperet, et Iphitus Olympicum certamen inſtitueret conſecratis ad hunc modum Eleis. Ita in cauſa fuerunt, cur Elei creſcerent. Reliquis enim continenter in ſe bella gerentibus, ſolis Eleis perpetua fuit pax: neque ipſis modo, ſed et eorum hoſpitibus. Qua occaſione maxima ibi hominum copia exſtitit. At vero Pheido Argivus, decimus a Temeno, et omnibus

μεν δ' ὑπερβεβλημένου τοὺς κατ' αὐτὸν, ἀφ' ἧς τὴν Elea.
τε λῆξιν ὅλην ἀνέλαβε τὴν Τημένου διασπασμένην εἰς

tantum in verſione adpoſuit *decimus ab Hercule* T.] Nam ex Satyro apud Euſebium numeratur Phidon ab Hercule undecimus, et cum eo conſentit Chronicum marmoris Arundeliani linea 46. Forte plures fuerunt Phidones in ea progenie. Sed de primo Phidone famigerato illo loquitur, quem Satyrus undecimum ab Hercule, numerat, ipſum nempe Herculem includendo. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr.* p. 308. De duobus Phidonibus cogitaverat etiam Lydiatus ad illud marmor. p. 257. ed. Maittair. Nempe cum decimus fuerit a Temeno, Ariſtodemi fratre, et hinc tertius decimus ab Hercule, alium hunc fuiſſe putat, et ſaltem nepotem vel pronepotem Phidonis, qui numos cudit, et hinc Strabonem erraſſe, uti lib. 14. p. 633. in Neleo, Mileti conditore. At eundem habet etiam Herodotus 6, 27. qui numos primus cudit et Olympicos ludos inſtauravit. Cum tamen Temenus ipſe fuerit ex Heraclidis, ut multi teſtantur, eius quippe abavus Hercules, aliquantum diſcrepant aetates et hic Phidon longiſſime inde removetur. Fuit quidem etiam Phidon Corinthius ſecundum Ariſtotelem de re publ. 2, 6. cui menſurarum et ponderum inventionem adeo tribuit Didymus apud Schol. ad Pindari Olymp. 13, 17. Sed et idem ad v. 27. Corinthiis haec eum inveniſſe ſcribit, et Argivum vocat, uti alii plures, et Syncellus in Chronogr. p. 158. et 203. (ed. Ven.) qui ab Hercule undecimum, a Temeno ſeptimum fuiſſe addit, ſimulque in poſteriori loco eius (Carani quidem proprie, ſed qui Phidonis frater fuit) genealogiam, etſi numeris ſuis mancam, ex Diodoto proponit. Quodſi Argivus hic teſte Pauſania 6, 22, 2. Olympiade octava vixit, haec inde exſiſtit ſubputatio: Olympias 8. incidit in annum Periodi Iulianae 3967. Iam vero ex marmore illo Phidon vixit annos 631. ante Diognetum archonta Athenienſium, qui fuit Olymp. 129. ſ anno

Per

bus ſuae tempeſtatis principibus potentia praeſtans (qua

uſus et totam Temeni ſucceſſionem in plures divulſam

par-

Elea. πλείω μέρη· καὶ μέτρα ἐξεῦρε τὰ [24] Φειδώνεια καλούμενα, καὶ ϛαθμούς, καὶ νόμισμα κεχαραγμένον, [25] τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀργυροῦν· πρὸς τούτοις, ἐπιθέσθαι καὶ ταῖς ὑφ' Ἡρακλέους [26] αἱρεθείσαις πόλεσι, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀξιοῦν τιθέναι αὐτὸν, οὓς ἐκεῖνος ἔθηκε· τούτων δὲ εἶναι καὶ τὸν [27] Ὀλυμπιακόν· καὶ δὴ βια-

Per. Iul. 4451. unde ſi detraxeris 631. remanent anni 3820, non 3967, quae rationes invicem diſcrepant annis 147. At marmor Archiam, qui Corintho coloniam Syracuſas deduxit, decimum facit a Temeno eumque 494. annis ante Diognetum (h. e. an. 4451. Per Iul.) vixiſſe addit, unde efficitur annus Per. Iul. 3957. qui parum discrepat ab Olympiade octava Pauſaniae et a marmoris ratione, 631 annis ante Diognetum. Sed pluribus ea hic excuti nequeunt. Si quis tamen plura nunc deſiderat, conſulere poteſt prolixam de Phidone diſputationem Larcherii (v. Memoires de Litterature — de Paris Tom. 46. p. 27-50.) qua vulgatam lectionem ſuſtentare nititur, quae certe invitis maxime libris omnibus mutari non debet. Ἡρακλέης tamen in verſione reddidit Penzelius.

24) Venet. Φειδώνια, ut Pollux 10. 46. ſ. 179. Sed per ει reliqui, et ſic Schol. Pindari ad Olymp. 13. 27.

25) Moſc. τότε ἀλλά.

26) Caſaubonn. Bemb. Moſc. αἱρεθείσαις.

27) Strоz. Pariſ. Ὀλυμπικὸν, uti antea in Moſc. α poſt inſerto. Tales variationes in ſimilibus aliquoties iam notatae ſunt.

partes ad ſe recepit, et menſuras invenit, quae Pheidoneae dicuntur, atque ponderа, et monetam cum aliam, tum argenteam procudit) is ergo Pheido praeter alia facinora adortus eſt etiam eas urbes, quas quondam Hercules ceperat, ſibique hoc vindicavit, ut ea ipſe certamina procuraret, quae ab Hercule fuerant inſtituta: de quorum numero fuit etiam Olympicum. Et qui-

διαταράμενον ἐπελθόντα θεῖναι αὐτὸν, οὔτε τῶν Ἠλείων ἐχόντων ὅπλα, ὥστε κωλύειν διὰ τὴν εἰρήνην, τῶν τε ἄλλων κρατουμένων τῇ δυναστείᾳ· οὐ μὴν [24] τούς γε Ἠλείους [25] ἀναγράψαι τὴν θέσιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ ὅπλα κτήσασθαι διὰ [26] ταῦτα, καὶ ἀξιαμένους ἐπικουρεῖν σφίσιν αὐτοῖς· συμπράττειν δὲ [27] καὶ Λακεδαιμονίους, εἴτε φθονήσαντας τῇ διὰ τὴν εἰρήνην εὐτυχίᾳ, εἴτε καὶ συνεργοὺς ἕξειν νομίσαντας πρὸς τὸ καταλύσαι τὸν Φείδωνα ἀφῃρημένον αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν τῶν [28] Πελοποννησίων, [29] ἣν ἐκεῖνοι προσκέκτηντο· καὶ δὴ καὶ [30] συγκαταλύσαι τὸν Φείδωνα· [31] τοὺς δὲ Elea.

K 5 συγ-

28) Paris. Mosc. τύς τε· Stroz. 1. tantum τύς.

29) Gem. Pletho ἀναιρεθῆναι. At ἀναγράφειν vox in hoc nexu usitata, pro qua Pausanias 6, 22, 2. γράφειν ponit. Illa hoc sensu infra p. 374. f.

30) Casaubonn. Paris. Mosc. τοῦτο, quod etiam stare possit.

31) Particula in Stroz. abest.

32) Stroz. Πελοποννήσων.

33) Desunt haec ad προσκέκτηντο in Stroz. 1. et Ven. Pro ἣν ἐκεῖνοι in spatio vacuo, quod relictum mansit in Paris. recentior manus in Mosc. inseruit: ταύτην γὰρ εἶχον.

34) Gem. Pletho καταλύσαι. At illud aptius.

35) Stroz. minus bene τὸν δέ.

quidem in Olympiam profectus obtinuit, ut ipse certamini isti praeesset: cum neque Eleis ad propulsandum arma essent, in diuturna versatis pace, neque aliis, quos ille sua potentia oppressérat. Elei autem non retulerunt in tabulas istam certaminis inscriptionem: sed armis paratis defendere sese ceperunt, usi ad hoc auxilio Lacedaemoniorum: sive hi Eleorum felicitati a pace profectae invidebant, sive horum subsidio se Pheidonem sperabant deiecturos, qui ipsis pristinum in Peloponnesios principatum ademerat. Sane et ope usi Eleorum Spartani Pheidonem ever-

Elea. συγκατασκευάσαι τοῖς Ἠλείοις τήν τε Πισᾶτιν, καὶ τὴν Τριφυλίαν. Ὁ δὲ παράπλους ἅπας ὁ τῆς νῦν Ἠλείας, μὴ κατακολπίζοντι, [36] χιλίων ὁμοῦ καὶ διακοσίων ἐστὶ σταδίων. Ταῦτα μὲν περὶ τῆς Ἠλείας.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἡ δὲ Μεσσηνία συνεχὴς ἐστι τῇ Ἠλείᾳ, περινεύουσα τὸ πλέον ἐπὶ τὸν νότον, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. Αὕτη δ' ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ὑπὸ [1] Μενελάῳ ἐτέτακτο, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς· ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη· τὴν δὲ νῦν ὀνομαζομένην πόλιν [2] Μεσσήνην,

36) Verba χιλίων — Ἠλείας desunt in Venet. Stroz. χιλίων σταδίων.

1) Euſtathius ad Homer. Il. β. 582. p. 223. Baſ. tantum reddit hinc ἦν, uti in his verſari ſaepe ſolet.

2) Pariſ. Moſc. Μεσσώνης, quae forma nec Graecis eſt inuſitata. Sic fere paullo ſuperius reddebat idem πόλιν Ἠλείων pro πόλιν Ἠλείαν. Malui tamen hic cum ceteris Mſſ et Euſtathio c. l. vulgatam adhuc formam ſervare.

everterunt, et Eleis ad obtinendam Piſatidem ac Triphyliam adiumento fuerunt. Tota, quanta nunc eſt, Elea circumitur navigatione, ſi quis ſinus non intret, ſtadiorum ϛιϛ cc. Hactenus de Elea.

CAP. IV.

§. 1.

Continuo poſt Eleam eſt Meſſenia, maiore ſui parte ad auſtrum vergens ac mare Libycum. Haec Troiani belli tempore Menelao paruit, cum eſſet pars Laconicae: nomen regioni fuit Meſſene; quae enim nunc dicitur urbs Meſſena, cuius arx

ναν, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη ὑπῆρξεν, οὕπω συνέβαι- Messenia.
νεν [3] ἐκτίσθαι· μετὰ [4] δὲ τὴν Μενελάου τελευτὴν, ἐξα- P. 359.
σθενησάντων τῶν διαδεξαμένων τὴν [5] Λακωνικὴν, οἱ Νη-
λεῖδαι τῆς Μεσσηνίας ἐπῆρχον. Καὶ δὴ κατὰ τὴν
τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον καὶ τὸν τότε γενηθέντα με-
ρισμὸν τῆς χώρας, [6] ἦν Μέλανθος βασιλεὺς τῶν
Μεσσηνίων, καθ' αὑτοὺς τασσομένων· πρότερον δ'
[7] ὑπήκοοι ἦσαν [8] τῷ Μενελάου. Σημεῖον δέ· ἐκ γὰρ
τῆ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ τῆ συνεχοῦς Ἀσιναίου
λεγομένου ἀπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀσίνης, αἱ ἑπτὰ
ἦσαν

3) Mosc. ἐκτίσθαι.

4) Δὲ ex hac sede proiicitur in Paris. et Mosc. post ἐξασθενησάντων, Scrimgerr. omnes adponunt μετὰ τὸν μέν.

5) Ita Casaubon. Vatic. Ven. Paris. Gem. Pletho, quod et retulit Guarinus. Vulgo ἀρχὴν, quod invexit Aldus. Alteram tamen lectionem probant praecedentia, et sic causa, adiecto tempore, distinctius exponitur, cur Messenia, pars antea Laconicae, suos nacta sit principes. Dedi id igitur librorum praeceptis.

6) Mosc. ex correctione ἦν.

7) Casaubon. Mosc. et ante correctionem Paris. ὑπήκοοι, quod alienum est. Ne autem haec narrationis pars, iterum obtrusa, redundare videatur, faciunt subsequentia, ad quae hinc transitum parat.

8) Absque articulo Scrimger. omnes.

ars fuit Ithoma, tum nondum fuerat in Laconica condita. Post obitum Menelai, cum, qui in Laconica successerant, viros amisissent, in Nelidarum potestatem venit Messenia. Et vero sub reditum Heraclidarum et, quae tum facta est, dictionum distributionem, Messeniorum rex fuit Melanthus, peculiare regnum habentium, cum olim fuissent subditi Menelao. Cuius rei argumentum est, quod a Messeniaco sinu et eo, qui a Messeniae Asina Asinaeus dicitur, septem urbes sitae fuerunt illae, quas se

Messenia. ἦσαν πόλεις, ἃς ὑπέσχετο δώσειν [9] Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ·

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ [10] Ἱρὴν ποιήεσσαν·
[11] Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
Κολλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·

οὐκ ἂν [12] τάς γε μὴ προσηκούσας μήτ' αὐτῷ, μήτε τῷ ἀδελφῷ, ὑποσχόμενος. Ἐκ δὲ τῶν Φηρῶν καὶ [13] συστρατεύσαντας τῷ Μενελάῳ δηλοῖ ὁ ποιητὴς, [14] τὸ μὲν

9) Mosc. ὁ Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ.

10) Accentum retraxi, quem antea editiones in ultima locabant, Grammaticorum praeceptionem secutus, cum sit nomen proprium, non adiectivum ἱρὴν ex ἱερὴν contractum. Cf. Eustath. et scholia in Homeri edit. Villoiſ. ad Il. 9, 150. etsi ibi vulgo Ἱρὴν etiam fertur. Sic vero olim Kuhnius ad Pausan. 4, 30. p. 353. non solum volebat, sed et cum spiritu leni, Ἵρην, uti legitur in Pausania ex Homeri loco, et in Homero ipso libri etiam quidam habent

11) Ald. Φυράς τε et post Ἔπειαν. Posterius etiam ita dat Hopper.

12) Mosc. et ex edd. Ald. Hopper. τάς τε.

13) Casaubonn. Pariſ. συστρατεύοντας. Stroz. Gem. Pletho συστρατεύοντας.

14) Verba haec ad κόλπῳ desunt in Ven. et Gem. Plethone. Post τὸν μὲν et τὸν δὲ, uti antea exhibebant editiones, lacunam in suis libris relictam invenit Casaubonus, ut tantum restaret τὸν μὲν . . . . . καὶ et τὸν δὲ . . . . ἐν τῷ, quod idem de Scrimgerr. notatum erat. In Mosc. pro τὸν μὲν legitur τὸν δὲ, unde

se Achilli daturum Agamemnon pollicebatur:

Cardamylen, Enopenque, herbosae moeniaque Hirae,
Divinas Pherasque, sitam inter prata Antheiam,
Pulcramque Aepeian, et palmite Pedasion aptam.

Neque enim promitteret, quae neque ipsius essent, neque fratris. Quia etiam recenset Homerus, qui cum Menelao ad bellum iuerint Pho-

μὲν καὶ [15] συγκαταλέγων τῷ Λακωνικῷ καταλόγῳ· τὸ δὲ ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Ἔστι ἡ δὲ [16] Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν· κοινὴ δ' ἐστὶν ἀμφοῖν ἄκρα, μεθ' ἣν τὸ Κορυφάσιον, καὶ ἡ Κυπαρισσία· ὑπέρκειται δ' ὄρος ἐν ἑπτὰ σταδίοις τὸ Αἰγαλέον τούτου τε καὶ τῆς θαλάττης. Messenia.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακὴ, ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν· [1] κατεσπασμένης δὲ ταύτης, ὑπὸ

unde ſpatium vacuum unius vocis adparet, et poſt pro τὸν δὲ trium vocum ſpatium vacuum. Poſteriorem partem ita etiam adfectam oſtendit Pariſ. Caſaubonus tenebricoſo loco lucis aliquid adferri poſſe putat, ſi legatur, τὸ μὲν — τὸ δέ. Atque ita intellexit Guarinus. Vertit enim: *Cum partim Laconico cetui, partim Meſſeniaco annumeret ſinui*; eumque fere ſecutus eſt Penzelius in verbis prioribus. Sic vero dedi et ego, ut ſenſus exſiſteret.

15) Uti nunc quidem conſpicitur locus, melius habet, quam quod ſubminiſtrant Vatic. Pariſ. Moſc. et Caſaubonn. quippe in quibus legitur *συγκαταλέγει*.

16) Ven. Medic. *Μεσσηνία*, ut Strabo antea. Alii *Μεσσήνη* cum Guarino, (*Meſſina*) quod etiam, monente Stephano, de regione dicitur.

1) Vatic. *κατεσπαμένους*, *ους* pro *ης*. Sed illud noſtro frequentatur in hoc nexu. Poſt Pariſ. *ἐπὶ τῷ Κορυφασίῳ*· Moſc. cum Vatic. *ὄντων*, ſolemni confuſione.

Pheris nati: alterum in Laconico catalogo inſerens, alterum in Meſſeniaco ſinu. Eſt autem Meſſene poſt Triphyliam: et eſt ambabus commune promontorium, poſt quod Coryphaſium eſt et Cypariſſia. Inde et a mari ſeptem ſtadiis ſitus eſt mons, Aegaleum nomine.

§. 2.

Sub quo antiqua Pylus Meſſeniaca ſita fuit: qua diruta Pyliorum nonulli ſub Co-

Meſſenia. ὑπὸ τῷ Κορυφασίῳ τινὲς [2] αὐτῶν ᾤκησαν· [3] προσέκτισαν δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι τὸ δεύτερον ἐπὶ Σικελίαν πλέοντες μετ' Εὐρυμέδοντος καὶ [4] Στρατοκλέους, [5] ἐπιτείχισμα τοῖς Λακεδαιμονίοις. Λύτῃ δ' ἐστὶ [6] καὶ

2) Deeſt in duobus Strozz.

3) Hoc praebent omnes mei codices cum Caſaubonianis, idemque reddidit Guarinus; (*reaedificant*) tantum Scrimger. προσέκτισαν, ex nota utriusque literae commiſtione. Suſtinet etiam hanc lectionem vox δεύτερον, et quae narrant Thucydides 4, 3. et Diodor. 12, 61. Ita etiam maluerat Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 309. Quare audiendi ſunt codices potius, cum προσεκτήσαντο, quod evulgatum ab Aldo propagaverant reliqui, ſimpliciter damnari nequeat; nam et Thucydides 4, 6. in. adhibet καταλαμβάνω. Sed illud praecedentem etiam narrationem propius adficit.

4) Hic recte haeſerunt Caſaubonus et Palmerius c. l. cum Stratoclis nulla in hac expeditione fiat mentio, cuius ducem facit Eurymedontem et Sophoclem Thucyd. 4, 2. quod quidem vel ex Thucydide ignorare non poterat Strabo. Hinc Palmerius ſubſtituit Σοφοκλέους, recepitque in interpretatione Penzelius. Attamen nimis violenta haec eſt invitis libris omnibus emendatio; mollior, quam propoſuit Weſſelingius ad Diodor. Sic. 12, 60. p. 519. μετ' Εὐρυμέδοντος ἐπὶ Στρατοκλέους, i. e. Archonte Stratocle, uſitata illa forma, ipſoque nomen et tempus probante Diodoro. Ita vero Strabo unum, quod fit, poſuit ducem, cum proprie tres omnino eſſent, Eurymedon, Sophocles et antea Pythodorus, etſi Pylum vere cepit Demoſthenes. Quae quidem inluſtriora reddent Thucydides 4, 2. ſqq. et Dodwelli Annales Thucydidei ad annum 7. belli Peloponneſiaci.

5) Moſc. diviſe ἐπὶ τείχισμα.

Coryphaſio ſedes poſuerunt. Occuparunt autem Athenienſes ſecundo in Siciliam navigantes, Eurymedonte et Stratocle ducibus, eaque uſi ſunt adverſus Spartanos munitione. Ibi eſt etiam Cypa-

[6] καὶ ἡ Κυπαρισσία ἡ Μεσσηνιακή· [7] καὶ ἡ [8] προσκει- Messe-
μένη πλησίον τῆ Πύλου Σφαγία νῆσος· ἡ δ' αὐτὴ καὶ nia.
Σφακτηρία λεγομένη, [9] περὶ ἣν ἀπέβαλον [10] ζωγρία
Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους ἐξ ἑαυτῶν ἄνδρας ὑπ'
Ἀθηναίων [11] ἐκπολιορκηθέντας. [12] Κατὰ δὲ τὴν πα-
ραλίαν ταύτην, [13] αἱ τῶν Κυπαρισσίων πελάγιαι πρό-
κειν-

6) Desunt haec in Ven. et Gem. Plethone.

7) Post καὶ spatium trium circiter vocum omissarum cernitur in Paris. Mosc. Stroz. Vatic. 174. Tum in Paris. et Mosc. inde sequitur iterum καὶ, quae loci nomen excidisse indicant.

8) Casaubonus malit παρακειμένη, aut παρατεταμένη, ex Diodoro 12, 61, et Thucydide 4, 8. ubi tamen et παρατείνουσα legitur et ἐγγὺς ἐκκειμένη. Equidem vulgatam omnium librorum lectionem lacessendam non puto. Utroque recte, etsi altera Casauboni emendatio insulae simul formam complectitur.

9) Gem. Pletho ἐν ᾗ, quod propius facit ad Thucydidem 4, 31. 38. Diodor. 12, 63.

10) Vulgo ζωγρεία. Paris. Mosc. ζωγρίᾳ, uti constanter omnes lib. 7. p. 305. meliori quidem ratione, cum a ζωγρία, non ζωγρέω deiccndat. Variatur tamen ita saepe in libris. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 7, 11. Servandi etiam tenoris causa dedi per ι, uti olim et hic Aldus cum Hoppero.

11) Paris. ἐκπολιορκηθέντας, quod caret usu, certe quidem cognito. Passivum sic legitur apud Thucyd. 1, 131. aliosque passim, nec forte locum omnino habeat per ι.

12) Absunt κατὰ δὲ in Paris.

13. Ald. Hopper. Xyl. ταύτην αὐτῶν Κυπαρισσίων. Casaubonus vult, aut καὶ eiici, aut legi καὶ τῶν. Tum Paris. Κυπαρισσῶν. De varietate terminationis Κυπαρισσία et Κυπαρισσιαί, ut Θουρία et Θούριαι et similia, monuit Sylburg. ad Pausan. 4, 33.

pariſſia Meſſeniaca, et inſula Sphagia ſeu Sphacteria prope ante Pylum ſita, apud quam inſulam Lacedaemonii ccc ſui corporis viros amiſerunt ab Athenienſibus expugnatos. In hac maris ora Cyparisſiorum ſitae ſunt duae in-

Meſſe-nia. κειται δύο νῆσοι προσαγορευόμεναι Στροφάδες, τετρακοσίους ἀπέχουσαι μάλιστά πως τῆς ἠπείρου σταδίους, ἐν τῷ Λιβυκῷ καὶ μεσημβρινῷ πελάγει. Φησὶ δὲ Θουκυδίδης, ναύσταθμον ὑπάρξαι τῶ Μεσσηνίων ταύτην τὴν Πύλον· διέχει δὲ [14] Σπάρτης [15] σταδίους τετρακοσίους.

§. 3.

Ἑξῆς δ' ἐστὶ Μεθώνη· ταύτην δ' εἶναί φασι τὴν ὑπὸ τῦ ποιητῦ Πήδασον προσαγορευομένην μίαν τῶν ἑπτὰ, ὧν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλλεῖ [1] Ἀγαμέμνων· ἐνταῦθα Ἀγρίππας τὸν τῶν Μαυρουσίων βασιλέα τῆς Ἀντωνίου στάσεως ὄντα Βόγον, κατὰ τὸν πόλεμον τὸν [2] Ἀκτιακὸν διέφθειρε, λαβὼν ἐξ ἐπίπλου τὸ χωρίον.

§. 4.

33. p. m. 363. Forte tamen, quia Κυπαρισσία praecedit, rectius exhibuit Pariſ. Κυπαρισσῶν, de incolis, de quibus ſupra p. 345. in.

14) Addito τῆς Stroz. et Moſc.

15) Omittunt Scrimgerr. omnes, Pariſ. Moſc.

1) Praemiſſo articulo Scrimgerr. omnes et Moſc. Tum Pariſ. Ἀγρίπας.

2) Ἀκτιακὸν edd. ante Caſaubonum, qui repoſuit uſitatam formam, a libris etiam hic praelatam.

inſulae, quae Strophades dicuntur, in mari Africo et meridiano, cccc fere a continente ſtadiis. Pylum hanc Meſſeniis fuiſſe navium ſtationem Thucydides refert.

§. 3.

Deinceps eſt Methone: hanc aiunt ab Homero Pedaſum dictum eſſe, unam de ſeptem urbibus Achilli ab Agamemnone promiſſis. Ibi Agrippa in bello Actiaco, urbe primo navium appulſa potitus, Bocchum Mauruſiorum regem, qui Antonii partes ſequebatur, interfecit.

§. 4.

§. 4. Meſſe nia.

Τῇ δὲ Μεθώνῃ [1] συνεχὴς ἐστιν ὁ Ἀκρίτας, ἀρχὴ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Ἀσιναῖον, ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης [2] πρώτης ἐν τῷ κόλπῳ, ἀμωνύμου τῇ [3] Ἑρμιονικῇ. Αὕτη μὲν οὖν ἡ ἀρχὴ πρὸς δύσιν τοῦ κόλπου ἐστί· πρὸς ἕω δὲ αἱ καλούμεναι Θυρίδες, ὅμοροι τῇ νῦν Λακωνικῇ τῇ κατὰ [4] Κυναίθιον καὶ Ταίναρον. Μεταξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις ὁ [5] Τύλος ἐστί· καλεῖται δ' ὑπό τινων [6] Οἴτυλος. p. 360

1) Vitioſe Xyl. ὑπὸ ἐχέ.

2) A πρώτης ad τῷ κόλπῳ ſcr. mancus eſt Ven. cum Strez. 1. quippe qui tantum habent verba ἀμωνύμου τῇ Ἑρμιονικῇ.

3) Moſc. Ἑρμιονικῇ renuente uſu.

4) Vocabulum hoc cum καὶ deeſt in Strez. 1. Ven. et Gem. Plethone. Pariſ. dat Κυναίθιον.

5) Ven. Moſc. cum Guarino, Aldo et Hoppero Πύλον. Male. Gem. Plethο ὁ Οἴτυλος, ceteri ὁ Τύλος. Hinc dubia exſiſtit in ſubſequentibus lectio, qualem in Homero Il. 2, 585. agnoſcunt peritiores interpretes et alii auctores. Illud adparet ex Euſtathio et ſcholiis Villoiſonianis, quae pro Οἴτυλος propugnant, et male τὸ οι avulſum contra Homeri morem et hiſtoriae fidem volunt praelata Pherecydis auctoritate. Refutat etiam Euſtathius ad c. l. quia *Tylos* nuſquam reperiatur, *Tylis* quidem in Thracia occurrat. Atque ita Οἴτυλος probat etiam Pauſanias 3, 25. extr. et potiorem formam facit Stephanus ex conditoris, Oetyli, nomine, quod etiam ſcholia Villoiſ. habent. Ne-

§. 4.

Continuus eſt Methonae Acritas, initium Meſſeniaci ſinus, qui et Aſinaeus dicitur ab Aſine, quod primum eſt in eo ſinu oppidum, eiusdem cum Hermionica Aſina nominis. Hoc ſinus initium eſt verſus occaſum: verſus ortum autem Thyrides, quae dicuntur, confines ei, quae nunc eſt Laconicae iuxta Cinaethium et Taenarum. Medio loco, ſi a Thyridibus initium ſumas, Tylus eſt, quem nonnulli Oetylum vocant:

Meſſe-nia. λος· εἶτα Λεῦκτρον τῶν ἐν [7] Βοιωτίᾳ Λεύκτρων ἄποικος· εἶτ' ἐπὶ πέτρας [8] ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη· εἶτα Φηραί, ὅμορος Θουρίᾳ καὶ [9] Γερήνοις, ἀφ' οὗ τό-

Neque tamen, ſi recte habet vox ſubſequens Οἴτυλος, reiici hic debet ὁ Τύλος, cum de utraque lectione opinionumque diverſitate monuerint diſerte Homeri interpretes et Stephanus ſ. v. Οἴτυλος, etſi inverſa ratione ſic, ut plerisque tribuant iisque doctioribus Οἴτυλος, nonnullis tantum Τύλος. Ad quae ſi velis Strabonem componere, legendum in hoc loco videatur Οἴτυλος, poſt Τύλος, quod quidem praeſtet, quam Βαίτυλος cum libris ſubſtituere, de quo deinceps dicendum erit.

6) Pariſ. Moſc. Ven. Vatic. 173. 174. Gem Pletho, Guarinus, Aldus, Hopperus Βαίτυλος. At obiicitur difficultas, quod nemo talem urbem novit, nec eam lectionem adtigerunt commemorati proxime auctores; recepta haec a Xylandro forma, quam et alii quidam codices praetuliſſe videntur, movenda non eſt.

7) Strab. 1. ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

8) Pariſ. Moſc. Medic. Vatic. Scrimget. ἐρυμνή. Vitioſe ex noſtro Euſtathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640, 7. Baſ. refert ἐπὶ πέτρας ἐρεμνῆς, uti poſt pro Θουρίᾳ, quod ipſe Strabo probat in ſeq. Φηραὶ ὅμορος Φηρίᾳ καὶ Γερηνίᾳ. Φηραὶ autem ſuſtinent omnes libri, ut Homericam formam in recenſu Homericorum locorum ſervare hic maluerit Strabo, etſi infra Pariſ. habet Φαρῆς, uti Pauſan. 4, 30, 2. 31. in. Stephanus h. v. et alii.

9) Vulgo Γερηνίοις. Quod tamen repoſui, exhibent Caſaubonn. Ven Gem. Pletho referuntque Euſtathius ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. 30. qui in ſuperiori loco ferebat Γερηνία, quod et hic in margine adſcripſerat Meurſius. At licet Γερηνία Strabo non reſpuat, Γερήνους tamen non ſolum propius accedit ad vulgatam lectionem, ſed et adeo a Mſſ. probatur, adſtipulante ipſo narrationis nexu qui in ſubiecto gentili praeceden-

cant: inde Leuctrum, Boeotiae Leuctrorum colonia: poſt Cardamyla in ſaxo natura munito ſita: inde Pheraae, Thuriae confines et Gerenis, a quo loco Neſtorem

aunt

τέτου Γερήνιον τὸν Νέστορα κληθῆναί φασι, διὰ τὸ ἐν- Messe-
ταῦθα σωθῆναι αὐτὸν, [10] ὡς περιεῤῥήκαμεν. Δείκνυται nia.
δ' ἐν τῇ Γερηνίᾳ [11] Τρικκαῖον ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ, ἀφί-
δρυμα τοῦ ἐν τῇ Θετταλικῇ Τρίκκῃ. Οἰκίσαι δὲ λέ-
γεται Πέλοψ τό, τε Λευκτρον, καὶ Χαράδραν, καὶ
[12] Θαλάμους, τοὺς νῦν Βοιωτοὺς καλουμένους, τὴν
[13] ἀδελφὴν Νιόβην ἐκδοὺς Ἀμφίονι, καὶ ἐκ [14] Βοιωτίας
ἀγέμονές τινας. [15] Παρὰ δὲ Φηρὰς Νέδων ἐκβάλ-
λει, ῥεῖν διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας·

dens loci nomen desideret, si vel Strabo ipse non diserte indicasset. Alias per inversionem utrumque ponere licet, uti loca docent ab Heynio ad Apollodor. 1, 9, 9. p. 154. sq. proposita.

10) Haec duo vocabula desunt in Stroz. 1. et Ven.

11) Aldus, Hopper. hic et post simplici κ. Male. Sic deinceps uterque εἰκῶς.

12) Videtur legendum Θαλάμους ex Stephano h. v. Polybio 16, 16, 3, et 8. Pausania 3, 2, 6. Forte utrumque fuit in usu, uti Leuctrum (uti noster supra et Plutarch. in Pelopida c. 20. f.) et Leuctra; (apud Pausan. c. l. in hoc nexu et situ.)

13) Paris. Mosc. Stroz. 1. praemittunt δέ.

14) Adiecto articulo Paris. Mosc. Verba καὶ ἐκ — τινὰς in Stroz. 1. desiderantur, uti mox in Gem. Plethone ἕτερος — Νέδας.

15) Ven. Stroz. cum edd. ante Casaubonum περί. Minus hic bene. Pro Φηρὰς Paris. Φηρέας.

sisse Gerenii nomen habere, quod sit ibi, ut diximus, servatus. In Gerenia fanum Aesculapii Triccaeum monstratur, positum imitatione eius, quod est Tricae in Thessalia. Dicitur autem Pelops condidisse Leuctrum, Charadram, et Thalamos, qui nunc Boeotii appellantur, cum sororem Nioben Amphioni in matrimonium collocaret, eoque ex Boeotia quosdam acciviſſe. Apud Pheras Nedo fluvius in mare exit, lapsus per Laconicam, alius a Neda amne: habet autem nobile templum Ne-

du-

Meſſenia. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον [16] Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν [17] Πεπιέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος· ἐξ οὗ φασιν [18] οἰκίσαι Τήλεκλον [19] Ποιήσσαν, καὶ Ἐχειὰς, καὶ Τραγιον.

§. 5.

Τῶν δὲ προταθεισῶν ἑπτὰ πόλεων τῷ Ἀχιλλεῖ, περὶ μὲν Καρδαμύλης καὶ Φηρῶν εἰρήκαμεν, καὶ Πηδάσου. Ἐνόπην δ' οἱ μὲν τὰ [1] Πέλανά φασιν, οἱ δὲ τόπον τινὰ περὶ Καρδαμύλην, οἱ δὲ τὴν Γερηνίαν. Τὴν δὲ [2] Ἱρὴν κατὰ τὸ ὄρος δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν [3] Μεγα-

16) Augent articulo Moſc. Stroz.

17) Moſc. Πεπιέσσῃ. Stroz. Πεπέσσῃ. Simplici σ, uti poſt Ald. Hopper. Tum Pariſ. mutato ordine ἱερὸν Νεδουσίας.

18) Pariſ. Moſc. Ald. Hopp. οἰκῆσαι.

19) Pariſ. Moſc. tantum Πο ſpatio inde vacuo relicto. Verba ἐξ οὗ ad Τράγιον Ven. et Stroz. non habent.

1) Moſc. Πέλασνα.

2) Dedi, ut ſupra, pro Ἱρήν. Ald Hopper. Xyl. Ἱερήν.

3) Euſtathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Baſ. μεγάλην πόλιν hinc adlegat, quod et alibi legitur in Mſſ Cf. ad p. 385. 388. At malui in hoc alios ſequi et uſitatiorem formam ſervare. Aliud eſt, quando compoſita feruntur ipſa locorum nomina ex duobus ſubſtantivis, ubi Graeci integras formas retinent, cuius exempla multa in Aegyptiarum urbium recenſu occurrunt. Monuit de eo exemplis propoſitis Salmaſius ad Solinum p. m. 536. a.

duſiae Minervae: ſed et Poeeeſſa habet Minervae Neduſiae templum, nomen habens a Nedonte loco quodam, in quo aiunt Teleclum condidiſſe Poeeeſſam, Echeias et Tragium.

§. 5.

Quod ad ſeptem illas Achilli oblatas urbes attinet, de Cardamyla, Pheris ac Pedaſo dictum eſt. Enopen eſſe putant alii Pelana, alii locum quendam Cardamylae vicinum, alii Gereniam. Hieram ſive Hiram oſtendunt ad montem, qui ſitus eſt in via, quae a Megalopoli Ar-

ca-

γαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας ὡς ἐπὶ [4] Ἀνδανίαν [5] ἰόντι, ἣν ἔφαμεν Οἰχαλίαν ὑπὸ τῦ ποιητῦ [6] κεκλῆσθαι· [7] οἱ δὲ τὴν νῦν [8] Μεσσόλαν οὕτω [9] καλεῖσθαί φασι, καθήκουσαν εἰς τὸν μεταξὺ κόλπον τῦ Ταϋγέτου καὶ [10] τῆς Μεσσηνίας. Ἡ δ' [11] Αἴπεια νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον [12] Φηραῖς· ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ, [13] ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Ἀπὸ δὲ τῆς Messenia.

4) Mosc. τὴν Ἀνδανίαν, reliqui cum Eustathio neglecto articulo. Ald. Hopper. Ἀρδανίαν.

5) Casaubonn. aliqui, Vatic. Paris. Mosc. Stroz. Ven ἰόντων. Recte alii cum Eustathio c. l. ἰόντι, quod editionibus praeivit etiam Aldus.

6) Antea εἰρῆσθαι. Casaubonn. Vatic. Scrimger. Ven. Paris. Mosc. κεκλῆσθαι, quod, cum perinde sit, in hoc codicum consensu recepi. Aldus intulit εἰρῆσθαι, forte, quod repetitum offendisset. Eustathius etiam c. l. habet κεκλεῖ.

7) Verba haec ad Μεσσηνίας omiserunt Stroz. I. et Ven.

8) Simplici σ scribunt Aldus, Hopper. Xylander cum Guarino, quam formam, ipsa literarum serie comprobatam, praetulit etiam Stephanus. Contra idem hanc literam geminat in Μέσσαι, ubi Strabo et Pausanias simplici utuntur. Mss. Μεσσόλαν.

9) Casaubonn. κεκλῆσθαι.

10) Revocavi articulum, qui inde a Casaubono exsulabat, secutus in hoc nexu Paris. et Mosc.

11) Ante Xylandrum Ἔστεια.

12) Paris. Φαραῖς, uti p. 361. quod in ipsa oratione Strabonis sit probabilius. At alterum supra certe libri volunt. Tum vero pressius in hoc Homericorum locorum recensu formam etiam Homericam sequitur. Secus infra p. 388.

13) Pro eo ὑφ' οὗ ex ed. Paris. fluxit in Amstelodam.

cadiae urbe ad Andaniam ducit, quam Oechaliam a poëta dici monuimus: alii eam, quae nunc Messola est, ab Homero Hiram dictam volunt, quae pertingit ad lunum, qui est inter Taygetum et Messeniam. Aepeia nunc Thuria vocatur, quam finitimam Pheris diximus: vox celsam significat, quod nomen inde habet, quod in sublimi colle est sita. A Thuria

Meſſenia. Θουρίας, καὶ ὁ Θουριάτης κόλπος· ἐν ᾧ πόλις [14] μία ἦν, τοὔνομα Ῥίον, [15] ἀπεναντίον [16] Ταινάρου. [17] Ἀν-

Θεῖαν

14) Verba μία ἦν τοὔνομα omiſit Ven. Tum Moſc. inverſo ordine Ῥίον τοὔνομα.

15) Caſaubonn. Ven. ἀπεναντία. Stroz. ἀπεναντίαν.

16) Caſaubonn. Stroz. Τενέδου. Ven. Ταινάδου. De Tenedo tamen hic cogitari nequit in urbe Meſſeniae, qualem et facit Stephanus ex noſtro forte.

17) Hunc locum ſic exhibet Gem. Pletho: Ἀνθείαν δὲ τὴν μεταξὺ Μεθώνης καὶ Ἀσίνης ολιγίστατα βαθυλείμων λιχθεῖσαν, ἧς πρὸς — De reliquis libris haec notata habui: Stroz. 1. Ven. omittunt φασὶν, uterque etiam in ſeq. τῶν Μεσσηνίων πόλεων, quae poſteriora verba nec legit, qui reliqua accurate reddit, Euſtathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Baſ. Idem etiam de uno codice adfirmat Caſaubonus. Pro ολιγίστατα Ven. ολιγίστατα, vitioſe, uti edd Pariſ et Amſtelod. βαθυλείμη pro βαθύλειμον Homeri, quod habent cum Mſſ. Ald. Hopper et Xylander. Scilicet τὸ ο in editione Caſauboni prima exciderat, βαθύλειμον, quod ſic poſtea mutatum reddiderunt. Xylander deeſſe hic aliquid monuerat Caſaubonus locum corruptum aut potius mutilum cenſet, quia poſt verba μεταξὺ Ἀσίνης duorum urbium nomina deſint, alterum eius, inter quam et Aſinam dicitur eſſe haec Anthea Homeri; alterum fuiſſe putat illius urbis nomen, quam voluit eſſe Antheam Homeri; quae quidem ita eſſe non dubitat. Eſſe autem non hodie atque heri corruptum hunc locum, ex Euſtathio [ad Homeri locum] intelligi, qui Strabonis haec verba ita fere, ut hodie eduntur, referat, quaſi locus eſſet integer, quod dici tamen nequeat. Hactenus Caſaubonus. Idem percepiſſe videtur Gem. Pletho, et hinc contractum locum produxiſſe. At Strabo de Anthea duplicem refert Geographorum opinionem. De Thuria idem refert Pauſanias 4, 31. in. Atque ad Antheam hanc pertinere utramque explicationem, docent vocabula οἱ μὲν, οἱ δέ. Tum deſideratur in altera parte duplex urbis nomen. Quod enim vir doctus in meo exemplari edit. Amſtelod. adſcripſerat, non opus eſſe

ria etiam ſinus Thuriates denominatur, in quo unica fuit urbs Rhium, Taenaro oppoſita. Antheiam porro ſunt, qui

Θειαν δὲ οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασὶν, Αἴπειαν δὲ τὴν Μεθώνην· οἱ δὲ τὴν μεταξὺ Ἀσίνης, τῶν Μεσσηνίων πόλεων οἰκειότατα βαθύλειμον λεχθεῖσαν, ἧς πρὸς θαλάττῃ πόλις Κορώνη· καὶ ταύτην δέ τινες Πήδασον λεχθῆναί φασιν ὑπὸ τῶ ποιητῶ. Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός· Καρδαμύλη μὲν ἐπ' αὐτῇ· [18] Φηραὶ δ' ἀπὸ πέντε σταδίων, ὕφορμον ἔχουσα θερινόν· αἱ δ' ἄλλαι, ἀσυμμέτροις κέχρηνται [19] τοῖς ἀπὸ θαλάσσης διαστήμασι. Messenia. p. 361.

§. 6.

Πλησίον δὲ [1] Κορώνης, κατὰ μέσον πως τὸν κόλπον, ὁ Πάμισος ποταμὸς ἐκβάλλει, ταύτην μὲν ἐν

L 4 δε-

esse post verba μεταξὺ Ἀσίνης requirere alterum nomen, quia hoc loco civitates significet in interiore sinus parte post Asinen, id quidem usus particulae in hoc nexu respuit. Tum in sequ. offendit etiam ἧς — πόλις, quod de urbe alia dici nequit. Penzelius, ut sensum loci commodum aliquatenus expediret, multa invertit et inseruit, aliqua etiam invito nexu mutat et aliena componit. Equidem omnibus pensitatis locum non nisi aliorum codicum medica ope sanabilem existimo, talemque, qualis venit, dimisi.

18) Paris. Mosc. Ald. Hopper. Φηγαία. Reliqui cum Eustathio. c. l. et Guarino Φηραί, ex nexu cum superioribus recte.

19) Mosc. τῆς ἀπὸ θαλάττης negligentia librarii.

1) Τῆς praeponunt Paris. et Mosc.

qui ipsam Thuriam intelligant, et Aepeiae nomine Methonam: alii eam regionem, quae inter Asinam est, ex Messeniacis urbibus omnibus appositissime dictam pratis herbosam, cuius urbs est ad mare sita Corone: quam ipsam Pedasum a poëta dici, sunt qui existiment. Sunt autem omnes mari vicinae: nam Cardamyla mari imminet; Pherae ab eo quinque stadiis distant, habentque stationem navium aestivam; reliquae inaequalibus a mari absunt spatiis.

§. 6.

Prope Coronam ad medium ferme sinus ostia sunt Pamisi amnis, ad dextram habentis Coronam et quae dein-

Meſſenia. δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ [2] Πύλος, καὶ Κυπαρισσία· [3] μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινες [4] Ἀρήνην [5] εἶναι νενομίκασι πρότερον,) Θουρίαν δὲ καὶ [6] Φηρὰς [7] ἐν ἀριστερᾷ. Μέγιστος δ' ἐστὶ [8] ποταμῶν τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ, καίπερ οὐ πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους ἐκ τῶν πηγῶν ῥυείς, τῷ ὕδατι δαψιλής, διὰ τῆ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ τῆς Μακαρίας καλουμένης· ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους [9] καὶ πεντή-

2) Καὶ commode abeſt in iisdem Mſſ.

3) Non leguntur haec a μέση ad ἀριστερᾷ in Ven.

4) Vitioſe Ald. Ἀλιην· Hopper. Ἀνίην.

5) In Pariſ. deeſt εἶναι, in Moſc. ſpatium vacuum recentior manus expleverat verbo καλεῖσθαι, forte ex eadem narratione p. 348. f.

6) Stroz. et Pariſ. Φαρὰς. Cf. ſupra.

7) Vatic. 173. Moſc. ἐν, unde ſpatium vacuum ſuccedit. Idem in Pariſ repertum praecedente ἐν.

8) Moſc. mutato hoc ordine: τῶν ἐντὸς ἰσθμῦ ποταμῶν, uti mox δαψιλὴς τῷ ὕδατι.

9) Καὶ ante Caſaubonum exſulabat. Ceterum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 310. Strabonem ſcripſiſſe putat σταδίους ν, unde factum ſit σταδίους σν, quia Pauſanias αὐτόθητις 4, 31, 4. habeat τεσσαράκοντα σταδίοις ἀπὸ τῶν πηγῶν. Quodſi adeo quis duplicem agnoſcat Meſſenem, veterem aliam, aliam novam, quia τῆς νῦν Strabo addit, eadem tamen a Pauſania intelligitur. Τὸ σ ex proxima voce, quod ſit, facile adhaerere potuit.

deinceps verſum occaſum ſunt urbes, quarum ultimae Pylus et Cyparifſia, media Erana, quam nonnulli prius fuiſſe Arenam non recte ſunt opinati: Thuriam et Pheras ad ſiniſtram. Hic fluviorum, qui intra iſthmum ſunt, maximus eſt, quanquam a fontibus non ultra c ſtadia profluat aquae copioſus per planitiem Meſſeniacam et quae Macaria dicitur: abeſt ab hodierna Meſſena ſtadiis ccc. Eſt

τέτταρα. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος [10] Πάμισος χαραδρώδης, μικρὸς, περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικὸν, περὶ οὗ πρίσιν ἔσχον [11] Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου· τὸν δὲ Πάμισον [12] Ἀμαθόν τινες ὠνόμασαν, ὡς [13] προείπομεν. Messenia.

§. 7.

Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην, ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, δεσπόζειν φησὶν [1] [ὡς προειρήκαμεν,] εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥστε τὴν [2] Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ

L 5 τῆς

10) Accentum revocavi ex ultima in antepenultimam. Cf. ad p. 316.

11) Mosc. Μεσσήνιοι, uti post.

12) Paris. Mosc. praeponunt δν, sed omissis verbis proximis δὲ Πάμισον.

13) Mosc. προειρήκαμεν.

1) Absunt hae duae voces, uncis coercitae, a codicibus quibusdam Casaubonianis et Ven. recteque, iudice etiam Casaubono, abesse possunt, cum nihil eiusmodi in superioribus commemoratum legatur. Aut igitur, si Strabonis sunt, effluxit illa narrationis particula, aut memoria lapsus est Strabo, et, quae dicere voluit, dicta etiam esse putavit. Melius uncae admotae retinentur.

2) Hinc ad συναγαγὼν πάντας desunt omnia in Stroz. uno et Veneto. In aliis Mss. varie hic locus agitatur vel truncatur. Vatic. 173. 174 sic: ὅτε τ' ἐνυάλιον ..... βασιλείας τίμιψεν Πύλου τε καὶ Ῥίου ..... ἁμάπτων ποιήσαντα ἰσονόμους πάντας τοὺς Δω-

Est et alius amnis Pamisus exiguus et per convalles labens crebras iuxta Leuctrum Laconicae, de quo Messenii cum Lacedaemoniis Philippo iudice litigaverunt. Supra ostendimus, Pamiso quosdam Amathi nomen facere. Messenia.

§. 7.

Ephorus narrat Cresphontem, Messena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divisisse, ita ut Stenyclarum sitam in medio regio-

nis

Messenia. τῆς χώρας ταύτης κειμένην, ἀποδεῖξαι βασίλειον αὐτῷ τῆς βασιλείας· ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην πέμψαι πρεσβευτὴν εἰς Πύλον καὶ Ῥίον, τοὺς Μεσσηνίους ἅπαντας τοῖς Δωριεῦσιν ἰσονόμους ποιήσοντα· ἀναξιοπαθούντων δὲ τῶν Δωριέων, μεταγνόντα μόνην τὴν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ τοὺς Δωριέας συναγαγεῖν πάντας.

§. 8.

Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους· ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν. Ita vero etiam paucis immutatis alii codices. Pariſ. pro ὅτε τὴν ſpatium adſert; Moſc. omittit τὴν ante Στενύκλαρον, uti poſt uterque ταύτης, et Moſc. τῆς relicto hiatu; tum duo illi codices omittunt ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην et hinc πρεσβευτὴν εἰς, in quo conſentiunt Caſauboniani duo et Strozian. alter. Reliqua inde ſic ferunt codices mei; πέμψαι εἰς Πύλον τε καὶ Ῥίον Ταμείτην (Stroz. Caſaubonn. 1. 2. Ταμεῖτον) ποιήσαντα (Pariſ. ποιήσαντος) ἰσονόμους πάντας τοῖς Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους, (Stroz. Μεσσηνίους, cf. §. 6. not. 11.) ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν (Pariſ. τὴν) Στενύκλαρον νομίσαι (Pariſ. καλεῖσθαι) πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ καὶ τοὺς Δωριέας. Vulgata lectio, quam et expreſſit Guarinus, et alii codices confirmaſſe videntur, obtinuit inde ab Aldo cum levi diſcrepantia. Nempe hic et Hopper. ſcribunt Στενύκλαρον, Xylander in poſteriori ſede Σινύκλαρον, omnes autem illi poſt ἰσονόμους, ſic ut εἰς ante τοῦτο neglexerint. Qualis nunc ſiſtitur locus, conditorem vel inſtauratorem habet Caſaubonum, a quo diſcedendum non putavi. Στενύκλαρον habent Mſſ. omnes, etſi Στενύκλαρον ſcribit Pauſanias 4, 3, 4. Sed utramque formam probat Stephanus, ex dialecto ſcilicet varia.

nis regium ſibi deſignaverit: indeque Iamitam legatum miſerit Pylum ac Rhium, qui omnibus Meſſeniis idem cum Dorienſibus ius, easdem leges faceret; quod cum indigne ferrent Dorienſes, mutato eum conſilio ſolam Stenyclarum urbem iure Dorienſium donaſſe: eoque facto omnes Dorienſes in unum fuiſſe collectos.

§. 8.

§. 8. Meſſe-nia.

Ἡ δὲ Μεσσηνίων πόλις ἔοικε Κορίνθῳ· ὑπέρκειται γὰρ τῆς πόλεως ἑκατέρας ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον, τείχει κοινῷ περιειλημμένον, ὥστ' ἀκροπόλει χρῆσθαι· τὸ μὲν καλούμενον Ἰθώμη, τὸ δὲ Ἀκροκόρινθος· ὥστ' οἰκείως δοκεῖ Δημήτριος ὁ [1] Φαληρεὺς πρὸς Φίλιππον εἰπεῖν, τὸν [2] Δημητρίου, [3] παρακελευόμενος τούτων ἔχεσθαι τῶν πόλεων ἀμφοῖν, ἐπιθυμοῦντα τῆς Πελοποννήσου· τῶν κεράτων γὰρ ἀμφοῖν, ἔφη,

1) Caſaubonn Stroz. Φάριος. Alii cum epitome p. 118. (Hudſ.) Guarino et editis Φαληρεύς. Ita libri quidam apud Plutarchum in Arato c. 50 Φαληρεὺς, ubi etiam de hac corruptione in noſtro monuit Moſes Solanus. Sed Φάριος unice veram eſſe lectionem, evincit chronologiae ratio, et locus Polybii 7, 11. ubi eandem rem narrat. Cf. Victorius in Varr. lect. 20, 4, et Caſaubonus ad h. l qui pluribus de hac lectione expoſuerunt. Nempe intelligitur hic non Philippus, Amyntae filius, Alexandri M pater, ſed Philippus, Demetrii filius, Perſei pater. Cf. Pauſan. 2, 9, 5. Huic vero Demetrium Pharium aequalem fuiſſe, pro indubio habetur et explorato.

2) Pariſ. Moſc. Δημήτριον. Sed illud bene habet, et a Polybio c. l. confirmatur. Sic Strabo poſt Φίλιππος Ἀμύντου, quo adiecto utrumque diſtinguere voluiſſe videtur. In edd. Aldi et Hopperi excidit nomen Δημητρίου remanſitque ſolus articulus.

3) Deeſt hoc verbum in Stroz. a. Mutata terminatione παρακελευόμενον dant Pariſ. Moſc. cum Aldo et Hoppero, nimirum ut aptaretur τῷ Δημήτριον.

§. 8.

Ceterum Meſſana Corinthi ſimilis eſt: utrique enim harum urbium mons imminet excelſus atque praeruptus, communi contentus muro, arcisque uſum praeſtans, Ithoma Meſſenae, Acrocorinthus Corintho. Itaque accommodate videtur Demetrius Phalereus Philippo Demetrii F. dixiſſe, cui ſuadebat, ut utramque urbem teneret, ſiquidem Peloponneſum ſuam faceret cuperet; eum, ſi utroque

Meſſenia. ἔφη, [4] κρατήσας, καθέξεις τὴν βοῦν· κέρατα μὲν λέγων τὴν Ἰθώμην καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βοῦν δὲ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ δὴ διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἀμφήρισοι [5] γεγόνασι αἱ πόλεις αὗται. Κόρινθον μὲν οὖν κατέσκαψαν [6] Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνέστησαν πάλιν· Μεσσήνην δὲ ἀνεῖλον μὲν Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος Ἀμύντου· αἱ δ' ἀκροπόλεις ἀοίκητοι διέμειναν.

§. 9.

p. 362. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος [1] ἱερόν, ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφι-

4) Κρατήσας omittunt Caſaubonn. qui et antea exhibent ἐκ τῶν κεράτων. At κεράτων minus bene omiſſo eodem verbo ferunt Vatic. Ven. Pariſ. Moſc. uti Aldus et Hopperus. Agnoſcunt reliqui et in eadem narratione adpoſuit Polybius c. 1.

5) Xylander dedit γεγόνασι. Cauſa patet, etſi nec ſemper, nec ubique valet.

6) Effluxit hoc nomen in Veneto et Pariſ. nec legerunt in ſuis Mſſ. Guarinus et Aldus, quem et hic Hopperus ſecutus eſt.

1) In edd. ſubiiciebatur Λιμναίων, ἐφ' ᾧ. At illud nomen reſpuunt codices mei omnes cum Gem. Plethone et Guarino, qui lepide vertit *paluſtre templum*. Abſens nemo deſideret, quare et Caſaubonus tamquam ſuſpectum uncis adpoſitis notavit, ego nunc plane removi ab Aldo infertum.

que cornu apprehendiſſet, bovem obtenturum: bovem nimirum Peloponneſum, cornua Ithomam et Acrocorinthum appellans. Certe ob ſitus opportunitatem urbes iſtae multis praebuerunt cauſam certaminibus: ac Corinthum quidem et diruerunt, et inſtaurarunt deinde Romani: Meſſenam everterunt Lacedaemonii, renovaverunt Thebani, ac poſtea temporis Philippus Amyntae filius; ſed arces inhabitantium vacuae permanſerunt.

§. 9.

Fanum porro Limnis (vox ea lacus ſignificat) Dianae conſecratum, in quo Meſſenii putantur violaſſe virgines, quae

ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίοις ἐστὶ [2] τῆς Λα- Meſſe-
κωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, ὅπου κοινὴν συνετέλουν niae
πανήγυριν καὶ θυσίαν ἀμφότεροι· μετὰ δὲ τὴν ὕβριν οὐ διδόντων δίκας τῶν Μεσσηνίων, συνῆραι φασι τὸν πόλεμον. Ἀπὸ δὲ τῶν Λιμνῶν τούτων καὶ τὸ ἐν [3] Σπάρτῃ Λιμναῖον εἴρηται τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν.

§. 10.

Πλεοπάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων. Τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἐλόμενοι συμμάχους [1] Ἠλείους καὶ Ἀργείους καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρ-

χο-

2) Pariſ. Moſc. τῆς τε Λακωνικῆς.

3) Iidem codices adiecto articulo τῇ. Quod in proxime ſequentibus Straboni errorem obtrudit Meurſius in Miſcell. Lacon. 1, 2. p. 7 inductus eſt falſa lectione Taciti Annal. 4, 43. in. de Limenatide Diana, quam et ex aliis extundere nititur. Sed eum ipſam huius loci ἐρίσω remotius adſiciant, reieci ad commentarium.

1) Pariſ. Moſc. Ἀργείους (ille etiam inſerit τὸ) καὶ Ἠλείους.

quae ad ſacrificium eo ſe contulerant, in confinio eſt Laconicae et Meſſeniae: et uterque ibi populus ſolebat ſolennem conventum ac ſacrificium frequentare: cum autem Meſſenii de illata iniuria non ſatisfacerent, bellum aiunt coortum. Ab his Limnis etiam Limnaeae Dianae templo, quod eſt Lacedaemone, nomen factum fuit.

§. 10.

Saepe autem geſſerunt bellum Spartani propter defectiones Meſſeniorum. Primo hos ſubactos a Lacedaemoniis ait in ſuis poëmatis Tyrtaeus avorum tempeſtate. Secundo, quando, adſcitis in ſocietatem Eleis, Argivis ac Piſatis, rebellarerunt, Arcadibus ducem eis praebentibus Ariſtocratem.

Or-

Messenia. χομενοῦ βασιλέα παρεχομένων στρατηγόν, Πισατᾶν δὲ Πανταλέοντα τὸν Ὀμφαλίωνος· [2] ἡνίκα φησὶν αὐτὸς στρατηγῆσαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις· [3] καὶ γὰρ εἶναί φησιν ἐκεῖθεν ἐν τῇ [4] ποιήσει ἐλεγεῖα, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν·

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων καλλιστέφανε πόσις Ἥρης
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν.

Οἱ-

2) Desunt haec in Veneto ad νῦν ἀφικόμεθα in Tyrtaei carmine. Totum locum sic contrahit Gem. Pletho: Ταύτην δὲ δφ' ἑαυτῷ αὖ γενέσθαι, Τυρταῖός φησι· καὶ τρίτον δὲ καὶ τέταρτον συντῆναί φησι etc. Cd. Medic. haec subiicit: καθ' ὃ ἐξ (Gronov. legit καθ' ὃν γε) χρόνον αὐτὸς στρατηγὸν ἐκεῖνον τοῦ πολέμου τῶν Μεσσηνίων (Gron. vult Λακεδαιμονίων, non insolita commistione) ἑαυτὸν γενέσθαι φησὶν ἐν τοῖς Εὐνομίαις (at vulgatum tuentur libri et Aristotel. de rep. 5, 7.) ἐλεγείοις καὶ μετ' ὀλίγα. Et sic Guarinus ante Tyrtaei versus: *et paulo post.*

3) Ante haec verba non dubitabit deesse aut haec, aut similia quaedam, ἐλθὼν ἐξ Ἐρινεοῦ, quisquis totum locum diligenter expenderit. Ergo quum dixisset Strabo, venisse Tyrtaeum ad Lacedaemonios ex Erineo, postea id probat. Ipse, inquit Strabo, Tyrtaeus illinc se esse profectum scribit. *Casaubonus.* Locum turbatum esse et mancum, nisi quis contra infertis glossis temere auctum malit, dissona codicum testimonia declarant. Qua hodie forma editur, deest ad ἐκεῖθεν quod referatur, et repetiti verbi φησὶν molestiam minuat. Xylander φασὶν tacite emendasse videtur; certe id in versione reddidit. Equidem, ne incerta incertioribus rependerem, omnia reliqui.

4) Paris. et Mosc. non admittunt vocem ποιήσει, quae et abesse possit, cum simpliciter ἐλεγεῖα ponatur, ut ἐλεγείαν ποιεῖν et similia.

Orchomeni regem, Pisatis Pantaleonem Omphalionis filium: quo quidem tempore se ait belli ducem Lacedaemoniis fuisse: inde enim aiunt esse elegos versus in poemate, quod Eunomia inscribitur, id est, bona legum constitutio.

Ipse Heraclidis tribuit nam Iuppiter urbem
Hanc, qui Iunonis coniugio fruitur:

Quis

Οἵαν ἅμα προλιπόντες [5] Ἐρινεὸν ἱμερόεντα, Messe-
Εὐρείαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα. nia.
Ὥστε ἢ ταῦτα ἡκύρωται [6] τὰ ἐλεγεῖα, ἢ Φιλοχόρῳ
ἀπιστητέον, καὶ Καλλισθένει, καὶ ἄλλοις πλείοσιν
εἰκοῦ-

5) Male mutavit in Ἐρινεὸν ed. Paris. post male recepit Auſtelod. Nec opus erat emendatione vocis in Ἐρινεὸν, quam tentavit Sevinius in recherches ſur la vie et les ouvrages de Tyrtée p. 229. (v. Memoires de litterature — de Paris Tom. 10. ed. Hagan.) Fuit Ἐρινεὸς, uti conſtat ex Pauſania 1, 38. 5. Atticae locus prope Cephiſſum fluvium. Iam vero, etſi in Tyrtaei patria veteres minime conſentiunt, uti ex Suida h. v. adparet, qui vel Laconem facit, vel Mileſium, Laco certe non fuit. Ex Aphidnarum populo oriundum conligit Corſinus in Faſt. Att. T. 3. p. 33. ex iis, quae apud Strabonem ſequuntur. Erineum natalem locum fuiſſe, ex hoc indicio non neceſſarie conficitur; Athenienſem tamen latiori ſenſu, aut Atticum, alii faciunt. Tenuiter de his expoſuit, in aliis copioſus, Klotzius in. diſſert. de Tyrtaeo §. 2. quam praepoſuit edioni. Tum meuri legem negligit Sevinii emendatio, cuius terminationem ex vitioſa lectione poſteriorum edd. duxit.

6) Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatic. 173. 174. τὰ ὄντα ἐλεγεῖα, et ſic edd. ante Caſaubonum, omiſſo tantum articulo τά. Hinc vero varia ſubiiciunt codices. Vener. poſt ἐλεγεῖα haec habet: λέγει δὲ τὰ τῦ Τυρταίυ, ὃν τινα παρέθετο, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον καὶ ἄλλοις πλείοσιν εἰνῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι δευτέντα. Eadem fere Pariſ. tantum: λέξω δὲ τὰ τῦ Τυρταίυ — ἀπιστητέον τῷ φήσαντι καὶ Καλλισθένει καὶ τοῖς ἄλλοις — ἐξ Ἀθηναίων τε καὶ Ἀφιδναίων ἀφικέσθαι δευτέντων. Vaticani Stroz. Moſc. ἐλεγεῖα, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι, Ἀθηναίων τε καὶ Ἀφιδναίων καὶ Καλλισθένει (Vatic. Ἀθ. τε καὶ Καλλιστένει) καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰνῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι. Ita Caſaubonus omnino quidem paullo aliter; quae in edd. vulgata exſtant, ſuos codices ba-

Quicum ventoſam nos linquentes Erineum
In Peloponneſi venimus amplа ſola.

Proinde aut his verſibus elegis auctoritas derogata fuit, aut fides Philochoro, Calliſtheni aliiſque complu-ribus

Messenia. εἰποῦσιν, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἀφιδνῶν ἀφικέσθαι, δεηθέντων Λακεδαιμονίων κατὰ χρησμόν· ὃς ἐπέταττε παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν ἡγεμόνα. Ἐπὶ μὲν οὖν τῷ Τυρταίου ὁ δεύτερος ὑπῆρξε πόλεμος. Τρίτον δὲ καὶ τέταρτον συνῆφθαί φασιν, ἐν ᾧ κατελύθησαν οἱ Μεσσήνιοι. [7] Ὁ δὲ πᾶς παράπλους ὁ Μεσσηνιακὸς σταδίων ὀκτακοσίων πρὸς [8] καταικολπίζοντι.

§. 11.

Ἀλλὰ γὰρ εἰς πλείω λόγον τοῦ μετρίου [1] προῆμεν, ἀκολουθοῦντες τῷ πλήθει τῶν ἱστορουμένων περὶ χώρας ἐκλελειμμένης τῆς πλείστης· ὅπου γε καὶ ἡ Λακωνικὴ

habere monuit, ſed ſingulatim indicare omiſit. Vulgata lectio, quam et repraeſentavit Guarinus, debetur Aldo. etſi in ea vitioſe cum Hoppero poſuit Φιλοχαίρῃ. Cum commodum illa ſenſum praebeat, quem varie disiiciunt alii libri, ſecutus et eam hic ſum.

7) Deſunt haec inde ad καταικολπίζοντι in Ven.

8) Xylander malit οὐ καταικολπίζοντι, quod et ratio et comparatio ſuadeant. At ita paullo poſt p. 363. et ſupra p. 335. De Eleae circuitu p. 358. μὴ addidit, et ſic alibi pro re ſubſtratâ menſuraeque modo. Paſſim etiam negandi particula elapſa eſt. At, cum error, ſi quis eſt, in numero eſſe poſſit, reliqui vulgatam.

1) Pariſ. προήιμεν.

bus habenda non eſt, qui eum ab Athenis atque Aphidna tradiderunt veniſſe Lacedaemoniorum rogatu, oraculo iuſſorum, ducem ab Athenienſibus ſumere. Enimvero ſecundum bellum fuit Tyrtaei aetate. Tertium et quartum ferunt commiſſa, quibus debellati ſunt Meſſenii. Circuitus totius Meſſeniacae orae, ſi quis intret ſinus, eſt ſtad. circiter ΙΟCCC.

§. 11.

At enim mediocritatem in dicendo egreſſi ſumus, multitudinem ſecuti eorum, quae narrantur de regione maiore ſui parte deſerta: cum ipſam etiam Laconicam, ſi cum

καὶ λειπανδρεῖ, κρινομένη πρὸς τὴν παλαιὰν [2] εὐαν- Meſſe-
δρίαν. [3] Ἔξω γὰρ τῆς Σπάρτης, αἱ λοιπαὶ πολίχναι nia.
τινές εἰσι [4] περὶ τριάκοντα τὸν ἀριθμόν· τὸ δὲ παλαιὸν
ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν καλεῖσθαι· καὶ τὰ ἑκα-
τόμβοια διὰ τοῦτο θύεσθαι παρ' [5] αὐτοῖς κατ' ἔτος.

ΚΕΦ. Ε.

§. 1.

Ἔτι δ' οὖν μετὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ὁ Λακω-
νικὸς μεταξὺ Ταινάρου καὶ [1] Μαλεῶν, ἐγκλίνων μι-
κρὸν

2) Pariſ. Moſc. per ει, nota in his variatione. Sed eſt ab εὐανδρίαν.

3) Ita Caſaubonn. Ven. Pariſ. Moſc. Stroz unus, Vatic. Gem. Pletho. Vulgata adhuc lectio πλὴν, quam invexit Aldus, gloſſae debetur. Ita nempe paſſim in optimis etiam auctoribus occurrit. Cf. Schol. Thucyd. ad 3, 61. f.

4) Particulam hanc omittit in repetendo hoc loco Euſtathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. Baſil. uti poſt vel ipſe, vel editor, ſcripſit ἑκατόμβοια, qua forma etiam adparet in edd. Aldi et Hopperi.

5) In Pariſ. αὐτῆς et ſupra αὐτοῖς.

1) Venet. Stroz. 1. Μαλιῶν, reliqui cum Guarino et editis Μαλιέων. Sic noſter ſupra p. 335. et poſtea et alibi. Nempe plurali forma uti ſolet de promontorio, quod et in aliis, veluti He-

rum priſtina eam hominum frequentia compares, deficere iam mortales videantur. Demta enim Lacedaemone, oppida eius ſuperſunt ad xxx numero: cum antiquitus centum urbium regionem dictam fuiſſe perhibeant, ideoque centum bobus quotannis eos ſacrificaſſe.

CAP. V.

§. 1.

Ergo poſt Meſſeniacum ſinum Laconicus ſequitur inter Taenarum et Maleas, a meridie verſus ortum parum-

Laconica. πρὸν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἕω. Διέχουσι δὲ σταδίους ἑκατὸν τριάκοντα αἱ [2] Θυρίδες τῆ Ταινάρου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ οὖσαι κόλπῳ, ῥεώδης κρημνός. [3] Τοὺ-
p. 363. των δ' ὑπέρκειται τὸ Ταΰγετον· ἔστι δ' ὄρος μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὑψηλόν τε καὶ ὄρθιον, συνάπτον κατὰ τὰ πρόσαρκτα μέρη ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὑπωρείαις· ὥστε καταλείπεσθαι [4] μεταξὺ αὐλῶνα, καθ' ὃν ἡ Μεσσηνία συνεχὴς ἐστι τῇ Λακωνικῇ. Ὑπο-
πέ-

Herodoto 1, 82. obſervatur. Non igitur erat, quod lib. 1. p. 10. Santenius in Catulli eleg. ad Manlium p. 17. ubi et ſeqq. plurima de hoc verbo et cognatis congeſſit, emendaret Μαλιέων pro Μηλιέων. Omiſit monere de hoc numero Stephanus, at monuit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 3, 287. p. 128. 4, 514. p. 183. Baſil. et ad Dionyſ. v. 66. At male lib. 9. p. 426. Μαλίαν κόλπον ante Caſaubonum pro Μηλίαν, et in Stephano ſ. v. Θαυμακία libri quidam Μηλίαν κόλπον.

2) Moſc. ſubiicit δέ.

3) Pariſ. τούτους.

4) Primum μεταξὺ ante ἀγκῶνα inſerunt Pariſ. Moſc. Ven. Vatic. cum Aldo Hoppero et Xylandro, quibus addi debet Guarinus; vertit enim *in medio*. Quam quidem vocem, a Caſaubono exactam, ſed a tot MSS probatam, revocare non dubitavi. Ita vero paullo ante et alibi μεταξὺ abſolute poſitum legitur. Tum Ven. Stroz. 2. et Caſaubonn. quidam ἀγῶνα: ceteri omnes et Caſaubonn et mei cum Guarino (de Gem. Plethone non conſtat) αὐλῶνα, quod etiam recte volebat Caſaubonus pro vulgato ἀγκῶνα profectum ab Aldo maleque propagatum et adhuc ſervatum. Ipſa loci facies hic deſcripta αὐλῶνα requirit.

rumper declinans. Thyrides, quod eſt in Meſſeniaco ſinu praecipitium fluctibus obnoxium, a Taenaro diſtant ſtadiis cxxx. Supra ſitus eſt mons Taygetus, non longe a mari ad lineam in ſublime porrectus, et verſus ſeptentrionem attingens Arcadicorum montium radices: ita ut convallis in medio relinquatur, ubi Meſſenia Laconicam attingit. Infra Tay-

ge-

πίπτουσα δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν [5] μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος [6] ἱερὸν, καὶ ἡ Φάρις. Ἔστι μὲν οὖν [7] ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἕδαφος, καίτοι [8] ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ· ἀλλ' οὐδέν γε μέρος αὐτῶν λιμνάζει· τὸ δὲ παλαιὸν [9] ἐλίμναζε τὸ προάστειον, καὶ ἐκάλει αὐτὸ Λίμνας· καὶ τὸ τοῦ Διονύσου ἱερὸν ἐν Λίμναις ἐφ' ὑγρᾷ βεβηκὸς. Laconi: ca.

M 2 ἐτύγ-

5) Strab. 1. Paris. et Euſtath. ad Homer. Odyſſ. 6, 103. p. 250, 41. Baſ. μεσογαίῳ. Illud praeferunt reliqui libri et noſter ponit lib. 9. p. 399. m. et alibi ſaepius. Neque tamen ſimpliciter alteram formam reiicio, quae ſic paſſim occurrit, veluti in Pauſania 4, 31, 3.

6) In Vatic. ſubiicitur ἐστί.

7) Caſaubonn. Strab. ἐν κοιλότερον χωρίον. fortaſſe, inquit Caſaubonus, pro ἐγκοιλότερον χωρίον. Sed quod ſimilis infra p. 371. locus exſtet de Argis: αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖσθαι, quo vulgata confirmari poſſit, non inſtat. Pro χωρίῳ, elapſa ι, Paris. χώρᾳ. Ald. Hopp. ἐν κοιλοτέρῳ· non recte.

8) Pariſ Moſc. ἀπολαμβάνουσι.

9) Ita Ven. Pariſ. Moſc. Vatic. hic tantum adlito vitio ἐλύμαζε. Vulgo ἐλιμνάζετο, in quo poſtrema pars, ut ſolet, ex ſequenti voce adhaeſit. Sic enim dicuntur abſolute λιμνάζειν loca veluti lib. 9. p. 389. τὰ περὶ τῆς πόλεως· ib. p. 406. in τὰ πεδία, et alia alibi, non in noſtro ſolum, ſed et in allis multis auctoribus. Ne quid tamen diſſimulem, ἐλιμνάζετο, ὡς λέγος, τὸ πεδίον legitur etiam lib. 9. p. 430. ſi intaminatus eſt locus. Hic certe cum praeeant plures codices, et ipſe Strabo in proximis eadem forma uſus ſit, ad priorem hanc mutavi. Alia corruptio medium vocem adtrectaſſe videtur lib. 13. p. 619. in. cui tamen et ibi medentur codices.

getum in mediterraneis Sparta iacet, et Amyclae, ubi delubrum eſt Apollinis, ac Pharis. Solum urbis eſt in loco concaviore aliquantulum, tamen illi montes etiam includat: nulla nunc eius pars ſtagno proluitur, quamquam olim ſubuerbum admiſerit lacus, fuerintque inde appellatum Limnae: et Limnaei Bacchi templum, quod olim erat loco

Laconica. ἐτύγχανε· νῦν δ' ἐπὶ ξηροῦ τὴν ἵδρυσιν ἔχει. Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον ° ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ἅδου. [11] Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν διαμαὶ ἐστι τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον σταδίων τρισχιλίων· εἰς δὲ Πάχυνον πρὸς δύσιν, τὸ τῆς Σικελίας ἀκρωτήριον, [12] τετρακισχιλίων ἑξακοσίων· τινὲς δὲ τετρακισχιλίων φασίν· εἰς δὲ Μαλέας πρὸς ἕω ἑξακοσίων ἑβδομήκοντα κατακολπίζοντι· εἰς δὲ Ὄνου γνάθον, τα-

πει-

10) Strab. ἐκτίς.

11) Hunc locum ita effingunt Gem. Pletho, Ven. Strom. Ἐντεῦθεν διαμαὶ ἐστιν εἰς Πάχυνον πρὸς δύσιν τὸ τῆς Σικελίας — Casaubonus haec, quae traiecta putabat, ita constituit: Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν τῆς Κυρ. πρὸς νότον, διαμαὶ ἐστι σταδίων τρ. Ita quidem aptiori ordine.

12) Gem. Pletho τετρακισχιλίους ἑξακοσίους σταδίους. Idem deinceps τετρακισχιλίους φασίν. Tum ἑξακοσίους cum Vatic. Mosc. pro quo Venet. cum epitome dat χιλίων ἑβδομήκοντα, quod cum ἑξακοσίων coniunctum probat Casaubonus ex Plinio 5. 8. f 5. qui computat 206. M. P. quae aequant 1648. stadia. At dubiam faciunt eam lectionem boni codices, in quibus indicantur 106. M. P. quae efficiunt 848. stadia; atque ita reposuit Harduinus.

loco aquis perfuso, nunc stat in sicco. Verum in orae maritimae sinu Taenarum est, acta in mare porrecta, quae continet Neptuni fanum in loco situm: pone est antrum, per quod Cerberum ex inferis ab Hercule extractum fabulantur. Inde ad Phycuntem, Cyrenaicae regionis promontorium, traiectus est versus meridiem stad. ΔΔΔ ⊂ΙΔ: ad Pachynum, Siciliae promontoriam, versus occasum, stadiorum ΙΥ ⊂ΙΔ ΙΟΟ. Quidam ΙΟΟ summae adimunt: ad Maleas in orientem, si sinus quis in-

tret,

πεντήν χερρόνησον ἐνδοτέρω τῶν Μαλεῶν, [13] πεντακοσίων εἴλοσι. Laconicas.

§. 2.

Πρόκειται δὲ κατὰ τοῦτον Κύθηρα ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις, νῆσος εὐλίμενος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· ἣν ἔσχεν Εὐρυκλῆς ἐν μέρει κτήσεως ἰδίας, ὁ καθ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών· περίκειται δὲ νησίδια πλείω, τὰ μὲν ἐγγύς, τὰ δὲ [1] μικρὸν ἀπωτέρω. Εἰς δὲ [2] Κώρυκον ἄκραν τῆς Κρήτης [3] ἐγγύτατα πλοῦς ἐστι σταδίων ἑξακοσίων [4] καὶ πεντήκοντα. Μετὰ δὲ Ταίναρον

M 3 πλέ-

13) Hi duo numeri deſiderantur in Venec. et Stroz. 1. Priori mutato Pariſ. et Moſcov. πεντακόσιοι εἴκοσι.

1) Ven. Moſc. καὶ μικρόν. In Stroz. verba τὰ δὲ μικρὸν abſunt, uti poſt in Ven. Εἰς δὲ Κώρυκον ad πεντήκοντα.

2) Moſc Κόρυβον· Pariſ. cum Aldo, Hoppero Κώρυβον· Guarinus: *Corinthum.*

3) Pariſ. Moſc. ἐγγυτάτω, quod perinde valet. Articulus excidiſſe videtur.

4) Omiſſa copula hos numeros deinceps iungunt Pariſ. et Moſc.

tret, ɔɔc ιxx ad Onu gnathon (id eſt maxillam aſini) peninſulam humilem intra Maleas ſitam ɔɔxx.

§. 2.

Ante Taenarum ſita eſt inſula Cythera, intervallo xl. ſtadiorum, bono portu in ſtructa, et urbe eiusdem nominis: quam privatim poſſedit Eurycles, noſtra aetate Lacedaemoniorum princeps: ſed et plures exiguae inſulae circumiacent, aliae viciniores, aliae paulo remotiores: ad Corycum, Cretae promontorium, breviſſimus eſt curſus ſtadiorum ccl. Poſt Taenarum navigans

Onu

Laconica. πλέοντι ἐπὶ τὴν [5] Ὄνου γνάθον καὶ [6] Μαλεὰς [7] Ἀμαθοῦς ἐστι πόλις· [8] εἶτα Ἀσίνη καὶ Γύθιον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ [9] τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δ', ὡς φασι, [10] τὸ ναύσταθμον ὀρυκτόν· εἶθ' ὁ Εὐρώτας ἐκδίδωσι μεταξὺ Γυθίου καὶ [11] Ἀχραίων· τέως μὲν οὖν ὁ πλοῦς ἐστι παρ' αἰ-

5) Sic diviſe etiam codices, ex more Strabonis omnisque Graecorum, qui in his compoſitis integra ſervant ſubſtantiva, de quo conlatis exemplis expoſuit Salmaſius ad Solin. c. 40. p. m. 526. Nempe poſt ed. Caſaub. 1. minus recte hic coniunctim legitur.

6) Dedi Μαλεὰς pro Μαλέας. Ita nempe accentu differunt Μαλέα et Μαλεά, ut Πλαταιὰ et Πλαταιαὶ aliaque. De numero vid. paullo ſuperius.

7) Leg. videtur Ψαμαθοῦς, uti hanc urbem Laconicae vocant Stephanus, Plinius 4, 8, 5, 5. Scylax p. 17. ed. Hudſ. cui quidem eſt portus, Aeſchines epiſt. 1. tantum aliqui geminato μ. Forte librariis ſe obtruſit ex Creta vicina *Amathus*, aut praecedens ε in Μαλεὰς acriori pronuntiatione expulit τὸ ψ. Nihil tamen ſine codicibus immutem, qui inhaerent τῷ Ἀμαθοῦς.

8) Pariſ. εἶτ'.

9) Moſc. τεσσεράκοντα, qui ſic variat.

10) Ante Caſaubonum τὸν ναύσταθμον· utrumque quidem probante uſu. Antea Xylander vitioſe ἡλύσιον. In ſequ. ſcripſi εἶθ' ὁ Εὐρώτας pro εἶτ' ὁ Εὐρ.

11) Vatic. Pariſ. Moſc. Gem. Plecho cum Guarino Aldo, Hoppero, Xylandro Ἀκταίων. Caſaubonn. Ven Strоz. 1. Ἀχαιέων, quod repoſuit Caſaubonus, ut ſupra p. 343. ubi in eadem voce iactantur libri. Propius tamen hoc accedit ad Ἀχαιῶν aliorum, veluti Polybii, et quos memorat Meurſius in Miſcell. Lacon. 4, 1. p. 248. itaque legendum idem adſcripſerat in ſuo Stra-

Onu gnathon verſus et Maleas, ad urbem venit, quae Amathus dicitur, id eſt fabuloſa: inde Aſine et Spartae navale Gythium intra CCXL ſtadia ſitum: eius ſtationem naviuni fodiendo paratam aiunt. Deinceps Eurotae oſtium eſt inter Gythium et Acraeorum. Atque huc quidem usque praeter litus

μίγαλον, ὅσον [12] διακοσίων καὶ τεσσάρων σταδίων· ἐλῶδες ὑπέρκειται [13] χωρίον καὶ κώμη [14] Ἕλος· πρότερον δ' ἦν πόλις, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν. Laconica.

Οἵτ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον·

Κτίσμα δ' Ἑλίου φασὶ τοῦ Περσέως. Ἔστι δὲ καὶ πεδίον καλούμενον Λευκὴ· εἶτα πόλις ἐπὶ χερρονήσου ἐρυμνὴ Κυπαρισσία, λιμένα ἔχουσα· εἶτα ἡ Ὄνου γνάθος, λιμένα ἔχουσα· εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλεαί· στάδιοι δ' εἰς αὐτὰς ἀπὸ τῆς Ὄνου γνάθου πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἔστι δὲ καὶ Ἄσωπὸς πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ. p. 364.

§. 3.

Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου καταλεγομένων, τὴν μὲν

Strabonis exemplari. Reliqui tamen Ἀμφαίων et hic et ſupra p. 343. ubi cf. notata.

12) Deſunt uterque numerus in Ven. Pro τεσσάρων Pariſ. Moſc. dant τεσσαράκοντα.

13) Stroz. 1. Ven. κεῖται.

14) Pariſ. Ἕλος δ' ἦν πρότερον πόλις.

tus navigatur ſpatio CCIV fere ſtadiorum. Poſtea ſuperiacet locus paluſtris, et Helos, nunc pagus, urbs quondam, ſicut et Homerus expreſſit —

Amyclas
Qui tenuere, et Helos maris ad litus poſitam urbem.

Conditam aiunt ab Helio Perſei F. Eſt et campus, qui Leuce dicitur. Deinde urbs in peninſula ſita, nomine Cypariſſia, portum habens. Sequitur Onu gnathos, portu et ipſa praedita: inde urbs Boea: tum Maleae, ab Onu gnatho ſtadiis diſſita CL. Eſt et Aſopus urbs in Laconica.

§. 3.

Quas autem Homerus Laconicae urbes recenſet, ex his

Laconica. [1] Μέσσην οὐδαμοῦ δείκνυσθαί φασι· [2] Μεσόαν δ' [3] ἀπὸ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δὲ, καθάπερ [4] καὶ τὸ Λιμναῖον. Ἔνιοι δὲ κατὰ ἀποκοπὴν δέχον-

ται

1) Mosc. Μέσσαν. At et duplici σ Homer. Il. 2, 582. Pausan. 3, 25. extr. Hesych. h. v. Alterum quidem etiam adfert Stephanus s. v. Μεσσήνη, quod tamen suspectum reddit Holsten. p. 206.

2) A Μεσόαν ad Λιμναῖον deficit narratio in Ven. et Gem. Plethone. Μεσόαν volunt Mosc. Guarinus et edd. ante, Casaubonum. Xylander leg. coniiciebat, ut et paullo ante, Μεσόλαν, aut etiam ibi Μεσόαν. Sed non opus est emendatione, quae ex Stephano etiam facile refuretur, quippe qui diversas longe facit et dissitas urbes, hanc nostram Laconicae illam Messeniae. Tum Μεσσόαν scribunt etiam Stephanus et Suidas sub h. v. et Ἀλιμύς. Simplici tamen Pausanias 3. 16, 6 et 7. 2c, 4. uti etiam in Suida per literarum seriem scribendum censeo, et contra eadem de causa duplex in Stephano probatur.

3) Vulgo: ἀ τῆς χώρας εἶναι μέρος τῆς Σπάρτης. At quis non videt, languidum sic hiare loci sensum, quem reficere tentarunt viri docti, ex quibus Salmasius ad Solin c. 40. f. 43. p. m. 580. legit: ἀ τῆς χώρας ὄνομα, μέρος δὲ τῆς Σπάρτης. Leniorem medicinam servatis reliquis admovet Casaubonus: ἀ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δέ. Succurrit ipse Strabo, dum a Limnaeo inlustrationem petit, quippe quam Spartae partem fuisse supra p 362. indicavit; etsi Μεσσαν alii, in quibus Suidas Stephanus, Λακωνικῆς τόπον faciunt, et Pausanias 7, 20, 4 a Sparta luculenter secernit, et cum Pitane coniungit 3. 17, 6. ubi etiam Λιμναῖον χωρίον vocat, Limnatas tamen Spartiatas. Fuit igitur forte in vicinia, si quis Strabonem cum aliis in gratiam reducendum putet. Equidem Casaubonianam emendationem excipere non dubitavi.

4) Casaubonn. Vatic. Stroz. Mosc. καὶ τὸ Λιμναῖον κατὰ τὸν . . . . . κῶμαι (Vatic. κα . .) ἔνιοι δέ. Paril. κατὰ τὸν . . , κα . . . . Videtur scriptoris testimonium effluxisse. Vulgatam, quam et agnoscit Guarinus, praeivit Aldus.

his negant Messam us- mnaeum, portiones re- quam posse monstrari: gionis non esse aiunt. Messoam, ut et Li- Quibusdam Messe amputato fine

Laconiſ-
ca.

ται τὴν Μεσσήνην· εἴρηται γὰρ, ὅτι καὶ [5] αὐτὴ μέρος ἦν τῆς Λακωνικῆς· παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητῆ, τῷ Κρῖ, καὶ Δῶ, καὶ Μάψ· καὶ [6] ἔτι

[7] Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ [8] Ἄλκιμος, —

ἀντὶ τῆ Ἀλκιμέδων. Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθύ, καὶ [9] τὸ βριαρὸν Βρῖ λέγει. Σοφοκλῆς δὲ καὶ [9] Ἴων τὸ βρίθιον, [10] Ῥά. Ἐπίχαρμος δὲ [11] τὸ λίαν, Λί· Σύραξ δὲ τὰς Συρακούσας· παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ,

— μία γίνεται ἀμφοτέρων [12] Ὄψ,
ἢ ὄψις· καὶ παρ' [12] Ἀντιμάχῳ·

Μ 5 [13] Δή-

5) Moſc. αὕτη.

6) Pariſ. καὶ ἔτιν.

7) Vatic. Pariſ. Moſc. Ven. ὦκυς, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Videtur ex gloſſa inſertum, cuius fontem oſtendit Homeri locus Il. 19, 392. unde haec ducta ſunt.

8) Pariſ. Moſc. articulum non admiſerunt.

9) Ald. Hopper. cum Guarino ὦν. Recte alii Ἴων, de quo poeta. Cf. Eudociae Violar. in Villoiſon. Anecdot. Gr. Tom. 1. p. 248.

10) Moſc. Ald. Hopper. ῥᾷ. At cum accentu gravi proferri etiam Euſtath ad Homer. Il 2, 582. p. 223. 15. Baſil. idemque ad Il. 2. in diſerte adfirmat, hoc ſenſu ἐξώνεσθαι καὶ σὺν τῷ ι γράφεσθαι καὶ ἀδὲ ἐγκλίνεσθαι. Quare etiam nunc τὸ ι ſubiecit.

11) Vatic. Pariſ. Moſc. τὸ ἐπιτατικὸν λίαν. Moſc. etiam λί.

12) Moſc. ſubnectit δὲ, ſcilicet avulſum a proxima voce et hinc corruptum. V. deinceps.

ſine poſita videtur pro Meſſene: quam ipſam quoque fuiſſe partem Laconicae docuimus. Adducunt autem exemplorum loco Homerica illa decurtata: κρῖ, δῶ, et μάψ: et illud

Automedon iungebat equos,
atque Alcimus —

pro Alcimedon, et ex Heſiodo, βρῖ pro βριαρὸν vel βριθὺ poſitum: ſicut et apud Sophoclem et Ionem ῥᾷ pro ῥάθιον apud Epicharmum λί pro λίαν, et Syraco pro Syracuſis: apud Empedoclem et Antimachum ὄψ pro ὄψις: et pro

Laconica. [11]Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ [12]Ὄψ· καὶ τὸ [14] ἄλφιτον [15]Ἄλφι. Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν [15] ἦλον λέγει [15]Ἤλ· παρὰ Φιλήτᾳ δὲ

[16]Δωιάδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν [17]Ἔρι·

εἰς ἄνεμον δὲ τὰ [17] Πηδὰ,

καὶ πηδάλια [17]Ἄρατος φησί· [18] Δωδὼ δὲ τὴν Δωδώνην [19] Σιμμίας. Τῶν δ' ἄλλων τῶν ὑπὸ τῆ ποιητῆ κατωνομασμένων, τὰ μὲν [20] ἀνήρηται, [21] τῶν δ' ἴχνη λείπεται, τὰ δὲ μέ-

13) Mosc. μητρός. Vulgo, notante etiam Casaubono, Δημητρειος τοι Ἐλευσινίη, Ipse dederat, quod et libri probant omnino, Δημήτρος. Quod et ipse nunc repetii, accentu tantum in antepenultimam promoto.

14) Vitiose ante Casaubonum ἄλφιον.

15) Epitome p. 119. Hudf. legit: τὸν ἦλιον λέγει ἦλι. At alterum praeferunt omnes libri cum Eustathio ad Homeri locum non unum, veluti Il. 2, 582. p. 223. Basil. et ad Il. 14, 265. p. 975. hoc hemistichium producit; δαιμόνιος ἦλ. Aldus et Hopperus maluerunt signare spiritu leni, renuentibus tamen aliis.

16) Mss. Casaubonn. δμῶτες et δμωίδες. Illud etiam ex meis Ven. hoc Paris. Mosc. Stroz. Vatic. quod et rectius in hoc nexu puto, dummodo eiiciatur δ', quod ex proximarum utrimque vocum vicinia intrusum haesit. Vulgata Δμῶες δ' ab Aldo inlata est.

17) Mosc. πῆδα. Illud recte, atque etiam a πηδὸν addito αλ fieri πηδάλιον notat Eustathius ad Homer. Odyss. 13, 328. p. 288. m. Basil.

18) Post Casaubon. mutata temere accentu Δώδω, cui et aperte repugnat Mosc.

19) Simplici μ Paris.

20) Vatic. Ven. Gem. Pletho εἴρηται.

21) Stroz. minus bene τὰ δ' ἴχ.η.

pro ἄλφιτον ἄλφι, apud Euphorionem ἦλ pro ἦλος apud Philetam ἔρι pro ἔριον: apud Aratum πηδὰ pro πηδάλια: Dodo pro Dodona apud Simmiam. Reliquarum urbium, quas poeta nominavit, quaedam extinctae sunt, aliarum vestigia supersunt, nonnullorum nomina sunt mutata, ut

μετωνόμασαι, καθάπερ αἱ [22] Αὐγειαὶ, Αἰγαιαί· [23] ἀγαὶ γὰρ ἐν τῇ Λοκρίδι ὅλως περίεισι. Τὴν δὲ [24] Λᾶν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν· καὶ Σοφοκλῆς λέγει που· Laconi-ca.

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ [25] τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

§. 4.

Φησὶ δ' Ἔφορος [1] καὶ τοὺς κατασχόντας τὴν Λα-

22) Vulgo Αὐγεῖαι, Αἰγεῖαι. Proiecî accentum in ultimam ex Homeri libris II. 2, 532. et Euſtathio ad illum locum. Sic etiam volebat Holſten. ad Stephan. p. 58. Accedit analogia ex ſimilibus condita. Ceterum verba καθάπερ — περίεισι in Strab. 8. et Ven. non leguntur.

23) Haec non cohaerent cum praecedentibus, quare murilum, certe ſuſpectum locum pronuntiavit Caſaubonus. Idem etiam adparet ex Euſtathio c. l. etſi, quid deſit vel reponi debeat, libri non produnt.

24) Strab. l. Λάνον. Gem. Pletho Λᾶνον. Moſc. Λᾶν. Pariſ. δ' ἰλάν. Corruptionis cauſa patet. Recte tamen ſcribitur Λᾶν, et vitioſe Λὰν admiſit ed. Amſtelodam. uti etiam legitur in Stephano, ad quem vid. Berkelius p. 503.

25) Moſc. τὸν Εὐρώταν, poſt Σπάρτην, et hoc quidem melius omnino, quam antea τὸν, etſi hic probari non poteſt.

1) Abeſt haec particula in Pariſ. et Moſc.

ut Augeiarum in Aegaeas: nam in Locride Augeiae prorſus perierunt. Lan autem Caſtores expugnaſſe aliquando dicuntur, unde et Laperſae (id eſt qui Lan exciderint) dicti ſunt: et alicubi Sophocles ſic loquitur:

Per et Laperſas, Eurotamque tertium,
Et qui colunt Argis, et Spartae deos.

§. 4.

Ephorus tradit Heraclidas Laconica potitos Euryſthenem

Laconica. κωνικὴν Ἡρακλείδας, [2] Εὐρυσθένη τε καὶ [3] Πρόκλῃ, διελεῖν εἰς ἓξ μέρη, καὶ [4] πολίσαι τὴν χώραν· μίαν μὲν οὖν τῶν μερίδων τὰς Ἀμύκλας ἐξαίρετον δοῦναι τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικὴν, καὶ πείσαντι τὸν κατέχοντα αὐτὴν, ὑπόσπονδον [5] ἀπελθεῖν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Ἰωνίαν· τὴν δὲ Σπάρτην βασίλειον ἀποφῆναι σφίσιν αὐτοῖς· εἰς δὲ τὰς ἄλλας πέμψαι βασιλέας, ἐπιτρέψαντας δέχεσθαι [6] συνοίκους τοὺς βουλομένους τῶν ξένων, διὰ τὴν λειπανδρίαν· [7] χρῆσθαι

2) Ed. Caſaub. altera invexit Εὐρυσθένη. Poſt pro τὸ Ven. δέ.

3) Moſc. Πρόκλῃ, quod etiam Πατρόκλῃ ſignificare poteſt, uti πρῆς vel πρῆος πατρός. Nota confuſio utriusque nominis etiam in noſtro obvia, veluti p. 366. Ex aliis exempla dederunt Scaverenus ad Nepot in Ageſilao c. 1, 2. et quos ibi memorat. Cf. et Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 186. Xylander et Kuhn. ad Pauſan. 3, 1. p. m. 206. Hic tamen Προκλῆ legendum eſſe, plurima aliorum loca clamant. Nempe Euryſthenes et Procles gemini fratres, in hoc clari.

4) Ante Caſaubonum πολῆσαι, quod hinc alienum Xylandri interpretationem interpellavit, in qua lacunam ſubplevi.

5) Pro eo vitioſe ed. Pariſ. ἀπεφθεῖν. In Vatic. haec vox omnino deeſt. Inverto ordine Moſc. ἀπελθεῖν ὑπόσπονδον. Idem mox σφῖσιν.

6) Ex ed. Pariſ. in Amſtelod fluxit συνοίκους.

7) Hinc ad ἀσφάλειαν ἰσχύσῃ omnia deſunt in Gem. Plethone et Ven. Alii miſere divexatum et laceratum locum ſiſtunt.

nem et Proclem, regionem in ſex partes diviſiſſe et urbibus frequentaſſe atque harum partium unam, ſcilicet Amyclas, eximiam dediſſe ei, qui Laconicam ipſis prodiderat perſuaderatque eam tunc obtinenti, ut certis pactis firmatis cum Achaeis in Ioniam diſcederet; Spartam ſibi pro regia deſtinaſſe; in reliquas urbes dimiſiſſe reges, qui civibus permitterent, ut quoſuis peregrinos inquilinorum loco reciperent, motos penuria hominum incolentium: uſos

au-

σθαί δὲ [8] λαϊμένων. . . . . Laconi-
συλίμενον αὖτυϊ δὲ πρὸς τοὺς [9] πολέμους . . . . . ca.
γὰρ ὁμορεῖν τοῖς κύκλῳ [10] φερεία δὲ . . . . . .
ἀπὸ τῶν ἐντὸς ἀσφάλειαν [11] ἐχέσῃ· ὑπακούοντας δ'
ἅπαντας τὰς περιοίκους Σπαρτιατῶν, ὅμως ἰσονόμους
εἶναι, μετέχοντας καὶ πολιτείας καὶ ἀρχείων· [12] κα- p. 365.
λεῖσθαι δὲ εἵλωτας· Ἄγιν δὲ τὸν Εὐρυσθένους ἀφε-
λέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ
Σπάρ-

8) Paris. Mosc. λαιμένων· Vatic. λαῖ μένων. Inde hiat narratio ad συλίμενον, pro quo Vatic. et Paris. λίμενον. Casaubonus malit λιμένων, cui in seq. συλίμενον obpositum fidem adstruat. Tum pro αὖτυϊ Vatic. 173. αὖτοι.

9) Vatic. πολεμι pro πολεμίους, uti vere subplet Mosc. Hinc nova lacuna sequitur ad γάρ.

10) Vatic. 173. φερία, Vatic. 174. φαιρεία. Antea Paris. ἁμορεῖ. Pro δὲ Mosc. δ'.

11) Lacunam et hic notant Mosc. Vatic. et Paris. in quo praeterea decst ἅπαντας.

12) Haec verba καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας non temere post πολέμους reiicienda censuit Valckenarius ad Theocriti Adoniazus. p. 268. Nempe Ἕλλοι antea dicti, post bello domiti servique facti, Εἵλωτες. Cf. Harpocration s. v. εἱλωτεύειν ex Hellanico, unde eadem repetiit Suidas. Alii tamen omnino Εἵλωτας hic commemorant, nomine etiam gentili. Paullo post scribendum videtur Ἑλίους pro Ἑλείους, uti etiam exstat in Eustathio ad Homer. Il 2, 584. p. 223. Basil.

autem fuisse . . . . . in societatem aequalitatem-
. . . . . que legum, reipub et curiae
. . . . . ab iis admissos fuisse, Heilotasque appellatos. Verum
ut tuta esset ab iis, qui intus ab Agide Eurysthenis filio id
erant: atque ita obtempe- iuris eis ademtum: iussosque
rasse Spartanis omnes, qui fuisse Lacedaemoniis tribu-
cum accolebant, vicinos, et
tum

Laconica. Σπάρτῃ· τὰς μὲν ἄλλους ὑπακοῦσαι, τοὺς δ' Ἐλείους τὰς ἔχοντας τὸ Ἕλος, ποιησαμένους ἀπόστασιν κατὰ κράτος ἁλῶναι πολέμῳ, καὶ κριθῆναι δήλους ἐπὶ τακτοῖς τισιν, ὥστε τὸν ἔχοντα μήτ' [13] ἐλευθερῶν ἐξεῖναι, μήτε πωλεῖν ἔξω τῶν ὅρων τούτους· τοῦτον δὲ λελαχθῆναι τὸν [14] πρὸς τοὺς Εἵλωτας πόλεμον. Σχεδὸν [15] δέ τι καὶ τὴν εἱλωτείαν, τὴν ὕστερον συμμείναταν, μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας οἱ περὶ Ἄγιν εἰσὶν οἱ καταδείξαντες· τρόπον γάρ τινα δημοσίους δούλους εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι τούτους, κατοικίας τινὰς αὐτοῖς ἀποδείξαντες καὶ λειτουργίας ἰδίας.

§. 5.

Περὶ δὲ τῆς Λακώνων πολιτείας, καὶ τῶν γενομένων πάρ' αὐτοῖς μεταβολῶν, τὰ μὲν πολλὰ [1] παρίοι τις

13) Strab. 1. Venet. ἐλευθερεῖν insolenti forma, et quae deri-vatis etiam repugnet.

14) Inde a Casaubono πρὸς, typothetae primum, post negligentiae vitio.

15) Paris. Mosc. δ' ἔτι.

1) Paris. Mosc, παρίη· Gem. Pletho παρείη.

tum pendere. Heleios, qui urbem Helos tenebant, reliquis parentibus mandato fo-los rebellasse, debellatosque servituti addictos fuisse certis quibusdam conditionibus, ut talem servum neque liberta-te donare liceret domino, neque extra fines vendere. Ei bello nomen fuit, bellum contra Heilotas. Sed pro-fecto totum fere Heilotum statum, qui deinceps perdura-vit usque ad id tempus, quo rerum potiti sunt Romani, Agis instituit: quos Lace-daemonii publicos quodam-modo seruos habuerunt, do-micilia ils designantes pecu-liaria, et operas iniungen-tes certas.

§. 5.

Enimvero de Laconum re-pub. et quae eis obtigerunt mutationes, pleraque, ut-pote nota, omitti possunt, quo-

τις ἂν διὰ τὸ γνώριμον· τῶν δ' ἄξιον ἴσως μνησθῆ- Laconica.
ναι. Ἀχαιοὺς γὰρ τοὺς Φθιώτας φασὶ συγκατελθόντας Πέλοπι εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἰκῆσαι τὴν Λακωνικήν· τοσοῦτον δ' ἀρετῇ διενεγκεῖν, ὥστε τὴν Πελοπόννησον, ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων Ἄργος λεγομένην, τότε Ἀχαϊκὸν Ἄργος λεχθῆναι· καὶ ὲ μόνον γε τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὴν Λακωνικὴν ἄτω προσαγορευθῆναι· τὸ γοῦν τῆ ποιητῆ,

[a]Ποῦ Μενέλαος ἔην; —
[b]Ἦ οὐκ Ἄργεος [c]ἦεν Ἀχαιϊνοῦ; —

δέχονται [d] τινες ἄτως· Ἦ οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ; Κατὰ δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, Φιλονόμου προδόντος τὴν χώραν τοῖς Δωριεῦσι, μετανέστησαν ἐκ τῆς Λακωνικῆς [e]εἰς τὴν τῶν Ἰώνων, τὴν καὶ νῦν Ἀχαΐαν καλ-

a) Πῦ abeſt in edd. Aldi et Hopperi.

c) Mſc. Ald. Hopper. ἦ ἐν. Tum dedi Ἀχαιῦ, ut infra.

d) Omittunt hanc vocem Ald. Hopper. et Xylander.

e) Strab. 1. εἰς τὴν Ἰώνων καὶ νῦν Ἀχαΐαν.

quorundam tamen videtur faciunda mentio. Memoriae traditum eſt, Achaeos Phthiotas, cum Pelope in Peloponneſum profectos, Laconicam inhabitaſſe: hos virtute ita excelluiſſe, ut Peleponneſus, quae ab antiquo iam tempore Argos appellabatur, ab iis Argos Achaicum denominaretur: neque Peloponneſus modo, ſed et peculiariter Laconica id nominis geresset: itaque illud poetae,

An non tunc Argis aderas Menelaus Achivis?

ſic interpretantur, An non erat in Laconica? Sub reditum vero Heraclidarum, cum Philonomus Dorienſibus Laconicam prodidiſſet, inde in Ionum ditionem migraverunt, quae hodieque Achaia dici-

Laconi- λυμένην· [6] ἐρῶμεν δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς.
ca. [7] Οἱ [8] δὲ κατασχόντες τὴν Λακωνικὴν καὶ κατ' ἀρ-
χὰς μὲν ἐσωφρόνουν· ἐπεὶ δὲ Λυκούργῳ τὴν πολιτείαν
[9] ἐπέτρεψαν, τοσοῦτον [10] ὑπερεβάλλοντο τοὺς ἄλλους,
ὥστε μόνοι τῶν Ἑλλήνων καὶ γῆς καὶ θαλάττης [11] ὑπῆρ-
ξαν, διετέλεσάν τε ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων, ἕως ἀφεί-
λοντο αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν Θηβαῖοι, καὶ μετ' ἐκεί-
νους εὐθὺς Μακεδόνες. Οὐ μὴν τελέως γε ἀδὲ [12] τού-
τοις εἶξαν, ἀλλὰ, φυλάττοντες τὴν αὐτονομίαν, ἔριν
εἶχον περὶ πρωτείων ἀεί, πρός τε τοὺς ἄλλους Ἕλλη-
νας καὶ πρὸς τοὺς τῶν Μακεδόνων βασιλέας· κατα-
λυ-

6) Desunt ad Ἀχαϊκοῖς in Ven.

7) Mosc. praemittit ὅτι. In Paris. ὅτι legitur, supraque ed. Bas. 1. ὅτι κατασχόντες.

8) Scrimgerr. omnes, Paris. Mosc. Ven. δ' ὧν. Probo.

9) Ἐπέτρεψαν male invexit ed. Cas. altera. Sed recte illud cum Mss. p. 383.

10) Paris. Mosc. ὑπερεβάλοντο, ut saepe alibi haec promiscue in libris occurrunt.

11) Ven. ἐπῆρξαν· non male. Ita vero supra variatur p. 352. sq. Sed ὑπάρχω eodem sensu et sine variatione in nostro legitur, uti lib. 9. p. 407.

12) Ven. τούτοις.

vicitur: de quibus in Achaicarum rerum expositione dicemus. At qui Laconicam occupaverant, iam inde ab initio vitam honestam degebant: sed ubi Lycurgo rempub. constituendam permiserunt, tanto exinde post se alios reliquerunt intervallo, ut soli Graecorum terra marique imperium obtinuerint, principatumque Graecorum continenter gesserunt, donec a Thebanis est is eis, ac statim his a Macedonibus ereptus. Neque tamen his usquequaque submiserunt sese: sed suarum legum usum sibi servantes, de principatu et cum reliquis Graecis et cum Macedonum regibus semper contenderunt. Hos

λυθέντων δὲ τούτων ὑπὸ Ῥωμαίων, μικρὰ μὲν τινα προσέκρουσαν τοῖς πεμπομένοις ὑπὸ Ῥωμαίων στρατηγοῖς, [13] τυραννούμενοι τότε καὶ πολιτευόμενοι μοχθηρῶς· ἀναλαβόντες δὲ [14] σφᾶς, [15] ἐτιμήθησαν διαφερόντως, καὶ ἔμειναν ἐλεύθεροι, πλὴν τῶν φιλικῶν λειτουργιῶν ἄλλο συντελοῦντες οὐδέν. Νεωστὶ δ' Εὐρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε, δόξας ἀποχρήσασθαι τῇ Καίσαρος φιλίᾳ πέρα τοῦ μετρίου, πρὸς τὴν ἐπιτασίαν αὐτῶν· ἐπαύσατο δ' ἡ ἀρχὴ ταχέως, ἐκείνου μὲν παραχωρήσαντος εἰς τὸ [16] χρεών· τοῦ δ' υἱοῦ τὴν φιλίαν [17] ἀπε- Laconica. p. 366.

13) Cdd. Caſaubon. Pariſ. Moſc. Vatic. B. f. 174 τυραννουμένους et πολιτευομένους, quod et legiſſe Guarinus videatur, niſi virium irrepſiſſe in eius verſionem adparcat. Retulerunt enim ad τὸ Ῥωμαίων στρατηγοῖς, qui fuerunt Nabis et Quinctius, praeter uſum etiam, opinor, conſuetum, verbi certe τυραννεῖσθαι, cum melius illa tribuantur Laconibus cauſamque indignationis morae contineant.

14) Gem. Pletho addit αὐτούς.

15) Ex ed. Pariſ. male recepit Amſtelod. ἐτιμήθησαν, etſi ea mocaſſe, vix operae pretium habeat, niſi ſubinde editionum ſive diligentiam ſive negligentiam indicare voluiſſem.

16) Caſaubb. Scrimger. Ven. Moſc. Gem. Pletho χρέος, quod in noſtro de debito quidem paſſim occurrit. At χρεὼν et μοῖρα hoc ſenſu, quem loci nexus requirit, uſitata.

Hos cum Romani ſubegiſſent, offenderunt quidem paucis quibusdam in rebus Spartani miſſos a Romanis praefectos: quippe ſub tyrannis et ſtatu reipub. pravo degentes: verum ubi priſtinam reipubl. formam inſtauravere, in eximio habiti ſunt honore, libertatemque retinuerunt, praeter ſocias operas nihil quicquam Romanis pendentes. Nuper aliquid turbae apud eos excitavit Eurycles, cum in iis gubernandis videretur amicitia Caeſaris ultra modum abuti: ſed is tumultus mox conſedit, Eurycle vita defuncto, et filio eius

Laconica. [17] ἀπεστραμμένου τὴν τοιαύτην πᾶσαν. Συνέβη δὲ καὶ τοὺς Ἐλευθερολάκωνας λαβεῖν τινα τάξιν πολιτείας, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις προσέθεντο πρῶτοι οἱ περίοικοι τυραννουμένης τῆς Σπάρτης, οἵ τε ἄλλοι, καὶ οἱ Εἵλωτες. [18] Ἑλλάνικος μὲν οὖν Εὐρυσθένη καὶ [19] Πρόκλεα [20] φησὶ διατάξαι τὴν πολιτείαν. Ἔφορος δ' ἐπιτιμᾷ, φήσας, Λυκούργου μὲν [21] αὐτὸν μηδαμοῦ μεμνῆσθαι, τὰ δ' ἐκείνου ἔργα τοῖς μὴ προσήκουσιν ἀνατιθέναι· μόνῳ γοῦν Λυκούργῳ ἱερὸν [22] ἱδρύσθαι, καὶ

17) Ita omnes libri ſcripti et editi ad Caſaubon. edit. a. quae procudit ἐπεστραμμένα, obſequente et hic Amſtelod ſine ſenſu. Medic. a ſecunda quidem manu habet ἀπεστραμμένου.

18) Ven. Ἑλάγγικος. Deſunt autem in Gem. Plethone verba: Ἑλλάνικος — ἱδρύσθαι.

19) Ante Caſaubonum Πατροκλέα, uti dant Ven. Vatic. et vertit Guarinus. In Pariſ. et Moſc. compendii nota Πρόκλεα. At recte Caſaubonus cum aliis MSS. repoſuit Πρόκλεα, ſuprague voluit p. 364. f. Commiſtio frequens. Cf. ſupra c. I. et lib. 10. p. 481. — Πρόκλεα etiam, uti poſt Προκλείδας, leg. ad exemplar edit. Xylandreae, Vindobonae adſervatum, monuerat Scaliger.

20) Abeſt hoc verbum in Ven.

21) Xylander αὐτῷ, ut ad Lycurgum retuliſſe videatur, niſi ſubſit vitium.

22) Strab. Ἱδρύσθαι.

omnem id genus amicitiam averſante. Sed et Eleutherolacones (id eſt, liberi Lacones) quandam reip. conſtitutionem adepti ſunt, quo tempore, Sparta tyrannis ſerviente, vicini cum alii tum Heilotes Romanis ſe applicuerunt. Proinde Hellanicus Euryſthenem et Procleam auctores facit reipub. Spartanae. Quem Ephorus increpans ait, eum, praeterita Lycurgi mentione, facta ipſius alienis adſcripſiſſe: nam ſoli Lycurgo templum eſſe dicatum,

καὶ θύεσθαι κατ' ἔτος· ἐκείνους δὲ, καίπερ οἰκειοῦς [23] γενομένους, μηδὲ τάφου δεδόσθαι, ὥστε τοὺς ἀπ' αὐτῶν, τοὺς μὲν Εὐρυσθενίδας, τοὺς δὲ [24] Προκλείδας καλεῖσθαι· [25] οὐδ' ἀρχηγέτας νομισθῆναι, ὅπερ πᾶ- Laconi ca.

N 2 σιν

23) Male denuo ex Casaubon. ed. 2. γονέμενος repetit Amstelod. Paullo post Ald. Hopper. τὸς ἀπ' αὐτοῦ.

24) Ita et hic recte reposuit Casaubonus, praeeunte Scaligero, cuius emendationibus diligenter usum esse Casaubonum subinde vidi. Antea enim Πατροκλείδας, e ii Xylandri edi io praeterea vitium adsperserat: Παυρυκλείδας. Veram lectionem tuentur etiam Codices.

25) Locum hunc mutilum esse, incisa narrationis series declarat, et iam monuit Vindingius in Hellene p. 84. (Vol. II. thes. Gron.) qui ita Latine subplet: neque eos ἀρχηγέτας haberi, quod omnibus ἐλευταῖς defertur, sed Agidas ab Agide, Eurysthenis F. et Euryponticas ab Euryponte, Proclis nepote, successores appellari. Codices quidem lacunam varie explent: Casauboniani aliqui et Stroz. ὧδ' ἀρχηγέτας, Ἀγίδας δὲ ἀπὸ Ἄγιδος τοῦ Εὐρυσθένους νομισθῆναι. Vatic. unus Paris. Mosc. pluribus sic: ὧδ' ἀρχηγέτας ἀπὸ Ἄγιδος, τοῦ Εὐρυσθένους τὰς δ' .... πὸ Εὐρυπῶντας τοῦ Πρόκλεως· τὰς μὲν (Mosc. tantum μ) ..... αν διαλοις, τὰς δὲ δεξαμένους ἐπα ..... πως δ' ἐκείνων ὀνομασθέν- σεσθαι· ἔθεν ..... νομισθῆναι· ὅπερ πᾶσιν ἀκολόθητα ..... ασνίαν τε τῶν σόρυσσόων (Paris. σόρυσσῶν) ἔμπεσεν ..... αἰμίας (Vatic. Paris. αἰνίας) ἐν τῇ ζυγῇ συντάξει λεγ ..... γυνόμεν (Vatic. γυμένων) ὄντος τῆς ἐκβαλλούσης ..... (Vatic. tantum in initio novi versus πο Εὐρυπόντας et Εὐρυπῶντος) τὰς χρησμὰς λέγει τὰς δεθέντας ..... πλείστον. (Paris. πλείστου) Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῷ, unde spatium subplendis relictum ad τύτων. Priora etiam in codice suo ita Guarinum legisse, docet eius ver-

tum, et quotannis sacrificari: illis, quamvis Spartam condiderint, ne hoc quidem concessum esse, ut, qui ab iis propagati sunt, Eurysthenidae ac Proclidae nuncuparentur: neque eos principes auctoresve civitatis dici, quod omnibus

Laconica. σιν ἀποδίδοται τοῖς οἰκισταῖς . . . . Καὶ αἰτίαν τούτου λέγει, ὅτι ἐπήλυδας ἀνθρώπους [26] δεξάμενοι δι' ἐκείνων ἐδυνάστευσαν.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς φύσεως [1] τῶν τόπων καὶ τούτων, καὶ τῶν

versio, quae sic habet: *At primos autores nequaquam ab Agide Eurysthenis filio Agidas computatos esse, quod omnibus urbium conditoribus et earum habitandarum autoribus attributum est. Eius rei causam etc.* De Agidis constat ex Pausania 3, 2. in. de Eurypontidis ex eodem 3, 7, 1. et Plutarcho in Lycurgo c. 2. ubi quidem facile lapsu ortum Εὐρυσθενίδας, de quo vid. Valckenar. ad Theocriti Adoniazus. p. 267. etsi inter utramque scripturam haeret Meursius de regno Lacon. cap. 15. p. 70. Priora igitur sine magno labore sic reparantur: ὧδ' ἀρχηγέτας Ἀγίδας ἀπὸ Ἄγιδος, τῷ Εὐρυσθένους, τοὺς δ' Εὐρυσθενίδας ἀπὸ Εὐρυσθένους, τῷ Προκλέους· τοὺς μὲν δυναστεῦσαι δικαίως, τοὺς δὲ δεξαμένους ἐπήλυδας ἀνθρώπους δι' ἐκείνων δυναστεῦσαι, ὅθεν ἀρχηγέτας ὠνομάσθαι, ὅπερ πᾶσιν ἀποδίδοται τοῖς οἰκισταῖς. Reliqua sagacioribus resarcienda relinquo.

26) Ita Cdd. Casauboni, Vatic. 173. Ven. Medic. et alii duo, quos in schedula Siebenkeesius n. 377. 378. (f. Vatic.) saec. 15. notaverat, cum adhuc editum legeretur δεξάμενος — ἐδυνάστευσε. Scrimger δεξάμενοι, — δυναστεῦσαι in quibus id haesit ex priori lectione supra ex Paris. et Mosc. adposita. Atque ita, uti nunc reposui, legendum esse propter subitum a duali in singularem numerum transitum, monuerat Xylander, aut locum mutilum habendum.

1) Strez. A. τῶν τόπων τούτων τε καί. In Paris. haec absunt et spatium explendum relictum.

nibus tamen urbium conditoribus defertur . . . . causamque huius reddit, quod, allectis advenis hominibus, eorum ope imperium obtinuerint.

§. 6.

De natura porro locorum cum

τῶν Μεσσηνιακῶν, ταῦτα μὲν [2] ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν [3] ἔχειν Παλλὰν μὲν ἄρουραν, ἱππονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον· Κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε [4] Δυσείσβολός τε πολεμίοις· τὴν δὲ [5] Μεσσηνιακὴν Laconica.

N 3 [6] Καλ-

2) Ven. ἀποδεκτέον.

3) Mosc. ἴχει πολύν. Paris. ἴχει μὲν πολύν. Tum vero Euripidi dant etiam ἴχει, cui nec τὴν Λακωνικὴν, nec φησὶ respondet. Ceterum Euripidea haec solita versuum specie distinxi, qua et producuntur in fragmentis Euripidis p. 437. ed. Beck.

4) Omnes mei δυσείσβολος, quod iam reponendum censuerat Casaubonus pro vulgato δύσβολος. Idem verbum δυσείσβολος in simili nexu occurrit lib. 9. p. 428. pro quo Xenophon in hist. Gr. lib. 6, 5, 24. dicit δυσίμβολος de Laconica, et δυσείσβολος de eadem Diodor. Sic. 15, 63. Et sic passim alii vel δυσίμβολος, vel δυσπρόσοδος memorant, quae et coniungit Polybius 3, 49, 7. vel δυσπρόσβατος, in primis de locis montanis, angustis, asperis. Porro ipsum versum hinc ita componit Casaubonus: Τραχεῖα τ' ἔστι δυσείσβολός τε πολεμίοις. Totum autem fragmentum, quod ex Cresphonte decerptum putant, ita ordinat Vindingius in Hellene p. 83. (v. Vol. II. chef. Gronov)

Παλλὰν μὲν ἄρουραν, ἱππονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γάρ ἐστι καὶ ὄρεσι περίδρομος
Τραχεῖά τε δυσείσβολός τε πολεμίοις.

Quae quidem forma cum metro congruat, tum ad seriem continendam aptior videtur. Πολεμίοις in fine probavi auctoritate etiam Strozz. et Veneti, cum antea legeretur πολέμοις.

5) Paris. Μεσσηνικήν. Sed illud etiam supra noster p. 359. et post saepius. Sic Pausanias 3, 3, 2. et alii.

cum Laconicae tum Messeniae, Euripidi credi par est. Is ait Laconicae esse

Multum quidem arvi, difficilem at coli; cavam
Cinctamque montibus, nec hostibus bene
Bello petendam:

Messeniacam contra

be-

Laconica.

[6] καλλίκαρπον . . . .
Κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι [7] νάμασι,
Καὶ βουσὶ καὶ [8] ποίμναισι εὐβοτωτάτην,
Οὔτ' ἐν [9] πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν·
καὶ ὑποβὰς [10] τῶν πάλων φησὶν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι Γαίης

6) In medio verſu conlocavi, cum vulgo proxime ſubnexum legèretur τῇ Μεσσηνιακήν.

7) Ἄρμασι cum editis omnes Mſſ. uti in ſequentibus etiam ποιμένων· tantum Bemb. εὐβοωτάτην pro εὐβοτωτάτην, et Moſc. εὐβοτάτην, uti ante Caſaubonum editiones. Totum vero fragmentum excoluit Valckenarii ſolertia ad Euripidis Phoeniſſ. v. 248. Hic pro ἅρμασι excudit νάμασι, quod quidem iam occupaverat Caſaubonus, etſi etiam hic propoſuit ῥεύμασι. Alterutrum deſiderat loci nexus ſenſusque. Illud tamen propius abeſt a libris, quare etiam recepi cum Beckio in fragmentis Euripidis Vol. 2. p. 437. qui Valckenarium in omnibus reddidit.

8) Vulgo ποιμένι. Valckenarius c. l. emendavit ποίμναισι· Caſaubonus ποιμένων, ad librorum quidem lectionem propius, ſed, iudice Valckenario, a Graeca ratione et Attici Tragici ſenario remotius.

9) Valckenarius c. l. etſi ſtare vulgata πνοιαῖσι poſſit, propter uſitatam tamen in hoc ſitu Euripidi formam maluit reponere πνοαῖσι. Cuius quidem iudicium, quod antea fecerat Beckius, amplexus et hic ſum, nec aliter legunt ante Caſaubonum editiones. Ceterum ab his inde verbis demum verſus diſtincta forma expreſſit Xylander.

10) Ita dedi pro τὸν πάλον φησὶ, ἓν — ſuadentibus Mſſ. meis omnibus et addicente meliori linguae uſu.

bonae frugis feracem —
Et mille rivis ſemper uvidam vagis,
Boum gregumque laetam amoenis paſcuis,
Et nec ſub hybernos flatus nimis algidam,
Nec aeſtibus quam Titan nimiis urgeat.

Ac paulo inferius de ſorte loquens, qua uſi ſunt in ditionis diviſione Heraclidae, priorem ait exiviſſe

Ter-

Γαίης Λακαίνης κύριον, [11] φαύλου χθονός· Laconica.
τὸν δὲ δεύτερον [12] Μεσσήνης,
Ἀρετὴν ἐχούσης [13] μείζον', ἢ λόγῳ φέρει.
οἷόν καὶ ὁ Τυρταῖος φέρει. Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν, αὐτῷ φήσαντος, [14] Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον, ὃ συγχωρητέον, ὃς διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας, ἀδαμοῦ τῆς νῦν Λακωνικῆς ἁπτόμενος. Οὐκ εὖ δὲ, [15] ἀδ' ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττίας ὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν πρόσω ναυτίλοισιν εἶναι. Ἀλλ' ἀδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει,

11) Mſſ. Caſaubonn. Strozz. 1. Vatic. A. B. Pariſ. φόλον, Ven. φόλυ, Moſc. αλυ et ſupra αλυ. Edd. ante Caſaubonum φόλυ, quod et reddidit Guarinus.

12) Praepoſito articulo Pariſ. Moſc. Strozz. Vatic. A. B.

13) Venet. Pariſ. Moſc. Ald. Hopper. μείζονα. Xylander recte atque μείζον'.

14) Ven. Ταμισόν', Accentum, ut alibi, ex ultima arceſſivi in antepenultimam, de quo cf. ſupra p. 336. et quae de eo monuit Euſtathius ad Homer. Il, 11. 20. p. 844, 21. Baſ.

15) Delet Moſc. Poſt idem ἐπιθαλαττίας. Ante Διὸς in Pariſ. deeſt ἡ, et ἀλλ' ante verba ἀδὲ τὴν in edd. Aldi, Hopperi, Xylandri.

Terrae Lacaenae dominum, non boni ſoli:
poſteriorem de Meſſena,
Aequare verbis cuius bonitatem haud queas.
Qualem etiam Tyrtaeus affirmat. Caeterum Euripidi dandum non eſt, quod Laconicam a Meſſeniaca diſtingui ait Pamiſi amnis in mare effluxu: cum is per mediam labatur Meſſeniam, ac nusquam eam, quae nunc eſt, Laconicam attingat. Ne id quidem recte, quod Meſſeniam nautis inacceſſam dicit: quae non minus quam Laconica ad mare pertinet. Ne Elidem quidem bene diſtinguit:

Pro-

Laconica. Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν [17]Ἦλις, ἢ Διὸς Γείτων, κάθηται. —

καὶ [15] ἐπάγει καὶ τὸν ἔλεγχον ἡμῖν οὐκ ἀναγκαῖον ὄντα.
p. 367. [17] Εἴτε γὰρ τὴν νῦν Ἦλιν βάλεται λέγειν, ἢ τις [18] ὁμορεῖ τῇ Μεσσηνίᾳ, ταύτης δ' προσάπτεται ὁ Πάμισος, ὥσπερ γε [19] οὐδὲ τῆς Λακωνικῆς· εἴρηται γὰρ, ὅτι διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας· εἴτε τὴν παλαιὰν τὴν κοίλην [20] καλουμένην, πολὺ μᾶλλον ἐκπίπτει τῆς ἀληθείας· διαβᾶσί τε τὸν Πάμισον, ἔστι πολλὴ τῆς Μεσσηνίας, εἶθ' ἡ τῶν [21] Φηρῶν ἐπαρχία ἅπασα, καὶ Μεσ-

16) Verba ἐπάγει — ὄντα non agnoſcit Moſc. At Pariſ. tantum ignorat καὶ ante τόν.

17) Haec ad ταῦτα ἡ Ἦλις in Veneto non adparent. Pro Ἦλιν Moſc. dat Ἠλείας.

18) Pariſ. Moſc. ῥεῖ.

19) Οὐδὲ deeſt in Vatic. Pariſ. Moſc., et in edd. ante Caſaubonum. Poſt pro μέσης Moſc. dat μέσον. Ald. Hopperus ἔς τε τὴν παλαιάν.

20) Loco huius verbi ſpatium vacuum relictum eſt in Pariſ. et Moſcov. quod in hoc manus recentior explevit verbis Ἦλιν λέγει.

21) Pro verbis Φηρῶν ἐπαρχία ſpatium vacuum conſpicitur in Pariſ. et Moſc. Aldus poſuit Φερῶν pro Φηρῶν, quod iam ſic emendavit Hopperus. Tum f. Μεσσηνίων, ut Guarinus, niſi a Μέσση petas.

Progreſſus ultra flumen ad Elidem Iovis
Vicinam venies —.

Atque adeo nobis non neceſſe id eſt refellere, cum ipſe id poſuerit, quo ſententia ipſius improbatur. Sive enim de ea loquitur Elea, quae hodie ſic dicitur, Meſſeniae confinis; non magis illam tangit Pamiſus, quam Laconicam, labens (ut diximus) per mediam Meſſeniam: ſive Elidem antiquam intelligit, quae cava cognominatur: adhuc longius a vero aberrat: nam Pamiſo transmiſſo, ſequitur magna pars Meſſeniae, tum Pherarum omnis ditio, et Meſſaeorum,

Μεσσαίων, ἣν Τριφυλίαν ἐκάλουν. [22] εἶθ' ἡ Πισᾶτις, καὶ ἡ Ὀλυμπία· εἶτα μετὰ τριακοσίους σταδίους ἡ Ἦλις. Laconica.

§. 7.

Γραφόντων δὲ τῶν μὲν Λακεδαίμονα κητώεσσαν, [1] τῶν δὲ καιετάεσσαν, ζητοῦσι, τὴν κητώεσσαν τίνα δέχεσθαι χρὴ, εἴτε ἀπὸ τῶν κητῶν, εἴτε μεγάλην· ὅπερ δοκεῖ πιθανότερον εἶναι· τὴν τε καιετάεσσαν οἱ μὲν καλαμινθώδη δέχονται, οἱ δὲ, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοὶ καιετοὶ λέγονται· καὶ [2] καιέτας τὸ δεσμωτή-

N 5 ριον

22) Verba εἶθ' ἡ Πισᾶτις desiderantur in Mosc. relicto spatio vacuo, in quo recentior manus scripserat: εἶθ' ἑξῆς ἡ Πι. Ita etiam in Paris. ubi tamen τῶν in spatio vacuo positum reperitur. Eadem post lacuna in utroque codice exstat, qui tantum praebent τριακοσι . . . . . ἡ Ἦλις, cui manus item recentior medelam hanc tulit εἰσὶ σταδίους ἐξήν.

1) Quae hinc ad κητώεσσαν leguntur, in Veneto elapsa sunt.

2) Paris. negligentia librarii ὁ καιέτας. Reliqui omnes et Casauboniani et mei ὁ καιέτας, in quo consentit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. et ad Odyss. 4. in. Nec aliter legit Guarinus, qui *Caecetam* vertit. Vulgatae lectionis, ὁ καιάδας, quam omnes retinuerunt, conditor fuit Aldus. Supra tamen in nostro lib. 5. p. 233. libri omnes probant καιάττας, ubi ex Hesychii adnotatione καλαυρα praetulerim. Duplex autem maxime scriptura usu viget in auctoribus καιάδας

(Thu-

orum, quam Triphyliam vocabant, mox Pisatis, inde Olympia, hinc post ccc demum stadia Elis.

§. 7.

Iam cum apud Homerum Lacedaemonis epitheton alii Cetoëssan, alii Caecetaëssan legant: quaeritur, illud unde dicatur, a cetisne, an vero, quod est probabilius, a magnitudine: hoc alii calaminthosam interpretantur, alii cavernosam, quod rupturae, quas terrae motus efficiunt, caeeti dicantur: unde

Laconica. ριον ἐντεῦθεν, τὸ παρὰ Λακεδαιμονίοις σπήλαιόν τι· ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ

[3] Φηρσὶν ὀρεσκώοισιν. —

Εὔσιτος δ' ἡ Λακωνική· καὶ δὴ τοῦ Ταϋγέτου [4] κορυφάς τινας ἀποῤῥαγῆναι, τινὲς μνημονεύουσιν. Εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ται-

(Thucyd. 1, 134. Suidas h. v. cf. etiam Schol. Ariſtoph. ad Veſp. v. 1473.) et κεάδας (Pauſan. 4, 18, 3.) quae quidem ſimilitudo facit, ut in utramque partem libri paſſim fluctuentur. Vid. Meurſius in Miſcell. Lacon. 3, 7. p. 224. et viri docti ad Thucyd. et Pauſan. cc. ll. Quod ad Pauſaniam monet Facius, κεάδας et κειάτας etiam dici, id unde petierit, equidem neſcio, niſi Strabonis libros reſpexerit. Poſterius tamen in Mſ. Apollonii Lex. in Homerum ſ. v. κητώεσσαν, ubi Villoiſon. dedit κειάτα, quam vocem Apollonius explicat φυτὸν καλάμινθον. Hic ſi vis et cauſa diſputationis conſideretur, conſtans illa codicum lectio dimitti nequit, quam et reddidit antea in verſione Penzelius. Eandem ſuſtinet etiam locus e libro 5. antea indicatus.

3) Ante Caſaubonum θηρσίν. Sed illud cum Homero Il. 1, 268. unde ducta haec ſunt, etiam hic probant codices.

4) Ita Strozz. Vatic. Pariſ. Moſc. cum Caſaubonn. et Guarino κορυφάς τινας pro κορυφήν τινα, quae lectio producta eſt ab Aldo, ab aliisque exceptа. Alteram adiuvat Plutarchus in Cimone cap. 16. m. quippe qui diſerte dicit: τῶν Ταϋγέτου τραχυλίθων κορυφαί τινες ἀπερρήγησαν. Quibus ego rationibus ductus, eam repoſui. Ceterum verba Εὔσιτος — μνημονεύουσιν ignorat Gem. Plecho.

unde et apud Lacedaemonios Caeetas antrum quoddam, quo pro carcere utebantur: quamquam has cavernas alii malunt Coos dici Graece, unde illud Homeri

Φηρσὶν ὀρεσκώοις—.

id eſt belluis, quae montanos inhabitarent ſpecus. Eſt autem Laconica terrae motibus obnoxia: et memorant quidam, Taygeti vertices aliquos hoc modo abruptos. Lapicidinas habet lapidis pretioſi, Taenarii in Taenaro antiqui.

Ταινάρῳ παλαιαί· νεωτὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Ταϋγέτῳ [5] μέταλλον ἀνέῳξάν τινες εὐμέγεθες, χορηγὸν ἔχοντες [6] τὴν τῶν Ῥωμαίων πολυτέλειαν. Laconica.

§. 8.

Ὅτι [1] δὲ Λακεδαίμων ὁμωνύμως λέγεται, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος· [2] λέγω δὲ χώραν σὺν τῇ Μεσσηνίᾳ· περὶ [3] μὲν δὴ τῶν τόξων ὅταν [4] λέγῃ·

[5] Καλὰ, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης.

Εἶτ'

5) Pariſ. Moſc. Aldus cum Hoppero μετέλλων.
6) Articulum neglexit Pariſ.

1) Particulam δὲ omittunt Pariſ. Moſc. Stroz. A. Tum in Xylandri ed. legitur ὁμωνύμως.
2) Caſaubonn. Scrimgerr. omnes, Ven. Gem. Pletho λέγων, quod probarem, ut ad Homerum propius referretur, niſi obſtaret ſubiectum δὲ et ſequentia ὅταν λέγῃ.
3) Pro μὲν δὴ τῶν τόξων ſpatium vacuum remanſit in Pariſ. et Moſc. qui quidem ſervavit μὲ . . . . . ξων.
4) Ita pro λέγει Pariſ. Moſc. conſueto linguae uſu. Et ſic paullo inferius omnes ὅταν φῇ.
5) Pro δῶρα, quod huc usque ſtabat, ſubſtituunt καλὰ Pariſ. Moſc. Vatic. et ex editoribus Aldus, quod et expreſſit Guarinus. Utrum praeferendum ſit, ambigo. In Homero quidem Odyſſ.

quitus: et recens ſectura metalli eſt aperta inſtae magnitudinis a quibusdam, Romanorum magnificentia ſumtus ſuppeditante.

§. 8.

Lacedaemonis porro voce et urbem notari, et regionem (nimirum Laconicam adiuncta Meſſenia), etiam Homerus oſtendit, ut cum de arcu dicit,

Hoſpes ei quondam occurrens Lacedaemone donum
Iphitus Eurytides dederat —

et

Laconica. Εἶτ' ἐπήνεγκε·

Τῷ δ' ἐν [6]Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν
Οἴκῳ ἐν [7]Ὀρτιλόχοιο.

Τῆς [8]Φηρῆς τὴν χώραν λέγει, [9] ἧς μέρος ἦν καὶ ἡ Μεσ-

Odyſſ. 21, 13. δῶρα legitur; at cum Strabo τόξα commemoret, ubi Homerus tantum τόξον, cui addit φαρέτρην et ἰοὺς, quae δῶρα plurativo numero recte vocari poſſunt, non item τόξον, nolter factae illi mutationi aptat alteram, uti ſolet paſſim in recitandis locis aliorum. Praetuli igitur tamen ſic καλὰ, quod non temere natum exiit in Mſſtis. Δῶρα primus poſuit Hopperus. Ceterum verba περὶ μὲν δὴ — ad δῶρα vel καλὰ deſunt in Stroz. A. et Venet. Poſt Ald. male ἵφυτος dedit.

6) Moſc. Μεσήνῃ. At pro ἀλλήλοισιν rectius idem ἀλλήλοιϊν cum Homero, ex quo etiam bis ita repetiit Pauſan. 4, 1, 3. Quod etſi perinde putatur, recepi tamen, in hoc praeſertim nexu, vel potius ex ed. Aldina revocavi.

7) Ita pro Ὀρσιλόχοιο Caſaubonn. Ven. Strozz. Pariſ. Gem. Pletho (hic et poſt) uti etiam ante Barneſium in Homeri loco legebatur, ad quem cf. Erneſti. Ὀρτίλοχος etiam in Pauſania 4, 30, 2. et ubi eundem Homeri locum ſiſtit, 4, 1, 3. ubi conſuli poteſt Sylburgius, qui hanc formam ex Doriſmo inluſtrat. Guarinus, quaſi utrumque ſimul complecti vellet, ſemper *Ortſilochus* vertit. Sed et Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 3, 489. Ὀρτίλοχος legit, etſi ibi eundem agnoſcit, quem Iliad. memoravit 5, 542. Quae quidem effecerunt, ut ita ederem.

8) Pariſ. Moſc. Φθιρῆς.

9) Caſaubonn. Mſſ. ex meis Bemb. habent, adſentiente Euſtathio ad Homer. Il. 2, 711. p. 247. ἧ μέρος ἦν τῆς Μεσσηνίας, quod probare nititur Boſius ad Nepotis Conon. 1, 2. At priorem lectionem bene habere, pluribus

ſubiicit: *Illi in Meſſena ſibi in aedibus occurrerunt* Ortilochi;— loquitur autem de Pherarum regione, cuius pars erat etiam

Μεσσηνία· οὐ διήνεγκεν οὖν αὐτῷ καὶ οὕτως εἰπεῖν· Laconi-
[10] ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. ca.

καὶ,

[11] Τώδ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην·

ὅτι γὰρ αἱ Φηραί εἰσιν τῶν [12] Ὀρτιλόχου [13] ὁ οἶκος, δῆλον.

Ἐξ

bus docuit Politus ad Euſtath. in Hom. Il. 2, 711. Tom. 2. p. 700. Redit autem huc fere diſputationis ſumma: Pherae ſunt Meſſeniae vel Meſſenes, quae quidem in Homero, cum hoc nomine urbs nondum exſtaret, de regione intelligi debet, Lacedaemonis ſ. Laconicae parte, qua Meſſeniam Menelai tempore includi ſupra evincere ſtuluit Strabo. Pars autem Lacedaemonis, quam de regione dici notavit, regio hic eſt Pherarum, cuius fuit pars Meſſenia. Perinde igitur valent Pherarum regio eiusdemque pars Meſſenia, atque ipſa Laconice, uti ſequentibus demonſtrat Strabo. Hinc vero conficit Politus, recte expoſuiſſe veterem Scholaſten. Homer. ad Odyſſ. 21, 15. Μεσσήνη i. e. *Μεσσηνίας χώρα*, ἥτις ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος, minus recte Strabonem intellectum ab Euſtathio, ubi ſic: τῆς Φηρῆς χώρας μέρος καὶ ἡ Μεσσηνία. Mihi quidem haec obſcure et argute dicta videntur. Cum enim Strabo diſerte in ſq. dicat, Pheras in Meſſenia ſitas fuiſſe, ipſa etiam Pherarum regio pars Meſſeniae eſſe debuit. Unde ſenſus exſiſtit: Pherae Meſſeniae pars fuerunt Meſſenia Laconices; hinc promiſcue valet Pheraea regio et Laconice Homerico aevo et ſenſu. Tum vero magis adridet ſententia Boſii a Mſſ. etiam confirmata.

10) Vatic. Ven. Pariſ. Moſc. κεινῶς. Ceterum hic Scrimgerianae variationis adminicula in chartis Siebenkeeſianis exſpirant.

11) Ven. τώδ'.

12) Pro Ὀρτιλόχου codices et hic et poſtea Ὀρτιλόχῳ.

13) Ὁ deeſt in Moſc. et Pariſ. ille quidem praeponit ſic: ὁ Ὀρτιλόχου οἶκος, omiſſo τῶν ante Ὀρτιλόχου, quod nec alii codices

etiam Meſſenia: nullo igitur diſcrimine dixit et Lacedaemone eos ſibi invicem obvios dediſſe, et in Meſſena hoc eſſe factum. Pheras enim fuiſſe Ortilochi domum, hinc liquet:

Phe-

Laconica. Ἐς [14] Φηρὰς δ' ἱκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρτιλόχοιο,

ὅ, τε Τηλέμαχος καὶ ὁ Πεισίστρατος· αἱ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσίν. Ὅταν δ' ἐκ τῶν Φηρῶν ἐρμηθέντας τοὺς περὶ Τηλέμαχον πανημερίους φῇ σεύειν ζυγὸν, εἶτ' [15] εἶπη,

[16] Δύσετό τ' ἠέλιος —
Οἰδ' [17] ἶξον κοίλην [18] Λακεδαίμονα —
Πρὸς δ' ἄρα [19] δώματ' ἔλων Μενελάου, —

τὴν

dices habent, et expulit ed. Amſtel. Poteſt commode abeſſe, niſi latius ſic extendi velis. At de Orſilocho ſolo antea ſermo eſt.

14) Ald. Hopper. Φηρᾶς.

15) Pariſ. εἶπῃ· Moſc. εἴπῃ, quod et ille voluit, et nexus poſtulat, loco εἶπον, uti antea legebatur.

16) Ita Pariſ. et Moſc. pro δύσετο, qua literae geminatione non opus eſſe, plura docent Homeri loca, etſi paſſim ita apud eum etiam variatur. Cf. ad Odyſſ. 2, 388. Altero reiecto, hoc unice probat Erneſti ad Odyſſ. 3, 497. ubi vulgatam in Strabone lectionem memorat.

17) Edd. Caſaubonn. et hinc Amſtelod. ἶξεν, cum antea exſtaret ἶξεν (Ald. et Hopper.) vel ἶξον (Xyland), quam poſteriorem formam, in ipſo Homeri loco Odyſſ. 3, 495. poſitam, probant hic Pariſ. et Moſc. Eandem cum frequentet Homerus, etſi prior etiam ab ἵκω peti recte poſſit, adſentientibus Mſſ. recepi.

18) Pariſ. et Moſc. ex Homeri illo loco ſubiungunt κατὰ σάσσεσαν.

19) Vatic. Moſc. δώμαθ' ἕλων. Pariſ. ἕλον. Aldus δώματ' ἕλον,

Pheras cum venere Dioclis proꝛſus ad aedes
Ortilocho nati —

nimirum Telemachus et Piſiſtratus: ſunt autem Pherae in Meſſenia. Rurſus ubi Telemachum a Pheris profectum toto die iugales incitaſſe ait, ac ſub occaſum ſolis veniſſe Lacedaemonem, domumque petiviſſe Menelai: urbs

τὴν πόλιν δεῖ δέχεσθαι· εἰ δὲ μή, ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Λακεδαίμονα φανεῖται λέγων τὴν ἄφιξιν· ἄλλως τε οὐ πιθανὸν, μὴ ἐν Σπάρτῃ τὴν οἴκησιν εἶναι τῷ Μενελάου, [20] μήθ' οὕτως ἐκεῖ τὸν Τηλέμαχον λέγειν· Laconica. p. 368.

Εἶμι γὰρ [21] ἐς Σπάρτην τε καὶ εἰς Πύλον. —

[22] Δοκεῖ γὰρ συμπίπτειν τοῦτο τὸ τοῖς τῆς χώρας ἐπιθέ-

ἔλιον, Hopperus ἕλειον, reliqui ἴλιον. Recte. Nempe est ἐκ Ἰλίου. Cf. Homer. Odyss. 4, 2. Ceterum a πρὸς δ' ἄρα ad Λακεδαίμονα omnia desunt in Ven.

20) Mss. Casaubonn. μηνύσης et ὕσης. Ex meis Vatic. Mosc. μηνύσης, Ven. μηδ' οὔσης, Gem. Plethonis μὴδ μὴ ὕσης. Paris. cum omnibus editionibus videtur habuisse μηδ' ὕτως. Guarinus expressit μηδ' ὅσως (*cumque ibi non adsit.*) Equidem vulgatam lacessendam non putavi, quippe quae bene respondet priori membro.

21) Ita dedi pro εἰς ex Homero Odyss. 2, 359. adsentiente Moscov.

22) Desunt haec ad τραπείας in Ven. et Gem. Plethone. Paris. et Mosc. haec ferunt: δοκεῖ . . . . . πίπτειν, et τούτῳ pro τοῦτο. Post Aldus posuit συνιστάντων· vitiose. Casaubonus ante haec verba quaedam effluxisse suspicatur, unde sensus huius loci pendeat. Certe obscurus ille est, nec nisi aliquo modo et inserta voce post χώρας inlustratus est a Guarino et Penzelio. Xylandri ratio sub adspectum exposita. Videtur post τὸ intercidisse τῆς πόλεως, nisi quis velit τὸ ex praecedenti voce natum adesse.

urbs Lacedaemon intelligi debet. Alias enim videbitur narrare Homerus, quomodo Lacedaemone Lacedaemonem venerit: sed et alioqui probabile non est, Menelaum non habitavisse Spartae: neque sic diceret Telemachus:

Namque peto Spartam, atque Pylum proficiscor:

Quod non videretur congruere locorum epithetis, nisi

Laconica. θέτοις [23] ἄν . . . . . εἰ μὴ νὴ Δία ποιητικῇ τις τοῦτο συγχωρήσει [24] ἐξουσία . . . . . ἐναντίον γὰρ τὴν Μεσσήνην μετὰ τῆς Λακωνικῆς [25] καὶ Πύλου τῆς ὑπὸ τῷ Νέστορι, μηδὲ δὴ καθ' αὑτὴν τάττεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ, μηδὲ κοινωνοῦσαν τῆς στρατείας.

ΚΕΦ. Ζ.

§. 1.

Μετὰ δὲ Μαλεὰς ὁ Ἀργολικὸς ἐκδέχεται κόλπος καὶ ὁ [1] Ἑρμιονικός· ὁ μὲν μέχρι τε Σκυλλαίου πλέοντι ὡς

23) Mosc. ἄν, et hinc lacuna trium syllabarum, quae etiam patet in Casaub. et Paris. et primum hic et post indicata est a Casaubono, ante quem continua serie omnia fluebant.

24) Paris. Mosc. ἐξ . . . . . τίον. Posterius remansit etiam in Mss. Casaubonn. Tum Mosc. ποιητικῇ, quod cum sit melius, quem, quod vulgo ferebatur, ποιητικὴ — ἐξουσία, recepi.

25) Pro vocibus πρὸ Πύλω spatium vacuum exstat in Paris. et Mosc. Sic post pro τάττεσθαι ἐν τῷ, et ex στρατείας tantum servatum est στρα . . . .

1) Aldus Ἑρμονικός. Hopper. Xyl. Ἑρμονικός. Tum Ald. et Hopper. Σκυλαίου.

nisi qu's referre ad poëticam vellet licentiam: non enim congruit, Messenam cum Laconica et Pylo Nestoris neque pro se poni in catalogo, neque ut sociam expeditionis.

CAP. VI.

§. 1.

Post Maleas Argolicus sequitur sinus et Hermionicus: quorum ille usque ad Scyllaeum versus ortum et Cy-

ὡς πρὸς ἕω [2] βλέπων καὶ πρὸς τὰς Κυκλάδας· ὁ δὲ Argivi.
[3] ἐμθυνώτερος τούτου μέχρι πρὸς Αἴγιναν καὶ [4] τὴν Ἐπίδαυρίαν. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῦ Ἀργολικοῦ Λάκωνες ἔχουσι, τὰ δὲ λοιπὰ Ἀργεῖοι· ἐν οἷς ἐστι τῶν μὲν Λακώνων τὸ Δήλιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὁμώνυμον τῷ [5] Βοιωτικῷ· καὶ [6] Μινῴα Φρούριον, ὁμώνυμος καὶ αὕτη τῇ Μεγαρικῇ· καὶ ἡ λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὡς Ἀρτεμιδώρος φησιν. Ἀπολλόδωρος δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· εὐλίμενον δὲ ὄσαν, βραχέως καὶ ἐπιτετμημένως λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν λιμενηράν, μεταβεβληκέναι δὲ τοὔνομα. Ἔστι δὲ τραχὺς [7] ὁ παρά-

2) Mſſ. Caſaubonn. βλέποντι, quod translatum huc eſt ad formam τῦ πλέοντι.

3) Vatic. et Pariſ. ἐμθυνώτερον.

4) Articulum addidit Caſaubonus.

5) Pariſ. Moſcov. Βοιωτιακῷ, uti ſupra p. 338. extr. plures. Utramque formam fluctuari, dictum eſt.

6) Forte Μινῶα cum Ptolemaeo 3, 16. etſi prius ita legitur in Pauſania 3, 23. et omnino nomen in Stephano, cui accedit noſter lib. 9. p. 391. extr.

7) Articulum ex Aldina et Hopper. ed. reduxi adſentiente Moſc. Poſt, ſi perpetua ſit Phrynichi p. 58. ed. Paun. praeceptio,

Cycladas porrigitur: hic magis adhuc in orientem vergit usque ad Aeginam et Epidauriam. Primas Argolici ſinus partes Lacones, reliqua Argivi tenent. Inter ea eſt Delium Laconum, Apollinis templum eiusdem cum Boeotico nominis: et Minoa caſtellum, cui cum Megarica itidem Minoa nomen eſt commune: item Epidaurus cognomento Limera, ſi Artemidorum ſequimur: nam Apollodorus Cytheris vicinam facit, aitque ob portus (Limen is Graece dicitur) commoditatem Limeneram, ac poſtea conciſo vocabulo Limeram fuiſſe cognominatam. Litus Laconiae ſtatim

Argivi. ράπλους εὐθὺς ἀπὸ Μαλεῶν [8] ἀρξάμενος μέχρι πολλοῦ ὁ Λακωνικός· ἔχει δ' ὅμως ὑφόρμους καὶ λιμένας. Ἡ λοιπὴ δ' ἐστὶ παραλία εὐλίμενος· νησίδιά τε πολλὰ πρόκειται αὐτῆς οὐκ ἄξια μνήμης.

§. 2.

Τῶν δ' Ἀργείων αἵ τε Πρασιαὶ καὶ τὸ Τημένιον, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος· καὶ ἔτι πρότερον τὸ χωρίον, δι' οὗ ῥεῖ ποταμὸς ἡ Λέρνη καλουμένη, ἐμώνυμος τῇ λίμνῃ, ἐν ᾗ [1] μεμύθευται τὰ περὶ τὴν Ὕδραν. Τὸ δὲ Τημένιον ἀπέχει τῶν Ἄργους [2] ἓξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ δὲ τοῦ [3] Ἄργους εἰς τὸ [4] Ἡραῖ-

ceptio, comprobata etiam ab Ammonio h. v. et Suida T. 1. p. 892. — reponendum videatur εὐθὺ pro εὐθύς· at promiſcue in multis dici utrumque monuit Weſſeling. ad Diodor. 2, 12. et quos laudat. Vid. etiam Valckenar. ad Ammon. h. v. et viri docti ad Thomam Mag. p. 384. ed. Bernardi. Ferendum igitur eo magis eſt in noſtro. De tempore ſupra p. 365. f.

8) Gem. Pletho ἐξαμένοις. At illud in hoc nexu praeſtat.

1) Caſaubonn. Ven. Gem. Pletho μυθεύεται. Parum refert. Sic infra p. 371. ἱστοῦσι. Lib. 6. p. 270. μυθεύουσι. Sed utrumque μεμύθευται et μυθεύεται promiſcue lib. 9. p. 404.

2) Ald. Hopper. εἴκοσι ἓξ. Tum θαλάσσης nudatum articulo iidem cum Xylandro emiſerunt.

3) Ita pro Ἄργους dedi praecuntibus etiam Pariſ. et Moſc. uti proxime antea hic legitur.

a Maleis aliquatenus aſperum eſt: navium tamen receptus habet ac portus. Reliqua ora bonos habet portus, et ante eam ſitae ſunt multae exiguae inſulae, memoratu indignae.

§. 2.

Argivorum ſunt Praſiae, et Temenium, ubi ſepultus eſt Temenus: et prior eo locus, per quem fluit Lerna fluvius paludi cognominis, Hydrae fabula celebri. A Temenio Argos usque ſupra mare ſunt ſtadia XXVI, ab Ar-

[4] Ἡραῖον τεσσαράκοντα, ἔνθεν δὲ εἰς Μυκήνας δέκα. Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον· τὸ δ' ἔτυμον ἀπὸ [5] τῆ ταῖς ναυσὶ [6] προσπλεῖσθαι. Ἀπὸ τούτου δὲ πεπλάσθαι φασὶ τὸν Ναύπλιον καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆ παρὰ τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ Ὅμηρον ἀμνημονῆσαι ἂν τούτων, τῆ μὲν Παλαμήδους τοσαύτην σοφίαν καὶ σύνεσιν [7] ἐπιδεικνυμένου, δολοφονηθέντος δὲ ἀδίκως, τῆ δὲ Ναυπλίου Argivi.

4) Mosc. retracto accentu Ἡραῖον, atque id quidem ex praeceptis Grammaticorum quorundam, cum sit τοπικόν, ut Ἀθήναιον, etsi hic alia ratio valet, Νύμφαιον, de quibus diserte monuit Eustath. ad Homer. Odyss. 16 471. p. 615, 10. Bas. qui tamen etiam conferri potest ad Odyss. 6. 266. p. 263. At obtinuit usus quem et Lexica nostra propagant, ut Ἡραῖον, Νυμφαῖον et similia efferrentur. Ita vero etiam idem codex Ἡραῖον reliquit p. 372.

5) Τῆ in hoc nexu recte adposuit Casaubonus.

6) Casaubonus ita ex vett. libris scripsit, cum Aldus, Hopperus et Xylander evulgassent προσπλεύσθαι, etsi hic in nota malebat πεπλεῖσθαι. Veram tamen lectionem, quam et Schol. Euripidis ad Orestem v. 54. expedit, discere poterat ex Stephano h. v. qui hunc Strabonis locum repetit, et ex Stephano Suidas h. v. Adsentiuntur etiam codices mei. Penzelius reddit Xylandri versionem, adposita tamen vetere lectione Graeca, *quod navibus impleatur*. Secus Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 511. qui Graeca bene instaurata versione vetere male rependit. Accedit structura.

7) Paris. Mosc. ἐπιδεδειγμένου, qualem temporum commutationem paullo antea notavi.

Argis Heraeum stadia sunt XL., atque hinc Mycenas X. Post Temenium sequitur Nauplia Argivorum navale, sic dictum, quod navibus potest adiri. Huius Nauplise occasione confictum putant a recentioribus Nauplium et eius filios: neque enim eos Homerum fuisse silentio praeteriturum, si et Palamedes tanta sapientia prudentiaque floruisset, ac iniusto iudicio fuisset necatus: et Nauplius apud

Argivi. τοσοῦτον [8] ἀπεργαταμένου φθόρον ἀνθρώπων περὶ τὸν Καφηρέα. Ἡ δὲ γενεαλογία πρὸς τῷ μυθώδει καὶ τοῖς χρόνοις διημάρτηται· δεδόσθω γὰρ Ποσειδῶνος εἶναι, Ἀμυμώνης δὲ πῶς, τὸν κατὰ [9] τὰ Τρωϊκὰ p. 369. ἔτι ζῶντα; Ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλίᾳ τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι, Κυκλώπεια δ' ὀνομάζουσιν.

§. 3.

Εἶτ' ἄλλα χωρία, καὶ ἐφεξῆς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος, καὶ [1] τοῦτο τὸ τόπου τάξαντος ὑπὸ τῇ Ἀργείᾳ καὶ ἡμῖν οὐ παροπτέος ἐνέφηνεν ὁ μερισμὸς τῆς περιοδείας

8) Casaubonn. ἐργασαμένου. Aptius tamen et efficacius est compositum, quod in similibus usurpari solet. Sic συμφορὰς Aeschines in Ctesiph. p. 537. Lips. κακὸν Plutarchus de sanitate tuenda p 407. (Opp. Vol. 6. Lipsi.) Maxim. Tyr. 34, 2. f. et alia plura. Compositum etiam tuentur libri mei.

9) Articulum praeposuit Casaubonus.

1) Mss Casaubonn. τοῦτον. In lacuna, quam hic habent Paris. et Mosc. ille haec tantum adfert καὶ οι . . . . . νυ, hic καὶ . . . . . νυ. Sequitur inde alia lacuna in utroque his narrationis particulis dimissa οὐ . . . . . φηνεν. Pro Ἀργείᾳ Guarinus Αἰγίνῃ legisse videtur; vertit enim *Egina*, et hinc Hopperus *Aegina*.

apud Caphareum tantam hominum edidisset stragem: sed et generis origo, praeterquam quod fabulosa est, in rationem temporum offendit: ut enim detur fuisse Neptuni filium, Amymones qui potuit, vivens adhuc belli Troiani tempore? Deinceps a Nauplia specus sunt, et in iis aedificati labyrinthi, quae Cyclopeia dicuntur.

§. 3.

Sequuntur alia hinc loca, et sinus Hermionicus: qui locus cum sub Argia sit, divisio circuitus eius videbatur nobis non negligenda. Initium

δείας οὔτε. [1]Ἀρχεται [2]δ' ἀπὸ [3]Ἀσίνης πολίχνης· εἶθ' Ἑρμιόνη καὶ [4]Τροιζήν· ἐν παράπλῳ δὲ κεῖται [5]Καλαυρία νῆσος, κύκλον ἔχουσα τριάκοντα σταδίων, πορθμῷ δὲ τετρασταδίῳ διεστῶσα τῆς ἠπείρου. Argivi.

§. 4.

Εἶθ' ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· οἱ δὲ πόντον λέγουσιν, οἱ δὲ πόρον, καθ' ὃ καὶ πέλαγος λέγεται Σαρωνικόν· καλεῖται δὲ [1]πᾶς ὁ συνάπτων πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς καὶ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν θαλάττης τῷ τε Μυρτῴῳ πελάγει καὶ τῷ Κρητικῷ. Τὸ δὲ Σαρωνικὸν Ἐπί-

2) Elapſa eſt haec particula in Pariſ.

3) Moſc. Ἀσιανῆς. Poſt Pariſ. Ἑρμιόνη, quam ſcripturam ſupra ex libris adtigi. Vid. ad p. 335. Sic infra p. 373. in idem conſentit, quod et conflat aliorum auctorum numorumque uſu. vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 290.

4) Pariſ. Moſc. Τροιζηνα, poſterioris Latinitatis, forte etiam Graecitatis more. Certe Τροιζηνὴ in Ptolemaeo 3, 16. etſi poſt Τροιζήν. Sic Τρυζήνα corrupte in Hieroclis Synecd. p. 647. Cf. ad Strabon. infra p. 375. in.

5) Aldus Καλαβρία, de qua ſcriptura vid. infra ad p. 374. ubi contra recte idem dedit. Pariſ. et Moſc. huic voci praeponunt καί.

1) Ante Caſaubonum πᾶς. Poſt vox πελάγει excidit in Hoppero et Xylandro, uti antea Μυρτῴῳ.

itium ſinus eſt ab oppido Aſina: inde Hermione ſequitur, tum Troezen: in ora legenda venitur ad inſulam Calauriam, cuius circulus ambit XXX ſtadia: ipſa a continente dividitur freto IV ſtadiorum.

§. 4.

Hinc Saronicus ſequitur ſinus, quem alii pontum, alii traiectum vocant, unde et mare dicitur Saronicum. Sic autem dicitur traiectus, qui a mari Hermionico et eo, quod circa iſthmum eſt, contingit Myrtoum ac Creticum mare. Ad ſinum Saronicum Epi-

Argivi. δαυρός τέ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη νῆσος Αἴγινα· εἶτα Κεγχρεαὶ τὸ τῶν Κορινθίων ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη ναύσταθμον· εἶτα λιμὴν [2] Σχοινοῦς πλεύσαντι πέντε καὶ τεσσαράκοντα σταδίους· ἀπὸ δὲ [3] Μαλεῶν τοὺς πάντας περὶ χιλίους καὶ ὀκτακοσίους. Κατὰ δὲ [4] τὸν Σχοινοῦντα ὁ διολκὸς, τὸ [5] στενώτατον τῆ ἰσθμοῦ, περὶ ὃν τὸ τῆ Ἰσθμία Ποσειδῶνος ἱερόν· ἀλλὰ νῦν [6] τὰ μὲν ὑπερκείσθω· ἔξω γάρ ἐστι τῆς Ἀργείας. Ἀναλαβόντες δ' ἐφοδεύσωμεν πάλιν τὰ κατὰ τὴν Ἀργείαν.

§. 5.

Καὶ πρῶτον ποσαχῶς λέγεται παρὰ τῷ ποιητῆ τὸ Ἄρ-

2) Mosc. Σχοινύς. Proxime post verba ἀπὸ Μαλεῶν ad ὀκτακοσίους desiderantur in Veneto.

3) Μαλεῶν τοὺς πάντας desunt lacuna relicta in Paris. et Mosc., in qua Paris. servavit tantum τας.

4) Vulgo τὴν Σχοινοῦντα. Medic. Mosc. τὸν Σχοινοῦντα, nempe λιμένα, monente Gronovio in variis Geogr. p. 196. quod adrisit.

5) Ex Grammaticorum praeceptis reponendum sit στενότατον. Sed consulenda, quae de eo disseruit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 2. p. 85. ubi etiam ex Strabone alia recensentur exempla.

6) Ald. Hopper. τὸ μὲν ὑπερκείσθω. Xylander τὸ μὲν ὑπερκείσθω. Post iidem negligenter ἐφοδεύσωμεν.

Epidaurus est, et ante eam sita in alto Aegina insula: inde Cenchreae, Corinthiorum versus orientem navale: hinc Schoenus portus, spatio XLV stadiorum. Idem a Malea distat circiter CIↃ IↃCCC. Apud Schoenuntem angustissima est isthmi pars, qua naves per terram ex uno mari in alterum traducuntur: atque ibi est Neptuni Isthmii fanum: verum id, quia extra Argiam est, in praesentia omittamus: et repetita Argiae descriptione singula peragremus.

§. 5.

Primo autem id dispiciamus, quam varia Homero significet vox Argos, sive seor-

Ἄργος, καὶ καθ' αὑτὸ, καὶ μετὰ τῶν ἐπιθέτου, Ἀχαϊ- Argivi.
κὸν Ἄργος καλοῦντος, ἢ Ἴασον, ἢ Ἵππιον, ἢ Ἱππό-
βοτον, ἢ Πελασγικόν. Καὶ γὰρ ἡ πόλις Ἄργος λέ-
γεται·

Ἄργος τε Σπάρτη τε.

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε.

Καὶ ἡ Πελοπόννησος,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ—

οὐ γὰρ ἡ πόλις γε ἦν οἶκος αὐτῶν. Καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς·
Ἀργείους γοῦν πάντας καλεῖ· καθάπερ καὶ Δαναοὺς
καὶ Ἀχαιούς. Τὴν γοῦν ὁμωνυμίαν τοῖς ἐπιθέτοις δια-
σείλεται, τὴν μὲν Θετταλίαν, Πελασγικὸν Ἄργος
καλῶν,

Νῦν [2] δ' αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

O 4 Τὴν

1) Mosc. Ἀχαιϊκὸν, uti post. Sequentia hoc ordine produxit idem: ἢ Πελασγικὸν, ἢ Ἱππόβοτον, et paullo inferius: καλεῖ πάντας.

2) Abest δ' in Paris. Idem post cum Mosc. habet ὅσσοι. Aldus et Hopperus αὐτοὺς ἔσσι.

seorsim posita, sive cum adiectivo, ut cum Argos dicit Achaicum, Iasum, Hippium, Hippobotum, id est equis pascuum, Pelasgicum. Urbem ipsam Argos dicit.

Argi Spartaque —

et

Quique Argos tenuere, et qui Tiryntha —

Peloponnesum eo nomine afficit:

Argis, aedibus in nostris. — non enim urbs domus eius fuit. Totam Graeciam Argos dicit, dum omnes Graecos Argivos vocat, ut et Danaos et Achaeos. Ambiguitatem porro epithetorum adiectione distinguit: ut cum Thessaliam Pelasgicum appellat Argos.

Praeterea quicunque Argos tenuere Pelasgum.

Pe-

Argivi. Τὴν δὲ Πελοπόννησον,

Εἰ δέ κεν Ἄργος [3] ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν. —

Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ. —

σημαίνων ἐνταῦθα, ὅτι καὶ Ἀχαιοὶ ἰδίως ὠνομάζοντο οἱ Πελοποννήσιοι κατ' ἄλλην σημασίαν. Ἴασόν τε Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει.

Εἰ πάντες [4] σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ

p. 370. τὴν Πηνελόπην, ὅτι πλείους ἂν λάβοι μνηστῆρας. Οὐ γὰρ

3) Xylander vitiose ἱκόμεθ'. Tum Ald. Hopper. Ἄργεος ἦ ἔν· Casaubon. 2. et Amstelod. Ἄργεως. Moscov. Ἀχαϊκῦ pro Ἀχαϊκοῦ. Illud etiam in Homero Odyss 3, 251. uti 9, 141. — hodie probatur ex prosodica lege, quae adparet etiam in similibus v. c. *Thebaicus*, *Callaicus* — Hinc Ἀχαιὶς γαῖα passim in Homero, veluti Il. 1, 254. 3, 75. 11, 769. unde Ἀχαιικὸς descendit. Sic Apollon Rhod. 1, 284. Ἀχαιίδες. Atque ita per duplex ι antiquos rhetoras voluisse, notat Eustathius ad Il. 13, 349. p. m. 909, 18. Cf. idem ad 1, 254. p. 74, 30. Ἀχαΐδα adeo dedit Stephanus, etsi hic ultimum ι redundare existimat Berkelius, cum communis forma sit Ἀχαΐα. Equidem cum Homericis libris et Cd. Mosc. hanc formam Homero reddidi.

4) Mosc. γ' εἰσὶ δοιμήν. Paris γ' ἴσι δοιμήν Ald. Hopper. πάντες γ' ἐεῖδοιεν ἄν. Xyl. πάντες σ' ἴδοιεν ἄν. Cf. Homer. Odyss. 18. 245.

Peloponnesum autem sic exprimit.

— *Argos quod si redeamus Achaeum.*

et

An non tunc Argis aderat Menelaus Achivis?

indicans, peculiari significatione omnes Peloponnesios fuisse Achaeos dictos. Iasum quoque Argos dicit, Peloponnesum notans: ubi quidam Penelopae ait, plures etiam habitura eras procos,

— *si cunctis conspicerere Tam formosa viris, quos educat Iason Argos.*

non enim innuit eos, qui per universam essent Graeciam, sed propinquos. Hippobotum

γὰρ τοὺς ἐξ ἄλης τῆς Ἑλλάδος [5] εἰκός· ἀλλὰ τοὺς ἐγγύς. [6] Ἱπποβοτον δὲ καὶ Ἵππιον κοινῶς εἴρηκε. Argivi.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ Πανελλήνων ἀντιλέγεται. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὸν ποιητὴν μηδαμοῦ [1] βαρβάρους εἰπεῖν [2] φησι, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω τὸ ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν [3] τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαί φησιν Ἕλληνας.

Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες.

Ἡσίοδον μέν τοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἱμνή-

5) Ven. Gem. Pletho, Ald. Hopper. Xyl. εἰκονίζει. At vulgatam bene alii tuentur.

6) Ald. Hopper. vitiose Ἱππίβατον.

1) Vatic. βάρβαρον.

2) Xyl. φασὶ, quae formae centies etiam in libris communantur.

3) Abiecto articulo dant Pariſ. Moſc. et Xylander. Ante Ἀπολλόδωρος abeſt καὶ in edd Aldi, Hopperi et Xylandri.

tum porro et Hippium, id eſt equorum alumnum et equeſtre communiter dixit.

§. 6.

De Graecia autem, et Graecis, ac Panhellenibus ſive univerſis Graecis, res habet controverſiam. Nam Thucydides dicit, Homerum barbaros nullibi nominaſſe, quia tum Graeci quoque nondum uno omnes vocabulo notarentur, quod barbaris opponeretur. Apollodorus ſolos eos, qui in Theſſalia erant, Graecos (ſic enim Hellenas exprimo) appellari ab Homero ait:

Myrmidones dicuntur, et Hellenes. —

Heſiodum tamen et Archilochum ſciviſſe, eam vocem etiam de univerſis Graecis uſurpari, quorum alter de Proetidibus dixerit, univerſos

Argivi. ςευον αὐτὰς, τὸν δὲ, ὡς Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον σύνεδραμεν. Ἄλλοι δ' ἀντιθέασιν, ὅτι [4] καὶ βαρβάρους εἴρηκεν, εἰπών γε βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας· καὶ [5] Ἕλληνας τοὺς πάντας,

Ἀνδρὸς τῆ κλέος εὐρὺ, καθ' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος.

§. 7.

Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡ τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον· ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισσαν· λόφαν εὐερκῆ μετρίως, ἔχοντα ἱερὸν Διός· ῥεῖ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος, χαραδρώδης ποταμὸς, [1] ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ [2] Λυρκείου τῆ κατὰ τὴν

4) Paris. Mosc. subiungunt τὰς τοιάυτας. Vatic. 173. τάυτας. Vatic. 174. pro eo spatium vacuum ostendit.

5) Subnectunt et hic Mosc. et Vatic. 174. lacunae praeterea spatio interposito καὶ πάλιν εἰδ' ἰθάκης . . . . . ἑλλάδα (quae vox tamen abest in Vatic.) καὶ μέσον Ἄργος. Et hinc deinceps Ἡ μὲν οὖν etc. Ducta haec sunt ex Homero Odyss. 15, 80. et partim supra p. 340. adfuerunt. Deest igitur in lacuna τερφθῆναι ἄν. Qui versus facile potest excidisse, quia in eadem verba exit.

1) Mosc. τὰς πηγὰς ἔχων.

2) Paris. Λυρ tantum extritis ceteris. Medic. Λυρκαίου. Ald. Hop-

fos Graecos earum coniugia ambivisse: alter Panhellenum (seu universorum Graecorum) robur Thasum concurrisse. Alii his opponunt, barbarorum factam ab Homero mentionem: quippe qui Caribus barbaram vocem tribuat: et Graecos universos Hellade, id est Graecia, ab eo includi.

Inclyta cuius fama per Helladaque et medium Argos.

§. 7.

Urbs Argos maiore sui parte sita est locis planis; arcem habet Lariſſam, collem mediocriter munitum, in quo est Iovis templum. Prope urbem fluit Inachus, amnis per multas delabens convalles, cuius fontes sunt in Lyr-

τὴν Κυνουρίαν ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. Περὶ δὲ τῶν μυ- Argivi.
θευομένων πηγῶν εἴρηται, [3] ὅτι πλάσματα· [4] τῶν ποιη-
τῶν ἐστί· πλάσμα δὲ καὶ τὸ [5] Ἄργος ἄνυδρον·

— Θεοὶ δ' [5] αὐθέσαν Ἄργος ἄνυδρον.

Τῆς τε χώρας κοίλης οὔσης, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεομένης, καὶ ἕλη καὶ λίμνας παρεχομένης, καὶ τῆς πόλεως εὐ-

Hopper. Λυρκίῳ· reliqui Λυκαίῳ. Guarinus vulgatam reddidit: *ex Lyrcio*. In penultima duplex ſcriptura iactatur per ι et ει. Illam praefert Heſychius h. v hanc Stephanus, quam quidem potiorem declarant poëtarum loca, veluti Apollonii Rhod. 1, 125. (uti quidem Scholiaſte teſte pro Λυγκαίου, probabilius etiam, alii legunt) Valer. Flaccus 4, 355. *Lyrcēa tellus*; Ovidius Meram. 1, 598. *Lyrcēa arva*, etſi Burmannus vulgavit *Lyrcaea*; Pauſanias 2, 25, 4. Λύκειον χωρίον, quod ante Λύγκειον vocatum eſſe narrat, unde forſitan utraque forma variatur. Sed et *Lyrcius* inde producta penultima apud Statium Theb. 4, 117. et 711. Sed conſuli poſſunt, quae monuerunt docti viri ad Stephanum et Ovidium cc. ll. Dedi igitur Λυκαίῳ, uti ſupra lib. 6. p. 271. tacite repoſuit pro Λυρκίῳ Siebenkeeſius, praeeunte quidem Tyrwhitto.

3) Moſc. Ven. διάτι. Sic lib. 7. p. 321. lib. 9. p. 397. et paſſim alibi poſt φημί, οἶδα.

4) Abeſt articulus in Moſc.

5) Moſc. ἄν. Tyrwhittus totum hunc locum ſic ſcribendum cenſet: Πλάσμα δὲ καὶ τὸ Ἄργος ἄνυδρον τὸν Δαναὸν θέσαν Ἄργος ἔνυδρον, uti hic verſus paullo inferius legitur. Nempe refutat Strabo, quod de inopia aquarum vulgo iactabatur. At haec ad coniecturas releganda, in primis cum diverſa in utroque loco adtinganter, hic de regione diſſeratur, e qua ad urbis puteos progrediatur.

Lyrcio apud Cynuriam Arcadiae montem. Ante docuimus, figmenta eſſe pogarum, quae de commenticiis eius fontibus narrantur. Figmentum eſt hoc etiam, Argos aquis carere.

Lympharum expertes Argos ſuperi poſuerunt.

Nam et regio cavo eſt ſita, et fluminibus irrigatur, et lacus habet ac paludes, et copia aquae urbi eſt puteis fre-

Argivi. εὐπορουμένης ὕδασι Φρεάτων πολλῶν καὶ ἐπιπολαίων. Αἰτιῶνται δὴ τῆς ἀπάτης τὸ,

Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.

Τοῦτο δ' ἤτοι ἀντὶ τοῦ πολυπόθητον κεῖται, ἢ χωρὶς τοῦ δ' [6] ἀντὶ τοῦ πολυίψιον, ὡς

Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε

φησὶ Σοφοκλῆς· τὸ γὰρ [7] προϊάψαι καὶ τὸ ἰάψαι, καὶ τὸ [8] ἵψασθαι φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει.

Νῦν [9] μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἵψεται υἷας Ἀχαιῶν· [10] καὶ τὸ,

Χρόα

6) Voces ἀντὶ τοῦ desunt in Pariſ. et Moſc. Ante Caſaubonum omiſſum erat τοῦ.

7) Gem. Pletho omnino tantum ἰάψαι καὶ τὸ ἰάψασθαι, Moſc. τὸ in altero et tertio loco delet, in tertio tantum Pariſ.

8) Caſaubonus malebat ex proximo exemplo ἵψασθαι, etſi in omnibus libris legatur ἰάψασθαι, quod, ſi ſenſum ſpectes, ad idem redit, uti etiam docuit Euſtathius ad Homer. Il. 1, 1. p. 12. Baſ. et Il. 4, 171. p. 350. f. Ita λόγοις ἱάπτειν dixit Sophocles, quem etiam Euſtathius in priori loco produxit, in Aiace v. 503. et Heſych. ἰάψεται explicat ῥαλήσει. Probabilem tamen facit Caſauboni emendationem exemplum ſubiectum, quod talem formam deſiderat, et confirmant ea, quae diſſeruit Euſtathius ex hoc Strabonis loco ad Homerum Il. 1, 3. p. m. 13. Ut tamen ſuam etiam partem ferrent codices, dedi ἵψασθαι, quod in uſu etiam fuiſſe, docet Heſychius v. ἵψαντο.

9) Pariſ. Moſc. μέντοι invito metro. Cf. Homer. Il. 2, 193.

10) Moſc. κατὰ, Ven. καὶ κατὰ. An καθά? Sed non opus eſt vulgatam labefactare, quae et alibi in hoc nexu obiicitur.

ſrequentibus, et in ſummo aquam habentibus. Cauſam erroris verſui Homerico adſcribunt, quo is Argos appellavit Polydipſion. Atqui ea vox (quam illi ſiticuloſam ſunt interpretati) aut magnopere deſideratum ſignificat, ſiti pro deſiderio translatione poëtica; aut litera D abundante, multis damnis affectum exprimit: ſicut et Sophocles ait:

Et paſſa multas clades Pelopidum domus.

ἵψασθαι enim et ἱάπτειν laedere,

Χρόα καλὸν [11] ἰάπτῃ. Argivi

καὶ,

[12] Αἰδὶ προΐαψεν.

Ἄλλως τε οὐ τὴν πόλιν [13] λέγει τὸ Ἄργος· [14] οὐ γὰρ ἐκεῖσε ἔμελλεν [15] ἀφίξεσθαι· ἀλλὰ τὴν Πελοπόννησον, οὐδήπου καὶ ταύτην δηψηρὰν οὖσαν. Καὶ σὺν τῷ [15] δ' δὲ ὑπερβατῶς δέχονται κατὰ συναλοιφὴν μετὰ τοῦ συνδέσμου [17] τὸ δέ· ἵν' ἦ οὕτως,

Καί κεν ἐλέγχιστος πολὺ δ' ἔψιον Ἄργος [18] ἱκοίμην, ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἄργος.

§. 8.

11) Paris. Mosc. Ven. Guarinus, hic verbis Graecis ipsis adpositis, cum Aldo et Hoppero ἰάψει. Alii cum Homero Odyss. 2, 376. ἰάπτῃ. Proximum καὶ neglexerunt Paris. et Mosc.

12) Αἰδὶ invexit ed. Casaub. 2. et excepit Amstel. Libri, uti est in Homero Il. 1, 3. Αἰδι.

13) Casaubonus emendat: λέγων τὸ Ἄργος, εἰ καὶ ἔμελλεν ἀφίξεσθαι. Nihil equidem muto.

14) Xylander: ὃ καὶ ἐκεῖσε.

15) Ald. Hopper. Xyl. ἀναφίξεσθαι voce obscura et insolente ex vitioque orta.

16) Moscov. δὲ δέ. Idem ante συναλοιφὴν ponit τήν. Contra Eustathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. Bas. post συναλοιφὴν omittit μετά.

17) Gem. Pletho τὸ δὲ, Mosc. τὺ δὲ.

18) Veteres libri teste Casaubono addunt, ἤτοι· πολυΐψιον Ἄργος ἱκοίμην.

re, damnoque afficere significat. Adde quod illo versu non urbem Argos nominat, quo rediturus Agamemnon non erat: sed Peloponnesum notat, non profecto ipsam quoque fiticulosam. Sunt qui dicant, litteram D inter Poly et Ipsion insertam esse, quomodo particula coniunctiva orationis est.

§. 8.

Argivi.

§. 8.

p. 371. Εἷς μὲν δὴ Ἴναχός ἐστιν ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀργείαν· ἄλλος δὲ ποταμὸς [1] Ἐρασῖνος ἐν τῇ Ἀργείᾳ ἐστίν· οὗτος δὲ τὰς ἀρχὰς ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας λαμβάνει, καὶ τῆς ἐκεῖ λίμνης τῆς καλουμένης Στυμφαλίδος, ἐν ᾗ τὰς [2] ὄρνις μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ τῷ Ἡρακλέους [3] τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας, καὶ αὐτὰς καλῶσι Στυμφαλίδας· δύντα δ' ὑπὸ [4] γῆν Φα-

1) Mosc. Ἐρέσινος. Alterum tuetur usus.

2) Ven. ὄρνεις, uti variatur in Demosthene de falsa legatione p. 417. 21. Lipsi. Nempe triplex fertur huius vocis forma in plurali, ὄρνιθες, ὄρνις, et ὄρνεις. Primum notum, alterum ita habes in Demosthenis loco ex libris plerisque, in Aristoph. avib. v. 1250. 1609. tertiam in Maximo Tyrio dissert. 22, 6. in. — Retinui hic, quam plures praescribunt.

3) Mss. Casaubonn. et Ven. τοξευμένας, pro quo Casaubonus coniicit τετοξευμένας. Reliqui cum editis τοξεύμασι, uti et hinc referunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 608. p. m. 228. et Eudociae violarium in Villoisi. anecd. Gr. Vol. 1. p. 379. Idem in seqq. scribit ἐξελασθείσας ex more, quo solent inserere σ, de quo in praefat. ad Tom. 2. p. 15. et Piersonus ad Moer. Attic. p. 13. sq.

4) Sic Mss. Casaubonn., uti quidem editur supra p. 343, etsi contra ibi codices volunt γῆς. Cf. lib. 6. p. 270. lib. 12. p. 578. et alibi. Et sic legitur δεχθεὶς modo ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. 275. modo ὑπὸ γῆς, ut lib. 11. p. 529. Cf. supra p. 343. Praetuli et hic γῆν pro γῆς, quod tenent reliqui libri scripti cum editis.

§. 8.

Enimvero amnium Argiam perfluentium unus est Inachus. Alius Argiae fluvius est Erasinus: is oritur e Stymphalo Arcadiae et Stympha-

lide, quae ibi est, palude, ubi fuisse fabulantur Stymphalidas volucres, quas Hercules sagittis et tympanis expulerit. Hunc fluvium ferunt in-

fra

Φασὶ [5] τοῦτον τὸν ποταμὸν, ἐκπίπτειν εἰς τὴν Ἀργείαν, καὶ ποιεῖν ἐπίῤῥυτον τὸ πεδίον· τὸν δ' Ἐρασῖνον καλοῦσι καὶ Ἀρσῖνον. Ῥεῖ δὲ καὶ ἄλλος ὁμώνυμος ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸν κατὰ [6] Βύρραν αἰγιαλόν· ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἐρετρικὸς, καὶ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ [7] Βραυρῶνα. Δείκνυται δὲ καὶ Ἀμυμώνη τις κρήνη κατὰ [8] Λέρνην. Ἡ δὲ Λέρνη λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστὶ, καὶ τῆς Μυκηναίας, ἐν ᾗ τὴν Ὕδραν ἱστοροῦσι· διὰ δὲ τοὺς [9] γενομένους καθαρμοὺς ἐν αὐτῇ, παροιμία τις ἐξέπεσε, Λέρνη κακῶν. Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐυδρεῖν· αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖ- Argivi.

5) Mosc. alio ordine τὸν ποταμὸν τοῦτον.

6) Ita Paris. Mosc. uti iam legendum censuerat Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 313. Urbs hoc nomine pluribus commemoratur. Ita vero etiam olim legerunt Guarinus et editores ante Casaubonum, cui debetur Βύρραν.

7) Mosc. Βραύρωνα. Paris. Βραυβρῶνα. Ald. Hopper. Βαβρῶνα. Accentus inconstans vagatur etiam in aliis. Βραύρων infra editus lib. 9. p. 399. et in Stephano. Βραυρὼν est in Pausania 1, 33. in. et 8, 46, 2. Plutarcho in Solone c. 10. quod probandum videtur. Sic enim ὀνόματα τοπικὰ, exceptis iis, quae in γων, γωνος desinunt, usitate signantur. Retinui igitur hic Βραυρῶνα, infraque rescripsi.

8) Ven. Φέρνην. Ald. Hopper. κρήνην καὶ Λέρνην.

9) Mosc. γινομένους, mutatione crebra.

stra terram sese abdere, et in Argia erumpere, planitiemque eam rigare; appellant eum etiam Arsinum. Fluit etiam alius Erasinus ex Arcadia ad litus Burae vicinum: alius est Eretricus, et alius in Attica ad Brauronem. Monstratur etiam Amymone fons prope Lernam. Lerna palus est Argivi et Mycenaei agri, in qua hydram fabulantur fuisse; ob piacula autem in ea facta proverbium exstitit, Lerna malorum. Caeterum regionem aquae esse divitem fatentur, urbem in loco aquae experte sitam di-

Argivi. κεῖσθαι· Φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτυσιν, ὡς ἐκείνων ἐξευρισκῶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος [10] *ἔνυδρον·*

[11] *τῶν δὲ Φρεάτων τέτταρα, καὶ ἱερὰ ἀποδεικθῆναι, καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως· ἐν εὐπορίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντες.*

§. 9.

10) Casaubonn. *ἔυυδρον*, uti Eustathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. in. Basil. ubi hunc versum Hesiodo tribuit, hac tamen verborum facta mutatione: — *Δαναὸς πείσιν ἔυυδρον*, quod in *ἔυυδρον* mutandum existimat Salvinus cum Stavereno in Observatt. Miscell. Vol. 10. p. 308. ubi plura de h. v. adieruntur. Xylander ad Strabonis lib. 1. p. 23. extr. simpliciter ex Eustathio producit *ἔυυδρον*. Certe hoc, cum usus addicat, obpositionem pressius tenet, nec a meis improbatur, ut taceam de metri ratione.

11) Totum locum ex coniectura sic emendo, quando libri me deficiunt: *Τῶν δὲ φρεάτων ἕνεκα καὶ ἱερὰ αὐταῖς ἀποδεικθῆναι καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως ἐν ἀπορίᾳ ὑδάτων εὐπορίαν εἰσαγέσας.* Transpositionem vocum *εὐπορία* et *ἀπορία* prior interpres arguit. *Casaubonus.* Nempe Guarinus sic: *qui* (putei) *in aquarum penuria aquarum abundantium inducunt.* Atque ita versatus et hic est Penzelius. Commodus quidem ex emendatione Casauboni existit sensus, qui in vulgata lectione est absonus. Attamen eam servant libri omnes, nec nisi magna verborum facta immutatione ad illum sensum pervenire licet. Equidem Xylandri versionem secutus haec verba compono cum *συγκεῖσθαι*, sic ut Strabo perstringat eos, qui in abundantia aquarum, qua fruita est et urbs ipsa, uti superiora docent, quatuor memorent puteos, quibus nec copia paretur, nec penuria auferatur. Ceterum verba *τῶν δὲ φρεάτων* ad *εἰσάγοντες* praeteriit Gem. Pletho.

dicunt, puteorum tamen copia instructam, quorum Danai filiabus acceptam ferunt inventionem: atque hinc esse versiculum natum aiunt:

Expers Argos aquae lymphis Danaae ditarunt.

Quin et de puteis his quatuor esse consecratos, ac summo honore cultos. Hi ergo aquarum inopiam eo introducunt, ubi summa earum est copia.

§. 9.

Argivi.

§. 9.

Τὴν δ' ἀκρόπολιν [1]τῶν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναὸς, ὃς τοσοῦτον τοὺς πρὸ αὐτῆ δυναστεύοντας ἐν τοῖς τόποις [2]ὑπερβαλέσθαι δοκεῖ, ὥστε κατ' Εὐριπίδην

Πελασγιώτας ὠνομασμένους τὸ πρὶν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' αἰ' Ἑλλάδα.

Ἔστι δὲ καὶ τάφος αὐτῆ κατὰ μέσην τὴν τῶν Ἀργείων ἀγοράν· [3]καλεῖται δὲ Πάλινθος. Οἶμαι δ' ὅτι καὶ Πελασγιώτας καὶ Δαναοὺς, ὥσπερ καὶ Ἀργείους, ἡ [4]δόξα τῆς πόλεως ταύτης ἀπ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καλεῖσθαι παρεσκεύασεν· οὕτω δὲ καὶ Ἰασίδας, καὶ Ἴασον Ἄργος, καὶ Ἀπίαν, καὶ [5]Ἀπιδόνας οἱ νεώτεροί φασιν. Ὅμηρος δ' Ἀπιδόνας μὲν

1) Sic Mosc. quod recepi, quia in simili nexu noster ita solet alibi. Vulgo τήν.

2) Mosc. ὑπερβάλλεσθαι, ut fit. Sed illud hic praeferendum.

3) Verba haec ad Πάλινθος omissa sunt in Venet.

4) Pro δόξα prodierat δόξη primum in ed. Casauboni libris etiam invitis.

5) Vatic. Ἀπιδανὰς, nempe pro Ἀπιδανεῖς. Ita enim prosaicis auctoribus, vel Ἀπιδανῆες olim dicti sunt, uti docent Scho-

§. 9.

Arcem Argivorum condidisse perhibetur Danaus, qui tantum praestitisse iis, qui ante ipsum istis in locis principatum gesserant, videtur, ut, quod est apud Euripidem,

Pelasgiotas nuncupatos antea
Danaos vocari lege lata instituerit
Per Graeciam. —

Est et sepulcrum eius in medio foro Argivo, ac dicitur Palinthus. Existimo autem, huius urbis gloriam in causa fuisse, ut reliqui Graeci ab ea Pelasgiotae, Danai, Argivique nominarentur. Sic et Iasidas, Iasum Argos, Apiam, et Apidones recentiores dicunt. Homerus Api-

Argivi. μὲν οὐ λέγει· ἀπίαν δὲ τὴν πόρρω μᾶλλον. Ὅτι δ' Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει, [6] προσλαβεῖν ἐστι καὶ τάδε,

[7] Ἀργείη Ἑλένη·

καὶ

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος. —

καὶ

μέσον Ἄργος.

καὶ,

Πολλῆσι νήσοισι καὶ [8] Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

p. 372. Ἄργος δὲ καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, παρ'

Scholia ad Callimach. in Iove v. 14. et prolixius Euſtathius ad Dionyſ. v. 414. ubi ſimul diſerte hanc recentioris aetatis formam ex noſtro tuetur. Cf. idem ad Homer. Il. 1, 270. p. m. 77. Quare ex ſua ſede, quam et reliqui codices opitulante ipſo nexu firmant, convellere nolo.

6) Ven. προσλαθεῖν, Pariſ. λαβεῖν.

7) Moſc. Ἀργείη δ', forte ex Homero Odyſſ. 4, 296. At non opus hic eſt, et Homerus ita ſimpliciter, prout fert nexus, ſaepe habet. Poſt typothetae incuria in ed. Xyl. Ἐφύρη.

8) Sic Moſc. uti apud Homer. Il. 2, 108. Sed nec Ἄργει reſpuis, metrica lege motus, uti Il. 6, 456. Cum tamen illud magis ſit ſonorum, repraeſentavi Ἄργεϊ pro Ἄργει.

donas non nominat; apiam autem, remotiorem regionem. Porro autem vocabulo Argos Peloponneſum ab eo indicari, his quoque teſtimoniis additis manifeſtum eſt.

Argivamque Helenam —

et

Urbs quaedam eſt Ephyre clari in penetralibus Argi.

item

— *et medium Argos.*

et

Argos uti totum regeret, terrasque profundo
Ambitas pelago. —

Iunioribus vox Argos etiam campum ſignificat, quomodo ne ſemel quidem Homerus uſur-

παρ' Ὁμήρῳ δ' ὠδ' ἄπαξ· μάλιστα δ' οἴονται Maxe- Argivi.
δονικὸν καὶ Θετταλικὸν εἶναι.

§. 10.

Τῶν δ' ἀπογόνων τοῦ Δαναΐ διαδεξαμένων τὴν ἐν Ἄργει δυναστείαν, ἐπιμιχθέντων δὲ τούτοις τῶν Ἀμυθαονιδῶν, ἐξεμηνάνων ἐκ τῆς Πισάτιδος καὶ τῆς Τριφυλίας, οὐκ ἄν θαυμάσειέ τις, εἰ, συγγενεῖς ὄντες, ὕστερ[2] διεῖλον τὴν χώραν εἰς δύο βασιλείας τὸ πρῶτον, ὥστε τὰς [3]ἡγεμονίδας ὕσας ἐν αὐταῖς δύο πόλεις ἀποδειχθῆναι πλησίον ἀλλήλων ἰδρυμένας, ἐν ἐλάττοσιν

P 2 ἢ

1) Pro Τριφιλ. ante Caſaub. Τριφυλίας, quod ſatis probatum eſt vel ex ipſo Strabone p. 337. etſi paſſim varie invertunt libri. Antea Pariſ. Πισσάτιδος, de qua ſcriptura iam aliquoties monui.

2) Mſſ. Caſauponn. Ven. Moſc. Vatic. διεῖλοντο. Poteſt ita commode, poteſt et vulgata ſtare, cum noſter ſic ſaepe activo utatur, ut lib. 4. p. 177. infra p. 383. f. lib. 9. extr. lib. 10. p. 476. et alibi. Sic Appian. de reb. Hiſpan. extr. Polybius paſſim. Utriusque autem forma, ut aliorum, non eſt infrequens.

3) Mſſ. Caſauponn. ἡγεμονίδας vel ἡγεμονεῖν. (ſic) Gem. Pletho ἡγεμονεύσας, quae vox aut v detur explicatio eſſe vocis ἡγεμονίδας, ex qua facile τὸ δ excidit, aut coaluiſſe ex ἡγεμονίας ὕσας, quod vulgo fertur. Amplector prius, cum ita paſſim urbes imperiorum ſedes vocentur. Forte etiam ſic legit Guarinus, dum vertit: *principatu eminentes.*

uſurpavit: videtur autem Macedoniae potiſſimum ac Theſſalicae hoc eſſe linguae.

§. 10.

Iam cum poſteri Danao in Argivo regno ſuccederent, iisque permiſcerentur Amythaonidae profecti e Piſatide et Triphylia; mirum videri non debet, ſi, cognati cum eſſent, ita ab initio ditionem in duo diviſerunt regna, ut duae urbes, quae regnorum ſedes forent, invicem minus

L

Argivi. ἢ πεντήκοντα σταδίοις, τό, τε Ἄργος καὶ τὰς Μυκήνας, καὶ τὸ Ἡραῖον εἶναι κοινὸν ἱερὸν τὸ πρὸς ταῖς Μυκήναις ἀμφοῖν, ἐν ᾧ τὰ Πολυκλείτου ξόανα· τῇ μὲν τέχνῃ κάλλιστα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ δὲ καὶ μεγέθει, τῶν Φειδίου λειπόμενα. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν τὸ Ἄργος ἐπικρατέστερον· εἶθ' αἱ Μυκῆναι, [4] μείζονα ἐπίδοσιν λαβοῦσαι διὰ τὴν τῶν Πελοπιδῶν εἰς αὐτὰς μεθίδρυσιν· περιοισάντων γὰρ εἰς τοὺς Ἀτρέως παῖδας ἁπάντων, Ἀγαμέμνων ὢν πρεσβύτερος, παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, ἅμα τύχῃ τε καὶ ἀρετῇ πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλὴν προσεκτήσατο τῆς χώρας· καὶ δὴ καὶ τὴν Λακωνικὴν τῇ Μυκηναίᾳ προσέθηκε. Μενέλαος μὲν δὴ τὴν Λακωνικὴν ἔσχε· Μυκήνας δὲ, καὶ τὰ μέχρι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἰώνων μὲν τότε καὶ

4) Ita pro μεῖζον Codd. Caſaubonn. Vatic. Ven. Pariſ. Moſc. Gem. Pletho, diſtinctione poſt Μυκῆναι poſita, uti etiam fecit Guarinus. (*ampliora incrementa.*) Vulgatam formam, qua diſtinctio poſt μεῖζον proiiciebatur, ſtabiliverat Aldus. Securus ſum codices.

L ſtadiis diſtarent, Argos videlicet ac Mycenae, Heraeumque (id eſt Iunonium) ad Mycenas ſitum commune ambobus regibus eſſet templum: in quo templo erant ſimulacra Polycleti arte omnium praeſtantiſſima, ſed ſumtu ac magnitudine operibus Phidiae inferiora. Principio Argos Mycenas excellebat. Poſtmodo Mycenae excreverunt, Pelopidarum migratione eo facta. Cum n. omnia ad Atrei filios eſſent devoluta, Agamemnon natu maior poteſtatem adeptus, fortuna virtuteque uſus magnam regionis partem ſuo adiecit patrimonio, et Mycenaeo regno etiam Argolicam adiunxit. Sed Laconicam quidem Menelaus tenuit. Mycenas autem, et quidquid usque ad Corinthum et Sicyonem eſt regionis, et quae tunc Ionum atque

καὶ Αἰγιαλέων [5] καλυμένης, Ἀχαιῶν δ' ὕστερον, Ἀγαμέμνων παρέλαβε. Μετὰ δὲ τὰ Τρωϊκὰ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀρχῆς καταλυθείσης, [6] ταπεινωθῆναι Μυκήνας συνέβη, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. Κατασχόντες γὰρ ἅτοι τὴν Πελοπόννησον, ἐξέβαλον τοὺς πρότερον κρατοῦντας, ὥςθ' οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες, [7] εἶχον καὶ τὰς Μυκήνας συντελέσας εἰς ἕν· χρόνοις δ' ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Ὅπου δὲ Μυκῆναι τοιαῦτα πεπόνθασιν, ἃ δεῖ θαυμάζειν, ἀδ' εἴ τινες τῶν ὑπὸ τῷ Ἄργει Argivi.

P 3 κα-

5) Mſſ. Caſaubonn. et ex meis Pariſ. καλυμένων, quod quidem Caſaubonus non improbat, modo legatur antea: καὶ τῆς τῶν Ἰώνων etc.

6) Supple συνέβη, eſtque id verbum, aut aliud ἐσδυναμῶν reponendum, vel legendum potius ἐτατεινώθησαν αἱ Μυκῆναι. *Caſaubonus.* Subminiſtrat id ipſum verbum συνέβη, quod auctori noſtro eſt uſitatiſſimum, poſt Μυκήνας Gem. Pletho, quare nolui adſpernari. Uno verbo ἐτατεινώθησαν, quod etiam ad cenſum arceſſebat Caſaubonus, reddidit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 569. p. 819. Baſil.

7) Ven. et edd. ante Caſaubonum εἶλον, qui repoſuit εἶχον, quod adferunt ceteri codices, Guarinus etiam expreſſit, et legit hic Euſtathius c. l. Atque eſt illud profecto aptius.

atque Aegialienſium, poſterioribus temporibus Achaeorum dicta fuit, Agamemnon poſſedit. Poſt bellum Troianum regno Agamemnonis exſtincto, Mycenae decreverunt, maxime poſt Heraclidarum reditum. Hi enim occupata Peloponneſo eiecerunt priſtinos dominos: atque ita, qui Argis potiti erant, Mycenas quoque ſubegerunt et in unum corpus contraxerunt. Aliquanto poſt tempore Mycenae ab Argivis ſunt dirutae, ut iam earum ne veſtigium quidem ſuperſit. Neque mirari debes, Mycenis hoc eveniſſe, aut ſi qui alii eorum, qui ſub Argis ab

Argivi. καταλεγομένων ἀφανεῖς νῦν εἰσιν. Ὁ μὲν δὴ κατάλογος ἔχει ὅτως·

Οἵδ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ', Ἀσίνην τε [8] βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵτ' ἔχον Αἴγιναν, [9] Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν.

[10] Τούτων δὲ, περὶ μὲν τῶ Ἄργους εἴρηται· περὶ δὲ τῶν ἄλλων λεκτέον.

§. II.

Τῇ μὲν οὖν Τίρυνθι ὁρμητηρίῳ χρήσασθαι δοκεῖ Προῖτος, καὶ τειχίσαι διὰ Κυκλώπων· οὓς ἑπτὰ μὲν εἶναι, p. 373.

8) Paris. Mosc. τήν. In Veneto verba βαθὺν — ἐχούσας desunt.

9) Ald. Hopper. Μάσσητα.

10) Ita Casaubonus cum libris, ante quem excusum erat ταῦτα. Atque sic ταῦτα ponit lib. 4. p. 199. lib. 5. p. 250. lib. 6. p. 255. 277. et alibi. At τούτων volunt omnes codices, qui est in hoc loco genitivus partitionis, nempe ἐκ τούτων, uti et sequentia declarant. Quod ut adpareret inlustrius, recte post δὲ inciſum minus interposuit Casaubonus, quo neglecto a vero sensu aberrarunt priores interpretes.

ab Homero recensentur, nostra aetate nulli sunt. In catalogo quidem sic scribitur:

Argos qui tenuere, et qui Tirynthia claustra,
Hermionemque, Asinemque, sinus qua stringitur altus
Eionas, Troezenem, vitiferamque Epidaurum,
Aeginam, et Maseta, bonorum examen Achivum.

Dictum est de Argis: etiam de reliquis iam verba facienda.

§ II.

Receptaculi atque arcis loco Tirynthem habuisse videtur Proetus, operaque Cyclopum muniviſſe: quos aiunt

εἶναι, καλεῖσθαι δὲ [1] γαστερόχειρας, τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης· ἦκειν δὲ μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας· καὶ ἴσως τὰ σπήλαια τὰ περὶ τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἔργα τούτων [2] ἐπώνυμά ἐστιν. Ἡ δὲ ἀκρόπολις [3] Λικύμνα ἐπώνυμος Λικυμνίου· διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα [4] σταδία· ἔρημος δ' ἐστὶ νῦν καὶ Argivi.

1) Ita libri omnes cum Guarino. Caſaubonus tamen malit χειρογάστορας, uti certe legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 559. p. 216. ſ. 286. ubi noſtrum locum adtingit, et ſynonymo explicat, quo alias indicantur ἐγχειρογάστορες, uti χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. Et ſic idem ad Odyſſ. 13, 383. p. 638, 8. Baſ. ἐγχειρογάστορας explicat χειροτέχνας, ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας, ut ἐγγλωττογάστορας ἀπὸ γλώττης. Attamen ex noſtro etiam ad Homer. Odyſſ. 9, 187. p. m. 346, 15. refert γαστερόχειρες, qui ab aliis dicantur ἐγχειρογάστορες, veluti ἐκ τέχνης τρεφόμενοι. Tum aliis ſic dicuntur χειροβοσκοὶ, χειρόβιοι apud Pollucem 1, 5. et 7, 1. qui χειρογάστορας quidem ſcribit, ſed Hecataeo tamquam peculiare largitur. Quae quidem dubiam faciunt lectionem iam olim in libris agitatam. Noſtrorum librorum forma exſtat etiam in Heſychio et Etymol. M. etſi nec alteram ille ignorat.

2) Pariſ. Moſc. ἐπώνυμόν ἐστιν.

3) Pariſ. Moſc. Λικύμνα, uti poſt cum Guarino. Ald. et Hopper. Λύκυμνα, poſt Δικύμνιου. Hereſbachius in utroque loco *Lycimna — Lycimno*. Ex Λικύμνιος, nomine noto et obvio, vera ſcriptura probatur.

4) Vatic. Pariſ. Moſc. σαδίως. Nota in hoc vel Strabonis vel librorum variatio.

aiunt numero fuiſſe ſeptem, Cheirogaſteres appellatos, quaſi ſi Manuventres dicerentur, quod ſua arte victum ſibi quaererent: veniſſe autem accitos e Lycia: ac fieri potuit, ut, quae apud Naupliam ſunt ſpeluncae, et opera in iis, nomina ab his Cyclopibus habeant. Arx eſt Licymna, Licymnii, de nomine: diſtat a Nauplia XII circiter ſtadiis. Verum et illa de-

Argivi. καὶ ἡ πλησίον [5] Μιδέα, ἑτέρα ἴσα τῆς Βοιωτικῆς· ἐκείνη γάρ ἐστι [6] Μίδεα, ὡς πρόσθεν· αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς Τεγέα. [7] Ταύτῃ δ' ὅμορος Πρόσυμνα, [8] καὶ αὕτη ἱερὸν ἔχουσα [9] Ἥρας· ἠρήμωσαν δὲ τὰς [9] πλείστας οἱ Ἀρ-

5) Pauſan. 2, 25, 8. Μίδεια, ſed idem 6, 20, 4. Μιδέα. Utrumque in uſu fuiſſe docet Stephanus h. v. Cf. quae ibi notant viri docti. At per ε dediſſe Strabonem, evincit etiam praeter libros exemplum ſubiunctum.

6) Lege Μίδεια, ὡς πρόσθεν. Sic enim libro ſequenti [p. 413.] ſcribitur, et apud Homerum; [Il. 2, 507.] nec aliter exemplo reſponderet. *Caſaubonus.* Euſtathius ad Homer. Il. 2, 507. p. 205. f. 279. et Il. 2, 559. p. 217. in. f. 285. bis ſcribit per ε, et quidem in priori loco Μιδέα παροξυτόνως, in poſteriori Μίδεια προπαροξυτόνως. Hinc adparet, quo ſenſu verba Strabonis memorata intellexerit, ſcilicet de accentus diverſa ſede, neque morari debet, quod ſaepe in auctoribus Τέγεια obiicitur, atque etiam Strabonis editionibus noſtris, uti p. 388. immo hinc accentus vera ratio intelligitur, quam adiuvant etiam nomina ſimilia, in quibus Ἀσία, Ἠλία, Νεμία, Τενία, Τεγέα, Τλία. Tum vero ſive Μίδεια ſcribas, ſive Μίδεια, perinde eſt, neque, ſi cum Caſaubono repoſueris Μίδεια, vox inluſtrandi cauſa in exemplo ſubiecta magis reſpondeat, ubi ει et ε diverſa ſunt. Quod ſi hoc volebat Strabo, elegendum erat ex plurimis vocabulum aptius, veluti Ἀδρέστεια. Igitur omnis diſputationis cardo verſatur in notanda accentus diverſa ſede, uti etiam intellexit Politus ad Euſtathium T. 2. p. 549. qui conſuli poteſt. Obſerva vero hinc antiquam accentuum vim, naturam et cauſam.

7) Xyl. αὕτη, Hopperum ſecutus.

8) Pro καὶ ſpatium vacuum dant Pariſ. Moſc. In Veneto hinc ad Ἥρας narratio amputata.

9) Moſc. πλείστας· forte voluit πλείους.

deſerta eſt, et quae in propinquo eſt Midea, accentu in media ſyllaba collocato (Midea enim Boeotica tonum in Mi ſyllaba habet). Prope hanc eſt Proſymna, quae templum habet Iunonis. Plerasque ea-

Ἀργεῖοι ἀπειθούσας. [10] Οἱ δ' οἰκήτορες, οἱ μὲν ἐκ Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀφίκοντο· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους, οἵδ' ἐκ τῆς Ἀσίνης (καὶ αὕτη δὲ κώμη τῆς Ἀργείας πλησίον Ναυπλίας) [11] [ὑπὸ] Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκί- Argivi.

P 5 σθη-

10) Gem. Pletho sic: τῶν δ' οἰκητόρων οἱ πολλοὶ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐκεχώρησαν· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, φασὶ Θεόπομπος etc. Forte elegantius. Verba ἐκ Τίρυνθος ad οἱ γὰρ, quae plane absunt a Veneto, uncis inclusit Casaubonus, reddidit Guarinus, turbato tamen ordine et sensu, sic: *Habitatores autem e Tirynthe quidem Epidaurum se receperunt. Ex Hermione autem ad Halies (sic enim vocantur) id est piscatores, Asina vero terrae pagus Argivae penes Lacedaemoniam Nauplian. Ex ea inquilini in Messenium commigrarunt agrum, eodem quo Asina oppidulum Argolicum vocabulo nuncupata.* Paris. et Mosc. ita exhibent: οἱ μὲν ἐκ τῆς (τῆς deest in Paris.) Τίρυνθος ἐκῆλθον εἰς Ἐπίδαυρον· οἱ δὲ τῆς εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους· οἵδ' ἐκ τῆς . . . , (Ασ tantum Paris.) αὕτη κώμη τ. Ἀ. πλ. Ναυπλίας (Mosc. Ναυπλία, ut alibi, cum aliis) Λακ. εἰς τὴν Μεσ. μετῳκίσθη (pro σαν in Mss. spatium vacuum) καὶ ἡ ὁμων. τῇ Ἀργ. Ἀσίνη πολι . . . γὰρ etc. Medic. sic: οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς· καλοῦντα γὰρ οὕτως. Ἡ δ' Ἀσίνη δῆμος τῆς Ἀργείας ἐστὶ πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ναυπλίᾳ δὲ (ἐκ emendat Gronovius) ταύτης εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκίσθησαν, ᾗ ἐστιν ὁμώνυμος τῇ Ἀργ. Ἀσίνη πολίχνη. Ex quibus adparet locum iam olim in libris male adfectum prodiisse. Integrum tamen Vatic. servasse conlatoris silentium innuit. Hinc et uncos, qui ante Τίρυνθος et Λακεδαιμόνιοι adpositi erant, removi.

11) Casaubonus malit ὑπὸ Λακεδαιμονίων probante nexu et ipsa

earum Argivi ob rebellionem habitatoribus nudarunt. Incolarum alii a Tirynthe Epidaurum venerunt, alii ab Hermiona ad eos, qui Halieis (id est, si verbum verbo reddas, piscatores) dicebantur: alii ab Asine (qui et ipse vicus est Argiae, propinquus Naupliae) a Lacedaemoniis in Messeniam sunt de-

Argivi. σθησαν· [12] καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ Ἀργολικῇ Ἀσίνη πολίχνη. [13] Οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, [14] ὡς φησιν ὁ Θεόπομπος, πολλὴν κατακτησάμενοι τῆς ἀλλοτρίας, εἰς ταύτην κατῴκιζον, οὓς ἂν [15] ὑποδέξαιντο τῶν Φυγόντων ἐπ' αὐτούς· [16] καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπλίας ἐκεῖσε ἀνεχώρησαν.

§. 12.

Ἑρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν ἐκ [1] ἀσήμων πόλεων· ἧς τὴν παραλίαν ἔχουσιν Ἁλιεῖς λεγόμενοι θαλαττουργοί τινες

ipsa historia. Cf. Paus. 4, 14, 2. et 34, 6. Recepi, ita tamen, ut uncis additis distinguerem, etsi Gronovius in variis Geogr. vocem Λακεδαιμονίων e margine in contextum perperam receptam delendamque existimat. Vulgo abest ὑπό.

12) Deest aliquid. Sensus est: Et iis in Messeniam translatis ἐγένετο vel ἐκτίσθη ἡ ὁμων. et cet. vid. et Paus. [cc. II.] *Casaubonus.* Addo Stephanum h. v. Ceterum, nisi aliquid elapsum tacite revocetur, et sensus et nexus claudicent.

13) Ald. Hopper. negligenter οὐ γάρ.

14) Particula haec abest in Paris. et Mosc.

15) Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. ὑπεδέξαντο. Post ἐπ' αὐτούς Vatic. Mosc. Gem. Pletho.

16) Καὶ οἱ omittunt Paris. Mosc. et hinc ad ἀνεχώρησαν usque Venet. omnia.

1) Ven. ἀσήμων.

deportati, et oppidum Asine, eiusdem cum Argolica nominis. Etenim Lacedaemonii, ut ait Theopompus, ampla ditione potiti, quam aliis eripuissent, in ea collocaverunt, quos ab se confugientes reciperent: eoque Nauplienses recesserunt.

§. 12.

Hermione una est de non obscuris urbibus, cuius marginem maritimum incolunt, qui, quod e mari quaestum fa-

τινες ἄνδρες. Παρ' [2] Ἑρμιονεῦσι δὲ [3] τεθρύλληται, Argivi.
τὴν εἰς ᾅδου καταβασιν [4] σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ
[5] ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον.

§. 13.

Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι [1] καὶ τὴν Ἀσίνην· εἶτ'

ἐκ

2) An per ω, vid. Berkel. ad Stephan. p. 351.

3) Mosc. τεθρύλητα: Verba παρ' Ἑρμιονεῦσι ad ναῦλον non adparent in Gem. Plethone.

4) Casaubonn. Vatic. Mosc. συντόμως. Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. a, 560. p. 217. f. 286. et editis σύντομον. Bene.

5) Vitiose ed. Amstel. ἀντιθέασιν.

1) Eustathius ad Homer. Il. a, 560. p. 217. f. 287. hinc refert: Ἀσίνη καὶ Ἑρμιών, Δρυόπων οἰκητήριον, Δρύοπες τῆ Ἀργείδος κατοικίσαντος αὐτὸς ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων· unde Politus ad Eustathium T. 2. p. 601. in nostro sic supplet: φασὶ τὴν Ἑρμιόνην καὶ Ἀσίνην, in primis cum id testetur Herodotus 8, 73. qui tamen Asinen ad Cardamylen ponit, et Laconicam facit, ab Asine ad Hermionem diversam. Cardamyle enim Messeniaca in Laconicis finibus fuit sinus Messeniaci i. Asinaei, in quo Cardamyle. V. Strabo supra p. 360. Hic vero loquitur noster de Asine Hermionica, quae et inde dicta videtur Δρυόπη. Cf. Stephanus et Etymol. M. At quia Hermionica ab Argivis solo fuit aequata, et Asine alia condita in Messenia, hinc Politus c. l. recte ab Herodoto duas Dryopum urbes enumeratas esse putat, Hermionen, quae sane erat Argolica, et Asinen ad Cardamylen, recteque distinctam Messeniacam, deleta Hermionica, ubi initio Dryopes fuerunt. Quae quidem arguta sunt et impedita. Asinen ad Hermionen possedisse primum Dryopes in Peloponne-

faciunt, Halieis sive piscatores dicuntur. Brevis ad inferos descensus esse dicitur apud Hermionenses: itaque ibi mortuis portorium (Graeci naulum appellant) non imponitur.

§. 13.

Porro Asinen Dryopum fuisse domicilium perhibent: sive

Argivi. ἐκ τῶν περὶ [2] Σπερχειὸν τόπων [3] ὄντας αὐτοὺς Δρύοπος τῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος ἐνταῦθα, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν· ἢ [4] Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν [5] Παρνασσὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτούς. Τὸ δὲ Σκύλλαιον, τὸ [6] ἐν τῇ Ἑρμιόνῃ, [7] ὠνομάσθαι φασὶν ἀπὸ Σκύλ-

nesum transvectos, diserte etiam scribit Pausan. 4, 34, 6. unde ab Argivis expulsi Messeniam concesserint. Sed et Eionem addit Diodor. Sic. 4, 37. adeoque Strabo p. 434. Dryopida olim τετράπολιν fuisse adfirmat. Videtur igitur Eustathius aliunde adiecisse Ἑρμιόνην, quod, cum respuant omnes libri, recipere dubitavi. Tum vero καὶ est *etiam*, i. e. in aliis etiam urbibus.

2) Ald. Συέρχιον.

3) Ven. ὄντα. Post Mosc. et Paris. κατοικίσαντος nota commutatione. Sic et Aldus et Hopperus, uti iidem paullo inferius Νάσυ, quod recte emendavit Xylander.

4) Lego: ἢ Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτούς. Vulgata lectio ὑποσολοικίζει. *Casaubonus.* Expuli nunc particulam ὑπὸ ante Ἡρακλέους praeeuntibus Ven. et Gem. Plethone. Contra recte usitateque de eadem re Herodot. 8, 43. ὑπὸ Ἡρακλέος — ἐξαναστάντες.

5) Ita Paris. ut alibi solet, quod est prosaicorum vulgari dialecto utentium. Neque enim hic poetae narrationem subiectam latere, aliquatenus innuitur. Pro Παρνησὸν dedi igitur Παρνασσόν.

6) Absque τῇ Paris. et Mosc. Pro ἐν Xylander posuit ἐπὶ, quia viciniam indicet, uti infra ἐπὶ p. 375. in. Quod etsi recte omnino monuit, non tamen recte recepit. Nempe cum nominibus urbium τὸ ἐν saepe τὴν περίχωρον significat, in primis ubi clades, victoriae narrantur, uti docuerunt Ducker.

sive eos (quod Aristoteles ait) Dryops Arcas eo transtulit: cum ante circa Spercheium habitarent: sive ab Hercule fuerunt e Doride, quae iuxta Parnassum est eiecti. Iam Scyllaeum, quod est Hermionae vicinum, nomen habere aiunt

Σκύλλης τῆς Νίσου θυγατρὸς, ἣν ἐξ ἔρωτος προδοῦσαν Μίνῳ τὴν Νισαίαν [8] καταποντωθῆναί φασιν ὑπ' αὐτοῦ, δεῦρο δ' ἐκκυμανθεῖσαν, ταφῆς τυχεῖν. Ἴωνες δὲ κώμη τις ἦν, ἣν ἐρημώσαντες [9] Μυκηναῖοι ναύσταθμον ἐποίησαν· [10] ἀφανισθεῖσα δ' ὕστερον, οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστι. Argivi.

§. 14.

[1] Τροιζὴν δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ Ποσει-

cker. ad Thucyd. 1, 100. Wesseling. ad Diodor. 12, 7. Sturz ad Hellanici fragmenta p. 129. et quos memorant. Neque tamen diffiteor, duri aliquid in hoc nexu subesse. At et sic Eustathius ad Dionys. v. 420. Σκύλλαιον τόπος ἐν Ἑρμιόνῃ. Scylax p. 20. Hudf. τῆς Τροιζηνίας dixit. Tum et de agro accipi sic commode potest. Ceterum Casaubonus inducta Xylandri emendatione revocavit suffragantibus libris ἐκ.

7) Mosc. ex more ὀνομάζεσθαι.

8) Ald. Hopper. καταποντισθῆναι.

9) Eustathius ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. f. 287. addit ex aliis, opinor, ἢ Ἀθηναῖοι.

10) Omissa haec sunt ad ὕστερον, relicto spatio vacuo, in Paris. et Mosc. ad ἐστὶ in Ven. et Gem. Plethone. Aldus et Hopper. prave ἀφανισθεῖσαν.

1) Mosc. Τροίζην, qui tamen parum sibi in hoc constat. Illud usu receptum. Tum in Paris. deest τοπ.

aiunt a Scylla Nisi filia: quam a Minoë, quod ei amore ipsius impulsa Nisaeam prodidisset, in mare demersam, fluctibusque eo eiectam sepulturae compotem factam ferunt. Eiones (vox litus significat) pagus fuit, quem hominibus vidnatum Mycenaei navale sibi fecerunt: postea temporis delera, ne navale quidem iam est.

§. 14.

Troezen Neptuno sacra est, unde et Poseidonia (id est

Argivi. σειδωνία ποτὲ ἐλέγετο· ὑπέρκειται δὲ τῆς [2] θαλάττης εἰς πεντεκαίδεκα σταδίους, οὐδ' αὐτὴ ἄσημος πόλις. Πρόκειται δὲ τῷ λιμένος αὐτῆς Πώγωνος τοὔνομα Καλαυρία νησίδιον ὅσον τριάκοντα [3] σταδίων ἔχον τὸν κύκλον· ἐνταῦθα ἦν ἄσυλον Ποσειδῶνος ἱερόν· καί φασι τὸν Θεὸν τοῦτον ἀλλάξασθαι [4] πρὸς μὲν Λητὼ
p. 374. τὴν Καλαυρίαν ἀντιδόντα Δῆλον, πρὸς Ἀπόλλωνα δὲ Ταίναρον ἀντιδόντα Πυθώ. Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει·

Ἶσον τοι Δῆλόν τε Καλαύρειαν τε νέμεσθαι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην, καὶ Ταίναρον [5] ἠνεμόεντα.

Ἦν

2) Euſtathius ad c. l. hinc repetit: θαλάσσης πεντεκαίδεκα σταδίων.

3) Venet. Gem. Pletho et edd. ante Caſaubonum σταδίως. Poſt Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

4) Gem. Pletho ſic habet: πρὸς Ἀπόλλωνα Καλαυρίαν καὶ Ταίναρον ἀντιδόντα Δῆλον κ. Π. At vulgatus ordo bene habet, quo et exhibet Euſtathius ad Dionyſ. v. 498.

5) Pauſan. 2, 33, 2. ἠνεμόεσσαν. Nimirum, quod et monet Stephanus, utroque genere effertur, feminino a Pindar. Pyth. 4, 78. Hic maſculinum ſervant libri et Euſtathius ad Dionyſ. c. l. Alterutrum in oraculo ſemel edito verum eſt. Tum metri cauſa cum Pauſania poſtea ſcribere viſum eſt Καλαύρειαν pro Καλαυρίαν, etſi idem cum noſtro per ι etiam profert.

eſt Neptunia) olim dicta fuit: urbs non ignobilis, a mari ad XV ſtadia diſtans. Ante portum eius, cui Pogoni, id eſt barbae, nomen, iacet Calauria, inſula parva, circulo XXX circiter ſtadiorum contenta: ibi fuit aſylum Neptuni, quoniam ferunt permutatione contracta Calauriam pro Delo recepiſſe a Latona, ab Apolline pro Pythia Taenarum. Et oraculum quoque refert Ephorus:

Par ratio eſt Delive Calauriaeve tenendae:
Pythia idem tibi ſit, quod in auras Taenarus alens.

Fuit

Ἦν δὲ καὶ [6] Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο, ἑπτὰ πόλεων, αἱ μετεῖχον τῆς θυσίας· ἦσαν δὲ Ἑρμιὼν, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος· ὑπὲρ μὲν οὖν [7] τῶν Ναυπλίων Ἀργεῖοι συνετέλουν, ὑπὲρ Πρασιέων δὲ Λακεδαιμόνιοι. Οὕτω δ' ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε καὶ Μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μέχρι δεῦρο ἐφύλαττόν πως τὴν ἀσυλίαν, καὶ τοὺς ἱκέτας ἀποσπᾶν ἠδοῦντο τοὺς εἰς [8] Καλαυρίαν καταφυγόντας· ὅπου γε οὐδὲ Δημοσθένη ἐθάρρησεν Ἀρχίας [9] βιάσασθαι κρατιώτας Argivi.

6) Mosc. Ἀμφικτυονία, uti Ἀλκυονία libri in Pausania 2, 37, 5. ubi Sylburg. alia adponit.

7) Neglecto articulo Paris. et Mosc. Hic postea etiam δὲ ante Λακεδαιμόνιοι omittit.

8) Paris. Mosc. Καλαβρίαν. Cf. supra ad p. 369. Ita passim in aliis observatur, veluti Plutarcho in Demosth. c. 29. m. 30. f. in decem oratorum vitis p. 366. (ed. Lips.) Suida h. v. et Δημοσθένης. Cf. Holsten. ad Stephanum p. 155. et omnino de utriusque literae commistione Wessel. ad Diodor. 2, 16. ut praeteream alios. Ceterum sic etiam mutato accentu Καλάβρια scribendum monet Eustathius ad Dionys. c. 1.

9) Pro βιάσασθαι Paris. Mosc. βιάσασθαι, quod, tamquam usitatum atque hic aptum, recepi. Sic enim alii saepe et noster infra p. 381. in.

Fuit et Amphictyonum conventus quidam ad hoc templum, civitatum septem: quarum nomina Hermione, Epidaurus, Aegina, Athenae, Prasiae, Nauplia, Orchomenus Minyeius: ac pro Nauplia contribuebant Argivi, pro Prasiis Lacedaemonii. Adeo autem veneratio istius Dei apud Graecos invaluit, ut et Macedones Graecia in suam redacta potestatem adhuc ius asyli illaesum servaverint, ac qui supplices in Calauriam confugissent, inde avellere sint veriti: quando Archias etiam armata stipatus manu Demosthenis vim ibi inferre non

Argivi. τας ἔχων, [10] ὃς προσετέτακτο [11] ὑπὸ Ἀντιπάτρῳ ζῶντα ἀγαγεῖν κἀκεῖνον, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων, ὃν [12] εὕροι, τῶν [13] ἐν αἰτίαις ὄντων [14] ταῖς παραπλησίαις· ἀλλὰ πείθει ἐπειρᾶτο· οὐ μὴν ἔπεισέ γε, ἀλλ' ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τὸν βίον. [15] Τροιζὴν δὲ καὶ Πιτθεὺς, οἱ Πέλοπος, ὁρμηθέντες [16] ἐκ τῆς Πισάτιδος, ὁ μὲν τὴν πόλιν ὁμώνυμον ἑαυτῷ κατέλιπεν, ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐβασίλευσεν, ἐκεῖνον διαδεξάμενος. [17] Ἄνθης δ' ὁ προκατέχων πλεύσας [18] Ἀλι-

10) Venet. Gem. Pletho ὡς. Idem vel οἷς Caſaubonn.

11) Pariſ. ὑπ'.

12) Pariſ. Moſc. ὧν ἂν εὕροι. Venet. ὃν ἂν εὕρῃ. Gem. Pletho εὕρῃ. Cum ad uſum linguae parum valeat, vulgatum retinui.

13) Pariſ. Moſc. ἐν ταῖς αἰτίαις.

14) Caſaubonn. ταῖς ὔσαις παρ. Moſc. ταῖς παραπλησίοις ὔσαις. Pariſ. παραπλησίαις ὔσαις. Vatic. ὄντων ὔσαις ταῖς παραπλησίαις. Poſſit utique παραπλησίοις praeferri, niſi Graecos paſſim ab uſitata ratione recedere conſtet. Vid. Fiſcher. ad Welleri Grammat. Tom. 2. p. 65. Sic hoc ipſum vocabulum variat Polybius.

15) Moſc. Τροιζῆν. V. ſupra, etſi ibi de urbe.

16) Moſc. ἐπί.

17) Moſc. Ἀνῆθης. (ſic) Pariſ. ἄνθης. Sed Ἄνθης etiam alii tuentur, et noſter infra lib. 14. p. 656. Pro eo Pauſanias 2, 30, 8. et 31. f. diverſa dialecto Ἄνθας.

non fuit auſus, cum ei ab Antipatro iniunctum eſſet, ut et hunc, et alios qui ſimili in crimine eſſent, oratores vivos ſibi adduceret: ſed verbis eum ex aſylo abſtrahere fruſtra eſt conatus, cum hauſto veneno ſe vita exſolvere Demoſthenes occupaſſet. Praeterea Troezen et Pittheus Pelopis FF. e Piſatide profecti ſunt: quorum ille urbem ſibi cognominem reliquit, hic ei ſuccedens ibi regnavit. Anthes vero, qui ante iſta loca obtinuerat, navibus avectus

[18] Ἁλικαρνασσὸν ἔκτισεν · ἐρῶμεν δ' ἐν τοῖς [19] Καρικοῖς καὶ τοῖς Τρωϊκοῖς. Argivi.

§. 15.

Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο [1] Ἐπίκαρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν κατελθόντων, Ἴωνας αὐ-

18) Mosc. Ald. Hopper. cum Guarino simplici σ. Sed et alibi noster sine variatione duplici litera producit, quod fere praeferunt Graeci auctores, etsi discordibus passim librariis. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 17, 23. idem et Gronov. ad Herodot. 1. in. Ducker. ad Thucydid. 8, 42. Pro simplici tamen pugnat Abr. Gronovius ad Iustin. 2, 12, 33. At si nummis obsequaris, probanda est potius eius literae geminatio. Tum vide, an huc etiam accentus sedes vacuat, etsi sic Παρασκὲς ubique praeferendum sit.

19) Inter hoc vocabulum et sequens hiatu distat narratio in Mosc. Ceterum in Ven. desunt verba ἐρῶμεν — Τρωϊκοῖς.

1) Lege meo periculo Ἐπίκαρος. Nam alioqui, qui poterit recte accipi hic locus? Epidaurus vocata est propterea, quod Cares eam obtinerent. Sed ita esse legendum, ut reponimus, nimis certum est. Eustathius [ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. f. 287.] Κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν εἴποντά τινες, ὡς Καρῶν αὐτὴν ποτε κατασχόντων. *Casaubonus.* Nempe vulgo legitur Ἐπίταυρος. Veram eam Casauboni emendationem censent etiam Vindingius in Hellene p. 53. (Vol. 11. thes. Gron.) et Politus ad Eustathium T. 2. p. 603. qui ex Stephano Strabonem corruptum esse credit, quippe in quo Ἐπίταυρος legitur, etsi contra Stephanum ex depravatis Cdd. Strabonis duxisse eam formam suo item iure p. 347. notat Berkelius. Equidem in causa aperta etiam sine codicum adsensu recipiendum putavi, quod iam antea fecerat Penzelius.

eius Halicarnassum condidit: quam rem in Cariae et Troiae rebus exponemus.

§. 15.

Epidaurus ante Epicarus dicta fuit: Aristoteles enim et hanc, et Hermionem ait Cares tenuisse: reversis autem postliminio Heraclidis, Ionas se iis socios

Argivi. αὐτοῖς συνοικῆσαι, τοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς τετραπόλεως συνεπομένους εἰς Ἄργος. Καὶ αὕτη δ' οὐκ ἄσημος ἡ πόλις, καὶ μάλιστα διὰ [2] τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. Κεῖται δ' ἡ πόλις ἐν [3] μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τὸν [4] παράπλων ἔχουσα [5] σταδίων πεντεκαίδεκα,

2) Euſtathius c. l. repetit δι' ἐπιφάνειαν.

3) Caſaubonn. aliqui, Vatic. Pariſ. Moſc. μυχοῖς. Euſtathius c. l. cum editis omnibus μυχῷ, tantum Aldus vitioſe μυχῶ. Ita μυχῷ, videntur habuiſſe Ven. et Gem. Pletho, idemque reddidit Guarinus: *in receſſu intimo*. Ego utique praeferendum puto.

4) Παρίπλων libri cum Euſtathio. At inepta videtur haec vox, quia πόλις illa non circumnavigatur, ſed praenavigatur. Quare ſupra Caſaubonus p. 351. in eodem nexu invitis libris dedit παράπλους, hic tamen et lib. 14. p. 632. reliquit. Ita παράπλους refertur ad oſtium fluminis lib. 7. p. 305. urbes lib. 8. p. 369. populos maritimos lib. 11. p. 493. f. — At circumnavigantur inſulae, ſinus, maria, uti Pontus Euxinus, unde πόντος, περίμετρον, περίδρομος explorantur, quae verba etiam invicem promiſcuo uſu ponuntur, et ſic περίοδος explicatur ab Heſychio. Exempla ſubminiſtrant in primis libri 2. 10. et 13. Et ſic Scylax p. 21. Hudſ. non dixit περίπλους, ſed παράπλους τῆς Εὐ-

eius habitandae adieciſſe, qui ex Attica tetrapoli eos ad Argos comitati fuerant. Haec quoque urbs obſcura non eſt: maxime propter Aeſculapium, qui ibi claret, creditur que omnis generis morbos depellere, ſemperque templum refertum habet aegrotantibus, ac tabellis dedicaticiis, in quibus, quo quisque morbo liberatus fuerit, conſignatum extat; ſicut et in Co et Triccae. Sita eſt Epidaurus in intimo receſſu ſinus Saronici, xv ſtad. prae-

fer-

δεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· πεφυκυῖα δ' ὄρεσιν ὑψηλοῖς μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ' ἐρυμνὴ κατεσκευάσθαι φυσικῶς πανταχόθεν. Μεταξὺ δὲ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν, Μέθανα, καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ. [6]Παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἔν τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται, ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἴονταί τινες ἐξαπατηθέντας ὁ Σκήψιος Δημήτριος τὴν [7]ἐπὶ τῇ Τροιζῆνι Μεθώνην ὑπονοεῖν· καθ' ἣς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος πεμφθέντας ναυτολόγους, μηδέ ποτε παύσασθαι τειχοδομοῦν· οὐ τούτων, Argivi. p. 375.

Q 2

Ἐπιδαύρου χώρας. Ita παρεξέχειν et περιέχειν inter se differunt. Non igitur temere miratur Politus ad Euſtathium T. 2. p. 603. quod non viderint viri docti, hic παράκλιτον reponendum eſſe, quod antea repoſuiſſe Caſaubonum indicavi. Notum autem, quam ſaepe παρὰ et περὶ invicem in libris commutentur. Sic hic paullo poſt. His igitur rationibus inductus pro περίκλιτος poſui παράκλιτος, flagitante ſenſu et nexu.

5) Mſc. τάλλα.

6) Vatic. περὶ.

7) Ald. Hopper. ἐν τῇ Τροιζῆνι, uti ſupra p. 373. Σκύλλαιον τὸ ἐν τῇ Ἐρμιόνῃ. Pro ὑπὸ Pariſ. poſt ὑπ'.

terverſione navali, aeſtivo ortui oppoſita: ad mare usque montibus altis includitur, ut natura loci undiquaque ſit probe munita. Troezenem inter ac Epidaurum locus fuit munitus Methana, eiusdemque nominis peninſula: apud Thucydidem quidam codices Methonem habent, cognominem Macedonicae, in cuius obſidione oculus fuit Philippo exciſus. Itaque etiam Demetrius Scepſius opinatur quosdam deceptos intelligere Methonem Troezeni vicinam eam, cui imprecatos ferunt nautarum legendorum gratia ab Agamemnone miſſos, ne unquam finem facerent muros aedificandi: cum non hi, ſed Ma-

Argivi. των, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὥς φησι Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰκὸς, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι.

§. 16.

Αἴγινα δ' ἔστι μὲν καὶ τόπος τις τῆς Ἐπιδαυρίας· ἔστι δὲ καὶ νῆσος [1] πρὸ τῆς ἠπείρου ταύτης, ἣν ἐν τοῖς ἀρτίως παρατεθεῖσιν ἔπεσι [2] βούλεται φράζειν ὁ ποιητής· διὸ καὶ γράφουσί τινες,

Νῆσόν τ' Αἴγιναν, —

ἀντὶ τοῦ,

Οἱ δ' ἔχον Αἴγιναν, —

διασαφοῦντες τὴν ὁμωνυμίαν. Ὅτι μὲν οὖν τῶν σφόδρα γνωρίμων ἐστὶν ἡ νῆσος, τί δεῖ λέγειν; ἐντεῦθεν γὰρ Αἰακός τε λέγεται καὶ οἱ ὑπ' [3] αὐτόν. Λύτη δ' ἐστὶν ἡ καὶ θαλαττοκρατήσασά ποτε, καὶ περὶ πρωτείων ἀμφισβητήσασά ποτε πρὸς Ἀθηναίους ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ κατὰ τὰ Περσικά. Λέγεται

1) Ald. Hopper. πρὸς τῆς.
2) Mosc. βούλεται φράζειν.
3) An αὐτῷ, ut in hoc nexu alibi?

Macedones militiam detrectarint, ut ait Theopompus: alteros enim ita in vicinia ſitos probabile non erat recuſaturos.

§. 16.

Aegina et locus eſt Epidauriae, et inſula ante continentem iſtam, quam in paulo ante adductis verſibus intelligi voluit Homerus. Itaque nonnulli ambiguitatis diſcernendae gratia ſcribunt,

Inſulam et Aeginam. —

Neque vero opus eſt de huius inſulae nobilitate diſſerere: cum Aeaci patria fuerit et eius ſubditorum: haec eſt quae et maris aliquando imperium obtinuit, et bello Perſico in navali certamine ad Salaminem peracto de palma cum Athenienſibus contendit. Circulus quo ambitur

ταις δὲ ϛαδίων ἑκατὸν [4] ὀγδοήκοντα ὁ κύκλος τῆς νή- Argivi.
σου· πόλιν δ' ὁμώνυμον ἔχει τετραμμένην πρὸς Λίβα· περιέχουσι δ' αὐτὴν ἥ τε Ἀττικὴ, καὶ ἡ Μεγαρὶς, καὶ τῆς Πελοποννήσου τὰ [5] μέχρι Ἐπιδαύρου, σχεδόν τι ἑκατὸν [6] ϛαδίους ἑκάστη διέχουσα· τὸ δὲ ἐωθινὸν μέρος καὶ τὸ νότιον πελάγει κλύζεται τῷ τε Μυρτῴῳ καὶ τῷ Κρητικῷ· νησίδια δὲ περίκειται πολλὰ μὲν πρὸς τῇ ἠπείρῳ· Βέλβινα δὲ πρὸς τὸ πέλαγος ἀνατείνουσα· ἡ δὲ χώρα αὐτῆς κατὰ [7] βάθους μὲν γεώδης ἐϛὶ, πετρώδης δ' [8] ἐπιπολῆς, καὶ μάλιϛα ἡ [9] πε-

 διάς·

4) Secuti ſumus veteres codices, qui ὀγδοήκοντα habent pro ἐνενήκοντα. *Caſaubonus.* Nempe ἐνενήκοντα legebatur ante Caſaubonum. Sed ὀγδοήκοντα vel literis integris vel numeri ſigno exprimunt codices. Inter utrumque pendent Agathemer. 1, 5. et Plinius 4, 19. ſ. 12. quorum ille ſtadia habet 160. hic 20. M. P. Sed Eudocia in violario p. 297. (in Villoiſ. anecd. Gr. Vol. 1.) et Euſtathius ad Dionyſium v. 512. qui aperte hunc Strabonis locum reddunt, cum Mſſ. ſcribunt ϙ'.

5) Pariſ μέχρις. Idem ante σχεδόν τι inſerit καί.

6) Ante Caſaubonum τάδια, crebra variatione.

7) Pariſ. Moſc. βαθμούς. Euſtathius c. l. ad ſenſum ἐν βάθει.

8) Moſc. ἐπιπολλῆς, uti etiam evulgarunt Aldus et Hopper. Sed in Moſc. ſuperſcriptum eſt λ ſimplex.

9) Pariſ. παιδιὰς, ut infra p. 375. ſ. παιδιά. Hinc forte vitium irrepſit lib. 2. p. 105. in verbis παιδιᾶς μετρήσεως pro παιδιᾶς μετρήσεως.

tur inſula, ſtadiorum dicitur ct. Urbem habet cognominem, ſitam verſus Africum. Circumiacent eam Attica et Megarica, et Peloponneſi partes, quae usque ad Epidaurum porriguntur, ſingula fere c ſtadiorum intervallo remota. Orientale et auſtrinum latera Myrtoo ac Cretico mari alluuntur. Exiguae inſulae circumiacent verſus continentem multae, Belbina autem verſus altum. Ager in profundo gleboſus eſt, in ſuperficie ſaxoſus, ma-

Argivi. διάς· διόπερ [10] ψιλὴ πᾶσά ἐστι, κριθοφόρος δὲ ἱκανῶς· [11] Μυρμιδόνας δὲ κληθῆναί φασιν, οὐχ ὡς ὁ μῦθος, τοὺς Αἰγινήτας, ὅτι, [12] λοιμοῦ μεγάλου συμπεσόντος, οἱ μύρμηκες ἄνθρωποι γένοιντο κατ' εὐχὴν Αἰακοῦ· ἀλλ' ὅτι μυρμήκων τρόπον ἀρύττοντες τὴν γῆν, [13] ἐπιφέρειν ἐπὶ τὰς πέτρας, ὥστ' ἔχειν γεωργεῖν, ἐν δὲ τοῖς ἀρύγμασι οἰκεῖν ζειδόμενοι πλίνθων.

10) Eustathius cum Eudocia male ὑψηλή, et deinceps Ven. πᾶσιν.

11) Hinc ad κατάδηλον omnia desunt in Gem. Plethone.

12) Casauboniani aliqui λιμῷ ex commistione et facili nec insolita. Cf. Sylburg. ad Pausan. 2, 32. p. 187. Davisius ad Maxim. Tyr. diss. 38, 3. Λοιμῷ hic probatur ex aliis libris, concordante Guarino, et auctorum narrationibus, inprimis Ovidii Metam. 7, 523. Ita vero etiam Eustathius et Eudocia cc. ll. λοιμῷ συμπεσόντος.

13) Ven. ἐπισπείρειν pro ἐπιπείρειν, quod adhuc in omnibus editionibus forebatur. Reliqui codices, et Casauboniani et mei, quibuscum consentit Guarini interpretatio, ἐπιφέρειν, quod vel ipse nexus probat, quia terra egesta petras agriculturae causa obduxerant, quod sationem involvit. Accedunt alii auctores, qui idem narrant, in quibus Theagenes historicus apud Tzetzem ad Lycophr. v. 176. et Schol. Pindari ad Nem. 3, 21. (ubi quidem Θεαγένης legitur) qui sic: ἐρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γειάρυτα ἀνενέγκαι. Denique Eudocia et Eustathius habent ἐπιφέρειν ταῖς πέτραις, et, si sensum spectes, hic etiam ad Homer. Il. 1, 180. p. m. 58. in. Non igitur dubitavi, eam vocem revocare.

maxime in plano: itaque totum illud solum nudum est, satis tamen hordei ferax. Myrmidones vero appellantur Aeginetae, sicuti traditur, non quod (velut fabulae iactant) magna oborta peste formicae, Aeaco votis id impetrante, in hominum naturam sint mutatae: sed quod formicarum in morem terram fodientes in saxa semen coniicerent, ut agriculturam exercere possent; et quod laterum coctorum penuria in fossis habitarent. Insula haec an-

Θων. Ὠνομάζετο δ' [14] Οἰνώνη πάλαι, ὁμώνυμος Argivi
δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς, τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς,
[15] Οἰνόη
Ξύγχορτα ναίειν πεδία, ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς·

14) Ita omnes libri cum Guarino et Euſtathio ad Homer. Il. 2, 562. p. m. 218. in. et ad Dionyſ. c. l. aliisque Geographis. At recte in hoc nomine hic haeſerunt docti viri, quia in pagis Atticis Οἰνώνη non invenitur, immo Οἰνόη de utraque. Vid. Meurſius de populis Atticae ſ. v. Οἰνόη et Corſinus in faſtis Att. Tom. 1. p. 241. Aut igitur graviſſime lapſus eſt Strabo, qui tamen Οἰνόην pagum infra p. 383. commemorat, et alterum Aeginae inſulae nomen bene noſſe debuit, aut excidit alterum nomen Οἰνόη, uti quidem acute iudicat Politus ad Euſtathium Tom. 2. p. 604. ſic ut legendum ſit, πάλαι καὶ Οἰνόη δμών. An vero alibi hoc nomine illa inſula occurrat, compertum non habeo. *Oenopia* quidem legitur apud Pindarum Iſthm. 8, 45. et Ovidium Metam. 7, 473. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 14. et Staveren. ad Hygini fab. 52. p. 216. Sed et hoc remotius accedit ad Οἰνόη et magis notandum, quam probandum videatur. Quod Hopperus hic dedit Οἰνώνη, factum id eſt negligentia, ut ſubiuncta docent. Ceterum hinc Οἰνώνη adhaeſit etiam iis, quae deinceps memorantur. Poſt Medic. cum Euſtathio ad Homer. c. l. ſcribit ὁμωνύμως.

15) Vulgo Οἰνώνης, quod nec codices recuſant. At ferri in hoc nexu, cum de pago dicatur, nequit, et metri ratio reſpuit. Caſaubonus emendat igitur Οἰνόη, adſentiente Vindingio in Hellene p. 239. (Vol. 11. theſ. Gron.) qui ſimul recte verba haec diſtinxit, quae antea uno verſu continebantur. Et hinc Xylander reddiderat Latine: *Herboſa incolere prata Oenones prope Eleutheras.* Sunt enim ſenarii, quorum prior extremum

antiquitus Oenone fuit nominata, nomine communi cum duobus Atticae pagis: quorum alter ad Eleutheras fuit, unde illud

Oenoae
Eleutherisque agros tenere proximos;

alter

Argivi. καὶ μιᾶ τῶν ἐκ τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα, καθ' ἣς ἡ παροιμία, [16]Οἰνόη τὴν χαράδραν. Ἐπῴκησαν δ' αὐτὴν Ἀργεῖοι, καὶ Κρῆτες, καὶ Ἐπιδαύριοι, καὶ Δωριεῖς· ὕστερον δὲ κατεκληρούχησαν τὴν
p. 376. νῆσον Ἀθηναῖοι· ἀφελόμενοι δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν νῆσον, ἀπέδοσαν τοῖς ἀρχαίοις οἰκήτορσιν. Ἀποίκους δ' ἔστειλαν Αἰγινῆται, εἴς τε Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς [17]Ὀμβρικούς. Ἔφορος δ' ἐν Αἰγίνῃ ἄρχυρον πρῶτον κοπῆναί φησιν ὑπὸ [18]Φεί-

mum verbum ſubpeditavit. Secutus ſum Vindingii deſcriptionem. Tum πρὸς revocavi ex edd. Aldi et Hopperi, cum in ceteris περὶ legeretur. Poſt vocem Ἐλευθεραῖς excidiſſe videtur ἐς τὸ vel ſimile aliquid, quod teſtimonium poetae indicaret.

16) Ita et hic, refragantibus licet Miſtis, pro Οἰνόη, quod edd. occupat, legendum eſſe, ex ſupra dictis adparet, et auctores alii ſuadent, veluti Suidas, qui idem proverbium memorant.

17) Ex penultima accentum movi in ultimam, quo loco poſuit Aldus et Caſaubonus lib. 5. p. 216. 240. etſi Ὄμβρικοι etiam legitur in Stephano. At illud praecipiunt Grammaticorum leges, quas ſecutae ſunt Dionis Caſſii editiones in fragm. lib. 34, 144. Antea in Pariſ. exſtat Κυδονίαν, poſt in ed. Aldi, ut alibi, Εὔφορος.

alter Marathoni vicinus, in quem eſt proverbium: Oenoe torrentis alveum. Incoluerunt hanc inſulam Argivi, Cretenſes, Epidaurii, Dorienſes: poſtea temporis Athenienſes ſorte colonis ſuis eam diviſerunt: Lacedaemonii autem eam Athenienſibus ademptam priſtinis reddiderunt incolis. Colonos miſerunt Aeginetae et in Cydoniam Cretae, et in Umbricos. Ephorus in Aegina primo argentum a Pheidone

[18]Φειδώνος· [19] ἐμπορεῖον γὰρ γενέσθαι διὰ τὴν λυπρό- Argivi.
τητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς· ἀφ' οὗ τὸν ῥῶτον Αἰγιναίαν [20] ἐμπολὴν λέγεσθαι.

18) Ita recte omnes libri, quibuscum et alii auctores congruunt. Negligenter igitur Euſtathius ad Homer. Il. a, 562. p. 218. f. 288. Φειδίᾳ. Nec minus poſt: γέγονε δὲ λαμπρὸς διὰ λυπρότητα χώρας. At melius antea reddit hinc ἀργύριον, quod etiam locum omnino habere poſſit, uti eſt in Plutarcho Vol. 7. p. 581. ed. Lipſ. κόπτειν νόμισμα, ut Latini *cudere, ferire, percutere numos.* Noſter ſupra p. 358. de Phidone: νόμισμα χαράττων. Neque tamen vulgatam omnium lectionem damno. Notum illud de triumviris apud Romanos.

19) Moſc. cum edd. ante Caſaubonum ἐμπόριον, ut ſaepe alibi, etiam in aliis auctoribus. Sic in noſtro lib. 3. p. 159. ſq. modo per ει, modo per ι ſcribitur. Cf. ad Polyb. 3. 91. in. ubi ει receptum malit Schweighaeuſerus. Retinui hic ἐμπορεῖον, accentu tantum mutato pro ἐμπόρειον, quod alibi, veluti lib. 16. p. 668. recte excuſum eſt. Si verum intercedit diſcrimen, ἐμπορεῖον de mercatura dictum videtur, ἐμπόριον de foro mercantium et loco, uti auctor Etym. M. p. 336. explicat, unde *Emporiae* in Hiſpania penultimam corripit, veluti apud Sil. Ital. 3. 369. etſi in Gr. etiam paſſim ει reperitur. Tum vero etiam Moſc. lectio ſtare poſſit.

20) Sic pro vulgato ἐμπολεῖν Caſaubonus. Ven. (hic etiam Αἰγινάαν) Pariſ. Moſc. quod rectum puto, dummodo praeponas cum Aldo et Hoppero Αἰγιναίαν, quod et innuit Cd. Ven. Et ſic Guarinus vertit: *Aegineticam mercaturam.* Suadet id etiam, ni fallor, τὸν ante ῥῶτον. Tum ἐμπολὴ etiam alibi cum gentilibus ponitur, veluti Αἰγυπτία, Φοινικαία. Probat porro vox Αἰγινοπῶλαι apud Heſychium T. 1. p. 137. Atque ita etiam ex-

done cuſum fuiſſe ſcribit: cum ea inſula eſſet facta emporium, inſulanis ob terrae ſterilitatem in mari negotian-

tibus: unde et dici coeptum, Aliquem viles Aeginetarum, merces tractare.

Argivi.

§. 17.

Ὁ δὲ ποιητὴς [1] ἔνια μὲν [2] χωρία λέγει συνεχῶς, ὥσπερ [3] καὶ κεῖται·

Οἵθ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα, —

καὶ

Οἵθ' [4] Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε [4] τειχιόεσσαν.
[5] Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε [6] βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχούσας
[7] Τροιζῆν', Ἠιόνας τε —

[8] Αλ-

explicat Cael. Rhodigin. Lectt. antiqu. 21, 23. p. 821. f. Eadem vero huius vocis varietas in Moeride h. v. Schneiderus tamen in Lex. Gr. f. v. ἔφιτος componit ἐφῖτον Αἰγιναῖον, quod subiuncto vocabulo ἱμινολὴν explicari putat. Ego propositam lectionem non desero.

1) Ita omnes libri scripti, et ante Xylandrum editi. Hic tamen posuit ἐνίοτε, quod ad priorem lectionem revocavit Casaubonus.

2) Ante Casaubonum χώρας, quod cum ἔνια in gratiam minime redigatur. Quare etiam ἔνια in ἐνίοτε mutavit Xylander.

3) Τὸ καὶ hic et post excludunt Aldus et Hopperus; post Paris. Mosc. et Xylander.

4) Ignorant hanc vocem Paris. Mosc. Ven.

5) Paris. Ἑρμιόνην τ'.

6) Verba βαθὺν — ἔχούσας non addiderunt Paris. Moscov. Ven.

7) Paris. Mosc. Τροιζῆνά τε. Ald. Τροιζῆνα τ' Ἠιόνας τε. Hopper. Τροιζῆν τ' Ἠιόνας τε. Cf. Homer. Il. 2, 561.

§. 17.

Iam Homerus aliquando regiones continenter describit, ut et sitae sunt, ut in his.

Quique Hyriam colucre, aequae Aulida —

et

Argos qui tenuere, et qui Tirynthia claustra,
Hermionemque, Asinenque, sinus qua springitur altus.
Troezenem, Eionasque —

Ali-

[8]Ἄλλατε δ' οὐχ ὡς ἔστι τῇ τάξει, Argivi.
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε
Θέσπειαν Γραῖάν τε —
[9]Τὰ τ' ἐν ἠπείρῳ ταῖς νήσοις συμφράζει.
Οἵ' Ἰθάκην εἶχον, —
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο· —
τὰ γὰρ Κροκύλεια ἐν τοῖς [10]Ἀκαρνᾶσιν. Οὕτω δὲ καὶ νῦν τῇ Αἰγίνῃ [11]τὸν Μάσητα συνῆψεν, ὄντα τῆς Ἀργολικῆς ἠπείρου. [12]Θυρεὰς δὲ Ὅμηρος μὲν [13] οὐκ φησί·

8) Paris. Ἄλλατε δέ. Post idem Σχοῖνον ab ecto τε.

9) Paris. Mosc. τάς τ', hic etiam in sequ. ἐν ἠπειρώταις τὰς νήσους συμφράζει τὰς. — Sic Aldus. Hopperus τάς τ' ἐν Ἠπειρώταις νήσους, quod nexu postulante ad receptam formam reduxit Xylander, adprobantibus etiam reliquis codicibus.

10) Gem. Plethо ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Ἀκαρνᾶσι pro Ἀκαρνάσι dedi cum Mosc. Cf. Schweighaeuser. ad Polyb. 4, 5, 10.

11) Epitome p. 119. Hudf. τὸν Μάσητα.

12) Paris. Mosc. Θυρεάς, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Sed s probatur praeter gentile Θυρεάτης, ut Τεγεάτης ex Stephano aliisque, qui producuntur ad Thucydidem 4, 58. ab Holstenio ad Stephanum p. 141. Sylburg ad Pausan. 8, 3, p. 602. eodemque et Facio ad 2, 29, 5. et Meursio in Miscellan. Lacon. 4, 13. et quos nominant, unde similem corruptionem discas, quam et cognata urbium nomina experta sunt, veluti Ἀγαθυρσαῖς in Pausania 2, 12, 5. Sed conferatur de his

Alicubi ordinem conturbat: ut

Schoenumque, Scolumque —

et

Thespeiam, Graeamque —

Et insulis ea annumerat, quae sunt in continente.

Qui tenuere Ithacam —

Queis sedes Crocyleia: — est enim Ithaca insula: Crocyleia autem sunt in Acarnania. Eodem modo hic cum Aegina Masetem conjunxit, qui in Argolica situs est continente. Thyream autem Homerus non nomi-

na-

Argivi. ὠνόμασεν· οἱ δ' ἄλλοι θρυλλοῦσι· περὶ ὧν Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις συνέστη ἀγών, [14] τριακοσίοις πρὸς τριακοσίους· ἐνίκων δὲ Λακεδαιμόνιοι, στρατηγοῦντος Ὀθρυάδα· εἶναι δέ φησι τὸ χωρίον τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ [15] Κυνουρίᾳ κατὰ τὴν μεθορίαν τῆς Ἀργείας καὶ τῆς

his Schweighaeuſerus ad Polyb. 4, 6, 2. Eadem variatio nominum in *ία*, uti Ἀσία, obſervatur et alibi. Cf. poſt §. 19, n. 2. Mirum tamen videtur, quod numero plurali ſcripſit noſter, cum in Thucydide ipſo, quem adlegat, 4, 56. et 5, 41. legatur Θυρέα, in ſingulari, quo et alii auctores uruntur, etſi plura nomina utroque numero uſurpantur. Illud tamen volunt libri omnes, quod ideo non mutavi; tantum pro Θυρέας ſcripſi Θυρεάς.

13) Bene hanc particulam, et alibi elapſam, inſeruit Xylander addicentibus etiam Msstis et Guarino.

14) Uterque numerus cum interpoſito πρὸς deeſt in Pariſ. relicto ſpatio vacuo. Moſc. bis dat τ ſuperſcripto π. Tum Pariſ. omiſit etiam φησὶ.

15) Venet. Pariſ. Guarinus, Ald. Hopperus Κυνουρίᾳ, uti in Thucydide 4, 56. et Luciani Icaromenippo c. 18. libri quidam cum huius Scholiaſte. Praeterea in Thucydide Κωνουρία, in Stephano ſ. v. Θυρέα Καινουρία editiones etiam exhibent, uti notarunt interpretes. Verum nomen, quod praeter reliquos codices probant etiam alii auctores, eſt Κυνουρία, uti et hic olim recte emendaverat Hartungus in Face Gruteri T. 2. p. 666. et Straboni reſtituit Xylander. Ita etiam ipſum nomen in locorum ſerie ponit Stephanus. Cf. Strabo ſupra p. 730.

navit, de qua apud alios trito ſermone traditur trecentos Argivos cum totidem Lacedaemoniis pugna decreviſſe, ac victoriam Spartanis aſtu Othryadae fuiſſe partam. Sitam eſſe ait Thucydides in Cynuria, ubi fines Argiae et

τῆς Λακωνικῆς. Εἰσὶ δὲ καὶ [16] Ὑσιαὶ, τόπος γνώριμος τῆς Ἀργολικῆς· καὶ Κεγχρειαὶ, αἱ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ [17] τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος, διὰ τῶ Παρθενίου ὄρους καὶ τῶ [18] Κρεσπώλου. Ὅμηρος δ' αὐτὰς οὐκ οἶδεν, οὐδὲ τὸ [19] Λυκούργιον, οὐδ' Ὀρνειάς· κώμαι Argivi.

16) Mosc. hic et infra lib. 9. p. 404. Τσία cum edd. Pausaniae 2, 25, 8. et de Boeotica cum Strabone c. l. Harpocration h. v. Euripides in Bacch. v. 750. de utraque numero quidem singulari Stephanus Τσία, uti plura locorum nomina promiscue solent efferri. In Thucydide quidem 5, 83. variatur, Τσιαὶ tamen edicur.

17) Paris. τῆς ἐκ — Παρθένου. Vulgatam Παρθενίου probant cum ceteris libris et alii auctores et Strabo infra p. 389. ubi nihil mutat Paris.

18) Paris. et Guarinus Κρεσπώλου. Medic. Κρεωνόλου. Standum plerisque libris in ignoto monte. Unde Spanhemius ad Callimachum in Pallada v. 40. Κρεσπόλεος in adlegato hoc Strabonis loco duxerit, ignoro. Nempe Κρεῖον Callimachi idem mons putatur ab interpretibus, quibus et suffragatur du Theil in Memoires de Litterature — de Paris Tom. 39. p. 239.

19) Ita omnes libri Tz. De hoc nihil reperio; sed Lyrciam, oppidum medium inter Argos et Orneas 60 stadia utrimque distans. De hoc et Orneis vid. Pausan. 2, 25. *Casaubonus.* Optime Casaubonus mutavit et legit Λυρκείαν, et addit ad marginem paullo post legi ὁμωνύμως [at de huius quidem vocis mutatione nihil. Tz] τῷ ὄρει τῷ . . . . . αἱ δὲ etc. Debuit confidenter supplere τῷ Λυρκίῳ, ut sit, ὁμωνύμως τῷ ὄρει τῷ Λυρκίῳ, quando ipse Strabo id docet satis expresse supra p. 370. ubi de Argis urbe: ἐστὶ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος ποταμὸς, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκείου τοῦ κατὰ τὴν Κυνουρίαν ὄρους

et Laconicae coëunt. Sunt et Hysiae locus Argolicae nobilis: et Cenchreae sitae in via, quae Tegea Argos ducit per montem Parthenium et Creopolum. Homerus ista loca non novit, sicut neque Lycurgium, neque Orneas,

Argivi. μαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ἡ μὲν ὁμώνυμος [20] τῷ ὄρει, αἱ δὲ ταῖς Ὀρνεαῖς, ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

§. 18.

[1] Τῶν δὲ κατὰ Πελοπόννησον πόλεων ἐνδοξότατα γεγόνασι καὶ μέχρι νῦν εἰσιν Ἄργος τε Σπάρτη τε· διὰ δὲ τὸ πολυθρύλλητον ἧττα δεῖ μακρολογεῖν περὶ αὐτῶν· τὰ γὰρ ὑπὸ πάντων εἰρημένα λέγειν δόξομεν.

ἔρους τῆς Ἀρκαδίας. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p.* 313. Vitium hic latere, ſenſerat etiam Ortelius, et *Lycurgum*. Polybii 4, 70. in. eſſe putavit. Vid. in Theſ. Geogr. h. v. At et vulgatam ibi antea lectionem non ſolum falſam eſſe docuit Schweighaeuſerus ad c. l. et ad 4, 11, 5. repoſuitque Ὀλίγυρτον, ſed et mons ille ad Arcadiam pertinet, nec habuit urbem cognominem, etſi talem memorat Ortelius. At id de Lyrceo conſtat ex Pauſania 2, 25, 4. et 5. qui et aptum huic loco ſitum probat. Tum haec emendatio prope abeſt a librorum veſtigiis. Neque tamen recipere auſus ſum; recipienti tamen non reluctabor.

20) Caſaubonn. Vatic. Ven. Pariſ. Moſc. τῷ ὄρει τῷ . . . . αἱ δὲ —. Gem. Pletho totum hunc locum ſic informavit: καὶ μοι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ὧν ἡ ἑτέρα ὁμώνυμος ταῖς Ὀρνεαῖς ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

1) Abeſt δὲ a Vatic. et Ven. inſertum gerit Moſc. Caſaubonus ex ſuis libris adfert Τῶν γῆν. Gem. Pletho habet Τῶν μὲν ἂν κατὰ —

neas, pagos Argiae: quorum ille idem cum monte gerit nomen, hic cum Orneis inter Corinthum et Sicyonem ſitus.

§. 18.

Sed omnium, quae in Peloponneſo ſunt, urbium illuſtriſſimae fuerunt ſuntque etiamnum Argos ac Sparta: ut propter earum celebritatem vulgatam non ſit nobis prolixior de iis ſermo inſtituendus, ne ab omnibus dicta repetere videamur. Antiquitus

ξομεν. Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν ἠυδοκίμει τὸ Ἄργος μᾶλ- Argivi.
λον· ὕστερον δὲ καὶ μέχρι παντὸς [2] ὑπερεβάλλοντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ διετέλεσαν τὴν αὐτονομίαν φυλάττοντες· πλὴν εἴ τι που μικρὸν προσπταίειν αὐτοὺς συνέβαινεν. Ἀργεῖοι δὲ Πύῤῥον μὲν οὐκ ἐδέξαντο, [3] ἀλλὰ πρὸ τῦ τείχους ἔπεσε, γραιδίου τινὸς, ὡς ἔοικε, κεραμίδα ἀφέντος ἄνωθεν ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ὑπ' ἄλ- p. 377.
λοις δ' ἐγένοντο βασιλεῦσι· μετασχόντες δὲ τῦ τῶν Ἀχαιῶν συςήματος, σὺν ἐκείνοις εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐξουσίαν ἦλθον καὶ νῦν συνέςηκεν ἡ πόλις, δευτερεύουσα τῇ τάξει μετὰ τὴν Σπάρτην.

§. 19.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγωμεν περὶ τῶν ὑπὸ Μυκήναις καὶ τῷ

2) Medic. Mosc. ὑπερεβάλοντο, ut alibi similia permutantur. Post Aldus vitiose διετέλεσαν.

3) Venet. Paris. Mosc. ἀλλὰ καὶ, quod probum censeo. Gem. Pletho facto subplemento sic: ἀλλὰ βιασάμενος τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῦ τείχους ἔπεσε. Cf. Iustin. 25, 5. in.

1) Aldus, Hopperus cum Paris. λέγωμεν. Cf. lib. 7. p. 289. f. et alibi. Post Mosc. οὕτω, magis id quidem ad usum et praecepta

ticquitus quidem fama Argos superabat: sed inferioribus temporibus Spartani per omne tempus superiores fuerunt, libertatem suam perpetuo servantes: nisi quod exiguis quibusdam in rebus offenderunt. Argivi sane Pyrrhum non admiserunt, sed is ante muros cecidit, conjecta in caput eius a vetula (ut aiunt) quadam tegula: sub aliis tamen regibus fuerunt; cumque in Achaicum se corpus inseruissent, una cum eo in Romanorum venerunt potestatem: atque etiamnum constat urbs, secunda a Lacedaemone dignitate.

§. 19.

Deinceps iam dicamus de iis locis, quae Mycenis et Aga-

Argivi. τῷ Ἀγαμέμνονι τεταγμένων τόπων ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν· ἔχει δ' ὅτως τὰ ἔπη·

Οἵδε Μυκήνας εἶχον εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν.
Οἵθ' [3] Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, [4] ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.
Αἱ μὲν οὖν Μυκήνας νῦν [5] οὐκέτι εἰσίν· ἔκτισε [6] δ' αὐτὰς

ceptа Grammaticorum. Vid. Thomas Magiſter h. v. et Heſychius ſub *οὐτωσί*. Sed nec alterum exemplis deſtituitur.

2) Moſc. Κλεωνᾶς. Tum idem Ἀραιθυρείην, ut Aldus; de qua commutatione utriusque formae paulo ſuperius dictum eſt. Proximum τ' ἐρατεινὴν in Moſc. inſertum eſt; in Pariſienſi deſideratur. Poſt ἄρ' aberat in Moſc. Pro eo et Ἄδρηστος Pariſ. habet ἄρηστος· Aldus, ὅθ' Ἄδρηστος. Cf. Homer. Il. ε, 369. ſqq.

3) Aldus Ὑπερησίδα· Hopper. Ὑπερησίδην.

4) Moſc. Aldus ἰδ'. Cf. ſupra p. 359. At hic omnes libri Homerici ἠδ', qui etiam deinceps utrumque ponunt Il. 19, 285. Tum Pariſ. ἀμφανέμοντο. Poſt Ald. et Hopper. ἀμφὶ Ἑλίκην.

5) Pariſ. οὐκ ἔτ' εἰσίν.

6) Caſaubonn. Ven. δὲ ταύτας.

Agamemnoni ſubdita in recenſione navium his verſibus memorantur:

Tum qui turrigeris ſedes tenuere Mycenis,
Quique amplam coluere Corinthum, altasque Cleonas,
Orneiasque, et Arethyreae qui moenia amoenae,
Et Sicyonem, erat Adraſti quae regia primum,
Quique Hypereſiam, qui ſublimem Gonoeſſam,
Et qui Pellenen, quique Aegion incoluerunt,
Litus et Aegiali totum, ſpatioſam Helicenque.

Mycenae quidem hodie non ſuperſunt. Condidit autem eam

τὰς Περσείς· διεδέξατο δὲ Σθένελος· εἶτ' Εὐρυσθεύς· Argivi.
οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶ Ἄργους ἦρξαν. Εὐρυσθεὺς μὲν
οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους
παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱσο-
ρεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα
Γαργηττοῖ ταφῆναι· τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν [7] τῇ Κο-
ρίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην
τὴν [8] Ἀκραίαν, ὑπὲρ ἁμαξιτόν· καὶ ὁ τόπος καλεῖ-
ται Εὐρυσθέως κεφαλή. Αἱ δὲ Μυκῆναι μετέπεσον
εἰς τοὺς Πελοπίδας, ὁρμηθέντας [9] ἀπὸ τῆς Πιτάτι-
δος· εἶτ' εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ τοὺς τὸ Ἄργος
ἔχον-

7) Legendum videatur τῷ Κορίνθῳ, cum hoc genere producat paullo poſt et p. 380. Attamen et femininum genus manifeſto indicio uſurpat p. 381. quae variatio etiam obſervatur in Polybio, ad quem 4, 67. 8. vid. Schweighaeuſerus. Memorabile exemplum talis inconſtantiae ſupra Pylus praebuit.

8) Ita omnes libri. Ex Pauſania tamen 1, 32, 5. videatur legendum Μακραίαν, uti iudicavit etiam Xylander adprobante Heynio ad Apollodorum p. 498. In alterutrum poteſt irrepſiſſe depravatio. Quid ſi in Pauſaniam? Nihil igitur mutavi. Poſt Aldus, Hopper. ἁμαξιτόν. Cf. Alberti ad Heſychium T. 1. p. 242.

9) Moſc. ἐκ, uti ſupra p. 379. omnes; utrumque admittit uſus. Poſt idem et Pariſ. omittunt τὰς ante τὸ Ἄργος.

eam urbem Perſeus: ei Sthenelus, huic Euryſtheus ſucceſſit: iidem Argis quoque imperabant. Euryſtheus ad Marathonem facta adverſus Herculis filios et Iolaum expeditione, quibus auxilio Athenienſes venerunt, in pugna fertur cecidiſſe: corpusque eius in Gargetto eſſe ſepultum, caput ab Iolao praeciſum ſeorſum humatum Corinthi iuxta fontem Acariam, propter viam, qua currus incedunt: locoque nomen eſt Euryſthei caput. Caeterum Mycenae tranſierunt in poteſtatem Pelopidarum ex Piſatide profectorum: deinde Heraclidarum, et eorum, qui Argos obtinebant. Poſt na-

Argivi. ἔχοντας. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο: Διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις [10] ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν· Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ [11] κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν, καὶ τετειχισμένου καλῶς: ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ εὐκτιμένας Κλεωνάς: Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ [12] Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα [13] συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέον-

10) Ita Xylander dedit, ante quem legebatur εἰς μίαν, uti etiam habent Ven. Paris. Mosc. Reliqui videntur in vulgata lectione consensisse.

11) Neglexit hoc verbum Eustathius ad Homerum Il. 9, 570. Il. 220. f 290. in repetitione huius loci.

12) Ald. Hoppen φιλοῦντος, quod et in versione expressit Guarinus.

13) Eustathius c. l. tantum συντελοῦντο.

valem autem pugnam Salaminiam Argivi cumque his Cleonaei et Tegeatae illato bello Mycenas funditus deleverunt, agrumque inter se partiti sunt. Caeterum Argos et Mycenas ob vicinitatem poetae tragici veluti unam promiscue appellant, et Euripides in una eademque fabula eandem iam Argos, mox Mycenas appellat: ut in Iphigenia et Oreste. Cleonae urbs est sita in via, quae Argis Corinthum petit, in tumulo domicilio undiquaque cincto, et pulcre muris ornato: ut videatur Homerus appositе eas bene conditas appellasse. Ibi et Nemea est inter Cleonas ac Phliuntem: et lucus, in quo Nemea Argivi pro more celebrant: et ibi fabulantur fuisse

λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ [14] Βέμβινα κώμη· διέχου- Argivi.
σι δ' αἱ Κλεωναὶ τῆ μὲν [15] Ἄργους σταδίους [15] εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, [16] Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα. Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆ Ἀκροκορίνθου κατωπτεύσαμεν τὸ κτίσμα.

§. 20.

Ὁ δὲ ΚΟΡΙΝΘΟΣ ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ p. 378.
τὸ [1] ἐμπορεῖον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ [2] κείμενος, καὶ [3] δυοῖν

14) Vatic. Moſc. Pariſ. Venet. cum Aldo, Hoppero Βίλβινα, de qua inſula Aeginae vicina cf. ſupra p. 375. Vera ſcriptura etiam ex aliis conſtat, non item accentus, de quo monuit Holſtenius ad Stephan. p. 64.

15) Moſc. ρκ, uti poſt π.

16) Caſaubonn. Ven. Κορινθίων. Reliqui cum editis et Euſtathio c. l. Κορίνθου, qui et antea habet τάδια, variatione nota.

1) Pro ἐμπόριον non ſolum conſtantiae cauſa, ſed et ob ſequentia poſui ἐμπορεῖον, etſi in utramque partem et promiſcua ſignificatione agitari notum eſt.

2) Ita Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſc. Gem. Pletho pro κείμενον, ſic ut ad Corinthum referatur. Quid in Pariſienſi legatur, dubium eſt in conlatoris ſilentio. Alias cum Moſc. conſentire plurima exempla declarant. Guarinus κείμενον interpretatur in verſione, nec aliter volunt editiones omnes. Ego tamen praeferre malui Msstorum lectionem, cum ad Corinthum, tamquam primarium et praecipuum nomen, omnia ſpectent, et ἐμπορεῖον tantum ad explicationem epitheti Homerici adiectum fuerit. Hinc et ἐμπορεῖον poſui, quod mercaturam potius, quam mercantium locum hic indicat. Cf. ſupra p. 376. Tum vero diſtinctionem ſubiecci illi voci. Quae enim ſequuntur, ipſius ſunt Strabonis de Corinthi ſitu, cum praemiſſa Homero dentur.

3) Moſc. δυσὶν, ut alibi. Cf. ad p. 356. Poſt pro λιμένων Pariſ. dat λιμένων· Gem. Plethoaddit δν.

fuiſſe Nemeaeum illum leonem: eſtque ibi Bembina vicus. Cleonae ab Argis abſunt ſtadia CXX, a Corintho XXC. Et nos de Acrocorintho urbem proſpeximus.

§. 20.

CORINTHUS autem locuples dicitur ob emporium; in iſthmo ſitus eſt, et portus duos

Corinthus.

λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι· καὶ ῥᾳδίας ποιεῖ τὰς ἐκατέρωθεν [4] ἀμοιβὰς τῶν [5] φερτίων πρὸς ἀλλήλους τοῖς τοσοῦτον ἀφεστῶσιν. Ἦν δ' ὥσπερ ὁ [6] πορθμὸς οὐκ εὔπλους ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τὸ παλαιὸν, ὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλεῶν διὰ τὰς ἀντιπνοίας· ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται·

[7] Μαλέας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Ἀγαπητὸν οὖν ἑκατέροις ἦν τοῖς τε [8] ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐμπόροις ἀφεῖσι τὸν ἐπὶ Μαλεὰς

4) Mss. quidem Casaubonn. ἀμειβῆ· Vatic. ἀμοιβή.

5) Casaubonus ex suis Msstis notavit φορτίων et τῷ φόρτῳ. Prius dant ex meis Paris. Vatic. et Gem. Pletho cum Eustathio ad Homerum Il. 2, 570. p. 219. l. 290. posterius Venet. φόρτων habent Mosc. et editiones. Cum plerique velint φορτίων, id pro φόρτων reposui. Sic πορθμῶν φορτία lib. 5. p. 235.

6) Articulum neglexit Mosc.

7) Plurali numero efferunt Casaubonn. quidam, Vatic. Mosc. Eustathius ad Homerum Odyss. 3, 287. p. 128. singulari cum edicis alii. Guarinus eodem hic et postea. Utrumque numerum omnino in usu fuisse constat; veram tamen scripturam in proximis declarasse Strabo videtur. Cum igitur plures codices et hic priorem numerum tueantur, pro Μαλέαν scripsi Μαλεὰς, accentu, ut supra, in ultimam proiecto.

8) Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. Gem. Pletho ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀσίας. Guarinus et cum Aldo reliqui editores, ut hic conspicitur.

duos habet, unum Italiae, alterum Asiae obversum: quo fit, ut tantillo a se intervallo dissiti, facile inter se invicem commutare merces possint. Porro sicut antiquitus navigatu difficile fuit fretum Siculum, ita et maria, praesertim quod super Maleas est, propter adversos ventorum flatus: unde et proverbio dicebatur,

Flectens Maleas oblivisci res domesticas.

Itaque et Asianis et Italis mercatoribus per fuit gratum omissa circum Maleas navi-

ga-

λεὰς πλοῦν εἰς Κόρινθον κατάγεσθαι τὸν φόρτον αὐ- Corin-
τόθι· καὶ [9] περὶ δὲ τῶν [10] ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πε- thus.
λοποννήσου, καὶ τῶν εἰσαγομένων ἔπιπτε τὰ τέλη
τοῖς [11] τὰ κλεῖθρα ἔχουσι. Διέμεινε δὲ τοῦτο καὶ εἰς
ὕστερον μέχρι παντός· τοῖς δ' ὕστερον καὶ πλείω [12] προσ-
εγένετο πλεονεκτήματα· καὶ γὰρ ὁ [13] Ἰσθμιακὸς
ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος ὄχλους ἐπήγετο. Καὶ οἱ
[14] Βακχιάδαι [15] τυραννήσαντες, πλούσιοι καὶ πολλοὶ,

9) Moscov. Aldus, Hopper. περὶ τε. Paris. tantum περῇ. Proxime antea αὐτό omittit Gem. Plecho.

10) Casaubonus ex veteribus suis libris ita hunc locum memorat: καὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἔπιπτε τὰ τέλη ἐκεῖσε.

11) Varie. Mosc. κατὰ κλεῖθρα, quod locum etiam habere possit.

12) Paris. Mosc. Ven. προσεγίνετο, usitata utriusque temporis commutatione. Tum Ven. πλεονεκτήματα.

13) Paris. Moscov. Venet. cum Guarino Ἰσθμικός. Editi omnes cum Mattis, opinor, reliquis Ἰσθμιακὸς, quam formam ignorat, certe praetermisit Stephanus, amare tamen Strabo videtur. Hinc passim observantur Βοιωτιακὸς, Κρητιακὸς, Σαλαμινιακὸς, Σαμιακὸς, Ὀλυμπιακὸς, Μεσσηνιακὸς, Ἐλευσινιακὸς, in quibus libri quidem sibi parum constant, uti etiam notavit Sylburg ad Pausan. 3, 2. p. m. 207. Mosc. plerumque τὸ α extrudit, raro intactum reliquit, uti p. 335. Quaedam in ακὸς sunt usitatiora, uti Κορινθιακὸς. Ἰσθμιακὸς tamen legitur etiam in Schol. Pindari in argumento Isthmiorum et ad 1, 11.

14) Per ει Medic. Moscov. uti editur in Aeliano V. H.

gatione merces Corinthum deportare. Quin et eorum, quae terra in Peloponnesum importabantur aut inde exportabantur, vectigalia accipiebant, qui claustra obtinebant. Permansitque hoc integrum etiam ad posteritatem: imo inferioribus temporibus plura accesserunt commoda, quod Isthmicum certamen ibi solitum frequentari magnam hominum turbam adducebat. Itaque et Bacchiadae Corinthum tyrannide possidentes multi ac lo-

Corinthus. καὶ γένος λαμπροὶ, [15] διακόσια ἔτη σχεδόν τι κατέσχον τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ [17] ἐμπορεῖον ἀδεῶς ἐκαρπώσαντο· τούτους [18] τε Κύψελος καταλύσας αὐτὸς ἐτυράννησε καὶ μέχρι τριγονίας ὁ οἶκος αὐτῷ συνέμεινε. Τῶ δὲ περὶ τὸν οἶκον [19] τῶτον πλάτη μαρτύριον, τὸ [20] Ὀλυμπίασιν ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς συμμεγέθης. Δημάρατός τε εἰς τῶν [21] ἐν Κορίνθῳ δυναστευσάντων, φεύγων τὰς ἐκεῖ στάσεις, τοσοῦτον ἠνέγκατο πλῶτον οἴκοθεν εἰς τὴν Τυρρηνίαν, ὥστε αὐτὸς μὲν ἦρξε τῆς δεξαμένης αὐτὸν πό-

H. 1, 19. In aliis Βακχίδαι, vel etiam Βακχεῖδαι, de qua variatione vid. Kuhn. ad Pauſan. 5, 19. p. 419. ubi etiam libri dubii pendent, et Weſſeling. ad Diodor. Sic. Tom. 2. p. 635. et quos memorat. Ita Ἀγιάδαι dicuntur et Ἀγίδαι, Ἀνιγρίδες noſtro p. 346 quae Pauſaniae 5, 5, 6. ſunt Ἀνιγρεῖδες. Βακχιαδῶν adfuit lib. 7. p. 326.

15) Vatic. τυραννησάντες. Pariſ. τυραννησαν . . . Vulgata lectio proba eſt. Diodor. Sic. in fragm. 6. lib. 6. pro eo habet βασιλεύσαντες.

16) Spario vacuo rependunt Pariſ. Moſc.

17) Sic dedi, ut ſupra, pro ἐμπόριον.

18) Excidit haec vocula in Pariſ.

19) Caſaubonn. Ven. τότε. Illud aptius.

20) Vulgo Ὀλυμπιάδων, de quo vid. ſupra ad p. 354. f.

21) Pariſ. ἐν Κορίνθῳ.

locupletes ac genere ſplendidi, ec fere annos tyrannidem obtinuerunt, finemque emporii tuto perceperunt. Hos Cypſelus deiecit, tyrannidemque occupatam ad tertium heredem propagavit. Cuius familiae quantae fuerint divitiae, intelligi poteſt ex eo, quod Cypſelus Olympiae donarium dedicavit, auream malleo ductam ſtatuam ioſtae magnitudinis. Et Damaratus unus ex iis, qui Corinthi ſunt dominati, fugiens ſeditiones ibi ortas, tantum ſecum in Etruriam intulit divitiarum, ut et ipſe dominus urbis, quae eum receperat, fa-

πόλεως· ὁ δ' υἱὸς αὐτῆ καὶ Ῥωμαίων κατέστη βασι- Corin-
λεύς. Τό, τε τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἔτω [22] πλούσιον thus.
ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας [23] ἱεροδούλους ἐκέκτη-
το ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ
γυναῖκες. Καὶ διὰ [24] ταύτας οὖν [25] ἐπολυσχλεῖτο ἡ
πόλις καὶ ἐπλατίζετο· οἱ γὰρ [26] ναύκληροι ῥᾳδίως
ἐξανηλίσκοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἡ παροιμία φησίν·

22) Mosc. πλησίον, et in margine: γρ. πλούσιον.

23) Paris. ἱεροδούλας et ἑτέρας. Prius usu destituitur, posterius in lapsu facili etiam alibi passim sic mutatur, veluti in Plutarcho de sui laude p. 136. (Vol. 8. ed Lips.) de Socratis genio p. 358. in Sympos. 1, 2. et alibi. Cf. Vales. ad Euseb. hist eccles. 6, 29. Sed notae sunt ἑταῖραι Κορινθιακαί, quas in recensu affinium ponit Max. Tyr. 3, 3. in. Ceterum Schol. Aristophan. ad Plut. v. 149. ex nostro loco refert ἑταιρίδας, et post τῇ θεᾷ, sed et idem in aliis verba Strabonis aut mutat aut auget. Ita Eustathius ad Homer. Il. 2, 570, p. 220. in. f. 291. εἶχον hinc refert pro ἐκέκτητο.

24) Ita pro vulgato διὰ ταῦτα Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. c. l. quod et Latine reddidit Guarinus, et praetulit Casaubonus in nota, suadente ipso nexu. Alterum debetur Aldo, quem secuti sunt ceteri.

25) Eustathius c. l. Aldus, Hopperus πολυσχλεῖτο, eadem forma, qua lib. 7. p. 327. εὐάνδρει. Pro eo vitiose Xylander πολυχλεῖτο. Casaubonus reposuit πολυσχλεῖτο, nec renuentibus libris, praeter Gem. Plethonem, qui scribit ἐπολυσχλεῖτο, quod, cum sit ex analogia linguae, recepi. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. T. 2. p. 294. Sic Dio 44, 22. ἐπολυάνδρουν.

26) Eustathius c. l. mutata orationis forma verboque synonymo substituto: ἐξανηλισκομένων τῶν ναυτίλων.

factus sit, et filius eius Romae rex creatus. Et fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit sacrorum famulas meretrices, quas Deae viri mulieresque dedicarunt. Ob has igitur et magna hominum multitudo ea in urbe, et divitiae fuerunt. Nauclerl enim facile sua prodigebant; unde adagio locus:

Non

Corinthus.

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον [27] ἔσθ' ὁ πλοῦς.

Καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν, ὅτι ἀ [28] Φιλεργὸς εἴη, ἔδ' ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν· ἐγὼ μέν τοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἰσοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

§. 21.

Τὴν δὲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως, ἐξ ὧν Ἱερώνυμός τε εἴρηκε καὶ Εὔδοξος καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ δὲ εἴδομεν νεωστὶ ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, [1] τοιάνδε εἶναί [2] συμβαίνει. Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἡμισυ σταδίων

p. 379.

27) Ante Caſaubonum ἔστω ὁ πλοῦς. At praeter metricam legem illud etiam volunt codices et adſerunt alii auctores, veluti Suidas Tom. 2. p. 739 Cf. Eraſmus in adag. t. 4. l. p. m. 132. et plures, qui commemorantur ad Heſychium T. 2. p. 816. Recurrit idem in noſtro lib. 12. p. 559. tantum quod pro εἰς editur ἐς.

28) Sic dedi praecunte Moſc. pro φίλεργος, aliorumque auctorum exemplo.

1) Pariſ. τοῖον δέ. Ven. uti Aldus, Hopperus τοιὰν δέ. Vulgo, duce Xylandro, τοιήνδε Quae forma, cum non adpareat unde ipſam Strabonis orationem repente occupaverit, ſuperiorum librorum ope expuli.

2) Caſaubonn. Pariſ. Ven. συμβένει. Moſc. dubia quidem ſcriptura συμβάν. In Vatic. συμμ et ſupra μεν.. Gem. Plecho συμβαί-

Non eſt Corinthum adire cuivis integrum.

Et quidem memoratur cuiusdam meretricis dictum, quae mulieri exprobranti ei ignaviam, quod opus non faceret, neque lanam tractaret, reſponderit: tamen tres brevis temporis ſpatio ſe hiſtos evacuaſſe: eſt autem hiſtos Graecis et lignum, cui tela circumdatur, et malus navis.

§. 21.

Situs urbis, quod cum ex Hieronymi, Eudoxi aliorumque ſcriptis collegimus, tum ipſi urbe nuper a Romanis inſtaurata vidimus, talis eſt. Mons celſus, cuius perpendiculum III S ſtadiorum, adſcen-

δίων ἔχον τὴν [3] κάθετον, τὴν δ' ἀναβασιν καὶ [4] τριάκοντα σταδίων, εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφήν· καλεῖται δὲ Ἀκροκόρινθος, ἔστι τὸ μάλιστα ὄρθιον· [5] ὑφ' ᾧ κεῖται ἡ πόλις ἐπὶ τραπεζώδους ἐπιπέδου [6] χωρίου πρὸς αὐτῇ τῇ ῥίζῃ τοῦ Ἀκροκορίνθου. Αὐτῆς μὲν οὖν τῆς πόλεως ὁ κύκλος καὶ τεσσαράκοντα σταδίων ὑπῆρχεν· ἐτετείχιστο [7] δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους· συμπεριείληπτο δὲ τῷ περιβόλῳ τούτῳ καὶ τὸ ὄρος αὐτὸ ὁ Ἀκροκόρινθος, ἢ [8] δυνατὸν ἦν τειχισμὸν δέξασθαι, καὶ ἡμῖν ἀναβαίνουσιν ἦν δῆλα τὰ ἐρείπια τῆς σχοινίας· [9] ὡς δ' ἡ πᾶσα περί- Corinthus.

βαινον. Venet. cum edd. more Seraboni frequentato συμβαινον. Contra factum notatur p. 380.

3) Mosc. καθετον.

4) Paris. Mosc. λ. Sequens σταδίων non habet Gem. Plecho.

5) Moscov. Ven. ὑφ' ὃ. Altera forma propria et obvia in nostro.

6) Casaubonn. Vatic. χώρας· Paris. χώρᾳ.

7) Casaubonn. δ' οὗ. Mosc. δ' ὅς. Idem post, truncata voce, κορινθος.

8) Sic Casaubonn. Vatic. Paris Mosc. quod praetuli vulgato δυνατὸν codicum auctoritatem reveritus, etsi et hoc intelligi potest.

9) Revocavi hanc formam ex prioribus editionibus, pro posteriorum ὥστ' ἡ inde a Casaubono.

scensus xxx est stadiorum, in verticem desinit acutum: monti nomen Acrocorinthus: maxime praeceps est ea pars, quae septentrionem spectat: sub ea ad ipsam radicem Acrocorinthi urbs iacet, in planitie eius figurae, quam mensam vocant. Circulus urbis vel xl stadia aequabat, muroque fuit munita urbs, quantum eius mons denudaverat: moenibus ipse etiam includebatur Acrocorinthus, qua muro muniri poterat. Et nobis adscendentibus rudera apparebant antiquae urbis: ita ut

Corinthus. περίμετρος [10] ἐγένετο περὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα [11] σταδίους. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων μερῶν ἧττον ὀρθιόν ἐστι τὸ ὄρος· [12] ἀνατέταται μὲν τὸ ἐνθένδε ἱκανῶς, καὶ περίοπτόν ἐστι. Ἡ μὲν οὖν κορυφὴ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης· ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τέν τε [13] Πειρήνην εἶναί [14] συμβαίνει κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεστὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς καὶ ποτίμου ὕδατος. Φασὶ δὲ καὶ [15] ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινῶν φλεβίων συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην, ἐκρέουσαν εἰς τὴν πόλιν, ὥσθ' ἱκανῶς ἀπ' αὐτῆς ὑδρεύεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ τῶν [16] φρεάτων εὐπορία κατὰ τὴν πόλιν· λέ-

10) Paris. Mosc. ἐγίνετο, ut saepe.

11) Mosc. τάδια, commutatione fere perpetua. Paris. etiam dat τάδια, at hinc spatium vacuum unius syllabae subplendae aperit.

12) Ven. Ald. Hopper. διατέτακται, de qua confusione non infrequenti vid. d'Orville ad Chariton. 7, 6 p. m. 643.

13) Mosc. Τυβρήνην. Cf. Pausan. 2, 5. in. Plin. 4, 5. s. 4.

14) Vulgo συμβαίνει. Casaubonn. συνίβη. Ipse vel hoc probat, vel συμβαίνει, quod certe ferunt Venet. Paris. Mosc. cum Eustathio ad Homer. Il 2, 570. p. 220. s. 290. Atque ita dedi, cum infinitivus in incerto pendeat, probante etiam Polito ad Eustathium Tom. 2. p. 618.

15) Eustathius c. l. per explicationem hinc reddit ἐξ αὐτῆς δέ.

16) Mosc. φρεάτων neglecto articulo. Paris. φρεάτια. Aldus, Hopperus τὸ φρεάτιον.

ut universus ambitus fuerit ad XXXV stadia. Reliquis in partibus minus praeceps est mons, assurgit tamen in iustam altitudinem, et longe conspicuus est. In summo vertice fanum habet Veneris. Sub ipso autem vertice fons est Peirene, effluxu ca-

rens, semperque plenus aquae pellucidae ac potabilis: inde, et ex aliis quibusdam per cuniculos sparsis venulis ferunt elici fontem, qui ad radicem montis in urbem effluit, aquationique oppidanorum sufficit. Est et puteorum copia in urbe: aiunt etiam

λέγουσι δὲ [17] καὶ κατὰ τὸν Ἀκροκόρινθον· οὐ μὴν ἡμεῖς γε εἴδομεν. Τοῦ δ' ἂν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως, Corinthum.

Ἥκω περίκλυστον πρόλιποῦσ'
[18] Ἄκρον Κόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας·

τὸ

17) Abeſt haec particula in Moſcov. Poſt pro γε Pariſ. dat τέ.

18) Pariſ. Moſc. Ven. Medic. Ἀκροκόρινθον, quod probavit Muſgravius in fragmentis Euripidis, ubi adſcitis iis, quae ex Plutarcho (in amatorio p. 76. Vol. 9. Lipſ.) huc pertinere putat, ita ſubplet et ordinat:

Ἥκω δ' ὕδατι χλωρῷ περιλυ—
ζόμενον πρόλιπὼν' Ἀκροκόρινθον ἱ—
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Plutarchus, ſubpreſſa Euripidis mentione, tantum haec ad ſenſum: τὸν ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον πρόλιπὼν Ἀκροκόρινθον. Valckenarius in diatribe in Euripidis reliquias p. 165. ſic emendat:

Ἥκω πρόλιπὼν περίκλυτόν γ'
Ἀκροκόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον γ' Ἀφροδίτας.

Vocem πόλιν tamquam interpretamentum adſcriptum ex margine irrepſiſſe iudicat, quia ſatis eſſet dixiſſe: *Ierὸn ὄchthon*, *ſacrum collem Veneris*, ut in Hercule fur. v. 1178. ἱλαιοφόρος ὄχθος: de Athenis et ſimilia. Equidem, cum haec carminis Euripidei particula ſit controverſa, quod praebebant editiones, reliqui peritioribus excolendum. Atque ita in fragm. Bellerophontis expoſuit etiam Barneſius. Ceterum Ven. priora verba ſic exhibet: Ἄκρα Κόρινθον· ὃ μὴν ἡμεῖς γε εἴδομεν Ἱερὸν — ex traiectione.

etiam in Acrocorintho, quod nos quidem ignoramus. Iam quod Euripides dixit,

Venio irriguam linquens
Aksam Corinthum, collem
ſacrum,
Urbem Veneris:

vel

Corinthus. τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους [19] λεκτέον, ἐπεὶ καὶ Φρέατα· καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι [20] δι' αὐτοῦ· ἢ τὸ παλαιὸν ὑπολητέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν, καὶ καταῤῥυτον, [21] ποιεῖν τὸ ὄρος. Ἐνταῦθα δέ φασι πίνοντα τὸν Πήγασον ἁλῶναι ὑπὸ [22] Βελλεροφόντου, πτηνὸν ἵππον ἐκ τῆ τραχήλου [23] τῆς Μεδούσης ἀναπαλέντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν· τὸν δ' αὐτόν φασι καὶ τὴν Ἵππου κρήνην [24] ἀναβαλεῖν ἐν τῷ [25] Ἑλικῶνι, πλήξαντα τῷ ὄνυχι τὴν [26] ὑποπεσοῦσαν πέ-

19) Vere, opinor, Caſaubonus emendat δεκτέον, quod verbum Strabo in ſimili nexu frequentare ſolet, reciperemque, ſi codex vel unus addiceret. Probaverat etiam hanc Caſauboni emendationem Barthius ad Statii Theb. 4, 60. p. 912. Quam autem ſaepe δ et λ confundantur, notum eſt et plurimis exemplis docuit Trillerus in obſerv. crit. 4, 7. p. 336.

20) Caſaubonn. Ven. Pariſ. δι' αὐτῆ, quod et reddidit Guarinus. Cum vocem περίκλυστον interpretetur, quo ſenſu de Acrocorintho ſit dictum, praeferendum hoc utique videtur vulgato δι' αὐτῆς, quod in incerto fluitat.

21) Pariſ. Moſcov. ποιεῖ.

22) Euſtathius c. l. praeponit τῦ.

23) Pariſ. Moſc. τῦ pro τῆς, ut ad praecedens referatur.

24) Ven. cum Aldo, Hoppero, Xylandro, ἀναλαβεῖν, quae verborum commiſtio in libris frequens eſt.

25) Pariſ. ἐλῃ Moſc. ἐλι et ſupra ἐλῃ.

26) Gem. Pletho ὑπῦσαν. Sed et illud, quod ceteri libri praeferunt, bene intelligi poteſt, notoque uſu apud noſtrum di-

vel irriguum intelligendum eſt in profundo, cum et puteos habeat, et per cuniculos eius penetret liquor: aut antiquitus exundaſſe Pirenam, et montem irrigaſſe. Ibi Pegaſum, cum biberet, captum aiunt eſſe a Bellerophonte, volucrem equum, qui ex collo Meduſae, cum Gorgo amputaretur, exſtiterit: qui etiam Hippocrenen (hoc equi fontem ſignificat) in Helicone elicuerit, icto ungula, quod ſuberat pedi-

bus,

πέτραν. Ὑπὸ δὲ τῇ Πειρήνῃ τὸ [27] Σισύφειόν ἐστιν, [28] ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου, λευκῷ λίθῳ πεποιημένου, διατῶζον ἐρείπια οὐκ ὀλίγα. Ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς πρὸς ἄρκτον μὲν ἀφορᾶται ὄ, τε [29] Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἑλικών, ὄρη ὑψηλὰ καὶ [30] νιφόβολα· καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος ὑποπεπτωκὼς ἀμφοτέρους, [31] περιχόμενος Corinthus.

dicitur. Pro eo codices lib. 9. p. 391. adferunt etiam ὑστεφάνωμα.

27) Mosc. Σισύφιον.

28) Locus corruptissimus. Legendum, ut habent Mssti, ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου λευκῷ λίθῳ πεποιημένου. Casaubonus. Nempe ita vulgo legebatur: ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου λ. λ. πεποιημένου. De meis Cdd. inveni haec: Vatic. ἱερός τινος et πεποιημένου. Mosc. λευκολίθῳ πεποιημένῳ. Paris. λευκολίθῳ πεποιεμένῳ. Ven. λευκολίθῳ, uti coniuncte dat ipse Strabo lib. 5. p. 236. Hic tantum πεποιημένου reposui, quod sensus flagitat, cum divise λευκῷ λίθῳ dicat etiam lib. 12. p. 540. lib. 13. p. 588. f. Genitivi pendent a proxime subiectis verbis: ἐρείπια οὐκ ὀλίγα.

29) Ita Mosc. pro Παρνασσὸν, quod aequalitatis tenendae causa excepi. Cf. supra ad p. 333.

30) Mosc. Aldus (in corrig.), Hopperus νιφοβόλα, quam sedem accentus et in aliis huius verbi compositis occupat. At recte postea νιφόβολα evulgatum est, cum βολας passiva significatione hic valeat. Vid. Eustathius ad Homer. Il. 3, 354. p. 321. Basil. Il. 12, 309. p. 868. Sic recte de eodem Parnaso apud Euripidem in Phoeniss. v. 241. νιφόβολον ὄρος legitur. Sed nota sunt haec, etiam in similibus.

31) Hinc ad ἐστέφανον quae in edd. et Mss. aliis leguntur, desunt in Gem. Plethone. Post Casauboni ed. 1. ὑπὸ τῇ, quem errorem typothetae negligentia ortum ad posteras transmisit.

bus, saxo. Sub Pirena Sisypheium est, templi alicuius aut regiae ex albo lapide exstructae retinens haud pauca rudera. E vertice Acrocorinthi versus septentrionem cernuntur Parnassus et Helicon, montes alti ac nivales: tum sinus Crissaeus ambobus subiectus, inclusus Pho-

Corinthus. μενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Βοιωτίδος, καὶ τῆς Μεγαρίδος, καὶ τῆς ἀντιπόρθμου [32] Κορινθίας τῇ Φωκίδι, καὶ Σικυωνίας [33] πρὸς ἑσπέραν. Ὑπέρκει-
p. 380. ται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν [34] Σκειρωνίδων πετρῶν, [35] ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν.

§. 22.

32) Mosc. τῇ Φωκίδι Κορινθίας.

33) Immo pro πρὸς ἕω, si quid in me est sani iudicii; nec adduci me sinam unquam, ut lineam ductam a Scironidibus petris ad Boeotiam et Cithaeronem credam esse πρὸς ἑσπέραν Megaridi et Phocidi. Porro, quum haec scripsissem, animadverti in Msstis locum longe aliter esse conceptum. Scribitur enim: καὶ Σικυωνίας πρὸς ἑσπέραν· ὑπέρκειται δὲ τούτων, *Casaubonus*. Codices mei omnes pertinaciter volunt πρὸς ἑσπέραν. Tum pro vulgato πρὸς ἑσπέραν δὲ ὑπέρκειται, Vatic. et Mosc. itidem scribunt ὑπέρκειται δέ. In priori, quae adhuc stetit, distinctione post Σικυωνίας, mire locorum situs conturbatur et Strabonis error insignis obtruditur; neque tamen reluctantibus libris πρὸς ἕω recipi potest, quod volebat Casaubonus. At omnia, opinor, recto cursu procedent, si πρὸς ἑσπέραν ad praecipuam praecedentis descriptionis partem, ad Crissaeum sinum referas, qui a dictis regionibus versus occasum iacet. Alias certe sancita lectio cum ipso situ conciliari nequit. Tum vero post verba πρὸς ἑσπέραν distinctionis signum poni et inverso ordine ὑπέρκειται δὲ legi debet, quod quidem feci.

34) Codices hic et alibi per ι et ει, qui et ipsos auctores in diversa abiisse suadent. Sic, per ι Diodor. Sic. 4, 59. Pausan. 1, 3. in. et alibi, Stephanus s. v. Σκίρος, Suidas s. v. Ζεύλας T. 1. p. 13. — per ει Euripides in Hippol. v. 979. Heraclid. v. 860. Xe-

Phocide, Boeotia ac Megaride, et opposita Phocidi trans sinum Corinthia ac Sicyonia occasum versus. Super haec omnia siti sunt montes Oneli (quasi Asininos dicere,) qui a saxis Scironiis et itinere, quod ab his ad Atticam est, protendantur usque ad Boeotiam et Cithaeronem.

§. 22.

§. 22. Corinthus.

Ἀρχὴ δὲ τῆς παραλίας ἑκατέρας, τῆς μὲν τὸ [1] Λέχαιον, τῆς δὲ Κεγχρεαὶ κώμη καὶ λιμήν, ἀπέχων τῆς πόλεως ὅσον [2] ἑβδομήκοντα σταδίους· τέτῳ μὲν οὖν χρῶνται πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας· πρὸς δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἰταλίας τῷ [3] Λεχαίῳ. Τὸ δὲ Λέχαιον ὑποπέπτωκε τῇ πόλει κατοικίαν [4] ἔχον οὐ πολλήν· σκέλη δὲ καθείλκυσαι σταδίων περὶ δώδεκα, [5] ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς [6] περὶ τὸ Λέχαιον. [7] Ἐντεῦθεν δὲ παρεκτεί-

Xenoph. Memor. 2, 1, 14. Apollodor. 2, 8, 1. — Sed cf. quae monuerunt docti viri ad Herodot. 8, 71. Diodor. Sic. c. l. et in primis Heyne ad Apollodor. p. 497. Per ει recurrit in Strabone lib. 9. in. ubi tamen epitome ponit ι. Acceptum igitur in hoc ſcripturae divortio reliqui.

35) Gem. Pletho καὶ τῆς. At ἀπὸ non tam hic coniungit, quam diſtinguit.

1) Harpocration ſ. v. Λέχαιον in huius loci notatione addit ἀπίνιον, aut ex ſenſu narrationis ſubplevit.

2) Moſc. ο σταδίους.

3) Moſc. bis Λεχαίῳ.

4) Abeſt hoc verbum in Ven.

5) Moſc. ἑκατέρωθε τῆς ad evitandam, opinor, conſonantium conliſionem. Sed nec hoc, ubi arbitrarium eſt, exemplis deſtituitur, uti ex auctoribus et Grammaticis patet. Ita vero paullo poſt egit idem in ἑκατέρωθε.

6) Mss. Caſaubonn Pariſ. Moſc. περά, quae particulae p. 341. 382. 385 et alibi confunduntur. Cf. ad p. 385. Sic in eadem nar-

§. 22.

Porro autem orae maritimae a Corintho utriusque initia ſunt, alterius Lechaeum, alterius Cenchreae vicus et portus, ab urbe diſtans ad LXX ſtadia: quo portu uruntur ad negotiationes Aſianas, Lechaeo ad Italicas. Lechaeum ſub urbe iacet, non admodum frequens domiciliis: ab utraque parte viae, quae a Corintho Lechaeum pertingit, deducti ſunt crurum inſtar muri ad ſtadia circiter XII. Hinc porrectum litus

Corinthus. ἐκτείνουσα ἡ [8] ἠιὼν μέχρι [9] Παγῶν τῆς Μεγαρίδος, κλύζεται μὲν ὑπὸ τῷ Κορινθιακοῦ κόλπου· κοίλη δ' ἐστὶ, καὶ ποιεῖ τὸν διόλκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠιόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα πλησίον ὄντα τῶν [10] Κεγχρεῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῷ Λεχαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς [11] Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τὸ παλαιόν· καὶ αἱ [12] Ὁλμιαὶ τὸ ποιοῦν ἀκρωτήριον τὸν κόλπον, ἐν ᾧ ἥττε Οἰνόη καὶ [13] Παγαί τὸ μὲν τῶν Μεγαρέων Φρούριον, ἡ δὲ Οἰνόη τῶν Κορινθίων. Ἀπὸ [14] δὲ τῶν [15] Κεγχρεῶν ὁ Σχοι-

narratione Ἔνιοι περὶ Παφλαγονίαν scribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 852. Stephanus h. v. παρὰ, et Euſtathius ad Dionyſ. v. 378. κατά. Hic tamen παρὰ vertit (*ad Lecharum*) etiam Guarinus. Equidem retinui περὶ, quod nexui videtur accommodatius, et in ceteris Mss. reperitur. Alias ὁδὸς et cognata cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, κατὰ ponuntur. At hic vicinia Lechaei indicatur.

7) Moſcov. ἐντεῦθε, uti antea in ſimili nexu ἐκατέρωθε, et infra p. 383. ἐκεῖθε.

8) Pariſ. Moſc. ἠὼν, uti poſt uterque ἠόνα.

9) Moſc. παγῶν iterumque in ſequentibus.

10) Pariſ. Moſc. Κεγχρειῶν.

11) Ita reſcripſit Xylander aliorum auctorum ope adiutus, quibus etiam hic ſuffragantur codices. Antea legebatur ἄκρας.

12) Moſc. vult Ὁλμίαι. Illud in hac forma uſitatius.

13) Ante Caſaubonum Παγαὶ, uti et in ipſo Strabone lib. 9. p. 409. ubi vid. notata.

14) Abeſt haec particula in Pariſ. et Moſc.

15) Pariſ. Κεγχρειῶν ὁ Χοινὸς. Poſt ἠόνος, ut ſupra. De ſcriptura vocis Κρομμυωνία vid. poſt.

litus usque ad Pagas Megaridis, alluitur sinu Corinthiaco: sed introrsum flectitur, ita ut ad oppositum litus, quod est ad Schoenuntem, Cenchreis vicinum per terram traduci naves possint. Inter Lechaeum et Pagas antiquitus oraculum fuit Iunonis Acraeae. Sunt et Olmiae promontorium, quod sinum conficit, in quo Oenoa est Corinthiorum, et Pagae Megarensium oppidum. A Cenchreis

Σχοινοῦς, καθ' ὃν τὸ στενὸν τοῦ διολκοῦ· ἔπειθ' ἡ Κρομ- Corin-
μυωνία. Πρόκειται δὲ τῆς ἠϊόνος ταύτης ὅ, τε Σαρω- thus.
νικὸς κόλπος καὶ ὁ [16] Ἐλευσινιακὸς, τρόπον τινὰ ὁ
αὐτὸς ὤν, συνεχὴς τῷ [17] Ἑρμιονικῷ. Ἐπὶ δὲ τῷ
ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἄλσει
πιτυώδει [18] συνηρφὶς, ὅπερ τὸν ἀγῶνα τῶν ἰσθμίων
Κορίνθιοι συνετέλων. Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἔστι κώμη τῆς
Κορινθίας, πρότερον δὲ τῆς Μεγαρίδος· ἣν ᾗ μυθεύ-
ουσι τὰ περὶ τὴν [19] Κρομμυωνίαν [20] ὖν, ἣν μητέρα τοῦ
Κα-

16) Paris. amputato capite λευσινιακός. Mosc. Ἐλευσινιακὸς, de qua formae commutatione supra dictum ad p. 378. Usum prioris formae, quam sustinent reliqui codices, comprobat etiam Stephanus.

17) Paris. Mosc. Ἑρμονικῷ, uti vertit Guarinus.

18) Ita recte praecedentibus libris Mss reposuit Casaubonus, cum ante cum vulgo ferretur συνερφὶς.

19) Mosc. Κρομωνίαν, uti consentaneum erat prioribus et hic scribi pro μ. Nam parum sibi constant edd. etiam Casaubonianae, in quibus hic prodit ω, antea ο. Eadem variatio agitat Pausaniam, quippe per ω adparet 2, 1, 3. per ο 1, 27, 9. ut editur in Thucydide 4, 45. Xenoph Hist. Gr. 4, 4, 13. Plutarcho in Theseo c. 9. Diodoro 4, 59. et 12, 65. Eustathio ad Homer. Il. 23, 299. p. m. 1415. f. Corripuit etiam antepenultimam Ovidius Metam. 7, 435. etsi ibi etiam olim ε pro ο in editionibus exstabat, quod certe praeferunt Scylax p. 21. Hudf et Stephanus h v. Plin. 4. 11. f 7. Tum plerique geminant, quod et ipsum facit noster lib. 9. in. et post p. 392.

Sed

chreis Schoenus sequitur, ubi isthmus navibus terra traducendis est arctissimus, inde Crommyonia. Ante hoc litus siti sunt sinus Saronicus et Eleusinius, qui idem est quodammodo, contiguus Hermionico. In isthmo etiam templum Neptuni est, luco pinu m opacum, ubi Corinthii certamen Isthmium solebant celebrare. Crommyon pagus est agri Corinthii, olim Megarici: ubi fabulantur fuem fuisse Crommyoniam matrem apri

Corinthus. Καλυδωνίᾳ πάρεῳ φασὶ, καὶ τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἐξαίρεσιν. Καὶ ἡ Τενέα δ' ἐστὶ κώμη τῆς Κορινθίας, ἐν ᾗ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Λέγεται δὲ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ στείλαντι τὴν εἰς Συρακούσας ἀποικίαν, τοὺς πλείστους τῶν ἑπομένων [21] ἐντεῦθεν συνεπακολουθῆσαι· καὶ μετὰ ταῦτα εὐθηνεῖν μάλιστα τῶν ἄλλων τὴν κατοικίαν ταύτην, τὰ δ' ὕστατα καὶ καθ' αὑτοὺς πολιτεύσασθαι· προσθέσθαι τε τοῖς Ῥωμαίοις [22] ἀποστάντας Κορινθίων, καὶ κατασκαφείσης τῆς πόλεως [23] συμμεῖναι. Φέρεται δὲ καὶ χρησμὸς ὁ δοθείς τινι τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐρωτῶντι, εἰ [24] λῴων εἴη μετοικεῖν εἰς Κόρινθον· Εὐ-

Sed nec ſcriptura nec vocis origo ſatis conſtat, uti docent praeter doctos viros ad cc. ll. Sylburg. ad Pauſan. 2, 11. p. m. 111. et Meurſius in Theſeo c. 6. Dedi Κρομμυωνία, uti profitentur etiam edd. lib. 9. p. 392. et plerique alii auctores probant.

20) Omittit hanc vocem Pariſ. pro qua Moſc. dat ἦν, ſequentem ἣν Xylandri editio. Poſt pro πάρεῳ Pariſ. habet ἄνεῳ.

21) Moſc. et hic, ut ſupra, ἐντεῦθε.

22) Gem. Pletho ſubiungit, τε. Poſt Ald. Hopper. vitioſe κατασκαφήσης.

23) Mss. Caſaubonn. Ven. συμβῆναι confuſis literis μ et β. Contra accidit p. 379. in.

24) Moſc. ἀλλοῖον.

Calydonii, cuius ſuis caedes inter aerumnas Theſei numeratur. Eſt et Tenea Corinthii agri pagus, ibique Apollinis Teneatae templum. Ferunt Archiam, qui Syracuſas coloniam deduxit, plerosque inde ſecutos comites: iſtumque pagum poſtea temporis prae aliis floruiſſe, et ad extremum peculiarem conſtituiſſe ſibi rempublicam, ac a Corinthiis ad Romanos defeciſſe, Corinthoque exciſae ſuperfuiſſe, et cuidam ex Aſia profecto, cum ſciſcitaretur oraculum, an migrare Corinthum expediret, reſponſum fuiſſe:

For-

Εὐδαίμων ὁ [25] Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην [26] Τεγεάτης· ὅπερ κατ' ἄγνοιάν τινες παρατρέπουσιν, ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης. Λέγεται δ' ἐνταῦθα ἐκθρέψαι [27] Πόλυβος τὸν Οἰδίπουν. Δοκεῖ δὲ [28] συγγένειά τις εἶναι Τενεδίοις πρὸς τούτους ἀπὸ [29] Τέννου τοῦ Κύκνου, καθάπερ Corinthus.

25) Sic codices cum epitome p. 120. Hudſ. et Guarino. In Pariſ. ſubſcriptum eſt Κορίνθιος, uti quidem ſimpliciter exhibent Suidas ſ. v. Εὐδαίμων, Stephanus in veteribus libris ſ. v. Γονεῖ (legit enim Γονεάτης) et Euſtathius ad Homer Il. 2, 607. p. 228. ſ. 301. probantque Salmaſius in margine Stephani ſui, Berkelius et Holſten. ad Stephan. p. 267. ille, hic p. 83. repugnante quidem metro, quod tamen plane hinc excludit Holſtenius, qui verſum eſſe negat. Contra illos neglecto metro retuliſſe putat Politus ad Euſtath. Tom 2. p. 639. Erasmus Proverb. 2, 5, 57. tacite dat Εὐδαίμων γε Κόρινθος. Nempe, opinor, genus maſculinum offendiſſe videtur. At utroque genere apud alios etiam et noſtrum occurrit; maſculino ſupra p. 378. in. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 4, 67, 8. Et ſic in alio proverbio ὁ Διὸς Κόρινθος apud Suidam ſ. v. Διός. Ceterum cum Strabone praeter codices in terminatione Κόρινθος conſentit Zenobius Centur. 3 adag. 96. p. 76. (in Schotti adagiis Graec). De reliqua variatione, quam ipſe Strabo notat, vid. quae collegit Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 834.

26) Epitome p. 120. Hudſ. Τεγεάτης, contemta Strabonis admonitione.

27) Moſcov. Πόλυπος. Male, uti docent Sophocles in Oed. Tyr. v. 774. Apollodor. 3, 5, 7. aliique. Guarinus: *Polybius.*

28) Moſc. praemittit καί.

29) Vulgo edd. Τένυ. Sed Mss. Caſtubonis meique omnes cum Gem. Plethone et Guarino Τέννου, uti etiam efferunt editiones

Fortunata Corinthus: ego autem ſim Teneates.

Ultimam vocem quidam per inſcitiam in Tegeates muta-

runt. Ibi narrant fuiſſe a Polybo educatum Oedipum. Videtur etiam cognatio quaedam cum Teneatis eſſe Tenediorum a Tenne Cycni filio

Corinthus. περ εἴρηκεν Ἀριστοτέλης· καὶ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ τιμὴ παρ' ἀμφοτέροις ὁμοία οὖσα, δίδωσιν ἐμφανὲ σημεῖα.

§. 23.

p. 381. Κορίνθιοι δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ ὄντες ἐκείνῳ τε συνεφιλονείκησαν, καὶ ἰδίᾳ πρὸς Ῥωμαίους ὑπεροπτικῶς εἶχον,

tiones lib. 13. p. 604. et ex aliis auctoribus Pauſanias 10, 14, 2. aliquoties, Diodor. 5, 83. Stephanus ſ. v. Τένα et Τένεδος, Conon narrat. 29. Heraclides de politiis Gr. ſ. v. Τενεδίων, Athenagor. legat. 1, 3. Eudocia in violario p. 284. et 392. Schol. Homeri ad Il. 1, 38. Servius ad Virgil. Aen. 2, 21. — Atque ita etiam volunt viri quidam eruditi, in quibus Daviſius ad Cicer de N. D. 3, 15. ex Mſ. regio, repugnante quidem Bouhierio. Invitis tamen Mſstis omnes editiones ſimplici ν defunguntur, quae quidem ratio propius facit ad etymologicum nexum. Tum vero etiam in hoc adſunt auctores, veluti Plutarch. in Qu. Gr. p. 191. (Tom. 7. ed Lipſ.) Suidas ſ. v. Τενέδιος, Euſtathius ad Homer. c. l. pag. m. 25. et ad Dionyſ. v. 536. Tzetzes ad Lycophr. v. 236. Cicer. in Verrin. 1, 19. et de N. D. 3, 15. Praeſert idem Holſten. ad Stephan. p. 318. Eodem modo in Pauſania 10, 14. vulgo edebatur Τενεδίῳ et Τενεδίοις, in Eudociae violario p. 284. Τένεδος. Tranſii tamen in partes codicum noſtrorum, quorum cauſam etiam plerique auctores tuentur, bene praeterea memor, levi inverſione plura locorum nomina a conditoribus diſcrepare. Sic Κέφαλος, unde petitur Κεφαλληνία uſitatiori quidem ſcriptura; Κεῖος apud Pauſan. 2, 29. 4. qui Criſſam condidit, uti docet Schol. Euripid ad Oreſt. v. 33. etſi ibi legitur Κείσσος, de quo vid. ad Stephan. Berkelius p. 480. et Holſten. p. 174. ubi utrumque adeo ſimplici σ effertur. Κάμιρος de conditore, Κάμιρος de urbe vult Euſtathius ad Dionyſ. v. 504. de quo cf. ad Strabon lib. 14. p. 655.

1) Pariſ. δ' ὑπό.

ut Ariſtoteles tradidit: magnumque eius rei argumentum Apollinis cultus apud utrosque similis praebet.

§. 23.

Corinthii porro cum Philippo parerent, non illius modo contendendi ſtudio acti conatus adiuverunt, ſed et pro ſe privatim ita Romanos deſpexerunt, ut quidam

εἶχον, ὥςτέ τινες καὶ τῶν πρέσβεων παριόντων τὴν Corin-
[2] οἰκίαν αὐτῶν, ἐθάρρησαν καταντλῆσαι βόρβορον· thus.
ἀντὶ τούτων μὲν δὴ καὶ ἄλλων, ὧν ἐξήμαρτον, ἔτισαν δίκας αὐτίκα· περιφθείσης γὰρ ἀξιολόγου [3] στρατιᾶς, αὐτή τε κατέσκαπτο ὑπὸ Λευκίου Μομμίου, καὶ τ' ἄλλα μέχρι Μακεδονίας ὑπὸ Ῥωμαίοις [4] ἐγένετο· ἐν ἄλλοις ἄλλων πεμπομένων στρατηγῶν. Τὴν δὲ χώραν ἔσχον Σικυώνιοι τὴν πλείστην τῆς [5] Κορινθίας. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα περὶ τὴν ἅλωσιν ἐν οἰκτρᾷ μέρει λέγων, προστίθησι καὶ τὴν στρατιωτικὴν ὀλιγωρίαν τὴν [6] περὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα καὶ τὰ ἀναθήμα-

 τα,

2) Editiones οἰκίαν. Pariſ. Moſc. οἰκίαν, ex commutatione ſtehra. Cf. ad lib. 7. p. 297. lib. 9. p. 439. in. et alibi, Fiſcher. ad Palaephat. c. 1, f. — Hic οἰκίαν aperte praeſtat, cum de regione intelligi vox nequeat.

3) Pariſ. Moſc. στρατείας, uti ſolet. Sic ſupra p. 357. lib 7. p. 305. et 304. ubi cf. At ubivis fere obtruditur haec variatio, quam nec nexus ſemper dirimit.

4) Moſc. ἐγένοντο, cuius quidem conſtructionis exempla et alibi paſſim obſervantur, aut a doctis viris recenſentur. V. Fiſcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 342. ſqq. Ilgen. ad Homeri hymnos p. 299. 398. et quos memorant.

5) Pariſ. Κορίνθου.

6) Pariſ. Moſc. παρὰ τὰ, ſolemni commutatione. Illud in hoc nexu potius.

dam in legatos eorum domum ſuam praetereuntes auſi ſint coenum defundere: pro quo peccato aliisque flagitiis mox poenas dederunt: miſſo enim a Romanis iuſto exercitu, Corinthus a L. Mummio eſt everſa, et reliqua usque ad Macedoniam omnia in poteſtatem Romanorum venerunt, aliis in alias partes miſſis ducibus: agri autem Corinthii maximam partem obtinuerunt Sicyonii. Polybius, quae in excidio Corinthi evenerunt, narrando deplorans, militarem contemtum artificiorum ac donariorum inter alia com-

me-

Contextus. τα. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν [7] παρὼν ἐρριμμένας πύακας ἐπ' ἐδάφους, πεπτευότας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τούτων. Ὀνομάζει δ' [8] αὐτῶν [9] Ἀριστείδην γραφὴν τοῦ Διονύσου, ἐφ' ᾗ τινες εἰρῆσθαί φασι τὸ, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν καταπονούμενον τῇ τῆς Δηϊανείρας χιτῶνι. Τοῦτον μὲν οὖν οὐχ ἑωράκαμεν ἡμεῖς, τὸν δὲ Διόνυσον [10] ἀναπεπταμένον ἐν τῷ [11] Δημητρείῳ τῷ ἐν Ῥώμῃ κάλλιστον ἔργον [12] ἑωρῶμεν. Ἐμπεπρησθέντος δὲ τοῦ νεὼ, συνεφανίσθη καὶ ἡ γραφὴ νεωστί. Σχεδὸν δέ τι καὶ [13] τὰ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων τῶν ἐπ

7) Ed. Caſ. 2. et Amſtel. vitioſe παρῶν.

8) Editiones αὐτάς. Mss. Caſaubonn. αὐτόν. Ipſe malit αὐτοὺς, videlicet τοὺς πύακας. Praeſtat αὐτῶν, quod dant Vatic. Pariſ. Venet. et a prima manu Medic.

9) Aldus, Hopper. Ἀριστίδην. Tum iidem Δηϊανείρας. Xylandr. Δηϊανείρας.

10) Deeſt hoc verbum in Pariſ.

11) Moſc. Δημητρίῳ, uti legitur in Herodoto 9, 101. V. de utraque forma, quae congeſſit Fiſcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 1. p. 286. ſq. Ita vero noſter Θησεῖον, Λυκεῖον lib. 9. p. 396. et ſimilia alibi. Praeferunt etiam ει reliqui codices.

12) Mss. Caſaubonn. Vatic. ἑωράκαμεν, quod Guarinus etiam legiſſe videtur; vertit enim *ſpectavimus*. Utrumque, ut ſeries narrationis declarat, locum habere poteſt; alterum tamen variandae orationis cauſa adhibitum videtur. Nempe ſic prius omnino rem indicat, poſterius hoc certum tempus.

13) Abeſt τὰ in Moſc. et Ven.

memorat. Ait enim, ſe praeſentem vidiſſe tabulas in ſolum proiectas, ac milites ſuper iis talis ludentes: nominarque earum Bacchum ab Ariſtida pictum: de quo nonnulli dicorum illud putant, Nihil ad Bacchum; et Herculem, Deianirae tunica excruciatum. Hanc quidem ego non vidi, Bacchum autem illum Romae in Cereris dedicatum videbamus, opus pulcerrimum: quae pictura nuper una cum templo conflagravit incendio. Sed et fere pleraque et praeſtantiſſima donariorum, quae Romae

ἐν Ῥώμῃ τὰ πλεῖστα καὶ [14] ἄριστα ἐντεῦθεν ἀφῖχθαι· τινὰ δὲ καὶ αἱ κύκλῳ τῆς Ῥώμης πόλεις ἴσχον. Μεγαλόφρων γὰρ ὢν μᾶλλον ἢ φιλότεχνος ὁ Μέμμιος, ὡς φασι, μετεδίδου ῥᾳδίως τοῖς δεηθεῖσι. [15] Λεύκολλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν καὶ στοάν τινα, χρῆσθαι ἠτήσατο, ὧν εἶχεν ἀνδριάντων ὁ Μόμμιος, ὡς κοσμήσων τὸ ἱερὸν μέχρι ἀναδείξεως, εἶτ' ἀποδώσων· οὐκ ἀπέδωκε δὲ, ἀλλ' ἀνέθηκε, κε- Corinthus.

14) Mss. Caſaubonn. ἥδιστα, quod et Latine reddidit Guarinus. (*aſpectu ſuaviſſima.*) Moſc. ἄδικα. Pro verbis καὶ ἀφῖχθαι, (uti vulgo fertur,) tantum adpoſuit ἠφανίσθη. Sed vulgatam ab Aldo lectionem praeter alios codices tuetur nexus. Pro ἀφῖχθαι tamen malim ἀφῖκται, uti mox ἴσχον, etſi paſſim talis modorum enallage in eodem nexu obiicitur. Vid. Sylburg. ad Pauſan. 4, 4. p. m. 287. Forte ſubplendum φασὶ, uti additur φησὶ p. 338. Cf. infra p. 382. f. ἀνῳλίσθαι, ubi ex ſeqq. facile arceſſitur verbum regens, quale hic per nexum admitti nequit.

15) Pariſ. Moſc. Λεύκολλος, uti legitur lib. 11. p. 532. lib. 12. p. 535. 547. et alibi. Sic Polyb. 35, 3, 7. et Diodor. 4, 21. Sed et idem in edd. noſtris eclogar lib. 36. Tom. 2. p. 530, Λύκυλλος, ut Plutarchus, Dio Caſſius, App'anus (etſi apud eum etiam in Syr. c. 49. editur Λεύκολλος.) Sed Zonaras 10, 4. Λεύκολος. Ita quidem libri in auctoribus variant. Hic Ald. Hopper. Λεύκυλος. Cf. ſupra lib. 7. p. 319. ubi omiſi monere, in auctoribus etiam Λεύκουλλος dici. Ut tenorem ſervarem, libris etiam optimis ſuffragantibus poſui et hic Λεύκολλος. Ita paullo poſt ο pro ου legitur in Μόμμιος, quod quidem conſtantius etiam volunt auctores.

mae ſunt, Corintho allata fuerunt: quaedam etiam circum vicinae urbes adeptae ſunt: nam Mummius homo (ut traditur) magnanimitatis, quam artificiorum, ſtudioſior facile petentibus ea largiebatur. Et Lucullus cum Bonae Fortunae templum porticumque adornaret quandam, Mummium rogavit, ut tabulas, quas haberet, ſibi utendas daret ad ornatum templi, donec illud dedicaret, pollicitus ſe a dedicatione redditurum: quod pro-

Corinthus. λύσας αἴρεσιν, εἰ βούλεται· πρᾴως δ' ἤνεγκεν ἐκεῖνος, οὐ φροντίσας οὐδέν· ὡς τ' ἠδοκίμει τοῦ ἀναθέντος μᾶλλον. Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος τῶν ἀπελευθερικῶν γένους πλείστους· οἳ τὰ ἐρείπια κινοῦντες, καὶ τοὺς τάφους συνανασκάπτοντες, εὗρισκον ὀστρακίνων [16] τορευμάτων πλῆθη, πολλὰ δὲ καὶ χαλκώματα· θαυ-

16) Paris. Masc. cum Aldo, Hoppero, Xylandro τορεύματα. Illud recte cum aliis Msstis reposuit Casaubonus. *Tzschucke. Testacea opera* an recte τορεύματα i. e. *caelo* sculpta appellentur, dubito. Quid si legamus σορευμάτων, *urnarum sepulchralium*. Talis certe vox a σορὸς non male deducatur, quamquam in Lexicis non comparet. *Tyrwhittus in Strabonem p. m.* 32. Tum referri huc possint *fictilia folia*, quibus auctore Plinio 35, 46 f. 12. multi voluerunt condi, ubi editiones et viri docti male legunt *doliis*, ut de urnis et lagenis ex opero doliari intelligerentur. Cf. ibi etiam Harduinus. Forte tamen hic legi possit σορευμάτων nisi ob πλῆθη langueat et in sepulcris offendat. Sed potest artis causa, quam hic adtingit, τορευμάτων retineri, quae certe hoc sensu Boettigerus in libro Vasen-Gemaelde P. 1 p. 37. explicat: *Friesen und kleine Basreliefs in terra cotta*. Addi debet Paciaudius in monument. Peloponnes. Vol 2 p. 184. ubi fictilia opera vertit, et de operibus lateritiis et coctilibus in sepulcris exstruendis ornandisque exponit, uti Πτερουορωφεῖα, qualia tria commemorat.

promissum postea non implevit: sed templo dedicato Mummium auferre inde, si liberet, suas tabulas iussit. Quod cum Mummius aequo animo ferret, neque iacturam tabularum factam quicquam curaret, maiorem dedicatore laudem tulit. Sed Corinthus cum diu deserta iacuisset, instaurata est a Divo Caesare propter loci opportunitatem, missis eo in coloniam libertinis plurimis. Hi cum rudera cepissent moliri, simulque sepulcra essodissent, testacea opera plurima, atque etiam aerea multa invenerunt:

θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἶασαν, ὥστε εὑπορήσαντες τῶν τοιούτων, καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ, Νεκροκορινθίων ἐπλήρωσαν τὴν Ῥώμην· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα, καὶ μάλιστα τὰ ἐστράκινα. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἐτιμήθη σφόδρα ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς [17] Κορινθιουργίαις, εἶτ' ἐπαύσαντο τῆς σπουδῆς, ἐκλιπόντων τῶν ἐστράκων, καὶ οὐδὲ κατορθουμένων τῶν πλείστων. Ἡ μὲν [18] οὖν πόλις τῶν Κορινθίων [19] μεγάλη τε καὶ πλουσία διὰ παντὸς ὑπῆρξεν, ἀνδρῶν τε [20] ἠυπόρηκεν ἀγαθῶν εἴς τε τὰ πολιτικὰ καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς· μάλιστα γὰρ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Σικυῶνι ἠνθήθη [21] γρα-

Corinthus.

17) Ven. Κορινθιουργίαν.

18) Mss. Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Ven. &c. Tum Moſcov. ἡ τῶν Κορινθίων, uti fere fulet. Hic et Ven. conſentit.

19) Pariſ. μεγίστη.

20) Moſc. Venet. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ἠὐτύχησεν. Caſaubonus ex libris reſtituiſſe videtur ἠὐτύρηκεν, cum et ita ſcribant reliqui mei. Recte quidem, cum ſic perpetuitas rei a praecedentibus ad hanc temporis vim transferatur.

S 5 [21]

runt: quorum admirati artificium, nullum ſepulcrum non effoderunt, magnaque id genus rerum copia potiti, iisque magno divenditis, Romam impleverunt Necrocorinthiis: ſic enim appellabant quae e ſepulcris erant ablata opera, maxime teſtacea: quae cum initio in magno pretio, neque aereis Corinthiis operibus haberentur viliora, tandem ſtudium iis impendi deſitum eſt, cum deficerent teſtae, et pleraque figlina non probarentur. Fuit Corinthus urbs magna, ſemperque dives, copiamque tulit virorum et ad res civiles tractandas idonearum, et ad artificia exercenda. Nam maxime Corinthi ac Sicyone pingendi ac fin-

Corinthus. [21] γραφικὴ τε καὶ πλαστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία. Χώραν δ' [22] ἔσχεν οὐκ εὔγεων [23] σφόδρα, ἀλλὰ [24] σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' ἧς πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι· καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος [25] ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται.

§. 24.

Ὀρνεαὶ δ' εἰσὶν ἐπώνυμοι τῷ παραῤῥέοντι ποταμῷ.

21) Forte ὅτι γραφική.

22) Ita Mss. Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſc. Ven. Gem. Plecho cum Euſtathio ad Homerum Il. 2, 570. p. m. 220. et Guarino; eamque lectionem probant etiam ſequentia. Vulgata ἔσχον protecta eſt ab Aldo.

23) Mss. Caſaubonn. λίαν, quae eſt συνωνυμία paſſim iam notata. Mei omnes cum Euſtathio c. l. σφόδρα.

24) Malim σκολιάν, quamquam me non fugit, etiam apud Euſtathium [c. l.] legi σκολιάν, iremque in epitome. [p. 220. Hudſ.] *Caſaubonus.* At pertinaciter renuunt libri, qui τῷ τραχεῖαν hanc etiam agri ſpeciem addunt, quippe quae eadem eſt, quae cliyoſa, devexa. qualem fuiſſe narrant agrum Corinthiacum. Ita nempe ſupercilia, ὀφρῦς, vocantur, unde et natum eſt proximum proverbium. Vid. Heſych. h. v.

25) Venet. Moſc. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 570. p. m. 220. et v. 595. p. m. 225. cum Aldo, Hoppero ὀφρύεται. Alii libri ſcripti et inde a Xylandro editi ὀφρυᾷ τε, quod et reddit epitome c. l. Atque hoc etiam magis ex uſu linguae et lege metrica probatur. Cf. etiam de hac lectione Politus ad Euſtath. Tom. 2. p. 611.

fingendi aliaeque id genus artes auctae ſunt. Solum habuit non admodum gleba tervae felix, ſed obliquum et aſperum: unde vulgo ſupercilioſa Corinthus dicta fuit: ac proverbium,

Colles Corinthus, atque cavitates habet.

§ 24.

Orneae nomen habent idem cum fluvio praetereunte,

μῶ· νῦν μὲν ἔρημοι, πρότερον [1] δ' οἰκούμεναι καλῶς, ἱερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον· ἀφ' ὧν καὶ ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος Ὀρνεάτην καλεῖ τὸν θεόν· κεῖνται δ' ὑπὲρ τῆ πεδίου τῆ Σικυωνίων· τὴν δὲ χώραν ἔσχον Ἀργεῖοι. Ἀραιθυρέα δ' ἐστὶν ἡ νῦν [2] καλουμένη Φλιασία· πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῆ χώρα πρὸς ὄρει [3] Κοιλώσσῃ· οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, [4] πρὸς τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἐκάλεσαν [5] Φλιοῦντα· τῆς δὲ Κοιλώσσης μέρος ὁ Καρ- Corinthus.

1) Τὸ δ' abeſt a Pariſ. Poſt idem habet ἔχουσα et Πριάπια, ante quam vocem poſteriorem τὰ omittit Moſc.

2) Moſc. Φλιασία καλουμένη.

3) Pariſ. Medic. Gem. Pierho cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 571. p. m. 220. et Guarino Κυλώσσῃ, uti poſt.

4) Pariſ. Moſc. πρὸ λ, et ſic Euſtathius l. l. et edd ante Caſaubonum πρὸ τριάκοντα σταδίων. Hic tamen rectius πρὸς vulgavit, quod et reliqui codices praeeunt. Tum vero πρὸς abſolute, uti alias ὅσον, poſitum eſt; nihil enim praecedenti numero, qui non adeſt, addit, uti infra p. 396. m. de quo uſu cf. d' Orville in Vanno critica p. 145 qui πρόσω mutata ante diſtinctione legi debet, ut ſenſus ſit: *remotius, longius a priſtina ſede*, aut repoſitum a Caſaubono πρὲς eandem fere notionem obtinet.

5) Aldus Φλιοῦντα. Sic poſtea. Recte tamen p. 395. non item p. 377.

te, hodie deſertae, olim frequentatae ſatis: ibi erat templum Priapi cultum: hinc Euphronius Priapeiorum ſcriptor deum iſtum appellat Orneatam. Sitae fuerunt ſupra campum Sicyoniorum, ſed agrum Argivi poſſederunt. Araethyrea eſt, quae nunc dicitur Phliaſia: urbs fuit regioni cognominis ad montem Coeloſſam: poſtea migratum inde eſt, et XXX ultra ſtadiis urbs condita, quam appellaverunt Phliuntem. Pars porro Coeloſſae eſt Carnea-

Corinthus. Καρνεάτης, ὅθεν λαμβάνει τὴν ἀρχὴν [6] Ἀσωπὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Σικυωνίαν, καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν χώραν, μέρος οὖσαν τῆς Σικυωνίας. Ἔστι δ' Ἀσωπὸς καὶ ὁ [7] παρὰ Θήβας ῥέων, καὶ Πλαταιὰς, καὶ [8] Ταναγραν· ἄλλος δ' ἐστὶν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [9] Τραχινίᾳ, [10] παρὰ κώμην ῥέων, ἣν [11] Παρασωπίους ὀνομάζουσι· τέταρτος δ' ὁ ἐν Πάρῳ. Κεῖται δ' ὁ Φλιοῦς ἐν μέσῳ Σικυωνίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν καὶ Στυμφάλου, κύκλῳ περιεχόμενος· τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Διὰς ἱερόν· καλοῦσι δ' ὕτω τὴν [12] Ἥβην.

§. 25.

6) Mosc. Αἴσωπος.

7) Vatic. Mosc. περὶ, ut saepe alibi observatur, et supra notatum est. Ita et Eustathius ad Homer. Il. 2, 572. p. m. 220. Sed παρὰ probat etiam Politus T. 2. p. 613.

8) Mosc. Ταναγρας.

9) Ita (per χ) Mosc. et alii cum Eustathio c. l. et Guarino. Nec aliter efferunt editiones ante Casaubonum, qui vitiose intulit Τρακινίᾳ. Vera illa scriptura per χ aliunde satis est nota. Vid. Cellarius in Geogr. ant 13, 4, 120 et Strabo lib. 9. p. 428.

10) Mosc. περὶ, ut paullo antea

11) Paris. Mosc. cum Guarino Περασωπίους, Vatic. περοσωπίους. Cf. lib. 9. p. 408. ubi alia etiam corruptio notatur.

12) Casaubonus olim cogitaverat Ἥρην, sed postea, Pausaniae auctoritate 2, 13, 3, monitus, opinionem retraxit.

neates, unde nascitur Asopus, qui praeter Sicyoniam labens, Asopiam regionem Sicyoniae portionem distinguit. Alius est Asopus, qui Thebas, Plataeas, ac Tanagram praeterfluit; alius item Heracleae Trachiniae praeter pagum fluens, cuius incolae Parasopii dicuntur; quartus in Paro est Asopus. Phlius iacet in medio Sicyoniae, Argiae, Cleonarum, ac Stymphali, circulo inclusa. Colitur Phliunte ac Sicyone templum Diae: sic enim Heben seu Iuventatem nominant.

§. 25.

§. 25. Corinthus.

Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον [1] Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον [2] Αἰγιαλὸς· ἀνῳκίσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὅσον εἴκοσι [3] σταδίους, οἱ δὲ δώδεκά φασιν ἐπὶ [4] λόφον ἐρυμνὸν [5] Δήμητρος· τὸ δὲ παλαιὸν κτί-

1) Venet. Μηκώνην. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 293.

2) Sic omnes libri cum Euſtathio c. l. Pauſaniae tamen 2, 6, 2. dicitur Αἰγιάλεια, ſcilicet in locorum promiſcua terminatione et inſtabili numero. Pro ἀνῳκίσθαι Euſtathius c. l. ἀνῴκισται. Sic ſupra p. 381. ἀφῖχθαι. Sed hic poteſt a φασὶν ſubiecto pendere, etſi in nota proxima Caſaubonus adſert ἀνῴκιστο.

3) Pariſ. Moſc. ταδίους. Euſtathius c. l. omnino ὀλίγα στάδια. Ante Caſaubonum εἴκοσι τέσσαρα.

4) Euſtath. c. l. λόφῳ ἐρυμνῷ. Sic infra lib. 9. p. 440. f. πόλις ἐπὶ Καύκῳ τινὶ λόφου, ubi contra in Mss. legitur ἐπὶ Καύκου τινὸς λόφου. Et ſic paſſim in hoc nexu caſus praeſertim huius formae mutantur. Hic tamen λόφον malunt libri omnes.

5) Lego ὑπὸ Δημητρίου, vel Δημήτριος, ſi pro ἀνῳκίσται legas ἀνῴκιστο. Ut ita cenſeam, faciunt haec Diodori verba lib. 20. p. 827. Tom. 2. ed. 1604. [ſ. lib. 20, 102.] ὁ δὲ Δημήτριος πείσας τοὺς Σικυωνίους εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετοικῆσαι, τὸ μὲν τῷ λιμένι συνάπτον μέρος κατέσκαψε. Non dubito, quin aequi lectores meam emendationem hanc ſint approbaturi. *Caſaubonus.* Coniectura valde probabilis. Cf. etiam Plutarch. in Demetrio c. 25. Hinc πόλις Σικυὼν dicta videtur apud Hieroclem p. 646. ed. Weſſel. Adiuvatur adeo a Cod. Moſc. qui ſupra ſcripeum oſtendit: Δημήτριος, niſi genitivum eſſe alium voluit. At cum plura ſic ſint refingenda, tum Demetriadis nomen abeſt, quam ad mare ponit noſter infra lib. 9. p. 436. Antiquiora tempora re-

§. 25.

Sicyon prius Mecone fuit dicta, et ante Aegialis aedificata xx, aut, ut aliis placet, xii fere ſtadiis a mari, in colle munito natura, Cereri ſa

Corinthus. κτίσμα ἐπίνειόν ἐστιν ἔχον λιμένα. Ὁρίζει δὲ τὴν Σικυωνίαν καὶ τὴν Κορινθίαν ποταμὸς [6] Νεμέα. Ἐτυραννήθη δὲ πλεῖστον χρόνον· ἀλλ' ἀεὶ τὰς τυράννους ἐπιεικεῖς ἄνδρας ἔσχεν. Ἄρατον δ' ἐπιφανέστατον, ὃς καὶ τὴν πόλιν ἠλευθέρωσε, καὶ Ἀχαιῶν ἦρξε, παρ' ἑκόντων λαβὼν τὴν ἐξουσίαν· καὶ τὸ σύστημα ηὔξησε, προσθεὶς αὐτῷ τήν τε πατρίδα καὶ τὰς ἄλλας πό-
p. 383. λεις τὰς ἐγγύς. Ὑπερησίην δὲ καὶ τὰς ἐξῆς πόλεις, ἃς [7] λέγει ὁ ποιητὴς, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης καὶ τῶν ὁρῶν τῆς Ἠλείας.

ΚΕΦ.

respexisse videtur, et λόφος ille vere Cereri sacratus fuisse. Λόφον etiam probant, quae de antiqua urbis sede, τῇ πάλαι ἐπιστάσει, commemorantur. Cf. praeter superiores Paus. 2, 7. in.

6) Mosc. vult Νέμεα. Sed similia supra adfuerunt.

7) Mosc. ὁ ποιητὴς λέγει.

sacro: vetus structura navale est cum portu. Sicyoniam et Corinthiam Nemea fluvius discernit. Plurimum temporis sub tyrannis fuit Sicyon: sed semper tyrannis usa est viris moderatis: quorum illustrissimus Aratus urbem libertate donavit, idemque Achaei corporis imperator fuit, ultra imperium deferendis, idque auxit adiecta sua patria, et aliis vicinis urbibus. Hypereſiam aliasque deinceps urbes, quas recenset Homerus, et Aegialon, id est litus, Achaeorum nunc contingit esse usque ad Dymen et Eleae fines.

CAP.

ΚΕΦ. Η. Achaia.

§. 1.

Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν παλαιὸν Ἴωνες ἐκράτουν, ἐξ Ἀθηναίων τὸ γένος ὄντες· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν παλαιὸν, Αἰγιάλεια· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς· ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων [1] Ἰωνία, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Φασὶ δὲ Δευκαλίωνος μὲν Ἕλληνα εἶναι· τοῦτον δὲ περὶ τὴν Φθίαν [2] τῶν μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀσωποῦ [3] δυναστεύοντα τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων παραδοῦναι τὴν ἀρχήν· τοὺς δ' ἄλλους ἔξω διαπέμψαι, [4] ζητήσοντας ἑαυτοῖς ἕκαστον αὐ-

1) Mosc. Ἰωνίας.

2) Mss. Casaubonn. τὴν μεταξὺ, Ven. τὸν μεταξὺ, Vatic. τοῦ μετ. Alii τῶν μετ', recte.

3) Editiones omnes δυναστεύοντα, praeter Hopperum, qui scribae negligentia dedit δυναστεύοντας. At cum Mss. Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. Ven. Gem. Pletho praeferant δυναστεύοντα, hoc revocare non dubitavi.

4) Aldus, Hopperus ζητήσαντας. Melius ex usu linguae, addicentibus etiam Msstis, Xylander dedit ζητήσοντας.

CAP. VII.

§. 1.

Regionem istam quondam Ioues possederunt, genere Athenienses: et nominabatur priscis temporibus Aegialeia, incolae Aegialenses: postea ab iis Ionia dicta est, sicut et Attica, ab Ione Xuthi F. Traditum est Hellenem fuisse Deucalionis filium: eum regioni circa Phthiam imperasse, qua inter Peneum est et Asopum, ac imperium filiorum natu maximo reliquisse, reliquos emisisse extra patriam, ut sibi quisque sedes quaererent. Ex

Achaia. αὐτῷ· ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασὸν Δωριέας [5]συνοικίσας, κατέλιπεν [6]ἐπωνύμους αὐτῷ· Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ὤκισε τὴν Τετρά-πολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλιν-θον καὶ [7]Τρικόρυθον. Τῶν δὲ τούτου παίδων Ἀχαιὸς μὲν φόνον ἀκούσιον πράξας, ἔφυγεν εἰς [8]Λακεδαί-μο-

5) Paris. συνοικήσας, solemni permutatione. Editiones omnes inde ab Aldo tenuerant συνοικίσας, quod etiam ex Med. convincitur. Antea idem παρὰ pro περὶ, ut centies alibi.

6) Mosc. ὁμωνύμους. Neque haec commutatio cognatorum vocabulorum rara. Illud tamen hic rectius, uti in seq. etiam prodit. Tum Paris. ᾤκησε, ut paullo antea, et hic praeterea Aldus et Hopperus.

7) Mosc. Τρικόρυθον. Videtur hanc literae epenthesin adstruere Stephanus, qui h. v. scribit Τρικόρυνθον; sed non ipse solum deinceps in utramque partem versat, sed et sub v. Τετράπολις exclusо ν ponit, quod et probat ex Strabone Holsten. p. 329. Quare nihil videtur mutandum, in primis cum reliqui codices in altera forma conspirent.

8) Vulgo Λακεδαιμονίαν. Mosc. Λακεδαίμονα. Ita enim et regionem vocari vel ex Strabone p. 367. discitur. At idem etiam usitate Λακωνικὴν vocat, et Λακεδαιμονία de regione in priscis auctoribus dubiae est fidei. Sic supra p. 345. vulgo idem adfert, ubi codices tantum non omnes substituebant Λακεδαίμων, et paullo inferius exhibent libri omnes et scripti et editi. Non igitur dubitavi adhaerere et hic Mosc. et referre Λακεδαίμονα.

Ex his Dorus iis, qui circa Parnasum habitabant, in civitatem compositis, a se nomen Dorienſium fecit. Xuthus, ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticae: sic enim vocatur ea regio, quatuor nimirum constans urbibus, Oenoa, Marathone, Probalintho, et Tricorytho. De huius filiis Achaeus, homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam perfugit, et esse-

μονα, καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκεῖ κληθῆναι παρεσκεύα- Achaia.
σεν. Ἴων δὲ, τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾷκας, οὕτως ἠυδοκίμησεν, ὥςτ' ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πολιτείαν Ἀθηναῖοι. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν εἰς τέσσαρας Φυλὰς διεῖλε τὸ πλῆθος, εἶτα εἰς τέσσαρας βίους· τοὺς μὲν γὰρ γεωργοὺς ἀπέδειξε, τοὺς δὲ δημιουργοὺς, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς, τετάρτους δὲ τοὺς Φύλακας· τοιαῦτα δὲ πλείω διατάξας, τὴν χώραν ἐπώνυμον ἑαυτῷ κατέλιπεν. Οὕτω δὲ [9] πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥςτε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔξειλαν εἰς Πελοπόννησον Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν χώραν, ἣν κατέσχον, ἐπώνυμον ἑαυτῶν ἐποίησαν, Ἰωνίαν ἀντ' [10] Αἰγιαλείας κληθεῖσαν, οἵ τε ἄνδρες ἀντὶ Αἰ-

9) Mosc. praemittit καί. Vatic. Paris. πολυανδρίσαι, Casaubonn. πολυανδρήσασαι. Sed vulgata structura etiam in aliis occurrit, veluti Polybio 1, 53. Plutarcho in Romulo cap. 8. pro quo noster alias frequentat συνέβη.

10) Casaubonn. Mosc. Paris. Ven. Vatic. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. Il. a. 575. p. m. 221. et saepius Αἰγιαλῶ, etsi idem c. l. antea regionem etiam vocat Αἰγιάλειαν, uti hic vertit Guarinus, et post Aldus excepit ad aliosque propagavit. Sed

effecit, ut, qui ibi habitabant, Achaei dicerentur. Ion devictis qui cum Eumolpo erant Thracibus, tantam est consecutus gloriam, ut eum suae reip. praefecerint Athenienses. Ion primum in quatuor tribus multitudinem, deinde in totidem vivendi genera divisit, nimirum Agricolas, Opifices, Sacerdotes, Custodes: atque his et pluribus aliis constitutis, regioni a se nomen factum reliquit. Verum eo tempore tantam ea in regione multitudinem hominum exstare contigit, ut Athenienses Ionum coloniam in Peloponnesum emiserint, nomenque regioni ab ea occupatae a se fecerint, quae iam pro Ae-

Achaia. Αἰγιαλέων [11] Ἴωνες προσηγορεύθησαν, εἰς δώδεκα πόλεις μερισθέντες. Μετὰ δὲ τὴν [12] Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ὑπ' Ἀχαιῶν ἐξελαθέντες, ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τῶν Κοδριδῶν ἔσχιλαν τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἀσίαν· ἔκτισαν δὲ [13] δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας· εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατεῖχον. Οἱ δ' Ἀχαιοὶ Φθιῶται μὲν ἦσαν τὸ γένος, ᾤκησαν δ' ἐν [13] Λακεδαίμονι· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν ἐπικρατησάντων, ἀναληφθέντες ὑπὸ Τισαμενοῦ, τοῦ Ὀρέστου παιδὸς, ὡς προειρήκαμεν,

Sed et Αἰγίαλος legitur in Pauſania 5, 1. 7, 1. Plinio 4, 6. ſ. 5. et noſtro ſupra p. 333. Neque offendere debet gentile, quod inde ducit Stephanus, et in eodem nexu ſubiicit Pauſanias 7, 1. Quibus momentis facile inclinatus animus ferebatur ad hanc lectionem, niſi ſuperiora Strabonis verba, quae hic reſpicit, inhibuiſſent.

11) Pariſ. Ἡρακλείδαι. Poſt Moſc. ἐκεῖθε, quod ſequeretur δέ. Ita ſupra p. 320. in eadem voce et ἐκπέμψαι ultimam literam abiecerat.

12) Venet. ιδ. Cf. Herodot. 1, 142. ſq. — Poſt Moſc. δεκα.

13) Caſaubonn. Ven. Λακεδαιμονίᾳ, de qua forma paullo ſuperius. Τὸ δ' ante Ἡρακλειδῶν omittunt Pariſ. et Moſc.

gialeia diceretur Ionia, et incolae in duodecim diviſi partes porro non Aegialenſes vocarentur, ſed Iones. Poſt Heraclidarum reditum pulſi ab Achaeis, redierunt Athenas, atque inde cum Codridis Ionicam coloniam in Aſiam deduxerunt: condiderunt autem duodecim urbes in maritima quae inter Cariam eſt et Lydiam ora, diviſi in totidem partes, quot in Peloponneſo ante obtinuerant. Achaei porro origine erant Phthiotae, ac Spartae habitabant: ſed cum Heraclidarum aucta eſſet potentia, a Tiſameno Oreſtis F. in integrum reſtitui, Ionas

μεν, τοῖς Ἴωσιν ἐπέθεντο· καὶ γενόμενοι κρείττους, τοὺς μὲν ἐξέβαλον, αὐτοὶ δὲ κατέσχον τὴν γῆν, καὶ διεφύλαξαν τὸν αὐτὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὅνπερ καὶ παρέλαβον. Οὕτω δ' ἴσχυσαν, ὥστε τὴν ἄλλην Πελοπόννησον ἐχόντων τῶν Ἡρακλειδῶν, ὧν ἀπέστησαν, ἀντεῖχον ὅμως πρὸς ἅπαντας, Ἀχαΐαν ὀνομάσαντες τὴν χώραν. Ἀπὸ μὲν οὖν Τισαμενοῦ μέχρι [14] Ὠγύγου, βασιλευόμενοι [15] διετέλεσαν· εἶτα δημοκρατηθέντες, τοσοῦτον ηὐδοκίμησαν περὶ τὰς πολιτείας, ὥστε τοὺς Ἰταλιώτας μετὰ τὴν φάσιν τὴν πρὸς τοὺς Πυθαγορείους, τὰ πλεῖστα τῶν νομίμων [16] μετενέγκασθαι παρὰ τούτων συνέβη. Μετὰ δὲ Achaia. p. 384

14) Mosc. Ὠγυγου Paris. Ὠγυγύλου, unde illud intelligitur. Casaubonus ex Polybio 2, 41, 5. emendabat Γύγου. At integrum nomen exstat apud eundem 4, 1, 5. idemque confirmant hic omnes codices praeter duos illos, qui in fine augent. Sic *Gyris* omisso *O* in Mela 3, 8, 56. adferunt libri.

15) Paris. Mosc. διετέλων. Prius ad nexum aptius.

16) Paris. μετενέγκασθαι. Deinceps Moscov. ex correctione παρὰ, cum antea scriptum exstaret περί.

nas, uti iam dictum est, adorti, victoriaque sunt potiti: hisque eiectis regionem ipsi occuparunt, retenta ea, quam ibi invenerant, divisione. Et eo usque creverunt, ut, cum Heraclidae, a quibus ipsi defeciverant, reliquam obtinerent Peloponnesum, tamen ipsi contra universos sese tutarentur, et regioni nomen Achaiae inderent. Itaque a Tisameno ad Ogygum usque reges habuerunt suos. Deinde populari in rep. usi potestate, tantum ex eius administratione laudis sunt assecuti, ut Italici post coortam inter eos et Pythagoreos seditionem, pleraque iura ab Achaeis hisce transsumserint. Et

Achaia. τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐπέτρεψαν Θηβαῖοι τούτοις τὴν δίαιταν [17] περὶ τῶν ἀντιλεγομένων ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας. Ὕστερον δ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων λυθείσης τῆς κοινωνίας, ἀνέλαβον σφᾶς πάλιν κατὰ μικρόν· ἦρξαν δὲ Πύρρου στρατεύσαντος εἰς τὴν Ἰταλίαν, τέσσαρες συνοῦσαι πόλεις, ὧν ἦσαν Πάτραι καὶ Δύμη· εἶτα προσελάμβανόν [18] τινας τῶν δώδεκα, πλὴν Ὠλένης καὶ Ἑλίκης· τῆς μὲν ὑ συνελθούσης, τῆς δ' ἀφανισθείσης ὑπὸ κύματος.

§. 2.

Ἐξαρθὲν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ καὶ νῦν ἔτι τιμῶσιν Ἴωνες, καὶ θύσιν ἐκεῖ τὰ Πανιώνια. Μέμνηται δ', ὡς ὑπονοοῦσί τινες, ταύτης τῆς θυσίας Ὅμηρος, ὅταν φῇ·

Αὐ-

17) Paris. Mosc. παρὰ, minus bene. Post ante Μακεδόνων uterque neglexit τῶν, uti τὴν ante Ἰταλίαν.

18) Gem. Pletho καὶ τὰς λοιπὰς τῶν δώδεκα.

Et post Leuctricam pugnam Achaeis Thebani arbitrium commiserunt de mutuis urbium controversiis. Postea cum societatem eorum Macedones dissolvissent, paulatim sese recollegerunt. Initium fecere, quo tempore Pyrrhus in Italiam expeditionem fecit, quatuor adhuc cohaerentes urbes, e quibus fuerunt Dyme et Patrae: tum reliquas de XII istis urbibus ad se receperunt, Oleno atque Helice exceptis: quarum illa se noluit adiungere, haec diluvio est deleta.

§ 2.

Terrae motu enim elatum mare et Helicen obruit, et templum Neptuni Heliconii, quod etiamnum venerantur Iones, ibique Panionia sacrificant. Sunt, qui huius sacrificii facere mentionem putent Homerum his verbis:

Ef-

Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν· ὡς ὅτε ταῦρος Achaia.
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

Τεκμαίρονταί τε, [1] νεώτερον εἶναι [2] τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας τὸν ποιητὴν, μεμνημένον γε τῆς Πανιωνικῆς θυσίας, ἣν ἐν τῇ Πριηνέων χώρᾳ συντελοῦσιν Ἴωνες τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι· ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Πριηνεῖς ἐξ Ἑλίκης εἶναι [3] λέγονται· καὶ δὴ πρὸς τὴν θυσίαν ταύτην [4] βασιλέα καθιστᾶσιν ἄνδρα νέον Πριηνέα, τὸν τῶν ἱερῶν ἐπιμελησόμενον. Τεκμηριοῦνται δ' ἔτι μᾶλλον τὸ προκείμενον ἐκ τῶν περὶ τὸ ταύρου πεφρασμένων· τότε γὰρ νομίζουσι καλλιερεῖν περὶ τὴν θυσίαν ταύτην Ἴωνες, ὅταν θυόμενος ὁ ταῦρος μυκήσηται. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες μεταφέρουσιν εἰς τὴν Ἑλίκην τὰ λεχθέντα τεκμήρια περὶ τὸ ταύρου καὶ τῆς θυσίας· ὡς ἐκεῖ νενομισμένων τούτων, καὶ τῷ ποιητῇ παραβάλλοντος

T 3 τὰ

1) Ven. vitiose νεώτερον.
2) Inserui τῆς ex Mosc.
3) Vatic. Paris. Ven. λέγεται.
4) Excidit hoc verbum in Mosc. Idem mox παρὰ pro περὶ. Contra post περιβάλλοντος.

Efflans ille animam, mugitum fistulis alte:
Qualem mugitum, trahitur cum taurus ad aras,
Cum rex placandus forte est Heliconius, edit.

Coniecturaque colligunt, posteriorem deductione Ionicae coloniae fuisse poëtam, utpote qui Panionici sacrificii faciat mentionem, quod in agro Prienensi Iones Neptuno conficiunt; quando et Prienenses ab Helica se ortos aiunt, et isti sacrificio rex sacrorum procuraturus id negotii creatur iuvenis Prienensis. Augetque iis coniecturae fidem id, quod de tauro dicitur: tum enim se perlitare eo sacrificio Iones putant, cum taurus inter operandum mugit. Qui impugnant, illud de tauro argumentum ad Helicen transferunt ac de sacrificio: ibi ista ita fuisse statuta, indeque petitam a poëta comparatio-

Achaia. τὰ ἐκεῖ συντελέμενα. [5] Κατεκλύσθη δὲ Ἑλίκη δυσὶν ἔτεσι πρὸ τῶν Λευκτρικῶν. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ αὐτὸς ἰδεῖν [6] φησι τὸν τόπον, καὶ τοὺς [7] πορθμέας λέγειν, ὡς ἐν τῷ πόρῳ ὀρθὸς ἑστήκει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἱππόκαμπον ἐν τῇ χειρὶ, κίνδυνον φέροντα τοῖς δικτυεῦσιν. Ἡρακλείδης δέ φησι, [8] καθ' αὐτὸν γενέσθαι τὸ πάθος νύκτωρ, δώδεκα σταδίους
p 385. [9] διεχούσης τῆς πόλεως ἀπὸ θαλάσσης, καὶ τούτου τοῦ χωρίου παντὸς σὺν τῇ πόλει καλυφθέντος· διὸ χι-

5) Mss. Caſaubonn. κατεκλύθη. Illud hic unice verum eſt, ut ſeqq. docent. Pro δὲ Moſc. δ' ἡ, Pariſ. δὲ, idemque poſt habet πρὸ τῶν Λευκτρικῶν.

6) Pariſ. Moſcov. φασὶ, uti contra in Pauſania 2, 27, 4. et alibi, de quo Sylburg. e: Kuhn. ad eundem p. 173. et 426. et interpretes ad Plutarch. in Sulla c. 27. Sed et utriusque commiſtio paſſim in noſtro obſervatur.

7) Pariſ. πορθμέας λέγει. Poſterius etiam ferunt edd. ante Caſaubonum. At λέγειν requirit nexus.

8) Moſc. κατ' αὐτὸν, Aldus καθ' αὐτὸ, Hopper. κατ' αὐτὸ, Xyl. κατ' αὐτόν. Ita nempe vel potius καθ' αὐτὸν emendabat etiam in notis. Poſterius velut aptius et a Caſaubono poſitum probant alii codices.

9) Pariſ. Moſc. ἰχούσης, ille etiam antea τάδια.

rationem dicentes. Sane biennio ante Leuctricam pugnam abſorpta eſt Helice. Eratoſthenes ſe locum vidiſſe affirmat, ac nautas pro certo dixiſſe, eo in traiectu ſtetiſſe Neptunum aereum retectum, manu hippocampum tenentem, periculoſum piſcatoribus. Heraclides ſua aetate ait eam accidiſſe calamitatem noctu, urbe XII ſtadiis a mari diſſita, et loco eo toto cum ipſa urbe aquis ob-

χιλίους δὲ [12] παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πεμφθέντας, ἀνε- Achaia.
λέσθαι μὲν τοὺς νεκρεὺς [13] μὴ δύνασθαι· τοῖς δ' ὁμό-
ροις νεῖμαι τὴν χώραν· συμβῆναι δὲ τὸ πάθος κατὰ
μῆνιν Ποσειδῶνος· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς Ἑλίκης ἐκπεσόν-
τας Ἴωνας αἰτεῖν πέμψαντας παρὰ τῶν Ἑλικέων,
μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τὸ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ
γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν· [14] ὑ δόντων δὲ, πέμψαι πρὸς τὸ
κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν· τῶν δὲ ψηφισαμένων, οὐδ' [15] ὡς
ὑπακοῦσαι· τῷ δ' ἑξῆς χειμῶνι συμβῆναι τὸ πάθος·
τοὺς δ' Ἀχαιοὺς ὕστερον δοῦναι [16] τοῖς Ἴωσι τὴν ἀφί-
δρυσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλης Ἑλίκης μέμνηται
Θετταλικῆς.

12) Mosc. περὶ, ut supra et alibi codices frequenter. Paullo post ante verba τῶν Ἑλικέων inter utramque particulam idem pendet.

13) Hinc ad τοὺς γὰρ ἐκ τῆς omnia desunt in Paris.

14) Venet. retracto ὑ inde fecit δ' ὄντων. Post Hopper, Xyl. πρὸς τὸν κοινόν. Male.

15) Pro ὡς dedi cum Mosc. uti et in hoc nexu prosaici ponunt.

16) Mosc. alio ordine τὴν ἀφίδρυσιν τοῖς Ἴωσι.

obruto: ac CIↃ CIↃ hominum ab Achaeis missa, cadavera recuperare non potuisse, finitimis vero agrum divisisse. Evenisse Helicensibus ob iram Neptuni. Nam Iones, qui Helica exciderant, missis legatis petiisse ab Helicensibus, praecipue quidem simulacrum Neptuni: sin vero id non impetrarent, saltem formam templi ad imitationem Helicensis condendi: cumque nihil obtinerent, idem a tota republica Achaeorum petivisse. Quae cum petitionem eorum decreto suo probavisset, Helicenses ne sic quidem obsequentes, insequenti continuo hyeme ita fuisse multatos: Achaeos postmodo Ionibus templi condendi formam tradidisse. Hesiodus etiam alius meminit Helices Thessalicae.

§. 3.

Achaia.

§. 3.

[1] Εἴκοσι μὲν δὴ ἔτη διετέλεσαν γραμματέα κοινὸν ἔχοντες καὶ στρατηγοὺς δύο κατ' ἐνιαυτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ κοινοβούλιον εἰς ἕνα τόπον συνήγετο αὐτοῖς, ἐκαλεῖτο δὲ [2] Ἀρνάειον, ἐν ᾧ τὰ κοινὰ ἐχρημάτιζον καὶ οὗτοι καὶ [3] οἱ Ἴωνες πρότερον· εἶτα ἔδοξεν ἕνα [4] χειροτο-

1) Casaubonus ex Polybio 2, 43. in. legendum censet: Εἴκοσι μὲν δὴ καὶ πέντε, cui adsentitur Schweighaeuserus. Ita quidem videtur, ni maiorem numerum summatim ponere voluit.

2) Haeret cum Xylandro Casaubonus, utrum rectius Ἀρνάειον, ut hic, an Ἀλιάειον, uti pag. 387., legatur. Schweighaeuser. ex Polybio 5, 93, 10. in utroque loco emendat Ὁμάριον. Vid. Vol. 5. p. 436. ad 2, 39, 6. Casaubonus contra, qui Polybii illum locum non praeteriit, tria diversa eiusdem loci nomina ferri dicit, cuius verum lateat. Kuhnius tamen ad Pausan. 7, 7. in. p. 538. genuinum nomen adscito Polybii loco existimat fuisse Ὁμόριον, (etsi scripsit Ὁμάριον) quod diserte Polybius tradat, Crotoniatas, Sybaritas et Cauloniatas formam reipublicae Achaicae imitatos esse, primum in eo, quod Διὸς Ὁμορίου κοινὸν ἱερὸν καὶ τόπον κατέδειξαν, ἐν ᾧ τάς τε συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συνετέλουν, quod intelligi non posset, nisi Achaei et nomen loci idem et eadem loco congrua iam ante habuissent. Hic tamen omnes codices pertinaciter vulgatae lectioni inhaerent; tantum mutato accentu pro Ἀρναείου Mosc. Ἀρνάριον, quod recepi; ipsum nomen, cum in ambiguo pendeat, intactum reliqui.

3) Abest articulus in Mosc. et pro εἶτα Paris. dat εἶτ'.

4) Casaubonus. Venet. χειροτονηθῆναι.

§. 3.

Enimvero Achaei per XX continenter annos communem habuere scribam, et duos quotannis praetores, senatusque eorum communis unum in locum coibat, qui locus Arnarium dicebatur, ubi publicis de negotiis deliberabant, sicut et Iones ante: postea placuit unico uti

τονεῖσθαι στρατηγόν. Ἄρατος δὲ στρατηγήσας, ἀφεί- Achaia.
λετο Ἀντίγονον τὸν Ἀκροκόρινθον, καὶ τὴν πόλιν τοῖς
Ἀχαιοῖς προσέθηκε, καθάπερ καὶ τὴν πατρίδα· [5] προσελάβετο δὲ καὶ Μεγαρέας· καὶ τὰς παρ' ἑκά-
στοις τυραννίδας [6] καταλύων, Ἀχαιοὺς ἐποίει τοὺς
ἐλευθερωθέντας· καὶ μετ' [7] ὀλίγα. [8] τὴν Πελοπόννη-
σον [9] ἠλευθέρωσε τῶν τυραννίδων· ὥστε καὶ Ἄργος,
καὶ [10] Ἑρμιῶν, καὶ Φλιοῦς, καὶ [11] Μεγαλόπολις ἡ

T 5 με-

5) Paris. προσείλαβε. Sic initio huius libri et alibi utrumque genus mutatur. Hic vulgatum bene habet.

6) Mss. Casaubonn. Paris. κατ' ἀλλήλων. Utramque lectionem adposuit Mosc.

7) Vatic. ὀλίγον.

8) Vatic. Paris. Mosc. cum Aldo et Hoppero τὴν δὲ, quae particula, etsi frequentat noster, molesta tamen hic est.

9) Prave Aldus, Hopper. Xylander ἠλευθέρωσε.

10) Mss. Casaubonn. Ἑρμιώνην, Gem. Pletho Ἑρμιόνη. Omnes tres formas illas in usu fuisse docet Stephanus et ad eum Holsten. p. 116. etsi hic propter numos praeferat Ἑρμιὼν murato sic accentu pro Ἑρμίων, et Ἑρμιόνη. Sic Δαμὼν et Δαμόνη. Numos tamen etiam recenset Rasche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 236. in quibus o adparet, quam quidem literam usus auctorum stabilisse videtur. Equidem reliqui Ἑρμιὼν cum in hac forma reliqui libri consentiant, tantum accentu in ultimam proiecto, qua sede stabat supra p. 374. in. Ceterum eodem modo inter Ἑρμιὼν et Ἑρμιόνη fluctuantur Mss. apud Herodot. 8, 73.

nti praetore. Quem magistratum cum gereret Aratus, Antigono Acrocorinthum ademit, Corinthumque, sicut et patriam suam, Achaeis adiecit, adiunctis etiam Megarensibus, et per urbes destructis tyrannidibus, liberatos Achaica inseruit corpori: paulo post Peloponnesum quoque tyrannis liberavit, ita ut Achaeis se coniungerent Argos, Hermion, Phlius, et maxima Arcadiae urbium Megalopolis: eoque tem-

Achaia. μεγίστη τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ [12] προσετέθη τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅτε δὴ καὶ πλεῖστον [13] ηὐξηντο. Ἦν δ' ὁ καιρὸς, ἡνίκα Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας ἐκβαλόντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ τοὺς [14] περὶ τὸν Πάδον Γαλάτας. Μέχρι δὲ τῆς Φιλοποίμενος στρατηγίας συμμείναντες ἱκανῶς οἱ Ἀχαιοὶ, διελύθησαν κατ' ὀλίγον, ἤδη Ῥωμαίων ἐχόντων τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν, καὶ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἑκάστοις χρωμένων, ἀλλὰ τοὺς μὲν συνέχειν, τοὺς δὲ καταλύειν βουλομένων. Εἶτα [15] λέγει αἰτίαν τῆ

11) Mosc. μεγάλη πόλις. Paris. μεγίστη πόλις. Cf. supra ad p. 360. et passim in Polybio.

12) Ald. προσετίθη. Hopper. Xyl. προσετίθει.

13) Casaubonn. αὔξηντω, ut Herodotus 1, 58. αὔξητω, et αὐξάνεσι noster lib. 7. p. 327.

14) Ita mei codices, sed Casaubonus ex suis notat περὶ. Prius in hoc nexu suffragante usu praestat, etsi περὶ etiam de vicinia propiori et artiori dicitur, ut περὶ latiorem ambitum innuit. Cf. de hoc commutatione p. 380. et saepe alibi. Ita vero p. 386 οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸν Λιγυστικὸν, et similia, atque ipsum hoc, οἱ περὶ Πάδον Γαλάται aliquoties lib. 6. p. 287.

15) Quis? Asterisco igitur adlevit Xylander. Adparet hic plura excidisse, quorum ne vestigium quidem in libris nostris conspicitur. Casaubonus Polybium hic latere putet, si eandem causam, quae hic subiicitur, adferat. Penzelius, ut loci integritatem vindicaret, interrogatione tacita sensum exposuit sic fere: Si quis quaesierit, cur — hoc habeto — At hanc inversionem Graeci ignorant.

tempore maxima fecit incrementa foedus Achaicum. Fuit hoc ea tempestate, qua Romani eiectis e Sicilia Carthaginiensibus expeditionem fecerunt in Gallos circa Padum degentes. Sed Achaeorum corpus usque ad Philopoemenis praeturam cum cohaesisset, paulatim inde dissipatum est, Romanis iam tota Graecia potitis, neque eodem modo omnes tractantibus, cum alias respublicas conservare, alias dissicere studerent. Addit deinde cau-

τῷ [16] ἐμπλατύνεσθαι τοῖς περὶ Ἀχαιῶν λόγοις, [17] τὸ Achaia.
ἐπὶ τοσοῦτον αὐξηθέντας, ὡς καὶ Λακεδαιμονίους [18] ὑπερβαλέσθαι μὴ [19] ἀξίως γνωρίζεσθαι.

§. 4.

Ἡ δὲ τάξις τῶν τόπων, οὓς κατῴκουν, εἰς δώδεκα μέρη [1] διῃρημένη, τοιαύτη τις ἐστι. Μετὰ Σικυῶνα

16) Mss. Caſaubonn. et Venet. ἐκπλατύνεσθαι. Illud ad nexum accommodatius. Poſt Pariſ. παρά.

17) In Moſc. ſuperſcriptum legitur ὅτι, nempe ut ortius connecteret. Nam etſi infinitivus ſubiicitur, notum tamen eſt, eum etiam in hoc nexu paſſim reperiri, de quo prolixius diſſerit Schweighaeuſer. ad Polyb. 1, 4. in. Cf. ſupra ad p. 351. At bene et uſitate omnia procedunt, ſi τὸ ad αἰτίαν refers, cuius eſt explicatio.

18) Ita diſerte notatum habui ex Pariſ. et Moſc. uti et legitur in editionibus ab Hoppero ad Caſauboni priorem. Poſterior vitioſe invexerat ὑπερβαλλέσθαι. Aldus quidem melius ὑπερβάλλεσθαι.

19) Vulgo ἀξίως. *Tz.* Non dubito, quin ſcripſerit Strabo μὴ ἀναξίως: cauſam, inquit, affert prolixioris de Achaeis ſermonis: quod crediderit, μὴ ἀναξίως γνωρίζεσθαι, ſed digniſſimos, qui ab omnibus noſcerentur, τὰς ἐπὶ τοσ. etc. *Caſaubonus.* Expeditior eſt ratio, quam et vulgata lectio et nexus ipſe lubentius excipiunt, ſi cum Tyrwhitto legatur ἀξίως. Quod cum adeo Vatic. Pariſ. et Moſcov. comprobent, ſine mora admiſi.

1) Mss. Caſaubonn. Moſc. Gem. Pletho διῃρημένοι. Rectius tamen alterum alii.

cauſam, cur latius de Achaeis ſibi differendum putaverit: nimirum quod, qui eo potentiae gloriaeque pervenerint, ut etiam Lacedaemoniis antecellerent, non ſatis digne innotuerint.

§. 4.

Ordo locorum, quos Achaei habitabant, hic eſt. Poſt Si-

Achaia. κυῶνα [2] Πελλήνη κεῖται· εἶτα [3] Αἴγειρα· δευτέρα· τρίτη Αἰγαὶ, Ποσειδῶνος ἱερὸν [4] ἔχουσα· τετάρτη, [5] Βοῦρα· μετ' αὐτὴν Ἑλίκη, εἰς ἣν [6] καταπεφύγεισαν

2) Ald. Hopper. Πελλήνη. Xyland. Πελλήνη, quod in Πελλήνῃ mutavit Caſaubonus, et admiſto vitio ed. Amſtel. in Πελλάνα. Cf. et Caſaubon. ad Athen. 6, 6. p. 258. ubi etiam de diſcrimine uſu harum earum monetur. Πελλήνη probant codices cum Guarino et Euſtathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. ſ. 292. ubi hic locus inde a Σικυὼν ad εἶτα Δύμη repetitur, et Πελλήνη haec a Πελλήνῃ Thraciae diſerte diſtinguitur, uti a Schol. Apollonii ad 1, 177. Cf. et Herodot. 1, 145. quem noſter hic aperte refert, Pauſan. 7, 26. — Omnino hoc nomen in utramque ſaepe formam agitur, in primis ubi nexus nihil certi definit. Sed vid. Eſchenbach. et Gesner. ad Orph. v. 464. Ducker. ad Thucyd. 4, 120. Weſſeling. ad Diodor. 19, 52. Heyne ad Apollodor. p. 70.

3) Sic Pariſ. Moſc. hic et poſt et ex hoc loco Euſtathius ad Homer. c. l. Atque ita in noſtro paullo inferius p. 386. ſcriptum legitur, quod etiam probant Pollux ad Euſtathium Tom. 2. p. 616. et Weſſeling. ad Hieroclis Synecdem. p. 646. ubi vulgo per υ. Accedit literarum ſeries in Stephano. Denique ſuffragantur etiam alii auctores, in quibus Polybius aliquoties, Pauſan. 7, 26. Ptolemaeus 3, 16. Vulgo hic antea Αἴγιρα.

4) Moſc. ἴχυσαι. Alii ἴχυσα, ut cohaereat cum τρίτη. Vel eſt ſyntheſis, ut Μυκῆναι — ἡγησαμένη apud Pauſan. 8, 33. in. et apud alios paſſim.

5) Sic pro Βύρα dedi, uti fertur in Herodoto c. l. Callimacho in Del. v. 102. Stephano h. v. infra etiam in noſtro. Utrumque editur in Pauſania 7, 6. in. et 25, 5. et apud Polybium 2, 41, 8. in contextu et notis Schweighaeuſeri.

6) Mss. Caſaubonn. κατέφυγον, forte ex Herodoto c. l. qui hoc

Sicyonem Pellene eſt ſita, habent Neptuni, quarta Bura: poſt hanc eſt Helice, quo Ioues confugerunt pu-

σαν Ἴωνες, μάχῃ κρατηθέντες ὑπ' Ἀχαιῶν· καὶ τὸ Achaia.
τελευταῖον ἐξέπεσον ἐνθένδε· μετὰ δὲ Ἑλίκην Αἴγιον,
καὶ [7] Ῥύπες, καὶ Πατρεῖς, καὶ Φαρεῖς· εἶτ' Ὤλε- p. 386.
νος, παρ' ὃν ποταμὸς [8] μέγας Μέλας· εἶτα Δύμη
καὶ

hoc tempore utitur. In vulgato tamen conſentiunt mei omnes, quod poſitum eſt pro κατεπεφεύγεσαν, uti ſaepe fieri docuerunt Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 19. et quos inſuper produxit Fiſcherus ad Welleri Grammat. P. 2. p. 317.

7) Moſc. hic et infra mutato circumflexo Ῥύπες, uti eſt apud Herodot. c. l. Pauſan. 7, 6. in. Stephanum h. v. Etymol. M. ſ. v. Ἄρυπες. Ita γρύπες in Herodoto 4, 13. et 27. Cteſia in Ind. c. 12. γρῦπες in Pauſania 1, 24, 5. ſq. Aelian. H. An. 4, 27. Sic γῦπες et γύπες in auctoribus obiicitur, etſi Homerus producit τὸ υ. In qua inconſtantia etſi penultima circumflexum ferre videatur, ſecutus tamen ſum Moſc. codicem et auctorum exempla, quae Aeſchyli loco infra adpoſito probantur. Caſaubonus ſibi non conſtat. Euſtathius hoc nomen omiſit, uti poſt Φαρεῖς.

8) Videtur μέγας a Μέλας eſſe inculcatum, vixque puto, magnum fuiſſe aut nobilem fluvium. Euſtathius omiſit prorſus citans hunc locum Il. β. 570. [574.] *Xylander.* Sic legit Euſtathius quoque locum integrum deſcribens edit. Baſil. p. 220. Nam Xylander neſcio quare hoc neget, niſi fortaſſe aliter habet illum locum Romana editio, [at non habet aliter] quae mihi, cum haec ſcriberem, non erat ad manum. Ego ſane in nomine huius fluvii vehementer haereo. *Pirus* enim vocatur ab Herodoto, [1, 145.] unde locum integrum ſumſit noſter, et Pauſania 7, 18. in. non *Melas.* Sic Herodotus 1, 145. de Oleno: ἐν τῷ Πείρος ποταμὸς μέγας ῥέει, quo ex loco intelligimus, non fuiſſe, cur de voce μέγας ita ſe torqueret Xylander, quando etiam Herodotus eam agnoſcit. Melanem ta-

pugna ab Achaeis victi, indeque tandem ſunt eiecti: poſt Helicen eſt Aegium, Rhypenſes, Patrenſes, Pharenſes: tum Olenus, et ad eam Melas fluvius magnus: poſt Dyme

Achaia. καὶ Τριταιεῖς. Οἱ μὲν οὖν Ἴωνες κωμηδὸν [9] ᾤκουν, οἱ δ' Ἀχαιοὶ πόλεις ἔκτισαν, ὧν εἴς τινας ὕστερον συνῴκισαν, καὶ ἐκ τῶν [10] ἄλλων μερίδων ἐνίας· καθάπερ τὰς Αἰγὰς εἰς [11] Αἴγειραν· Αἰγαῖοι δ' ἐλέγοντο οἱ ἐνοικοῦντες· Ὤλενον δὲ εἰς Δύμην. Δείκνυται δ' [12] ἴχνος μεταξὺ [13] Πατρῶν καὶ Δύμης τῆ παλαιᾷ τῶν Ὠλενίων [14] κτίσματος· αὐτῆ δὲ καὶ [15] τὸ τῆ Ἀσκλη-

tamen in iſto tractu nominant alii quoque, ut Dionyſius Afer [v. 416.] et Callimachus [in Iov. v. 23.]. *Caſaubonus.* An bene hic Μέλας dictus fuerit, ſe haud ſcire monet etiam Weſſeling. ad Herodotum. Libri tamen omnes cum Euſtathio hoc nomen tuentur, et certe Arcadiae talem fluvium memorant auctores a Caſaubono producti. Tum *Pirum* bene novit etiam noſter, uti docet narratio ſuperior p. 342. ubi alio nomine *Teutheam* vocatum addit. Forte et hoc nomen promiſcue geſſit ex coniunctione ſingulorum in unum, et ex Arcadia delapſus in Pirum manavit. Anvillius in tabulis Geographicis utrumque nomen adpoſuit. Sed cf. in primis Plutarchus in Sulla c. 20.

9) Pariſ. neſcio quid meditans ὤικουν.

10) Gem. Pletho ἄλλων ἐνίας ὕστερον. Vox μερίδων deeſt etiam in Ven.

11) Vulgo Λίγειραν, de quo ſupra.

12) Mss. Caſaubonn. Pariſ. cum Euſtathio ad Homer. Il. β. 617. p. m. 230. ἴχνη, uti poſt in ipſo Strabone. Moſc. ἴχν. (ſic.)

13) Pariſ. inverſo ordine Δύμης καὶ Πατρῶν.

14) Pariſ. Moſc. κτίσματα.

15) Inſcrui τὸ ante τῆ ex Pariſ. Moſc. et Ven.

Dyme et Tritaeenſes. Ac lones quidem per vicos habitaverunt: Achaei urbes condiderunt, in quarum quasdam poſtmodo traduxerunt aliarum partium incolas: ſicut Aegae Aegiram ſunt translatae, civibus Aegaeis appellatis, et Olenus Dymam. Et quidem inter Patras ac Dymen veſtigia monſtrantur antiquae Oleniorum habitationis: ibidemque nobile Aeſculapii templum,

Ἀσκληπιῷ ἱερὸν ἐπίσημον, Δύμης μὲν [16] ἀπέχον Achaia.
τεσσαράκοντα [17] σταδίους, Πατρῶν δὲ ὀγδοήκοντα. Ὁμώνυμοι δ' εἰσὶ ταῖς μὲν Αἰγαῖς ταύταις αἱ ἐν Εὐβοίᾳ· [18] τῷ δὲ Ὠλένῳ τὸ ἐν [19] Αἰτωλίᾳ κτίσμα, καὶ αὐτὸ ἴχνη σῴζον μόνον. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆ μὲν ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται· ὥσπερ οὐδ' ἄλλων πλειόνων τῶν [20] περὶ τὸν Αἰγιαλὸν οἰκούντων· ἀλλὰ κοινότερον [21] λέγει·

Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.
Τῇ δ' [22] Αἰτωλικοῦ μέμνηται, ὅταν φῇ·

Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον.

Τὰς [23] Αἰγὰς δὲ ἀμφοτέρας λέγει· τὴν μὲν Ἀχαϊκὴν, Οἱ

16) Ven. Pariſ. ἀπέχει. At concinniori nexu ἀπέχον.

17) Pariſ. τάδια. Notum.

18) Gem. Pletho τῷ δ' ἐν Ὠλένῃ, Pariſ. τῷ δ' Ὠλένῃ.

19) Pariſ. Αἰτωλῷ.

20) Pariſ. περὶ, ut ſupra, et alibi ſexcenties. Moſc. τῶν Αἰγ. et ſupra τὸν Αἰγ.

21) Sic Caſaubonn. Ven. Pariſ. quod in hac obpoſitione melius cenſeo. Moſc. λέ. Vulgo λέγων.

22) Pariſ. Αἰτωλῷ. Poſt cum Moſc. in verſu Homerico neglexit οἵ.

23) Pariſ. Moſc. δ' Αἰγάς.

plum, Dyme XL, Patris XXC ſtadiis diſtans. Harum Aegarum cognomines ſunt in Euboea Aegae: et idem cum Oleno nomen geſſit in Aetolia conditum oppidum, cuius tantum rudera ſuperſunt. Homerus Achaicae Oleni non meminit, ſicut et aliorum ad litus (Aegialum inde regioni nomen fecerunt) habitantium. Sed communi hoc omnes dicto complectitur,

Litus et Aegiali totum ſpatioſam Helicenque.

Aetolici autem Oleni mentionem facit:

Qui Pleuronem habuere, atque Olenon. —

Aegas ambas refert: Achaicam urbem hic,

Qui

Achaia. Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι.
Ὅταν δὲ φῇ·
Αἰγὰς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ [24] δώματα βένθεσι λίμνης.
Ἔνθ' ἵππους [25] ἔστησε Ποσειδάων·
βέλτιον δέχεσθαι τὰς ἐν Εὐβοίᾳ· ἀφ' ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον [26] λεχθῆναι· ἐκεῖ δὲ [27] καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἡ πραγματεία πεποίηται, ἡ περὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Πρὸς δὲ ταῖς [28] Ἀχαϊκαῖς Αἰγαῖς ὁ [29] Κρᾶθις ῥεῖ ποταμὸς, ἐκ [30] δυοῖν ποταμῶν αὐξόμενος,

24) Ald. Hopper. βένθεσι δώματα.

25) Moſcov. ἔστεσαν et ſupra ἔστησεν.

26) Ita dedi pro κληθῆναι, quod debetur Aldo, praecipientibus codicibus meis et Caſaubonn. quibus adſentitur etiam Euſtathius ad Homer. Il. 8, 203. p. m. 993. Eodem modo alibi hoc verbum uſurpat et ſupra p. 360. E.

27) Deeſt in Pariſ. et Moſc.

28) Αἰγαῖς ſubnectunt Ven. Pariſ. Moſc. Vatic. Gem. Plethо cum Guarino, Aldo, Hoppero. Legiſſe etiam videtur Euſtathius c. l. Primus ſive incuria ſive conſulto omiſit Xylander. Equidem tot vocibus conclamantibus reſtitui.

29) Circumflexo ſignavi cum Moſc. Euſtathio ad Homer. Il. 2, 536. p. m. 211. Herodoto 1, 145. aliisque, etſi parum ſibi in Pauſania libri conſtant, et Κράθις cognominis Italiae fluvius ſcribitur in Strabone lib. 6. p. 263. Xylander vitioſe hic dedit Κρᾶθις, recte tamen poſt. Aldus Κράθις et Κρᾶθις.

Qui tibi dona Helicenque et ad Aegas munera portant.

Cum vero dicit,

Aegas, qua ſtagni domus illi condita in imo eſt,
Hic Neptunus equos ſtatuit:

praeſtat Euboicas intelligere, a quibus probabile eſt Aegaeum mare fuiſſe appellatum: atque ibi fingitur rem geſſiſſe bello Troiano Neptunus. Ad Achaicas porro Aegas fluvius eſt Crathis, qui ex duobus fluminibus

μενος, ἀπὸ τῦ [31] κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων· ἀφ' ὧ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. Achaia.

§. 5.

Ἑκάστη δὲ τῶν δώδεκα μερίδων ἐκ δήμων συνεστήκει ἑπτὰ καὶ ὀκτώ· τοσῦτον εὐανδρεῖν τὴν χώραν συνέβαινεν. Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη [1] στάδια ἑξήκοντα [2] τῆς θαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἄθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς [3] ἀγῶσι· κεῖται δὲ με-

30) Moſcov. ex more δυοῖν. Ita utrumque adferunt libri in Diodoro 1, 38. 2, 48. et ſaepe alibi. Vid. Weſſel. ad Diodor. 1, 28. et quae ſupra notavi ad Strabon. p. 356. Pariſ. ſubiicit ποταμοῖν, quam formam noſter non reſpuit, uti δυοῖν vel δυεῖν ἐρεῖν c. l.

31) Moſc. diſiectis literis κρίνασθαι.

1) Caſaubonn. σταδίοις. Gem. Pletho σταδίως. Pariſ. σταδίων. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. hinc repetit στάδια, quod et exhibent cum Vatic. et Moſc. omnes editiones. Eadem in ſimili nexu caſuum variatio obſervatur lib. 7. p. 310. lib. 8. p. 382. 388. et alibi. Cf. Caſaubon. ad lib. 8. p. 314. ubi praefert accuſativum. Uſitate ſic noſter modo dativum modo accuſativum adiungit vel addita vel omiſſa praepoſitione.

2) Pariſ. Moſc. τῇ θαλάττῃ, uti paullo poſt. In Moſc. tamen hic ſuperſcriptum erat τῆς θαλάττης, quod unice verum eſt.

3) Euſtathius c. l. ſuo arbitrio praeponit ἐπεί, et pro καὶ ἄθλα profert ἔπαθλα. Antea Moſcov. ὄθι, forte ad molliendum ſonum, ut ἐπεῖθε et ſimilia paſſim notantur eadem de cauſa.

bus auctus, a permixtione ſeu temperatione nomen habet: ut et Italiae Crathis.

§. 5.

Quaevis autem Achaicarum duodecim portionum curiis ſeu populis conſtitit VII, aut etiam IIX: adeo contigit abundare viris eam regionem. Pellene ſtadiis a mari LX diſtat, caſtellum munitum. Eſt et pagus Pellene inter Aegium et Pellenen, unde nomen Pelleni-

Achaia. μεταξὺ [4] Αἰγίου καὶ Πελλήνης· τὰ δὲ [5] Πέλλανα [6] ἕτερα τούτων ἐστὶ Λακωνικὸν χωρίον, ὡς πρὸς τὴν [7] Μεγαλοπολῖτιν νεῦον. Αἴγειρα δὲ ἐπὶ βουνῷ κεῖται. Βῶ-

4) Casaubonn. Αἰγῶν et Αἰγίου. Ex meis Vatic. Paris. Mosc. Αἰγαίου. Gem. Pletho, Ven. Αἰγίου. Guarinus reddidit *Egas.* Αἰγαίων, quod invexit Aldus, stare nequit. Inter Αἰγῶν vero et Αἰγίου iudicium suspensum haereat. Αἰγοῦ utique ex serie etiam urbium supra recensitarum propius intervallum constituit; ad Αἴγιον plerique inclinant codices, etsi est remotius. Forte tamen hoc maluit ponere, quod Aegae incolis nudatae erant. Visum sic est plerisque codicibus obsequi.

5) Medic. Mosc. Πέλλανα, et sic Guarinus *Pellana*; alii cum editionibus Πέλανα. Prior scriptura firmatur etiam Pausania 3, 21, 2. sed feminino genere, quo in aliis occurrit, quare de neutro dubitat Schweighaeuserus ad Polyb. 4, 81, 7. Equidem duplex λ praetuli, quia ex Dorismo, quo utebantur Lacones, in communi dialecto est Πελλήνη, uti multa loca docent, et viri docti ad Stephanum h. v. Polybium c. l. et ad Diodor. 15, 67. Genus tamen intactum reliqui, quia Strabo vix videtur articulum Doricum ἁ praeposuisse, unde postea natum sit τὰ, etsi illum olim editiones in Pausaniae c. l. praeponebant. Ita vero supra p. 360. etiam τὰ Πέλανα dixit, ubi Πέλλανα scribi forte debebat.

6) Casaubonn. Gem. Pletho, Paris. Ven. ἕτερα, Vatic. ἑτέρων, edd. ἑτέρου, quod et in Mosc. fuisse videtur. Cum melius ad Πέλλανα referatur, quam ad χωρίον, praeferendum putavi ἕτερα, quod hac significatione et structura ab optimis auctoribus usurpari notum est. Sed et ita noster passim, veluti supra p. 341. in. οἱ Ἐπεῖοι ἕτεροι τῶν Ἠλείων. Cf p. 342. et alibi.

7) Paris. Mosc. Venet. Μεγαλόπολιν. In Mosc. tamen ex correctione vulgata forma successit. Utrum legatur, cum pe-

nicis chlaenis, quas in certaminibus praemii loco proponebant. Pellana autem, Laconicae locus ab his diversus, ad Megalopolitidem vergunt. Aegira in colle est

Βοῦρα δ' ὑπέρκειται [8] τῆς θαλάττης ἐν τετταράκοντά Achaia.
πως σταδίοις, ἣν ὑπὸ [9] σεισμῶν καταποθῆναι συνέβη.
Ἀπὸ δὲ τῆς ἐνταῦθα κρήνης Συβάριδος τὸν κατὰ
τὴν Ἰταλίαν ποταμὸν ὀνομασθῆναί φασιν. Ἡ δ' p. 387.
Αἰγὰ (καὶ γὰρ ἔστω λέγουσι τὰς Αἰγὰς) νῦν μὲν οὐκ
οἰκεῖται· [10] τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Αἰγιεῖς. Αἴγιον
δὲ ἱκανῶς οἰκεῖται. Ἱσορροῦσι δ' ἐνταῦθα [11] καὶ τὸν

parum in hoc nexu referat, audiendi ſunt reliqui libri, quibus etiam adſentitur Guarinus. Retinui igitur ita quidem, ut pro acuto ponerem circumflexum.

8) Pariſ. Moſc. τῇ θαλάττῃ, de quo paullo antea. Poſt pro πως Moſc. Ven. πως.

9) Pariſ. Moſc. σεισμῷ. Certe σεισμὸς habet etiam Pauſanias 7, 25, 5.

10) Quae hinc ſequuntur ad οἰκεῖται, in Pariſ. deſunt. Gem. Pletho pro τὴν δὲ πόλιν, quod exhibent reliqui, ſcribit τὴν δὲ χώραν, quo repugnantia tollitur, niſi ex obpoſitione τῷ ἱκανῶς οἰκεῖται de paucitate incolarum malis explicare. Alias enim qui tenere urbem poſſunt, quae deſerta iacet, nec amplius habitatur. Conſentit etiam Pauſanias 7, 25, 7. ἡνικά ποτε Αἰγαὶ πόλις· ἐκλιφθῆναι δὲ αὐτὴν ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας λέγουσι. Et ſic 8, 15, 4. ἔρημον τὰ ἐπ' ἐμοῦ χωρίον, τὰ δὲ παλαιότερα Ἀχαιῶν πόλις, quod et refert de Helice 7, 24, 3. 4. Aegium autem tum maxime invaluiſſe, notum eſt ex eodem 7, 7. in. et Livio 38, 30, 2. Quare χώραν praetuli. Ita paullo poſt noſter de Rhypibus. Euſtathius ad Homer. Il. 13, 21. p. m. 882. ubi hunc Strabonis locum reddit, caute hanc partem praeteriit.

11) Abeſt haec particula in Moſc.

eſt ſita. Bura ſupra mare ad XL circiter ſtadia: quam terrae motibus abſorberi contigit: a fonte, qui ibi eſt, Sybarin Italiae fluvium denominatum aiunt. Porro Aega (nam ſic quoque Aegas appellant) nunc quidem non habitatur: agrum autem habent Aegienſes. Aegium incolis ſatis frequentatur. Ibi narrant Iovem fuiſſe

Achaia. Δία ὑπ' αἰγὸς [12] τραφῆναι, καθάπερ φησὶ καὶ Ἄρατος·

Αἴ ξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν [13] ἐπισχεῖν.

Ἐπιλέγει δὲ καὶ, ὅτι,

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται·

δηλῶν τὸν τόπον, διότι πλησίον [14] Ὠλένου. Αὐτῆ δὲ καὶ ἡ [15] Κερύνεια, ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς ἰδρυμένη. Αἰγιέων

12) Casaubonus. Vatic. Paris. Mosc. ἀνατραφῆναι, reliqui cum editis et Eustathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 221. τραφῆναι. Simplici, quod rem conficit, utitur etiam Apollodorus 1, 1, 3. et hinc passim τροφὸς Διὸς, etsi de Amalthea.

13) Casaubonus ex libris suis notat ὑπισχεῖν. Mei omnes in vulgata lectione, quae bene habet, perstant cum libris Arati in phaenom. v, 163. unde haec verba deducta sunt.

14) Paris. Mosc. Ὠλένη, sic ut πλησίον ad Aegium referatur praecedens. Atque ita non solum vetus interpres legisse videtur, (*quia proxima est Olenae*) sed et ita legerunt editiones Casaubono priores. Utraque etiam terminatione et genere in usu fuisse docet Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 292. etsi usitatius fuit masculinum, quod et solum commemoravit Stephanus. Vid. Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 617. Receptam a Casaubono lectionem tuentur ceteri, quam nec lacessendam putavi.

15) Omnes libri et scripti et editi cum Guarino Κερυνία. At nemo in Achaicarum urbium catalogo, etsi passim nomina corrupta prodeunt, *Cerauniam* novit, immo Κερύνειαν, quae et facile in Κεραυνίαν transire potuit, uti et vere factum est in Ae-

fuisse a capra nutritum, ut et Aratus dicit.

Sacra capella, suo quae dicitur ubere summum
Nutrivisse Iovem. —

et addit

Oleniam Iovis hanc vates dixere capellam:

significans, id prope Olenum evenisse. Est ibi etiam Cerynia sublimi in petra condita

γιῶν δ' ἐστὶ καὶ ταῦτα, καὶ Ἑλίκη, καὶ τὸ τοῦ Διὸς Achais.
ἄλσος τὸ [16] Αἰνάριον, ὅπου [17] συνήεσαν οἱ Ἀχαιοὶ βουλευσόμενοι περὶ τῶν κοινῶν. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Αἰγιῶν [18] πόλεως ποταμὸς Σελινοῦς, ὁμώνυμος τῷ τε

Aeliano V. H. 13, 6. et Polybio 2, 41, 8. ubi Schweighaeuſerus reſtituit Κερύνεια. Sic leviori mutatione apud Pauſaniam 7, 6. in. Κεπύρεια et in Cd. Vindobon. Κερώρεια. Ceraunii montes in Epiro et alibi notiſſimi ſunt, at Ceraunise nomine oppidum nullum. Fuit autem Κερύνεια non longe ab Helice diſſita, (Pauſan. 7, 25, 3.) quam nec recte praeterire potuit Strabo, etſi per vitiatam lectionem praeteriiſſe putant Sylburg. et Facius ad Pauſan. 7, 6. Neque vero facilis ſolum fuit haec corruptio, ſed et vere factam ex eorundem locorum repetitione evidenter demonſtravit Perizonius ad Aelian. c. l. ubi prolixe de eo diſputavit alioſque etiam nominavit, quibus addi poteſt Weſſeling. ad Diodor. Sic. 15, 48. In re igitur aperta veniam datum iri ſpero, quod Κερύνεια pro Κερωνία recepi. Poſſit etiam Κερωνία legi, promiſcua, ut in aliis, terminatione, et debeat forſitan, ut quam proxime diſcedatur a codicibus.

16) De hac voce dictum eſt ad p. 385.

17) Tamquam aptius ad nexum poſui ex Pariſ. Moſc. Gem. Plethone pro συνίσαν. Sic lib. 9. p. 419. 420.

18) Delent hoc verbum Pariſ. et Moſcov. Tum ſcribunt iidem ὁ Σελινοῦς ποταμός. Σελινὶς male hic et poſtea Hopperus cum Aldo. Alibi aliter etiam variatur. Cf. Morus ad Xenoph. de exped. Cyri 5, 3, 9. Venet. dat Αἰγιαλὸν ὁ ποταμὸς Σελινὶς. Poſt idem Ἀγυιάδιον. Porro τῷ ante παραῤῥέοντι deeſt in Pariſ.

dita. Et haec Aegienſium ſunt, et Helice, Aenariumque Iovis lucus, Achaeorum deſtinatus comitiis. Aegium urbem perfluit amnis Selinus: eiusdem nominis

cum

Achaia. ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ῥέοντι, καὶ τῷ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ τῷ παραῤῥέοντι τὸ χωρίον, ὃ φησιν ὠνήσασθαι τῇ Ἀρτέμιδι [19] Ξενοφῶν κατὰ χρησμόν· ἄλλος δὲ Σελινοῦς ὁ [20] παρὰ τοῖς Ὑβλαίοις Μεγαρεῦσιν, οὓς ἀνέστησαν Καρχηδόνιοι. Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων, [21] Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ [22] Φαρεῖς· καὶ Αἰσχύλος [23] δὲ λέγει που·

[24] Βῦραν δ' ἱεράν τε καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Ex

19) Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Ξενοφῶντα. At sic nihil habet φησὶν, ad quod referatur, et exstat haec narratio in Xenophontis loco memorato.

20) Pro παρὰ Mosc. dat περὶ, nota commissione, et pro Ὑβλαίοις idem ὑγλαίοις. Paris. αἰγιαίοις. Res nota ex lib. 6. p. 267. f.

21) Ita pro Ῥῦπες Mosc. de quo supra.

22) Casaubonn. Φαρεῖς, quam formam cum post Strabo ipse vindicet in pluribus libris, recepi.

23) Hanc particulam omittit Mosc.

24) Casaubonn. Paris. Moscov. Κῦραν. Gem. Pletho Βῦραν ἱεράν τε, metro accommodate. Ceteri cum editionibus Βῦραν δ' ἱεράν καὶ Κεραυνίας Ῥύπας, uti etiam in fragmentis Aeschyli ex hoc loco repetunt Stanleius et de Pauw. Casaubonus, ut Iambicus inde exsistat trimter, corrigit tralectis prioribus ver-

bis

cum Selinunte, qui Ephesi praeter Dianae templum habitur: et alio, qui in ea, quae nunc est, Elide praeterit locum, quem Xenophon dicit se oraculo monitum Dianae emisse: est et alius Selinus apud Hyblaeos Megarenses, quos Carthaginenses expulerunt. Quod ad reliquas sive urbes sive portiones Achaiae attinet, Rhypes non habitantur: regionem, cui Rhypidi nomen fuit, Aegienses ac Pharenses occuparunt. Et Aeschylus alicubi haec habet:

Sacramque Buran et Ceraunias Rhypas.

Fuit

Ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ [25] Μύσκελλος, ὁ Κρότωνος οἰκι- Achaiæ.
στής. Τῆς δὲ Ῥυπίδος καὶ τὸ Λεῦκτρον ἦν δῆμος τῶν Ῥυπῶν. Μετὰ δὲ [26] τούτους Πάτραι, πόλις ἀξιόλογος. Μεταξὺ δὲ τὸ Ῥίον καὶ τὸ [27] Ἀντίρριον,

bis Ἱερὸν τὸ Ἄχαιον καὶ Κ. Ῥ. de quo quidem dubitat de Pauw ad c. l. Tom. 2. p. 1110. Equidem leviſſima facta immutatione codices ſecutus ſum.

25) Cluverius in Ital. ant. 4, 15. p. 1311. uti et hic notavit Palmerius in animadverſ. ad Gr. auctorr. p. 313. ex Ovidio Metamorph. 15, 20. aliisque legendum contendit Μύκελλος. At Μύσκελλος in omnibus Mss. hic et lib. 6. p. 262. et in aliis auctoribus, veluti Euſtathio ad Dionyſ. v. 369. Schol. Ariſtophanis ad equ. v. 1089. Suida ſub v. Μύσκελος, inſerto σ. Alios commemorant docti viri ad Ovidium c. l. ubi nunc recte repoſitum legitur *Myſcelos* pro *Mycilus*. Tantum Guarinus hic legiſſe videtur Μύκελλος; vertit enim *Mycellus*. In penultima minus ſibi conſtant auctores, qui modo ſimplex, uti et hic Ald. et Hopper., modo duplex λ adhibent. Articulum praepoſitum cum prioribus etiam neglexit Xylander.

26) Ita Moſc. et edd. priores, quod cum ambigue, certe obſcurius expreſſiſſet ed. Caſaub. prima, poſt altera cum Amſtel. mutavit in τούτοις. At illud reſpondet Strabonis uſui. Ita vero maſculino genere adhibuiſſe videtur Ῥύπας, quod feminino paullo ante ex Aeſchylo proferebat. Neque enim opus eſt, quod vult Holſtenius ad Stephan. p. 275. de Pauſaniae loco 7, 23, 4. ubi legitur Ῥυπῶν τὰ ἀρχαῖα, a Ῥύπαι derivare. Quare, ut ſibi conſtet Strabo, aut legendum eſt in Aeſchyli loco κεραυνίας Ῥύπας, aut ſenſum omnino reſpexit praecedentibus ſubpoſitum.

27) Pariſ. Moſc. cum Aldo Ἀντίριον, ut ſupra ſemel iterumque. Sed ipſa haec verba καὶ τὸ Ἀντίρριον Palmerius in Graecia

Fuit haec Myſcelli patria, qui Crotonem condidit. Sed et Leuctrum pagus fuit Rhypidis, ad urbem Rhypas pertinens. Poſtea ſequuntur Patrae, urbs memorabilis. Intercedunt Rhium et Antirrhium,

Achaia. ἀπέχον Πατρῶν σταδία τεσσαράκοντα. Ῥωμαῖοι δὲ [28] νεωστὶ μετὰ τὴν [29] Ἀκτιακὴν νίκην ἵδρυσαν αὐτόθι τῆς [30] στρατείας μέρος ἀξιόλογον· καὶ διαφερόντως [31] εὐανδρεῖ νῦν, [32] ἀποικία Ῥωμαίων οὖσα· ἔχει δὲ ὕφορ-

cia ant. 4, 20. p. 489. a mala ſcioli manu adiecta eſſe exiſtimat, quod nulla ratio Strabonem moveret, ut, cum plura de Antirrhio diſſeret, et nunc de Achaiae locis exponat, eius mentionem iniiceret, quod praeterea nec erat inter Rhupas et Patras, de quibus agit Strabo, ſed tantum conveniret Rhio Ἀχαικῷ; deinde vocem ἀντίκρυ ſatis declarare, de uno tantum Rhio, non de duobus, loqui eum voluiſſe. Nec temere haec monuiſſe videtur Palmerius. Progreditur enim noſter in Achaiae ora, in qua inter Patras et Rhypas interiacebat Rhion, uti etiam docet Pauſanias 7, 22, 7. qui tamen a Patris Rhion diſtare dicit 50 ſtadiis, ubi navigationem a Patris ad Aegium deſcribit, uti noſter ſupra p. 336. in. Contra verſatur de Antirrhio in obpoſita ora lib. 10. p. 460. Omiſit igitur etiam haec verba in verſione Penzelius. Uncis certe includi poſſe reor.

28) Omiſit haec vocem Pariſ.

29) Ante Caſaubonum legebatur Ἀντιακὴν, invitis Mſtis et Guarino. Sic lib. 10. p. 485. Ἀκτιακὸς θρίαμβος. Nec novit alteram formam Stephanus.

30) Melius στρατιᾶς, niſi forte in hoc nexu tolerari etiam illud poſſit.

31) Moſc. εὐανδρεῖν.

32) Vulgo ἀποικίαν Ῥωμαίων ὄσαν, luxato, certe duriori nexu. Hoc volunt Pariſ. Moſc. Medic. Ven. et Caſauboniani, etſi ex iis tantum notatur ὄσαν. Ipſe etiam Caſaubonus ex vetere interpretatione ſuam ſententiam ſumſit. Ceterum ὄσαν ſine ullo dubio ex ὖσα natum eſt, quod ſcribae ſaepe confundunt.

rhium, Patris diſtans ſtadia XL. Romani nuper eo in coloniam deduxerunt magnam partem exercitus, quo in Actiaca paranda victoria uſi fuerant: et nunc, Romanorum colonia facta, valde copia virorum floret, habetque mediocrem navium ſtatio-

ὕφορμον μέτριον. Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλ- Achaiæ
μένος, [33] πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο [34] Στρᾶτος· διαιρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας κατὰ [35] τὸ Βουπράσιον ὁ Λάρισος ποταμὸς, ῥέων ἐξ ὄρους· τοῦτο δ' οἱ μὲν [36] Σκόλλιν καλοῦσιν, [37] Ὅμηρος δὲ πέτρην Ὠλενίην. Τῷ δ' Ἀντιμάχου [38] Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, οἱ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπιθέτως [39] εἰρῆσθαι αὐτὸ, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείπομεν· οἱ δ' ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆ-

U 5 βαι

terprete hanc lectionem probabat. Nempe Gusrinus vertit: *bodieque praeclaris viget civibus, cum Romana sit colonia.* Accedit Gem. Pletho, qui facto augmento non male scribit: *αὐανδρεῖ νῦν ἡ πόλις*, subiicitque itidem *ὕσα*. Dedi igitur, et uncos, quibus verba *καὶ διαφερόντως αὐανδρεῖ νῦν* includa erant, abieci.

33) Ven. *πᾶσα*.

34) Forte revocato accentu Στρατὸς, etsi Στράτος ex nostro repetunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. 221. in. et Stephanus. Post dedi. Ipsa verba *πρότερον* ad Στράτος omisit Gem. Pletho.

35) Neglecto articulo Mosc.

36) Ante Casaubonum legebatur Σκόλιν. Cf. supra ad p. 339.

37) Gem. Pletho haec verba ad Σιμόεντις non reddidit. Paris. posuit *ὁ δὲ Ὅμηρος πέτρην*.

38) Venet. *Καυκωνίδας*.

39) Ex edit Casaub. 2. in Amstelodam. fluxit male *εἰρεῖσθαι*.

tionem. Deinceps Dyme est, sic dicta, quod ultima est versus occidentem, urbs portu carens. Hanc ante Stratum nominatam, ab Elea dividit apud Buprasium Larissus amnis e monte profluens, quem alii Scollin, Homerus Oleniam petram appellat. Iam cum Dymen Antimachus dixerit Caucónidem, quidam cognomen hoc ei impositum censuerunt propter Caucones, qui (uti supra ostendimus) eo usque pertinuerint. Alii a fluvio quodam tractum nomen putant: quomodo Thebae appel-

Achaia. βαι [40] Διρκαῖαι καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰναχεῖον, [41] Τροία δὲ Σιμουντίς. Δέδενται δ' οἰκήτορας καὶ ἡ
p. 388. Δύμη μικρὸν πρὸ ἡμῶν, ἀνθρώπους μιγάδας, οὓς ἀπὸ τῶ πειρατικοῦ πλήθους [42] περιλιπεῖς ἔσχε Πομπήϊος, καταλύσας τὰ λῃστήρια· καὶ ἱδρύσας τοὺς μὲν ἐν Σόλοις [43] τοῖς Κιλικίοις, τοὺς δ' ἄλλοθι καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα. Ἡ δὲ Φάρα συνορεῖ μὲν τῇ Δυμαίᾳ· καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας, Φαρεῖς· οἱ δ' ἐκ τῆς [44] Μεσσηνιακῆς, [45] Φαράται. Ἔστι δ' ἐν τῇ Φαραϊκῇ [46] Δίρκη κρήνη ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις. Ἡ δ'

40) Mosc. Διρκαναὶ, Ven. Διρκίναι. Res nota. Cf. Stephanus s. v. Δύμη, ubi hunc locum, corruptum tamen et mutilatum, reddit. Ceterum ipsa verba εἰς — Διρκαῖαι desunt in Paris.

41) Mosc. Τροῖα, edd. Τροία. Prolaici solent efferre Τροία, quod posui.

42) Casaubonn. περιλιπεῖς. Post Ven. Πομπηίους.

43) Gem. Pletho τῆς Κιλικίας, quod forte praeferendum.

44) Mosc. Μεσσηνιαχῆς. At altera forma etiam in aliis legitur et supra in nostro saepe.

45) Excidisse hic τὸ ι et legendum Φαραίται censet Sylburgius ad Pausan. 4, 30, p. m. 354. Stephani motus auctoritate, qui hoc gentile ita producit, et alia, quibus inlustret, adponit, veluti Θηβαίτης, Συκαίτης. Sed idem Achaicae urbis gentile facit Φαραεῖς, quae forma passim in Polybio occurrit, cum in Pau-

pellantur Dircaeae et Asopides, Argos Inachium, Troia Simuntis. Paulo ante nostram aetatem convenae homines Dymen habitatum sunt missi, reliquiae maritimorum praedonum, quos Pompeius exciderat, aliosque Solis Ciliciae, alios alibi, quosdam Dymae collocavit. Phara Dymae est contermina, eius incolae Pharenses dicuntur: cum sit et Messeniaca Phara, unde Pharatae. Est apud Pharenses fons Dirce, Thebano cognomi-

nis.

δ' Ὦλενος ἔστι μὲν ἔρημος· κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης· ἔχουσι δὲ [47] Δυμαῖοι τὴν χώραν. Εἶτ' Ἄραξος, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας ἀπὸ ἰσθμοῦ στάδιοι [48] χίλιοι. Achaia.

ΚΕΦ. Θ.

§. 1.

Ἀρκαδία δ' ἐστὶν ἐν μέσῳ μὲν τῆς Πελοποννήσου, πλείστην δὲ [1] χώραν ὀρεινὴν ἀποτέμνεται. Μέγιστον δ' ὄρος

Pausania 7, 22, 3. legatur Φαρεῖς, quod a vero propius abesse videtur, quia excludit τὸ ι ab etymologia alienum. Atque ita, Φαρεῖς, diserte scribit Gem. Pletho, quem pro vulgato Φαριεῖς reddidi. Contra in Pausania 4, 30, 2. Φαραιάται dicuntur, quod item corruptum existimat Sylburgius. Nec repugnat ea hace mendatione Holsten. ad Stephanum p. 341.

46) Mosc. δίχα κίχνη.

47) Auctiora haec adfert Gem. Pletho sic: Δυμαῖοι τὴν χώραν, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν Τριταιῶν. Εἶτ' Ἄραξος —

48) E loco quodam superiore [p. 336.] puto addendum huic summae xxx; quae tamen potuerunt a Strabone omitti. *Casaubonus.* Pro στάδιοι Paris. ponit στάδια.

1) Hunc locum omissa voce χώραν repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. f. 300.

nis. Olenus deserta nunc est, agrumque Dymaei possident; sita fuit inter Patras ac Dymen. Sequitur Araxus Eleae promontorium, cia ab isthmo stadiis dissitum.

CAP. VIII.

§. 1.

Arcadia in medio est Peloponneso, plurimamque regionem continet. Maximus ejus mons

Arcadia. ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη· τὴν γοῦν κάθετον οἱ μὲν εἴκοσι [2] σταδίων φασὶν, οἱ δ' ὅσον πέντε καὶ δέκα. Δοκεῖ δὲ παλαιόταται [3] ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων [4] Ἀζᾶνές τε καὶ [5] Παρράσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Διὰ δὲ τὴν τῆς χώρας παντελῆ κάκωσιν οὐκ ἂν προσήκοι μακρολογεῖν [6] περὶ αὐτῶν. Αἵ τε γὰρ πόλεις ὑπὸ τῶν [7] συνεχῶν πολέμων ἠφανίσθησαν, ἔνδοξοι γενόμεναι πρότερον· τήν τε χώραν οἱ γεωργήσαντες ἐκλελοίπασιν ἐξ ἐκείνων [8] ἔτι τῶν χρόνων, ἐξ ὧν εἰς τὴν

8) Sic praeſcribunt codices Caſaubonn. meique omnes. Ἐτράδη vulgaverat Aldus et propagaverant reliqui. Cf. ſupra p. 314. et alibi. Auſcultandos codices putavi.

3) Moſc. tranſpoſitis verbis: ἔθνη τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά.

4) Pariſ. ἄξανές τε.

5) Moſc. Παράσιοι. Pariſ. et Aldus Παράσιοι. Omnia nota.

6) Ita Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſc. Gem. Plethо, uti ſupra p. 376. f. in eodem nexu omnes, pro ὑπὲρ, quod Aldus ceteris tradiderat. Sic idem lib. 7. p. 326. pro περιοικῶν inculerat ὑπεροικῶν. Malui codices ſequi et hic.

7) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 608. p. m. 228. hinc refert ὑπὸ συχνῶν πολέμων, ſenſum potius verborum, quam ipſa verba ſecutus, uti poſt ἔνδοξοι ὄντα, omiſſa etiam voce πρότερον.

8) Deeſt in Pariſ. poſt in Ven. προσαγορευθέντων.

mons eſt Cyllene, cuius perpendiculum alii XX, alii ad XV ſtadia ponunt. Videntur autem Arcadicae gentes eſſe vetuſtiſſimae Graecarum, Azanes inquam, Parrhaſii, et aliae ſimiles. Neque nos illius regionis calamitates, quibus conſumta eſt, ſinunt de ea prolixe differere. Nam et urbes continentibus bellis deletae ſunt, quarum aliquando viguerat fama, et agros coloni deſeruerunt iam inde ab eo tempore,

τὴν προσαγορευθεῖσαν [9] Μεγαλόπολιν αἱ πλεῖσαι συνῳκίσθησαν. Νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τῆ κωμικοῦ πέπονθε, καὶ Arcadia.

Ἐρημία [10] μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγαλόπολις·
[11] βοσκήμασι δ' εἰσὶ νομαὶ δαψιλεῖς, καὶ μάλιστα
[12] ἵπποις καὶ ὄνοις τοῖς ἱπποβάταις· ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἵππων ἄριστον τὸ Ἀρκαδικόν· καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Καὶ ἡ τῶν Αἰτωλῶν δὲ καὶ Ἀκαρνάνων ἐρημία πρὸς ἱπποτροφίαν εὐφυὴς γέγονεν, οὐχ ἧττον τῆς Θετταλίας.

§. 2.

9) Paris. Mosc. Eustathius c. l. μεγάλην πόλιν, et post iterum μεγάλη πόλις, uti solet Pausanias, veluti 8, 27. in. et inde saepius; item Ptolemaeus 3, 17. Sic et supra p. 385. codices nostri. At in vulgata consentiunt p. 360.

10) Xylander μεγάλη ἐστι. Tum ex correctione Paris. μεγάλη πόλις.

11) Casaubonn. βοσκήματα δὲ ἔσαν. Vatic. βοσκήματα δ' εἰσὶν. Venet. βοσκήματα. Paris. Mosc. δὲ ἦσαν. Bene habet vulgata lectio, uti et sequentia declarant.

12) Ita Paris. Mosc. Ven. nec alio ordine ponit Guarinus: *equis atque asinis equarum suppositoribus.* Quae verba dum retinuit Heresbachius, qui ad fidem Graeci (Aldini opinor) exemplaris versionem priorem a se recognitam esse adfirmat, in

pore, quo in Megalopolin (id vocabuli magnam urbem significat) pleraeque urbes fuerunt contractae. Nunc quidem Megalopolis ipsa illud Comici implevit: nam

Est solitudo magna nunc Megalopolis;

pascua sunt ibi pro pecore larga, maxime pro equabus et asinis admissariis. Sed et equorum Arcadicorum genus optimum est, sicut et Argolicorum, vastitas quoque ea, quae Aetoliae et Acarnaniae accidit, minus ad educendos equos commoda reddidit ea loca, quam sunt Thessaliae.

§. 2.

Arcadia.

§. 2.

[1] Μαντίνειαν μὲν οὖν ἐποίησεν ἔνδοξον Ἐπαμεινώνδας, τῇ δευτέρᾳ νικήσας μάχῃ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. Καὶ αὐτὴ δὲ, καὶ Ὀρχομενὸς, καὶ Ἠραία, καὶ [2] Κλείτωρ, καὶ [3] Φενεὸς, καὶ Στύμφαλος, καὶ Μαίναλος, καὶ Μεθύδριον, καὶ [4] Κα-

in margine adpoſuit ὑποβάτας, quod quidem, cum in nullo libro adhuc inſpecto inveniatur, ad eius coniecturas ablegari debet. Vulgaris editionum ordo ἵππους καὶ ἵππους ſenſu commodo deſtituitur. Nempe aſinos intelligit, quorum opera multi gignuntur, et τὸ τοῖς ſpectat bonos et generoſos; non enim promiſcue quivis adhibebantur. Et ſic in hoc opere ἀναβαίνειν ἵππους ponit Aelianus Hiſt. Anim. 12, 16. Neque adverſantur ſubiecta, quippe quae potius confirmant eorum animalium praeſtantiam. Quare ita recepi.

1) Pariſ. Moſc. Μαντινίαν, quae variatio huius terminationis nota. Sic Ptolemaeus 3, 17. Sed exempla deſideranti dabit Sylburg. ad Pauſan. 4. extr. et 8, 3. p. m. 602. Prius tamen, Μαντίνειαν, tuetur aliorum auctoritas et gentile Μαντινεῖς in numis etiam expoſitum.

2) Ven. Gem. Pletho non habent.

3) Moſc. et ante correctionem Pariſ. Φανεάς. Sed vulgatam ſcripturam ſuſtinent in pluribus locis Polybius, Pauſanias. Vid. Arnaldi animadverſ. crit. cap. 13. p. 71. et quae notarunt viri docti ad Callimach. in Delum v. 71. corruptionis etiam mentione iniecta. Idem monendum de nomine Μαίναλος, quod Moſc. exhibet Μίναλος, vitioſius Pariſ. Μανίλαος.

§. 2.

De Arcadibus porro urbibus Mantineam Epaminondas nobilitavit, victis ibi altero proelio Lacedaemoniis, quo in proelio ipſe etiam occubuit. Verum haec, et Orchomenus, Heraea, Cletor, Pheneus, Stymphalus, Maenalus, Methydrium, Caphy-

[4] Καφυεῖς, καὶ [5] Κύναιθα, ἢ οὐκέτ' εἰσὶν, ἢ μόλις Arcadia.
αὐτῶν ἴχνη φαίνεται καὶ σημεῖα. [6] Τεγέα δ' ἔτι μετρίως συμμένει, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς [7] Ἀλαίας Ἀθηνᾶς. Τιμᾶται δ' [8] ἔτι μικρὸν, καὶ τὸ τῦ Λυκαίου Διὸς ἱερὸν κα-

4) In Ven. et Gem. Plethone non adparet. Euſtathius praeterea ad Homer. Il. 2, 606. p. m. 228. tantum haec reddidit: Ὀρχομενὸς, Στύμφαλος, Φενεός. Tum idem ſcribit οὐκ ἔτι, quod quidem perinde valet. Ceterum inter proxima utrimque oppidorum nomina legendum videtur Καφύαι, uti eſt in Polybio paſſim, Pauſania 8, 23, 3. Stephano h. v. Sed ita ſolet etiam alibi et paullo ſuperius p. 386. in.

5) Pariſ. Moſc. Κύηθα. Illud frequentat Polybius, Pauſanias, alii.

6) Moſc. Τεγία, quod pro Τέγεα excepi. Vid. ſupra ad p. 373. Sic editur p. 337.

7) Moſc. Ἀλαΐας. Ald. Hopper. Xylander Ἐλαίας, uti Guarinus: *Elaeae Palladis phanum.* In verſione Xylander dedit *Aleae*, ex Herodoto 9, 70. Graecum, uti in nota monet, reliquit ob contentioſos. Caſaubonus poſuit Ἀλαίας, quod et codices probant. Ita vero inter ε et ι in medio nomine ambigunt libri auctorum. Gronovius in Herodoto 1, 66. ex cod. Medic. et quia ſic in altero loco legeretur, per ε protulit, uti et ſcribitur in Pauſania 2, 17. extr. et alibi, qui templi et nominis auctorem facit *Aleum* 8, 4, 5. et 8, 23. in. etſi diſſentit in hoc Weſſeling. ad Herodotum 9, 70. De Aleo tamen etiam in huius nominis ſcriptura conſentit Stephanus h. v. idemque ex Herodiani praecepto Ἀλαΐας efferendum monet. Forte noſter ſcripſit Ἀλαιάς, quod gentile Stephanus etiam producit, unde Ἀλαία feſti nomen in Pindari Schol. ad Olymp. 7, 153. pro quo Ἀλαῖα legitur in Pauſania 8, 47, 3.

phyenſes, ac Cynaetha, aut omnino interciderunt, aut vix veſtigia earum et indicia apparent. Tegea adhuc mediocriter conſtat. Supereſt etiam Minervae Alaeae templum, exiguo cultu: et Iovis Lycaei ſanum ad mon-

tem

Arcadia. κατὰ τὸ Λύκαιον [9] ὄρος. Τῶν δ' ὑπὸ τῇ ποιητῇ λεγομένων,

[10] Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην·
εὑρεῖν τε χαλεπὸν, καὶ εὑροῦσαν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.

§. 3.

Ὄρη δ' ἐπιφανῆ πρὸς τῇ Κυλλήνῃ [1] Φολόη τε
p. 389. καὶ Λύκαιον, καὶ [2] Μαίναλον, καὶ τὸ Παρθένιον καλούμενον, καθῆκον ἐπὶ τὴν Ἀργείαν ἀπὸ τῆς Τεγεάτιδος.

§. 4.

8) Ven. Vatic. Mosc. Gem. Plethо, uti Guarinus et editiones ante Casubonum, ἐπί. Hic repositum ἔτι, quod et fuisse videtur in Paris. aptiori sensu.

9) Mss. Casaubonn. praemittunt κείμενον. Excidisse hic aliquid declarat etiam lacuna in Mosc. relicta.

10) Mosc. Ῥιπαίην. Paris. Ῥυταίην. Idem deinceps Στρατίῃ et ἠνεμόεσαν. Xylander Στρατήν τε.

1) Τε ex Paris. et Mosc. inserui. Ita in hac forma noster solet praeponere etiam καί. Vid. paullo antea.

2) Paris. Mosc. Μάναλον. Cf. supra. Casauboni ed. altera invexit Μαίναλος, quod in Vat. fuisse videtur. Certe Guarinus vertit *Menalus*, quo genere etiam hic mons occurrit in Scholiaste Apollonii ad 1, 769. ex Hellanico, etsi ipse ad 2, 168. scribit Μαίναλον. Et sic *Maenalus* Plinius 4, 10. f. 6. Virgil. eclog.

tem Lycaeum. Quas vero Homerus refert

Rhipen, ac Stratiam, et ventosae moenia Enispae:

eas neque facile, neque ulla cum utilitate inveneris, cum sint desertae.

§. 3.

Montes praeter Cyllenen insignes sunt Pholoe, Lycaeum, Maenalum, et Parthenium a Tegeatide regione ad Argiam usque pertingens.

§. 4.

§. 4. Arcadia.

Περὶ δὲ τῦ Ἀλφειοῦ καὶ [1] Εὐρώτα τὸ συμβεβηκὸς παράδοξον εἴρηται, καὶ τὸ περὶ Ἐρασῖνον τὸν ἐκδιδόντα εἰς τῆς Στυμφαλίδος λίμνης εἰς τὴν Ἀργείαν νυνὶ, πρότερον δ' οὐκ ἔχοντα ἐκρυσιν, τῶν [2] βερέθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα, τυφλῶν ὄντων, καὶ μὴ δεχομένων [3] ἀπέκρυσιν, [4] ὥστε τὴν τῶν [5] Στυμφαλίων

eclog. 8, 22. Boccatius de montibus h. v. Vibius Sequeſter p. 30. et paſſim Scholiaſtae. Cf Oberlinus ad Vibium Seq. p. 333. Aliis eſt Μαίναλον de monte, Μαίναλος, diſcriminis cauſa, de urbe, uti paullo antea. Quibusdam tamen etiam Μαίναλος promiſcue de monte et urbe, uti Schol. Pindari ad Olymp. 9, 86.

1) Moſc. praeponit τὸ.

2) Lib 16. p. 741. f. ubi ſimilis locus exſtat, βέρεθρα editur, unde et hic ita ſcribendum videatur. V. ibi. Nihil tamen immutant codices, et βέρεθρον etiam eodem ſenſu dici docet Suidas h. v. ſubiecto etiam exemplo, Heſychius, et quae ibi adtulit Alberti T. 1. p. 720. Eadem forma poſt redit adſpirantibus libris.

3) Pa if. Moſc. Vatic Ven. ἐκρύσεων, minus apte.

4) Verba ὥστε τὴν τῶν Ven praeteriit.

5) Mss. Caſaubonn. Venet. Gem. Pletho Στυμφαλίων pro vulgato Στυμφαλιέων. Τὸ δ' adhaeſit ex ſuperioribus huc translatum. Nota eſt haec urbium periphraſis, veluti Μυκηναίων πόλις p. 372. m. et ſimilia. Quod Caſaubonus in nota monet, Στυμφαλίδος legendum eſſe, non Στυμφαλίων, equidem non intelligo. At Στυμφαλιῶν a notis avibus ductum, locum non habet. Cf. ad p. 371.

§. 4.

De Alpheo et Eurota, quae mirabilia iactantur, ſupra retulimus, ac de Eraſino, qui e Stymphalide ortus in Argiam nunc exit, olim effluxione intercluſa, profundis eius voraginibus obturatis, quae Berethra Graeci, Zerethra Arcades, nuncupant. Unde factum ſuit, ut Stym-

Arcadia. λίων πόλιν, νῦν μὲν καὶ πεντήκοντα διέχειν σταδίους ἀπὸ τῆς λίμνης, τότε δ' ἐπ' αὐτῆς κεῖσθαι. Ταναντία δ' ὁ Λάδων ἔπαθε, τῦ ῥεύματος ἐπισχεθέντος ποτὲ διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πηγῶν· συμπεσόντα γὰρ τὰ περὶ [6] Φενεὸν βέρεθρα ὑπὸ σεισμοῦ, δι' ὧν [7] νῦν ἡ Φορά, μονὴν ἐποίησε τῦ ῥεύματος, [8] μέχρι τῶν κατὰ βάθους φλεβῶν τῆς πηγῆς. Καὶ οἱ μὲν οὕτω λέγουσιν. Ἐρατοσθένης δέ φησι, περὶ Φενεὸν μὲν, τὸν [9] Ἀνίαν καλούμενον ποταμὸν, λιμνάζειν τὰ [10] πρὸ τῆς

6) Pariſ. praeponit articulum.

7) Deeſt in Pariſ. et pro eo Venet. et Moſc. ſubſtituunt ἤν, quod et reddit Guarinus; apte ad rem ipſam et nexum.

8) Verba — μέχρι λέγουσιν deſunt in Gem. Plethone, in Venet. καὶ οἱ — λέγουσιν.

9) Caſaubonn. Ven. Ἀβίαν, Moſcov. Vatic. Gem. Pletho (omiſſo hic antea μὲν) Ἀνίαν, quod eodem ſpectat et legitur in Guarino. Palmerius in exercitt. ad Gr. auct. p 314. aſteriſco hoc verbum notat, tamquam corruptum, ita ut Ἀνίαν propius ad veram lectionem accedat, cuius ſit poſtrema pars demto capite, niſi quod α habeat pro ο, Ἀνίαν pro Ἄνιον; veram enim lectionem eſſe Ἀροάνιον, ſaepius a Pauſania memoratum. Lectionem autem Ἀβίαν mutandam cenſet in Ὀλβιον, quo nomine idem fluvius binominis, ut Iſter, venerit, teſte Pauſania 8, 14, 3. Idem fluvius, notante hic Caſaubono, ab Athenaeo 8, 1. p. 331. vocatur Ἄνηος pro Ἀροάνιος, quod poſterius

10) Pariſ. πρὸ τῆς

phalus urbs nunc etiam 1. a palude diſtet ſtadiis, cum ante ad ipſum ſita eſſet paludis marginem. Diverſum plane eſt, quod Ladoni amni accidit: fluxus interceptus fuit aliquando ob ſcaturiginis obſtructos meatus. Cum enim berethra apud Pheneum terrae motu in ſeſe concidiſſent, per quae nunc amnis fertur, interceperunt fluxum usque ad venas, quae in imo ſcaturiginis erant. Atque ita quidem narrant. Eratoſthenes autem tradit, apud Pheneum, Aniam eundem, flumen ſtagnis effuſis vici-

τῆς πόλεως, καταδύεσθαι δ' εἴς τινας [11] ἰσθμοὺς, Arcadia.
οὓς καλεῖσθαι ζέρεθρα· τούτων δ' [12] ἐμφραχθέντων,
ἔσθ' ὅτε ὑπερχεῖσθαι τὸ ὕδωρ εἰς τὰ πεδία· πάλιν
δ' ἀναχομουμένων, [13] ἄθρουν ἐκ τῶν πεδίων ἐκπεσόν,
εἰς τὸν Λάδωνα καὶ [14] εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλειν,
ὥστε καὶ τῆς Ὀλυμπίας [15] ποτὲ κλυσθῆναι τὴν
περὶ τὸ ἱερὸν γῆν, τὴν δὲ λίμνην συναλῆναι. Τὸν

X 2 [16] Ἐρα-

rius poſuit Penzelius in verſione. Equidem, dum codex iuſſerit, nihil muto.

10) Xylander πρὸς τῆς πόλεως, qualem commutationem ſupra p. 382. habuimus.

11) Caſaubonn. Gem. Pletho ἴθμους, Ven ἴθμὺς, alii cum edd. ἰσθμούς. Guarinus: *infima fundi.* Caſaubonus vocem corruptam eſſe cenſet mutandamque in ἴσμὺς, quando terra ſidit ſirque labes, eamque derivat per analogiae rationem, cum alias ſit incognita, ab ἵζω, uti a δίζω fiat δεσμὸς et δέσμα; certe ἴσμα legi in Lycophr. v. 731. At ibi diverſo ſenſu, quo Lexicographis veteſtis eſt ἵδρυμα. Equidem priori ſyllabae vitium adhaeſiſſe puto ex ambigua pronuntiatione, et ſcribendum εἰσθμὰς, quod vocabulum Heſychius explicat εἴσοδος ὕδατος τινὸς, apta huic loco ſignificatione. Cf. ibi, quae monuerunt viri docti. Sic εἰσίθμη eodem modo corrumpitur in Oppiani Halieut. 1, 738. ubi in ſcholiis legitur ἰσθμὴ, ἴδμη, et κοιλία in illo nexu vel omnino τινὴ εἴσοδος explicatur, ab ἰσθμὸς, omninoque ἴσμη et ἴσμος, pro quo et ἴδμη de quavis anguſtia explicatur. Εἰσίθμη etiam occurrit in Homero Odyſſ. 6, 264.

12) Caſaubonn. Ven. ἐμφραχθέντα.

13) Moſc. ἀθρόην, et ſupra ἀθρόον.

14) Deeſt εἰς in Pariſ. et Moſc. Commode. Tum, ut alibi, poſſit etiam abeſſe τόν.

15) Moſc. κλυσθῆναί ποτε.

vicina urbi loca obtexiſſe, ac in quosdam ſubmerſum iſthmos, qui dicantur Zerethra, quibus obturatis, aliquando aquas in campos eluviem feciſſe; rurſum apertis, aquam e campis confertim dilapſam in Ladonem et Alpheum delabi, ita ut et Olympiae terra, quae circa templum eſt, fuerit aquis inundata, et palus facta arctior. Additur,

Era-

Arcadia. [16]Ἐρασῖνον δὲ περὶ Στύμφαλον ῥέοντα, ὑποδύντα ὑπὸ τὸ [17] ὄρος, ἐν τῇ Ἀργείᾳ πάλιν ἀναφανῆναι· διὸ δὴ καὶ Ἰφικράτη πολιορκοῦντα τὸν [18] Στύμφαλον, καὶ μηδὲν περαίνοντα, [19] ἐπιχειρῆσαι τὴν κατάδυσιν ἀποφράξαι, [20] σπόγγους πορισάμενον πολλοὺς· παύσασθαι δὲ διοσημίας γενομένης. Περὶ Φενεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλιθρίου ὕδατος, νομιζόμενον ἱερόν. Τοσαῦτα καὶ περὶ Ἀρκαδίας εἰρήσθω.

§. 5.

Πολυβίου δ' εἰρηκότος τὸ ἀπὸ Μαλεῶν ἐπὶ τὰς ἄρκτους μέχρι τοῦ Ἴστρου διάστημα περὶ μυρίους σταδίους, συ-

16) Aldus, Hopper. Ἐρασινὸν, neglecto accentu Xylander. Vulgata forma aliorum uſu confirmatur.

17) Diſtinctionem, vulgo poſt Ἀργείᾳ poſitam, ita retraxi, quod vult eadem Strabonis narratio p. 371. cum quo conſentit Pauſanias 8, 22, 3.

18) Sic cum Moſcov. aliisque et ipſo Strabone antea dedi pro Στυμφαλόν. Illud etiam hic habet Aldus.

19) Ven. ἐπιχειρῆσει.

20) Caſaubonn. Venet. male πόνους.

Eraſinum praeter Stymphalum labentem ſubire montem in Argea, rurſumque erumpere: ideoque Iphicratem, cum in obſidione Stymphali nihil proficeret, multis paratis ſpongiis conatum fuiſſe prohibere eam infra terram fluminis demerſionem: ſed coepto deſtitiſſe, ſigno divinitus oblato. Propter Pheneum eſt etiam ea, quae Stygis dicitur aqua, ſtillicidium aquae perniciosae, quam ſacram habent. Tantum de Arcadia dictum eſto.

§. 5.

Proinde Polybium a Maleis verſus ſeptentrionem ad Iſtrum usque intervallum circiter CCIↃↃ ſtadiorum, nume-

εὐθύνει τοῦτο ὁ Ἀρτεμίδωρος οὐκ [1] ἀτόπως· κατ' ἐκεῖ- Arcadia.
νον [2] γὰρ συμβαίνειν ἑξακισχιλίων πεντακοσίων. Αἴτιον δὲ τούτου, τὸ μὴ τὴν σύντομον καταμετρεῖν, ἀλλὰ τὴν τυχοῦσαν, ἣν ἐπορεύθη τῶν στρατηγῶν τις. Οὐκ ἄτοπον δ' ἴσως καὶ τοὺς οἰκιστὰς προσθεῖναι, τῶν τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων, οὓς εἶπεν Ἔφορος τοὺς μετὰ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον· Κορίνθου μὲν Ἀλή-

1) Hic Pariſ. Moſc. et Vatic. plura, ſed numeris ſuis truncata verba ſubiiciunt. Sunt autem in codice Pariſ. notata aliorum variatione, haec: ἐπὶ μὲν αὖψον (Moſcov, Vatic. λίγιον) χιλίους καὶ . . . . . ſus (Vatic, ις, Moſc. etiam hoc caret) εἶναι λέγων ἐκ Μαλεᾶν ὁδόν· ἔνθεν δ' εἰς . . . . . διακοσίων· ἐνθένδε διὰ Ἡρακλείας . . . . . πενταποσίων ὁδόν· εἶτα εἰς Λάρισαν . . . . . τριακοσίων τεσσαράκοντα· (haec duo verba tantum exſtant in Vatic. et Moſc.) εἶτα διὰ . . . . . Πηνειοῦ ἐκβολὰς διακοσίων τεσσαράκοντα (abſunt haec inde ab εἶτα in Vatic.) . . . . . Νίκαιαν ἑξακοσίων ἑξήκοντα. Ἐντεῦθεν . . . . . νης καὶ (haec duo fragmenta tantum habet Pariſ.) καὶ Στύβων καὶ Δαρδανίων τρισχιλίους δὲ (Moſcov. tantum τρισχ. in quo deſinit, uti in Δαρδανίων Vatic.)

2) Vatic. Pariſ. Moſc. δέ. Poſt iidem cum Medic. συμβαίνει. Forte συμβαίνειν εἶναι. Hinc continuo ſubiiciunt Vatic. Pariſ. Moſc. τὸ ἐν, quas voces excipit ſpatium vacuum ad ἑξακισχιλίων, cui tantum Pariſ. praemittit ις. Ceterum verba κατ' ἐκεῖνον ad πενταποσίων exſulant plane ex Ven. quod et in ſchedula ſeorſum notaverat Siebenkeeſius ex duobus aliis codicibus Vaticanis n. 377. et 378.

merantem, non inepte corrigit Artemidorus, qui id ſpatium deſinit ιοο στ ιο ſtadiis. Cauſam errori praebuit, quod non breviſſimum interſtitium Polybius fuit dimenſus, ſed annotavit qualiscunque itineris a copiarum ductore aliquo facti quantitatem. Fortaſſis haud abſurde eos commemoravero hic, qui conditores auctoresque civitatum fuerunt in Peloponneſo poſt reditum Heraclidarum. Ii fuerunt, Corinthi Aletes, Sicyonis Phal-

Arcadia. τὴν, Σικυῶνος δὲ Φάλκην, [3] Ἀχαΐας δὲ Τισαμενὸν, Ἤλιδος δ' Ὄξυλον, Μεσσήνης δὲ Κρεσφόντην, Λακεδαίμονος δ' Εὐρυσθένη καὶ [4] Πρόκλῆ, [Ἄργους δὲ Τήμενον· καὶ [5] περὶ τὴν Ἀκτὴν Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην.]

3) Mosc. Ἀχαιΐας. Illa tamen forma legitur etiam in Thucydide 1, 115 ubi, cum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctores p. 46. Χαλκίδα reponebat, quia hoc nomine regio, urbs nusquam commemoretur, ex Strabone convincitur, etsi et ipse iterum ita vult in Thucydide 4, 21.

4) Vatic. 173. 174. Πρόκλω, ut Πατρόκλῳ esse possit, quod et plenis literis dat Gem. Pletho. Sed vulgata lectio bene habet. De utriusque nominis commistione supra dictum est aliquoties.

5) Hic desinunt Ven. Gem. Pletho et plerique Casauboniani. In Vatic. spatium vacuum hinc cernitur ad καὶ περὶ τ. —

6) Ita libri. Epitome pro his dat: τῶν περὶ τὴν Αἴγειαν Δηϊφόντης. Interpres vocem Αἴγειον suspectam habet. Xylander malit Αἴγιον. Casaubonus verba corruptissima censet, et ex Deiphontae mentione loci ab eo conditi nomen elapsum esse existimat, additque ex Pausania 2, 26. eum post reditum Heraclidarum a Pityro rege Epidauri eius ditionem ἐμαχὴ traditam accepisse, eamque cum Argivis possedisse. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5. p. 518. nomen Ἐπιδαύρου vel Ἐπιδαυρίας ex eodem Pausania subiectum hic latere consentit.

Phalces, Achaiae Tisamenus, Elidis Oxylus, Messenae Cresphontes, Lacedaemonis Eurysthenes ac Procles, Argorum Temenus: in littore sitae regionis Aegaeus et Deiphontes.

ΤΩΝ

ΤΩΝ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ἐνάτῳ [1] περιέχει τὴν Ἑλλάδα, Ἀθηνῶν μάλιστα, πανηγυρικὴν ἔκφρασιν· καὶ Βοιωτίαν καὶ Θετταλίαν μετὰ τῆς παραλίας [2] αὐτῆς.

1) Cd. Moſcov. ex quo ſolo idem libri huius argumentum notatum erat, pro hoc verbo dat περὶ, ut reſpexiſſe videatur argumentum libri 8. quod ſic exorditur: Ἐν τῷ ὀγδόῳ λόγῳ —

2) Moſc. ταύτης.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI NONI CAPITA.

Nono libro complectitur interpoſitis laudibus deſcriptionem Helladis, Athenarum maxime; tum Boeotiae et Theſſaliae cum eius ora maritima.

Attica.

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

p. 390.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

ΠΕΡΙΩΔΕΥΚΟΣΙ δὲ τὴν Πελοπόννησον, ἣν πρώτην ἔφαμεν καὶ ἐλαχίστην τῶν συντιθεισῶν τὴν Ἑλλάδα [1] χερρονήσων, ἐφεξῆς ἂν εἴη τὰς συνεχεῖς ἐπελθεῖν. Ἦν δὲ δευτέρα μὲν, ἡ προστιθεῖσα [2] τῇ Πε-

λο-

1) Gem Plecho χερρόνησον.
2) Idem τῇ Πελοποννήσῳ καὶ τῇς Μεγαρίδος τὸ πλέον.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM LIBER NONUS.

CAP. I.

§. 1.

PRIMAM, eamque minimam earum peninſularum, quae Graeciam conficiunt, eſſe Peloponneſum diximus. Eius nunc deſcriptione perfunctis reſtat, ut reliquas quoque perſequamur. Secundam ergo eam ſa-

λοποννήσῳ τὴν Μεγαρίδα· τρίτη δὲ ἡ πρὸς ταύτῃ Attica.
προσλαμβάνουσα τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὴν Βοιωτίαν, καὶ [3] τῆς Φωκίδος τὶ μέρος, καὶ τῶν [4] Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ὥστε [5] τὴν Κρομμυῶνα [6] τῶν Μεγαρέων εἶναι, καὶ μὴ Κορινθίων· περὶ τούτων οὐ λεκτέον νῦν. Φησὶ δ' Εὔδοξος, εἴτις νοήσειεν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν ἐπὶ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἄκρον, ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη τεταμένην εὐθεῖαν, ἐν δεξιᾷ μὲν

X 5 ἀπο-

3) Ven τὴν Φωκίδα.

4) Idem Ἐπικνημιδίων. Tum omisit verba ὥστε ad λεκτέον νῦν.

5) An τὴν, uti lib. 8. p. 380. Sic duplici genere efferri Σικυὼν notat Stephanus, idemque de nominibus Πύλος et Κόρινθος supra monui, quae quidem inconstantia in accurato auctore aegre feratur, ubi ipse loquitur, non alium loquentem inducit. Ceterum Casaubonus hic aliqua desiderat, quorum tamen nullum in Mss. vestigium exstat. Certe quae artiorem nexum contineant, deesse videntur, nisi velis ita integrum locum esse, ut huius pene insulae ultius terminus meridiem versus inde a Phocide et Locride hic constituatur. Cf. de eius ambitu et terminis ad lib. 8 p. 334.

6) Hae duae voces exsulant in Paris. et Mosc. et spatio vacuo pensantur, quod hic explet vocibus τῶν Βοιωτῶν. At recte habet vulgata aliorum lectio, quod docet ipse Strabo lib. 8. p. 380 m. Sic verba λεκτέον νῦν Mosc. in spatio vacuo adscripta gerit.

facimus, quae Peloponnesо Megaridem adiungit: tertiam, quae hinc Atticam adponit, Boeotiamque, et Phocidis quandam partem, ac Locrorum Epicnemidiorum, ita ut Megarensium sit Crommyon, non Corinthiorum. De his itaque nunc dicendum. Eudoxus tradit, si quis a montibus Ceraunii lineam imaginetur ad Sunium, Atticae promontorium, in directum porrectam versus orientem, eam a dextro latere versus me-

si-

Attica. ἀπολείψειν τὴν Πελοπόννησον ὅλην πρὸς νότον, ἐν ἀριστερᾷ δὲ καὶ πρὸς τὴν ἄρκτον τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν [7] συνεχῆ παραλίαν [8] μέχρι τῦ [9] Κισσαίου κόλπου, καὶ τῆς Μεγαρίδος [10] συμπάσης τε τῆς [11] Ἀττικῆς· νομίζειν δ' οὐδ' ἂν . . . . . τὴν ἠιόνα τὴν ἀπὸ Σουνίου [12] μέχρι . . . . . ἔχειν ἐπιστροφήν, εἰ

ridiem totam Peloponnesum separaturam, a sinistro versus septentriones oram maritimam continuam usque ad Crissaeum si-num, totiusque Megaridis et Atticae; et existimare se, litus, quod a Sunio est usque ad . . . . . non habiturum fuisse flexum, nisi

7) Paris. Mosc. συνέχει. Minus apte ad nexum.

8) Mosc. praeponit καί.

9) Simplici σ scribunt Paris. et Mosc. qui tamen alibi usitatam formam praeferunt. Moscov. tamen etiam Κεφαλαίου pejori forma exhibet. Hic tamen eodem modo, quo in codicibus illis, legitur in edd. Aldi et Hopperi.

10) Moscov. Gem. Plętho καὶ συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Paris. Ven. συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Praetulerim prius, cum hoc modo in recensendis partibus nectendisque versari Strabo soleat.

11) Casaubonn. subiungunt τὰ ἑξῆς, Venet. καὶ τὰ ἑξῆς, unde reliqua ad συμβαίνει τὴν θάλασσαν desunt, apud Gem. Plethonem inde a τῆς Ἀττικῆς ad οὕτω δ' ἱερωτάτος. Guarinus etiam *et quae deinceps sunt* adnectit, reliquis ad οὕτω δ' ἱερωτάτος itidem praeteritis, quae etiam omisit Penzelius, et ante Hersbachius. Xylander in versione qualicunque modo componere tentavit.

12) Hic iterum hiat narratio, et spatium dimidii versus vacuum in Paris. et Mosc. adparet. Forte subplendum ex seqq. τῦ Ἰσθμῦ vel Σχοινοῦντος. Similes posteā lacunae vel maiores vel minores in iisdem Mss. reperiuntur, quae sic forte resarciri aliquatenus possint: ὡς δ' αὕτως ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸν — ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφήν. Sed manum retraho, cum nihil certi coniectando extundatur. Post iidem codices vel vacuum spatium ostendunt, ubi continua verborum serie progrediuntur libri

εἰ μὴ πρόσῃν . . . . . τὰ συνεχῆ τῷ ἰσθμῷ χωρία Attica.
τὸ Ἑρμιονικὸν καὶ τὴν Ἀκτήν· ὡς δ' αὕτως . . . . .
ἰὼν ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην
. . . . . ἔφθην. Ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ' αὑτὸν, ὅπου τό τε Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον συναγόμενα εἰς στενὸν, ὥστε ποιεῖν τὴν ἔμφασιν ταύτην· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν . . . . μυχὸν, εἰς ἃ καταλήγειν συμβαίνει τὴν θάλατταν.

§. 2.

Οὕτω δ' εἰρηκότος Εὐδόξῳ, μαθηματικοῦ ἀνδρὸς, καὶ σχημάτων ἐμπείρου καὶ κλιμάτων, καὶ τοὺς τόπους τούτους εἰδότος, δεῖ νοεῖν [1] τὴν πλευρὰν τῆς Ἀττικῆς σὺν τῇ Μεγαρίδι τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι ἰσθμοῦ [2] κοί- p 391.

libri vulgati, et contra. In singulis, quae inventa sunt, adposui. Ante Ἑρμιονικὸν, vocem in hoc nexu obscuram, spatium vacuum est in Parisiensi; articulum inodo omittit Mosc. qui et dat Ἀντίριον, ut lib. 8. p. 335. sq. Paris. περὶ . . . . . τὸν μυχὸν, εἰς ἃ — Postremum ἃ recepi pro vulgato ᾗ, quod non habet, ad quod referatur. Μυχὸς autem ex praecedentibus de Corinthiaco sinu intelligi potest.

1) Casaubonn. Paris. Mosc. τὴν δὲ τὴν πλευράν.

nisi continentia adfuissent isthmo loca, Hermionicum et Actam. Eodem modo . . . . . proficiscens ad Corinthiacum sinum, habere quandam talem occupavi. Ita ut ibi in sinum curvetur, ubi est Rhium et Antirrhium ad arctum conducta, ut talem prae se ferat figuram. Eademque de intimo recessu, in quem ait mare desinere.

§. 2.

Haec cum Eudoxus tradiderit, mathematicus homo, et figurarum, inclinationisque locorum peritus, ac qui loca ea perlustraverit, imaginari oportet latus Atticae cum Megaride a Sunio usque

Attica. [2] κοίλην μὲν, ἀλλ' [3] ἐπίμικτον. Ἐντεῦθα δ' ἐστὶ κατὰ μέσην που τὴν λεχθεῖσαν γραμμὴν ὁ Πειραιεὺς, τὸ τῶν [4] Ἀθηνῶν ἐπίνειον. Διέχει γὰρ τοῦ μὲν Σχοινοῦντος τῷ κατὰ τὸν ἰσθμὸν περὶ τριακοσίους [5] καὶ πεντήκοντα σταδίους· τῷ δὲ Σουνίου τριάκοντα καὶ τριακοσίους· [6] τόσον πώς ἐστι διάστημα καὶ τὸ ἐπὶ Πηγὰς ἀπὸ τοῦ [7] Πειραιῶς, ὅσον περ καὶ ἐπὶ Σχοινοῦν-

2) Xylandri editio vitiose κοίλαν.

3) Magna veri specie probatur emendatio Casauboni legentis ἐπὶ μικρὸν, quam ipsa res confirmat. Sine libris tamen, cum non plane sensu destituatur, vulgatam lectionem movere dubitavi.

4) Ita reposui ex codd. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Guarino pro Ἀθηναίων, quod debetur Aldo. Sic infra ἐπίνειον Μεγαλέων et Μεγάρων in libris occurrit et p. 405. ἐπίνειον Θεσπιῶν et Θεσπιέων, et potest utrumque intelligi. Propius tamen ad ipsum locum referri videtur; tum etiam constantiori librorum consensu sic alibi noster loquitur; veluti lib. 6. p. 247. Νάξος καὶ Νικαρέως ἐπίνειον· lib. 16. p. 760. ἐπίνειον Ἰόππης. Sed cf. paullo post h p.

5) Voces καὶ πεντήκοντα Paris. et Mosc. non acceperunt.

6) Mosc. τοσοῦτόν πως. In Paris. posterior tantum pars remansit . . . ον πως. In Veneto omnia hinc desunt ad φασὶ.

7) Moscov. Πειραιῶς. At vulgata forma ex Πειραιέως, contracta, recte habet, eaque maxime ab Atticis frequentatur, veluti Demosthene passim, Lysia in orat. 6. T. 1. p. 234. 236. (Reisk.) Thucydide 1, 93. Xenoph. Hist. Gr. 1, 2, 14. — Et sic Diodor. Sic. 13, 106. — Hinc Atticam eam formam faciunt Grammatici, Πειραιεὺς communem, uti Thomas Mag. p. 700.

que ad isthmum cavum quidem esse, verum promiscue. Est ibi in medio ferme dictae lineae Piraeeus Atheniensium navale, distans a Schoenunte, qui est ad isthmum, ad CCCL stadia, a Sunio CCCXXX, ac tantum circiter est intervallum ad Pagas a Piraeeo, quantum ad Schoe-

νοῦντα· δέκα δ' ὅμως σταδίοις πλεονάζειν φασί. Attica.
Κάμψαντι δὲ τὸ Σούνιον, πρὸς ἄρκτον μὲν ὁ πλοῦς
ἐκκλίνων [2] πρὸς δύσιν.

§. 3.

[1] Ἀκτὴ δ' ἐστὶν ἀμφιθάλαττος, στενὴ τὸ πρῶτον,
εἶτ' εἰς τὴν [2] μεσόγαιαν πλατύνεται, μηνοειδῆ δ'
οὐδὲν ἧττον ἐπιστροφὴν λαμβάνει πρὸς Ὠρωπὸν τῆς
Βοιωτίας, τὸ κυρτὸν [3] ἔχουσα πρὸς θαλάσσῃ. Τοῦ-
το δ' ἐστὶ τὸ δεύτερον πλευρὸν ἑῷον τῆς Ἀττικῆς. Τὸ
δὲ

700. Moeris p. 315. Etym. M. ſub v. βασιλεύς p. 189. etſi non perpetui uſus eſſe hanc praeceptionem monet Weſſeling ad Diodor. c. l. et exemplis docuerunt viri docti ad Thomam Mag. quare etiam Πειραιάδος habet Diodor. 14, 33. 18, 64. ſq. Thucyd. 2, 17. ubi tamen ex Cdd. melius dari poterat Πειραιῶς, quod et poſt dedit Gottleberus.

8) Sequitur τὸ πρὸς in Pariſ. ſpatium 4 ſyllabarum vacuum.

1) Caſaubonn. Ἀττικὴ ex gloſſa. Ἐστὶν omiſerunt Hopper. Xylander. In Pariſ. inde relictum ſpatium vacuum 3 ſyllabarum, itemque in ſeq. poſt μεσογαίαν.

2) Moſc. ex more μεσογαῖαν, etſi et μεσογαίαν lib. 12. p. 576. Vid. ad lib. 7. p. 289. et paſſim alibi.

3) Moſc. ἔχουσαν, quod referret librarius ad ἐπιστροφήν. Tum uſitato more θαλάττῃ, forte, ut omnino moneam, in Strabone rectius, cum dicat lib. 3. p. 147. κατττίτερον et Κασσιτερίδες νῆσοι, de

Schoenuntem: decem tamen ſtadiis excedere aiunt. Ubi Sunium flexeris verſus ſeptentrionem, navigatio eſt ad occidentem.

§. 3.

Acta autem eſt himaris, primum anguſta, quae tamen dilatatur deinde in mediterranea, nihiloque minus lunae formam imitatur flexu verſus Oropum Boeotiae, convexa parte mari obverſa. Hoc eſt alterum orientale Atticae latus. Re-

Oro-

Attica. δὲ λοιπὸν [4] ἤδη τὸ προσάρκτιόν ἐστι πλευρὸν, ἀπὸ τῆς [5] Ὠρωπίας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος, ἡ Ἀττικὴ ὀρεινὴ, πολυώνυμός τις, διείργουσα τὴν Βοιωτίαν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς· ὥςθ', ὅπερ εἶπον ἐν τοῖς [6] πρόσθεν, ἰσθμὸν γίνεσθαι τὴν Βοιωτίαν, ἀμφιθάλαττον οὖσαν τῆς τρίτης χερρονήσου τῆς [7] λεχθείσης, ἀπολαμβάνοντα ἐντὸς τὰ πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ, τήν τε Μεγαρίδα καὶ τὴν Ἀττικήν. Διὰ [8] δὴ τοῦτο καὶ Ἀκτὴν φασι λεχθῆναι τὸ παλαιὸν, καὶ Ἀκτικὴν τὴν νῦν

de quibus alii duplex σ adhibere amant. Neque tamen ſibi in hac forma conſtitit codex, quippe qui paullo poſt θαλάσσῃ adfert, ubi in edd. eſt θαλάττῃ, et ſic p. 397. et alibi paſſim.

4) Pariſ. ἤδε προσάρκτιον.

5) Amplexus ſum ſcripturam Mss. Pariſ. Moſc. Venet. pro vulgata Ὠρωπείας. Accedit Stephanus, qui eodem modo ex hoc Strabonis loco refert. Et ſic Ὠρωπιοι in noſtro p. 399. aliquoties in Pauſania 7, 11. ut praeteream alios, et inde Ὠρωπία Thucyd. 1, 93. et addito γῆ Pauſanias 1, 34. in quam vocem et hic ſubintelligendam eſſe pronuntiat Salmaſ. ad Stephan p. 770.

6) Sic pro ἔμπροσθεν Pariſ. Moſc. cuius variationis exemplum ſupra adfuit lib. 8. p. 349. in. Recepi tamquam in hoc nexu uſitatum, niſi quis explicare malit de iis, quae quaſi in conſpectu poſita ſunt. Alias, ut lib. 8. p. 387. f. ὡς ἐπάνω προείπομεν. Quaerit Caſaubonus, ubi dixerit. Nempe, opinor, in ſuperioribus, quae mutilata ſunt et hanc partem eripuerunt.

7) Excidit in Ven.

8) Pariſ. Moſc. Ven. δὲ ex commiſtione crebra; forte aptius.

liquum eſt ſeptentrionem ſpectans latus Atticae ab Oropio agro pertinens occaſum verſus usque ad Megaridem, Attica montani, et multis adfecta nominibus, quae Boeotiam ab Attica dirimit. Itaque, ſicuti ſupra dixi, Boeotia iſthmus ſit tertiae earum, quae commemoratae ſunt, peninſulae, utrimque mari alluta, intusque coërcet partes ad Peloponneſum ſitas, Megaridem atque Atticam. Eamque ob cauſam aiunt antiquitus Actam et Acticam fuiſſe appel-

νῦν Ἀττικὴν [9] παρονομασθεῖσαν, ὅτι τοῖς ὄρεσιν [10] ὑποπέπτωκε τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς [11] ἀλιτενὲς καὶ στενὸν, μήκει δ' ἀξιολόγῳ κεχρημένον, προπεπτωκὸς μέχρι [12] τοῦ Σουνίου. Ταύτας δὴ [13] διέξιμεν ἀναλαβόντες τὰς παραλίας, ἐφ' ἃς παρεπέμπομεν. Attica.

§. 4.

Μετὰ δὴ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς Ἀττικῆς αἱ [1] Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ [2] ἀπολιπᾶσαι πρὸς θαλάττῃ· ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἡ [3] ἐπὶ Με-

9) Vitiose adhuc in edd. legebatur παρονομασθεῖσαν, quod et castigant ex Paris. et Mosc. notata.

10) Casaubona. ὑποτέθεται, ex glossa. Illud in Strabone obvium.

11) Vatic. Ven. amputata syllaba ἀτενὲς, ex scribendi compendio natum.

12) Articulus deest in Mosc. Hinc vero ad παρεπέμπομεν omnia in Ven. desiderantur.

13) Paris. Mosc. διέξιμεν, ut et alibi volunt. Διέξιμεν sic saepe in Diodoro, ad quem v. Wessel. 2, 34. f. et alii. De simili nexu cf Diodor. 4, 16. extr.

1) Ven. vitiose Σκαρωνίδες, epitome Σκειρωνίδες, de quo ad lib. 8. p. 380.

2) Paris. Mosc. ἀπολείπουσαι. Post Mosc. praeter morem solitum θαλάσσῃ. V. antea.

3) Ven. ἀπὸ Μεγάρων, male ob sequentia. Tum post πέτραι in eodem abest ὁδός.

pellatam, quae nunc Attica dicitur, quod maxima eius pars subiacet montibus, ad mare vergens et angusta, in longitudinem porrecta iustam usque ad Sunium. Verum ordine nunc maritimas explicemus oras, sumto, unde eramus digressi, initio.

§. 4.

Post Crommyonem ergo supra Atticam sitae sunt Scironides petrae, praeter quas mare versus non patet transitus: supra ipsas autem via est, ab isthmo Megara et in At-

Attica. Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆ ἰσθμῆ· οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχῆ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. Ἐνταῦθα [4] δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τῆ Σκείρωνος καὶ τοῦ [5] Πιτυοκάμπτη τῶν λῃζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινῴα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῆ Νισαίᾳ λιμένα. Ἡ δὲ [6] Νίσαια ἐστιν ἐπίνειον τῶν [7] Μεγάρων [8] δέκα καὶ

4) Ven. verba ὁὲ μυθεύεται τὰ περὶ τῆ praeteriit.

5) Pariſ. Moſc. Ald. Hopper. Πιτυοκάμπτη. Vulgata forma praeter analogiam uſu etiam aliorum probatur, veluti Plutarchi in Theſeo cap. 8. Apollod. 3, 16, 2. Et ſic alii Cdd. cum epitome.

6) Praetuli et hic Νίσαια, uti legitur lib. 8 p. 334. ubi v. notata. Vulgo diverſa accentus ſede Νισαία. Ita vero etiam reſcribi debet lib. 8. p. 373. ubi Νισαίαν me invito legitur. Poſt mutato verborum ordine Moſc. ἐπίνειόν ἐστι.

7) Sic Caſaubonn. Pariſ. Moſc. pro Μεγαρέων, ut paullo ſuperius ἐπίνειον Ἀθηναίων et Ἀθηνῶν commutantur. Utrumque ferri poteſt, et certe alterum Μεγαρέων ſine variationis nota legitur lib. 8. p. 334. Sic Pauſanias 1, 39, 4. Νίσαια Μεγαρεῦσιν ἐπίνειον ἐπ' αὐτῆ (Νίσῃ) καλεῖται. Contra Stephanus h. v. Schol. Thu-

Atticam ducens: adeo autem prope ad petras accedit via, ut multis etiam locis praecipitia propter eam ſint ob montem ſupra ſitum, qui invius eſt et altus. Ibi ferunt Scironem, et qui a pinuum curvatione Pityocamptes dictus fuit, conſediſſe, montanamque regionem latrociniis infeſtam habuiſſe: quos Theſeus interfecit. Ab extremis his ſaxis oblique flantem procellasque cientem Argeſten Athenienſes Scironem dicunt. Poſt Scironides petras excurrit promontorium Minoa, quod Niſaeae portum conficit. Eſt autem Niſaea Megarenſium

na.

καὶ ὀκτὼ σταδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἀνατείχισθαι συναπτόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τοῦτο Μινῴα. Attica. p. 392.

§. 5.

Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν Ἴωνες εἶχον τὴν χώραν ταύτην, οἵπερ καὶ τὴν Ἀττικήν, οὔπω τῶν Μεγάρων ἐκτισμένων· διόπερ οὐδ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν τόπων τούτων ἰδίως, ἀλλ' Ἀθηναίους καλῶν τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ πάντας, συμπεριείληφε καὶ τούτους τῷ κοινῷ ὀνόματι Ἀθηναίους [1] νομίζων· ὡς ὅταν φῇ ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἵ

Thucyd. ad 1, 30. ἐκ Νισαίας Μεγαρίδος, vel Μεγάρων, ut idem Scholiaſtes ad 2, 31. V. paullo antes. Parui tamen et hic codicibus illis, quia propius loci vicinium adficit. Solent autem ſaepe locorum et gentilium nomina ſic commutari, ut difficile vera auctoris manus agnoſci poſſit.

8) Moſc. διαπεπτώ.

1) Caſaubonus coniiciebat ἀνομάζων, quod, etſi eſt apertius, non tamen neceſſario mutandum videtur. Subeſt enim illa notio. Sic Demoſth. in adpellat. adverſus Eubulidem p. 1314. Lipſ. ὑμῶν ἕκαστος ἑαυτῷ μητέρα νομίζων. Plutarch. de fortuna p. 375. (Vol. 6. Lipſ.) in eadem narrationis ſerie νομίζειν et καλεῖν mutat. Idem verbum, νομίζειν, offendit Galeum in Co-

navale, diſtans ab urbe ſtadiis XIIX, et longo utrinque muro ei connexum: idque etiam Minoa appellatur.

§. 5.

Antiquitus hanc regionem Iones habitabant, ut et Attica, nondum conditis Megaris. Ideoque Homerus horum locorum mentionem ſeorſum non facit, ſed cum Athenienſes vocat omnes Atticae incolas, eo nomine hos quoque complectitur atque cenſet: ut cum in Catalogo ait,

Strab. Geogr. T. III.

Attica. Οἵ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον·
δέχεσθαι δεῖ καὶ τοὺς [2] νῦν Μεγαρέας, ὡς καὶ [3] αὐτοὺς μετασχόντας τῆς στρατείας. Σημεῖον δέ· ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία καὶ Ἰὰς [4] ἐκαλεῖτο· καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ,

Ἔνθάδε Βοιωτοὶ καὶ [5] Ἰάονες —·

τοὺς Ἀθηναίους λέγει· ταύτης δ' ἦν καὶ ἡ Μεγαρὶς [6] μέρος.

§. 6.

Cononis narrat. cap. 44. Contra νομίζειν volunt pro ὀνομάζειν interpretes Pauſaniae 2, 14, 2. 8, 36, 5. Utrumque hinc variatur paſſim in libris, veluti apud Pauſaniam 10, 8. in. Sed plura exempla dabit Weſſeling. ad Diodor. Sic. 1, 23. 2, 30. 3, 72.

2) Omittit hanc particulam, quae ad vim demonſtrationis recte adeſt, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 546. p. m. 215. in repetendo hoc loco.

3) Pariſ. Moſc. τούτους.

4) Ven. ἐκαλοῦντο.

5) Pariſ. Moſc. cum Aldo et Hoppero Ἴωνες. Sed Ἰάονες in Homero Il. 13; 685. rectius omnes libri et ſcholiaſtae. Euſtathius δάλυσιν Boeotorum more factam cenſet, alii alii adferunt, de quibus hic diſputandi locus non datur.

6) Moſc. hanc vocem ignorat. Pariſ. locum ſic ſtruit: ταύτης δ' ἦν μερὶς καὶ ἡ Μεγαρὶς, nec aliter Ven. tantum labe adſperſa μελ; pro μερίς. Μερὶς etiam dederunt Aldus et Hopperus. Quid velit Strabo, in aperto eſt.

Quique urbem pulcrae tenuerunt molis Athenas: intelligendi ſunt etiam, qui nunc Megarenſes dicantur, una ipſi quoque cum ad bellum profecti. Cuius rei ſignum eſt, quod priſcis temporibus dicta fuit Ionia et Ias, et cum Homerus ait,

Illic Boeotique et Iaones, —

Athenienſes ſignificat. Huius autem Ioniae pars fuit etiam Megaris.

§. 6.

§. 6. Attica.

Καὶ δὴ καὶ [1] περὶ τῶν ὁρίων ἀμφισβητοῦντες πολλάκις οἵτε Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Ἴωνες, ἐν οἷς [2] ἦν καὶ ἡ Κρομμυωνία, συνέβησαν, καὶ στήλην ἔστησαν ἐπὶ τῇ συνομολογηθέντος τόπου περὶ αὐτὸν τὸν ἰσθμὸν, [3] ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ἐπὶ μὲν τῇ πρὸς τὴν Πελοπόννησον μέρους·

Τὰ δ' ὧδε Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία·

ἐπὶ δὲ τῇ πρὸς [4] τὰ Μέγαρα·

Τὰ δ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.

Οἵτε δὴ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες, πολλὰ διαφωνοῦντες, τοῦτό γε ὁμολογοῦσιν, [5] οἵ γε λόγου ἄξιοι,

Y 2 [6] ὅτι,

1) Elapſa eſt haec particula in Moſc. Poſt idem cum Pariſ. *οἱ* ante *Ἴωνες* omittit.

2) Non incommode abeſt in Ven.

3) Quae hinc ad *μέρους* leguntur, non reddidit Ven.

4) Absque articulo nomen adparet in Pariſ. Moſc. Ven.

5) Ven. tantum *οἱ*.

§. 6.

Et quidem Peloponneſii et Ioues, cum diu multumque de finibus diſceptaſſent, in quibus et Crommyonia fuit, convenerunt aliquando, et in loco, de quo utrinque conſtabat, columnam poſuerunt apud ipſum iſthmum: quae in parte Peloponneſum ſpectante habebat hanc inſcriptionem,

Haec iam Peloponneſus ſunt, non Ionia:

in parte autem Megaris obverſa,

Haec non Peloponneſus iam ſunt, ſed Ionia.

Et qui Atthida, ſeu res Atticas, ſcripſerunt, quanquam in multis diſſentiunt, in eo tamen omnes, qui quidem alicuius ſunt nominis, conſen-

Attica. [6] ὅτι, τῶν Πανδιονιδῶν τεσσάρων ὄντων, Αἰγέως τε, καὶ Λύκου, καὶ Πάλλαντος, καὶ [7] τοῦ τετάρτου Νίσου· καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιρεθείσης, ὁ Νίσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι, καὶ κτίσαι τὴν Νίσαιαν. [8] Φιλόχορος μὲν οὖν ἀπὸ ἰσθμοῦ μέχρι [9] Πυθίου διήκειν αὐτῇ φησι τὴν ἀρχήν. [10] Ἄνδρων δὲ μέχρι Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ Θριασίου πεδίου. [11] Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν, ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα

6) Ven. Paris. ὅτι, quas particulas passim commutari notatum est ad lib. 7. p. 300. 321. in. infra in hoc libro p. 401. et alibi.

7) Inserui articulum in hoc nexu ex Mosc. Antea edd. Aldi, Hopperi, Xyland. Πάλαντος habent.

8) Paris. Mosc. Φιλόχωρος male; recte alibi, uti p. 397. Sic Στησίχορος lib. 8. p. 347. et in aliis, uti etiam Φιλόχορος.

9) Articulum addunt Paris. Mosc.

10) Casaubonus ex Pausanis 6, 7, 2. 10, 8. in. (non 10, 7.) ad Androtionem pertinere putat, qui Ἀτθίδα scripsit, uti Philochorus (Dionysius Hal. in epist. ad Ammaeum cap. 9. —) sic ut bene componi invicem et simul stare possint. Accedit, quod Androtion ad superiorem Homeri locum et de columnae inscriptione diserte laudatur a Scholiaste Homeri Villoisoniano. In vulgata tamen lectione pertinaciter consistunt codices, et salva res, cum ex ipso Strabone lib. 10. p. 475. f. talia eum scribere potuisse adpareat, eiusque peripli praeter alia commemoret Schol. Apollonii ad 2, 354.

11) Recepi pro τὴν ex Mosc. et Ven.

sentiunt, quod, cum Pandionidae fuissent quatuor, Aegeus, Lycus, Pallas, et Nisus, Atticoque divisa fuisset in quatuor portiones, Nisus Megaridem sorte obtinuerit, Nisaeamque condiderit. Philochorus ab Isthmo ad Pythium usque regnum eius pertigisse scribit. Androu usque ad Eleusinem et campum Thriasium. Iam cum divisionem illam in quatuor partes factam alii aliter exponant, sufficiant nobis versus

τα [12] παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν· φησὶ δ' ὁ Αἰγεύς· Attica.
[13] Ὅτι ὁ πατὴρ ὥρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτάς,
Τῆς δὲ γῆς πρεσβεῖα νείμας· τῷ δὲ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας [14] νέμῳ
[15] Νίσῳ δὲ τὴν [16] ἀνόμαλον ἐξαίρει χθόνα.

12) Vcn. περί. Post idem ὡς pro ὅ.

13) Hos priores duos verſus ſoluto metro inſertisque quibusdam verbis a Strabone repet tos monet et ita ordinat Caſaubonus:

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὰς ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆς δὲ γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ

atque ſic in fragmentis Sophoclis Vol. 2. p. 4. produxit Brunckius. Xylander cum Aldo et Hoppero, tamquam ſi iuſta metri lege illa conſtarent, exhibent inde ab ὅτι ſic, ut ἀκτὰς claud.t verſum primum, alterum νείμας, unde tertium complecturtur verbis: Τῷ δὲ Λύκῳ — — νέμων De ſingulis, quae ſequuntur, deinceps. De his tantum addo, quod loco verborum ἀπελθεῖν — νείμας Venetus ſubſtituit ἀκτὰς καί.

14) Xyl. νέμον operarum negligentia. Brunckius poſuit νέμων, quia pendeat ab ὥρισε. At, ſicut antea νείμας, ſtare per ſe poteſt, ita ut ad πατὴρ referatur, nec ſignificet, quod ille vult, *habitare, poſſidere*, ſed *adtribuere*, ut antea νείμας.

15) Moſc. ſolemni utriusque literae commutatione in promiſcuo pronuntiationis uſu νίσῳ, ita tamen, ut τὸ ι ſupra eſſet poſitum. Νίσῳ recte, ut aliunde liquet.

16) Caſaubonn. ὀμαλόν, Moſcov. ὅμαλον, Pariſ. ὅμαδον, ex quibus formis, quae vox extundi poſſit, equidem non video. Quid alii ferant, ignoro. Guarinus non adtigit. Caſaubonus,

ſus ea de re Sophoclis, apud quem ſic loquitur Aegeus.

Me genitor Actas occupare iubet, ſoli
Primariam mihi portionem deſtinans.
Lyco ſed agrorum Euboeae oppoſitum latus:
Niſo ſed oram ad ſaxa Scironis ſitam.

Loco

Attica. Σκιρώνος ἀκτῆς, τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας.

Ὅτι μὲν οὖν ἡ Μεγαρὶς τῆς Ἀττικῆς μέρος ἦν, τούτοις χρῶνται τεκμηρίοις.

§. 7.

Μετὰ δὲ [1] τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον καὶ τὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν συγκα-
p. 393. τελθόντων αὐτοῖς Δωριέων, ἐκπεσεῖν τῆς οἰκείας συνέβη πολλοὺς εἰς τὴν Ἀττικήν, ἂν ἦν καὶ ὁ τῆς Μεσσήνης βασιλεὺς Μέλανθος· οὗτος δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἐκόντων νικήσας ἐκ μονομαχίας τὸν

nus, Scaligeri ſecutus iudicium, adſentiente Bruncknio mavult ἀνώμαλον, quod Megaridi accommodatum eſſe vel ex noſtro conſtat. Agnoſcit etiam hanc lectionem Bochart. in Hieroz. P. 2. lib. 5, 7. p. m. 705. et τραχεῖαν ex Heſychio explicat, quam ipſam vocem de Megaride adhibet Stephanus. Aliud tamen hic latere vocabulum puto. Interim adpoſui lectionem a Caſaubono oriam, pro vulgata ὁμαλόν. Forte etiam uſitata forma ſcribi poſſit ἀνώμαλον, cum etiam in hac ſede paſſim anapaeſtus inveniatur.

1) Ven. τὴν Ἡρακλείδων, et poſt αὐτῶν pro αὐτῶν.

Tellurem ad auſtrum ſorte
Pallas obtinet
Quae ſpectat, aſper et gigantes educans.

His ergo argumentis docent Megaridem Atticae ſuiſſe partem.

§. 7.

Poſt Heraclidarum reditum et regionis partitionem uſu venit, ut multi ab iis et Dorienſibus una cum iis reverſis, ſuis ſedibus pulſi in Atticam migrarent: e quibus fuit etiam Melanthus, Meſſenae rex: qui cum ſingulari pugna Xanthum vicisſet Boeotorum regem, ultro

ab

τὸν [2] τῶν Βοιωτῶν βασιλέα Ξάνθον. Εὐανδρούσης δὲ τῆς Ἀττικῆς διὰ τοὺς φυγάδας, φοβηθέντες οἱ Ἡρακλεῖδαι, παροξυνάντων αὐτοὺς μάλιστα τῶν ἐν Κορίνθῳ καὶ τῶν ἐν Μεσσήνῃ, τῶν μὲν διὰ τὴν γειτνίασιν, τῶν δὲ, ὅτι Κόδρος [3] ἐβασίλευε τῆς Ἀττικῆς τότε ὁ τῦ Μελάνθου παῖς, ἐστράτευσαν [4] ἐπὶ τὴν Ἀττικήν· ἡττηθέντες δὲ μάχῃ τῆς μὲν ἄλλης ἐξέστησαν γῆς, τὴν Μεγαρικὴν δὲ κατέσχον, καὶ τήν τε πόλιν ἔκτισαν τὰ Μέγαρα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους Δωριέας ἀντὶ [5] Ἰώνων ἐποίησαν· ἠφάνισαν δὲ καὶ τὴν στήλην τὴν ὁρίζουσαν τούς τε Ἴωνας καὶ τοὺς Πελοποννησίους. Attica.

§. 8.

Πολλαῖς δὲ κέχρηται μεταβολαῖς ἡ τῶν Μεγαρέων

Y 4

2) Cum Pariſ. et Moſc. addidi τῶν.

3) Moſc. alio ordine τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευε.

4) Vatic. εἰς. Cf. paullo poſt et ad p. 401. f. et alibi.

5) Quidam libri Caſauboniani Μεγαρέων, quod blandam habet veri ſpeciem, ſi adhibeas Pauſaniam 1, 39, 4. et Scymnum Chium v. 501. ſq. At non de ſolis Megarenſibus Strabo loquitur, ſed de tota gente, cuius illi antea pars erant. Rectius igitur reliqui codices cum Guarino et libris editis ex ſerie illa diſputationis et nexu tuentur Ἰώνων.

ab Athenienſibus rex eſt creatus. Cum autem exſulum frequentia faceret, ut copia virorum floreret Attica, metuentes ſibi Heraclidae, inſtigantibus eos maxime Corinthiis et Meſſeniis, illis ob vicinitatem, his, quod tum Codrus Melanthi F. regnum Atticae tenebat, bellum Atticae intulerunt: victique proelio, et ex Attica profligati, Megaricam tamen occupaverunt, et Megaris urbe condita, incolas ex Ionibus fecerunt Dorienſes: aboleverunt etiam columnam, quae Iones a Peloponneſo diſtinguebat.

§. 8.

Urbs Megarenſium, quanquam multas eſt paſſa mutatio-

Attica. ρέων πόλις· συμμένει δ' ὅμως μέχρι[1] νῦν. Ἔσχε δέ ποτε καὶ Φιλοσόφων διατριβὰς τῶν προσαγορευθέντων Μεγαρικῶν, Εὐκλείδην διαδεξαμένων[2] Σωκρατικὸν ἄνδρα, Μεγαρέα τὸ γένος· καθάπερ καὶ Φαίδωνα μὲν τὸν Ἠλεῖον οἱ[3] Ἠλειακοὶ διεδέξαντο, καὶ τοῦτον Σωκρατικόν, ὃν ἦν καὶ Πύρρων· Μενέδημον δὲ τὸν Ἐρετρίας οἱ[4] Ἐρετριακοί. Ἔστι δ' ἡ χώρα τῶν Με-

1) Mosc. καὶ νῦν.

2) Idem inverso ordine ἄνδρα Σωκρατικόν. Gem. Pletho vocem ἄνδρα non admisit.

3) Tertiae a principio syllabae scripturam incertam faciunt libri. Vulgo scribitur Ἠλειακοί. Sed Paris. Mosc. Medic. volunt Ἠλειάδαι, uti legitur apud Diogen. Laert. 2, 105. et 1, 20. ex Hippoboto αἱρέσεις Ἠλειακή. Et sic scribit etiam Hesychius Milesius de viris illustr. s. v. Φαίδων, quam formam probat gentile Ἠλιάδης, etsi contra Ἠλιακὸς legitur in Stephano h. v. et Suida s. v. Φαίδων. Malui tamen illis parere, quod, ut et tuto possem, fecerunt etiam boni codices, dedique per ει.

4) Ven. Paris. Mosc. Ἐρετρικοί, et sic Guarinus *Eretrici*. Eadem forma stat in nostro lib. 10. p. 448. ubi tamen mendum latere suspicatur Berkelius ad Stephanum p. 350. Sed et Hippobotus apud Diogenem Laertium 1, 19. αἱρέσεων Ἐρετρικῶν dixit, et Diogenes ipse 4, 33. Ἐρετρικοὶ λόγοι· lib. 2. extr. Ἐρετρικὸν ἔργον, et 1, 17. Ἐρετρικοὶ de philosophis. Eadem etiam forma occurrit in Platonis epigrammate 24. T. 1. p. 107. in Iacobs. Anthol. Sed et Diogenes Laert. 2, 105. scribit Ἐρετριακούς, uti Hesychius Lexicogr. h. v. et Hesychius Milesc. c. 1.

tiones, tamen etiamnum durat. Habuit aliquando etiam scholam philosophorum, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Socratici, patria Megarensis, quomodo Phaedoni Eleo Eleaci successerunt, ipsi quoque Socratico; de quibus etiam Pyrrho fuit: et Menedemo Eretriensi Eretriaci. Est autem re-

Μεγαρέων [1] παράλυπρος, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττικὴ, καὶ τὸ πλέον αὐτῆς ἐπέχει τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, [2] φάραγξ τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργουσα δὲ τὴν κατὰ Νίσαιαν [3] θάλασσαν ἀπὸ τῆς [4] κατὰ Κρίσσαν [5] Ἀλκυονίδος προσαγορευομένης. Attica.

Y 5 §. 9.

l. quae una adeo forma memoratur a Stephano. Utraque tamen recta videtur et usitata iudice etiam Casaubono ad Diogen. 1, 19. etsi expulso *a* malit Holsten. ad Stephan. p. 116. Quam vero saepe *ικὸς* et *ικὸς* in libris Strabonis permutentur invicem, supra aliquoties notatum est. Cf. ad lib. 8. p. 378. Equidem in illa ambiguitate hic Ἐρετριακὸς acceptum reddidi propter ceteros codices, et quod propius ad urbis nomen accedat.

5) Paris. Mosc. *περίλυπρος*, quae vox, etsi in se nihil habeat, quod repugnet, usu tamen destituitur. Tum vero etiam praepositae particulae commutatio nota est.

6) Pro φάχνη, quod est in editis, ex Moscov. recepi φάραγξ, confirmatus aliorum auctorum exemplis, in primis poetarum, a quibus penultima corripitur, veluti Homero in Il. 9, 208.

7) Mosc. usitato more θάλαττα.

8) Idem cum Paris. *κατὰ* relicta hinc brevi lacuna ad Ἀλκυονίδος, a quo narratio retexitur. Maior lacuna patet in Ven a *κατὰ* ad *προσαγορευομένης*, in quo verbo desinit. Pro Κρίσσαν editionum dedi, ut alibi, Κρίσσαν. Vid. ad p. 405.

9) Aldus, Hopper. ἁλκυονίδος. Paris. Ἀλκυονίδος, ω tamen superscripto. At τὸ ο tuentur voces cognatae, in prosodiis etiam, unde Sylburg. in Pausania 2, 37, 5. Ἀλκυονὶς λίμνη improbat.

regio Megarensium subaspera, sicut et Attica; et maiorem eius partem occupant Oneii montes, (quasi Atinos dicerес) dorsum e Scironiis saxis porrectum versus Boeotiam et Cithaeronem, et mare, quod ad Nisaeam est, a Crissaeo distinguens, quod Alcyonium dicitur.

§. 9.

Attica.

§. 9.

Πρόκειται δ' ἀπὸ Νισαίας πλέοντι [1] εἰς τὴν Ἀττικὴν πέντε νησία. Εἶτα Σαλαμὶς ἑβδομήκοντά που σταδίων οὖσα τὸ μῆκος, οἱ δ' ἐγδοήκοντά φασιν· ἔχει δ' ὁμώνυμον πόλιν, τὴν μὲν ἀρχαίαν ἔρημον πρὸς Αἴγιναν τετραμμένην καὶ πρὸς νότον, καθάπερ [2] καὶ Αἰσχύλος εἴρηκεν,

Αἴγινα δ' αὖτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς·

τὴν δὲ νῦν ἐν κόλπῳ κειμένην ἐπὶ χερρονησοειδοῦς [3] τόπου συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικήν. Ἐκαλεῖτο [4] δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ [5] Σκιράς, καὶ [6] Κυ-

1) Sic conclamantibus Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſc. Gem. Plethone repoſui pro ἐπὶ, etſi et hoc rectum adeoque uſu et ſe magis paratum videatur. Eadem particularum earum commutatio paullo ante notata eſt.

2) Particula καὶ deeſt in Ven. Poſt idem ſcribit χερρονησοειδῆ.

3) Gem. Pletho τότου κατὰ τὸ πρὸς τὴν Ἀττικὴν μέρος.

4) Caſaubonn. δὲ τέσι ἑτέροις. Vatic. poſt ὄνομα pro ὀνόμασι.

5) Moſc. Σκιρὰς, uti in Pariſienſi a prima manu. Vera ſcriptura ex ſubiectis facile probatur. Ita enim plures commemorant Ἀθηνᾶν et Σκιροφορίῶνα μῆνα. V. Harpocration ſ. v.

§. 9.

Naviganti a Niſaea verſus Atticam quinque exiguae inſulae occurrunt. Inde eſt Salamis, longitudine LXX fere, aut, ut alii volunt, XXC ſtadiorum; urbem habet cognominem: et priſca quidem, Aeginae et auſtro obverſa, deſerta eſt: ſicut etiam Aeſchylus dixit:

Aegina verſus Auſtri flatus eſt ſita;

nova autem in ſinu ſita eſt in loco peninſulam referente, et Atticam attingente. Antiquitus alia habuit nomina: dicebatur enim Sciras, et

[6] Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, [7] ὧν ἀφ' ἕ μὲν [8] Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιράς, καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ [9] Ἐπισκίρωσις ἱερατεία τις, καὶ [10] ὁ μὲν ὁ Attica.

v. Σκίρων et qui cum eo conſentiunt Schol. Ariſtoph. in Ἐκκλησ. in. et Suidas Tom. 3. p. 332. et, ne acta agam, quae conlegit undique Meurſius in Graecia Feriata lib. 6 p. 254. ſ. v. Σκίρα aut Σκίρα, quorum prius in quibusdam repertum reiicit. Sed pro ι praeter reliquos codices ex noſtro etiam repetit Euſtathius ad Dionyſ. v. 511. nec aliter menſis nomen in marmoribus adpoſitum cernitur. Sed in ſequ. ipſi illi codices hanc ſcripturam praeſtant.

6) Editiones omnes ferebant Κυχρεία, a quibus nec codices diſcrepant. At manifeſto vitio, cum nomen deſcendat a Κυχρεύς, uti cum aliis diſcrte adfirmat Strabo. Tum per ει efferunt etiam Stephanus ſ. v. Κυχρεῖος ex hoc loco et qui eum ante oculos poſitum habuit, Euſtathius ad Dionyſ. v. 511. quare Κυχρεία recipiendum eo magis putavi. Hinc et poſt dedi Κυχρειάδης pro Κυχρείδης, vel, ut vulgo legitur, Κυχρειώδης. At in ipſo herois nomine penultimam non omnes uno modo efferunt aliique vel ſimpliciter Κυγχρειὼ ſcribunt, vel utramque formam iuxta ponunt, uti Tzetzes ad Lycophron. v. 491. Sed de eo conſuli poſſunt Bochart. in Chanaan 1, 21. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 4, 72. Heyne ad Apollodor. 3, 12. p. 783.

7) Hoc pronomen primus inſeruit Caſaubonus adſentientibus Mſstis, cum antea abeſſet. Valet idem, quod ἀπὸ τῶν μὲν αὐτῶν in ſeiuncta et diviſa oratione. Tum vero etiam poſſit abeſſe, uti ἀπὸ τῶ μὲν ſimpliciter etiam locum habet.

8) Ven. Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιράς καὶ Κυχρεία καὶ τόπος.

9) Pariſ. ἐπισκίρων et ſupra ἐπισκίρων. Moſc. diviſe ἐπὶ σκίρων. Venet. ἐπισκήρων. Ald. ἐπὶ σκίρωσις. Caſaubonus coniicit καὶ ἔτι σκίρωσις, et ſic ſimpliciter hunc locum ex Strabone repetit Meurſius in Gr. Feriata c. l. Sed codicum lectio adſtrui poſſit ex

ot Cychreia, a quibusdam heroibus: unde et Minerva Sci-

ras, et Scira locus Atticae, et Epiſciroſis, ſacrificium quoddam,

Attica. ὁ Σκιροφορίων· ἀφ' ὃ δὴ καὶ [11] Κυχρείδης ὄφις, ὃν φησὶν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ [12] Εὐρυλόχης, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξα-

σθαι

ex Stephano f. v. Σκίρος, qui dicit, ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνῃσι (Meurſius Ἀθηνᾷ) θύεται. Ipſum feſtum cum aliis vocat Σκίρα et poſt Ἐκτεκίρα, pro quo tamen Meurſius c. l. etiam emendat ἔτι Σκίρα, renitente quidem Holſtenio ad Stephan. p. 298. qui et contra Caſaubonum in Strabone vulgatam lectionem probat. Deſideratur utique non nomen ipſum primitivum, ſed deductum ab eo vocabulum. Tum ſi Scirum, quod innuunt illi codices addidiſſet, notaſſet etiam, ut ſolet, diverſum loci huius ſitum. Adſtruunt praeterea receptam formam non ſolum alii codices cum Guarino, ſed et Stephani Ἐκτεκίρα, etſi in fine diſcrepet. Uti igitur haec adpellatio locum involvit, ſic alia Σκιροφόρια ab origine et ritu petita eſt. cf. Meurſius c. l. Heſychius h. v. et quae ibi notantur.

10) Moſc. ὁ μὲν ὁ Σκιροφορίων, praeter aliorum uſum. Μὲν pro μὴν facili lapſu.

11) Vulgo Κυχρεύδης. Caſaubonn. Pariſ. Moſcov. Vatic. Κυχρείδης, quae forma etiam praeferenda videtur, tantum levi facta immutatione, Κυχρείδης. Guarinus etiam vertit *Cychrides*. Vix enim intelligitur, unde hic τὸ υ adſumtum fuerit. Uti vero in libris Κυχρείδης pro Κυχρείδης, ſic gentilia in ίτης tranſeunt in ίτης, de quo monuit Sylburg. ad Pauſan. 4, 34. p. 365. Τεμίτης quidem memorat Stephanus ſub v. Τεμυκὰ at recte monet, per ι ſcribendum eſſe, uti et conſpicitur in numis et a poetis, Ovidio maxime, probatur. Hic paruli codicum auctoritati poſuique Κυχρείδης. Male poſt Aldus Κυχρέως.

12) Codices cum Guarino et editionibus Εὐρύλυ, etſi Xylander Εὐρήλυ, Caſaub. 2. et Amſtel. Εὐρίλυ. Videtur tamen

dam, et menſis Sciropho- Cychreo, Heſiodus ait ab rion: hinc et Cychriodes Eurylocho profligatum fuiſſerpens, quem alitum a ſe, qum inſulam infeſta-

ret,

σθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ γε- Attica.
νέσθαι ταύτης ἀμφίπολον· ὠνομάσθη δὲ καὶ [13] Πι- p. 394.
τυοῦσα ἀπὸ τῆ Φυτῆ. Ἐπιφανὴς δὲ ἡ νῆσος ὑπῆρξε διά τε τοὺς Αἰακίδας ὑπάρξαντας αὐτῆς, καὶ μάλιστα δὶ Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος, καὶ διὰ τὸ περὶ τὴν νῆσον ταύτην ναυμαχηθῆναι Ξέρξην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυγεῖν εἰς τὴν οἰκείαν. Συναπέλαυσαν δὲ καὶ Αἰγινῆται τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα τῦτον δόξης, γείτονές τε ὄντες καὶ ναυτικὸν ἀξιόλογον παρασχόμενοι. Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν [14] Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν [15] Βωκαλίας καλούμενος.

§. 10.

men hoc nomen ex compendio ſcribendi vitiatum et legendum eſſe Εὐρυλόχου, quod primum obſervaſſe Hartungum (vid. in Gruteri lampade critica T. 2. p. 709.) notavit ad Stephanum p. 497. Berkelius. Acceſſit Bochartus in Chanaan 1, 31. extr. Quam coniecturam adiuvat ipſe Strabo infra p. 418. et 421. magis tamen confirmant, qui hunc Strabonis locum repraeſentant Stephanus ſ. v. Κυχρεῖος et Euſtathius ad Dionyſ. v. 511. Qui cum codicum vetuſtorum vicem ſuſtineant, fidemque, ubi alia adſunt ſigna, praeſtent, recipere ſum auſus.

13) Pariſ. Moſc. ſimplici σ. Utramque rationem auctorum uſus admittit, quamvis prior ad ipſam formae originem propius accedit.

14) Caſaub. Pariſ. Moſc. Vat. Venet. conſentiente Guarino Ἐλευ-

ret, receptumque Eleuſine a Cerere in locum adminiſtri. Pityuſſa etiam a pinu, quae Graecis eſt pitys, dicta fuit. Claruit autem inſula haec cum propter Aeacidas, qui eam tenuerunt, praeſertim Aiacem Telamonis F.: tum quod ibi victus navali praelio a Graecis Xerxes, fuga domum contendit. Quin et Aeginetae in partem gloriae eo proelio partae venerunt, vicini et qui memorabilem praebuiſſent claſſem. Amnis eſt inſulae Salaminae Bocarus, qui nunc Bocalias appellatur.

§. 10.

Attica.

§. 10.

Καὶ νῦν μὲν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον· τὸ δὲ παλαιὸν πρὸς Μεγαρέας ὑπῆξεν αὐτοῖς ἔρις περὶ αὐτῆς· καὶ φασὶν οἱ μὲν Πεισίστρατον, οἱ δὲ Σόλωνα [1] παρεγγράψαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο,

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος [2] ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,

ἔξῆς

Ἐλευσῖνι. Vulgata igitur lectio debetur Aldo, quam tamen etiam Gem. Plethoretuliſſe videtur. Recte quidem. Non enim intelligitur, quid huc Eleuſin faciat, cum de Salamine exponat. Ita etiam hic legiſſe Euſtathium vel in aliis inveniſſe inde adparet, quod ad Homerum Il. 2, 637. p. m. 233. diſertis verbis Bocarum hunc Σαλαμίνιον ποταμὸν vocat. Et ſic idem ad Dionyſ. v. 511. ſcribit Ἔχει δὲ καὶ ποταμὸν Βώκαρον. Accedit teſtimonium Lycophr. v. 451. qui ipſe, remoto Strabone, Κυχρῆος ἄντρον et Βωκάρου νάματα coniungit. Minime igitur hic, cum res ipſa et narrationis ſumma reluctetur, codices auſcultari poſſunt et debent.

15) Venet. Moſc. Βυκαλία, quod etiam expreſſit Guarinus. Ego alteram probo.

1) Pariſ. Moſc. παρεγγεράψαντα, quod forte voluit Aldus ſuo παρεγράψαντα. Prius etiam legitur in Euſtathio ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 215, 43. Et ſic de eadem re Plutarchus in Solone cap. 10. dicit ἐμβαλεῖν, Diogen. Laert. 1, 48. ἐγγράψαι, Ulpianus ad Demoſth. de falſa legat. παρενθεῖναι. Non igitur dubitavi pro vulgato παραγράψαι, etſi id omnino minime improbari poteſt, ſubſtituere, tamquam aptius, παρεγγράψαι.

2) Pariſ. Moſc. ἄγε. Utramque lectionem in Homero fuiſſe notat Euſtathius c. l. at, qui ἄγε legerint, ſubieciſſe τριακαίδεκα.

§. 10.

Nunc Athenienſes poſſidebant inſulam; quondam cum Megarenſibus de ea contenderunt: feruntque Piſiſtratum, aut (ut alii volunt) Solonem, poſt verſum Boeotiae hunc,

A Salamine adcrat cum bis ſex navibus Aiax,

in-

ἐξῆς [3] τῦτα, Attica.

Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο Φάλαγγες,
μάρτυρι χρήσασθαι τῷ ποιητῇ, τῦ, τὴν νῆσον ἐξ
ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι. Οὐ παραδέχονται δὲ
τῦθ' οἱ [4] κριτικοὶ, διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐπῶν [5] ἀντι-
μαρτυρεῖν αὐτοῖς. Διὰ τί γὰρ ταυλοχῶν ἔσχατος
Φαίνεται ὁ Αἴας, οὐ μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ μετὰ
τῶν ὑπὸ [6] Πρωτεσιλάῳ Θετταλῶν;

Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός [7] τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου.

Καὶ ἐν τῇ [8] ἐπιπωλήσει Ἀγαμέμνων·

Εὗρε δὲ υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πληξίππου

[9] Ἑστα-

3) Ald. Hopper. vitiose τύτῳ. Proxime post Paris. τῆσε.

4) Mosc. κριτικοί.

5) Gem. Plet.no sic: ἀντιμαρτυρεῖν τύτῳ καὶ γὰρ διὰ ταυλόχων —

6) Ita pro Πρωτεσιλάῳ recepi ex Mosc. et Medic. uti legitur infra p. 435. n. et alibi in aliis. Vid. Lennep. ad Phalaridis epist. 84. p. 242. et quae loca adtulit. Ita nempe loqui solent, ubi ὢν, γενόμενος subintelliguntur. Attamen, quod mirum videatur genitivum etiam aliquoties adhibuit p. 432. ubi vid. Aliud πεπεῖσθαι ὑπό τινα, etsi et sic τινὶ adiectum reperitur.

7) Mosc. Αἴαντος υἱέος. Vulgata sequitur lectionem, quae prostat in Homero Il. 13, 681.

8) Paris. Mosc. per ε, uti Ald. Hopper. Vitiose item ab alia parte Xylander ἐπιπωλήσει. Tum ante Ἀγαμέμνων ponit articulum Mosc.

inserto per fallaciam hoc,

Quas statuit, ubi Athenarum stabat cita classis:

Homeri testimonio docuisse, insulam antiquitus Athenienſium fuisse. Verum critici id non admittunt, quod multi alii versus contra testimonium praebeant. Cur enim Aiacis navium statio ultimo fuit loco, non iuxta Athenienses, sed Thessalos, qui cum Protesilao venerant?

Hic naves Aiacis erant, et Protesilai.

Et Agamemno exercitum obiens,

Repperit hic Petei fortemque Menesthea natum,

Cir-

Attica. [9] Ἑξαῦτ', ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήσωρες ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ ὁ πλησίον [10] εἰσήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων [11] ἀμφὶ στίχες. —
Ἐπὶ δὲ τὸν Αἴαντα καὶ τοὺς Σαλαμινίους πάλιν·
[12] Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι —
Καὶ παρ' αὐτούς·
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν. —
οὐ Μενεσθεύς. Οἱ μὲν [13] οὖν Ἀθηναῖοι τοιαύτην τινὰ [14] σκήψασθαι μαρτυρίαν παρ' Ὁμήρῳ δοκοῦσιν·
οἱ

9) In Mosc. insertum est hoc verbum, in Paris. relicta lacuna supersunt πλη . . . . . ἀμφι — Post Mosc. ἑ pro ἑ.

10) Aldus, Hopper. ἑστήκει, illud cum Homero Il. 4, 329. alii libri; quod tamen Ἰαχὰς pro ἑστήκει ab Aristarcho profectum esse notat Scholiastes in ed. Villois. Utriusque formae exempla collegit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. T. 2. p. 455. Post Aldus, Hopper. reluctante metro κεφαλήνων, uti in sequ. Αἰάντεσσι.

11) Mosc. coniunctae ἀμφιστίχες scribit.

12) Venet. cum Aldo et Hoppero ἦλθεν. Nec melius Xylander ἦλθον.

13) In Veneto plane deest, in Paris. et Moscov. substituitur δή.

14) Casaubonus ex libris suis excitat χρήσασθαι, quae est glossa librarii ad explicandum genuinum verbum adposita. Ita enim cum accusativo saepe reperitur, ut sit προφασίζεσθαι, quomodo explicant Grammatici Hesychius, Suidas, Timaeus. Et

Circum et Erechtheidas pugnaci robore stantes.
Pone Cephallenis cinctusque cohortibus acer
Adstabat Laertiades. —
Venis ad Aiacem —
et iuxta illos,
Illic Idomeneus —

De Aiace autem et Salaminiis alibi, non Menestheus. Athenienses ergo putantur huiusmodi ab Homero testimonium ve-

οἱ δὲ Μεγαρεῖς [15] ἀντιπαρῳδῆσαι αὐτοῖς ἔτως· Attica.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν [16] νέας, ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης, Νισαίης τε, Τριπόδων τε·
ἃ ἐστι χωρία Μεγαρικὰ, ὧν οἱ [17] Τρίποδοι Τριποδίσκιον

Et ſic noſter lib. 10. p. 476. f. ſequenre infinitivo, pro quo etiam reperitur ὅτι. Tum χρήσασθαι hoc nexu ſervato ſtare nequit.

15) Ven. ἀντιπαρῳδῆσθαι ἔτως, omiſſo αὐτοῖς, quod et deeſt in Pariſ. et Moſc.

16) Ita Ven. Vatic. Medic. Pariſ. Moſc. uti et verſione reddidit Guarinus. Hanc lectionem coniectando adſecutus erat Caſaubonus, niſi in libris ſuis inventam tacite ſublegit. Euſtathius ad Homerum c. l. ita refert: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος δώδεκα ἄγε νέας Ἐκ δ' Ἀργειρούσης Νισαίης τε Τριποδός τε, ſenſus, non verborum metricorum ratione habita. Sic Gem. Pletho omittit non ſolum ἔκ τε Πολίχνης, ſed etiam ſcribit Τριποδός τε. Ed tiones evulgaverant:

Αἴας δ' ἐκ Σαλ. ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης —

17) Pariſ. Moſc. Vatic. Venet. Τρίποδες, quo nomine via Athenis commemoratur a Pauſania 1, ao. in. Cf. Athenaeus 12, 11. p. 542. At noſter hic de Megarenſium vico, vel oppido loquitur, quod aliis eſt Τριποδίσκος, Τριποδίσκοι, Τριποδίσκιον. Poſterius quidem habet Conon narr. 19. Τρίποδοι Strabonis proprium eſt. Ita vero etiam videtur legiſſe Gem. Pletho. Utrum recte habeat, certe ex praecedenti verſu elici non poteſt. Equidem intactum reliqui, quod acceperam.

petiviſſe, Megarenſes autem illis ſic occiniſſe:

A Salamine aderat cum navibus eque Polichna,
Eque Aegirusa, Niſaeaque, Tripodisque;

quae ſunt Megarica loca: et Tripodi, Tripodiſcium di-

Attica. σκιον λέγονται, [18] καθ' ὃ ἡ νῦν ἀγορὰ τῶν Μεγαρέων κεῖται.

§. 11.

Τινὲς δ' ἀπὸ τῆ τὴν ἱέρειαν τῆς [1] Πολιάδος Ἀθη-
p. 395. νᾶς χλωρῆ τυρροῦ, τῆ μὲν ἐπιχωρίου, μὴ ἅπτεσθαι, [2] ξενικὸν δὲ μόνον προσφέρεσθαι, χρῆσθαι δὲ καὶ τῷ Σαλαμινίῳ, ξένην φασὶ τῆς Ἀττικῆς τὴν Σαλαμῖνα. Οὐκ εὖ· καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων νήσων τῶν ὁμολογουμένως τῇ Ἀττικῇ προσχώρων προσφέρεται, ξενικὸν [3] πάντα τὸν διαπόντιον νησάντων τῶν ἀρξάντων τῆ ἔθους τούτου. Ἔοικε δὲ τὸ παλαιὸν ἡ νῦν Σαλαμὶς καθ' αὑτὴν τάττεσθαι, τὰ δὲ Μέγαρα τῆς Ἀττικῆς ὑπάρξαι μέρος. [4] Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ

18) Desunt haec in Ven. ad κεῖται.

1) Non habet Gem. Pletho.

2) Ita Mss. et edd. ante Casaubon. a. a qua invectum male ξενικήν.

3) Vatic. πανθ' αὐτὸν διαπόντιον.

4) Mosc. Ἔστι. Post idem τῆς τῶ Μεγαρικῆς, uti in hoc nexu solet.

cuntur, ubi nunc situm est forum Megarensium.

§. 11.

Alienam autem ab Attica esse Salaminem, quidam eo argumento volunt docere, quod antistita Minervae Poliadis, cum recentem caseum Atticum non tangat, solo peregrino vescatur, sed et Salaminio utatur. Male id quidem; nam et ab aliis insulis, quas ad Atticam pertinere in confesso est, allato utitur: quia nimirum huius consuetudinis auctores pro peregrino duxerunt, quidquid trans mare adferretur. Videtur autem, quae nunc est Salamis, antiquitus peculiaris fuisse respublica, Megara autem pars fuisse Atticae. In ora porro maritima

iuxta

τῇ κατὰ Σαλαμῖνα κεῖσθαι συμβαίνει τὰ ὄρια τῆς Attica.
Μεγαρικῆς καὶ τῆς Ἀττικῆς, ὄρη δύο, ἃ καλοῦσι
Κέρατα.

§. 12.

Εἶτ' [1] Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν
τῆς Ἐλευσινίας· καὶ ὁ μυστικὸς σηκός, ὃν κατεσκεύ-
ασεν [2] Ἰκτῖνος, ὄχλον θεάτρῳ δέξασθαι δυνάμενον,

Z 2 ὃς

1) Ita omnes codices. Malim tamen Ἐλευσῖ, uti effert p. 397. f. et Scylax p. 21. Hudſ. et in primis Stephanus, qui hoc aliam formam cognoſſe videtur. Accedit Priſciani lib. 6. p. 689. ed. Putſch. teſtimonium, quo affirmat, Graecos auctores magis terminatione in *is* uſos fuiſſe. Apud alios auctores, etſi ſaepe occurrit, obliquis fere ſemper caſibus reperitur. Contra Latini quamvis et *Eleuſis* et *Eleuſin* promiſcue dixerunt, Grammatici tamen veteres, Servius, Priſcianus, poſteriorem formam magis ab his frequentatam fuiſſe produnt, eamque operoſe etiam vindicavit Heinſius ad Ovid. epiſt. 4, 67. adſtipulante Burmanno. Sunt tamen, quae promiſcue in ι et ιν exeant, ut Δελφῖ et Δελφῖν, de quibus vid. Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 3, 5. p. 108. in. Ex nominibus propriis huc referri poteſt Τραχῖν, uti noſter ſcribit, et Τραχίς. Contra Σαλαμὶς cum aliis plerisque noſter, etſi poſteriores, uti Euſtathius ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 416. etiam Σαλαμῖν.

2) Mutato accentu dedi pro Ἰκτῖνος. Nempe ſi Herodianum audias apud Euſtathium ad Homerum Odyſſ. 17, 383. p. m. 638, 7. obtinet accentum avis Ἰκτῖνος ab Ἰκτῖν, vel etiam Ἰκτῖνος in caſu recto, et ſic ſcribit non ſolum Euſtathius ipſe c. l. ſed et ita editur in Pauſania 8, 41, 5. Si quid porro huc valeat

iuxta Salaminem fines ſunt, Megaricam ab Attica dirimentes, montes duo, qui Cerata, id eſt cornua, nominantur.

§. 12.

Sequitur urbs Eleuſin, in qua templum eſt Eleuſiniae Cereris, et myſticum delubrum, turbae, quanta in theatro ſolet eſſe, capax, opus

Attica. ὃς καὶ τὸν [3] Παρθενῶνα ἐποίησε τὸν ἐν ἀκροπόλει τῇ Ἀθηνᾷ, Περικλέους ἐπισατοῦντος τῶν ἔργων· ἐν δὲ τοῖς δήμοις καταριθμεῖται ἡ πόλις.

§. 13.

Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλὸς καὶ δῆμος· εἶθ' ἡ ἄκρα ἡ Ἀμφιάλη, καὶ τὸ ὑπερκείμενον λατόμιον, καὶ ὁ εἰς Σαλαμῖνα πορθμὸς, ὅσον διςάδιος, ὃν διαχοῦν ἐπειρᾶτο Ξέρξης, ἔφθη δὲ ἡ ναυμαχία γενομένη, καὶ [1] ἡ φυγὴ τῶν Περσῶν.

Er-

leat poetae exemplum, penultimam producit Auſonius idyll. 10, 109. In Plutarchi quidem Pericle c. 13. legitur Ἰκτῖνος, uti etiam Suidas aliique quidam avis nomen ſcribunt. At haec forma eſt adiectivorum, contra notantur ſubſtantiva ſimilia, ἰχῖνος, καρκῖνος, κεφαλῖνος, κυπρῖνος, et ex propriis Ἐργῖνος (Pauſan. 9, 17, 1. 9, 37, 1.), Καλλῖνος (Strabo 13. p. 604. m.) et alia. Recte igitur ita ex noſtro et Plutarcho refert Meurſius in lectt. Att. 3, 16. p. 137. et poſt in noſtro ſcribit adeo Moſc.

3) Caſaub. ed. 2. et Amſtel. temere transmutarunt in Παρθηνῶνα. Παρθενῶνα cum Mſstis conſtanter plures vocant, quorum loca expoſuit Meurſius in lectt. Att. c. l.

1) Subtracto articulo Pariſ. Venet. Moſc.

opus Ictini, qui etiam Parthenonem (domicilium virginis intellige) Minervae in arce fecit, Pericle operum procurationem ſuſtinente; urbs in demis, id eſt pagis ſeu curiis Atticis numeratur.

§. 13.

Deinceps campus eſt Thriaſius, eiusdemque nominis litus et pagus ſive curia. Tum Amphiale promontorium, et ſuperincumbens lapicidina, ac traiectus in Salaminem: quem cum aggere ingeſto complanare Xerxes conaretur, navali praelio ſuorumque fuga praeventus fuit. Ibi et duae par-

Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ [2]Φαρμακοῦσσαι δύο νησία, ὧν Attica.
ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται.

§. 14.

Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀκτῆς ταύτης ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται [1]Κορυδαλὸς, καὶ ὁ δῆμος οἱ Κορυδαλεῖς· εἶθ' ὁ Φώρων λιμὴν καὶ ἡ Ψυτταλία, νησίον ἔρημον πετρῶδες, ὅ τινες εἶπον [2]λιμένα τῆ [3]Πειραϊκῆ· πλησίον δὲ καὶ

a) Ita Mosc. propius ad etymon. Sic supra p. 394. in. Πευκῆσσα. Alii cum edd. per ε simplex.

1) Gem. Pletho hic et post duplici λ, uti reddit Guarinus, et alibi Diodor. Sic. 4, 59. Stephanus et Hesychius h. v. Sic mox Mosc. Κορυδαλλεῖς. Simplex tamen praeferunt etiam Athenaeus 9. 10. p. 390. Aelian. H. An. 3, 35. Ammonius s. v. Κόρδος. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. c. l. et viri docti ad Hesychium T. 2. p. 322. Duplici vero maluerunt scribere Meursius de populis Atticae h. v. (ubi etiam sic ex Strabone producit), Corsinus in fastis Atticis Tom. 1. dissert. 5. p. 234. Equidem in hac auctorum discrepantia cum plerisque Msstis simplex retinui.

2) Haesit in hac voce, quam omnes libri tuentur, Casaubonus, cum de Psyttalia intelligi nullo modo possit, emendatque λήμην, ut sensus hic inde exsistat, tantum officere commodissimo alias portui, quantum glama oculo nocent. Ingeniosa quidem et acuta emendatio, quam Periclis dicto (vel alius oratoris; cf. Plutarchus in Apophthegm. Vol. 6. p. 706. Lipsi.) inlustrat, qui, etsi diversa ex causa, ita adpellaverit Aeginam, eamque tollere in animo habuerit. Docte eam in nota subiecta adstruxit, quam integram hic adponere, non licet. Velim adnuat codex, ut recipi etiam possit.

parvae sunt insulae Pharmacussae, in quarum maiore ostenditur sepulcrum Circes.

§. 14.

Supra actam hanc mons est Corydalus et Corydalenses curia Attica. Inde Forum portus et Psyttalia, insula saxosa ac deserta, quam quidam Piraeei portum appellaverunt. Vicina est Ata-

Attica. ἡ [4] Ἀταλάντη, ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκρούς· καὶ ἄλλο νησίον ὅμοιον τῇ Ψυτταλίᾳ καὶ τοῦτο· εἶθ' ὁ Πειραιεύς, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δήμοις τασσόμενος, καὶ ἡ Μουνυχία.

§. 15.

Λόφος δ' ἐστὶν ἡ Μουνυχία [1] χερρονησίζων, καὶ κοῖλος, καὶ ὑπόνομος πολὺ μέρος φύσει τε καὶ ἐπίτηδες, ὥστ' εἰκάσειε δέχεσθαι, τομίῳ [2] δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων· ὑποπίπτουσι δ' αὐτῷ λιμένες τρεῖς. Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, πα-

3) Posui pro Πειραιεὺς ex Ven. et Mosc. Nec aliter ante Xylandrum ferebant editiones. Sic et supra p. 391. noster, ad quem locum cf. notata. Sic paullo post Πειραιᾶ.

4) Mosc. Ἀτλάντη, uti et Paris. superscriptum gerit. At recte habet Ἀταλάντη, uti ex Stephano liquet, et de altera apud Thucyd. 2, 32. 3, 89. Diodor. Sic. 12, 59. et aliis, in primis ipso Strabone lib. 9. p. 425. ubi hunc locum respicit.

1) Casaubon. Mosc. Ven. Paris. Gem. Pletho χερρονησιάζων, reliqui, si diligens facta est conlatio, χερρονησίζων cum libris editis. Sic lib. 14. in. lib. 16. p. 752. et alibi. Sed cf. ad lib. 7. p. 314. Equidem vulgatam formam, qua et Polybius utitur, mutare dubitavi.

2) Mosc. γὰρ et post ἔχων, qui ἐστὶν erat superscriptum.

Atalanta, Euboicae Locrensique cognominis: et alia parva insula Psyttaliae similis; tum Piraeeus, qui et ipse in curiis censetur, et Munychia.

§. 15.

Est autem Munychia tumulus peninsulae forma: cavus et magna ex parte cuniculis subrutus, partim natura, partim industria, ita ut habitationibus sit aptus; intratur in eam angustas per fauces, et infra sunt tres portus. Antiquitus muro cincta atque habitata fuit Munychia, fere quomodo Rho-

παραπλησίως, ὥςπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσει- Attica.
ληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὁπλοθήκη Φίλωνος ἔργον· ἄξιόν τε ἦν ναύσταθμον [3] τετρακοσίαις ναυσὶν, [4] ὧν οὐκ ἐλάττους ἔσελλον Ἀθηναῖοι. Τῷ δὲ τείχει τούτῳ [5] συνῆπται τὰ καθειλκυσμένα ἐκ τοῦ ἄστεως σκέλη· ταῦτα δ' ἦν μακρὰ τείχη, τεττεράκοντα σταδίων τὸ μῆκος, συνάπτοντα [6] τὸ ἄστυ τῷ Πειραιεῖ. Οἱ δὲ πολλοὶ πόλεμοι τὸ τεῖχος [7] κατήρειψαν, καὶ τὸ

Z 4 τῆς

3) Casaubonn. Vatic. praeponunt ταῖς, languide, opinor. Numerum tamen impugnat Meursius in lectt. Att. 1, 1. p. 8. substituitque τριακοσίαις, quia totidem commemorent auctores, in quibus Thucydides 2, 13. Demosth. in orat. de classe p. 181. Lips. et sqq. quibus facile alii ex Meursio c. l. et de fortuna Attica c. 7. addi possint. At firmiter stat lectio vulgata, dummodo tempora distinguas. Ut enim essent quadringentae, effecit postea Lycurgus rhetor, quod narrant Pausanias 1, 29, 16. Plutarchus in decem oratorum vitis cap. 7. in. Xenophon de rep. Athen. c. 3, 4. Atque hinc Meursius ipse antea in libro de fortuna Attica intactum Strabonis locum dimiserat.

4) Casaub. ed. 2. et inde Amstelod. corruperunt in ὧν.

5) Mosc. Medic. συνῆπτε.

6) Ven. male τῷ ἄστει.

7) Paris. κατήρειψαν. Post ed. Cas. 2. πρὸ τῆς λιμένας, a qua recte hic desciscit Amstelod.

Rhodiorum urbs, complexa moenibus Piraeeum et portus navalium plenos, in quibus et Philonis opus fuit armamentarium; fuitque navale cccc navibus recipiendis sufficiens: neque paucioribus constabat Athenien-sium classis. Hunc murum attingebant longi muri, nunc diruti, qui crurum instar ab urbe quadraginta stadiorum longitudine producti, astu cum Piraeeo connectebant. Sed multa ista bella murum deiecerunt, ac Mu-

Attica. p. 396. τῆς Μουνυχίας ἔρυμα, τόν τε Πειραιᾶ συνέστειλαν εἰς ὀλίγην κατοικίαν, τὴν περὶ τοὺς λιμένας, καὶ τὸ ἱερὸν τῦ Διὸς τῦ σωτῆρος· τῦ δὲ ἱεροῦ τὰ μὲν ϛοϊδια ἔχει πίνακας θαυμαϛοὺς, ἔργα τῶν ἐπιφανῶν τεχνιτῶν· τὸ δ' ὕπαιθρον ἀνδριάντας. Κατέσπαϛαι δὲ καὶ τὰ μακρὰ τείχη, Λακεδαιμονίων μὲν καθελόντων πρότερον, Ῥωμαίων δ' ὕϛερον, ἡνίκα Σύλλας ἐκ πολιορκίας εἶλε καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Ἄϛυ.

§. 16.

Τὸ δ' Ἄϛυ αὐτὸ πέτρα ἐϛὶν ἐν πεδίῳ περιοικουμένη κύκλῳ· ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ὅ, τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεϛος λύχνος· καὶ ὁ Παρθενὼν, ὃν ἐποίηϛεν [1] Ἰκτῖνος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον ἐλεφάντινον, ἡ Ἀθηνᾶ. Ἀλλὰ γὰρ, εἰς πλῆθος [2] ἐμπίπτων τῶν περὶ τῆς πόλεως ταύ-

1) Ita et hic, adſentiente nunc quidem Moſc. repoſui pro Ἴκτινος. V. paullo ſuperius.

2) Caſaubonn. vel ἐμπιπτόντων, uti etiam Pariſ. Moſc. vel παρεμπιπτόντων. In Gem. Piethone pro Ἀλλὰ γὰρ — ἀνήμασεν haec

Munychiae propugnaculum, Piraeeumque redegerunt in exiguum vicum, qui habitatur apud portus et aedem Jovis Servatoris. Cuius aedis porticus parvae tabulas continent mirabiles, illuſtrium opera artificum: pars, quae ſub dio aperta eſt, ſtatuas. Longi muri deiecti ſunt primum a Spartanis, deinde a Romanis, quo tempore Sylla et Piraeeum et Aſtu ipſum expugnavit.

§. 16.

Aſtu ſaxum eſt in planitie, circumquaque domiciliis circumdatum: in eo ſaxo eſt templum Minervae, et veruſta Poliadis aedes, in qua ſemper ardens lucerna, et Parthenon Ictini opus, in quo Minerva eburnea, Phidiae opus. Enimvero in multitudinem incidens eorum,

ταύτης ὑμνουμένων τε καὶ διαβοωμένων, ὀκνῶ πλεο- Attica.
νάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γρα-
φήν. Ἔστι γὰρ, ὃ φησὶν Ἡγησίας, [3] ὁρῶ τὴν
ἀκρόπολιν καὶ τὸ, περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον·
ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης·
ἐκεῖνο Λεωκόριον· τοῦτο Θησεῖον· οὐ [4] δύναμαι δηλῶ-
σαι καθ' ἓν ἕκαστον· ἡ γὰρ Ἀττικὴ [5] θεῶν ἐστι κτί-
σμα καὶ προγόνων ἡρώων. Ἀλλ' οὗτός γε ἑνὸς μόνου
ξοάνου τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει μέμνηται. Πολέμων δὲ

Z 5 ὁ

haec leguntur: Πολλὰ μὲν οὖν τὰ περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὑμνούμενά τε καὶ διαβοώμενα, περὶ ὧν ὁ καιρὸς λέγειν. Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ δῆμοι, κἂν εἰ μὴ πάντες etc.

3) Paris. ὁρῶν. Post τι ante σημεῖον omittit Ven.

4) Ita cum Mſstis dedit Caſaubonus, cum vulgo antea legeretur δύναται, quod et praebet Ven.

5) Caſaubonus ex veteribus libris ita hunc locum memorat: θεῶν αὐτὴν τόπων κατειλῃφότων καὶ τῶν προγόνων ἡρ . . . . . Οὗτος μὲν οὖν. Ex meis Pariſ. Moſc. Vatic. ſic: θεῶν αὐτοῖς . . . . . (in Vatic. ſine ullo lacunae indicio deinceps ſequitur τόπων) κατειλῃφότων καὶ τῶν προγόνων ἡρώων . . . . . Οὗτος μὲν οὖν ἑνὸς ἐμνήσθη τῶν ἐν ἀκροπόλει σημείων. Πολέμων etc. Ven. pro verbis ἡ γὰρ Ἀττικὴ — μέμνηται tantum adponit ὅτι. Guarinus ſuperiores codices reddidit ſic: *Attica enim Deorum eſt loca ipſa poſſidentium, et parentum Heroum. Hic quidem* — Qua nunc ſpecie locus in Graecis adparet, produxit Aldus.

rum, quae de hac urbe cantantur, inque hominum ore verſantur, vereor, ne, ſi copioſior ſim, ab inſtituto meo ſcriptio aberret. Venit enim mihi in mentem eius, quod Hegeſias dixit: Video arcem: ſignum ibi eſt tridentis; video Eleuſinem, myſteria ſacrorum ibi ſcrutor: ibi eſt Leocorium, hic Theſeum, non poſſunt ſingula exponi: eſt enim Attica deorum opus, et priſcorum heroum. Verum hic quidem unici tantum in arce ſimulacri mentionem fecit. Polemo

Attica. ὁ περιηγητὴς, τέτταρα βιβλία συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν [6] τῇ ἀκροπόλει· τὸ δ' ἀνάλογον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων [7] μερῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας. Ἐλευσῖνά τε εἰπὼν ἕνα τῶν ἑκατὸν [8] καὶ ἑβδομήκοντα δήμων, πρὸς δὲ καὶ τεττάρων, ὡς φασιν, ἀδένα τῶν ἄλλων ὠνόμακεν.

§. 17.

Ἔχουσι δὲ, κἂν [1] εἰ μὴ πάντες, οἵ γε πολλοὶ μυθοποιΐας συχνὰς καὶ ἱστορίας· καθάπερ [2] Ἀφίδνα μὲν

6) Pariſ. Moſc. omiſſo dant articulo. Ven. haec verba ad χώρας neglexit.

7) Moſc. τῆς πόλεως μερῶν.

8) Particulam καὶ non agnoſcunt Pariſ. et Moſc.

1) Pariſ. εἰ μή.

2) Sic Medic. Pariſ. Moſc. Gem. Pletho, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 547. p. m. 215. ubi hunc locum reſpexiſſe videtur. Nec aliter in aliis auctoribus editur, quibuscum conſentiunt inſcriptiones (vid. Spon voyage d'Italie— Tom. 2. p. 319.) Ita igitur pro vulgato Ἀφύδνα ſine haeſitatione poſui, uti recte edebatur lib. 8. p. 362. accentu etiam retracto, uti ponitur in Pauſania, Stephano, etſi eum variari paſſim novi. Vitioſam in noſtro loco ſcripturam poſt repetitam notaverat iam Weſſeling ad Diodor. 4, 63.

lemo autem periegetes ab accurata ſingulorum deſcriptione dictus quatuor libros conſcripſit de donariis in arce dedicatis: quam proportionem requirunt etiam reliquae urbis et agri partes. Cumque Eleuſinem dixerit unam ex CLXX curiis (quidam IV addunt) reliquarum nullam nominavit.

§. 17.

Habent autem, ſi non ſingulae, at certe multae fabulas complures et hiſtorias. Verbi gratia, Aphidna Hele-

μὲν [3] τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, καὶ [4] τὴν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς, καὶ ἀνακομιδὴν τῆς ἀδελφῆς· Μαραθὼν δὲ τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, ὅ τινες μὲν Διοδότου φασὶν ἔργον, τινὲς δὲ Ἀγοράκριτου τοῦ Παρίου, καὶ μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα [5] κατωρθωμένον καὶ ἐναμιλλον τοῖς Φειδίου ἔργοις. Οὕτω δὲ καὶ Δεκέλεια μὲν [6] ὁρμητήριον τῶν Πελοποννησίων [7] κατὰ τὸν [8] Δεκελεικὸν πόλεμον. Φυλὴ δὲ, ὅθεν ἐπήγαγε τὸν δῆμον Θρασύβουλος εἰς Πειραιᾶ, κἀκεῖθεν εἰς Ἄστυ· [9] ἔστι

Attica.

3) Ven. τὴς Ἑλένης. Pariſ. Moſc. τὴν τῆς Ἑλένης, ſatis bene. Sed ambiguum faciunt loca ſimilia. Sic poſt et p. 398. ἡ Καρχηδόνα τειχοῦσι, et alibi.

4) Ven. ὑπὸ Διοσκόρων, Moſc. ὑπὸ τῶν Διοσκόρων.

5) Κατορθωμένον male invexit ed. Caſaub. 2.

6) Praepoſito articulo Pariſ. Moſc.

7) Ven. ſubiicit δέ.

8) Ita Medic. uti in Demoſthene pro corona p. 258. Lipſ. Diodor. 13, 9. aliisque. Sic et Lexicographi, in quibus Harpocration, Suidas, auctor Etymol. M. qui diſertis id verbis notat. Porro idem ſuadet etiam etymon. Apud Athenaeum 2, 26. p. 27. metri cauſa, advocat Holſten. ad Stephan. p. 94. quod quidem in poetis ferri poteſt, in primis cum alias ε et ι promiſcue paſſim uſu ponantur, quamvis id in hoc nomine non ſolet. Eo igitur magis obſecutus codici ε in ει mutavi.

lenam a Theſeo raptam, et expugnata Aphidna a fratribus ſuis Caſtoribus receptam; Marathon certamen Perſicum, Rhamnus Nemeſis ſimulacrum, quod alii Diodoti, alii Agoracriti Parii opus affirmant, et mole et elegantia praeſtantiſſimum, neque Phidiae operibus cedens. Ita et Decelia arx belli fuit Peloponneſiis bello Decelico: et a Phyla populum in Piraeeum, indeque in urbem reduxit Thraſybulus; ac

Attica. [9] ἔστω καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων ἐξὴν [10] ἱστορεῖν πολλὰ, καὶ εἰς τὸ Λεωκόριον, καὶ τὸ Θησεῖον, [11] [οὓς ἔχει] καὶ τὸ [12] Λυκεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ [13] Ὀλύμπιον, ὅπερ ἡμιτελὲς κατέλιπε τελευτῶν ὁ ἀναθεὶς βασιλεύς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἀκαδημία, καὶ αἱ κῆποι τῶν φιλοσόφων, καὶ τὸ

9) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἔστω δὲ καὶ, quod ex praecedentibus arcessitum videtur.

10) Casaubonn. Paris. ἱστορεῖ δὲ, mutata distinctione.

11) Paris. Mosc. ὃς ἔχοι. In Med. hae voces non leguntur. Cum frigeant, nec ad commodum nexum conferant, Casaubonus maluit substituere, οἷς ἔστιν, vel ὧν ἔχεται. At ne sic quidem vis accedit. Guarinus vertit: *et quae Thesenm habet et Olympica.* Melius illa exsulant, nec admisit Penzelius. Equidem uncis inclusi. Omnino autem luxatus hic est nexus et tota orationis series disiecta, qua quidem noster dimissas Athenas interpositis aliis revocare cogitur.

12) Λύκιον fertur in editionibus. At facile in hoc praecipue nexu accentuum diversitas offendat. Multi quidem etiam alibi Λύκιον praeferunt, atque ita certe τιμωνικὰ in peculiari libro, uti narrat Eudocia in violario p. 168. ed. Villois. scribi iussit Eugenius. Voluit tamen usus, ut, cum duplex terminatio in ειον et ιον feratur, prior penultimam circumflectat, posterior acuto in antepenultima signetur, uti et praecipit Eustathius ad Homer. Odyss. 6, 266. p. m. 263, 17. Sed qui exempla desiderat, satis, opinor, eorum copia explebitur, quae conlegit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 1. p. 285. sq. Equidem sic non reveritus sum et hic rescribere Λυκεῖον, ni velis cum Ms. Paris. Λύκιον. Proxime post abest αὐτὸ in Paris. et Mosc.

13) Vatic. Mosc. Ὀλυμπιεῖον, hic etiam subnectit καὶ τὸ Ὀλύμπιον.

ac de multis aliis multa narrari possunt, ut de Leocorio, Theseo, Lyceo, Olympio, quod, qui dedicavit rex, morte interceptus semiperfectum reliquit; de Academia item, hortis philosopho-

rum,

τὸ Ὠδεῖον, καὶ ἡ Ποικίλη στοὰ, [14] καὶ τὰ κατὰ τὴν Attica.
πόλιν ἱερὰ, ἔχοντα πάντα ἔργα τεχνιτῶν μνήμης ἀξίων.

§. 18.

Πολὺ δ' ἂν πλείων εἴη λόγος, εἰ τοὺς ἀρχηγέτας p. 397.
τῆ κτίσματος [1] ἐξετάζοι τις, ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος· οὐδὲ γὰρ ὁμοίως λέγουσιν ἅπαντες. Τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων δῆλον. [2] Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν· Ἀτθίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος [3] τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοι-

κοι.

14) Desunt haec ad ἀξίων in Venet. Pro iis Vatic. Paris. Mosc. substituunt: καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ πόλει, (hinc spatium vacuum in Paris. et Mosc. quod in hoc recentior manus sic explevit: πολὺ δυνατὰ δεχοντὰ (sic Vatic. sed Mosc. σχόντα, Paris. ἔχοντα) τεχνιτῶν ἔργα. Vulgatam praeivit Aldus, in qua πάντα displicet. Forte ἔχοντα τὰ, vel πάντα repetitum est ex ἔχοντα.

1) Ven. Paris. ἐξετάζει.

2) Male Aldus, Hopper. Ἀττικὴν, de qua adpellatione post loquitur. Ἀκτικὴν etiam diserte habet Parium marmor in.

3) Ven. et edd. ante Casaubonum τῦ Κραναῦ. Vulgatam inde lectionem praeter alios codices et ipsam nominis causam tuentur Pausan. 1, 2, 5. Apollodor. 3, 14, 5. Eustathius ad Dionys. v. 423. Iustinus 2, 6, 8. et alii.

rum, Odeo, porticu, quae Poecile ob varietatem dicebatur, et templis, quae in urbe sunt, et continent opera praeclarorum artificum.

§. 18.

Multoque etiam prolixior fieret sermo, si quis de primis Athenarum conditoribus examen iustitueret, facto a Cecrope initio. Non enim ab omnibus eadem traduntur; quod vel ipsa demonstrant nomina. Regionem quippe Acticam dicunt ab Actaeone: Atthidem et Atticam ab Atthide Cranai F. a quo et incolae Cranai:

Me-

Attica. κοι Μοψοπίαν δὲ ἀπὸ Μοψόπου, Ἰωνίαν δὲ ἀπὸ Ἴωνος τῦ Ξούθου· Ποσειδωνίαν δὲ καὶ Ἀθήνας ἀπὸ τῶν ἐπωνύμων θεῶν. Εἴρηται δ' [4] ὅτι κἀνταῦθα φασιν τὸ τῶν Πελασγῶν ἔθνος ἐπιδημῆσαν· καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [5] Πελαργοὶ προσηγορεύθησαν διὰ τὴν πλάνην.

§. 19.

Ὅσῳ δὲ πλέον ἐστὶ τὸ φιλότιμον περὶ τὰ ἔνδοξα καὶ πλείους οἱ λαλήσαντές τι περὶ αὐτῶν, τοσῷδε μείζων ὁ ἔλεγχος, ἐὰν μὴ κρατῇ τις τῆς ἱστορίας. Ὧν ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ποταμῶν [1] ὁ Καλλίμαχος γε-

4) Ven. Paris. Mosc. διότι, quam commutationem supra notavi. Cf. ad lib. 8. p. 370.

5) Bene habet, quod locus ille, ad quem nos reiicit Strabo [lib. 5. p. 221. f.] non intercidit, ex quo facile fuit nobis, hunc locum emendare et pro Πελασγοὶ [quod omnes edd. occupavit] veram lectionem videre, quae est πελαργοί. *Casaubonus.* De veritate huius emendationis dubitare non finit locus indicatus, etsi hic a libris minime adiuvatur. Videtur tamen hunc locum respexisse Eustathius ad Dionys. v. 347. Recepi igitur. Alias frigeat oratio.

1) Absque articulo dat Venet. Inconstantia librorum in his fatis est nota.

Mopsopiam a Mopsopo: Ioniam ab Ione Xuthi F. Posidoniam, id est Neptuniam, et Athenas quasi Minerviam, a diis tutelaribus nominisque auctoribus. Iam ante autem diximus, videri huc quoque suis migrationibus pervenisse Pelasgorum gentem, ac fuisse ab Atticis a vagando Pelargos denominatam.

§. 19.

Caeterum quanto maiore studio quis de rebus illustribus scribit, quantoque plures sunt, qui de iis disseruerunt, tanto maiori etiam est obnoxius reprehensioni, si historiam non teneat. Quale illud est, quod in congerie fluviorum Callimachus ri-

γελᾶν φησιν, εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθη- Attica.
ναίων παρθένους,

— [2] ἀφύσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο,

οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν. Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ πηγαὶ καθαραὶ καὶ ποτίμου ὕδατος, ὡς φασιν, ἐκτὸς τῶν [3] Διοχάρους καλουμένων πυλῶν, πλησίον τοῦ [4] Λυκείου· πρότερον δὲ καὶ κρήνη κατεσκεύασό τις πλησίον πολλὴ καὶ καλὴ ὕδατος· εἰ δὲ μὴ νῦν, τί ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ πάλαι πολὺ καὶ καθαρὸν ἦν, ὥστε καὶ [5] πότιμον εἶναι, μετέβαλε δὲ ὕστερον; Ἐν μὲν οὖν τοῖς καθ' ἕκαστα τοσούτοις οὖσιν, οὐκ ἐνδέχεται

[2] 2) Mosc. ἀφύσασθαι. Alii in aoristo consentiunt, quo et uti solet Homerus. Bentleius in fragmentis Callimachi p. 389. (ed. Ernesti) scripsit ἀφύσασθαι, uti est in Homero passim, uti Il. 16, 230. 23, 220. Amplexus sum Bentleii lectionem pro ἀφύσασθαι, quia τὸ υ geminatione illa neglecta ab ipso Homero Odyss. 9, 165. corripitur.

3) Vatic. Διαχόρους. Utra scriptura recte habeat, statui nequit. Quid plerique hic velint, patet.

4) Λυκίου per ι, ut antea, Paris.

5) Vitium edd. Aldi et Hopperi, ποταμὸν, sustulit Xylander, qui de eo in notis etiam monuit. Idem tamen adtraxit etiam Venet. qui et in sequ. habet μετέβαλον.

ridere se ait, si quis ausus fuisset scribere virgines Atheniensium

Eridani puros haurire liquores,

a quo etiam pecudes abstineant. Sane scaturigines aiunt esse purae et potabilis aquae prope Lyceum extra portam, quae Diocharis dicitur: olimque etiam fons constructus fuit in vicinia, bona aqua copiosus. Quod si aqua hodie non est pura, quis id miretur, olim ita fuisse puram, ut etiam potui esset, quae postmodo mutata sit? Singulis itaque, cum sint tam multa, immorari non licet: neque tamen ita silen-

Attica. χεται διατρίβειν, οὐ μὴν οὐδὲ σιγῇ παρελθεῖν, ὥστε μηδ' ἐν [6] κεφαλαίῳ μνησθῆναί τινων.

§. 20.

Τοσαῦτ' οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ [1] Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ [2] θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυωκαίδεκα πόλεις [3] συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, [4] Ἀφιδνα, (λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς Ἀφίδνας) Θόρικος, [5] Βραυ-

6) Sic codices et inde a Caſaubono editiones, cum antea legeretur κεφῷ.

1) Ald. Hopper. Φιλόχωρος, de quo vid. ad p. 392.

2) Moſc. parum ſibi conſtans hic habet θαλάσσης. Poſt idem δώδεκα pro δυωκαίδεκα.

3) Ante Caſaubonum συνοικῆσαι, nota confuſione. Etym. M. ſub v. Ἐπακρία χώρα ſcribit: συναγαγὼν κατοίκισεν εἰς — Et ſic de Theſeo Chronicon Parium ep. 21. Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνοίκισεν. Sed in re aperta, quid opus eſt explicatione? Hoc addi debet, in Vatic. eſſe συνοικιζεσθαι, quod locum in hoc nexu non habet.

4) Pariſ. Moſcov. Gem. Pletho per ι, uti editur lib. 8. p. 362. Contra vulgo per υ hic et ſupra p. 396. ubi cf. notata.

ſilentio omnia ſunt involvenda, ut non quorumdam fiat in tempore mentio.

§. 20.

His itaque id ſufficit adjeciſſe, quod narrat Philochorus. Cum Atticam Cares a mari, a terra Boeoti, quos vocabant Aones, popularentur, principem Cecropem in duodecim urbes multitudinem compoſuiſſe, quarum nomina ſunt Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelea, Eleuſis, Aphidna (plurali etiam numero Aphidnas dicunt) Thoricus, Brau-

[5]Βραυρών, Κύθηρος, [6]Σφηττός, [7]Κηφισία, [8]Φαληρός. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγε- Attica.

5) Exemplo Mosc. etsi parum sibi constitit, accentum devolvi in ultimam, uti lib. 8. p. 371. ubi vid. quae de eo dicta sunt. Ald. Hopper. Βρέβρων, quomodo idem nomen vitiatur lib. 8. c. 1.

6) Ald. Hopper. Σφητος, Xylander et reliqui Σφηττος. Simplici quidem τ conditor scribitur in Pausania 2, 30, 8. qualia supra lib. 8 p. 310. f. in nomine *Tenues* notavi. Cf. p. 437. f. At duplex ponit Stephanus. Certe urbis nomen hac forma non solum ab auctoribus, quos deinceps indicabo, frequentatur, sed et eadem adparet in inscriptione apud Sponium in Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 389. Cf. et Corsinus in Fastis Atticis T. 2. p. 244. Consentiunt etiam hic codices. Mosc. tamen translato accentu Σφηττὸς exhibet, cui parui aliorum auctorum auctoritate confirmatus. Ita enim Stephanus, Harpocration, Suidas, et hinc Σφηττόθεν, Σφηττοῖ apud Lysiam p. 593. Lipsi, Plutarch. in Theseo c. 13. et Stephanum. Tum vero ut Βραύρων et Βραυρών, conditor et urbs, accentu distinguuntur; ille Σφήττιος in Pausania c. l. Σφήττιος in Stephano.

7) Κηφισία legitur in Mosc. pro Κηφισσία, quod praeivit Xylander, ante quem editum erat Κηφισία. Φυλὴ Κηφισιὰς occurrit in Pausania 9, 34. f. etsi haec Orchomeni fuit in Boeotia. Sed omnino vage fluctuatur nominis scriptura. Κηφίσια et Κηφισσία, unde Κηφισιεὺς in Isaeo p. 125. et 138. Lipsi. unde tamen Harpocration h. v. refert Κηφισιάς. Prius probat inscriptio apud Gruterum p. 918. et Sponium p. 350. Cf. Corsinus in Fastis Att. Tom. 1. p. 232. c. l. Dedi igitur per σ simplex, etsi Κηφισσὸς fl. obstare videatur; cetera non adtigi.

8) Deest hoc nomen in Vatic. Moscov. Ven. et Gem. Plethone, qui etiam substituit Ἀθῆναι, forte ut sic componeret Scribonem cum Charace apud Stephanum s. v. Ἀθῆναι, qui undecim urbes, Theseo auctore Athenis additas, in unam coalisse scripserat. Cf. Meursius de fortuna Attica c 3. quem ad Stephanum p. 43. recte reddidit Berkelius. Meursius tamen in

Brauron, Cytherus, Sphettus, Cephisia, Phalerus. Has deinde duodecim urbes in unam contraxisse eam, quae

Attica. λέγεται [9] τὴν νῦν τὰς δώδεκα Θησεύς. Ἐβασιλεύοντο μὲν οὖν Ἀθηναῖοι πρότερον· εἶτ' εἰς δημοκρατίαν μετέστησαν· τυράννων δ' ἐπιθεμένων αὐτοῖς, Πεισιστράτου καὶ τῶν παίδων, ὕστερόν τε ὀλιγαρχίας γενομένης, τῆς τε τῶν τετρακοσίων καὶ τῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἐπέστησαν Λακεδαιμόνιοι, τούτους μὲν διεκρούσαντο ῥαδίως, ἐφύλαξαν δὲ τὴν δη-
p. 398. μοκρατίαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ γὰρ εἴ τι μικρὸν ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων παρελυπήθησαν, ὥςθ' ὑπακούειν αὐτῶν ἀναγκασθῆναι, τόν γε ὁλοσχερῆ τύπον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν διετήρουν. Ἔνιοι δέ φασι, καὶ βέλτιστα τότε αὐτοὺς πολιτεύσασθαι δεκαετῆ χρόνον, [10] ὃν ἦρχε Μακεδόνων

in Theſeo c. 17. pro ἐνδεκα Characis reponit δώδεκα. At Φαληρεὺς in ſuo codice legit Guarinus et agnoviſſe videntur Caſaubonn. et Pariſ. Forte tamen Φαληρέων legendum.

9) Vatic. Moſc. τὰς, hic ſupra etiam τήν. Gem. Pletho locum ita producit: Πάλιν ὕστερον τὰς δώδεκα εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὰς νῦν Ἀθήνας Θησεύς. Atque eiusmodi aliquid in aliis libris fuiſſe innuit dubia ſcriptura in Moſcov.

10) Caſaubonn. Vet. οὗ, Pariſ. ὧν.

etiamnum eſt, dicitur Theſeus. Principio regnum fuit Athenis: deinde in popularem reip. adminiſtrationem fuit mutatum: quam cum tyranni eſſent adorti Piſiſtratus cum filiis, pauloque poſt pauci ſummam rerum ſuis in manibus tenuiſſent, quales fuerunt cum ccce illi, tum xxx a Lacedaemoniis impoſiti tyranni, facile illorum iugum Athenienſes excuſſerunt, populareмque reip. ſtatum usque ad Romanorum dominationem retinuerunt. Etſi enim, non nihil a Macedonicis vexati regibus, parere iis ſunt coacti; integram tamen reip. formam eandem conſervarunt. Neque deſunt, qui affirment, nunquam melius fuiſſe Athenienſium gubernatam rempublicam, quam eo tempore, quo Ma-

cedo-

περὶ [11] Κάσσανδρος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ πρὸς μὲν τὰ Attica
ἄλλα δοκεῖ τυραννικώτερος γενέσθαι, πρὸς Ἀθη-
ναίους δὲ [12] ἠνγνωμόνησε λαβὼν ὑπήκοον τὴν πόλιν·
ἐπέτρεψε γὰρ [13] τῶν πολιτῶν Δημήτριον τὸν Φαληρέα,
τὸν Θεοφράστου τοῦ Φιλοσόφου γνώριμον, ὃς ὀ μόνον ὀ
κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπηνώρθωσε.
Δηλοῖ δὲ τὰ ὑπομνήματα, ἃ συνέγραψε περὶ τῆς πο-
λιτείας ταύτης ἐκεῖνος. Ἀλλ' οὕτως ὁ φθόνος ἴσχυσε,
καὶ ἡ πρὸς ὀλίγους ἀπέχθεια, ὥστε μετὰ τὴν Κασ-
σάνδρου τελευτὴν ἀναγκάσθη φυγεῖν εἰς Αἴγυ-
πτον· τὰς δ' εἰκόνας αὐτοῦ πλείους ἢ [14] τριακοσίας
κατέσπασαν οἱ ἐπαναστάντες, καὶ κατεχώνευσαν·

11) Moscov. hic et paullo post Κάσανδρος, ut Pausan. 5, 23. 2. Sic supra Lucullus simplici λ p. 381. a nonnullis scribi animadversum est.

12) Paris. Mosc. Ven. εὐγνωμόνησε, uti εὐάνδρει omnes lib. 7. p. 327. Alibi constantius νὺ in hac compositione produnt. Cf. lib. 8. p. 382. ubi νυτέρημα, p. 384. νυδεαίμησαν. Cf. quae de utriusque formae ratione observavit Fischerus ad Wellesi Grammat. Gr. T. 2. p. 295. Tum Paris. omnino sic: Ἀθηναίους (omisso πρὸς) δ' εὐγνώμόνησε. Sed et alibi noster in hoc nexu apostrophum negligit.

13) Moscov. τῷ πολιτῶν et post τῶν Θεοφράστου.

14) Casaubonn. Paris. Moscov. τριακοσίαν. Nempe si eiicitur ἡ. Sic Diodor. 1, 91. et alii.

cedonibus Cassander imperavit. Is enim, quanquam aliis in rebus videretur ad tyrannidem propensior, tamen Athenis in deditionem acceptis usus est humaniter, urbique civem praefecit Demetrium Phalereum, Theophrasti philosophi discipulum, qui non modo non destruxit, sed instauravit potius popularem reip. statum: quod eius de hoc reip. genere scripti commentarii declarant. Verum invidia, et contra paucorum dominatum susceptum odium tantum valuerunt, ut Cassandro mortuo fugere in Aegyptum fuerit coactus: statuasque eius amplius trecentis motu facto adversarii deiecerunt, conflaverunt que: addunt

Attica. [15]ἔνιοι δὲ προστιθέασιν, ὅτι καὶ εἰς ἀμιλίας. Ῥωμαῖοι δ' οὐκ παραλαβόντες αὐτοὺς δημοκρατουμένους, ἐφύλαξαν τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπιπεσὼν δ' ὁ Μιθριδατικὸς πόλεμος, τυράννους αὐτοῖς κατέστησεν, οὓς ὁ βασιλεὺς ἐβούλετο· τὸν δ' ἰσχύσαντα μάλιστα [16]τὸν Ἀριστίωνα, καὶ ταύτην βιασάμενον τὴν πόλιν, ἐκ πολιορκίας ἑλὼν Σύλλας, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμών, ἐκόλασε· [17]τῇ πόλει δὲ συγγνώμην ἔνειμε· καὶ μέχρι νῦν ἐν ἐλευθερίᾳ τέ ἐστι καὶ τιμῇ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.

§. 21.

Μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ Φαληρεῖς δῆμος ἐν τῇ [1]ἑφεξῆς παραλίᾳ· εἶθ' Ἁλιμούσιοι, [2]Λἰξωνεῖς, [3]Ἁλαιεῖς οἱ

15) Paris. Moscov. ἔνιοι δὲ καὶ, quod propter sequentia molestam habet appendicem.

16) Ad βιασάμενον deficit Venet.

17) Paris. Mosc. τῇ δὲ πόλει· forte melius. Post Paris. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Moscov. Venet. ante ἐλευθερίᾳ omittunt ἐν, nempe ut dativus in nominativum transeat.

1) Divise scribunt Ald. et Hopper.

2) Paris. Ἐξωνεῖς, sed Al superscripto, quod recte habet. Guarinus *Exonii*.

3) Lego ἔνθα Ἁλαιεῖς [pro Ἁλιεῖς] οἱ Αἰξωνικοί. Puto enim

sunt quidam, conflationem in matulas factam. Sed Romani cum eos recepissent populari reip. forma utentes, libertatem ipsis suam legesque incolumes conservarunt. Bello deinde Mithridatico ingruente, iis sub tyrannis coacti fuerunt esse, quos vellet rex. Quorum potentissimum Aristionem, et vi plenter urbi imperantem Sylla Romanorum dux, urbe expugnata, supplicio affecit, urbique veniam dedit: quae hodieque libertate fruitur, et apud Romanos est in honore.

§. 21.

Post Piraeeum Phalerenses sunt curia in proxime sequente ora; inde Halimusii, Aexonenses, Halaeenses Aexonici,

οἱ Λιξωνικοὶ, Ἀναγυράσιοι· [4] εἶτα Θορεῖς, [5] Λαμπ- Attica.

 πρεῖς,

deeſſe ἥθα vel ἡ et Ἁλαιεῖς legendum, non Ἁλιεῖς. Fuere enim duo loca, ſive duo δῆμοι in Attica Ἅλαι appellati, et epithetis diſtingui ſoliti, ita ut aliae eſſent Ἅλαι Λιξωνίδες, aliae Ἅλαι Ἀραφηνίδες. Priorum igitur incolas intelligit Strabo, Ἁλαιεῖς appellans Λιξωνικούς. — Apud Scholiaſtem Callimachi (in Dian. v. 173.) male Ἁλαὶ Ζωνίδες pro al Λιξωνίδες. *Caſaubonus.* Ἥθα vel ἡ poteſt abeſſe, cum nec ſenſus requirat, et codices renuant. Bene autem vitium in Ἁλαιεῖς ſubeſſe vidit, etſi Ἁλιεῖς etiam habet Suidas ſ. v. Ἀζηνιεύς. Guarinus vertit *Halienſes ſive piſcatores.* Ita tamen illud Caſaubonus ſuſtulit, ut levis macula adhaerere videatur. Ἁλαιεῖς quidem legitur in Stephano, cui et unice in ſtabilienda hac forma confidit Meurſius de populis Att. h. v. nec aliter commemorat Corſinus in Faſtis Att. Tom. 1. p. 224. emendatque Vindingius in Hellene p. 231. (Vol. 11. theſ. Gronov.) At manifeſto ex ſubiectis Λυκαιεῖς et Κηφισιεῖς adparet, quid voluerit, certe debuerit, Stephanus. Igitur Ἁλαιεῖς potius reponendum eſt, uti vere non ſolum legitur in Demoſthene contra Eubulidem p. 1310. (Lipſ.), ſed et in lapide apud Sponium T. 2. p. 332. c. l. Cf. etiam Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. a quo adſtruitur Ἁλαιεύς. Hinc ab Halis Boeotiae Halaeas dici infra p. 405. notat Strabo apud Geniſt. Plethonem. Quod addit Caſaubonus de corruptione alterius vocis in ſcholiis Callimachi, ſimile exemplum ſubminiſtrat Pollux Onom. lib. 6. c. 10. in τριήρεσι Ἰωνικαῖς, de quo in ſubplementis Meurſius ad librum de popul. Att. p. 689. (Vol. 4. theſ. Gron.)

4) Moſc. ἐρεῖς. Caſaubonus et Meurſius de populis Atticae p. 37. ſ. v. Θορικοὶ emendabant εἶτα Θορεῖς, quos egregie adiuvat Gem. Pletho; quare recepi pro εἶθ' Ἠγεῖς. Confirmat Stephanus et ipſe Strabo in ſequ.

5) Caſaubonn. (quod male omiſit notare ed. Amſtelod.) Moſcov. Λαμπρεῖς pro evulgato Λαμπτρεῖς, quod *Lampyrei* vertit Guarinus. Meurſius de pop. Att. p. 69. ſ. v. Λαμπρὰ corrigit Λαμπρεῖς, ab etymo. Nec aliter legitur in auctoribus, (Λαμπρεῖς et Λαμπρεῖς) quos excitavit Meurſius. Accedit iis inſcriptio apud Sponium in libro Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 307.

nici, Anagyraſii; tum Thorenſes, Lamprenſes, Aegilienſes,

Attica. πρεῖς, [6] Αἰγιλιεῖς, [7] Ἀναφλύστιοι, [8] Ἀζηνιεῖς· ἔστι μὲν οἱ μέχρι τῆς ἄκρας τῆς Σουνίου. Μεταξὺ δὲ τῶν λεχθέντων δήμων [9] μικρὰ ἄκρα πρώτη μετὰ τοὺς Αἰξω-

p. 307. in qua ſic plus ſemel legitur. Λαμπρεῖς etiam volebat Vindingius in Hellene p. 237. (Vol. II. theſ. Gron.) Parui. Deliberandum tamen putat Heringa obſervatt. c. 4. p. 36. an non Λαμπτρεῖς praeferendum ſit ex Sponii inſcrr. p. 356. qui ad alium pagum, auctoribus ignoratum, pertinent.

6) Αἰγινῆς, quod editiones tenent, corruptum etiam cenſet Meurſius de pagis Atticis p. 5. in voce Αἰγιλία et in reliqua Attica c. 1. p. 4. emendatque Αἰγιλιεῖς ex Harpocratione, Suida et Stephano, in quo tamen male ſcribitur Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιλία deſcendere nequit, ut iam monuit Berkelius p. 52. Et ſic Αἰγιλιεύς legitur apud Demoſth. in Neaer. p. 1362. Lipſ. etſi alibi et in aliis diverſe ſcribitur, nusquam tamen Αἰγινεῖς, et quod Αἰγινεύς ex Strabone refert Stephanus ſ. v. Αἴγινα, corruptum ſpirat codicem; certe ad hunc demum revocari nequit. Tum vero errat Berkelius, qui in Strabone, qualem ille habuit, Αἰγινεύς occurrere negat, in hoc quidem recte, quod de Aeginetis id male contendit Stephanus, niſi in deperditis partibus illud gentile fuit. Cf. Corſinus in Faſtis Att. Tom. I. p. 223. et, qui Αἰγιλιεῖς etiam probat, Vinding. p. 231. c. l. Ita vero audacter quidem, non tamen temere pro Αἰγινῆς repoſui Αἰγιλιεῖς. Aliunde enim hic, cum codices deformata vitiis nomina obtrudant, auxilium petendum eſt.

7) Deeſt in Gem. Plethone.

8) Pro Ἀζηνιεῖς [ita editiones] ſcribo Ἀζηνιεῖε. Nam δῆμος Ἀζηνία teſtibus Heſychio, Harpocratione et Suida. *Caſaubonus.* Ita etiam emendat Vindingius in Hellene p. 231. Cf. Corſinus in Faſtis Att. p. 223. c. l. Ita vero Aeſchines in Cteſiphont. p. 532. Lipſ. et, quod potius eſt, lapis apud Sponium p. 306. ſq. c. l. aliquoties.

9) Μικρὰ deeſt in Vatic. Ven. et Gem. Plethone. Pro ea et proxima voce in Pariſ. et Moſcov. tantum comparet in ſpatio vacuo ſubiecto.

ſes, Anaphlyſtii, Azenienſes; atque hi quidem pagos longum eſt promontorium. Inter dictos promontorium · primum poſt

Aexo-

Αἰξωνέας, Ζωστήρ· εἶτ' ἄλλη μετὰ [10]Θορείας, [11]Ἀστυ- Attica.
πάλαια, ὧν τῆς μὲν πρόκειται νῆσος [12]Φάβρα, τῆς
δὲ [13]Ἐλεθῦσσα· καὶ μετὰ τοὺς Αἰξωνέας [14]δ' ἐστὶν
Ὑδρεῦσσα· περὶ δὲ Ἀνάφλυστόν ἐστι καὶ τὸ [15]Πα-
νεῖον, καὶ τὸ τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερόν, εἰς ὃν
τόπον ἐκκυμανθῆναι τὰ τελευταῖα τὰ ἐκ τῆς περὶ

10) Xylander, quia nulla horum praeceſſerit mentio, coniicit Ὠρείας, de quo antea dictum eſt. Equidem hic malim Θορικὸς, cum vix uſitatam contractionem Strabo neglexiſſe videatur; Θορεῖς autem longius abſit quam Θορικός. Ita vero promiſcue locorum et incolarum nomina coniungit. In Pariſ. eriam τὸ e ſupra eſt poſitum.

11) Male per ε pro αι Aldus et Hopperus.

12) Ita Pariſ. Moſc. Vatic. Medic. Gem. Pletho pro Φάῤῥα, quod praeivit Aldus. Guarinus etiam vertit: *Fabia*. Eadem Heſychio vocatur Φαβρὶς, quae cum proxime inter ſe conſentiant, Mſtorum lectionem reiicere nolui. Sic ex pronunciationis ſimili ſono υ et β alibi etiam commiſcentur, uti in Καλαυρία et Καλαβρία paſſim obſervatur, de quo dictum eſt ad lib. 8. p. 374.

13) Ex Moſc. recepi pro Ἐλεῦσα, uti poſt Ὑδρεῦσσα. Ita Moſcov. repetit lib. 14. p. 651. Promiſcuo uſu haec in auctoribus frequentari, multis exemplis conſtat.

14) In Ven. abeſt δ' ἐστὶν, poſterius in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

15) Pariſ. Moſc. Πάνιον. Sic Ἀσκλήπιον, Λάνιον (vid. ſupra ad §. 17. et 19.) et alia, de quorum variata forma multa congegit Fiſcherus ad Welleri Grammat. Gr. T. 1. p. 285. ſq. Praecedens καὶ inſeruit Caſaubonus adnuentibus libris.

Aexonenſes Zoſter: deinde aliud poſt Thoreas Aſtypalaea. Inſulae ante alteram Phabra, ante alteram Eleuſſa, et ante Aexonenſes Hydruſſa: ad Anaphlyſtum autem eſt Paneum (Panis ſacellum) et aedes Coliadis Veneris: in quem locum electas fluctibus aiunt ultimas naufragii tabulas, quod Perſae navali

ad

Attica. Σαλαμῖνα ναυμαχίας τῆς [16]Περσικῆς ναυάγια φασὶ περὶ ὧν καὶ τὸν Ἀπόλλω προειπεῖν·

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι [17]φρίξουσι.

Πρόκειται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων [18]Βέλβινα νῆσος, ὑπὸ πολὺ ἄπωθεν· καὶ ὁ [19]Πατρόκλου χάραξ· ἔρημοι δ' αἱ πλεῖσαι τούτων.

§. 22.

16) Gem. Pletho Περσικῆς.

17) Ita omnes libri hic et in Herodoto 8, 96. qui idem adfert vaticinium. Nec aliter Euſtathius ad Homer. Il. 2, 556. p. m. 215. tantum quod ultima verba inverſo ordine ponuntur. At Kuhnius ad Pauſan. 1, 1. p. 4. emendat φευξεῖσι, ut ſenſus inde exſiſtat hic: Tanta erit copia remorum mulieribus, quae circa promontorium Coliadis habitant. ut illis uſurae ſint tamquam frictoriis vel φευγέτροις. Quare et ita melius verti poſſe putat: *Colias appulſis torrebit femina remis.* Lepida ſane et arguta emendatio, de qua cf Weſſeling et Valckenar. ad Herodor. c. l. Vulgatam tamen lectionem cum Mss. retinui et ad trepidationem femineam refero, etſi paullum id languere non diffiteor.

18) Venet. Βλεβινα. Poſt Ald. ἄνωθεν, quod alibi ſolent etiam codices. V. ad p. 406.

19) Πρόκλω edd. omnes cum Guarino. Sed Mss. Caſaubonn. Pariſ. Moſcov Vatic. Gem. Pletho Πατρόκλου, quod et probat unice Meurſius de populis Att. p. 110. h. v. cui et recte adſenſi ſunt Kuhn. ad Pauſan. in. Holſten. ad Stephan. p. 247. et Politus ad Euſtathium in Dionyſ. cap. 8. p. 141. Nempe huius lectionis veritas ex Stephani Lexico evincitur. Nominis cauſam dabit Pauſanias c. l. Sic contra in hac nomine faciunt libri Thucyd. 3, 90. et alibi. Sed vid. ad lib. 8. p. 364.

ad Saliminem pugna fecerunt: et Apollinem de ea re ſic fuiſſe vaticinatum:

Colias horrebit viſis muliercula remis.

Ante haec loca non procul a continente remota iacet Belbina inſula, et Patrocli vallum; quorum quidem pleraque deſerta iacent.

§. 22.

§. 22. Attica.

Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον· εἶτα Θόρικος, εἶτα Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες Ποτάμιοι· εἶτα [2]Πρασία, [3]Στιρία, [4]Βραυρών, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος [5]ἱερὸν . . . . . νιδες, p. 399.

1) Gem. Pletho Σούνιον. Illud recte habet. V. Meurſius de pop. Att. h. v.

2) Moſcov. Πρασσία. Meurſius p. 108. c. l. emendat Πρασιαί, cum ita proferant alii, veluti Stephanus h. v. Liv. 31, 45, 9. Pauſan. 1, 31, 2. et plures. Reliqui tamen Πρασία, quia multa nomina in α et αι promiſcue exeunt.

3) Ita recte cum libris dedit Caſaubonus, ante quem exſtabat Στειρία, uti et legit Guarinus. Probant hanc formam alii etiam auctores, quos produxit Meurſius c. l. ſub h. v. et inſcriptio apud Sponium in voyage d'Italie — T. 2. p. 386. in qua cernitur Στειριεῖς.

4) Mutata accentus ſede poſui et hic Βραυρών, uti ſupra volebat Caſaubonus lib. 8. p. 371.

5) Poſt ἱερὸν deſunt ad εἶτα in Ven. et Gemiſto Plethone, ad νιδες in Pariſ. et Moſcov. quam lacunam ita ſarcit Caſaubonus: ἱερὸν καὶ Ἅλαι αἱ Ἀραφηνίδες, ὅτι τὸ, uti et antea inſigni felicitate Xylandrum tentaſſe praedicat. Quibus quidem fides adſtruitur ex Dianae Tauricae mentione ſubiecta, quam Halis illis cultam fuiſſe declarant Callimachus in Dian. v. 173. et Euripides in Iphigen. in Taur. v. 1451. ad quem Xylandri eam emendationem recte etiam laudat Barneſius. Nempe cum duae eſſent Halae, Αἰξωνίδες et Ἀραφηνίδες, nunc has illis ſubiicit. Excepit iſta in verſione Penzelius. Equidem tantum notanda putavi.

§. 22.

Ubi promontorium circumflexeris, quod ad Sunium eſt, offertur Sunium memorabilis pagus ſive curia, tum Thoricius: inde Potamus pagus, cuius curiales Potamii. Sequuntur Praſia, Stiria, Brauron, ubi Dianae Brauroniae templum eſt . . . . . nides, ubi

Attica. ὅπου τὸ τῆς [6]Ταυροπόλου· εἶτα [7]Μυρρινοῦς, Προβάλινθος, Μαραθών, [8] ὅπου Μιλτιάδης τὰς μετὰ Δάτιος τοῦ Πέρσου δυνάμεις ἄρδην διέφθειρεν, οὐ περιμείνας ὑστερίζοντας Λακεδαιμονίους διὰ τὴν πανσέληνον. Ἐνταῦθα μεμυθεύκασι καὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα [9] Ῥαμνοῦς, [10] ὅπου τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα [11] Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐντεῦθα

6) Haec ſequentibus nullo relicto ſpatio vacuo proxime adnectunt Pariſ. et Moſc. quorum exemplum imitatus lacunae ſigna inter Ταυροπόλου et εἶτα Μυρρινοῦς in editionibus adpoſita abieci. Bene enim cum prioribus illa cohaerent, et, ſi ad Ἀρτέμιδος ἱερὸν referas, integram ſententiam conficiunt.

7) Varie Pariſ. Moſc. Guarinus Μυρρινοῦσα. At recte habet vulgata, uti docent aliorum auctorum loca et caſus obliqui, Μυρρινοῦντος, Μυρρινοῦντι.

8) Gem. Pletho ὅτε Ἀθηναῖοι, omiſſis poſtea verbis ὃ περιμείνας ad πανσέληνον.

9) Sic dedi pro Ῥαμνούς. Notum. Antea eodem modo Μυρρινοῦς, et ſupra p. 396. id ipſum nomen Ῥαμνοῦς.

10) Ex Gem. Plethone inſerui ὅπου, quod elapſum eſt in ceteris libris.

11) Pſaphin hanc non reperio. Non ideo tamen quidquam cenſeo mutandum. Verumtamen fuit, cum putarem legendum: εἶτα ψαύει ἡ τῶν — qua voce alibi utitur. *Caſaubonus.* Hanc emendationem ferri non poſſe, recte cenſet Salmaſius apud Berkelium in Stephan. p. 765. Ipſe emendat Ψωφὶς, uti Pinedo ad Stephan. p. 729. et Holſten. p. 361. reiecta

ubi Tauricae; tum Myrrhinus, Probalinthus, Marathon. Hic Miltiades Datis Perſae copias internecione delevit, non exſpectatis Lacedaemoniis, ob plenilunii obſervationem adventum differentibus. Ibidem fabulantur fuiſſe taurum Marathonium, quem Theſeus interfecit. Marathonem ſubſequitur Tricorythus; inde Rhamnus, ubi Nemeſis templum habet: poſt Pſaphis Oropiorum, cin-

ca

ταῦθα δέ που καὶ τὸ [12]Ἀμφιαράειόν ἐστι τετμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὡς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο μαγεῖσα Θηβαία κόνις,
Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ [13]τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ὠρωπὸς δ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ γεγένηται [14]πολλάκις· ἴδρυται γὰρ ἐν μεθορίῳ τῆς τε Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιω-

Attica.

rejecta item Casauboni emendatione, et olim Ortelius in Thes. Geogr. s. v. *Psaphis*. At in agro Oropiorum vix locum habet Stephani Psophis, urbs Achaiae. Aliam rationem iniit Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2, p. 534. Nempe cum paullo inferius p. 404. in. noster ad Graeam, non ad Psaphin fanum Amphiarai ponat, legendum ille suspicatur: Δαφνὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων, qui locus ita vocatus sit παρὰ τῶν δαφνῶν, ut alia eiusmodi. Argumentum petit ex Dicaearcho p. 11. (Hudf.), qui viam ad Oropum διὰ Δαφνίδος (ita enim emendat pro δαφνιδῶν) et Ἀμφιαράου Διὸς ἱεροῦ profert. Contra tamen Vossius ad Melam 2, 3, 92. emendat ibi διὰ δαφνοειδῶν et Salmasius ad Solin. cap. 13. s. 7. p. m. 103. διὰ Ψαφίδος. At uti incertum hoc est et imbecillum subsidium a Polito arcessitum, ita nec opus esse emendatione evincit lapis tredecim tribuum inscriptione in Sponii itin. T. 2, p. 291. ubi hic pagus diserte commemoratur et Acantidae adscribitur. Quod cum ignorassent Casaubonus et Meursius, ille lectionem vulgatam sollicitavit, hic plane in libro de pagis Atticae nomen praeteriit. At in pagis recte recensuit Corsinus in Fastis Att. T. 1. p. 247.

12) Paris. Mosc. Ἀμφιάρειον.

13) Moscov. τετρεφίστῳ. Utraque vox obscura, quarum prior ad τέτρωρος spectat, et reddita est a Brunckio.

14) Gem. Plethon habet πόλις pro πολλάκις.

ea quem locum oraculum fuit Amphiarai, olim cultum: ubi fugientem Amphiaraum, ut ait Sophocles,

Thebanus hausit pulvis hiatu praepete,
Arma et quadrigas absorbens simul et virum.

Oropus saepe in controversiam venit: sita est enim urbs in confinio Atticae et Boeo-

Attica. Βοιωτίας. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης, πρὸ μὲν τοῦ [15]Θορίκιος καὶ τοῦ Σουνίου, νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμήκης ὅσον ἑξήκοντα [16]σταδίους τὸ μῆκος· ἧς φασι μεμνῆσθαι τὸν ποιητὴν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην·

Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ [17]ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν [18]Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

Ταύτην

15) Quod ſcriptum erat Θυρίου, nemo eſt tam ſimplex, ne dicam imperitus, quin videat eſſe legendum Θορίκιος. Id et ſuperioribus Strabonis verbis vel caeco manifeſtum eſt. *Caſaubonus.* Propius ad veram hanc lectionem accedunt Vatic. et Ven. in quibus legitur Θορίου; reliqui cum edd. et Guarino habent Θυρίου. Indubia eſt illa Caſauboni emendatio. Ceterum verba πρὸ μὲν τοῦ — Σουνίου deſunt in Gem Plethone

16) Moſc. Venet. Gem. Pletho ταδίους. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 535. p. m. 211. repetit hinc τάδιος, ſed idem ad Il. 3, 445. p. m. 329. ταδίους, promiſcuo etiam apud Strabonem uſu. Utriusque autem ſtructurae exempla, utra vera ſit ſcriptura, dubium reddunt.

17) Deſunt haec in Ven. ad νέεσσι, qui ſubſtituit ἕως τοῦ. Tum omiſit idem in ſequ. φιλότητι καὶ εὐνῇ. Poſteriora item deſiderantur in Pariſ. et Moſcov. ut antea ἔπλεον, quod et neglexit Aldus. Epitome tantum ultimum verſum refert, ſed integrum.

18) Sic dedi reiecto accentu pro κρανάῃ, cum aperte Strabo κύριον ὄνομα in hoc agnoſcat, etſi in Homero olim dubitatum eſſe ex Euſtathio diſcitur. Monuerat de hac accentus ſede Berkelius ad Stephan. p. 475. nec aliter hodie libri Homerici oſtendunt.

Boeotiae. Ante oram hanc et Thoricum ac Sunium iacet inſula Helena, aſpera et deſerta, in longum porrecta ſpatio circiter LX ſtadiorum. Hius aiunt meminiſſe Homerum in his Alexandri ad Helenam verbis,

Nec cum te primum abripeam Lacedaemone amoena,
Navibus impoſitam vexi per caerula Ponti,
Inſula et in Cranae mihi gaudia prima dediſti.

Cra-

Ταύτην γὰρ λέγει Κρανάην τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην ἡ Εὔβοια πρόκειται τῆς ἐξῆς παραλίας, ὁμοίως στενὴ καὶ μακρὰ, καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, καθάπερ ἡ Ἑλένη. [19]Ἔστι δὲ ἀπὸ [19]Σουνίου πρὸς τὸ νότιον τῆς Εὐβοίας ἄκρον, ὃ καλοῦσι Λευκὴν ἀκτὴν, σταδίων τριακοσίων πλῦς· [20]ἀλλὰ περὶ Εὐβοίας μὲν εἰρήσεται ὕστερον. Τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ δήμους τῆς Ἀττικῆς μακρὸν εἰπεῖν διὰ τὸ πλῆθος. Attica.

§. 23.

Τῶν δ' ὀρῶν, [1]ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστά ἐστιν, ὅ, τε Ὑμηττὸς, καὶ [2]Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς, ἔτι δὲ Πάρνης

19) Paris. Mosc. praeponunt τῦ.

20) Desunt haec ad ὕστερον in Ven. a μὲν in Paris. et Mosc. In hoc recentior manus relictum spatium subpleverat: μετ' ὀλίγον λέξομεν.

1) Vatic. Paris. Mosc. τὰ μὲν ὄν.

2) Paris. Mosc. simplici σ efferunt, ut Sextus Empiricus 1, 12. Reliqui cum epitome, Guarino et edd. duplici. Consentiunt auctores fere omnes. Post Aldus Λυκαμβηττὸς, idem et Hopper. Κορυδαλὸς, quod propter superiora p. 395. praetuli, pro Κορυδαλλὸς.

Cranaam enim, id est asperam, appellari, quae a concubitu eorum deinde sit Helena dicta. Post Helenam reliquo litori Atticae obiecta est Euboea, itidem arcta et in longum iuxta continentem porrecta, ut et Helena. A Sunio ad australem Euboeae promontorium, quod Albam actam (Leucen acten) appellant, navigatio est stadiorum ccc. Sed de Euboea postea dicetur. Caeterum mediterraneos pagos sive oppida Atticae, ob eorum multitudinem longum fuerit recensere.

§. 23.

Montes, quorum nomina maxime sunt nobilia, sunt Hymettus, Brilessus, Lycabettus,

Attica. Πάρνης καὶ Κορυδαλός. Μαρμάρου δ' ἐγγὺς τῆς τε [3]Ὑμηττίας καὶ τῆς [4]Πεντελικῆς πάλλιστα μέταλλα πλησίον τῆς πόλεως· ὁ δ' Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Τὰ δ' [5]ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει· καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν [6]ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες, εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον, τῶν ἀρχαίων ἀπείρως καμινευόντων. Τῷ

3) Ita, per ι, Paris. Mosc. uti solent auctores. Rarius enim, veluti in Geopon. 15, 7. et forte scribendi vitio per ει, uti hic antea, reperitur. V. Meursius de populis Atticae h. v.

4) Vatic. Paris. Moscov. ἑλίκης. Ald. Hopper. ἑλικῆς, nec aliter Guarinus, *Helice*. Xylander bene restituit Πεντελικῆς, quod et alii codices probasse videntur. Certe Helice ineptam hic occupet sedem. Movit prior pars librarios, ut amputarent.

5) Paris. per ι, uti paullo post Moscov. et alibi plures praeferunt libri et scripti et editi. Sic libri 3. p. 148. Doctorum etiam virorum sententiae in diversas partes abeunt, multique adeo promiscue dici utrumque posse contendunt. Longa est de his disputatio Dorvillii ad Charitoh. 1, 7. p. 83. sqq. cum qua conferri possunt a Fischero ad Welleri Grammat. Gr. P. 1. p. 285. sq. de his verbis collecta, et de nostro Zeune ad Xenoph. Memor. 2, 5, 2. Retinui ἀργυρεῖα, mutato tantum accentu, quo ab ἀργύριον etiam differt, et alibi in edd. Casaubonianis distinguitur. Vulgo enim hic ἀργύρια.

6) Mosc. invita etymologia per ω. Idem post habet σκωρίαν, et cum Paris. ἀναχωρεύοντες.

bettus, Parnes, Corydalus. Prope urbem marmor Hymettium pulcerrimum effoditur, ut et Pentelicum; quin et optimum mel fit in Hymetto. Sectiones argentariae in Attica initio fuerunt uberes, nunc defecerunt. Sane operarii, cum metalla maligne labori responderent, excrementa vetera et scoriam recoquentes, adhuc inde eliquatum argentum invenerunt, cum veteres imperite fornacibus metalla excoxissent.

Cum

Τῆ δὲ μέλιτος ἀρίστου [7]ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ, πολὺ [8]βέλτιστόν φασι τὸ ἐν τοῖς ἀργυρείοις, ὃ καὶ ἀκάπνιστον καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς σκευασίας. Attica. p. 400.

§. 24.

Ποταμοὶ δ' εἰσὶν, ὁ μὲν [1]Κηφισσὸς ἐκ [2]Τρινεμιῶν τὰς ἀρχὰς ἔχων, ῥέων δὲ διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα καὶ οἱ Γεφυρισμοὶ, διὰ δὲ τῶν σκελῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἄστεως εἰς τὸν Πειραιᾶ καθηκόντων, ἐκδίδωσιν εἰς τὸ Φαληρικὸν, χειμαῤῥώδης τὸ πλέον, θέρους δὲ μειοῦται τελέως. [3]Ἔστι δὲ τοιοῦτος.

7) Mosc. τῶν πάντων ὄντος.

8) Paris. βέλτιον. Utriusque formae in hoc nexu exstant exempla.

1) Venet. Κηφισσὸν, Mosc. Κηφισός.

2) Moscov. Τρινεμίων. Casaubonus malit Τρινεμιῶν vel Τρινεμίδων, quia Τρινεμεῖς vocetur ὁ δῆμος τῆς Κεκροπίδος apud Stephanum. Posterius hinc sine discrepantiae notatione refert Meursius de popul. Att. h. v. Cum Stephanus, aliunde enim non liquet, aliquoties hoc nomen eiusque derivata sine ι repetat, videtur utique eius exemplum esse sequendum. Post Πειραιᾶ vitiose ed. Amstel.

3) Venet. Mosc. cum Aldo et Hoppero Ἔστι, quam commutationem utriusque vocis iam supra notavi l. 7. p. 309. et lib. 8. p. 364. Hic in utramque partem disceptari possit. Post eosdem codices eum Paris. Gem. Plethone et Casaubonn. μᾶλλον, in quo ambiguus etiam delectus obversetur. Edd. omnes μάλιστα.

Cum autem inter omnia mellis genera optimum sit Atticum, multo omnibus praestare aiunt id, quod in fecturis argentariis reperitur, et acapnistos dicitur, quia citra fumum conficitur.

§. 24.

Quod ad flumina Atticae pertinet, Cephissus apud Trinemios ortus, per planitiem defluit, ubi est Gephyra, et Gephyrismi, qui vocantur, lapsusque per longos muros, qui ab astu ad Piraeeum ducti sunt, in Phalerico litore mari miscetur, torrentis plerumque in morem fluens, aestate etiam omnino deficiens. Talis maxime est etiam Ilissus

Attica. τος μάλιστα ὁ Ἰλισσὸς, ἐκ θατέρου μέρους τῆ ἄσεως ῥέων εἰς τὴν αὐτὴν παραλίαν, ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς [4] Ἄγρας καὶ τοῦ [5] Λυκείου μερῶν, καὶ τῆς πηγῆς, ἣν ὑμνηκεν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων· περὶ μὲν τῆς Ἀττικῆς ταῦτα.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Boeotia. Ἑξῆς δ' ἐστὶν ἡ Βοιωτία· [1] περὶ ἧς λέγοντα καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν ἀναμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τῆ σαφῆς χάριν, ὧν εἴπομεν [2] πρότερον. Λέγωμεν δὲ τὴν

4) Casaubonn. Gem. Pletho Ἀγρίας. At cum Pausanias 1, 19, 7. Ἄγρας vocet, numero quidem plurali, quae duplex forma in multis valet, nihil mutandum. Idem c. l. Ἐλισσὸς scribit contra atque hic omnes codices volunt. Sed et Ἰλισσὸς legitur in Polyaeno 5, 17, 1. De Ἄγρα et Ἄγρα addo Stephanum.

5) Paris. Λυκίου, ut alibi solet.

1) Desunt haec ad ἡ Βοιωτία in Gem. Plethone.

2) Venet. verba haec πρότερον — Δευτέρα δ' ἐστὶν omisit, et antea καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν, pro quibus substituit unam particulam ὅτι, ut ea hinc loci species prodeat: περὶ ἧς λέγοντα ἀνάμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τῆ σαφῆς χάριν, ὧν εἴπομεν πρότερον, ὅτι ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τετάμενη et cet. Loco verborum

Ilissus ab altera urbis parte ad idem delabens litus, ortus ex locis supra Agram et Lyceum sitis fontemque in Phaedro a Platone celebratum. Atque haec quidem de Attica.

CAP. II.

§. 1.

Sequitur ordine Boeotia: de qua dicturum necesse est perspicuitatis gratia etiam contiguas gentes recensere: ut ante monuimus. Sic igitur describamus. Ora maritima a Su-

τὴν ἀπὸ Σουνίου παραλίαν μέχρι [3]Θεσσαλονίκης Boeotia.
ἐπὶ τὰς ἄρκτους τετάσθαι, μικρὸν ἐκκλίνουσαν [4]τὴν
ὑπερανέχουσαν θάλασσαν πρὸς ἕω· τὰ δ' [5]ὑπερ-
κείμενα πρὸς δύσιν, ὡς ἂν ταινίας τινὰς, διὰ τῆς
χώρας ἑκάστης τεταμένας παραλλήλους. [6]Ὧν πρώτη
ἐστὶν ἡ [7]ἀπὸ Μεγαρίδος, ὡς ἂν ταινία τις· τὸ μὲν
ἑωθινὸν μέρος ταινιοῦσα τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Ὠρω-
ποῦ καὶ τῆς ταύτῃ παραλίας, τὸ δ' ἑσπέριον, τόν τε
ἰσθμὸν, καὶ τὴν Ἀλκυονίδα θάλατταν, τὴν κατὰ
Πηγὰς

borum πρότερον. Λέγεμεν Paris. habet tantum ἐν, et pro λέγομεν Mosc. εἰς. Casaubonus, cum Strabo superius propositam descriptionem hic repetat, nisi ab otiosa manu obtrusa est, pro λέγωμεν mavult ἐλίγομεν, ita quidem aptius

3) Mosc. more solito Θετταλονίκης, etsi parum constanter in hoc agunt libri etiam alii. Male autem ed. Amstel. cum Casaub. altera Θεσσαλονικῆς.

4) Paris. Moscuv. ἔχουσαν τὴν θάλασσαν.

5) Remansit ex hoc vocabulo ὑπὲρ in Paris et Mosc. reliquam partem hiatus absorpsit. Pro ταινίας Mosc. male τενίας.

6) In his, praeter ea, quae ab editionibus deesse designantur, interciderunt etiam in Paris. et Mosc verba ἀπὸ Μεγαρίδος, μέρος ταινιοῦσα, τῆς ταύτῃ παραλίας, Ἀλκυονίδα, θάλατταν τήν. Tantum in alterutro vocula modo una, modo altera, plus minusve desideratur.

7) Casaubonn. περὶ Μεγαρίδος.

a Sunio Thessalonicam usque extendi versus septentrionem, cum quidem parumper declinet a mari, quod versus orientem excedit: ita ut, quae ad occasum vergunt, quasi fasciae quaedam sint: aequalibus undique intervallis per singulas regiones protractae. Harum prima est ea, quae a Megaride fasciae in morem parte orientem spectante subducit oram maritimam a Sunio usque ad Oropum et litus vicinum: parte occidua isthmum, et mare Alcyonium, quod est apud

Boeotia. Πηγὰς [8] μέχρι τῶν . . . . . τῶν περὶ Κρέουσαν· [9] τὰ δὲ λοιπὰ . . . . . μέχρι τῦ ἰσθμοῦ παραλίαν καὶ τὴν ὡς [10] ἄν . . . . ὀρεινὴν, τὴν διείργουσαν ἀπὸ τῆς . . . . Δευτέρα δ' ἐστὶν ἡ Βοιωτία, ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τεταμένη ταινία τις ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν θαλάσσης ἐπὶ θάλατταν τὴν κατὰ τὸν [11] Κρισσαῖον κόλπον, ἰσομήκης πως τῇ Ἀττικῇ, ἢ καὶ ἐλάττων κατὰ

8) Etsi hic iidem codices spatium obiiciunt vacuum, nihil tamen abesse existimat Casaubonus, sed legendum: μέχρι τῶν περὶ Κρέουσαν, aut certe τῶν περὶ Κρέουσαν τόπων. Nec in Vatic. spatium vacuum relictum fuisse videtur, quia id demum post τὰ δὲ λοιπὰ indicatur. Post Paris. Mosc. Κρέουσαν, sed iidem p. 409. cum aliis etiam Κρέουσαν.

9) Expleto vacuo spatio Casaubonus sic legit: τὰ δὲ λοιπὰ τὴν μέχρι. Paris. ita habet: τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι . . . . . ἰσθμῦ. In Mosc. τῦ ante ἰσθμῦ abest.

10) Casaubonus, quia hic Oniorum montium nomen latere debeat, lacunam subplet ex iis, quae supra p. 393. de iis leguntur. Dicit autem esse βάχιν τινὰ μηκυνομένην ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργουσαν τὴν κατὰ Νίσαιαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς κατὰ Κρίσσαν, quae posteriora verba etiam proximae lacunae immittenda censet. Obstat tamen, quod ante δευτέρα in Paris. et Mosc. ponitur Ἀττικὴν, unde legendum potius videatur: διείργουσαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας τὴν Ἀττικήν, uti, inversa tantum forma, legitur initio huius libri. At sunt incerta haec.

11) Venet. Κρισσοῦ, quales mutilationes ex eodem norantur infra p. 465. Ald. Hopper. Κρισαῖον, de quo ad eundem locum.

Pagas, usque ad loca Creusae vicina. Reliqua .... usque ad isthmum oram et veluti .... montanam, quae dirimit ab .. Secunda est Boeotia, fascia quaedam ab ortu adversus occasum porrecta a mari Euboico ad sinum Crissaeum, aequalis aut etiam minor longitudine Atticae: soli tamen

κατὰ μῆκος· ἀρετῇ μέντοι τῆς χώρας παμπόλυ Boeotia.
[12] διαφέρει.

§. 2.

[1]Ἔφορος δὲ καὶ ταύτῃ κρίττω τὴν Βοιωτίαν ἀποφαίνει τῶν ὁμόρων ἐθνῶν· καὶ ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι· καὶ [2]λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων· ἐπὶ μὲν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ τῷ Κορινθιακῷ τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας, [3]καὶ Σικελίας, καὶ τῆς Λιβύης δεχομένη· ἐπὶ δὲ τῶν πρὸς Εὔβοιαν μερῶν ἐφ' ἑκάτερα τὸν Εὐρίπου σχιζομένης τῆς παραλίας· [4]τῇ μὲν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα καὶ [5]Ταναγρικὴν, τῇ [6]δ' ἐπὶ τὸν Σαλγανέα, καὶ τὴν

Bb 2 Ἀνθη-

12) Gem. Pletho διαφέρουσα, bene. Ita et iam legisse videtur Guarinus, qui dat *praestans*.

1) Ald. ut alibi Εὔφορος; Hopper. Ἔφορον.
2) Paris. λειμένων.
3) Verba haec καὶ Σικελίας desunt in Gem. Plethone; post τῆς ante Λιβύης omissum in Paris. et Moscov.
4) Pro τῇ hic et in sqq. Paris. et Moscov. male τήν.
5) Articulum praeponunt Moscov. et Venet.
6) Xylander consulto elecit δ', quod ex interpretatione Latina adparet; quae sic habet: *ita ut parte, quae adversus Aulidem est, in qua Tanagra iacet et Salganeus et Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum insulasque pertingit; altera parte* —. At, quod iam Casaubonus monuit, sensus loci pervertitur.

men praestantia permultum eam excellens.

§. 2.

Ephorus cum hac re Boeotiam finitimis praestare gentibus ait, tum quod sola trimaris est, copiaque portuum maiore praedita. Nam et in Crissaeo et Corinthiaco sinubus allata ex Italia, Sicilia Africaque accipit, quia, et ubi Euboeae opponitur, in utramque Euripi partem se ora eius diducit: hinc versus Aulidem et Tanagricum agrum, illinc versus Salganeum et Anthe-

Boeotia. Ἀνθηδόνα, [7]τῇ μὲν εἶναι συνεχῆ τὴν κατ' Αἴγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ [8]τὰς νήσους θάλασσαν· τῇ δὲ τὴν κατὰ Μακεδόνας, καὶ τὴν Προποντίδα, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Προστίθησι δὲ [9]καὶ, ὅτι τὴν Εὐβοϊαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν
p. 401. διπλέθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χώραν ἐπαινεῖ διὰ ταῦτα, καὶ φησι πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυῶς ἔχειν· [10]ἀγωγῇ δὲ καὶ παιδείᾳ μὴ [11]χρησαμένους, ἐπεὶ μηδὲ τοὺς ἀεὶ

7) Caſaubb. τῇ δέ. Mei omnes propter ſequentia recte τῇ μέν. Tum Caſaubonus malit τῇ μὲν οὖν, quod tamen neceſſe non puto, cum et ſic per ſe adpareat, repeti ſuperiora cum explicatione ſitus diſtinctiori.

8) Pariſ. Moſcov. Ven. τὰς νήσους, ut ad ſolam Cyprum referatur. Sed vulgata aliorum praeſtat, quia ſic reliquas inſulas vicinas complectitur. Tum et prorſus Gem. Pletho omittit καὶ Κύπρον et omnino adiacentes hac parte inſulas declarat.

9) Pariſ. Moſcov. ὅτι καὶ τήν.

10) Mss. Caſaubb. ἀγωγῇ δ' ἐπιτηδείᾳ. In Pariſ. et Moſcov. ἀγωγῇ καὶ . . δείᾳ, in hoc tamen ſyllaba τη erat inſerta.

11) Gem. Pletho locum ſic exhibet: χρησαμένους, εἰ καὶ τότε τι κατώρθωσαν διὰ τὰς προτάττας αὐτῆς μὴ ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον. Μακρὸν adfert et Venetus. Caſaubb. μηδ' ἐπὶ μικρόν. Equidem putavi μακρὸν praeferendum, quo poſito ſenſus melius procedit. Cf. de hac commutatione ſupra ad lib. 8. p. 343. Vulgo ἐπὶ μικρὸν τ. χρ. συμβαίνει.

Anthedona; porro quod hac parte continuum habet mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum inſulasque pertingit: altera parte mare habet Macedonico, Propontidi et Helleſponto continuum. Adiicit et hoc, quodammodo Euboeam Boeotiae partem effici, adeo anguſto Euripo, qui poſſit ponte duorum inſterni iugerum. His ille nominibus eam regionem laudat atque, eam ad imperium obtinendum optime fuiſſe paratam: ſed quod incolae non uterentur inſtitutione ac diſciplina (quando ne duces quidem

ἀεὶ πρὸϊσαμένους αὐτῆς, εἰ καί ποτε κατώρθωσαν, Boeotia.
ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον συμμεῖναι· καθάπερ Ἐπαμεινώνδας ἔδειξε. Τελευτήσαντος γὰρ ἐκείνου τὴν ἡγεμονίαν ἀποβαλεῖν εὐθὺς τοὺς Θηβαίους [12 συνέβη,] γευσαμένους αὐτῆς μόνον· 13 αἴτιον δὲ εἶναι, τὸ λόγων καὶ ὁμιλίας τῆς πρὸς ἀνθρώπους ὀλιγωρῆσαι, μόνης δ' ἐπιμεληθῆναι τῆς κατὰ πόλεμον ἀρετῆς. Ἕδει δὲ προσθεῖναι, 14 ὅτι τοῦτο πρὸς Ἕλληνας μάλιστα χρήσιμόν ἐστιν, ἐπεὶ πρός γε τοὺς βαρβάρους βία λόγου κρείττων ἐστί. Καὶ Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν μὲν, ἀγριωτέροις ἔθνεσι πολεμοῦντες,

12) Desideratur hoc verbum in Vat. Vatic. Paris. Moscov. et recte, ni fallor, cum ad Ephori narrationem et haec pars pertineat. Subplerunt alii librarii, morem quidem Strabonis secuti, ubi ipse aliquid narrat, cum causam infinitivi non reputassent. Idem olim apud Diodorum Sic. 1, 41. in Agatharchidis verbis obiiciebatur. Neque enim hic confugiam ad mutatam orationis formam. Quare uncis saltem id verbum inclusi.

13) Gem. Pletho αἴτιον δὲ γενέσθαι. Paris. praefixa distinctione maxima μόνον ad sequentia refert, dum adfert μόνον δ' εἶναι. Magis adridet evulgata.

14) Vatic. Mosc. διότι, uti fit alibi.

dem singulis temporibus suos tolerare potuerunt, rebus quantumvis praeclare ab his gestis) ideo non durare eorum diu potuisse potentiam. Quod exemplo Epaminondae satis apparuerit, quo mortuo statim amiserint Thebani imperium, cuius gustum duntaxat percepissent. Causam autem huius rei hanc adducit, quod litteras et cum hominibus consuescere neglexerint, solius bellicae virtutis studiosi. Fuit vero addendum, litteras et consuetudinem hominum apud Graecos maxime potuisse prodesse. Nam apud barbaros quidem vi quam facundia plus efficitur. Sane Romani antiquitus contra gentes agrestiores belligerantes, nihil

Boeotia. οὐδὲν ἐδίοντο τῶν τοιούτων παιδευμάτων· ἀφ' οὗ [15] δὲ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πραγματείαν ἔχειν, [15] ἐπέθεντο καὶ ταύτῃ τῇ ἀγωγῇ, καὶ κατέστησαν πάντων κύριοι.

§. 3.

Ἡ δὲ ἔν Βοιωτίᾳ πρότερον μὲν ὑπὸ βαρβάρων ᾠκεῖτο Ἀόνων καὶ [1] Τεμμίκων ἐκ τῆς Σουνίου πεπλανημένων, καὶ Λελέγων, καὶ Ὑάντων. Εἶτα Φοίνικες ἔσχον οἱ μετὰ Κάδμου, ὃς τήν τε Καδμείαν ἐτείχισε, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἐγγόνοις ἀπέλιπεν. Ἐκεῖνοι δὲ τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν καὶ συνεφύλαξαν τὴν ἀρχήν, ἡγούμενοι τῶν πλείστων Βοιωτῶν ἕως τῆς τῶν Ἐπιγόνων στρατείας. Κατὰ δὲ τούτους ὀλίγον χρόνον

15) Paris. δ' ἤρξαντο. Sed solet noster apostrophum saepe in his negligere. Sic antea δὲ εἶναι, uti p. 402. pro quo Aldus δ' εἶναι. Tum idem Paris. habet φύλα.

16) Vatic. Ven. Paris. Moscov. ἔθντο, uti etiam Ald. et Hopper. Sed nota est vis compositi in hoc nexu utroque sensu frequentati.

1) Venet. τετμημένα, uti saepe propria in adpellativa transeunt, et contra. Ald. Hopper. Τεμμίκων.

hil id genus disciplinis opus habuerunt: postquam cum mansuetioribus gentibus ac populis cepit esse res ipsis, istis quoque institutionibus animum adiecerunt; itaque in suam omnia potestatem redegerunt.

§. 3.

Enimvero Boeotiam initio barbari tenuerunt, Aones et Temmices a Sunio evagati, et Leleges ac Hyantes. Deinde cum Cadmo e Phoenicia profecti Phoenices occuparunt: et Cadmus, munita muris Cadmea, regnum posteris reliquit. Hi Thebas adieçerunt Cadmeae a se conditas, ac plerisque Boeotis imperantes regnum usque ad Epigonorum bellum propagarunt. Ea autem tempestate

χρόνον ἐλπόντες τὰς Θήβας, ἐπανῆλθον πάλιν· Boeotiã.
ὡς δ' αὖτως ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ Πελασγῶν [2]ἐκπεσόντες ἐν Θετταλίᾳ συνεςήσαντο τὴν ἀρχὴν, μετὰ Ἀρναίων ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥςτε καὶ Βοιωτοὺς κληθῆναι [3]ἅπαντας. Ἔτι ἀνέςρεψαν εἰς τὴν οἰκείαν, ἤδη τοῦ Αἰολικοῦ ςόλου παρεσκευασμένου περὶ Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας, ὃν ἔςελλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ [4]τῶ Ὀρέςου παῖδες. Προσθέντες δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τὴν Ὀρχομενίαν (οὐ γὰρ ἦσαν [5]κοινῇ πρότερον, οὐδ' Ὁμηρος μετὰ Βοιωτῶν αὐτοὺς κατέλεξεν, ἀλλ' ἰδίᾳ, Μινύας προσαγορεύσας) μετ' ἐκείνων ἐξέβαλον τοὺς μὲν Πελασγοὺς εἰς Ἀθήνας, ἀφ' ὧν ἐκλήθη μέρος τι τῆς πόλεως Πελασγικόν· [6]ᾤκησαν δὲ ὑπὸ

2) Pariſ. ἐκλιπόντες, ex praecedentibus repetitum.
3) Moſc. πάντας.
4) Neglecto articulo dant Pariſ. Venet. Moſcov.
5) Caſaubonus. Gem. Pletho κοινοὶ pro κοινῇ, quod inſolentius, certe durius videtur et ex proximo ἰδίᾳ natum, etſi hoc in obpoſitione ſtat verborum μετὰ Βοιωτίας.
6) Vatic. ᾔκισαν, ſolemni commutatione. At praeſtat vulgata lectio etiam propter ſequens ᾔκισαν, ab hac parte diſtinctum.

ſtate pauliſper relictis Thebis, poſtea eo rediverunt. Eodemque modo a Thracibus expulſi et Pelaſgis, in Theſſalia cum Arnaeis rempub. conſtituerunt, quae diu duravit, ita ut univerſi dicerentur Boeoti. Deinde domum ſuam poſtliminio repetiverunt, iam Aeolica claſſe apud Aulidem Boeotiae collecta, qua in Aſiam proficiſcerentur Oreſtis filii. Ibi tum Orchomeniam cum Boeotiae adieciſſent (non enim unum fuit antiquitus corpus, neque Orchomenos cum Boeotis recenſet Homerus, ſed ſeorſum ſub Minyarum nomine) iunctis viribus Pelaſgos eiectos Athenas compulerunt, e quibus et urbis quaedam pars Pelaſgicum eſt dicta, et habitaverunt

Boeotia. τῷ Ὑμηττῷ· τοὺς δὲ Θρᾷκας εἰς τὸν Παρνασσόν. Ἕτεροι δὲ τῆς Φωκίδος Ὑάμπολιν ᾠκισαν.

§. 4.

Φησὶ δ' Ἔφορος, τοὺς μὲν Θρᾷκας, πομπαμένους σπονδὰς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, ἐπιθέσθαι νύκτωρ στρατοπεδεύουσιν ὀλιγωρότερον, ὡς εἰρήνης γεγο-

7) Venet. τῶν Ὑμηττῶν. Paris. τῇ Ὑμηττῷ. Sed maſculino genere uſurpatur etiam ab aliis, veluti Pauſania 1, 32. in.

8) Ita Moſcov. Vulgo Θράκας, uti poſt recurrit. Tum Παρνασσόν, nota variatione. Cf. ad lib. 8. p. 333. not 5. Porro Caſaubonn. Paris. ἐπὶ τὸν Παρνασσόν, de qua particularum commutatione ſupra ad p. 393. et alibi. Gem. Pletho ὑπὸ τὸν Παρνασσόν.

9) Ἕτεροι πόλιν omnes Mss. nec aliter Euſtathius, uti adpareat ex eius commentario ad Homerum Il. 2, 521. p. 298. l. 274. in ſuo codice legit. etſi idem alias cum Homero ſcribit Ὑάμπολιν, non ſecus atque ipſe Strabo infra p. 424. ubi h. l. reſpicit. Eadem etiam forma hoc nomen occurrit in aliis auctoribus, quos recenſuit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 657. ſqq. Diſerte etiam monet Pauſanias 10, 35, 4. olim Ἕτεροι πόλιν dictam, poſt Ὑάμπολιν. Utra vero intelligatur, hic non refert, cum idem nomen Strabo c. l. ſervet. Videtur autem ex correptione vocis hoc nomen exſtitiſſe. Quidquid eſt, excuſate me feciſſe videor, quod propter Homeri etiam auctoritatem in Strabone dedi Ὑάμπολιν. Ita vero ſupra ſimili fere modo adfuit Μεγάλη πόλις et Μεγαλόπολις.

1) Aldus, quod notum, Εὔφορος.

2) Caſaubonn. στρατοπεδεύοντας, inepte ad narrationis cauſam. Verba ὀλιγωρότερον — διαπρουσαμένων in Ven. non exſtant.

verunt ſub Hymetto: Thraces autem in Parnaſum exegerunt: Hyantes Hyampolin Phocidis condiderunt.

§. 4.

Refert Ephorus, Thraces, pactis cum Boeotis induciis, noctu eos, ut qui pace facta caſtra negligentius tutarentur,

γεγονυίας· διαχρουσαμένων αὐτοὺς, [3] αἰτιωμένων τε Boeotia.
ἅμα, ὅτι τὰς σπονδὰς παρέβαινον, μὴ παραβῆναι
φάσκειν ἐκείνους· συνθέσθαι γὰρ ἡμέρας, νύκτωρ P. 402.
δ' ἐπιθέσθαι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι,
Θρακία παρεύρεσις. Τοὺς δὲ Πελασγοὺς, μένοντος
ἔτι τοῦ πολέμου, [4] χρησηριαζομένους ἀπελθεῖν·
ἀπελθεῖν δὲ καὶ τοὺς Βοιωτούς. Τὸν μὲν οὖν τοῖς
Πελασγοῖς δοθέντα χρησμὸν ἔφη μὴ ἔχειν εἰπεῖν·
τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ἀνελεῖν τὴν προφῆτιν, ἀσεβήσαντας
εὖ πράξειν· τοὺς δὲ θεωροὺς ὑπονοήσαντας χαριζο-
μένην τοῖς Πελασγοῖς τὴν προφῆτιν [5] διὰ τὸ συγ-
γενὲς, ([6] ἐπεὶ καὶ τὸ ἱερὸν Πελασγικὸν ἐξ ἀρχῆς
ὑπῆρξεν) οὕτως ἀνελεῖν, ἁρπάσαντας τὴν ἄνθρωπον

3) Casaubonus ex libris suis notat καὶ ἅμα αἰσχυμένων pro αἰτιωμένων. Pro τε Paris. Moscov. δέ.

4) Paris. Moscov. Ven. et edd. ante Casaubonum χρητηριασαμένους. Forte χρηστηριασαμένους, quod in hoc nexu linguae usus comprobat.

5) Vatic. Paris. Moscov. καὶ τὸ συγγενὲς, forte pro κατὰ τὸ συγγενὲς, uti legitur in Venet. epitome et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Casaubonus, non invitis quidem libris aliis, reposuit διά.

6) Vatic. Moscov. ἐπειδὴ, Paris. ἐπεὶ δὲ, quo idem voluit.

tur, adortos fuisse: profligatosque ab iis, simulque, quod inducias violassent, culpatos, id abs se factum negasse: pactos enim dierum inducias, noctu adortos esse; atque inde natum proverbium, Thracicum commentum. Pelasgos durante adhuc bello abiisse, ut oraculum consulerent: idem Boeotos etiam fecisse. Ac Pelasgis quidem quid responsum fuerit, fatetur sibi non constare. Boeotis autem antistitam respondisse, rebus usuros secundis, si impie agerent. Qui vero missi erant scitatum, suspicatos vatem in gratiam Pelasgorum, qui eius gentiles essent, (nam ab initio templum id Pelasgicum fuit) sic respondisse, correptam in rogum con-

Boeotia. εἰς πυρὰν [7] ἐμβαλεῖν· ἐνθυμηθέντας, εἴτε [8] κακουργήσασαν [περὶ τῶν γυναικῶν δικασῶν,] [9] εἴτε μὴ, πρὸς ἀμφότερα ὀρθῶς ἔχειν· εἰ μὲν παρεχρησηρίασε, κολασθείσης αὐτῆς· εἰ δ' οὐδὲν ἐκακούργησε, τὸ προσταχθὲν αὐτῶν πραξάντων. Τοὺς δὲ περὶ τὸ ἱερὸν,

7) Venet. ἐμβαλεῖν.

8) Verba haec κακουργήσασαν — δικασῶν nullum ſenſum gignunt. Forte, εἴτε κακουργήσουσι περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et reliqua non ſatis cohaerent ubique. *Xylander.* Incluſa cenſeo e margine irrepſiſſe in contextum omninoque eſſe delenda. *Caſaubonus.* Prolixe de hoc loco diſſeruit Faber in Semeſtr 3. 5. p. 211. ſq. et in primis Xylandri emendationem ad linguae uſum ſenſumque exegit. Nempe, inquit, ſcribere voluit Xylander: εἴτε κακουργήσει εἴτειον περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et ſcribere oportuiſſet περὶ vel πρὸς τὴν γυναῖκα, non περὶ γυναικὸς, ſi ea mens, quam reddere Xylander tentavit, Straboni fuiſſet. Uti enim reddidit Xylander, prius illud κακουργήσασαν vel κακουργήσει ad Boeotios, poſterius δικασῶν ad antiſtitam combuſtam referendum foret. Tum vero Graeca a Latinis (*ſive iure id faciunt, ſive iniuria perpetraſſe ipſos judicatum fuiſſet*, ita enim vertit) longiſſime abſunt. Denique nihil recti aut cum Graeca veritate congruentius exhibet, Fabro judice, qui ipſe verba περὶ τῶν γυναικῶν δικασῶν expungenda cenſet, ut παρέγγραφα, vel certe ad proximam narrationem Λεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας — in oram relicienda, ubi memoriae adiuvandae vel ſingularis rei notandae cauſa librarius in margine adſcripſerit: περὶ γυναικῶν δικασῶν. Res ipſa ad quaeſtionem de Minervae calculo pertinet. Venet. haec verba plane ignorat, nec reddidit Guarinus, quae tamen interponunt alii. Tantum Pariſ. τῶν δικαστῶν addito articulo. At cum aperte aliena ſint ab loci ſenſu, uncos retinui.

9) Pariſ. εἴτε μήν.

eoniecisse: quod sic ratiocinarentur, sive prave egisset illa, [de iudicibus mulieribus] sive recte, utroque rem modo bene habituram; nimirum ea, siquidem oraculum mala fide edidisset, supplicio affecta: sin vero nihil fraudis commisisset, a se id factum fore, quod ipsi erant. Enimvero eos,

ἱερὸν, τὸ μὲν ἀκρίτους κτείνειν τοὺς πράξαντας, καὶ Boeotia.
ταῦτ' ἐν ἱερῷ, μὴ δοκιμάσαι, καθιεράναι [10] δ' εἰς κρίσιν· καλεῖν δ' ἐπὶ τὰς ἱερείας, ταύτας δὲ εἶναι τὰς προφήτιδας, [11] αἱ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περιῆσαν· λεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας, προσελέσθαι καὶ ἄνδρας. [12] ἴσους ταῖς γυναιξὶ τὸν ἀριθμόν· τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας ἀποχειροτονῆσαι, τὰς δὲ γυναῖκας καταγνῶναι· ἴσων δὲ τῶν ψήφων γενομένων, τὰς ἀπολυούσας νικῆσαι· ἐκ δὲ [13] τούτων Βοιωτοῖς μόνοις ἄνδρας [14] προθεσπίζειν ἐν Δωδώνῃ.

Τὰς

10) Ven. exclusit δ'. Post Paris. dat τῆς ἱερείας, Moscov. utrumque.

11) Vulgo αἱ γὰρ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περίησαν. Illud γὰρ extrudunt Vatic. Paris. Mosc. Ven. Recte, opinor, quia nexus hoc modo artius continetur, nec sensus, ut antea, languet, dummodo, quod feci, αἱ mutes in αἳ. Post vidi, praeviisse iam Guarinum, qui vertit: *quae e tribus reliquae supererant.*

12) Vatic. 174. Paris. Mosc. ἔσους καί.

13) Casaubonn. Ven. τούτου. Utrumque potest intelligi. Forte tamen τούτῳ melius habet.

14) Eustathius ad Homer. Odyss. 14, 327. p. m. 565. in per explicationem refert: χρηματίζειν, ὃ ἐστι χρᾶσθαι καὶ μαντεύεσθαι.

eos, quibus templum curae erat, auctores huius facinoris indicta causa, idque in templo, necandos non censuisse: rem ad iudicium detulisse, quod facerent mulierum sacerdotum, quae eaedem erant saridicae, reliquae duae: solebant enim tres esse. Boeotis autem causantibus, nusquam leges mulieribus iudicium permittere, totidem eis viros fuisse adiunctos. Porro viros absoluisse, mulieres damnasse; cumque essent aequales numero sententiae, absoluentes vicisse; ex eo receptum, ut apud Dodonam solis Boeotis viri oracula redderent,

Caete-

Boeotia. Τὰς μὲν τοὶ προφήτιδας, ἐξηγουμένας [15] τοὐναντίον, εἰπεῖν, ὅτι προστάττει ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παρ' αὐτοῖς τρίποδας [16] συλλέγοντας εἰς Δωδώνην πέμπειν κατ' ἔτος· καὶ δὴ [17] καὶ ποιεῖν τοῦτο· εἰσὶ γάρ τινα τῶν ἀνακειμένων τριπόδων νύκτωρ καθαιροῦντας καὶ κατακαλύπτοντας ἱματίοις, ὡς ἂν λάθρα [18] τριποδηφορεῖν εἰς Δωδώνην.

§. 5.

[1] Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Αἰολικὴν ἀποικίαν συνέπραξαν τοῖς περὶ [2] Πενθίλον, πλείους ἐξ ἑαυτῶν συμ-

15) Venet. Medic. a prima hic manu τὲ μαντεῖον. Poſt uterque etiam cum Pariſ. προστάττει.

16) A. Gronovius in Variis Geogr. p. 200. ingenioſe ex ſeqq. emendat συλήσοντας, quam emendationem confirmare adeo videatur epitome p. 124. Hudſ. in qua haec leguntur: ἐχρήσθη αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν κλέπτοντας ἕνα τῶν παρ' αὐτοῖς τριπόδων, ἀποπομίζειν εἰς Δωδώνην. Attamen et vulgata librorum fulcris nixa ſtare poteſt.

17) Poſterius hoc καὶ abeſt in Pariſ. et Moſc. item in edd. ante Caſaubonum. Sed et alibi ſic noſter, uti lib. 10. p. 471. m. loquitur, aliique. Cf. quae conlegit Reitzius ad Lucian. quomodo hiſtoria conſcr. ſit cap. 60. Adiecit igitur ex ſuis Mss. Caſaubonus. Ita vero etiam infra p. 439. in. uterque codex exhibet.

18) Male Ald. Hopper. τριποδηφορεῖν.

1) Deſunt haec tria vocabula in Gem. Plethone.

2) Moſcov. Πόθιλον, ut epitome p. 124. Hudſ. Aldus, Hopper.

Caeterum fatidicas iſtas mulieres, oraculo in diverſam ſententiam explicato, Boeotis deum praecipere dixiſſe, ut ſuos tripodes colligentes quotannis Dodonam mitterent. Idque Boeotos feciſſe; ſemper enim unum aliquem dedicatorum apud ſe tripodum noctu auferentes et veſtibus occultantes, ita clam Dodonam deportare.

§. 5.

Poſtea Boeoti Penthilum in Aeolica colonia deducenda adiuverunt, miſſis cum eo ſuorum

συμπέμψαντες, ὥστε καὶ Βοιωτικὴν [3]προσαγορευθῆ- Boeotica.
ναι. Ὕστερον δὲ χρόνοις πολλοῖς ὁ Περσικὸς πόλεμος περὶ Πλαταιὰς γενόμενος διελυμήνατο τὴν χώραν. Εἶτ' ἀνέλαβον [4]σφᾶς πάλιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἀμφισβητῆσαι Θηβαίους δυσὶ μάχαις [5]κρατήσαντας Λακεδαιμονίους. Ἐπαμεινώνδα δὲ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ, ταύτης μὲν τῆς ἐλπίδος διεσφάλησαν· ὑπὲρ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅμως ἐπολέμησαν πρὸς Φωκέας τοὺς τὸ ἱερὸν συλήσαντας τὸ κοινόν. Κακωθέντες δ' ὑπό τε p. 403.
[6]τούτου τοῦ πολέμου, καὶ τῶν Μακεδόνων ἐπιθεμένων τοῖς Ἕλλησιν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ ἀπέβαλον

per. Πινθίλον. Variant quidem accentu et alibi haec nomina in ιλος, ſed plerumque et fere ſemper tamquam paroxytona prodeunt. Cf. Sylburg. ad Pauſan. 6, 1. p. m. 453. Sic Πινθίλος in Pauſania 3, 2, 1.

3) Pariſ Moſcov. συναπαγορευθῆναι. Praetuli tamen vulgatam.

4) Gem. Pletho addit αὐτούς.

5) Pariſ. Moſcov. κρατήσαντες. Hic tamen ſimul et alteram lectionem habet adpoſitam, uti poſt Λακεδαιμονίους praefert et Λακεδαιμονίων, quaſi optionem det. Nempe cum accuſativo etiam paſſivi iungitur κρατεῖν, veluti apud Platonem in Sympoſio p. 207. Bipont. Polyb. 1, 82, 2.

6) Abeſt in Moſcov. Poſt idem cum Pariſ. τούτου pro τούτων.

rum plurimis: ita ut Boeotica ea colonia fuerit cognominata. Multo poſt tempore bellum Perſicum apud Plataeas regionem eorum afflixit. Ita tamen poſtmodo reparaverunt ſuas res, ut etiam de principatu inter Graecos Thebani certarent, cum Lacedaemonios duobus viciſſent praeliis. Sed cum in poſteriore cecidiſſet Epaminondas, ſpe imperii deiecti, tamen pro Graecis bellum geſſerunt in Phocenſes, qui commune templum depraedati erant. Quo bello attriti et a Macedonibus Graecos infeſtantibus, et amiſerunt urbem ſuam a Mace-

Boeotia. βαλον τὴν πόλιν κατασκαφεῖσαν, καὶ ἀνέλαβον ἀναστισθεῖσαν. Ἐξ ἐκείνου δ' ἤδη πεάττοντες ἐνδεέστεοον ἀεὶ μέχρι εἰς ἡμᾶς, οὐδὲ κώμης ἀξιολόγου τύπον σώζουσι. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις [7] ἀνάλογον, πλὴν Τανάγρας καὶ [8] Θεσπιῶν· αὗται δ' ἱκανῶς [9] συμμένουσι πρὸς ἐκείνας περιόμεναι.

§. 6.

Ἑξῆς δὲ τὴν περιήγησιν τῆς χώρας ποιητέον, ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς πρὸς Εὔβοιαν παραλίας τῆς συνεχοῦς τῇ Ἀττικῇ. Ἀρχὴ δ' ὁ Ὠρωπὸς καὶ ὁ ἱερὸς λιμήν, ὃν καλοῦσι Δελφίνιον, καθ' ὃν ἡ παλαιὰ [1] Ἐρέτρια ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, διάπλουν ἔχουσα ἐξή-

7) Casaubonn. ἀνάλογον ἔχουσι. Gem. Pletho καὶ αἱ ἄλλαι.

8) Vatic. Paris. Moscov. Θεσπειῶν, uti pro Θεσπιέων vel Θεσπιῶν Ven. infra p. 405. et pro Θεσπιέων plures dant Θεσπεσιέων. Eodem modo aberratur in Orphei Argon. v. 121. Scymno Chio v. 496. Sed vid. ad p. 410.

9) Paris. Moscov. Venet. συμμένουσαι.

1) Ἐρέτρια omnes editiones, praeter Casaub. 2. et Amstelod. quae hic vulgarunt Ἐρέτρια, post tamen etiam Ἐρέτρεια. Paris. et Moscov. efferunt in utraque sede per ε, quam scripturam

Macedonibus dirutam, et ab iisdem instauratam receperunt. Atque ex illo tempore Thebae, rebus subinde in deterius sublabentibus usque ad nostra tempora, vix pagi memorabilis formam retinent. Quod idem aliis etiam Boeotiae accidit urbibus, Tanagra et Thespiis exceptis, quae, cum Thebis comparatae, satis adhuc constare videntur.

§. 6.

Deinceps Boeotiae nobis descriptio est proponenda, sumto initio ab ora maritima, quae Euboeae opposita Atticam attingit. Principium est Oropus et sacer portus, qui Delphinium dicitur, cuius e regione est antiqua Euboeae Eretria, traiectu

LX

ἑξήκοντα σταδίων. Μετὰ δὲ τὸ Δελφίνιόν ἐστιν ὁ Boeotia.
Ὠρωπὸς ἐν εἴκοσι σταδίοις· κατὰ δὲ τοῦτόν [2]ἐστιν ἡ
τῶν Ἐρετρικὰ· διάπλους δ' ἐπ' αὐτὴν σταδίων τεσσα-
ράκοντα.

§. 7.

Εἶτα Δήλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου
ἀφιδρυμένον, Ταναγραίων πολίχνιον, Αὐλίδος διέχον
[1]σταδίους τριάκοντα· ὅπου μάχῃ [2]ἡττηθέντες Ἀθη-
ναῖοι πρηνεῖς ἐπάδην ἔφυγον· ἐν δὲ τῇ φυγῇ πεσόντα
ἀφ'

pturam praeferunt tantum non omnes auctores et noster in primis lib. 10. p. 448. et confirmant deducta inde nomina. Nusquam enim Ἐρετρεύς, quod sciam, occurrit, uti Ἀναμεύς, Μαντινεύς, et similia. Attamen etiam Ἐρέτρεια sine varietatis indicio legitur in Dione 54, 7. et quidam in Homero Il. 2, 537. etiam scripserunt Χαλκὶδ' Ἐρετρειάν τε. Tum vero accentu debent differre sic, ut Ἐρετρία probetur, etsi omnes fere malunt Ἐρέτρια, cum tamen probent Ἀτρία et in nostro lib. 16. p. 448. Ἀρετρία, antiquius Eretriae nomen diverso hoc accentu deinceps adpositum. Cessi tamen exemplis auctorum, in quibus sunt Grammatici et Lexicographi excepto Stephano, et tantum ει in ι mutavi. Hinc vero differre lib. 10. p. 445. f. ubi etiam Casaubonus posuit Ἐρετρίαν, ex Mosc. adscriptum vidi Ἐρέτριαν.

2) Abest in Moscov. Post idem σταδίων habet et σταδίοις, posterius etiam Paris. In numero denique a Strabone dissentit epitome p. 124. Hudf. quippe quae scribit ξ i. e. ἑξήκοντα.

1) Moscov. στάδια, uti saepe solet, promiscua forma.
2) Moscov. ληφθέντες, commutatione crebra.

stadiorum distans. A Delphinio Oropus abest κκ stadiis: huic Eretria nostra opponitur, traiectu μ stadiorum.

§. 7.

Inde est Delium Apollinis templum ad eius, quod in Delo est, exemplar conditum, oppidum Tanagraeorum ab Aulide distans xxx stadiis. Ibi praelio victi Athenienses cum effuse fugerent, delapsum in fuga

Boeotia. ἀφ' ἵππου Ξενοφῶντα τὸν [3]Γρύλλε ἰδὼν κείμενον Σωκράτης ὁ φιλόσοφος στρατεύων πεζὸς, τῷ ἵππου γεγονότος ἐκποδὼν, ἀνέλαβε τοῖς ὤμοις [4]αὐτοῦ, καὶ ἔσωσεν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους, ἕως ἐπαύσατο ἡ φυγή.

§. 8.

Εἶτα λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα. Εἶθ' ἡ Αὐλὶς [1]πετρώδης χωρίον, καὶ κώμη Ταναγραίων· λιμὴν δ' ἐστὶ πεντήκοντα πλοίοις· [2]ὥστ' εἰκὸς τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι. Καὶ ὁ Εὔριπος δ' ἐστὶ πλησίον [3]ὁ Χαλκίδος, εἰς

3) Paris. Moscov. ἰδὼν κείμενον τὸν Γρύλλου. At vulgatus ordo praestat, uti Γρύλλου, quomodo scribit Diogen. Laërt. 2, 48. sqq. aliique.

4) Casaubonn. αὐτὸν, Venet. αὑτόν. Prius, si eligendum alterutrum, aptius. Optima tamen lectio vulgata, cum sit efficacioris sensus.

1) Casaubonn. πετρώδης χῶρος. Vatic. Mosc. χώρα. Alii cum edd. πετρώδες χωρίον, uti etiam hinc repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200. extr.

2) Venet. ὡς κατ' εἰκὸς τό.

3) Venet. ὁ Χαλκίδης, reliqui ὁ Χαλκίδος, pro quo Casaubonus mavult ὁ Χαλκιδικὸς ex Eustathio c. l. quippe ita hinc refert. Et sic in ipso Strabone lib. 1. p. 10. vocatur. Attamen cum alterum, quod libri aperte vel praeferunt, vel innuunt, intel-

fuga ab equo Xenophontem Grylli F. iacere videns Socrates philosophus, qui amisso equo pedes pugnabat, in humeros suos receptum per multa stadia portavit atque eripuit, dum fuga sisteretur.

§. 8.

Sequitur portus magnus, quem profundum vocant. Post Aulis locus saxosus, Tanagraeorum pagus, cum portu l. navium capace: ut appareat, naves Graecorum in magno stetisse portu. Est et in propinquo Euripus Chalcidis, ad

εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου [4]σταδίοι ἑβδομήκοντα· ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γεφύρα δίπλεθρος, ὡς [5]εἴρηκα· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἵδρυται, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας· [6]διῳκοδόμηται δ' [7]εἰς αὐτὸν σύρριξ. Περὶ δὲ τῆς παλιρροίας [8]τῆς Εὐρίπου, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν Boeotia.

intelligi etiam poſſit, intactum reliqui. Sic enim *Chalcidis Euripus* dicitur a Livio 35, 39. in. et alia eiusmodi duplici forma efferuntur.

4) Pariſ. Moſcov. *στάδια*, promiſcuo uſu.

5) Libri veteres Caſauboni et ex meis G. Plecho *εἴρηται*, Venet. *εἶρηκα*, quod in alterutram partem poteſt inverti.

6) Sic Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſcov. Pariſ. pro vulgato adhuc *διῳκοδόμητο*. Si enim canalis ille integer reſtat, (v. Pococke T. 3. p. 223, ed. 1792.) multo minus Strabonis aetate abolitus eſſe potuerit. Et ſic locum noſtrum etiam legit Voſſius ad Melam 2, 7, 77. qui etiam arceſſito Procopio de aedific. 4, 3. de vero eius ſenſu expoſuit, quem minus recte reddiderant Guarinus (*ad ipſam fabrefacta fiſtula eſt*) et Xylander (*ab una ad alteram canalis eſt exſtructus.*) Nec magis Penzelius, qui neglecta voce *σύρριξ* ad utramque turrim refert. Conſuli poteſt in primis Diodorus 13, 47. quem neglexit Voſſius. Sed haec ad interpretationem reiici debent.

7) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. cum Guarino *εἰς αὐτὸν*, alii *εἰς αὐτοὺς* cum editionibus, ſic ut ad utramque turrim ad Chalcidem et Aulidem in Boeotia interiectus ille canalis referatur. Quod tamen referunt ex veteribus Diodorus, ex recentioribus Pocockius cc. ll. unus tantum canalis a Boeotiae parte nudato ponte relictus erat, qua transire naves poſſent. Quod cum non temere codices commenti eſſe videantur, eo certius veram loci ſpeciem repraeſentare licuit.

8) Verba *τῆς Εὐρίπου* deſunt in Pariſ.

ad quem a Sunio ſtadia ſunt LXX. Is Euripus eſt, ut diximus, ponte iunctus duum iugerum: turris utrinque ad eum extat, una a Chalcide, altera a Boeotia: qua canalis eſt relictus. De reciprocatione Euripi ſuffecit dixiſſe

Boeotia. εἰπεῖν ἱκανὸν, ὅτι ἑπτάκις μεταβάλλειν φασὶ καθ' ἡμέραν ἑκάστην καὶ νύκτα· τὴν δ' αἰτίαν ἐν ἄλλοις σκεπτέον.

§. 9.

Πλησίον δ' ἐστὶν [1] ἐφ' ὕψους κείμενον χωρίον [2] Σαλγανεὺς, ἐπώνυμον τῷ ταφέντος ἐπ' αὐτῷ Σαλγανέως ἀνδρὸς Βοιωτίου, καθηγησαμένου τοῖς Πέρσαις εἰσπλέουσιν εἰς τὸν διάπλουν τοῦτον ἐκ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· ὃν φασιν ἀναιρεθῆναι, πρὶν ἢ τῷ Εὐρίπῳ συνάπτειν, ὑπὸ τοῦ ναυάρχου [3] Μεγαβάτου, [4] νομισθέντα κακοῦργον, ὡς ἐξ ἀπάτης ἐμβαλόντα

1) Omisit haec duo vocabula Venetus.

2) Mosc. Σελγῶνες. Ptolem. 3, 15. Σαγανεύς. Sed τὸ κ tuetur etiam Servius ad Virgil. Eclog. 10, 50. etsi in posteriori parte corruptus, (*Salaeneus.*) Sed et Σαλγανεὺς diserte Stephanus h. v. Dicaearchus p. 20. Hudf. Livius 35, 37, 6. et 51, 3. Consentit ipse Strabo in auctoris nomine lib. 1, p. 10. et in loco Epitome p. 124. Hudf. cum aliis Mss. et Guarino et Dom. Nigro in commeatar. Geogr. p. 305. ubi h. l. spectavit, etsi ex Guarino suas copias derivat.

3) Venet. Μεταβάτου. At utrumque corruptum et Μεγαβάζου legendum videtur ex Herodoto 7, 97. Cf. Wesseling. ad Diodor. 11, 12. in.

4) Sic pro vulgato antea νομισθέντος κακούργου recte reposuit Casaubonus, etsi νομισθέντες etiam in Mosc. fuerat, quod tamen in

dixisse id, quod eum septies quavis die ac nocte mutari aiunt: causa alibi est indaganda.

§. 9.

Pone est in sublimi Salganeus: habet autem locus nomen a Salganeo viro Boeto ibi sepulto, qui Persis a Maliaco sinu in traiectum hunc navigantibus ductor cum fuisset, a classis Persicae praefecto Megabato interfectus dicitur, priusquam ad Euripum perveniissent: mala eum fide agere opinato, qui

λόντα τὸν στόλον εἰς τυφλὸν τῆς θαλάσσης στενωπόν· Boeotia.
αἰσθόμενον δὲ τὸν βάρβαρον τὴν περὶ αὐτὸν ἀπάτην
μεταγνῶναί τε, καὶ ταφῆς ἀξιῶσαι τὸν ἀναιτίως
ἀποθανόντα.

§. 10.

Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, p. 404.
καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ τὸ Ναρκίσσου τῦ
Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ· ἐπειδὴ
σιγῶσι παριόντες· τινὲς δὲ [2]τῇ Τανάγρᾳ τὴν αὐτὴν

in νομισθέντα ex correctione transierat, et utrumque adeo, νομισθέντος καὶ ἔργου, in Vatic. At praestat altera lectio ab ipso nexu sustentata et inlustratione similis facti adiuta in Peloro, de cuius nece Mela 2, 7, 145. et alii quidam loquuntur

5) Paris. Moscov. uti Aldus τῶν ἀναιτίως.

1) Gem. Pletho Σιγηλόν. Utrumque stare potest, sed illud probant reliqui omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

2) Ante Casaubonum legebatur τὴν Τάναγραν. Vatic. Paris. Mosc. habent τὴν Τανάγρᾳ, ut inter utrumque titubare videantur. Gem. Pletho τινὲς δὲ τὴν Γραῖαν τῇ Τανάγρᾳ τὴν αὐτὴν φασι. Eadem hinc excitavit Eustathius c. l. mutato tantum verborum ordine: Τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν φασι τῇ Τανάγρᾳ τὴν Γραῖαν, quae quidem in versione expressit Xylander. Ipsam rem confirmat Stephanus s. utraque voce, et, qui Strabonem respexit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

qui dolose classem in caecas maris angustias coniecisset: aiuntque barbarum postea, errore suo cognito, poenitentia correptum sepulcro dignatum esse, quem insontem occiderat.

§. 10.

Est et Graea locus Oropo vicinus, et fanum Amphiarai, et Narcissi Eretriensis monimentum, quod Sigelum dicitur a silentio; praetereuntes enim tacent. Nonnulli Graeam eandem et Tanagram esse

Boeotia. φασιν· ἡ [3] Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Ταναγρικῇ· καλοῦνται δὲ καὶ Γεφυραῖοι οἱ [4] Ταναγραῖοι. [5] Ἐκ Κνωπίας

3) Euſtathius c. l. quem et hic in verſione ſecutus erat Xylander, habet Ποιμανδρία, etſi potius ex Lycophrone v. 326. hauſiſſe videtur Euſtathius, in quo ita exſtat. At haec forma, ſi quidem Tzetzen ad Lycophronem et Stephanum audias, ad urbem Tanagram propius pertinet, cum Strabo hic de regione loquatur, quam omnibus libris teſtibus Ποιμανδρὶς vocat. Certe his potius inhaerendum eſt, quam iis, quae tradunt ſuperiores de Ποιμανδρία, etſi parum, immo nihil utrumque diſcrepare exiſtimat Politus ad Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 534.

4) Pariſ. Moſcov. Venet. Ταναγρεῖς, reliqui cum Guarino et edd. Ταναγραῖοι, quae forma uſitatior eſt et a numis probatur; alteram adeo ignorat Stephanus.

5) Ab que praepoſitione Pariſ. et Moſcov. Pro Κνωπίας Salmaſius ad Solin. c. 7. f. 13. p. m. 104. emendat Πετρίας, quod nulla Κνωπία Θηβαϊκὴ fuerit. In priori conſentientem habet Palmerium in exercitt. ad auct. Gr. p. 315. qui et confirmari poſſe eam lectionem putat ex Pauſania 9, 8, 2. a quo narratur, in vicinia Amphiaraum a terra fuiſſe abſorptum, ibique τριβολον ſtetiſſe; in poſteriori refragatur et ablegat ad Voſſium ad Melam 2, 3, 92. qui contra Salmaſium contendit, fuiſſe utique hoc nomine urbem in Boeotia ita dictam a Cnopo fluvio, qui idem fuit Iſmenus, unde et *Iſmenea* et *Cnopia* eiusdem urbis diverſa tantum fuerint nomina. Bene monuit Palmerius, eam diſputationem ex Scholiaſte Nicandri ad Theriaca p. 60. a. ed. Ald. quem tamen tacite videtur Voſſius adtigiſſe, dirimi ipſamque rem evinci. Hinc vero etiam Voſſius in Strabone vulgatam tuetur, quam quidem invitis libris, quibuscum conſentit epitome p. 125. Hudſ. et Guarinus, mutare ſic minime liceat. Nam quod addit, Πέτρια ſemper in plurali occurrere,

eſſe cenſent: caeterum raei quoque, id eſt Poemandris eadem eſt, pontani, vocantur Taquae Tanagrica. Gephy- nagraei. Ex Cnopia autem

Κωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς [6] μεθιδρυμένον δεῦρο τὸ Boeotia.
Ἀμφιάρειον.

§. 11.

Καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ κώμη τῆς Ταναγρικῆς· κεῖται δὲ παρ' ὁδὸν [1] Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ [2] Βοιωτικῶς Μυκαληττόν. Ὡς δ' αὕτως καὶ τὸ Ἅρμα, τῆς [3] Ταναγραϊκῆς κώμη [4] ἔρημος περὶ Μυκαληττὸν, ἀπὸ τῦ Ἀμφιαράου ἅρματος λαβοῦσα τοὔνομα, ἑτέρα οὖσα τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, [5] ὅμο-

Cc 3 γον

currere, id quidem leve videtur, et in frequente illa et promiscua horum nominum forma vix valeat.

6) Moscov. μεθιδρυμένην.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 202. hinc refert παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν, quod magis adridet Polito ad Eustath. Tom. 2. p. 535. quam vulgata, etsi hanc tuentur libri omnes; tantum Medic. τὴν Θηβαίων.

2) Paris. Moscov. Βοιωτιακῶς, ut in his solet. Vulgata est in aliis et Eustathio c. l.

3) Servandi tenoris causa malim Ταναγρικῆς, ut antea.

4) Paris. Moscov. ἔρημος, Gem. Pletho ἔρημος καὶ αὐτοῦ. Post ante Μυκαληττὸν praeponunt articulum Vatic. et Moscov.

5) Ita recte restituit Xylander, ante quem legebatur ὅμοιον ex Eustathio quidem c. l. Sed et sic codices praeter Ven. qui habet ὅμοιον, quod et expressit Guarinus. Ceterum minus recte hunc locum interpretatus est Guarinus, qui Phylen omisit,

autem Thebana fanum huc Amphiari traductum est.

§. 11.

Est et Mycalessus Tanagricus pagus in via, quae Thebis Chalcidem tendit: Boeotice Mycalettum appellant. Est et Harma iuxta Mycalettum Tanagricae vicus desertus, nomen habens a curru (hoc harma notat Graecis) Amphiarai: aliud est Harma Atticae apud Phylen pagum, finiti-

Boeotia. ρων τῇ Ταναγρᾳ. Ἐνταῦθα δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα· ὁπότε δὶ Ἄρματος ἀστράψῃ· ἀστραπήν τινα σημειουμένων κατὰ χρησμὸν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα, καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφοὺς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δ' ἐπὶ τρεῖς μῆνας· καθ' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἀπὸ τῆς ἰσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός· ἔστι δ' αὕτη ἐν τῷ

omisit, nec melius ex Strabone produxit Eustathius p. m. 202. c. l. Ἄρμα — ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. Harmatos enim δήμου nemo meminit, etsi eum agnoscit Sponius in Voyage d'Italie — T. 2. p. 318. et Meursium, qui praeteriit, hoc nomine notat. At videtur ille cum Eustathio male intellexisse Stephanum s. v. Ἄρμα, qui, quamvis ambigue Strabonem reddidit, de Phyle tamen intelligi debet, ut docet ipse sub h. v. Cf. supra Strabo p. 396.

6) Ita Mss. cum Guarino et editionibus omnibus, a quibus tamen discessit Xylander, qui et hic ex Eustathio posuit Ταναγρικῇ, uti et scribit ex Strabone Stephanus c. l. Probet hanc lectionem Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 535. cum Tanagra ipsa longius videatur abfuisse. Ceterum verba ὅμορον τῇ Ταναγρᾳ non excepit Gem. Pletho. Idem deinceps ἔθος ἡ παροιμία, artiori nexu, ad quem solet passim dissecta Strabonis membra revocare.

7) Vatic. Moscov. ἀστράπτῃ. Utrumque adparet in Paris. Vulgatum habent reliqui cum Eustathio c. l.

finitimum Tanagricae. Ab hoc Harmate tractum est proverbium: Quando per Harma fulguraverit: nam qui Pythaistae vocabantur, oraculi cuiusdam iussu ad Harma conversa visu fulgur quodpiam observabant, quo fulgure conspecto sacrificium Delphos mitterent: observabant autem per tres menses, quovis mense per triduum totidemque noctes, stantes ipsi ad focum Iovis Fulgurantis, qui

τῶν τείχει μεταξὺ [8]τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. Boeotia.
Περὶ δὲ τοῦ [9]Ἅρματος τοῦ Βοιωτικοῦ οἱ μέν φασιν [9]ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ἅρματος [10]ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὸν τόπον, [11]οὗ νῦν ἐστι τὸ ἱερὸν αὐτῷ, τὸ ἅρμα ἔρημον ἐνεχθῆναι [12]περὶ τὸν ἐμώνυμον τόπον· οἱ δὲ τοῦ Ἀδράστου συντριβῆναι τὸ ἅρμα φεύγοντος φασιν ἐνταῦθα, τὸν δὲ διὰ τοῦ [13]Ἀρείονος σωθῆναι. Φιλόχορος δ' ὑπὸ τῶν [14]κωμητῶν σωθῆ-

8) Absque articulo Pariſ. et Moſc. Poſt hic Ὀλύμπ.

9) Ald. Hopper. ἐκπεσόντα.

10) Verba haec ἐκ τῆ μάχῃ omiſit Ven.

11) Variae. Ven. ὅπου νῦν, ex gloſſa puto.

12) Pariſ. Moſcov. ἐπί. Utrumque, qua ſenſum, ſtare poteſt.

13) Moſcov. Ἀρείωνος. Pariſ. Ἀρίονος. Vulgata ſcriptura rectior videtur, tam ex etymologia, quam adferunt Scholia ad Homer. Il. 23, 347. quam ob accuratiorum ſcriptorum auctoritatem ab Euſtathio p. m. 1419. laudatam, etſi nec alteram ſcripturam per ι praeterit, qua et utuntur Apollodor. 3, 6. extr. Pauſan. 8, 25, 5. (ubi tamen Cod. Moſc. praefert ει) Heſychius h. v. et Ἵππιος Ποσειδῶν. Per ει tamen ipſe Homerus Il. 23, 347. Heſiodus in ſcuto Herc. v. 120. Et ſic Tzetzes ad Lycophr. v. 153. Sed vid. Schellenberg ad Antimachi reliqu. p. 66. et in primis Heyne ad Apollodor. p. 635.

14) Pariſ. κωμητῶν. Moſcov. inter utrumque pendet.

qui eſt intra muros inter Pythium et Olympium. Sed quod ad Harma Boeoticum ſpectat, ſunt qui dicant, Amphiarao in pugna e curru prolapſo ibi, ubi nunc eius eſt ſacellum, currum vacuum delatum eſſe ad locum, qui ab eo Harma vocatur: alii Adraſti fugientis currum ibi confractum aiunt, ipſumque Arionis equi ope evaſiſſe. Philochorus a pagi eius incolis ait ſerva-

Boeotia. καί φησιν αὐτόν· [15]διὰ τοῦτο [16]ἰσοπολιτείαν αὐτοῖς παρὰ τῶν Ἀργείων ὑπάρξαι.

§. 12.

Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς [17]Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀρι-

15) Paris. καὶ διὰ τοῦτο.

16) Vatic. Mosc. *Ισοπολιτείας*. Post Paris. περὶ pro παρὰ, ut saepe alibi.

1) Ita quidem libri omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 301. extr. Haeret tamen hic Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 316. quia Strabo Boeotiam describat, ad quam nihil faciat Argos; immo Megara potius vel Corinthum fuisse positurum, per quas urbes iter est Argos eunti; esse igitur eam vocem a mala exscriptoris manu, cui eo, quod superiore linea exstat Ἀργείων, in animo naturet Argos, idque posuerit pro Ἄρμα, quod procul dubio scripserit Strabo. Hinc vero ita locum, mutata etiam distinctione, quae laboret, effingit: Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄρμα ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ. Τανάγρα ἐν δεξιᾷ. *Fit autem a Thebis ad Harma eunti ad sinistram, Tanagra ad dextram.* Sic enim, inquit, res habet: qui Thebis Harma volebat ire, ad sinistram manum viam accipiebat, relicta ad dextram via, quae Tanagram ducebat, et ipsa Tanagra. Quae posteriora mihi quidem non luculenter satis adparent. Aperte enim Strabo docet, quae petenti Argos, vel quamcunque ille urbem posuerit, ad dextram fuerint sita et ad sinistram. Quare in priori Strabonianae narrationis parte desideratur urbis nomen, de quo deinceps. Vocem Ἄργος reiicit etiam Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534. ita tamen, ut pro ea substituat Ἀνθηδόνα, unde locum aliquando ita se effinxisse dicit: Ἔστι δὲ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἀνθηδόνα ἀπιόντι — κεῖται ἡ Τέλα, καὶ ἡ Τέλα δὲ τῆς Ταν. Eiusdem certe viae meminit noster infra p. 408.

servatum fuisse: ideoque eis ius civitatis apud Argivos esse.

§. 12.

Caeterum a Thebis Argos eunti ad sinistram

ἀριστερᾶ ἡ Τάναγρα· [2] ἐν δεξιᾷ κεῖται, καὶ ἡ Boeotia.

[3] Τρία

p. 408. et 410. item Dicaearchus p. 17. Hudſ. ex quo adpareat, celebrem eam fuiſſe. Ita vero morem tenuiſſe Strabo videatur, quo ſolet adingere, quae in viis publicis obverſantur, uti paullo antea de Mycaleſſo. Sitae autem Thebae in media fere Boeotia, Anthedon in extrema ad Euboeam, quem maritimum tractum hic perſequitur, et, licet per ſeriem et occaſionem adnectat mediterranea quaedam loca, identidem tamen inde redit ad maritima illa, eaque ordine, ducto ab Attica initio, recenſet. Sic primo Oropum cum Delphinio, deinde Delium — Aulidem, Salganeum memorat, unde, antequam ad Anthedona progrediatur, ad Oropum redit, et loca interponit Tanagraeae regionis, quae et deſcribit, uti Mycaleſſum et Harma Boeoticum. Tum addit de Tanagra et Hyria, quo fuerint ſitu iter facientibus. Jam vero haec conveniunt, ſi quis a Thebis verſus Anthedonem obliqua erat via. Ita quidem fere Politus c. l. At, ut taceam, nimis illa removeri a codicum indiciis, Tanagra Thebis Anthedonem petentibus ad dextram erat, non, uti indicunt Ptolemaei tabulae, ad ſiniſtram, et, ſi vel diſtinctione mutata cum Palmerio ad ſitum verum revoces, deſideratur locus ad ſiniſtram poſitus. Contra Holſtenius ad Stephanum p. 337. admit it quidem Ἄργος, ſed, quia tum Hyria alieno ſitu conlocetur iter illud facientibus, Strabonem putat commiſcuiſſe Hyriam et Hyſias, et poſterioris urbis nomen reponit. Quidquid eſt, locus ambuſtus difficulter coniecturis ſanatur, donec auxilium libri omnes recuſant. Argos certe remotum eſt ab horum locorum deſcriptione. Vitium latet in Ἄργος, cetera diſtinctione iuvanda. Forte Τρία cum Xyl. et Caſ repetenda.

2) Deſunt in Gem. Plethone et Ven. haec verba: ἐν δεξιᾷ κεῖται. Ante illa ſpatio vacuo Pariſ. et Moſcov. excidiſſe aliquid, forte urbis nomen, indicant. Sequentia ſic conſtituunt, ſervato tamen nomine Ἄργος, Xylander et Caſaubonus: ἐν δεξιᾷ δὲ κεῖται ἡ Τρία, καὶ ἡ Τρία δὲ τῆς Ταν. — in quo adiuvan-

ſtram habetur Tanagra, ad dextram Hyria, ipſa

Boeotia. [3]Ὑρία δὲ τῆς [4]Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος [5]γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις· κεῖται δ' ἐγγὺς Αὐλίδος. [6]Ἔνιοι δὲ τὰς [6]Ὑσιὰς Ὑρίην λέγεσθαί φασι, τῆς Παραστατίας οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσο-

juvantur a Guarino, qui quidem totum locum in verſione ita exhibuit: *Ceterum Tanagra Argos a Thebis deſcendenti a laeva ſita eſt; Hyrrhia vero a dextra.* Equidem in his obſtaculis nolui quidquam mutare. Penzelius reddidit emendationem Palmerii.

3) Pariſ. Moſcov. Ald. Hopper. Ἑρέα, uti poſt, quam vitiatam ſcripturam propagavit Xylander. In ſequ. Vatic. Ἑρέην. Ceterum Euſtathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200. aut ipſe invertit hunc locum, aut ex pravo codice deſcripſit ſic: ἡ Ὑρία τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστερον δὲ Θηβαΐδος.

4) Venet. Ταναγρίας.

5) Euſtathius c. l. hinc producit γένησις, forte ab antiqua forma γένω, γενάω (cf. Heyne ad Apollodor. p. 17.) vel pro γέννησις, quae voces et ſenſu et ipſa re commiſcentur. Cf. infra ad p. 436. f.

6) Venet. Θυσίας, uti Ὑρία varie corruptum in auctoribus notatur. Cf. Euſtathius c. l. et Stephanus h. v. ex Strabone. Nam ex Ὑρίην in Homero Il. 2, 496. quidam etiam conflatis vocibus commenti ſunt Θυρίην urbem, uti notat Euſtathius et exemplo probare videtur Plutarchus de exſilio p. 377. (Vol. 8. ed. Lipſ.) ubi quidem Θυρίας emendant Holſten. ad Stephan. p. 337. et Scaveren. in miſcell. obſerv. Vol. 10. p. 100. et ad Hygin. poet. aſtron. 2, 34. In Ὑρίην terminatio Ionica hic valet, quia Homerum preſſius reſpicit.

ipſa quoque Tanagraeorum nunc, olim Thebanorum. Ibi, ut fabulae perhibent, Hyrieus fuit, Orionque eſt editus, eo modo, quem in dithyrambis Pindarus deſcribit; propinqua eſt Aulidi. Nonnulli Hyſias Hyriam aiunt dici. Paraſtatiae regionis, ſitam ſub Cithaerone, in mediterraneo prope Erythras, coloniam Hyrien-

μεσογαίᾳ, [7] ἄποικον Ὑριέων, κτίσμα δὲ Νυκτέως, Boeotia.
τοῦ [8] Ἀντιόπης πατρός. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ
[9] Ὑσιαί, οἱ δ' ἐξ αὐτῆς Ὑσιάται λέγονται. Τῶν
δ' Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι αἱ ἐν [10] Ἰωνίδι Ἐρυθραί.
Καὶ ὁ [11] Ἑλεὼν δὲ, κώμη Ταναγρικὴ, ἀπὸ τῶν [12] ἑλῶν
ὠνομασμένη.

§. 13.

7) Aldus, Hopper. ἄποικοι.

8) Casaubonn. Ἀντιόχου, Moscov. Ἀντίοπος. Sed Ἀντιόπης sedet in reliquis, quibus accedit Stephanus s. v. Ὑρία et Ὑσία. Guarinus vertit: *Eam Antiope pater Pifleus aedificavit*; quem quidem innuit Hartung. in locis memorabil. 2, 2, 8. (in Gruteri thes. crit. Tom. 2. p. 671.) et ex Stephano emendat. Et Antiope et Nyctcus in hoc nexu vere et recte dicuntur. Cf. Pausan. 2, 6, 2. et quae contulit Heyne ad Apollodor. p. 585. aliique memorati a Munckero et Stavereno ad Hygini fab. 7. p. 28. sq.

9) Mosc. Ὑσίαι, uti lib. 8. p. 376. et hic paullo antea Casaubonus, qui tamen in priori loco et nunc recte scripsit Ὑσιαί. Cf. ad libr. 8. p. 376. Uti enim Θεσπιὰ et Θεσπιαὶ, Κυναιθεὰ et Κυναιθεαὶ et similia dicuntur, ita etiam prodire debet Ὑσία et Ὑσιαί. Vid. Sylburg. ad Pausan. 4, 33. p. m. 363. 8, 44. p. 690. 9, 1. p. 712.

10) Casaubb. Paris. Moscov. Ἰωνίᾳ. Eustathius ad Homer. Il. 2, 499. p. m. 202. hinc refert *al* Ἰωνικαὶ, explicationis modo. Reliqui, quod vulgo fertur, ostentant. Recensuit et hanc formam Stephanus sub v. Ἰωνία, etsi de incolis, cum hic χώρα subintelligi debeat.

11) Paris. Moscov. Vatic. (hic etiam in sequ. pro ἑλῶν) Ald. Hopper. Ἀολέων. Reliqui Ἑλεών, quod habent ceteri cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 500. p. m. 202. ubi Strabonem reddit. Reposuerat iam Xylander.

12) Ita libri cum Eustathio c. l. et inde a Xylandro editiones,

Hyrienſium, conditam a Nycteo Antiopae patre. Sunt et in Argia Hyſiae, cuius incolae Hyſiatae dicuntur. Erythra-

rum autem Boeotiae colonia eſt Erythrae Ioniae urbs. Eſt et Heleon pagus Tanagricus, a paludibus nominatus.

§. 13.

Boeotia.

§. 13.

Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἰσχάτη τῆς [1]Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς [2]Εὔβοιαν· καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς εἴρηκεν·

p. 405. Ἀνθηδόνα τ' [3]ἰσχατόωσαν.

Εἰσὶ μέν τοι ἔτι [4]καὶ πρόϊόντι μικρὸν πολίχναι δύο τῶν Βοιωτῶν, Λάρυμνά τε, παρ' ἣν ὁ [5]Κηφισσὸς ἐκδίδωσι, καὶ ἔτι ἐπέκεινα [6]Ἅλαι ὁμώνυμοι τοῖς Ἀττι-

nes, ante quem vitioſe vulgatum erat ἑλαιῶν. Tantum in Vatic. eſt Αἰολίων. Tum Gem. Pletho ἀνομασθεῖσα.

1) Pariſ. Moſcov. Βοιωτιακῆς, ut ſaepe alibi.

2) Caſaubonn. Moſcov. Gem. Pletho, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. Εὐβοίᾳ. Ita paſſim alibi uterque caſus in hac ſtructura verſatur. Cf. ad lib. 8. p. 346. in. et infra ad p. 436. in. Poteſt enim ſaepe in utramque partem explicari, ut ſit *verſus* et *iuxta*.

3) Sic omnes libri conſulti cum Homericis Il. 2, 508. Stephanus tamen h. v. refert ἐσχατόωσαν, ad quem vid. Berkelius p. 132. Vulgata forma ſatis nota et Homero frequentata.

4) Particulam omiſit Moſcov.

5) Moſcov. ſimplici σ, quod tamen geminare cum aliis Mss. ſolent auctores.

6) Libri omnes ἄλλαι, unde Caſaubonus ſuſpicabatur, deeſſe hic nomen alterius τῶν δύο πολιχνῶν. Sagacius aliud vitium hic latere odoratus eſt Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 316. reperitque, non ſolum nihil deeſſe, ſed adeo abundare. Expulſo enim altero λ commode hinc eruit Ἅλαι, ad quod oppiduli nomen Strabo ipſe videtur deduxiſſe, ſi ſequentia

§. 13.

Poſt Salganeum Anthedon urbs eſt portum habens, ultima in Boeotico, quod Euboeae oppoſitum eſt, litore: quod et Homerus expreſſit, extremae epitheto eam ornans. Tum paululum quidem progrediens ad oppidula duo pervenies Boeotica, Larymnam, ad quam ſunt oſtia Cephiſſi, et Halas, eodem, quo

curiae

Boeotia.

Ἀττικοῖς δήμοις. Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην κεῖσθαί φασιν Αἰγὰς τὰς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ [7] Αἰγαίου· ἐμνήσθημεν δ' αὐτῶν καὶ πρότερον. Διάρμα δ' ἐστὶν ἀπὸ μὲν τῆς Ἀνθηδόνος εἰς Αἰγὰς ἑκατὸν εἴκοσι σταδίοι· [8] ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων τόπων πολὺ ἐλάττους· κεῖται δ' ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ τὸ ἱερόν· ἦν δέ ποτε καὶ πόλις. Ἐγγὺς δὲ τῶν

tia compares cum iis, quae ſupra p. 398. commemorauit. Idem ſenſerunt etiam Holſtenius ad Stephanum p. 23. et Politus ad Euſtathium in Homerum Tom. 2. p. 567. Accedunt, quae idem confirment, aliorum auctorum teſtimonia. Ita enim Boeoticae Halae occurrunt in Pauſania 9, 24. extr. Plutarcho in Sulla cap. 26. et in ipſo Strabone infra p. 425. in. ubi ſitus ſimul indicatur, etſi in utroque poſteriorum corrupte, in illo Ἀλαιάς, in hoc iterum ἄλλαις. Ceterum ita Gem. Pletho hunc locum exhibet: καὶ ἔτι ἐνίκησεν ἄλλαις ὁμωνύμους τῷ Ἀττικῷ δήμῳ, ἀφ' ἧς οἱ ἐνοικοῦντες Ἀλαιεῖοι. Κατὰ δὲ — Emicat hinc corruptionis cauſa, quae et detruncaſſe narrationem videtur. Non enim adpenſa verba aliena ſunt a Strabonis more, qui lubenter ſolet diverſa locorum cognominum gentilia notare, veluti lib. 8. p. 348. in. Legitur etiam illud gentile in Plutarchi loco indicato, cum Stephanus unum Ἀλιεῖς memoret, etſi et hoc corrupte. Cf. Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. et ſupra ad p. 398.

7) Moſcov. Αἰγέα, ut Aldus et Hopperus.

8) Hic locus in quibusdam libris mancus exſtat. Caſaubonn. ἀπὸ δὲ . . . . . τῶν. Verba ἀπὸ δὲ — ἐλάττους Gem. Pletho minime agnoſcit, nec magis Venetus, in quo tamen prior pars ἀπὸ δὲ remanſit.

curiae Atticae, nomine. Ex adverſo autem huius orae ſitas aiunt Aegas Euboicas, ubi Neptuni Aegaei templum eſt: harum ſupra quoque facta eſt a nobis mentio. Eo traiectus eſt ab Anthedone ſtadiorum CXX. aliunde multo minor: templum in monte ſitum eſt ſublimi: adfuit olim etiam urbs. Aegis vici-

nae

Boeotia. τῶν [2]Αἰγῶν καὶ αἱ [10]Ὀρέβιαι. Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, [11]ὃς, εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν, Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐπάλεσεν. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν Γλαῦκον μυθεύεται τὸν Ἀνθηδόνιον, ὃν φασιν εἰς κῆτος μεταβληθῆναι.

§. 14.

Πλησίον δ' ἐστὶν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπὴς τόπος τῆς Βοιωτίας, ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἶσος, [2]συγκέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβήν. Οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν·

[3]Ἴσον

9) Paris. Mosc. hoc nomen relicto spatio vacuo omiserunt; in hoc tamen manus recentior subplevit.

10) Paris. Moscov. Ald. Hopper. Ὀρόβιαι. Ὀρόβιαι primus dedit Xylander ex epitome p. 125. Hudf. et ipso Strabone lib. 10. p. 445. quod calculo addito comprobavit Casaubonus. At haesit Berkelius ad Stephanum p. 469. qui certe lib. 10. malit Πρωσίας vel Πρωτίας, ad quem locum ablego. Cf. interim Thucyd. 3, 89. ex quo vulgata lectio firmatur. Quo vero loco accepi accentum, eo reliqui, etsi dubia manu. Ceterum verba: Ἐγγὺς δὲ τῶν — Ὀρέβιαι a Veneto exsulant.

11) Venet. ὃν εἰς τήν.

1) Excidit in Veneto.

2) Pendet. An, si quis priorem syllabam corripiat, ut ad

Asque

nae fuerunt etiam Orobiae. In Anthedonia regione est etiam Messapius mons, a Messapo dictus, qui, cum Iapygiam venisset, nomen regioni Messapiae indidit. Ad haec loca etiam fabula refertur Glauci Anthedonii, quem in cetum fuisse transformatum perhibent.

§. 14.

Prope Anthedonem locus est Boeotiae venerando adspectu, vestigia urbis continens, qui Isus appellatur, correpta priore syllaba. Sunt, qui apud Homerum sic putent scribendum:

[3]Ἴσον τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἰσχατόωσαν· Boeotia.
[4] ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ

[5] Νίσαν τε ζαθέην —

Ἡ γὰρ Νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος [6] ἐν τοῖς περὶ νεῶν· [7] ὥστ' οὐκ ἂν

ἀγόμενος referatur? Sed loquitur ſimpliciter de ſitu. Forte τι temere ex mutatione adhaeſit τῷ συτέλλειν. Ita quidem cepit etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. συτέλλει τὴν ἄρχουσαν ὁ καλούμενος τόπος ἐκεῖ ἱεροπρεπής.

3) Pariſ. Moſcov. [7]ἰσάν τε, ille etiam ſimul [7]ἰσόν τε, Ald. Hopper. [7]ἴσαν τε. Priorem lectionem ([7]ἰσόν τε) memorat et iam Euſtathius, ſed Villoiſonii ſcholia ignorant. Forte ex praecedenti ν illa lectio in Homero Il. 2, 508. nata eſt.

4) Pariſ. ex correctione ſuperſcriptum ἀνεκτείνοντες.

5) Pariſ. [7]ἰσάν τε, uti antea Moſcov. Νῖσαν τε, et ſic Νῖσαν in ſequ. de qua accentus inconſtantia vid. Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 549.

6) Caſaubonn. Ven. Gem. Pletho ἐν τῷ. Prius probat etiam Heyne ad fragmenta Apollodori p. 1112. Neque tamen, quod putat, ea emendatio Caſaubono debetur, ſed eſt conſtans editionum lectio. Ita vero producit etiam Strabo lib. 6. p. 254. lib. 14. p. 677. niſi velis in altera lectione ſubpiere κατὰ λόγῳ, uti quidem legitur vulgo lib. 1. p. 31. et in Stephano ſ. v. Τίνδος contracta brevitate.

7) Vulgo legitur: ὅτ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Νίσαν — nec diverſa prodidiſſe videtur Gem. Pletho. In aliis Mſtis alia mutantur, alia deſunt. Venet. omittit verba ὅτ' οὐκ ἂν εἴη relicto ſpatio vacuo, uti mox [7]ἴσος πόλις. Tum vero pro vulgato Νίσαν Pariſ. dat Νῖσαν, ut antea Moſcov. qui hic praefert

Atque Iſum ſacram poſitamque Anthedona fine.

Atque hi priorem in Iſus ſyllabam poetica licentia producunt: quia nusquam in Boeotia invenitur Niſa, ſicut docet Apollodorus in commentario de navibus. Itaque locum

Boeotia. ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος

fert Ἶσον. Denique iidem cum Vatic. relicta lacuna habent πρὸς . . . δρώνος. Vulgatam lectionem antea adpositam fundavit Aldus, adiuvante Guarino, qui lepide etiam vertit: *deducta a Dronis.* At quia sic male adfectam hanc narrationem luxamque vidissent esse viri eruditi, partemque eius insuper truncatam, vario eam studio reparare tentarunt. Xylander, etsi ingenue fatetur, locum a se emendari non potuisse, tamen, quid senserit, se in versione posuisse ait, quae quidem ita habet: *Itaque non locum habet; nisi Isum fortassis Nisae nomine expressevit. Fuit enim Nisa Megaridis urbs et alia in Boeotiam inde ducta colonia ab . . . . . drone.* Attamen ea aperte obpugnat nexum narrationis mentemque Strabonis. Qui enim Nisa alia in Boeotia Megaricae Nisae colonia, si nusquam in Boeotia fuit omnino Nisa? Quod cum sensisse videretur Palmerius, aliam viam in exercit. ad auctor. Gr. p. 317. instituit, qua locum sic restitueret: οὔτ' ἂν ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκπεπυσμένη πλησίον Κιθαιρῶνος, ut sensus inde hic exsisteret: *Non potest, quin Isum ita dixerit; erat enim Isus urbs in Megarica inde habitata prope Cithaeronem.* Quam emendationem probat Salvinus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 550. Ita etiam sibi olim in mentem venisse scribit Politus ad Eustathium c. l. sed, quod ne sic quidem restiturum locum intellexisset, abiecisse; desiderari enim nomen eius, a quo ἐκπεπυσμένη, quod male vertit Palmerius *habitata*, uti docent lexicographi veteres et auctorum exempla. Hinc vero ita emendat subpletque: οὔτ' ἂν ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκπεπυσμένη πρὸς τῷ Μεγαρίσι τῷ Ποσειδῶνος, unde haec versio conficitur: *Nusquam enim Boeotiae Nisa conspicitur, ut docet Apollodorus in commentario de navibus. Quare esse ea non potest, nisi Isum ita appellaverit. Isus enim Megaridis civitas deducta inde et translata fuerat a Megareo Neptuni filio.* Forte, inquit, ex

τοῦτον

locum non habet, nisi Isum ita appellaverit. Fuit enim

Isus

Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη Boeotia.
. . . . δρῶνος· ἐκλέλειπται δὲ νῦν. Τινὲς δὲ γράφουσι,

Κρεῦσάν τε ζαθέην,

τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν [8]Θεσπιῶν ἐπί-

νειον

τημεσον coniuncto factum est τὴν Νίσαν, in primis cum offenderentur feminco, cum paullo ante masculino usurpasset Strabo. At discrepant ὁ Ἶσος locus Boeotiae, non urbs, et ἡ Ἶσος ipsa antiqua olim regionis Megaricae urbs prope Anthedonem, postea translata in Boeotiam. Acuta est haec Politi emendatio, quam et in posteriori parte adiuvant aliquatenus codices quidam particula περὶ, quod Politus ex versione tantum Guarini suspicatus erat. Megareum Neptuni filium facit etiam Pausanias 1, 39, 5. cum Hygino fab. 157. etsi diversa alios auctores tradidisse constat. Vid. interpretes ad Ovid. Metam. 10, 605. Staveren. ad Hygin. c. l. et Heyne ad Apollodor. 3, 15, 8. p. 882. sq. Prius recepi, quod et tacite comprobavit Heyne ad Apollodor. P. 3. p. 1112. cum et nexus persuadeat, nec codices renuant; posterius, cum dubium esse possit dubiumque in primis reddant codices, qui ex ruderibus servarunt ῥῶνος, ut Paris. vel δρῶνες, ut alii, notandum modo duxi, etsi potius conditoris nomen excidisse putem cum Polito et Schlichthorstio in Geogr. Homeri p. 68. not. i. quam cum Palmerio notationem vicini loci.

8) Vulgo Θεσπιῶν. Venet Θεσπιέων, uti supra. Et sic pro Θεσπίων codd. in Orphei Argon. v. 121. Paris. Moscov. Θεσπίων, uti legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. ubi hunc locum repetit, et Guarinus. Probat etiam Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 550. nisi quis maluerit Θεσπιῶν, ita ut Θεσπιαὶ ipsae significentur. Sed tum scribendum sit Θεσπιῶν, de quo differte monuit Stephanus et ex eo, auctius quidem, Eustathius p. m. 201. f. 266. Cf. Beck. ad Pindar,

T. I.

Isus Megaridis urbs, deducta inde ab . . . . . drone: nunc desiit esse. Alii scribunt,

Et Creusam sacram,

Creusam intelligentes, quae etiamnum est navale The-

Boeotia. γειον ἐν τῷ [9] Κρισσαίῳ κόλπῳ ἰδρυμένον. Ἄλλοι δὲ

Φηρέας τε ζαθέας. —

Ἔστι δὲ τῆς [10] τετραπωλίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἑλεῶνος, [11] Ἁρματος, Μυκαλησσοῦ, Φηρῶν. Γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο,

Νῦσάν τε ζαθέην. —

Κώμη

T. 1. p. 424. et hic infra p. 410. Tum ipſe Strabo maiori codicum conſenſu urbium nomina voci ἐθνικὸν ſolet adiicere, de quo ſupra lib. 9. p. 391. in. et fin. Denique adeſt codicum in hoc loco auctoritas et editionum Caſaubono priorum exemplum. Θεσπιῶν igitur revocavi.

9) Simplici σ efferunt cum Aldo et Hoppero Pariſ. et Moſc. qui alibi fere in vulgata ſcriptura conſentiunt. Et ſic frequentius alii auctores, etſi quidam, ut Stephanus, ſimplici etiam utuntur. Vid. Holſten. ad Stephan. p. 174. et in primis Waſſius ad Thucyd. 2, 69. Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 558. Sic per σ ſimplex epitome p. 126. Hudſ. Caſaubonus mire variat et promiſcuo uſu ponit. Duplex, quod hic dedit, retinui, uti et Κρίσσα urbs infra p. 418. ſcribitur. Venet. habet Κρίῳ, uti p. 400. et 421. Κρισσοῦ pro Κρισσαίου vel Κρισσαῖον.

10) Ita Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. quod et probat Schneiderus in Lex. Gr. h. v. Recte. Vulgo τετραπώμης, quod an hac terminatione dicatur, dubito, nec porro habet, quo referatur. Contra recte χιλιόμνιον πεδίον lib. 12. p. 561.

11) Prave Ἄρματι Aldus, Hopperus. Tum Venet. Μυκαλησσῶν. Sed vulgata forma ſatis uſu eſt comprobata.

ſpiarum in ſinu Criſſaeo. Alii ſic,

Et Pheras ſacras —.

Sunt autem Pherae unus de quatuor Tanagricae pagis, quorum nomina Heleon, Harma, Mycaleſſus, Pherae. Sunt et qui ſcribant:

Et Nyſam ſacram. —

Eſt

Κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ [12] Νῦσα. Ἡ μὲν οὖν παραλία τοιαύτη τις ἡ πρὸς Εὔβοιαν. Boeotia.

§. 15.

Τὰ δ' ἐξῆς ἐν τῇ μεσογαίᾳ πεδία ἐστὶ κοῖλα πάντοθεν ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [1] περιεχόμενα, τοῖς Ἀττικοῖς μὲν πρὸς νότον, πρὸς [2] ἄρκτον δὲ τοῖς Φωκικοῖς· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς [3] Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς

12) Pro Νύσα circumflexu ſignatum poſui, ut ratio conſtaret, quam tenuit Euſtathius c. l. et ante Caſaubonum Xylander, etſi Stephanus h. v. eius nominis urbes accentu acuto notari voluiſſe videatur. Certe hic in utraque ſede idem ſtare debet accentus. Vitioſe autem omnino Aldus et Hopper. emiſerunt Νίσαν, quod ex ſuperioribus diiudicatur.

1) Sic pro περιεχόμενα codices aliqui Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. Gem. Pletho. Utrumque valere poteſt, alterutrum gloſſae debetur. Illud de montibus adfuit ſupra lib. 8. p. 374. f. de collibus redit infra p. 442. et ſic alibi. Sed et eodem uſu ſenſuque dicitur περιέχεσθαι, veluti de montibus lib. 11. p. 500. in. Vulgatam antea lectionem invexit Aldus. Cum igitur parum referat ad ſenſum, alterum dedi codicibus.

2) Moſcov. ἄρκτον reluctante nexu.

3) Pariſ. Moſcov. Κρισαίας, de quo paullo ante dictum eſt.

Eſt autem Nyſa Heliconis vicus. Atque ora quidem Boeotiae maritima, quae Euboeae opponitur, talis eſt.

§. 15.

Quae ſequuntur in continente, planities ſunt undecunque reliquis ſui partibus montibus circumdata, Atticis verſus auſtrum, Phocicis verſus ſeptentrionem: ab occaſu Cithaeron obliquus incidit paulum ſupra Criſſaeum mare, initium habens Atticis ac

Boeotia. Ἀττικοῖς ὄρεσιν· εἶτ' [4] ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, p. 406. παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν.

§. 16.

[1] Τῶν δὴ πεδίων τούτων τὰ μὲν λιμνάζει, ποταμῶν ἀναχεομένων εἰς αὐτά· τῶν δ' ἐμπιπτόντων, εἶτα ἐκρύσεις λαμβανόντων, τὰ μὲν ἀνέψυκται, τὰ δὲ καὶ γεωργεῖται παντοδαπῶς διὰ τὴν εὐκαρπίαν. Ὑπάντρου δὲ καὶ [2] σπραγγώδους οὔσης κατὰ [3] βάθους τῆς γῆς, σεισμοὶ γενόμενοι πολλάκις ἐξαίσιοι τοὺς μὲν ἔφραξαν τῶν πόρων, τοὺς δὲ ἀνέωξαν· τοὺς μὲν μέχρι τῆς ἐπιφανείας, τοὺς δὲ [4] διὰ ὑπονόμων·

4) Sic cum Aldo et Hoppero Xylander. Irrepsit inde in editiones ἐπιστρέφον.

1) Mosc. Τῶν δὲ, nota commissione. Post idem cum Paris. et Venet. τὰ δὲ ἀνέψυκται, unde in sequ. τὰ δὲ omittunt. At vulgata Casauboni bene habet, uti omnino ἀνέψυκται, quod pro ἀνέψυκται priorum editorum ex Msstis reposuit Casaubonus, convenientius est. Cf. §. 18. not. 12.

2) Ald. Hopper. male σπραγγώδους.

3) Sic ex codicibus dedit Casaubonus pro βάθει, quod ad Xylandrum ferebant editiones, uti fecit infra p. 419. etsi utrumque alibi occurrere non negat, nec aliter in sequ. legitur. Videntur ipsi librarii dubii haesisse. Cf. paullo post.

4) Διὰ non bene deest in Vatic. Pro eo in Paris. legitur δι' ὑπονόμων, ut alibi in his solet.

ac Megaricis montibus contiguum, deinde in campos sese torquens, et ad Thebas delinens.

§. 16.

Campi hi partim stagnant fluminibus in eos diffusis: qui cum incidant, effluxusque etiam alicubi inveniant, aliae planities resiccantur, aliae omnis generis culturam fructusque ferunt. Sed cum solum istud in profundo cavernosum sit, saepenumero terrae motus factis atroces meatuum alios obturaverunt, alios referaverunt, quosdam ipsa in superficie, alios per cuni-

μων· [5] συμβαίνει δὴ καὶ τοῖς ὕδασι, τοῖς μὲν δι' ὑπονόμων φέρεσθαι [6] τῶν ῥείθρων· τοῖς δ' ἐπιπολῆς, τοῖς τε λιμναίοις καὶ τοῖς ποταμίοις. Ἐγχωσθέντων δὲ κατὰ [7] βάθος τῶν πόρων, αὔξεσθαι [8] τὰς λίμνας συμβαίνει μέχρι τῶν οἰκουμένων τόπων, ὥστε καὶ πόλεις καταπίνεσθαι καὶ χώρας· ἀνοιχθέντων δὲ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλων, ἀναπαλύπτεσθαι, καὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους ποτὲ μὲν πλεῖσθαι, ποτὲ δὲ πεζεύεσθαι, καὶ τὰς αὐτὰς πόλεις ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ποτὲ δὲ [9] ἄπωθεν κεῖσθαι. Boeotia.

Dd 3 §. 17.

5) Verba συμβαίνει — ὑπονόμων excidérunt in Pariſ. et Moſc. cuius cauſa patet. At abeſſe vix poſſunt ad nexum continendum.

6) Sic Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Venet. Gem. Pletho, quod cum ſtructuram ſenſumque expediat, recepi pro τὰ ῥεῖθρα, quod conditorem habet Aldum.

7) Venet. et hic βάθους.

8) Articulum excepi a Ven. et Moſcov. traditum.

9) Moſcov. cum Aldo hic et alibi ἄποθεν, ut in ſequ. Scriptura huius vocis fluctuatur etiam in aliis auctoribus, uti docuit Bergler. ad Alciphr. epiſt. 1, 1. quare perinde utrumque habet Weſſeling. ad Diodor. 2, 4. qui quidem e praetulit. Neque adeo eaedem ſibi conſtant hodie editiones, veluti Thucydidis, ubi 2, 81. legitur ἄνωθεν, cum in aliis locis ſcribatur ἄπωθεν, quod praeſtare videtur, ſi conferas, quae de his particulis expoſuit Fiſcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 211. In Stra-

cuniculos: ita fit, ut aquae etiam aliae per occultos meatus labantur, aliae in ſuperficie, tam lacuum quam fluviorum. Porro autem, meatibus in imo obſtructis, evenit, ut paludes auctae ad habitata usque loca ſeſe proferant, ita ſane, ut urbes quoque et regiones abſorbeantur: rurſumque vel iisdem, vel aliis apertis, emergant: itaque eadem loca alias navigentur, alias pedeſtri itinere pervadi poſſint: et eaedem urbes alias ad paludem, alias procul ab eadem ſitae viſantur.

§. 17.

Boeotia.

§. 17.

Διττῶς δὲ τοῦτο [1] δύναται· [2] ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ὅταν ἡ αὔξησις τῶν ὑδάτων ἧττων ἢ τῆς ὑπερχύσεως διὰ [3] τὸ ὕψος τῶν οἰκήσεων· ἢ διὰ ἀποστασιν καὶ διὰ ἀνοικισμὸν, ὅταν τῷ πλησιασμῷ κινδυνεύσαντες πολλάκις ἀπαλλαγὴν ποιήσωνται τοῦ Φόβου τὴν μετάληψιν τῶν χωρίων τῶν ἄπωθεν, ἢ τῶν ἐν ὕψει. Παρακολουθεῖ δὲ τοῖς ἧττον ἀνοικισθεῖσι τὸ τὴν αὐτὴν προσηγορίαν [4] φυλάττειν· ἐτύμως πρότερον λεγομένους ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τοπι-

Strabone quidem libri etiam plerique hoc comprobant. Ceterum pro ἄπωθεν Gem. Pletho ſubſtituit ἐπὶ ξηροῦ, quae videtur eſſe luculentior ex obpoſitione explicatio. Vatic. τοτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, τοτὲ μὲν ἄπωθεν —. Cf. ad p. 423. et 441.

1) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. γίνεται. Gem. Pletho δύναται γίνεσθαι, unde illa variatio exſtitiſſe videtur. Eſt nempe breviloquentia, qualem praebent Latina *poteſt*, *ſolet*. Cf. de abſoluto eius uſu Hemſterhuſ. ad Luciani Somn. c. 2. et quae notantur in bibliotheca crit. Amſtel. Vol. 2. P. 1. p. 47. Sic paullo poſt τοῦτο δυνατόν. Nolui igitur vulgatam lacеſſere.

2) Vatic. Pariſ. Moſcov. καὶ γάρ.

3) Articulum abiecit Moſcov.

4) Caſaubonn. φυλάττουσι. Pariſ. Moſc. Ven. Gem. Pletho φυλάττουσιν. Nempe narrationis novam partem priori additam putarunt librarii. Recte in Vatic. vulgata ſervatur.

§. 17.

Hoc autem duobus evenire modis poteſt. Nam aut manent immotae urbes, quando aquarum incrementum tantum non eſt, ut inundet eas, poſitis edito loco aedificiis: aut deceditur, reficiunturque et denuo inhabitantur ese, quando incolae metu exundationis et periculi alio concedunt in remotiora aut ſublimiora loca. Id vero conſequens eſt, ſic inſtauratas urbes priſtinum ſervare nomen, etiam ſi id ductum antea fuerit a re aliqua, quam nunc qui-

τοπικῶς, [5]νῦν μὴ λέγεσθαι ἐτύμως. Πλαταιὰς γὰρ Boeotia.
[6]ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν·

5) Ita pro vulgatis ab Aldo verbis, νῦν μηκέτ' ἔχουσιν ὡς πρότερον, quae et in Vat. fediſſe videntur, Caſaubonn. Venet. Gem. Pletho ſubſtituunt. Pariſ. Moſc. tantum ſervarunt νῦν μή, unde ad Πλαταιὰς vacuum ſequitur ſpatium. Adparet haec verba librarios implicuiſſe, qui ad eandem omnia formam cogerent. Idem etiam in reddendo ſenſu expertus eſt Guarinus, qui ſic vertit: *Sequitur illis hoc modo domicilia permutantibus, ut eadem conſerveut nomina, quae prius vere dicebantur. Interdum vero non habeant propter locorum caſum.* Quidquid eſt, ἔχουσιν aegre locum habet, cum in conſecutione argumentationis ſit poſitum. Prius λεγομένοις pendet, ut ſuperius ἐνομισθεῖσι, a παρακολουθεῖ. Malui igitur, quod plerique advehunt codices, excipere, quam vulgatum propagare. Neque offendere debet, quod idem verbum repetit minus eleganter, cum talia, quaſi rebus intentus unice, minus curet. Sic lib. 10. p. 453. in. βούλεται λέγειν — βουλόμενος, et plura huiuscemodi.

6) Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 317. nihil abſurdius hoc etymo de urbe in mediterraneo longe a fluvio navigabili ſita ferri potuiſſe autumat, meliusque dicturum fuiſſe Strabonem ἀπὸ τοῦ πλάτους τῶν τόπων addit. Sed quia hic error potius Strabonis, quam verborum recenſus agitur, reiicere hoc melius viſum eſt ad commentarium exegeticum. Cf. interim, quae contra monuit Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 539. Videtur Palmerius plane immemor ſuperioris disputationis haec effudiſſe. Ad ipſam contextus formam propius pertinet, quod Euſtathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. ex hoc loco refert: ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας. Sed explicationem ipſe ſuam ſaepe ſolet ſubponere. Adparet hoc ex ſequentibus p. m. 203, 44. ubi iisdem verbis, quae in noſtris libris feruntur, locum adpoſuit.

quidem ibi non inve- taeas a remorum palma nias. Etenim probabile ſeu latitudine, quae eſt, dictas fuiſſe Pla- eſt Graecis πλάτη, ac

Pla-

Boeotia. καὶ Πλαταιέας τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας· ἀλλὰ νῦν, [7] ἄπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ἐτύμως. Ἕλος τε καὶ [8] Ἑλεὼν καὶ [9] Ἑιλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι· νῦν δὲ οὐχ ὁμοίως ἔχει [10] ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς λίμνης ἐπιπολὺ ταπεινωθείσης, διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ἐκρύσεις· καὶ γὰρ τοῦτο δυνατόν.

§. 18.

Δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Κηφισσὸς τοῦτο μάλιστα, τὴν Κωπαΐ-

7) Mosc. ἄπωθεν, de quo supra.

8) Moscov. Ἑλεῶν, ut epitome p. 125. Hudſ. At Ἑλεὼν recte habet, nec aliter legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 500. p. m. 292.

9) Sic Caſaubonn. edd. et Amſtelod. quo ſpiritus ſigno impoſito ſervatur etymologiae ratio, quae perit in Xylandri editione et Euſtathio c. l. in quibus ſcribitur Ειλέσιον. Neque enim huc valet transitus ab ε in αι, uti dicitur δίεμαι et δίαμαι. Ald. Hopper. vitioſe Εἰλεύσιον.

10) Vulgo τὰ πάντα, ἢ ἀνοικισθέντων. Venet. Moſcov. excuſſo articulo πάντα. Optime vero totum hunc locum concinnaſſe ſic videtur Gem. Pletho: ἔχει ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς —. Quae reponere non dubitavi. Durius enim ſubiicitur: τῶν ἀνοικισθέντων, vel non ſine converſionibus emollitur.

Plataeenſes appellatos, qui remigio victum quaererent, quod nomen nunc in eos proprie non competit, cum procul a palude habitent. Helos quoque, Heleon et Hileſion dicta fuere, quae prope lacus ſitae eſſent: quae quidem nunc non ita habent, vel quod de integro condita ſunt, vel quia poſtea temporis aqua defluente lacus admodum ſubſederit.

§. 18.

Atque hoc quidem fieri potuiſſe, cum primis oſtendit Cephiſſus amnis Copai-

Κωπαΐδα λίμνην πληρῶν. [1] Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, Boeotia.
ὥστε κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κώπας, ([2] ἃς ὅ, τε ποιητὴς ὀνομάζει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ λίμνη τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε·) χάσμα, [3] [δὲ] γενηθὲν πρὸς τῇ λίμνῃ πλησίον τῶν Κωπῶν, ἀνέωξεν ὑπὸ γῆς ῥεῖθρον, ὅσον τριάκοντα σταδίων, καὶ ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατὰ Λάρυμναν τῆς

1) Τὸ γὰρ deleri vult Caſaubonus et cum ſuperioribus iungi. Sed parum inde ad nexum continendum et ſtructuram ſervandam profici puto. Tuentur etiam illam particulam omnes libri, nec ea offendit, dummodo cum ſequentibus apte componas et verba ἃς ὅ, τε ποιητὴς — εἴληφε, quod feci, et antea iam Penzelium feciſſe vidi, parentheſi includas. Atque hac conſecutione intellexit haec verba Euſtathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. etſi immutata ſic reddit: ἧς αὐξομένης (quod perinde valet) ὡς κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κώπας ἐνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. Gem. Pletho ſic habet: Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, ὥστε καὶ καταποθῆναι κινδυνεύειν τας Κώπας.

2) Vulgo ὅ, τε. Scribe τὰς Κώπας, ἃς ὅ, τε. Voculae ἃς omiſſio miras tenebras huic loco offuderat. *Caſaubonus.* Egregie hanc Caſauboni emendationem adiuvat Gem. Pletho, qui diſerte ita ſcribit; tantum οὕτως ante ὀνομάζει interponit. Τὸ Κώπας abſorpſit ſubſequens ἃς, qualia ſaepe obiiciuntur.

3) Malim δὲ cum Veneto delere. Eſt enim in apodoſi. Incluſi tamen uncis. Poſt Pariſ. Moſc. prave γενηθείς.

Copaidem implens paludem: quae quidem cum adeo aquis fuiſſet aucta, ut periculum eſſet, ne Copae (quas ita poëta nominat, et a quibus ipſa palus nomen traxit) ſubmergerentur, non procul a Copis hiatus terrae factus amni alveum aperuit ſubterraneum, eumque ad xxx usque ſtadia producens, in ſuperficiem erumpere finit apud Larymnam

Locri-

Boeotia. Λοκρίδος, τὴν ἄνω (καὶ γὰρ ἑτέρα ἐστὶν, [4] ἧς εἴπομεν, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἡ Βοιωτικὴ, ἣ προσέθεσαν Ῥωμαῖοι
p. 407. τὴν ἄνω.) Καλεῖται δ' ὁ τόπος [5] Ἀγχόη· ἔστι [6] δὲ καὶ λίμνη ὁμώνυμος· ἐντεῦθεν δ' ἤδη ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσιν ἐπὶ τὴν [7] θάλατταν. Τότε μὲν οὖν [8] παυσαμένης τῆς πλημμυρίδος, παῦλα καὶ τοῦ κινδύνου τοῖς παροικοῦσιν ὑπῆρξε, [9] πλὴν τῶν ἤδη καταποθεισῶν πόλεων. Πάλιν δ' ἐγχουμένων τῶν πόρων, ὁ [10] μεταλλευτὴς Κράτης, ἀνὴρ Χαλκιδεὺς, [11] ἀνα-

4) Pro verbis εἴπομεν — θαλάσσῃ Pariſ. et Moſcov. lacunam relinquunt 6 fere ſyllabarum, unde haec leguntur: μὲν (quod in Moſc. evanuit) Βοιωτικὴ ἐπὶ θαλάσσῃ, (Moſc. ex more θαλάττῃ) ἣ προσέθεσαν —. Venet. ἐστὶ Βοιωτικὴ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ.

5) Elapſo γ Pariſ. Ἀχόη.

6) Medic. Venet. Guarinus interponunt καὶ, et ſic cum alio incremento Gem. Pletho ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ λίμνη. Prius recepi, cum ad diſtinctam valeat perſpicuitatem. A Plinio enim 4, 12. ſ. 7. *Anchoe*, uti ex codicum indiciis pro *Anichia* repoſuit Harduinus, et iam olim voluerat Herm. Barbarus, oppidum vocatur, a quo lacum hic ſeparat Strabo.

7) Moſcov. praeter morem ſolitum hic θάλασσαν.

8) Gem. Pletho παυσαμένης δὲ τότε.

9) Verba πλὴν τῶν — πόλεων deſunt in Ven.

10) Vulgatum adhuc obverſabatur μεταλλεὺς τῆς κρήτης, in qua lectione pertinaciter haerent codices. At ſenſu ea eſt caſſa, quem nec interpretes inferre potuerunt. Guarinus: *metallorum crete ſorusco Chalcidenſis homo obſtruſa purgans.* Here-

Locridis, quae ſuperior dicitur (alia enim eſt Boeotica Larymna, de qua diximus, ad mare ſita: ideoque Romani ſuperiorem adpoſuerunt.) Loco nomen eſt Anchoë, eodemque nomine lacus: ibique demum Cephiſſus in mare exit. Tunc itaque eluvie deſinente, accolae etiam periculo ſunt liberati, demtis iis urbibus, quae iam erant abſorptae. Cum autem meatus denuo obſtruerentur, Crates, vir Chalcidenſis, metallorum effoſſor,

[11] ἀναχαθαίρων τὰ ἐμφράγματα ἐπαύσατο, φασιάσάντων τῶν Βοιωτῶν· καίπερ, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ φησιν, [12] ἀνεψυγμένων ἤδη πολλῶν, ἐν οἷς οἱ μὲν τὸν Ὀρχομενὸν οἰκεῖσθαι τὸν ἀρχαῖον ὑπο- Boeotia.

Heresbachius: *metallorum Cretae scrutator.* Xylander: *vir Chalcidensis, qui cretam effodiebat.* Inde Casaubonus docte et copiose de vera lectione quaesivit, atque haec extudit: ὁ μεταλλευτὴς Γόργος ἀνὴρ Χαλκιδεύς, adscito in auxilium loco Strabonis lib. 15. p. 700. in. ubi Γόργος ὁ μεταλλευτὴς commemoratur, quem comitem expeditionum adiunctum habuit Alexander. At cum sagaciter prioris partis corruptionem sanaverit, tum vero posterioris emendatio longius a librorum vestigiis recedit. Nec usquam legitur, Gorgum hic commoratum illi labori operam navasse. Feliciſſime igitur minimaque facta immutatione versavit alteram partem Freretus in Memoires de l'inscr. — de Paris Tom. 23. p. 142. opportune adiutus a Stephano, qui s. v. Ἀθῆναι narrat, hanc urbem, quam et noster memorat postea, ex Copaide lacu, a quo obruta antea latebat, emersisse, cum *Crates* ducta fossa aquam derivasset; unde pro κράτης restituit Κράτης. Quam certissimam emendationem, quae ultro se obiiciat, recipere minime dubitavi. Penzelius reddidit coniecturam Casauboni, etsi ne sic quidem loci sensum se adsequi posse fatetur. Nempe luxata haec remanent, cum in praecedentibus verbum desideretur, quo illud opus inchoasse et egisse dicatur, quod postea impeditus Boeotica seditione abiecit. Optimum fuerit ex Stephano, qui haec respexisse videtur, inserere, certe intelligere διατάξειεν, ἀλλ' ἀναχαθαίρων etc. Hinc vero etiam ταφρεύχης Crates ille vocatur a Diogene Laertio 4, 23. et Ἀλεξάνδρου συνὼν dicitur, quae sequentia simul declarant, ut in Gorgo subsistere necesse non sit.

11) Sic Casaubonus. Vatic. quod tamquam usitatius praetuli pro ἀναχαθαίρων. Utrumque simul exhibet Paris.

12) Venet. ἀνεψυγμένων, uti edd. supra §. 16.

ſoſſor, deſiit repurgare obſtructiones, quia Boeotis ſeditio inciderat: quanquam, ut ipſe in epiſtola ad Alexandrum ſcribit, multa iam reſiccata eſſent loca. Hic nonnulli ſitum fuiſſe putant antiquum Orchomenum: alii Eleu-

Boeotia. ὑπελάμβανον οἱ δ' Ἐλευσῖνα καὶ [13] Ἀθήνας παρὰ τὸν Τρίτωνα ποταμόν· λέγεται δὲ [14] καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξε, καλουμένης τότε Ὠγυγίας· ἀφανισθῆναι δὲ ταύτας ἐπικλυσθείσας ὕστερον. Γενέσθαι δέ φασι καὶ κατὰ Ὀρχομενὸν χάσμα, καὶ δέξασθαι τὸν Μίλανα ποταμὸν τὸν ῥέοντα διὰ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ ποιοῦντα ἐνταῦθα τὸ ἕλος τὸ φύον τὸν αὐλητικὸν κάλαμον. Ἀλλ' οὗτος ἠφάνισται [15] τελέως· εἴτε τοῦ χάσματος [16] διαχέαντος αὐτὸν εἰς ἀδήλους πόρους, εἴτε τῶν περὶ Ἁλίαρτον ἑλῶν καὶ λιμνῶν προσαναλισκόντων αὐτόν, ἀφ' ὧν ποιήσεντα καλεῖ τὸν τόπον ὁ ποιητής·

καὶ ποιήσεν' Ἁλίαρτον

[17] λέγων.

§. 19.

13) Verba Ἀθήνας — καὶ κατὰ desunt in Ven.

14) Pariſ. Muſcov. omittunt δὲ κατά. Sic Vatic. λεγο . . . . . Κέκροπα. Pro Κέκροπα Venet. ἀκέκροπα. Nempe adhaeſit α ex praecedenti κατὰ, cuius ultima haec particula tantum in Ven. remanſerat.

15) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 803. refert τελέως, poſt Ἁλιαρτίαν ἑλῶν.

16) Venet. διαχέοντος, cuius lectionis veſtigia etiam adparent in Pariſ.

17) Caſaubonn. λέγει, quia καὶ ad Strabonem, non ad Homeri locum retulerunt. Ven. totum locum ſic exhibet: ἀφ' ὧν ποιήσεν' Ἁλίαρτον ὁ ποιητὴς λέγει, concinniori brevitate.

Eleuſinem et Athenas ad Tritonem fluvium, aetate Cecropis, cum is Boeotiae praeeſſet, tunc Ogygiae dictae. Sed has aiunt urbes deinde diluvio abolitas. Ferunt etiam apud Orchomenum terram hiatu deductam recepiſſe Melanem fluvium, qui per agrum Haliartium fluens, paludem ibi facit, quae calamum tibiis aptum producit. Caeterum is fluvius omnino periit, ſive eum hiatus in meatus diffudit obſcuros, ſive lacus eum et paludes circa Haliartum abſumſerunt, ob quas herboſum Haliartum Homerus appellat.

§. 19.

§. 19. Boeotia.

Οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Φωκικῶν ὀρῶν οἱ ποταμοὶ καταφέρονται, ὧν ὁ Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας, Φωκικῆς πόλεως, τὴν ἀρχὴν [1] λαμβάνει, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν·

Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο.

Δι' Ἐλατείας δὲ ῥυεὶς, μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, καὶ διὰ [2] Παραποταμίων καὶ [3] Φανοτέων, ὁμοίως Φωκικῶν πολισμάτων, εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν· εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας καὶ τῆς Κορωνιακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην [4] ἐξίησι· καὶ

1) Moſcov. λαμβάνων. Utraque lectio bona, alteram tamen malunt reliqui. Minus tamen bene idem in verſu Homerico ἔχων.

2) Diviſe ſcribunt Ald. et Hopper. παρὰ ποταμίων, minus recte.

3) Pariſ. Φανωτέων, ut etiam legitur in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Guarinus etiam vertit *Phaneteos*. Sed altera forma probatur ex aliis auctoribus, Polybio, Stephano et noſtro infra p. 423. quibuscum conſentit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 208.

4) Sic ex Pariſ. Moſc. Aldo et Hoppero repoſui pro ἐξίησι, uti infra p. 438. Xylander operarum vitio habet ἐξίεσι, et pro ἐξίεσι, quod voluit Caſaubonus in ed. 1. poſt male prodiit ἐξίησι. Poterat legi ἔξεισι, uti proxime antea πρόεισι· ſed alterum

§. 19.

Hi fluvii e montibus promanant Phocicis, interque eos Cephiſſus e Lilaea oritur Phocica urbe, quod et Homerus notavit:

Quique Lilaeam habent Cephiſſi fontibus aptam.

Is per Elateam fluens, Phocicarum urbium maximam, ac per Parapotamios et Phaneteos, ipſa quoque Phocidis oppida, ad Chaeroneam Boeotiae pergit: deinde per agrum Orchomeni et Coroneae in Copaidem exit lacum.

Per-

Boeotia. καὶ ὁ [5] Περμησσὸς δὲ καὶ ὁ [6] Ὀλμειὸς, ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις, εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα [7] τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον· [8] καὶ τὰ τούτου δὲ ῥεύματα εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει.

terum malunt libri. Recte. Nam hoc verbum ita ſaepe de fluviorum exitu abſolute dicitur, ſubintellectis vocibus ἑαυτοὺς, τὰ ῥεῖθρα, τὸ ὕδωρ, quae et additae leguntur. Eodem modo occurrunt ἐκδιδόναι, ἐκβάλλειν et cognata. Utriusque uſus exemplum habes in Dionyſio Perieg. v. 735 et 783.

5) Moſc. Περμισσός. Sed et Latinis, ut Virgilio eclog. 6, 64. dicitur *Permeſſus*. Huius aliarumque variationum exempla obvia ſiſtunt Gronov. et Oberlin. ad Vibium Sequ. p. m. 161. ſq.

6) Ita libri omnes et ſcripti et editi. Quare erravit aliquatenus Berkelius ad Stephan. p. 610. qui ſcribit, ſine diphthongo Strabonem dediſſe, quando hunc locum innuit. At infra p. 411. f. Ὄλμιος vulgo legitur, et ſic per ι urbem Boeotiae, ſine dubio adiacentem, ſcribit Stephanus, certe librariis ita volentibus, cum literarum ſeries uſitatam etiam formam admittat.

7) Sic conſtanter libri. Attamen infra p. 411. feminino genere profertur, quod et unice in noſtro agnoſcit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. Poſſis tamen in altero loco Strabonis ex ſenſu intelligere πόλις. In nomine Πύλος ita variari notatum eſt ad lib. 8. p. 348. Sic ὁ et ἡ Κόρινθος ſupra, ὁ et ἡ Ἅλος infra p. 433. Cf. Euſtath. ad Homer. c. l.

8) Voces καὶ τὰ τούτου ſpatio vacuo relinquuntur in Pariſ. et Moſc. Xylander aliquid hic deeſſe ſuſpicatur, ad fluminis cuiusdam deſcriptionem pertinens. Caſaubonus, ſi nihil deſit, ſenſum eſſe putat, ea quoque flumina, quae Haliartum praeterlabantur, in Copaïdem incidere. Cum alia minime adſentiant codices, his adquieſcendum eſt, niſi ad remotius etiam, τοῦ Ἑλικῶνος, referre malis. In Veneto omnino abſunt verba καὶ τὰ — ἐμβάλλει.

Permeſſus quoque et Olmeius fluvii ex Helicone confluentes in eandem Copaidem paludem prope Haliartum incidunt. . . . . Sed et huius aquae eodem incidunt.

βάλλει. Ἔστι μὲν ὢν μεγάλη, τὴν περίμετρον ἔχουσα ὀγδοήκοντα καὶ τριακοσίων σταδίων· αἱ δὲ ἐκρύσεις οὐδαμοῦ φαίνονται, πλὴν τοῦ δεχομένου τὸν [9] Κηφισσὸν χάσματος καὶ τῶν ἑλῶν. Boeotia.

§. 20.

[1] Μεταξὺ κειμένων λειμώνων, ἐστὶν ἥ τε Τριφυλία, καὶ ἡ Κωπαΐς· μέμνηται καὶ Ὅμηρος·

Ὅς

9) Aldus Κιφισσόν. Cf. ut hic omnino moneam, de varia ſcriptura, quae contulerunt Heinſius et Burmannus ad Ovid. Metamorph. 3. 343. Aliqui per σ ſimplex efferunt, quod ſuadere videtur Κηφισία p. 397. At duplex libri volunt et Homeri exemplum praevium.

1) Totus locus miſere eſt affectus; quae ſit tamen ſumma, facile ex ſequentibus apparet. Eſſe in Boeotia, non procul a Copaide lacu alium lacum, qui a proximo loco λίμνη Ἁλικὴ appelletur. de qua fecerit Homerus mentionem Iliados rhapſodia quinta; [v. 708.] quo in loco Cephiſſidem lacum debere nos interpretari ait non Copaidem, quem tamen poſtea docebit Cephiſſidem vocari, ſed τὴν Ἁλικὴν λίμνην. *Caſaubonus.* In Mſstis, prout vulgo editiones locum exhibent, quae diverſa aut mutata, aut truncata inveniuntur, haec ſunt: Caſaubb. Vatic. Moſcov. τῶν ἑλῶν . . . . . κειμένων. Pariſ. καὶ τῶν ἑλῶν καὶ τῶν λιμνῶν κειμένων. Venet. pro verbis καὶ τῶν ἑλῶν — μέμνηται καὶ Ὅμηρος ceteris omiſſis dat ὅτι Ὅμηρος ποιήσας, quod ultimum verbum etiam ſubiungit Mediceus. Totum locum contractiorem ita producit Gem. Pletho: χάσματος· Ὅμηρος δὲ ποιήσας, ὅς ῥ' ἐν Ἁλῃ ναίεσκε, λίμνην οὐ τὴν Κωπαΐδα λέγει, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ἁλικὴν, προσαγορευομένην ἀπὸ τῆς πλησίον πόλεως, ἣν καλοῦσιν Ἁλάς. Guarinus vulgatam hodie lectio-

dunt. Eſt itaque locus magnus, ambitu cccxxc ſtadiorum: exitus eius nusquam apparent, demto hiatu, qui Cephiſſum excipit, ac paludibus, quas prata interiacent.

§. 20.

Eſt autem Hylaea ſeu Hylica palus diverſa a Copaide. Meminit Homerus:

Ille

Boeotia. [1] Ὃς ῥ' ἐν [2] Ὑλῃ ναίεσκε μέγα πλήθοιο μεμηλώς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι.

Οὐ γὰρ λίμνην τὴν Κωπαΐδα [3] βούλεται λέγειν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην, τῇ

lectionem tenet. Euſtathius parum hic aut nihil proleſt, quippe qui potiora tantum ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. hinc delibavit. A Grammatico aliquo plura hic adſuta videntur, quod et innuit Gem. Pletho. Tum repugnant ſibi invicem, quae hic componuntur. Ut enim cohaererent, praecedere debebat Ὑλικὴ λίμνη, quam ab Homero intelligi exiſtimat. Denique, quid hic valeat Triphylia, (tam huc facit, quam canis in balneum, inquit Xylander) et unde ſubito immiſſa adpareat, nemo dixerit. Vatic. Pariſ. Moſcov. pro eo ſcribunt Τριφίᾳ, cui lapidi ne ſcintilla quidem excuditur. Plures quidem in illo tractu fuiſſe lacus, ex ſuperioribus diſcitur. Latere in Τριφυλίᾳ videtur Ὑλίᾳ, in qua diſputationis proximae cardo verſatur. At dicitur ea ab ipſo etiam Strabone Ὑλική. Tum ἡ Κωπαὶς officit, quippe quam in ſuperioribus iam dimiſit, et ab Homerica narratione excludit, etſi per linguae uſum particulae ſibi reſpondent et duo nomina inferunt. Optimum videatur, explero tantum loco Homerico, quod tamen infra facit idem, ſequi et hic Gem. Plethonem, et cetera tamquam a librariis interpoſita recidere. Tum vero reliqui etiam Xylandri verſionem, quam plane reddidit Penzelius, etſi a Strabonis propoſita oratione alienam, ſenſu tamen et diſputationis cauſa congruam.

2) Moſc. Ὑλῃ et Ὑδῃ. Poſterius etiam probaverat Zenodotus in hoc Homeri loco Il. 5, 708. quia Ὑλη penultimam producat, uti Il. 2, 500. quod notant Scholia in edit. Villoiſ. quae tamen retinuit Ὑλῃ. Sed de eo monuit ipſe Strabo in ſequentibus.

3) Caſaubonn. λέγει. Vatic. Moſcov. βούλονται, quod proxima non ferunt. Ven. totum locum ſic exhibet: λίμνην αὐτὴν Κωπαΐδα λέγει.

Ille habitabat Hylam, Cephiſſida pone paludem
Praedives —.

Non enim, quod placuit quibusdam, lacum Copaidem voluit innuere, ſed Hylicam ex proſ-

τῇ προσῳδίᾳ ὡς λυρικὴν, ἀπὸ τῆς πλησίον [4] πόλεως, Boeotia.
ἣν καλοῦσιν Ὕλας, ὡς λύρας καὶ θύρας· οὔτε Ὕδην,
ὡς ἔνιοι γεράφουσιν,

Ὃς ῥ' ἐν Ὕδῃ ναίεσκεν. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἐν Λυδίᾳ,

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ· p. 408.

ἡ δὲ Βοιωτική· ἐπιφέρει γοῦν τῷ

Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, —

τὸ

— Παὲ δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστι μεγάλη, καὶ οὐκ ἐν τῇ Θηβαΐδι, [5] ἡ δὲ μικρὰ

4) Casaubonn. quidam, Vatic. Paris. Moscov. κώμης, idemque reddidit Guarinus. Alii tamen cum Eustathio ad Homer. Il. 5, 708. p. m. 454. et Stephano πόλιν faciunt, quod et rationi Homericae magis videtur accommodatum, etsi illud Strabonis aetatem propius spectare videtur. Idem post in Σκῶλος valet, si Stephanum adhibueris. Antea pro προσῳδίᾳ Ven. prave dedit προσόδῳ.

5) Ita pro vulgato καὶ μικρὰ ex coniectura legendum viderat Casaubonus, quam cum confirmet Gem. Pletho, probandam in ipso contextu putavi. Alias enim nexus, cum ex utriusque disiunctione disputet, disiicitur, et mira componuntur.

prosodica ratione, qua lyricam efferunt, ab urbe vicina, quam Hylas vocant, uti fit in Graecis verbis λύρας, θύρας. Neque eos probo, qui legunt,

Ille habitabat Hydem. —

Nam Hyda quidem in Lydia est: ita Homerus:

Civis Hydae pinguis, sub Tmoli saxa nivalis.

Hyla vero Boeotica est urbs ideoque his verbis

— *Cephissida pone paludem:*

additur iuxta habitasse reliquos Boeotos. Copais enim magna est, neque in Thebai-

Boeotia. μικρὰ ἐκεῖθεν δὲ ὑπονόμων πληρουμένη, κειμένη [6]μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος. [7]Ὅμηρος δ' ἐνικῶς ἐκφέρει, [7]ποτὲ μὲν ἐκτείνων τὴν πρώτην συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ Καταλόγῳ,

— Ἡ δ' [8]Ὕλην καὶ Πετεῶνα,

ποιητικῶς· [9]ποτὲ δὲ συςέλλων·

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε·

καί· ὁ [9]Τυχίος

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Οὐδ'

6) Gem. Pletho ſic: Μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος ἐκφέρει γῦν τῷ·

Λίμνη πεπλημένος Κηφισσίδι· πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Μαῖον Βοιωτοί.

Tum ceteris omiſſis, quae in noſtris libris interpoſita conſpiciuntur, pergit: Σχοῖνος δ' ἐν χώρᾳ τῆς Θηβαϊκῆς —.

7) Vatic. τοτε ſine accentus ſigno, Moſcov. τότε, uti poſt. Melius quidem Aldus τοτέ. Utrumque ſic frequentant Graeci, libri vero ſaepe commutant, veluti in Dionyſ. Hal. 4, 3. Sed vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. ſchol. in Timon. c. 49. et in primis Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 18. et Schweighaeuſer. in Lex. Polyb. ſ. v. ποτέ. Cf. infra ad p. 423. et 441.

8) Caſaubonus malit ποτὲ δὲ καὶ συςέλλων.

9) Male antea hi diverſorum locorum (Il. 5, 708. et Il. 7, 220.) verſus continua ſerie ſcribebantur, in unum exemplum confuſi, quod et fecit Euſtathius ad Il. 2, 500. p. m. 202. omiſſis

de ſita . . . . . et exilis, inde per meatus impleta . . . . . ſita inter Thebas atque Anthedonem. Homerus Hylam ſingulari effert numero, aliquando producens primam ſyllabam, ut in Catalogo:

— *Quique Hylam, et qui Peteonem.*

atque hoc quidem poetica uſus licentia. Aliquando etiam corripit: ut cum de ſutore Tychio dicit, qui Aiacis clypeum confeciſſet, facile princeps eorum, qui idem exercitarent artificium:

Ille habitabat Hylae. —

Quo

Οὐδ' ἐνταῦθα εὖ γεγραφότων τινῶν Ὕδη ἔνι· οὐ γὰρ Boeotia.
ὁ Αἴας ἐκ [10]τῆς Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο . . . .

§. 21.

[1]Λίμναι τὴν τάξιν τῶν ἐφεξῆς τόπων . . . . .
λόγῳ περιληφθῆναι σαφῶς [2]ὅτι . . . . τοῖς ὀνό-

μασι

sis praeterea vocibus ὁ Τυχίος. Intulerat hunc errorem elapsa ante ὁ Τυχίος particula καὶ, quam a Casaubono monitus inserui. Tum vero pro ναίουσιν reposui etiam ναίουσι. Denique in voce Τύχιος accentum devolvi in penultimam, in qua sede ponunt libri Homerici et ponendum esse disertis verbis monuit Eustathius ad Homer. Il. 3, 147. p. m. 299. cum sit ὄνομα κύριον περίσπωμενον. Sic Ὀδίος et similia, de quibus idem passim alibi praecipit. Sic post ἔνι, uti cum Mosc. dederat recte Aldus, sed Hopperus et reliqui in ἐν mutaverant, revocavi.

10) Omisso articulo nomen dant Paris. et Moscov.

1) Praemittitur lacuna in libris scriptis et editis, quae ad καλεῖσθαι usque in Ven. patet, ubi alii fragmina tantum servarunt Guarinus qualicunque modo disiecta haec membra conligere, sententiam ex ruderibus, quae fuisse videatur, eruere studuit Casaubonus, cuius expositionem suis praeterea additamentis auctam reddidit Penzelius. Videtur autem Strabo, si Casaubonum audias, dixisse, difficile esse, rectum aliquem ordinem in oppidorum mediterraneorum enumeratione servare, cum praesertim ea sint ignobilia et obscura; commodius eum servari posse in oppidis maritimis, cuius duas adfert causas; se igitur a maritimorum descriptione exorsum deveniisse ad mediterranea; nunc se, servato Homeri ordine, si quid omissum antea fuerit, adiicere velle. Ipsa tamen Strabonis oratio sine libris rescarciri non potest, et inveteratas esse illas lacunas satis declarat Gem. Plethonis lectio supra adposita.

2) Paris. Moscov. subiiciunt ὁ.

Quo quidem loco sunt qui perperam pro Hyla Hydem scribant: est enim Hyde urbs Lydiae: unde scutum Aiax non puto erat petiturus.....

§. 21.

Paludes ordinem deinceps sequentium locorum . . . . verbis comprehendi perspicue, quod . . . . . nomini-

Boeotia. μασι τῶν τόπων· [3] τόν τε . . . . χαλεπόν [4] Φησιν ἐν τούτοις καὶ ἀσήμοις τοῖς πλείστοις, καὶ ἐν μεσογαίᾳ, μηδαμοῦ τῇ τάξει διαπεσεῖν· ἡ παραλία δ' ἔχει τι πλεονέκτημα πρὸς τοῦτο· καὶ γνωριμώτεροι οἱ τόποι, καὶ ἡ [5] θάλαττα τό γε ἑξῆς ὑπαγορεύει βέλτιον· [6] διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐνεῦθεν πειρώμεθα

3) In Paris. sequitur ἀξ, in Vatic. legitur τῶν τε ἀξ.

4) Paris. φασὶν, ut fit alibi. Tum idem cum Moscov. Aldo, Hoppero, Xylandro ἐν τοσούτοις pro ἐν τούτοις, non incommode. Neque tamen alterum propter alios codices removi.

5) Ita distinctione priori, quae post θάλαττα ponebatur, sublata dedit Casaubonus. Sensus enim, inquit, hic est: Mare, si nihil aliud, hoc saltem commodi affert, quod ὑπαγορεύει τὰ ἑξῆς, et ordinem, qui teneri debeat.

6) Audebo hic παρεκπεπτωκότι τι ποιεῖν, et totum locum supplere ex coniectura, parum, ut credimus, recedentes ab ipsis Strabonis verbis. Putamus igitur, aut hoc aut simili modo ab eo esse scriptum: Διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐνεῦθεν ἐπειρώμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως λαβεῖν· ἐνταῦθα δ' ἐόντες τοῦτο, τῷ πόντῳ ἀκολουθήσομεν, καὶ ἐκείνου φυλάξομεν τὴν ἀριθμησιν προστεθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ἢ παραλειφθὲν ἡμῖν, ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθέν. Ἄρξονται μὲν ἀπὸ τῆς Τρίτης καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Σχοῖνος δὲ etc. Confer sequentem περιήγησιν cum initio Boeotiae: dices non malos esse nos coniectores. Poëtae verba sunt:

Οἳ δ' Ἕτριν ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοινόν τε Σκῶλόν τε, πολυκνημίδ' τ' Ἐτεωνόν,
Θίσπειαν, Γραῖάν τε καὶ εὐδένδρεον Μυκαλησσόν,

et quae seguuntur. — Nunc compara cum verbis Strabonis; reperies eum poëtae vestigia per omnia [praeter aliqua in praecedentibus memorata] sequi, nec mutare ullius loci τάξιν Homeri-

minibus locorum, atque . . . . difficile ait in his praeterea obscuris plerisque et mediterraneis locis nunquam ab ordine aberrare. Ora maritima hoc commoditatis plus habet, et cum mare, tum maritima loca sunt notiora: et ordo etiam rectius indicatur. Itaque nos etiam inde tentabimus

Θα . . . . ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο [7]τῷ . . . ἀφέθμησιν προσιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ἢ . . . . ἡμῖν· ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθὲν ἄρχεται . . . . . Καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Boeotia.

§. 22.

Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν [1]ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα [2]Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς [3]Σχοινοῦς.

Ee 3 §. 23.

mericam. Perſuaſum habeo, neminem tam iniquum rerum aeſtimatorem fore, qui neget, hunc locum, ad cuius emendationem nihil veteres codices conferebant, vitam nobis debere. *Caſaubonus.* Nec mei codices iacturae remedium adferunt. Quod adhibet Caſaubonus, non repugnat quidem Strabonis narrationi et verbis, attamen in nota tantum poni poteſt.

7) In Pariſ. ſubſequitur π, unde nova lacuna incipit. Paullo poſt idem ἄρχεται . . . . . ις. Καὶ τῆς Αὐλίδος, quae certe Caſauboni coniecturam non impugnant.

1) Auſcultavi Caſaubono, qui ſic emendat pro vulgato ἐπὶ Ἀνθηδόνος. Ita enim ex conſueto uſu ſolet Strabo, et ſic legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Paullo poſt p. 410. redit ὁδὸς ἐπ' Ἀνθηδόνα.

2) Poſt Θηβῶν lacuna notatur in Pariſ.

3) Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 530. legendum coniicit Σχοινοῦς, uti ſcribit Stephanus ſ. v. Σχοινοῦς et Ἀγάθυ,

bimus . . . . . haec autem omittentes . . . . . enumerationem adiicientes, quidquid utile erit . . . . . nobis, ab illo autem praeteritum incipit . . . . . et Aulidis, de quibus diximus.

§. 22.

Schoenus autem locus eſt regionis Thebaicae in via, quae Anthedonem ducit: diſtatque a Thebis circiter L ſtadia; fluit per eum amnis nomine Schoenus. . . .

§. 23.

Boeotia.

§. 23.

. . Σκῶλος δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῶν Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς [1]ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

Καὶ [2]τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε καταγόμενον διασπασθῆναί φασιν. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. Εἴρηται δ' ὅτι Παρασώπιοι καὶ κώμη τις καλεῖται ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [3]Τραχινίᾳ, παρ' ἣν ῥεῖ Ἀσωπὸς ποταμὸς, καὶ ὅτι ἐν Σικυῶ-

Ἀγάθυ, etsi in priori loco Σχοινοῦς vulgo legitur, et Schol. Nicandri ad Theriaca p. 60. ed. Ald. ubi in Nicandro Σχοινοῖς (Σχοινοῦς p. 15. ed. Ald.) Ionice pro Σχοινίοις. In vulgata tamen forma omnes libri cum Guarino hic conſentiunt, nec aliter in noſtro invenit Euſtathius, qui ad Homerum Il. 2, 497. p. 301. hunc locum repetit. Mutare igitur auſus non ſum, cum praeterea utraque forma efferri potuerit.

1) Vatic. Pariſ. Moſc. cum Euſtathio ad Homer. c. l. et Aldo εἶναι, quod forte pro ἴναι editum eſſe putat Salvinus ad Euſtathium Tom. 2. p. 530. uti certe habet epitome in edit. Baſ. Utrumque occurrit. Neque tamen vulgata aliorum forma laceſſi debet, quam et ſuſtinet metri ratio.

2) Articulum neglexit Xylander. Pro ἐνθένδε Euſtathius c. l. dat ἐκεῖθεν.

3) Moſcov. Τραχχινίᾳ, nota illarum vocalium confuſione.

§. 23.

Scolus porro vicus eſt Paraſopiae regionis ſub Cithaerone, locus habitatu difficilis et aſper. Unde proverbium:

Nec Scolum ipſe ibis, aliumve ſequeris eunteṁ.

Pentheum quoque eo deductum ferunt a Bacchis diſcerptum fuiſſe. Fuit alia Scolus urbs ex iis, quae circa Olynthum erant. Hoc etiam dictum fuit, Paraſopios pagum fuiſſe Heracleae Trachiniae: quem Aſopus alluëret fluvius, itemque apud Sicyo-

Σικυῶνι ἄλλος ἐστὶ [4]ποταμὸς Ἀσωπὸς, καὶ ἡ χώρα Boeotia.
[5]Ἀσωπία, δι' ἧς ῥέουσι καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ τούτῳ.

§. 24.

Ὁ Ἐτεωνὸς δὲ [1]Σκάφη μετωνομάσθη· καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ [2]πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ [3]Ποτνιαὶ, ἀφ' ὧν μυ- p. 409.

4) Vatic. Paris. Moscov. omittunt ποταμὸς, quam vocem tamen adiiciunt libri alii cum epitome p. 126. ed. Hudf.

5) Paris. Mosc. ασπία. Nempe τὸ Α absorptum a praecedenti voce periit.

1) Vatic. Paris. Moscov. cum Guarino, Aldo et Hoppero Σκάφλη, Venet. Σκαφλά. At vulgatum tuentur praeter alios codices etiam Stephanus s. v. Ἐτεωνὸς ex nostro, opinor, et ex alterutro Eustathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Σκαφὶς eadem in Boeotia esse videtur apud Procopium de B. Goth. 4, 25.

2) Paris. πεδίον elapso ι.

3) Vatic. Paris. Moscov. cum Aldo et Hoppero Πότνια vel Ποτνία. Sed Πότνιαι hoc numero stabilitur a Pausania 9, 8. in. Aeliano H. An. 15, 25. Stephano h. v. Etymol. M. p. 685. nec aliter Eustath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. et Schol. Euripidis ad Oreſt. v. 318. Tantum Πότνιαι praeterea novit Eustath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. Tum mutato accentu Ποτνιαὶ legitur in Pausania c. l. ut Πλαταιαὶ, Θεσπιαὶ et similia, quorum tamen etiam exstat singularis. Ex Latinis *Potniae* etiam probat Plinius 25, 53. f. 8. Accentum Pausaniae exem-

Sicyonem alium Asopum fluxisse et regionem Asopiam, quam et alii amnes huic cognomines permearent.

§. 24.

Eteonus postmodo Scaphe coeptus est appellari, situs ipse etiam in Parasopia. Nam Asopus et Ismenus per planitiem feruntur, quae est ante Thebas. Est ibi etiam fons Dircae et Potniae: ad quas

Boeotia. θεύσται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον· καὶ ὁ Κιθαιρὼν δὲ οὐκ [4] ἄπωθεν τῶν Θηβῶν τελευτᾷ· παρ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀσωπὸς ῥεῖ, τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κλύζων, καὶ ποιῶν τοὺς Παρασωπίους εἰς κατοικίας [5] πλείους διῃρημένους, ἅπαντας δ' ὑπὸ Θηβαίοις ὄντας· ἕτεροι δ' ἐν τῇ Πλαταιΐδι φασὶ τόν τε Σκῶλον, καὶ τὸν Ἐτεωνὸν, καὶ τὰς Ἐρυθρὰς· καὶ γὰρ [6] παρὰ Πλαταιὰς καὶ παρὰ Τάναγραν ἐκδίδωσιν· ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι, καὶ ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος·

[7] Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

§. 25.

exemplo ductus ex antepenultima demisi in ultimam, quo etiam a πέτρων distinguitur.

4) Aldus, ut alioi, ἄποθεν, quod et hic ex Strabone reddit Eustathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201.

5) Casaubonn. Moscov. Ven. Gem. Plethο πλείους, pro πλείονας. Utrumque invenitur in Paris. sed in ipsa orationis serie πλείους. Alterum ab Aldo prodiit. Etsi perinde valet utrumque, πλείους tamen codicibus dedi.

6) Praepositio in Ven. excidit.

7) Verba ἔστι — ἔπη in Gem. Plethone desiderantur.

quas ferunt Glaucum Potniensem a Potniadibus equabus fuisse discerptum, prope ipsam urbem. Caeterum et Cithaeron mons haud procul Thebis desinit, ipsiusque radices alluens Asopus Parasopios facit in plures divisos pagos, omnes Thebanis subiectos. Alii Plataicae regioni adscribunt Scolum, Eteonum, Erythras: iuxta Plataeas enim et Tanagram exit Asopus. In Thebana sunt etiam Therapnae; et Teumessus, quem Antimachus multis versibus exornavit, vanis laudibus celebrans:

Exis ventosas non magnus collis in auras,

et reliqua: notum enim est carmen.

§ 25.

§. 25. Boeotia.

[1]Θέσπειαν δὲ [2]λέγει τὰς νῦν Θεσπιὰς, [3]πολλῶν ὀνομάτων τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ὁποτέρως. Ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, [4]ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισσαίῳ

1) Mosc. Θέσπειαν et Θεσπίαν, hoc omnino Ven. Utramque scripturam notavit Stephanus. Cf. etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. Quae forma probari possit ex Θεσπιεὺς, ut formantur Λαμπιεὺς, Στειριεὺς et alia. Sed maluit forte noster cum aliis Homericam rationem in hac narrationis parte praeferre. Neque tamen Θεσπιὰ in proximis huc valet, quam immutationem usu frequentari miratur Stephanus h. v. etsi idem s. v. Ὠκαλέα scribit etiam Θεσπειά. Metro tamen τὸ ει dari, ex Herodiano notat Eustathius c. l. Θεσπειὰς etiam post habet Paris. ut idem infra bis cum Moscov. Cf. ad p. 410. ubi etiam ει legebatur in editionibus.

2) Pro λέγει Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. cum edd. ante Casaubonum adferunt πάλιν, quam vocem huic loco ineptam esse recte censet Casaubonus legendumque vel, Θέσπειαν δὲ πάλιν τὰς νῦν Θεσπιὰς, vel Θέσπειαν δὲ νοητέον, vel alio simili modo. Posuit tamen in ipso contextu λέγει, locum autem restituisse se in margine scribit ex vet. lib. Guarino forte, qui vertit: *Thespia seu, ut nunc, Thespiae.* Ex meis Msstis, quorum quidem diligentior conlatio facta est, Ven. et Gem. Pletho vulgatae a Casaubono lectioni suffragantur. Mirum tamen, quo saltu librarii a λέγει ad πάλιν deiecti fuerint, nisi ex simili voce transitus fuit lenior.

3) Casaubonn. πολλῶν ὄντων ὀνομάτων.

4) Venet. καὶ ἐπικειμένη.

§. 25.

Thespeis, quam etiam Thespias vocant (multa enim nomina et singulari et plurali numero usurpantur, itemque masculino aut foeminino genere, aut alterutro tantum) urbs est ad Heliconem sita, versus Austrum: incumbit et ipsa, et mons Helicon sinui

Boeotia. κόλπῳ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἑλικών· ἐπίκτιον δ' [5]ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρέῦσιν, ἣν καὶ Κρεουσίαν καλοῦσιν. Ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιέων ἔστι καὶ ἡ [6]Ἄσκρη κατὰ τὸ πρὸς [7]Ἑλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γάρ ἐστι τῷ Ἑλικῶνος, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου κειμένη, ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τετταράκοντα [8]σταδίους, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς ἐκεῖνος περὶ τοῦ πατρὸς [9]λέγων, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς [10]Αἰολίδος,

Νάσ-

5) Paris. Mosqu. ἔχουσι, in hoc tamen etiam simul ἔχουσιν.

6) Paris. prave Ἄκρη elisa σ.

7) Casaubonus. Venet. Gem. Pletho Ἑλικῶν, uti paullo superius omnes. Utraque ratio valet, prout vel simpliciter ad vicinium vel ad conversionem situs referatur. Vid. ad lib. 2. p. 346. in. et 9. p. 400. ubi similis varietas notatur. Probandum hic videatur Ἑλικῶν ex urbis situ, ἣ δ' Ἑλικὼν ἔχει πόλιν σταδιεύσας, uti scribit Hegesinous apud Pausan. 9, 29. in. Remorantur tamen proxime hic subiecta. Gemistus Pletho quidem plane omittit verba ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἑλικῶνος.

8) Venet. στάδια, ἣν κεκωμῴδηκεν. Antea Paris. Mosc. cum edd. ante Casaubonum Θεσπιῶν, de quo paullo superius dictum est. Articulum τῶν omisit Venetus.

9) In Vatic. Paris. Mosc. λέγων hinc ad sequentia deiicitur.

10) Lacuna hic duarum circiter vocum adparet in Vatic. Paris. Mosc. unde Paris. narrationem retexit verbis πρὸς λέγων. Vatic. Mosc. tantum subiungunt λέγων.

Crissaeo. Navale habent Thespiae Creusam: quod etiam Creusiam dicunt. In Thespiensi regione est etiam Ascra Hesiodi patria, ad dextram Helicoonis loco sublimi et aspero sita, circiter XL. a Thespeia stadiis. Hanc ipse poeta traducit de patre suo scribens, eum Cuma Aeolica profectum

Is

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ [11] ἐνὶ κώμῃ, Boeotia.
[12] Ἄσκρῃ χείμα κακῇ, [13] θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ
[14] ποτ' ἐσθλῇ.

Ὁ δὲ Ἑλικὼν συνεχής ἐστι τῇ Φωκίδι ἐκ [15] τῶν πρὸς ἄρκτον

11) Verba ἐνὶ κώμῃ a manu recentiori in vacuo ſpatio Moſc. fert inſcripta. In Pariſ. abeſt κώμῃ. Venet. reciſis poſterioribus verſuum partibus haec tantum adpoſuit: νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶ καὶ τὰ ἑξῆς, uti ſolent paſſim inertes librarii.

12) Hunc unum verſum habet etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 805. Sed Ἄσκρῃ cum adnexis nominativo producit, quod quidem ſimpliciter et praeter hanc verborum ſtructuram fieri poteſt.

13) Fluctuantur in vocis caſu non quidem codices noſtri, ſed ſcholia ad Homer. Il. 2, 507. ſ. 14. Villoiſ. quae faciunt cum Mſtis, et Euſtathius ad c. l. qui ſcribit θέρεϊ, quod propter praecedens χείμα in ſimili hoc nexu probat etiam Polcus ad Euſtathium Tom. 2. p. 548. Neque tamen invitis libris mutavi, cum in his ipſos auctores variare conſtet. Ceterum in ἀργαλέῃ ſubſtiterunt ſcholia illa.

14) Pariſ. ποτέ. Tum idem et Moſcov. pro ἐσθλῇ vacuum ſpatium aperiunt, quod in Moſc. recentior manus explevit voce ἐυθλῇ. Pariſ. ſubiicit κἂν.

15) Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 317. ut ſoloeciſmum abſtergeret, pro ἐκ τοῦ reponebat ἐκ τῶν. Mirum, cum ita legatur in omnibus etiam editionibus, quas quidem poſſet inſpicere, ἐκ τοῦ ſola ferat Amſtelodam. ſerius demum emiſſa. At idem maius malum ſubeſſe putat. Nempe cum Phocis a partibus ſeptentrionalibus Oetam contingat et Locricos montes, Heliconem potius ad meridiem habere, quam ad ſeptentrionem, ſed a quadam ſui parte, quae ſinum Criſſaeum attingit,

In miſero pago ſedes, Helicone ſub alto
Aſcram delegiſſe ſibi, quae tempore nullo
Commoda difficiles hyemes faciasque moleſtas
Aeſtates. —
Helicon autem Phocidi conti-
guus

[illegible]

[illegible]

quae eſt, qua parte Theſſpienſis eger ſeptentrionem ſpectat: ac nonnihil etiam ad occidentem et ultimum portum Phocidis, quem ab eventu Mychum, quaſi intimum ſecceſſum, dicunt; nam iuxta illum

γὰρ κατὰ τοῦτον μάλιστα τὸν λιμένα τῆ [16]Κρισσαίᾳ Boeotia.
κόλπου καὶ ὁ Ἑλικὼν, καὶ ἡ Ἄσκρη, καὶ ἔτι αἱ
[17]Θεσπιαὶ, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς ἡ Κρέουσα. Τοῦτο
δὲ καὶ κοιλότατον νομίζεται τὸ μέρος τοῦ Κρισσαίου
κόλπου, καὶ ἁπλῶς τοῦ Κορινθιακοῦ· στάδιοι δ'
[18]εἰσὶν τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμέ-
νος εἰς Κρέουσαν [19]ἱνε [νήκοντα·] ἐντεῦθεν δὲ ἑκατὸν
εἴκοσι, ἕως τῆς [20]ἄκρας . . . . . καλοῦσι· ἐν δὲ
τῷ

16) Dedi et hic duplici σ, uti poſtea legitur inde a Xylandro. De ſcriptura vid. ad p. 405.

17) Pariſ. Moſc. ut ſupra, per ει.

18) Excidiſſe hic aliqua, Pariſ. et Moſc. relicta lacuna aperte indicant. Ita enim illi: εἰσὶ τῆς . . . . . τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Vatic. 174. στάδιοι δ' εἰσὶ . . . . . ἀπὸ τοῦ μυχοῦ, quae ſubplet Vatic. 173. ſic: στάδιοι δ' εἰσὶ τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Atque ita locum exhibet Guarinus: *Huius autem litoris longitudo a portu* —. Ceterum in Veneto et Gem. Plethone plane exſulant verba στάδιοι δ' εἰσὶ ad εἰρήκαμεν. Equidem lacunam explevi, cum antea deinceps legeretur: στάδιοι δ' εἰσὶν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ —.

19) Nova hinc ſequitur lacuna, quam reliquit etiam Vaticanus 174. Alter (173.) cum Medic. Pariſ. Moſcov. tantum ἵνε . . . unde Caſauboni coniectura, ἐνενήκοντα legentis, magis confirmatur, quam et nexus lubenter excipit. Nolui igitur ſubtrahere.

20) Etiam hic denuo aliqua deficiunt in libris, ex quibus tantum Vatic. 173. Pariſ. Moſcov. ἥ ſubiiciunt. Facile autem adpa-

lum maxime portum Criſſaeo ſinui imminent Helicon, Aſcra, Theſpiae, et earum navale Creuſa: atque haec exiſtimatur caviſſima pars Criſſaei, omnique Corinthiaci eſſe ſinus. Stadia ſunt litoris a Mycho Creuſam usque . . . . atque hinc cxx, usque ad promontorium, quod . . . . dicitur. In caviſſima huius

Boeotia. μικρὰ ἐκεῖθεν δὲ ὑπονόμων πληρουμένη, κειμένη [6]μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος. [7]Ὅμηρος δ' ἐνικῶς ἐκφέρει, [7]ποτὲ μὲν ἐκτείνων τὴν πρώτην συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ Καταλόγῳ,

— Ἡ δ' [8]Ὕλην καὶ Πτελεῶνα,

ποιητικῶς· [8]ποτὲ δὲ συστέλλων·

Ὃς ῥ' ἐν [8]Ὕλῃ ναίεσκε·

καί· ὁ [9]Τυχίος

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος [8]Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Οὐδ'

6) Gem. Pletho ſic: Μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος ἐκφέρει γῦν τῷ·

Λίμνῃ πεπλημένος Κηφισσίδι· πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Μαῖον Βοιωτοί.

Tum ceteris omiſſis, quae in noſtris libris interpoſita conſpiciuntur, pergit: Σχοῖνος δ' ἐπὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς —.

7) Vatic. τοτε ſine accentus ſigno, Moſcov. τότε, uti poſt. Melius quidem Aldus τοτέ. Utrumque ſic frequentant Graeci, libri vero ſaepe commutant, veluti in Dionyſ. Hal. 4, 3. Sed vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. ſchol. in Timon. c. 49. et in primis Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 18. et Schweighaeuſer. in Lex. Polyb. ſ. v. ποτέ. Cf. infra ad p. 423. et 441.

8) Caſaubonus malit ποτὲ δὲ καὶ συστέλλων.

9) Male antea hi diverſorum locorum (Il. 5, 708. et Il. 7, 220.) verſus continua ſerie ſcribebantur, in unum exemplum confuſi, quod et fecit Euſtathius ad Il. 2, 500. p. m. 202. omiſſis

de ſita . . . . . et exilis, inde per meatus impleta . . . . . ſita inter Thebas atque Anthedonem. Homerus Hylam ſingulari effert numero, aliquando producens primam ſyllabam, ut in Catalogo:

— *Quique Hylam, et qui Peteonem.*

atque hoc quidem poetica uſus licentia. Aliquando etiam corripit: ut cum de ſutore Tychio dicit, qui Aiacis clypeum confeciſſet, facile princeps eorum, qui idem exercitarent artificium:

Ille habitabat Hylae. —

Quo

Οὐδ' ἐνταῦθα εὖ γεγράφονται τοῦτον τὸν Ὕδη ἔνι· οὐ γὰρ Boeotia.
ὁ Αἴας ἐκ [10] τῆς Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο . . . .

§. 21.

[1] Λίμναι τὴν τάξιν τῶν ἐφεξῆς τόπων . . . . .
λόγῳ περιληφθῆναι σαφῶς [2] ὅτι . . . . τοῖς ὀνό-

Ee 2 μασι

sis praeterea vocibus ὁ Τυχίος. Intulerat hunc errorem elapsa ante ὁ Τυχίος particula καὶ, quam a Casaubono monitus inserui. Tum vero pro ναίεσκον reposui etiam ναίεσκε. Denique in voce Τύχιος accentum devolvi in penultimam, in qua sede ponunt libri Homerici et ponendum esse disertis verbis monuit Eustathius ad Homer. Il. 3, 147. p. m. 299. cum sit ὄνομα κύριον τρίβραχυ. Sic Ὀδίος et similia, de quibus idem passim alibi praecipit. Sic post ἔνι, uti cum Mosc. dederat recte Aldus, sed Hopperus et reliqui in ἐν mutaverant, revocavi.

10) Omisso articulo nomen dant Paris. et Moscov.

1) Praemittitur lacuna in libris scriptis et editis, quae ad χαλεπὸν usque in Ven. patet, ubi alii fragmina tantum servarunt Guarinus qualicunque modo disiecta haec membra conligere, sententiam ex ruderibus, quae fuisse videatur, eruere studuit Casaubonus, cuius expositionem suis praeterea additamentis auctam reddidit Penzelius. Videtur autem Strabo, si Casaubonum audias, dixisse, difficile esse, rectum aliquem ordinem in oppidorum mediterraneorum enumeratione servare, cum praesertim ea sint ignobilia et obscura; commodius eum servari posse in oppidis maritimis, cuius duas adfert causas; se igitur a maritimorum descriptione exorsum deveniisse ad mediterranea; nunc se, servato Homeri ordine, si quid omissum antea fuerit, adiicere velle. Ipsa tamen Strabonis oratio sine libris rotarciri non potest, et inveteratas esse illas lacunas satis declarat Gem. Plethonis lectio supra adposita.

2) Paris. Moscov. subiiciunt ὁ.

Quo quidem loco sunt qui perperam pro Hyla Hydam scribant: est enim Hyde urbs Lydiae: unde scutum Aiax non puto erat petiturus.....

§. 21.

Paludes ordinem deinceps sequentium locorum . . . . verbis comprehendi perspicue, quod . . . . . nomini-

Boeotia. μασι τῶν τόπων· [3] τόν τε . . . . χαλεπόν [4] φησιν ἐν τούτοις καὶ ἀσήμοις τοῖς πλείστοις, καὶ ἐν μεσογαίᾳ, μηδαμοῦ τῇ τάξει διαπεσεῖν· ἡ παραλία δ' ἔχει τὶ πλεονέκτημα πρὸς τοῦτο· καὶ γνωρισμώτεροι οἱ τόποι, καὶ ἡ [5] θάλαττα τό γε ἐξῆς ὑπαγορεύει βέλτιον· [6] διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐνεῦθεν πειρώμεθα

3) In Paris. sequitur ἀξ, in Vatic. legitur τῶν τε ἐξ.

4) Paris. φασὶν, ut sit alibi. Tum idem cum Moscov. Aldo, Hoppero, Xylandro ἐν τοσούτοις pro ἐν τούτοις, non incommode. Neque tamen alterum propter alios codices removi.

5) Ita distinctione priori, quae post θάλαττα ponebatur, sublata dedit Casaubonus. Sensus enim, inquit, hic est: Mare, si nihil aliud, hoc saltem commodi affert, quod ὑπαγορεύει τὸ ἐξῆς, et ordinem, qui teneri debeat.

6) Audebo hic παρακινδυνευσάμενον τι ποιῆν, et totum locum supplere ex coniectura, parum, ut credimus, recedentes ab ipsis Strabonis verbis. Putamus igitur, aut hoc aut simili modo ab eo esse scriptum: Διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐνεῦθεν ἐπειρώμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως λαβεῖν· ἐνταῦθα δ' ἅπαντες τοῦτο, τῷ ποιητῇ ἀκολουθήσομεν, καὶ ἐκείνου φυλάξομεν τὴν ἐμβιβασιν προστιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ἢ παραλειφθὲν ἡμῖν, ὑπ' ἐκείνου δὲ παραλειφθέν. Ἀρχέτω μὲν ἀπὸ τῆς Τρίης καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Σχοῖνος δὲ etc. Confer sequentem περιήγησιν cum initio Boeotiae: dices non malos esse nos coniectores. Poëtae verba sunt:

Οἳ δ' Τρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοινόν τε Σκῶλόν τε, πολυκνήμιδά τ' Ἐτεωνὸν,
Θίσπειαν, Γραιάν τε καὶ εὐρυχορον Μυκαλησσὸν,

et quae sequuntur. — Nunc compara cum verbis Strabonis; reperies eum poëtae vestigia per omnia [praeter aliqua in praecedentibus memorata] sequi, nec mutare ullius loci τάξιν Homeri-

minibus locorum, atque . . . . . difficile ait in his praeterea obscuris plerisque et mediterraneis locis nunquam ab ordine aberrare. Ora maritima hoc commoditatis plus habet, et cum mare, tum maritima loca sunt notiora: et ordo etiam rectius indicatur. Itaque nos etiam inde tentabimus

θα . . . . ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο [7]τῷ . . . ἀριθμησιν προσιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ἢ . . . . ἡμῖν· ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθὲν ἄρχεται . . . . . Καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Boeotia.

§. 22.

Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν [1]ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα [2]Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς [3]Σχοινοῦς.

mericam. Perſuaſum habeo, neminem tam iniquum rerum aeſtimatorem fore, qui neget, hunc locum, ad cuius emendationem nihil veteres codices conferebant, vitam nobis debere. *Caſaubonus.* Nec mei codices iacturae remedium adferunt. Quod adhibet Caſaubonus, non repugnat quidem Strabonis narrationi et verbis, attamen in nota tantum poni poteſt.

7) In Pariſ. ſubſequitur π, unde nova lacuna incipit. Paullo poſt idem ἄρχεται . . . . . ης. Καὶ τῆς Αὐλίδος, quae certe Caſauboni coniecturam non impugnant.

1) Auſculcavi Caſaubono, qui ſic emendat pro vulgato ἐπὶ Ἀνθηδόνος. Ita enim ex conſueto uſu ſolet Strabo, et ſic legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Paullo poſt p. 410. redit ὁδὸς ἐπ' Ἀνθηδόνα.

2) Poſt Θηβῶν lacuna notatur in Pariſ.

3) Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 530. legendum coniicit Σχοινοῦς, uti ſcribit Stephanus ſ. v. Σχοινοῦς et Ἀγάθη,

bimus . . . . . haec autem omittentes . . . . . enumerationem adiicientes, quidquid utile erit . . . . . nobis, ab illo autem praeteritum incipit . . . . . et Aulidis, de quibus diximus.

§. 22.

Schoenus autem locus eſt regionis Thebaicae in via, quae Anthedonem ducit: diſtatque a Thebis circiter L ſtadia; fluit per eum amnis nomine Schoenus.

§. 23.

Boeotia.

§. 23.

. . Σκῶλος δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παραπωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς [1] ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

Καὶ [2] τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε καταγόμενον διασπασθῆναί φασιν. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. Εἴρηται δ' ὅτι Παραπωπίοι καὶ κώμη τις καλεῖται ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [3] Τραχινίᾳ, παρ' ἣν ῥεῖ Ἀσωπὸς ποταμὸς, καὶ ὅτι ἐν Σικυῶ-

Ἀγάθυ, etsi in priori loco Σχωνυὺς vulgo legitur, et Schol. Nicandri ad Theriaca p. 60. ed. Ald. ubi in Nicandro Σχωνὶς (Σχωνῖος p. 15. ed. Ald.) Ionice pro Σχωνίας. In vulgata tamen forma omnes libri cum Guarino hic conſentiunt, nec aliter in noſtro invenit Euſtathius, qui ad Homerum Il. 2, 497. p. 201. hunc locum repetit. Mutare igitur auſus non ſum, cum praeterea utraque forma efferri potuerit.

1) Vatic. Pariſ. Moſc. cum Euſtathio ad Homer. c. l. et Aldo ἄλλυ, quod forte pro ἴσυ editum eſſe putat Salvinus ad Euſtathium Tom. 2. p. 530. uti certe habet epitome in edit. Baſ. Utrumque occurrit. Neque tamen vulgata aliorum forma laceſſi debet, quam et ſuſtinet metri ratio.

2) Articulum neglexit Xylander. Pro ἐνθένδε Euſtathius c. l. dat ἐκεῖθεν.

3) Moſcov. Τραχυνία, nota illarum vocalium confuſione.

§. 23.

Scolus porro vicus eſt Paraſopiae regionis ſub Cithaerone, locus habitatu difficilis et aſper. Unde proverbium:

Nec Scolum ipſe ibis, aliumve ſequeris euntem.

Pentheum quoque eo deductum ferunt a Bacchis diſcerptum fuiſſe. Fuit alia Scolus urbs ex iis, quae circa Olynthum erant. Hoc etiam dictum fuit, Paraſopios pagum fuiſſe Heracleae Trachiniae: quem Aſopus alluet fluvius, itemque apud Sicyo-

Σικυῶνι ἄλλος ἐστὶ [4]ποταμὸς Ἀσωπὸς, καὶ ἡ χώρα Boeotia.
[5]Ἀσωπία, δι' ἧς ῥέουσι καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ τούτῳ.

§. 24.

Ὁ Ἑτεωνὸς δὲ [1]Σκάρφη μετωνομάσθη· καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ [2]πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ [3]Ποτνιαὶ, ἐφ' ὧν μυ- p. 409.

4) Vatic. Pariſ. Moſcov. omittunt ποταμὸς, quam vocem tamen adiiciunt libri alii cum epitome p. 126. ed. Hudſ.

5) Pariſ. Moſc. ωπία. Nempe τὸ Α abſorptum a praecedenti voce periit.

1) Vatic. Pariſ. Moſcov. cum Guarino, Aldo et Hoppero Σκάφλη, Venet. Σκαφλαί. At vulgatum tuentur praeter alios codices etiam Stephanus ſ. v. Ἑτεωνὸς ex noſtro, opinor, et ex alterutro Euſtathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Σκαφὶς eadem in Boeotia eſſe videtur apud Procopium de B. Goth. 4, 25.

2) Pariſ. πέδων elapſo ι.

3) Vatic. Pariſ. Moſcov. cum Aldo et Hoppero Πότνια vel Ποτνία. Sed Πότνιαι hoc numero ſtabilitur a Pauſania 9, 8. in. Aeliano H. An. 15, 25. Stephano h. v. Etymol. M. p. 685. nec aliter Euſtath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. et Schol. Euripidis ad Oreſt. v. 318. Tantum Πότνιαι praeterea novit Euſtath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. Tum mutato accentu Ποτνιαὶ legitur in Pauſania c. l. ut Πλαταιαὶ, Θεσπιαὶ et ſimilia, quorum tamen etiam exſtat ſingularis. Ex Latinis *Potniae* etiam probat Plinius 25, 53. ſ. 8. Accentum Pauſaniae exem-

Sicyonem alium Aſopum fluxiſſe et regionem Aſopiam, quam et alii amnes huic cognomines permearent.

§. 24.

Eteonus poſtmodo Scarphe coeptus eſt appellari, ſitus ipſe etiam in Paraſopia. Nam Aſopus et Iſmenus per planitiem feruntur, quae eſt ante Thebas. Eſt ibi etiam fons Dirce et Potniae: ad quas

Boeotia. θεύσεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον· καὶ ὁ Κιθαιρὼν δὲ οὐκ [4]ἄπωθεν τῶν Θηβῶν τελευτᾷ· παρ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀσωπὸς ῥεῖ, τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κλύζων, καὶ ποιῶν τοὺς Παρασωπίους εἰς κατοικίας [5]πλείους διῃρημένους, ἅπαντας δ' ὑπὸ Θηβαίοις ὄντας· ἕτεροι δ' ἐν τῇ Πλαταιέων Φασὶ τόν τε Σκῶλον, καὶ τὸν Ἐτεωνὸν, καὶ τὰς Ἐρυθρᾶς· καὶ γὰρ [6]παρὰ Πλαταιὰς καὶ παρὰ Τάναγραν ἐκδίδωσιν· ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι, καὶ ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαρθμήσας·

[7]Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

§. 25.

exemplo ductus ex antepenultima demiſi in ultimam, quo etiam a πέντε diſtinguitur.

4) Aldus, ut alibi, ἄποθεν, quod et hic ex Strabone reddit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201.

5) Caſaubonn. Moſcov. Ven. Gem. Pletho πλείους, pro πλείονας. Utrumque invenitur in Pariſ. ſed in ipſa orationis ſerie πλείους. Alterum ab Aldo prodiit. Etſi perinde valet utrumque, πλείους tamen codicibus dedi.

6) Praepoſitio in Ven. excidit.

7) Verba ἔστι — ἔπη in Gem. Plethone deſiderantur.

quas ferunt Glaucum Potnienſem a Potniadibus equabus fuiſſe diſcerptum, prope ipſam urbem. Caeterum et Cithaeron mons haud procul Thebis deſinit, ipſiusque radices alluens Aſopus Paraſopios facit in plures diviſos pagos, omnes Thebanis ſubiectos. Alii Plataicae regioni adſcribunt Scolum, Eteonum, Erythras: iuxta Plataeas enim et Tanagram exit Aſopus. In Thebana ſunt etiam Therapnae; et Teumeſſus, quem Antimachus multis verſibus exornavit, vanis laudibus celebrans:

Exis ventoſas non magnus collis in auras,

et reliqua; notum enim eſt carmen.

§ 25.

§. 25. Boeotia.

[1]Θέσπειαν δὲ [2]λέγει τὰς νῦν Θεσπιὰς, [3]πολλῶν ὀνομάτων τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ὁποτέρως. Ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, [4]ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισσαίῳ

Ee 5 κόλπῳ

1) Mosc. Θέσπειαν et Θεσπίαν, hoc omnino Ven. Utramque scripturam notavit Stephanus. Cf. etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. Quae forma probari possit ex Θεσπιὰς, ut formantur Λαμιὰς, Στειριὰς et alia. Sed maluit forte noster cum aliis Homericam rationem in hac narrationis parte praeferre. Neque tamen Θεσπιεῖ in proximis huc valet, quam immutationem usu frequentari miratur Stephanus h. v. etsi idem s. v. Ὠκαλέα scribit etiam Θεσπιεύς. Metro tamen τὸ ει dari, ex Herodiano notat Eustathius c. l. Θεσπιὰς etiam post habet Paris. ut idem infra bis cum Moscov. Cf. ad p. 410. ubi etiam ει legebatur in editionibus.

2) Pro λέγει Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. cum edd. ante Casaubonum adferunt πάλιν, quam vocem huic loco ineptam esse recte censet Casaubonus legendumque vel, Θέσπειαν δὲ πάλιν τὰς νῦν Θεσπιὰς, vel Θέσπειαν δὲ νοητέον, vel alio simili modo. Posuit tamen in ipso contextu λέγει, locum autem restituisse se in margine scribit ex vet. lib. Guarino forte, qui vertit: *Thespia seu, ut nunc, Thespiae.* Ex meis Msstis, quorum quidem diligentior conlatio facta est, Ven. et Gem. Pletho vulgatae a Casaubono lectioni suffragantur. Mirum tamen, quo casu librarii a λέγει ad πάλιν deiecti fuerint, nisi ex simili voce transitus fuit lenior.

3) Casaubonn. πολλῶν ὄντων ὀνομάτων.

4) Venet. καὶ ἐπικειμένη.

§. 25.

Thespeia, quam etiam Thespias vocant (multa enim nomina et singulari et plurali numero usurpantur, itemque masculino aut foemineo genere, aut alterutro tantum) urbs est ad Heliconem sita, versus Austrum: incumbit et ipsa, et mons Helicon sinui

R Cri-

Boeotia. κόλπῳ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἑλικών· ἐπίνειον δ' [5] ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρέυσαν, ἣν καὶ Κρεησίαν καλοῦσιν. Ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιέων ἔστι καὶ ἡ [6] Ἄσκρη κατὰ τὸ πρὸς [7] Ἑλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γάρ ἐστι τῷ Ἑλικῶνος, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου κειμένη, ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τεττεράκοντα [8] σταδίους, ἣν καὶ κακωμοίρησεν αὐτὸς ἐκεῖνος περὶ τοῦ πατρὸς [9] λέγων, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς [10] Αἰολίδος,

Νάσ-

5) Paris. Mosc. ἔχουσαν, in hoc tamen etiam simul ἔχουσιν.

6) Paris. prave ἄκρη elisio σ.

7) Casaubonn. Venet. Gem. Pletho Ἑλικῶνι, uti paullo superius omnes Utraque ratio valet, prout vel simpliciter ad viciniam vel ad conversionem situs referatur. Vid. ad lib. 8. p. 346. in. et 9. p. 400. ubi similis varietas notatur. Probandum hic videatur Ἑλικῶνι ex urbis situ, ἡ δ' Ἑλικὼν ἔχει πόδας σταδιούντα, uti scribit Hegesinous apud Pausan. 9, 29. in. Remorantur tamen proxime hic subiecta. Gemistus Pletho quidem plane omittit verba ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἑλικῶνος.

8) Venet. τάδια, ἣν κακωμοίρησεν. Antea Paris. Mosc. cum edd. ante Casaubonum Θεσπιῶν, de quo paullo superius dictum est. Articulum τῶν omisit Venetus.

9) In Vatic. Paris. Mosc. λέγων hinc ad sequentia deiicitur.

10) Lacuna hic duarum circiter vocum adparet in Vatic. Paris. Mosc. unde Paris. narrationem retexit verbis τερον λέγων, Vatic. Mosc. tantum subiungunt λέγων.

Crissaeo. Navale habent Thespiae Creusam: quod etiam Creusiam dicunt. In Thespiensi regione est etiam Ascra Hesiodi patria, ad dextram Heliconis loco sublimi et aspero sita, circiter XL a Thespeia stadiis. Hanc ipse poeta traducit de patre suo scribens, eum Cuma Aeolica profectum

Is

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ [11] ἐνὶ κώμῃ, Boeotia.
[12] Ἄσπῃ χείματα κακῇ, [13] θέρεϊ ἀργαλέῃ, οὐδέ
[14] ποτ' ἐσθλῇ.

Ὁ δὲ Ἑλικὼν συνεχής ἐστι τῇ Φωκίδι ἐκ [15] τῶν πρὸς ἄρκτον

11) Verba ἐνὶ κώμῃ a manu recentiori in vacuo ſpatio Moſc. fere inſcripta. In Pariſ. abeſt κώμῃ. Venet. reciſis poſterioribus verſuum partibus haec tantum adpoſuit: νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶ καὶ τὰ ἑξῆς, uti ſolent paſſim inertes librarii.

12) Hunc unum verſum habet etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 805. Sed Ἄσπῃ cum adnexis nominativo producit, quod quidem ſimpliciter et praeter hanc verborum ſtructuram fieri poteſt.

13) Fluctuantur in vocis caſu non quidem codices noſtri, ſed ſcholia ad Homer. Il. 2, 507. ſ. 14. Villoiſ. quae faciunt cum Mſstis, et Euſtathius ad c. l. qui ſcribit θέρος, quod propter praecedens χείμα in ſimili hoc nexu probat etiam Politus ad Euſtathium Tom. 2. p. 548. Neque tamen invitis libris mutavi, cum in his ipſos auctores variare conſtet. Ceterum in ἀργαλέῃ ſubſtiterunt ſcholia illa.

14) Pariſ. ποτέ. Tum idem et Moſcov. pro ἐσθλῇ vacuum ſpatium aperiunt, quod in Moſc. recentior manus explevit voce ἐυθλῇ. Pariſ. ſubiicit κἀν.

15) Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 317. ut ſoloecciſmum abſtergeret, pro ἐκ τοῦ reponebat ἐκ τῶν. Mirum, cum ita legatur in omnibus etiam editionibus, quas quidem poſſet inſpicere, ἐκ τοῦ ſola ferat Amſtelodam. ſerius demum emiſſa. At idem maius malum ſubeſſe putat. Nempe cum Phocis a partibus ſeptentrionalibus Oetam contingat et Locricos montes, Heliconem potius ad meridiem habere, quam ad ſeptentrionem, ſed a quadam ſui parte, quae ſinum Criſſaeum adtingit,

In miſero pago ſedes, Helicone ſub alto
Aſperum delegiſſe ſibi, quae tempore nullo
Commoda difficiles hyemes faciasque moleſtas
Aeſtates. —

Helicon autem Phocidi contiguus

Boeotia. ἄρκτον αὐτῆς μερῶν· μικρὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος, ὃν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Μυχόν· ὑπέρκειται γὰρ

tingit, ad ortum. Hinc legit: ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος· aliter enim intelligi non poſſe, cum Helicon Boeotiae fuerit, verum meridionalior Phocide et quadam ſui parte orientalior, non potuiſſe eſſe ad ſeptentrionem vel occaſum. Idem vero in Gr. ant. 6, 7. p. 614. hunc locum ſervata prioris membri lectione vulgata, poſterioris mutata, retractavit. Αὐτῆς enim, quod retinet, cum Helicon maſculini ſit generis, refert ad Φωκίδος, ſed cum per ſermonis ſeriem ſequentia etiam ad eandem redeant, ea de Mycho Phocidis loco orientaliori non poſſe intelligi, niſi pro ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν legatur ἐκ τῶν πρὸς ἕω, aut Strabo properante calamo vere erraverit. Codices enim omnes in ea, quae proſtat, lectione conſentiunt. Mediceus etiam, tantum quod pro καὶ τὸν — dat κατὰ τὸν —. Subnata eſt Palmerio emendandi cogitatio, quod αὐτῆς referendum putabat ad Φωκίδος, uti etiam fecerat Xylander. Vertit enim: *contiguus Phocidis partibus ſeptentrionem ſpectantibus*, quo ſitus plane invertitur. At quid, ſi potius per αὐτῆς intelligatur τῆς τῶν Θεσπιῶν, quam paullo ante memoraverat. Tum ſenſus exſiſtit ſine ulla mutatione geographicae etiam rationi accommodatus, quem Xylandreae verſioni ſubſtitui. Et ſic in ſequ. αὐτῆς debet intelligi. Sed, ne quid diſſimulem, occupaverat iam iſta Polleus ad Euſtath. Tom. 2. p. 523. qui conſuli poteſt. Nec ſatis, opinor, Palmerius Mychum orientaliorem Phocidis locum facit, qui potius, ſi vel ad Phocidem illa referas, in partibus eius meridianis fuit, vel, ſi quid largiendum, verſus orientem hibernum. Cf. Strabo infra p. 423.

gnus eſt, qua parte Theſpienſis ager ſeptentrionem ſpectat ac nonnihil etiam ad occidentem et ultimum portum Phocidis, quem ab eventu Mychum, quaſi intimum receſſum, dicunt; nam iuxta illum

γὰρ κατὰ τοῦτον μάλιστα τὸν λιμένα τῆ [16]Κρισσαίῳ Bœotia.
κόλπου καὶ ὁ Ἑλικών, καὶ ἡ Ἄσκρη, καὶ ἔτι αἱ
[17]Θεσπιαὶ, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς ἡ Κρέουσα. Τοῦτο
δὲ καὶ κοιλότατον νομίζεται τὸ μέρος τοῦ Κρισσαίου
κόλπου, καὶ ἁπλῶς τοῦ Κορινθιακοῦ· στάδιοι δ'
[18]εἰσὶν τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμέ-
νος εἰς Κρέουσαν [19]ἐνε [νήκοντα·] ἐντεῦθεν δὲ ἑκατὸν
εἴκοσι, ἕως τῆς [20]ἄκρας . . . . . καλοῦσι· ἐν δὲ
τῷ

16) Dedi et hic duplici σ, uti poſtea legitur inde a Xylandro. De ſcriptura vid. ad p. 405.

17) Pariſ. Moſc. ut ſupra, per ττ.

18) Excidiſſe hic aliqua, Pariſ. et Moſc. relicta lacuna aperte indicant. Ita enim illi: εἰσὶ τῆς . . . . . τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Vatic. 174. στάδιοι δ' εἰσὶ . . . . . ἀπὸ τοῦ μυχοῦ, quae ſubplet Vatic. 173. ſic: στάδιοι δ' εἰσὶ τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Atque ita locum exhibet Guarinus: *Huius autem litoris longitudo a portu* —. Ceterum in Veneto et Gem. Plethone plane exſulant verba στάδιοι δ' εἰσὶ ad εἰρήκαμεν. Equidem lacunam explevi, cum antea deinceps legeretur: στάδιοι δ' εἰσὶν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ —.

19) Nova hinc ſequitur lacuna, quam reliquit etiam Vaticanus 174. Alter (173.) cum Medic. Pariſ. Moſcov. tantum ἐνε . . . unde Caſauboni coniectura, ἐνενήκοντα legentis, magis confirmatur, quam et nexus lubenter excipit. Nolui igitur ſubtrahere.

20) Etiam hic denuo aliqua deficiunt in libris, ex quibus tantum Vatic. 173. Pariſ. Moſcov. ἡ ſubiiciunt. Facile autem adpa-

lum maxime portum Criſſaeo ſinui imminent Helicon, Aſcra, Theſpiae, et earum navale Creuſa: atque haec exiſtimatur caviſſima pars Criſſaei, omnique Corinthiaci eſſe ſinus. Stadia ſunt litoris a Mycho Creuſam usque . . . atque hinc cxx, usque ad promontorium, quod . . . dicitur. In caviſſima huius

Boeotia. τῷ κοιλοτάτῳ τοῦ κόλπου [21] τούτου συμβέβηκε τὰς [22] Πηγὰς κεῖσθαι καὶ τὴν Οἰνόην, περὶ ἧς εἰρήκαμεν. Ὁ μὲν οὖν Ἑλικὼν οὐ πολὺ διεστηκὼς τοῦ [23] Παρνασσοῦ ἐναμιλ-

adparet, promontorii nomen evanuiſſe. Tria adponit in coniectura Caſaubonus, quae ſunt Θίσβη, Ὄλμιαι et Φαρύγιον. Primum ducit ex Pauſania 9, 32. in. ubi praeter alia ſaxa in mare procurrentia prope Creuſin (ſic enim vocat, quae noſtro, Ptolemaeo 3, 15. et aliis eſt Creuſa) Thisben etiam montem cum urbe commemorari notat, etſi de monte dubium facit ipſa narrationis ſeries. Alterum ſubminiſtrat ipſe Strabo lib. 8. p. 380. m. Tertium ſubplementum quaerit ex eodem infra p. 423. At recte contra monuit Palmerius in exercitt. in Gr. auct. p. 318. Strabonem ſic ad praepoſterum ordinem cogi. Nempe Pharygium ultra Mychum in Phocidis fuit finibus; noſter vero inde a Mycho oram maritimam relegit verſus Megarida. Tum, quod et probat Palmerius, reſtant Ὄλμιαι, de quo nemo dubitabit, qui vel languidis oculis Strabonis citatum illum locum adſpexerit. Neque tamen in ipſum contextum recipere ſuſtinui.

21) In Vatic. Pariſ. Moſc. ex his remanſit του . . . βίβηκε, exſtinctis ceteris. Sic paullo poſt excidit περὶ ἧς, e quibus vocibus Pariſ. ſervavit πε . . . ήκαμεν, Vatican. ρήκαμεν.

22) Mirum, ſi recte habet, quod hic maluit alia dialecto efferre, cum ſupra lib. 8. p. 380. m. Dorica in eodem nexu legatur Πηγαὶ, opera quidem Caſauboni, qui ſic priorum Πηγαὶ mutavit. Neque tamen contrectavi, cum in utroque loco ita et codices praecipiant. Si quid tamen mutandum ſit, in altero loco Πηγαὶ poſuerim, quam formam amant Graeci, uno alteroque excepto, omnes. Latini quidem malunt *Pegae*, ut in ſimilibus.

23) Caſaubonn. Venet. praemittunt Κορινθιακοῦ, Gem. Pletho Φωκικοῦ, quod propius valet ad geographicam notationem.

huius ſinus parte ſitae ſunt Pagae et Oenoe, de quibus diximus. Helicon vero haud longe a Parnaſo diſſitus, altitudi-

ἀναμιλλός ἐστιν ἐκείνῳ κατά τε ὕψος καὶ περίμετρον· Boeotia.
ἄμφω γὰρ [24] χιονόβολα τὰ ὄρη καὶ πετρώδη· περι- p. 410.
γράφεται δ' οὐ πολλῇ χώρᾳ. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τό, τε τῶν Μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ [25] Ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν [26] Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, Θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν Ἑλικῶνα ταῖς Μούσαις

tionem. Utrumque tamen ſilentium aliorum ſpurium declarat, certe otioſe praeit, nec in ſuo codice invenit Guarinus. Ceterum, ut tenorem ſervarem, cum editionibus ante Caſaubonum dedi per σ ſimplex, etſi de altera ſcriptura reluctari nolim. Cf. praeter ſupra memoratos, quos addit Heſſelius ad Vibium Sequ. p. m. 351.

24) Gem. Plecho χιονόβλητα, quae eſt explicatio receptae lectionis, adpoſita forte, ne quis a ſenſu aberraret, etſi ipſa cauſa urget. Aldus ad Xylandrum usque propagaverat ἀρχιονοβόλα, dum Caſaubonus probam lectionem reſtitueret, etſi in accentu erravit, quem ex penultima in antepenultimam revocavi. Illud active inepto ſenſu valeat, hoc paſſive dicitur. Ita in ἀνδροφάγος peccabatur olim in Pauſania 4, 39. in.

25) Male connectit utramque vocem ed. Amſtelod. quas uſus ſeiungi iubet, de quo ad lib. 8. p. 363. Ita etiam aperte ſcribitur in Moſc.

26) Aldus, Hopperus vitioſe Λυβηθρίδων, ut Suidas ſ. v. Ὀφρυὲς ſcribit Λύβηθρα. Sed in ſimili nexu Strabo Λειβηθριάδες dicit lib. 10. p. 471. ut et hic a ſe ipſe deſciſcere videatur. Tum vero valet idem, quod de nominibus Βακχιάδαι, Ἀνωγιάδες — in alteram formam promiſcue verſis notatum eſt ad lib. 8. p. 378.

titudine et ambitu ei reſpondet: uterque mons eſt ſaxoſus, neque nivalis, et ſpatio non amplo circumſcribitur. In Helicone ſunt fanum Muſarum, et Hippocrene, qui eſt fons ab equo factus, et antrum Libethridum nympharum: unde coniecturam facere quis poſſit, Thraces fuiſſe, qui Heliconem Muſis con-

Boeotia. Μούσαις καθιερώσαντας· [27] εἰ καὶ τὴν [28] Πιερίδα καὶ τὸ [29] Λειβηθρον, καὶ τὴν [30] Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέθεσαν· ἐκαλοῦντο δὲ Πίερες· [31] ἐκλιπόντων [32] δ' ἐκείνων, Μακεδόνες νῦν ἔχουσι τὰ χωρία ταῦτα.

27) Mosc. ἢ καὶ, Vatic. Paris. ἢ καί.

28) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Venet. Gem. Pletho pro Πιερίαν, quod ab Aldo profectum est, et in suo codice legit Guarinus. Equidem, cum non temere effusa haec forma, rarior etiam, videatur, atque nominis originem et causam magis diserte innuat, tot testimoniis confirmatus recepi. Sic enim *Pieris*, ubi alii *Pieria*, omnino vocatur a Plinio 4, 15. s. 8. probante Salmasio ad Solin. c. 14. s. 3. p. m. 108.

29) Paris. Mosc. Ven. Λειβιθρον.

30) Casaubonn. Vatic. Πίπλειαν, uti Varro de L. L. lib. 6. p. 49. (in auctorr. L. L. ed. Gothofr.) *Piplcides Musae*, et passim similia, de quibus Salmas. ad Solin. c. 10. p. m. 112. qui adeo contendit, Graecis plerumque scribi Πίπλαν et Πίπλειαν, quod quomodo tueatur, ipse videat. Plerique enim inserto μ solent scribere, quibus tamen accenseri nolo Hesychium, in quo Musurus mala fide aut certe negligenter vulgaverat Πιμπλίαι, uti ex literarum serie coniecerant viri eruditi, post docuerat Schowius p. 644. Cf. tamen Bentlei. ad Horat. 1. od. 26, 9. Ita vero Πιμπλείας ἑκατὴ Lycophron v. 275. ad quem locum Tzetzes non solum Πίμπλεια repetit, sed etiam Πίμπλεια ex Callimacho in Delum v. 7. et Πιμπληΐδες Μοῦσα ex Orpheo adfert. Nec discrepat Apollonius Rh. 1, 25. cum Scholiaste. Ex Latinis similia dabit Spanhem. ad Callimach. c. l. Sed et noster Πίπλα scribit lib. 10. p. 471. Cf. Wesseling. Probabilia c. 17. p. 137. et infra p. 433. in. de Τυμφρηστός.

31) Paris. ἐκλειπόντων.

32) Casaubonn. δὲ τούτων.

consecraverunt: qui Pierida quoque, Libethrum et Pimpleiam iisdem deabus dedicaverunt: ii fuerunt Pieres dicti: qui cum defecissent, Macedones loca ista obtinuerunt.

ταῦτα. Εἴρηται δ' ὅτι τὴν Βοιωτίαν ταύτην [33] ἐπῴ- Boeotia.
κησάν ποτε [34] Θρᾷκες, βιασάμενοι τοὺς Βοιωτοὺς, καὶ Πέλασγοι, καὶ ἄλλοι βάρβαροι. Αἱ δὲ [35] Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἔρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα ἡ ἑταῖρα Θεσπιεῦσιν, ἐκεῖθεν οὖσα τὸ γένος, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Πρότερον μὲν οὖν ὀψόμενοί [36] τινες τὸν Ἔρωτα ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θέαν, ἄλλως οὐκ οὖσαν ἀξιοθέατον. Νυνὶ δὲ μόνη συνέσηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων [37] καὶ Τάναγρα· τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια καὶ ὀνόματα λέλειπται.

§. 26.

33) Mosc. ut Hopper. ἐπῴκησαν. Notum.

34) Pro Θρᾷκες potui. Neque enim ι abesse debet, unde poëtis Θρῄκες. Cf. Eustath. ad Dionys. v. 323.

35) Ita pro Θεσπιαὶ in nota emendat Casaubonus, etsi illud in contextu hic et paullo post intactum reliquit. Supra tamen p. 403. et 409. cum per ει ante ipsum exstaret, recte quidem, sed tacite alterum reposuit. Praeter alios enim auctores hanc scripturam probat inscriptio apud Sponium in itin. T. 2. p. 401. et Θεσπιέων cum nostro in sequ. numi, ut hic manifeste Medic. et Gem. Pletho. Θεσπειὰς tamen etiam in Vatic. exstat.

36) Paris. Mos. τὸν Ἐρωτά τινες.

37) Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 301, ita hunc locum

runt. Id quoque traditum est, Thraces quondam, et Pelasgos, aliosque barbaros vi Boeotis facta Boeotiam istam inhabitasse. Thespiae antiquitus nobilitatae sunt Cupidine Praxitelis, quem is a se sculptum Glycerae meretrici dono dedit, eaque in patria sua, (nam Thespiensis fuit) dedicavit. Thespiae ergo proficiscebantur initio Cupidinis spectandi gratia, cum alias ibi nihil admodum esset spectatu dignum. Nunc ea urbs et Tanagra solae omnium Boeoticarum constant urbium: caeterarum rudera et nomina superstant.

Boeotis.

§. 26.

[1]Ταῖς δὲ Θεσπιαῖς ὁ [2]ποιητὴς καταλέγει Γραῖαν καὶ [3]Μυκαλησσὸν, περὶ ὧν εἰρήκαμεν· ὡς δ' αὕτως [4]λέγει περὶ τῶν ἄλλων·

[5]Οἵ δ' ἀμφ' [6]Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ [6]Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθρὰς,

[7]Οἵτ'

locum repetit: ὅτι ὧν μόνη συνέπηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα· τῶν δὲ — λέλειπται, male omiſſis Theſpiis, uti etiam ex alio Strabonis loco p. 403. patet. Antea Pariſ. Βοιωτικῶν dat et Βοιωτιακῶν. Nota variatio.

1) Ταῖς in Pariſ. vacuo ſpatio rependitur. In Moſc. manus recentior idem ſubpleverat ſic: Μετὰ δὲ τὰς Θεσπειὰς ὁ π. — Tum et hic Θεσπιαῖς ſcripſi pro Θεσπειαῖς.

2) In Moſc. recentior manus ſubſtituit πολίτης, quod haeſit in Pariſ.

3) Pariſ. Μυκα . . . . ὧν. Vatic. Γραῖαν καὶ . . . . . ὧν περ. In Moſcov. vacuum ſpatium tantum pro περὶ adparet, in quo περὶ inſcriptum eſt.

4) Omiſſo λέγει Vatic. Pariſ. Moſcov. καὶ περὶ τῶν . . . . . Verbum λέγει deeſt etiam in veteribus editionibus, eique καὶ ſubſtituitur. Ceterum in Ven. a verbis ταῖς δὲ ad Μεδεῶνα mancus eſt Strabo.

5) Οἵτ' deeſt in Pariſ. Moſc. Vatic. Ex edd. Ald. Hopper. Xyl. habent οἵ δ', Aldina etiam οἵ δ' ἄρ' ἀμφ'.

6) Spiritum aſperum, quem antea gerebat hoc nomen, monitus a Vatic. et Moſcov. quibus accedit Homericorum librorum exemplum Il. β, 499. mutavi in lenem.

§. 26.

Theſpiis Homerus accenſet Graeam et Mycaleſſum, de quibus dictum eſt: itidem et de reliquis: *Qui circum Harma habitant, atque Heileſium, vel Erythras,*

Qui-

Οἵτ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα, Boeotia.
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' —

Πετεὼν δ' [8] ἐστὶ κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ· ἡ δ' Ὠκαλέη μέση Ἁλιάρτου καὶ [9] Ἀλαλκομενίου ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουτα· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ [10] Κρισσαίῳ κόλπῳ,

7) Ad εἶχον desunt haec in Mosc., ad Ἐλεῶν' in Vatic. et Paris. qui etiam pro εἶχον dant ἶχον. Porro in iisdem ex Mosc. omissa sunt postrema verba Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' — quae hinc excluserunt etiam Aldus et Hopperus. In illo etiam desiderantur verba οἵτ' Ἐλεῶν'.

8) Ignorant Paris. Mosc. cum editis ante Casaubonum.

9) Vir aliquis doctus in ed. Amstel. adscripserat leg. Ἀλαλκομενῶν, uti in sequ. hanc urbem effert Strabo. At maluisse; ut in aliis passim, duplici et genere et numero uti videtur. Etsi enim Ἀλαλκομενεύς occurrit apud nostrum et Pausaniam 9, 33, 4. Stephanum s. v Ἀνεσαμενεύς, Etym. M. h. v. qui adeo Ἀλαλκομένιον de Minervae aede usurpat vel Ἀλαλκομένειον, uti Schol. Homeri ad Il. 4, 8. altera tamen forma, quam libri omnes Straboni hic vindicant, reiici non debet. Novit eam etiam Stephanus sub ipso hoc nomine, ubi consuli potest Berkelius p. 89.

10) Τὸ Κρισσαίῳ priorum editorum reliquit et hic Casaubonus, cuius inconstantiam supra notavi. Eustathius ad Homer. Il. 2, 501. p. 202. s. 267. Κρισσαίῳ ex hoc loco adfert, probante Polito Tom. 2. p. 538. Idem post legit τάδια pro σταδίους.

Quique Eleona tenent, quique Hylen, qui Peteonem, Ocalean, Medeonaque pulcris oppida muris.

Peteon vicus est agri Thebani prope viam, quae Anthedonem ducit. Ocalea medio loco iacet inter Haliartum et Alalcomenium, XXX stadiis utrinque distans: praeterfluit eam amnis non magnus, eiusdem nominis. Medeon Phocidis urbs in Crissaeo sinu a Bue-

Boeotia διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται· πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ [11]Φοινικίῳ ὄρει, ἀφ' οὗ καὶ μετωνόμασται Φοινικίς· [12]τῆς δὲ Θηβαίας καὶ τοῦτο λέγεται· [13]Πετεὼν δὲ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ Μεδεών, καὶ Ὠκαλέα.

§. 27.

Εἶτά φησιν [1]Ὅμηρος·

Κώπας, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

[2]Περὶ μὲν δὴ Κωπῶν εἴρηται· προσάρκτιος δέ ἐστιν ἐπὶ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ: αἱ δ' ἄλλαι κύκλῳ εἰσὶν [3]αἴδε·

11) Aldus prave Φοινικῇ. Cf. mox, ubi tamen recte idem scribit.

12) Haec ad Ὠκαλέα Venet. omisit.

13) Deest in Paris. et Mosc. et pro eo spatium vacuum remansit. Post in Moscov. legitur Μεδεών, quod ex superiori versu male haesit. Pro Ὠκαλέα Moscov. cum Aldo et Hoppero dat Ὠκάλεα, Paris. Ὠκαλαία. Cf. in sequ. Uti editur, hunc locum refert Eustathius ad Homer. Il. 2, 501. p. m. 202.

1) Non exstat in Paris. et Moscov.

2) Paris. Moscov. παρὰ. In hoc simul adscriptum est περὶ, quod praeferendum. Commissio nota.

a Boeotica abest stadiis CLX: Boeoticus Medeon nomen ab illa habet, Oncheſto vicinus sub Phoenicio monte, unde et Phoenicis appellatur. Mons iste Thebanae regioni adscribitur. Peteon autem Haliartiae, et Medeon, et Ocalea.

§. 27.

Subiungit porro Homerus:

Copas, Eutresin, Thisben ditemque columbis.

De Copis dictum est: iacet versus septentriones ad lacum Copaidem: reliquae urbes in orbem sunt circa eundem sitae:

[3]αἵδε· [4]Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστὸς, [5]Ἀλίαρτος, [6]Ὠκάλεαι, Ἀλαλκομεναὶ, [7]Τιλφούσιον, [8]Κορώ- Boeotia.

3) Mosc. αἳ δέ. At vulgata recte habet, cum in his δὲ enclitica vim sustineat.

4) Deest in Ven.

5) Mosc. hic et post spiritu leni signat. Accentum ad ultimam syllabam ablegant edd. Casaub. 2. et Amstel. Uti antea prodierat, adparet etiam in Homero Il. 2, 503. qui et asperum spiritum tuetur, Pausania 9, 32, 4. et aliis multis.

6) Varic. Paris. Moscov. Ὠκάλαι, ut supra. Guarinus *Ocale*. Nec aliter repetunt hic Aldus et Hopperus. Alii Msti in Ὠκάλειαι consentiunt. Mirum id utique est, quod Strabo eandem urbem in eadem narrationis serie non duplici solum dialecto, sed et diverso numero ponit, et corruptionis suspicionem movet. Quae scriptura praeferenda et tamquam certa auctori reddenda sit, non liquet, etsi sic passim non in genere solum, sed et in dialecto et numero variare eum librarii iubent, uti exempla aliquoties notata docent. Ita paullo ante Ἀλαλκομένιον. Cf. mox Τιλφούσιον. De aliis huius urbis variationibus monetur ad Apollodor. 2, 4, 11.

7) Ita omnes libri praeter Guarinum, qui scribit *Tilphesium*, uti post, geminata tantum *f*. Cum codicibus consentit etiam Stephanus, nisi quod ex corrupto codice Strabonis, quem adiugat, adfert Τιλφώσιον, et post omnino Τιλφωσσαῖον, quod male facit χωρίον Θετταλίας. Mirum autem et hic, qui variet. Verum nomen fonti fuisse videtur Τιλφῶσσα ex Aeolica Boeotiorum dialecto, qua et effert Pindarus apud Athenaeum 2, 4. p. 41. Eustathius ad Il. 22, 149. p. m. 1362. ad Odyss. 10, 514. p. m. 410. et sic praeter alios noster paullo post et infra p. 413. f. Contra Τιλφοῦσα dicitur fons Pausaniae 9, 33. in. etsi ibi Sylburgius malit Τιλφῦσσα, quam tamen formam agitant et in aliis libri. Hinc vero derivantur Τιλ-

sitae; Acraephiae, Phoenicis, Ocaleae, Alalcomenae, Onchestus, Haliartus, Tilphusium, Coronea.

Boeotia. p. 411. [8] Κορώνεια. Καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος [9] ἐλέγετο, Κωπαὶς μὲν τῶν Κωπῶν, [10] Ἁλιάρτιος δὲ Ἁλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαὶς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. [11] [φησὶ] Πίν-

Τιλφώσιος, Τιλφώσσιος, Τιλφωσσαῖος, de quibus, ne longius evagari videar, conſuli poſſunt, quae notarunt Ortelius in theſauro Geogr. h. v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 4, 66. Heyne ad Apollodor. p. 644. Ilgen et Matthiae ad hymn. Homer. p. 161. hic, ille p. 296. Praetulerim, niſi tot voces reclamarent, Τιλφῶσσα.

8) Moſc. hic et poſt Κορωνεία. Sed illud uſu Grammaticorum probatur; et ſic Ptolemaeus 3, 15. Pauſan. 9, 34. in. Homer. Il. 2, 503. Heſychius h. v. alii.

9) Vatic. Moſcov. ἔλεγε ex ſcribendi compendio natum.

10) Moſcov. Ald. Hopper. Xyl. Ἀλίαρτος. At non de urbe loquitur, ſed de paludis nomine ab urbe impoſito. Hinc recte Caſaubonus Ἁλιάρτιος reduxit.

11) Abeſt hoc verbum in Pariſ. Moſc. Ven. poſſitque commode abeſſe, cum hic de nomine ſermo ſit, quod adferunt ſequentia. Poſteriorem etiam hanc partem tantum agnoſcere videtur Stephanus ſ. v. Τιλφοῦσσα. Xylander, ne mancus eſſet locus, emendabat χωρίον φύσει. Πινδάρου καὶ —. At meo quidem ſenſu φύσει hic languet, cum per ſe intelligatur. Malim aut abeſſe φησὶ, aut, quia in aliis legitur, ut utrique parti ſatisfiat, uncis includi. Illa enim ſunt Strabonis verba, haec Pindari locum adtingunt. Poſterius diſtinctione mutata praetuli.

ronea. Antiquitus quidem paludi nullum fuit commune nomen, ſed a quavis adiacentium urbium appellationem ſortita, dicta fuit Copais a Copis, Haliartia ab Haliarto, eodemque modo a reliquis. Tandem Copaidis nomen praecipue obtinuit: ad eam enim urbem eſt caviſſima paludis pars. Pin-

Πίνδαρος καὶ [12] Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην· παρατίθησι [13] γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ [14] τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Boeotia.

§. 28.

Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφίξῃς ταῖς Κώπαις Εὐτρησιν τίθησι, κώμιον Θεσπιέων· ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ [2] Ἀμφίονα οἰκῆσαι, πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν.

culi. Antea enim sic narratio procedebat: χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ —.

12) Male hic ed. Casaub. 2. obsequente Amstel. invexit Κιφισσίδα. Ven. alio errore dat Κηφησίδα.

13) Venet. ἔν.

14) Mosc. absque articulo, quem tamen hic aegre desiderem. In sequ. verba αὐτοῦ — ἱερὸν Ven. detractavit.

1) Casaubonn. Θεσπεσιέων, uti plures supra p. 403. in. Mei omnes tamen hic habent Θεσπιέων cum Eustathio ad Homer. il. 2, 502. p. m. 203. ubi hunc locum producit, Guarino item (*Theospiensium*) et editionibus. Sed nulla obiicitur dubitatio. Tum Eustathius pro ἐνταῦθα artiori nexu ἔνθα, et pro Θηβῶν idem Θηβαίων, quod quidem ad sensum perinde valet.

2) Minus bene per ω Ald. et Hopper.

Pindarus etiam Cephissidem hanc paludem vocat: apponitque Tilphossium fontem, qui profluit sub monte Tilphossio prope Haliartum et Alalcomenas: iuxta quem Tiresiae sepulcrum: ibidemque templum Tilphossii Apollinis.

§. 28.

Copis poeta subiicit Eutresin, pagum Thespiensium exiguum. Ibi ferunt Zethum et Amphionem habitasse, antequam Thebis regnarent. Thisben

Boeotia. Ἡ δὲ Θίσβη, Θίσβαι νῦν λέγονται· [3] οἰκεῖται δὲ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ὅμορον Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον καὶ τῇ [4] Κορωνειακῇ, ὑπαπτωκὸς [5] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῷ Ἑλικῶνι καὶ αὐτό· ἐπίνειον δ' ἔχει πετρώδες περισερῶν μεσόν, [6] ἀφ' οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς πολυτρήρωνά τε Θίσβην· πλοῦς δ' ἐστὶν ἐνθένδε εἰς Σικυῶνα σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα.

§. 29.

3) Gem. Pletho κεῖται. Utrumque intelligitur ex uſu; illud tamen reliqui tenent omnes cum Euſtathio c. l. Et ſic noſter ſubiecta ſitus notione ſupra uſurpavit p. 407. in. infra p. 416. in. et alibi. Eodem modo Latini *colere*, *habitare*.

4) Sic Pariſ. Moſcov. Medic. cum Euſtathio ad Homer. c. l. quod cum propius valeat ad etymon, ſubſtitui. Vulgo enim per ι. In Antigoni tamen hiſtor. mirab. c. 10. etiam nunc legitur Κορωνικῇ.

5) Liberius hinc Euſtathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 503, profert ἐκ νότου et αὐτῆς pro δ' ἔχει. Antea etiam θαλάσσης dat neglecto articulo.

6) Pariſ. Moſcov. Venet. ἐφ' οὗ, quod ipſum ferri poteſt pro *qua de cauſa*. Vid. Schweighaeuſer. ad Polyb. 4, 24, 7. Sed et pro ἀπὸ in ſimili nexu occurrit. Sic Dionyſ. Halicarn. 2, 3. f. τὴν ἀκαυνμίαν ἀφ' ἡμοῦ θέντες. 2, 1. ὀνομάζειν ἀπό τινος. 2, 13. bis ὄνομα ἔχειν ἀπό τινος. Cf. c. 25. et alibi. At noſter ἀπὸ, uti lib. 8. p. 381. αἰρεῖσθαι ἀπό τινος, non ad originem et cauſam refert, ſed ad id, quod ſpectatur, ad cauſae explicationem. Contra ὀνομάζειν ἀπό τινος lib. 8. p. 357. et ſaepe alibi. Quare retinui vulgatam. Particularum enim ἀπὸ, ὑπὸ commiſtio ſolemnis. Poſt Pariſ. vitioſe πολυτρήνονα.

Thisben nunc Thisbas nominant: habitatur id oppidum paulum ſupra mare finitimum Theſpiensibus et Coroneae agro, ab auſtrali parte ipſum quoque ſubiectum Heliconi: navale habet ſaxoſum, columbis refertum: inde epitheto nomen: inde Sicyonem navigatio eſt ſtadiûm CLX.

§. 29.

§. 29. Boeotia.

Ἑξῆς δὲ Κορώνειαν [1] καταλέγεται, καὶ Ἁλίαρτον, καὶ Πλαταιὰς, καὶ [2] Γλίσαντα. Ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς [3] τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὑψους ἱδρυμένη· κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν

1) Ven. Gem. Pletho et Pariſ. ex duplici ſcriptura καταλέγει, quod hac forma in Graecis auctoribus obvium eſt, et cum δείκνυμι et ſimilibus coniungitur vel aequatur. Alterum tamen volunt hic reliqui.

2) Pariſ. Moſcov. Γλισσάντα, ut plerumque in libris Homericis, adſentiente etiam facile Euſtathio in commentariis. Villoiſon tamen per σ ſimplex edidit, ut Herodot. 9, 43. Pauſan. 9, 6. ubi etiam Moſc. geminat, et alibi, Statius Theb. 7, 306. Tum accentus variatur. Γλισσὰς vel Γλισσᾶς, ἄντος, uti in Pauſania, plerumque legitur; nam Γλίσαντα reperitur etiam 9, 5, 7, et infra in Moſcov. p. 412. Adſingit etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 204. in. etſi non probat, et uſitatius pronuntiat Γλίσσας, Γλίσαντος, uti et in Homero legitur. Cf. Sylburg. ad Pauſan. 9, 5. p. m. 722. Holſten. ad Stephan. p. 86. et de utroque Weſſeling ad Herodot 9. 1. Equidem ſic accentum ex penultima retraxi in antepenultimam, relicta tamen, plerisque libris obſecutus, conſona ſimplici.

3) Articulum in repetendo hoc loco neglexit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203.

§. 29.

Deinceps Coroneam refert Homerus, et Haliartum, et Plataeas, et Gliſantem. Coronea ſita eſt edito loco prope Helikonem. Eam occupaverunt Boeoti poſt bellum Troianum revertentes ab Arna Theſſalica, quando etiam Orchomenum obtinuerunt: et potiti Coronea, in campo

ante

Boeotia. τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ, τὸ τῆς [4]Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ· καὶ τὸν παῤῥέοντα ποταμὸν [5]Κουάριον προσηγόρευσαν, ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. [6]Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων·

Ἄσσ'

4) Bene in nota Caſaubonus pro Ἰωνίας tuetur Ἰτωνίας, quod ſervatum ſiſtit ſolus Gem. Plctho. Probant etiam Schol. Apollonii ad lib. 1, 721. Pauſanias 9, 34. in. Plutarch. in amatorr. narr. p. 101. (Vol. 9, ed. Lipſ.) qui diſerte eius mentionem in hac urbe faciunt. Probat etiam noſter in Theſſaliae deſcriptione p. 435. Cf. Euſtath. ad Homer. Il. 2, 696. p. 245. Suidas Tom. 2. p. 751. et quos ibi producit Kuſter, et quae Spanhem. ad Callimach. in Cerer. v. 75. et Pitiſcus in Lex. antiqu. Rom. T. 2. p. 578. Infra p. 438. alia corruptione ſcribitur Ἰθωμίας.

5) Κουάριον eſt in omnibus libris et refertur ab Euſtathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. et Guarino. Nec aliter infra p. 435. recurrit, ubi hic locus ſpectatur. Difficultatem tamen movet Callimachus in lavacr. Pall. v. 64. qui diſerte praeterlabentem fluvium Κωράλιον vocat, cum quo in alio loco p. 438. concinit adeo noſter. Quare etiam hic ita legendum cenſet Palmerius in exercitt. — p. 318. Neque tamen cum eo nomen in Alcaei carmine mutem, quo videtur propendere Palmerius. Κωράλιον enim et Κωράλιον non niſi dialecto diſcrepant, nec Κωράλιον ex ſuis Msstis notavit Caſaubonus, ſed Κωράλιον, etſi omnino Alcaei teſtimonium Palmerio fayet. Mira quidem haec eſt vel Strabonis vel potius librariorum inconſtantia. Praetulerim ubique Κωράλιος. Quod enim vult Caſaubonus, minus recte Alcaeum dicere, cum Curalius ſit Theſſaliae, etſi ut hic Boeoticus Cuarius, Minervae Itoniae templum praeterfluat, ex ipſo Strabone p. 435. convincitur, certe ad diſceptandum evocatur.

6) Quae hinc ad ἱδρύσαντο τὸν εἰς Ἀθήνας interiecta ſunt, deſideran-

ante ipſam Itoniae Minervae fanum eiusdem cum Theſſalico nominis condiderunt, fluviumque a Theſſalico Cuarium nominaverunt. Alcaeus Coralium vocat his verbis:

Quae

Boeotia.

[7]Ἀσσ' [8]Ἀθάνα [9]ἀπολλ . . . . . .
ἀπὸ [8]Κορωνείας [9]ἐτὶ δεῦ . . . . . .
Πάροιθεν [10]ἀμφὶ Κωραλίῳ ποταμῷ παρ' ὄχθαις.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ Πτμβοιώτια συνετέλουν· συγκαθίδρυται δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ὁ Ἅιδης, κατά τινα, ὡς φασι, μυστικὴν αἰτίαν· οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ Κορωνείᾳ [11]Κορώνειοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ [12]Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς.

§. 30.

derantur in Gem. Plethone. Sic verba λέγων — ὄχθαις deſunt in Ven. et Ἀσσ' — ἀμφὶ in Vatic. 173. De ceteris deinceps.

7) Sic relicto ſpatio vacuo Vatic. 174. Pariſ. Moſc. cum editionibus.

8) Vatic. 174. Moſcov. Κοιρανίας.

9) Moſc. ἐτὶ δέων αὐτῷ, Pariſ. ἐτιδέων αὖν, Vatic. 174. ἐτιδὲ ſubnexo νων αὐτῷ ab alia tamen manu.

10) Aliqua hinc deeſſe indicat lacuna in Vatic. 174. Pariſ. Moſc. patens. Pro Κωραλίῳ, in quo mei conſentiunt, Caſauboniani habuerunt Κυραλίῳ et deinceps ποταμῷ ἱδρύσαντο παρ' ὄχθας.

11) Pariſ. duplici ſcriptura Κορώνιοι et Κορώνειοι, Moſcov. poſterius tantum probat, quod quidem eadem de cauſa, qua ſupra Κορωνειακῇ, praetuli, etſi per ι ſcribunt alii codices cum Stephano et Euſtathio ad Homer. Il. ά, 503. p. m. 203.

12) Pariſ. Μεσσηνιτικῇ, Moſc. Μεσσηνητικῇ et Μεσηνιακῇ. Tum uterque Κορωνεῖς, Pariſ. etiam Κορωνασεῖς, Vatic. Κορωνασεῖς, quod forte innuit altera ſcriptura in Pariſ. Κορωνεῖς eſt in

Quae Minerva . . . . . .
A Coronea in ſec . . . . .
Ante, in ripa Coralii fluminis.
Ibi Pamboeotia agebantur, ſolennis univerſorum Boeotorum feſtivitas. Una cum Minerva Pluto dedicatus eſt ob quandam, ut aiunt, myſticam cauſam. Huius Coroneae cives Coronii, Meſſeniacae Coronenſes vocantur.

§. 30.

Boeotia.

§. 30.

Ἁλίαρτος δὲ νῦν οὐκέτι ἐστὶ, κατασκαφεῖσα ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ· τὴν χώραν δ' ἐχουσιν Ἀθηναῖοι δόντων Ῥωμαίων. Ἔκειτο δὲ ἐν στενῷ χωρίῳ μεταξὺ ὑπερκειμένου ὄρους καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πλησίον τοῦ [2] Περμησσοῦ, καὶ τοῦ [3] Ὁλμειοῦ, καὶ τοῦ ἕλους τοῦ Φύοντος τὸν αὐλητικὸν κάλαμον.

§. 31.

Πλαταιαὶ δὲ, ἃς ἑνικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνί εἰσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Θηβῶν κατὰ τὴν

in Stephano, Euſtathio et aliis Msstis; a Stephano tamen etiam Κορωνικὴς producitur, quod et idem refert ſ. v Μεθώνη et ex eo Euſtathius ad Homer. Il. 2, 716. p. m. 247. Equidem retinui vulgatam lectionem, cum in ambiguo verſetur ſcriptura.

1) Venet. τῷ μεταξὺ πρὸς —. Reliqui cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. eam voculam reſpuunt, quae et commode abeſt, ſorte ex ſeqq. huc arceſſita.

2) Venet. Περμησσοῦ καὶ Ὀ.

3) Ut ſcriptura cum accentu conſtaret, repoſui. Medic. etiam adiutus, ut ſupra legitur p. 407. Sic in Heſiodi Theog. v. 3. conſentiente Scholiaſte, Luciano adverſus indoctum cap. 3. — Confirmat Statius Theb. 7, 284. ubi haec: *tuque, o Permeſſe, canoris et, felix Olmie, vadis.* Vulgo antea hic legebatur Ὁλμίᾳ.

§. 30.

Haliartus non exſtat hodie, everſa in bello contra Perſeum: agrum permiſſu Romanorum Athenienſes habent. Sita fuit in arcto loco, inter montem imminentem et Copaidem paludem, prope Permeſſum, Olmium et lacum, qui tibiis aptum calamum edit.

§. 31.

Plataeae, quas ſingulari numero poëta extulit, infra Cithaeronem ſunt, inter hunc et Thebas pone viam,

τὴν ὁδὸν [1]τὴν εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα ἐπὶ τῶν ὅρων Boeotia.
τῶν τῆς [2]Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος. [3]Εἰσὶ γὰρ p. 412.
[4]Ἐλευθεραὶ πλησίον, ἃς οἱ μὲν τῶν Πλαταιῶν, οἱ
δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν. Εἴρηται δ' ὅτι παραῤῥεῖ τὰς
Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. Ἐνταῦθα [5]Μαρδόνιον καὶ
τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων
δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίῳ
Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν,
[6]Ἐλευ-

1) Venet. τῆς. Sic idem poſt pro τῶν τῆς rarius τῆς adfert.

2) Gem. Pletho locum omnino ſic exhibet: καὶ τῆς Βοιωτίας. Παραῤῥεῖ δ' αὐτὰς ὁ Ἀσωπὸς, omiſſis cereris.

3) Deeſt in Pariſ. et Moſc. relicto vacuo ſpatio, uti deinceps pro τῶν Πλαταιῶν. Venet. verba haec εἰσὶ — Πλαταιῶν plane omiſit.

4) Accentum ex antepenultima movi in ultimam, monitus illorum nominum uſu et exemplo Stephani, etſi Ἐλευθέραι legitur in Arriano de exped. Alex. 1, 7, 13. Plutarcho in Qu. Gr. p. 199. (Vol. 7. ed. Lipſ.) et de Cretae urbe cognomini in Ptolemaeo 3, 17. Ἐλευθέρα, in Dione 36, 1. Ἐλευθέραν.

5) Vulgo per ω, uti Polyaen. 7, 33, 3. et Schol. ad Luciani epigr. 21. (Cf. T. 10. p. 105. ed. Bip.) Alii tamen auctores, in quibus Herodotus 6, 43. et alibi, Diodor. Sic. 11, 1. et ſaepius, Plutarch. in Ariſtide c. 10. Ariſtides T. 2. p. 178. ed. lebb. Pauſan. 9, 23, 3. per ο. Nec aliter ex Strabone ſcribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 203. f. Horum igitur auctoritati, quibus ſuam addit Moſc., obſecutus dedi Μαρδόνιον, quod et volebat Politus ad Euſtath. T. 2. p. 543.

viam, quae Athenas et Megara ducit, in finibus Atticae et Megaricae. Vicinae enim ſunt Eleutherae, quas alii Plataeis, alii Boeotiae adſcribunt: diximus Aſopum praeter Plataeas fluere. Hic Mardonium et trecenta Perſarum millia Graecus exercitus occidione delevit: et Graeci, templo Iovis Eleutherii a libertate parta dicti condito, certamen gymnicum inſtituerunt, quo victor

coro-

Boeotia. [6] Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· ταφή τε δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθεν περ ἦν [7] Μνασάλκης ὁ ποιητής.

Μνασάλκεος τὸ [8] μνῆμα τῶ Πλαταιάδα.

[9] Γλίσαντα δὲ λέγει κατοικίαν ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Θηβαϊκῇ πλησίον [10] Τευμησσοῦ [11] καὶ

6) Paris. Mosc. Ἐλευθερίκ. At proba est forma vulgata, quae et in aliis festis cernitur, nisi velis Ἐλευθέρια, quae differre Plataeis adscribuntur ex inscriptione in Sponii itin. T. 2. p. m. 401. Auctores tamen, quos satis magno numero excitavit Meursius in Gr. Feriata lib. 3. p. 103. h. v. Ἐλευθέρια praeferunt.

7) Paris. Μνασαλίας. Sed bene habet vulgata, uti et proxima docent.

8) Ita omnes libri. At qui primus totum epigramma evulgavit Koenius de dialectis p. 119. dedit τὸ ἆμα τῶ Πλαταίδα, ex quo sic repetiit Iacobs in Anthologia T. 2. p. 44. qui tamen recte et metri causa ex nostro emendat Πλαταιάδα sive etiam Πλαταιίδα. Equidem inde, quod Dorica requirat dialectus, recepi τῶ pro τοῦ, at tum forte debebam etiam μᾶμα ut χρῆμα et similia dicuntur.

9) Mosc. Γλισᾶντα. Sed satis dictum paullo antea ad §. 29. n. 2. et de scriptura et de accentu. Dedi et hic Γλίσαντα pro Γλισάντα.

10) Casaubonn. Τεμισσοῦ, Τελμίσσου et Τευμησσεῦ scribunt. Ex meis Paris. Τευμισσοῦ, Vatic. Τεμισσοῦ, Mosc. Aldus, Hop-

perus

coronaretur: et sepultura ibi ostenditur publica, qua affecti sunt, qui in pugna ceciderunt. Etiam in Sicyonia regione pagus est Plataeae, patria Mnasalcae poëtae: ut inscriptio docet:

Mnasalcis hoc est monimentum Plataeadae.

Glisantem porro Homerus dicit vicum in monte Hypato: qui in regione Thebana est vicinus Teumesso

et

[11] καὶ τῆς Καδμείας· γεώλοφα καλεῖται [12] δὲ . . . . . Boeotia.
πίπτει τὸ Ἰόνιον καλούμενον πεδίον, ὃ [13] διατείνει
. . . . ἀπὸ τῦ Ὑπάτου ὄρους.

§. 32.

Τὸ δ' οὕτω ῥηθὲν,

Οὐθ' ὑπὸ Θήβας εἶχον, —

ei

peres Ταμασσοῦ. Recepta a Xylandro et a Caſaubono lectio firmatur ab ipſo Strabone ſupra p. 409. Cf. Pauſan. 9, 19. in. Stephanus, Heſychius aliique; nam multi eius meminere. Corruptionem literarum λ et υ teſtatur in primis Suidas repugnante literarum ſerie. Idem vero etiam in aliis obſervatur, de quo vid. Muncker ad Antonin. Liberal. c. 41. et Fiſcher. ad Palaephat. c. 8. Per duplex σ probat praeterea Alberti ad Heſych. Vol. 2. p. 1376. etſi recentior haec videtur ſcribendi ratio, vetus per σ ſimplex. Si tamen ex accentu iudices, duplex uſu videtur invaluiſſe. Cf. Euſtath. ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21.

11) Haec ad ὄρους deſunt in Ven. et Gem. Plethone.

12) Hinc lacuna etiam adparet in Vatic. Pariſ. Moſc. qui poſtremi reſumunt narrationem a ſyllaba στει. Eadem lacuna patet in proximis, qualem libri editi oſtendunt. Priorem ſubplevit ita Guarinus: *quem Geolophem, id eſt terraeſtrem tumulum vocant.* Poſteriorem ſic ſuſtulit: *Cadit in campum domum (ſic enim nominant)* — quaſi οἶκον legerit.

13) Continua ſerie cum ſequentibus nectunt Guarinus et editiones ante Caſaubonum, qui ex ſuis libris, quibus et mei accedunt, ſpatium vacuum interiectum reliquit. Ἰόνιον Moſc. amputata prima litera dedit.

et Cadmeae: tumuli terreſtres vocantur . . . . . incidit campus, qui Ionius dicitur, ab Hypato porrectus monte.

§. 32.

Quod autem Homerus de Subthebis dixit, id alii intelli-

Boeotia. οἱ μὲν δέχονται [1] πολίδιόν τι [2] Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνιάς· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν [3] Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ [4] πολέμου τοῦ Τρωϊκοῦ· οἱ δὲ μετασχεῖν μὲν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἔφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντας [5] ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δ' ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, [6] ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους.

§. 33.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 264. non bene hinc repetit πολιδίόν τι, etsi et ita scribunt Paris. et Moscov.

2) Divise ediderunt Paris. et Moscov. uti Ald. Hopper. et Xylander, hic etiam ὑπὸ Θήβας, de quo disputatur ad Homerum c. l.

3) Casaubonn. ἐπιγόνων. Mei omnes cum Eustathio c. l. contentiunt in vulgata eaque meliori.

4) Paris. Moscov. Τρωϊκοῦ πολέμου, neglecto articulo, Venet. τοῦ Τρ. πολέμου, uti Eustath. c. l. Post Ald. Hopper. ἐπὶ ψίδιος.

5) Eustath. c. l. κτίσαι. Prius ad rem aptius.

6) Hic coniuncte cum Xyl. dat Moscov. quod tamen sequentia non admittunt, quae ad explicationem nominis valent.

telligunt de quodam oppidulo sic appellato, quidam de Potniis. Thebas enim desertas fuisse ob Epigonorum expeditionem, itaque non fuisse in societate Troiani belli. Alii interfuisse Thebanos ei bello aiunt, sed tunc in planis habitasse locis infra Cadmeam, cum post Epigonorum impressionem non valerent eam reficere: et quia Cadmeae nomen est Thebae, Thebanos qui tunc erant sub Thebis dixisse Homerum, pro eo quod erat sub Cadmea habitantes.

§. 33.

§. 33. Boeotia.

Ὄγχηστὸς δ' ἐστὶν, ὅπου τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνήγετο [1]ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ καὶ τῷ [2]Τηνερικῷ πεδίῳ, ἐν ὕψει κείμενος ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ αὐτὸ ψιλόν. Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά· [3]τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον·

Κινηθεὶς ἐπήσι γῆν τε καὶ [4]θάλασσαν,
Καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἕστα,
Καὶ μυχοὺς ἐνάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων.

Οὐκ

1) Verba ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ desunt in Gem. Plethone.

2) Moscov Pariſ. τὸν ἱερικῷ πέδῳ, tantum hic connexis vocibus τηνερικῷ et ſupra lineam Τηναερικῷ πέδῳ. At vulgatam ſcripturam confirmat Pauſanias 9, 26, 1. qui Τηνέρου πεδίον memorat, cognomine Tenero vati et Apollinis filio, de quo 9, 10. extr et 26, 1. Cf. et Tzetzes et Potterus ad Lycophr. v. 1211, Τηνερικὸν πεδίον, ut hic, habes eriam apud Schol. Pindari ad Pyth. 11, 5. Sed et paullo inferius concordibus libris idem redit.

3) Venet. tantum haec: καὶ εἰς τοῦτο φέρει Πινδάρου χρῆσιν omiſſis reliquis ad ἄλσεων, uti refert etiam Euſtathius c. l.

4) Quae in hoc fragmento variant codices mei, haec ſunt: Moſc. θάλαττεν, uti ſolet. Tum pro ἐνάσσατο, quae vox ſuſpecta

§. 33.

Oncheſtus eſt, ubi Amphictyonum coetus ſolet convenire, in Haliartia regione ad Copaidem paludem et Tenericum campum, in ſublimi ſita urbs loco, arboribus nudato: habetque templum Neptuni, ipſum quoque nudum. Poëtae tamen ornandi gratia omnia templa lucos appellant, etiam arboribus carentia. Tale eſt illud Pindari de Apolline dictum:

Motus obivit terram et mare,
Montiumque ſpeculis ingentibus inſtitit,
Atque antra concuſſit, lucorum fundamenta iaciens,

Boeotia. Οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, [5] ὡς μικρὸν ἀνατέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κυαρίου· οὕτω καὶ τοῦ Ὀγχηστοῦ κατέψευσται πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθείς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.

§. 34.

ſuſpecta eſt Caſaubono, Moſc. ſubſtituit διπλᾶ σάτα, Pariſ. διπλᾶ σάτα, Vatic. ἐνιαύτα. Hinc lacuna ſequitur in Vatic. qua exeunte leguntur haec: κρηπῖδας ὡς μικρὸν ἀνατέρω εἴρηται. Pariſ. Moſcov. βαλλο . . ρηπίδας. Subiiciam his doctorum virorum coniecturas. Schneider in fragm. Pindari p. 91. pro διάσσατο malit τινάξατο. Heyne in fragm. Pindari p. 88. ſe reddidiſſe dicit, (*et antea ſilvarum ſubſtructiones concuſſit agitatus*) ac ſi ſcriptum eſſet, καὶ μυχοὺς τινάσσατο πολλόμενος κρηπῖδας (edd. Caſaubonn. et Amſtel. κρηπίδας) ἄλσεων, (etſi vulg. ἄλσεον, ut diſſyllabum.) Hermannus ita hos verſus ſtruit:

Κινηθεὶς ἐν ὑγρῷ
Γᾶν τε καὶ θάλασσαν
Καὶ σκοπιαῖσ' μεγάλαις ἐρίων ὕπερ ἵστα
Καὶ μυχοὺς διάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων.

Denique nuper Matthiae in prolegomenis ad hymnos Homericos hanc Pindarici carminis partem, quam ex eius hymno in Apollinem decerptam putat, tractavit. Legit autem: ἰδιήσατο κατὰ μυχούς, adſcito Apollonio Rhod. 2, 695. et interpretatur: *Commotus* (i. e. cum ſe ad eundum commoviſſet) ſ. *profectus — et altis montium arcibus* ſ. *cacuminibus inſtitit, et receſſus montium luſtravit* vel forte *locorum ſacrorum* (ſibi) *iaciens* ſ. *iacturus*. Eligat lector. Equidem nolo coniecturas augere, vel factas obtrudere. Tantum διάσσατο verti *concuſſit*, cum Xylander poſuiſſet *luſtravit*. Tum κρηπῖδας dedi, quod uſu quidem invaluit, ut κρηπῖδας, ad ſignandam, uti fertur, ſyllabam longam.

5) Verba ὡς — εἴρηται deſunt in Pariſ. et Moſc. Ille etiam antea ſcribit Ὁ δ' Ἀλκαῖος. De nomine Κυαρίου dictum ſupra.

Male Alcaeus, qui, ſicut paulo ante diximus, Cuarii amnis nomen cum mutaviſſet, etiam de Oncheſto mentitus eſt, in extremis eum ponens Heliconis partibus: cum ſatis magno abſit ab hoc monte ſpatio.

§. 34.

§. 34. Boeotia.

Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγό- p. 413.
ρευται· [1] μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ [2] Μελίας, προφήτης [3] τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὃ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς [4] ποιητής·

Καί ποτε τὸν τρικάρηνον Πτώου νευθμῶνα κατέσχε.

Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῶον τοῦ [5] Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς Ἀκραιφίῳ· Θηβαίων δ' ἦν τό, τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος· τὸ δ'

Gg 2 Ἀκραι-

1) Gem. Pletho, uti paſſim facit, ad nexum artius continendum ὃς μυθεύεται.

2) Moſcov. Μελιάς, ſed per ι etiam Pauſanias 9, 10. extr. Cf. Tzetzes et Potterus ad Lycophron. v. 1211. Spanhem. ad Callimach. in Del v. 80. Et ſic plures aliae Nymphae, quae idem nomen geſſerunt, ſcribuntur, de quibus vid. Muncker. in praefatione ad Hygin. p. 6. ed. Staveren. qui etiam in Etymol. M. ſ. v. Αἰτία ſic Μολίης emendat.

3) Gem. Pletho ſic: τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον, ὃ ὑπέρκειται τοῦ Τηνερικοῦ et c. ſubpreſſis aliis.

4) Deeſt haec vox in Pariſ. Poſt Moſcov. dat κατέσχιθε pro κατέσχε, quod non temere effuſum videtur. Forma ex poetarum uſu nota.

5) Pariſ. Τηναιρικοῦ et ex altera ſcriptura Τηνερικοῦ, Moſc. Τανερικοῦ. V. ſupra.

§. 34.

Tenerico campo nomen eſt a Tenero, quem fabulae Apollinis e Melia filium, oraculo eius, quod in Ptoo monte eſt, praeeſſe vatem perhibent: cui monti idem poëta tres vertices adſcribit:

Olim tricipitem Ptoi obſcuri ſpecum.

Tenerumque vocat, aedituum vatem cognominem ſolo. Ptoum ſuper Tenericum campum et Copaidem paludem pone Acraephium eſt ſitum: et mons et oraculum Thebanorum fuit.

Acrae-

Boeotia. Ἀκραίφιον καὶ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. Φασὶ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι Ἄρνην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ.

§. 35.

Οἱ δέ φασι, καὶ τὴν Ἄρνην ὑπὸ τῆς λίμνης [1]καταποθῆναι καὶ τὴν [2]Μίδειαν. Ζηνόδοτος δὲ γεάφων,

Οἳ δὲ πολυσάφυλον Ἄσκρην ἔχον, —

οὐκ ἔοικεν [3]ἐντυχεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς πατρίδος λεχθεῖσι, καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου πολὺ χείρω λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκρης. Πῶς γὰρ ἄν τις πολυσάφυλον τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι πιστεύσειεν; Οὐκ εὖ δὲ οὔτε δι Ταύρην ἀντὶ τῆς Ἄρνης

1) Paris. Vatic. καταποθεῖσαν. Utrumque adponit Parisiensis; vulgarum alii tenent cum editionibus Eustathio ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. et Eudocia in violario p. 80. ed. Villoiſ. Post Gem. Pletho omittit καί.

2) Moscov. Μήδειαν ex nota utriusque literae commissione. Cf. Homer. Il. 2, 507. quem respicit Stephanus, Pausanias 9, 39. in. et Strabo lib. 1. p. 59. ubi eandem calamitatem commemorat.

3) Vatic. Paris. Moscov. ἐντυχόντι. Ven. ἐντυχόντι τῆς. Alii ἐντυχοῖν, ut vulgo. Post ante Ἡσιόδου in Moscov. abest articulus. Tum λεχθῆναι Ven. pro λεχθεῖσι.

Acraephium ipsum quoque in sublimi iacet loco. Hoc Arnam vocarum aiunt a poeta, imitatione Thessalicae.

§. 35.

Sunt qui et Arnam et Mideiam a lacu absorptam dicant. Zenodotus autem scribens:

Et qui vinifera secundam palmitis Ascram:

videtur non legisse, quae de sua patria scripsit Hesiodus, et quae etiam multo deteriora de Ascra tradidit Eudoxus. Qui enim credidisset, eam vitiferam ab Homero dictam fuisse? Non recte etiam, qui Tarnam pro Arna

Ἄρνης γεάφοντες· οὐδὲ γὰρ μία δείκνυται Τάρνη Boeotia.
[4] παρὰ Βοιωτοῖς· ἐν δὲ Λυδοῖς ἐστιν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται·

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐνήρατο [5] τέκτονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

Λοιπαὶ δ' εἰσὶ τῶν μὲν περικειμένων τῇ λίμνῃ αἵ τε Ἀλαλκομεναὶ καὶ τὸ Τιλφώσσιον· τῶν δ' ἄλλων [6] Χαιρώνεια, καὶ [7] Λεβάδεια, καὶ

4) Parif παρὰ τοῖς B. Moſcov. παρὰ τοῖς R. quod quidem melius habet.

5) Ita omnes libri, qui tamen contra in Homero Il. 5, 43. praeferunt Μηονος υἱὸν, quod et cauſam diſputationis efficacius valet. Forte ex v. 59. huc translatum irrepſit haeſitque. Nolui tamen illud invitis libris tollere.

6) Pariſ. Moſcov. (hic et infra) Χαιρώνεια, uti et cod. in Diodoro Sic. 12, 6. Veram ſcripturam indubiam faciunt alii auctores.

7) Ita Pariſ et Moſcov. Vulgo Λεβαδία, quae variatio in pluribus urbium nominibus obiicitur. Per ει tamen haec occurrit in inſcr. apud Sponium in itin. T. 2 p. m. 401. atque hinc Λ βαδίων et Λεβαδίων p. 265. ſq. Et ſic Pauſan. 9 39. in. Diodor. 15, 53. extr. Lyſias apud Harpocrat. p. m. 228. etſi ibi corrupte Λεμβάδια exſtat, Lucian. in dial. mort. 3, 3. Philoſtratus in vita Apoll. 8, 19. in Heſychius, Suidas h. v. — Pauci tantum per ι ſcribunt, in quibus Plutarchus in Lyſandro c. 28. Ariſtoteles ſ. auctor libri de mundo 4, 26. Maxim. Tyr. diſſ. 14, 2. Ptolem. 3, 15. Hierocles in Synecd. p. m. 644. Ex Latinis Plinius 4, 12. ſ. 7. *Lebadea*, ſed 8, 83. ſ. 58. *Lebadia*, Statius

Arna reponunt: cum in Boeotia nulla Tarne usquam oſtendatur, ſit autem in Lydia: cuius etiam Homerus meminit:

Idomeneus Phaeſtum profligavit Maeone natum
Boro, pingue ſolum Tarnae qui liquerat amplae.

Reliquae ſunt ex urbibus paludem circumiacentibus Alalcomenae et Tilphoſſium: de caeteris Chaeronea, Lebadia, Leu-

Boeotia. [8] Λεῦκτρα, περὶ ὧν ἄξιον μνησθῆναι.

§. 36.

Ἀλαλκομενῶν τοίνυν μέμνηται ὁ ποιητὴς, ἀλλ' οὐκ ἐν Καταλόγῳ·

Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη.

Ἔχει δ' ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀθηνᾶς σφόδρα τιμώμενον· καί φασί γε, τὴν θεὸν γεγενῆσθαι [1] ἐνταῦθα, καθάπερ καὶ τὴν Ἥραν ἐν Ἄργει· καὶ διὰ τοῦτο τὸ ποιητὴν, ὡς ἀπὸ πατρίδων τούτων, ἀμφοτέρας οὕτως ὀνομάσαι. Διὰ τοῦτο δ' ἴσως οὐδ' ἐν τῷ Καταλόγῳ μέμνηται τῶν ἐνταῦθα ἀνδρῶν, ἐπειδὴ, ἱεροὶ ὄντες, παρεῖντο τῆς στρατείας. Καὶ γὰρ καὶ ἀπόρθητοι ἀεὶ

Statius Theb. 7, 345. *Lebadea* penultima etiam producta. Nempe in his *a* modo in *i* modo in *e* apud Latinos transit et promiscue passim ponitur. Cf. etiam ad p. 423.

8) Moscov. Λύκτρα. Nota sunt haec.

1) Paris. Moscov. ἐνθάδε. Cum vero iidem alibi retineant ἐνταῦθα eodemque sensu, sic ut etiam obponatur in altero membro ἐκεῖ, veluti p. 418., reliqui. Sic paullo post redit. Ἥρη vero antea et post Ἥραν vitium est operarum in edd.

Leuctra, quarum mentionem facere est operae pretium.

§. 35.

Alalcomenarum Homerus meminit, sed non in Catalogo:

Iuno culta Argis et Alalcomenea Minerva.

Habet oppidum hoc vetustum Minervae fanum religiose admodum cultum: aiuntque, ibi natam fuisse Minervam, ut Iunonem Argis: ideoque poëtam ambabus a patria appellationes adiunxisse. Quae causa etiam fortasse fuerit, quod Alalcomeniorum in Catalogo non meminit: scilicet cum ii sacri deae missionem militiae haberent. Etenim ea urbs, quam

ἀεὶ διετέλεσεν ἡ πόλις, οὔτε μεγαλη οὖσα, οὔτ' ἐν εὐερκεῖ χωρίῳ κειμένη, ἀλλ' ἐν πεδίῳ· τὴν δὲ θεὸν σεβόμενοι πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας· ὥστε καὶ Θηβαῖοι κατὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐκεῖσε λέγονται καταφεύγειν, καὶ εἰς τὸ ὑπερκείμενον ὄρος ἐξυμνὸν τὸ [2] Τιλφώσσιον, ὑφ' ᾧ Τιλφῶσσα κρήνη, καὶ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα, ἐκεῖ τελευτήσαντος κατὰ τὴν φυγήν. Boeotiae

§. 37.

Χαιρώνεια δ' ἐστὶν [1] Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου [2] μεγάλῃ μάχῃ νικήσας Ἀθηναίους P. 414.

2) Τιλφώτιον mutavi in Τιλφώσσιον, et mox Τίλφωσσα in Τιλφῶσσα, de quibus vid. ſupra ad p. 411. in. Ita nempe Strabo ad ſtabilem formam reducitur.

1) Edd. Caſ. 2. et Amſtel. negligenter et contra perpetuum aliorum uſum Ὀρχομένου.

2) Vatic. Ven. Moſc. Gem. Pletho μάχῃ μεγάλῃ, vel, ut Caſaubb. Pariſ. et Euſtath. ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. ex hoc loco, μεγάλῃ μάχῃ, uti etiam paullo poſt libri editi. Guarinus etiam: *magno proelio.* Μεγάλως, quod ferebant hic editiones omnes, locum occupatum Aldo debet. Illud igitur recepi, etſi omnino μεγάλως pro δεινῶς, σφόδρα, πάνυ non eſt infrequens, et ſic inverſa ratione Dio 40, 10. extr. μεγάλως ἔσπαισεν, ὥστε μηδὲ ἀντιπολεμῆσαι.

quanquam neque magna eſſet, neque munito exſtructa in loco, ſed humili, tamen nunquam vaſtata eſt, ob reverentiam deae omnibus omnem vim abſtinentibus: adeoque Thebani ſub expeditionem Epigonorum, urbem ſuam deſerentes, eo confugiſſe feruntur, inque montem Tilphoſſium natura munitum, ſub quo fons eſt Tilphoſſa, et monimentum Tireſiae, qui extorris ibi mortem obiit.

§. 37.

Chaeronea Orchomeno vicina eſt, ubi Philippus, Alexandri Magni pater, magno proelio devictis Athenien-

Boeotia. ναίους τε καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους, κατέσχε τῆς Ἑλλάδος κύριος· δείκνυται δὲ καὶ ταῦθα ταφὴ τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ δημοσία· περὶ δὲ τοὺς τόπους τοὺς αὐτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων κατηγωνίσαντο· ὥστ' ὀλίγους ἐπὶ θάλασσαν σωθέντας φυγεῖν ἐν ταῖς ναυσὶ, τοὺς δ' ἄλλους, τοὺς μὲν ἀπολέσθαι, τοὺς δὲ καὶ ἁλῶναι.

§. 38.

Λεβάδεια δ' ἐστὶν, ὅπου Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον ἵδρυται, χάσματος ὑπονόμου κατάβασιν ἔχον· καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρηστηριαζόμενος· κεῖται δὲ μεταξὺ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῆς Χαιρωνείας, Κορωνείας πλησίον.

§. 39.

3) Mosc. θάλαττεν, more suo. Sed taedet talia singulis locis enotare.

1) Ita et hic pro Λεβάδεια reposui ex cod. Mosc. et usu auctorum frequentiori monitus, de quo paullo superius.

2) Per ι adparet in Mosc. At evulgata forma etiam ab aliis Mss. probatur et supra p. 410 sq. ab omnibus. Hinc et simul passim cum Χαιρώνεια commiscetur, veluti apud Isocratem

nientibus, Boeotis et Corinthiis, dominus Graeciae factus est: ibi quoque publica demonstratur sepultura eorum, qui in acie cecidérant. Circa eadem loca Romani Mithridatis copias numerosissimas ita debellaverunt, ut, paucis ad mare fuga elapsis et navibus avectis, reliqui omnes Mithridatici aut perierint aut capti fuerint.

§. 38.

Apud Lebadiam Iovis Trophonii oraculum est: id qui consulit, ipse in hiatum terrae cuniculumque descendit: sita est inter Heliconem et Chaeroneam, prope Coroneam.

§. 39.

§. 39. Boeotia.

Τὰ δὲ Λεῦκτρά ἐστιν, ὅπου Λακεδαιμονίους μεγάλῃ μάχῃ νικήσας [1]Ἐπαμεινώνδας, ἀρχὴν εὕρετο τῆς καταλύσεως αὐτῶν· οὐκέτι γὰρ ἐξ ἐκείνου τὴν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν ἴσχυσαν, ἣν εἶχον πρότερον· καὶ μάλιστα ἐπειδὴ καὶ τῇ δευτέρᾳ συμβολῇ τῇ περὶ Μαντίνειαν κακῶς ἔπραξαν. Τὸ μέν τοι μὴ [2]ὑφ' ἑτέροις εἶναι, καί πως οὕτως ἐπτασ-

Gg 5 κόσι,

tem de Bigis p. m. 838. uti adiunctum docet de nece Cliniae ab Achillis patre perpetrata, quem ad Coroneam periisse docent Plato in Alcib. 1. p. 32. (ed. Bip. Vol. 5.) et Plutarch. in Alcib. c. 1. Sed cf. Wesseling. ad Diodor. 12, 7.

1) Ita constanter libri nostri omnes et scripti et editi, ut supra lib. 8. p. 388. et lib. 9. p. 401. Nec desunt exempla aliorum auctorum, veluti Dinarchi contra Demosth. p. 52. ed. Reisk. Aeliani in V. H. 12, 3. Alii ι unice praeferunt, in quibus Xenophon in hist. Gr. 7, 1. 5. et alibi, Diodorus Siculus saepius, Polyaenus 2, 3. Suidas h. v. In aliis incerta scriptura fluitat, quales sunt Plutarchus, Pausanias, ad quem 4, 26. p. 348. de hac inconstantia monuit Sylburgius; in illo ι posuit Wyttenbachius. Si prisca exstarent monumenta, facile disceptatio dirimeretur. Quem enim numum produxit Bosius ad Nepotem 15, 1. in. in quo Ἐπαμινονδας adparet, ipse recentiorem esse iudicavit. An certiora aetatem tulerint, ignoro, certe exquirendi copia nunc quidem non datur.

2) Vatic. Paris. Mosc. ἐφ' ἑτέραν. Vulgatam quo minus adtrectem, obstat usus Strabonis in his frequentior.

§. 39.

Leuctra sunt, ubi Epaminondas, superatis magna pugna Lacedaemoniis, eorum potentiae enervandae exordium reperit: nunquam enim ab eo tempore Spartani recuperare principatum potuere, quem in Graecos habuerant: maxime cum in altero etiam ad Mantineam conflictu male essent accepti: ne tamen aliis subessent, quanquam rebus ita afflictis,

Boeotia. κόσι, συνέμεινε [3]μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· καὶ παρὰ τούτοις δὲ τιμώμενοι διατελοῦσι διὰ τὴν τῆς πολιτείας ἀρετήν. Δείκνυται δὲ ὁ τόπος οὗτος κατὰ τὴν ἐκ Πλαταιῶν εἰς [4]Θεσπιὰς ὁδόν.

§. 40.

Ἑξῆς δ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τοῦ τῶν Ὀρχομενίων καταλόγου, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους. Καλεῖ δὲ [1]Μινύειον τὸν Ὀρχομενὸν [2]ἀπὸ ἔθνους [3]τοῦ Μινυῶν· ἐντεῦθεν δὲ ἀποικῆσαί τινας τῶν Μινυῶν εἰς Ἰωλκόν φασιν, ὅθεν τοὺς Ἀργο-

3) Venet. addit καί.

4) Mosc. Θεσπίας, refragante usu.

1) Moscov. Μινύιον. Cum Homeri locus Il. 2, 511. hic respiciatur, ubi legitur Μινύειον, ad eum vocis formam hic accommodavi, quam et probat Eustathius ad c. l. pag. m. 206. Cf. ad lib. 8. p. 347. Vulgo Μινυήϊον, quod per se non falsum est, et vere ita Orchomeno adponitur Odyss. 11, 283.

2) Vatic. ἀπὸ ἔθνους.

3) Ita Casaubb. Vatic. Paris. Mosc. Ven. pro τῶν Μινυῶν, quod habent editiones. Illud voluit etiam Gem. Pletho, in quo legitur τὸν Μ. Recepi τοῦ in hoc nexu tot codicum auctoritate motus, etsi nec alterum damno. Alia serie τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος supra adfuit lib. 8. p. 335. m.

afflictis, obtinuere, usque dum Romanorum dominationi fuere subiecti: a quibus ipsis tamen in honore sunt perpetuo ob reip. formae praestantiam. Ostenduntur Leuctra in via, quae Plataeis Thespias ducit.

§. 40.

Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recensio, quos ille a Boeotica gente segregat. Minyeium autem appellat Orchomenum a gente Minyarum: atque inde quosdam coloniam in Iolcum deduxisse ferunt, unde

Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. Φαίνεται δὲ τὸ παλαιὸν καὶ πλουσία τις γεγονυῖα πόλις, καὶ δυναμένη μέγα. Τοῦ μὲν οὖν πλούτου μάρτυς καὶ Ὅμηρος· διαριθμούμενος [4]γὰρ τοὺς τόπους τοὺς πολυχρηματίσαντας φησίν· Boeotia.

Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν [5]ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας

Αἰγυπτίας.

Τῆς [6]δυνάμεως δὲ, ὅτι Θηβαῖοι δασμὸν ἐτέλουν τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ Ἐργίνῳ [7]τῷ τυραννοῦντι αὐτῶν, ὃν ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθῆναί φασιν. Ἐτεοκλῆς δὲ, τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις, [8]Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος ἀμφότερα ἐμφαίνει, καὶ πλοῦτον

4) Deeſt haec particula in Veneto.

5) Moſcov. ποτὶ νίσσεται. At varie haec vox in ipſis Homeri libris prodit Il. 9, 381. uti docet Euſtathii etiam commentarius, Scholia Villoiſonii, ſi cum contextus verbis conferas, et quae a viris doctis ad h. l. notantur. Sed extra Strabonis terminos ea poſita jacent.

6) Vatic. δυναμένης.

7) Librarii vitiò ed. Caſaub. 1. τῶν τυρ. quod poſteriores acceperunt. Errorem typographicum in ed. Caſaub. 2. τυραννοῦν τι notavit Palmerius in exercitat. ad Gr. auct. p. 319.

8) Extrito τ Pariſ. dedit Χαρί ων.

unde Argonautis ſit Minyarum factum nomen. Appareat, hanc urbem antiquitus opibus ac potentia floruiſſe: de opibus etiam Homerus teſtimonium fert: nam enumerans loca, in quibus copioſa eſſet pecunia, ſic ait:

Nec quanta Orchomenum cumulatur, quantave Thebas
Aegypti. —

Potentiae argumentum eſt, quod Thebani triburum Orchomeniis perſolverunt, eorumque tyranno Ergino, quem ab Hercule aiunt fuiſſe interemtum. Eteocles etiam, unus de iis, qui Orchomeni regnaverunt, Gratiarum templo dedicato primus utrumque oſtentavit, divi-

Boeotia. p. 415. τον καὶ δύναμιν· ὃς εἴτ' ἐν τῷ λαμβάνειν χάριτας, εἴτ' ἐν τῷ διδόναι κατορθῶν, εἴτε καὶ ἀμφότερα, τὰς θεὰς ἐτίμησε ταύτας. Ἀνάγκη γὰρ πρὸς εὐεργεσίαν εὐφυῆ γενόμενον ἐκεῖνον πρὸς τὴν τῶν θεῶν τούτων ὁρμῆσαι τιμήν, ὥστε ταύτην μὲν ἐκέκτητο ἤδη τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ πρὸς ταύτῃ καὶ χρημάτων ἔδει. Οὔτε γὰρ μὴ ἔχων τις πολλὰ, διδοίη ἂν πολλὰ, [9] οὔτε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά· [10] ἡ δ' ἀμφότερα συνέχει, τὴν ἀμοιβὴν ἔχει. Τὸ γὰρ πενούμενον ἅμα καὶ πληρούμενον πρὸς τὴν χρείαν, ἀεὶ πλῆρές ἐστιν· ὁ δὲ διδοὺς μὲν, μὴ λαμβάνων δὲ, οὐδ' ἂν ἐπὶ θάτερα κατορθοίη· παύσεται γὰρ διδοὺς, ἐπιλείποντος τοῦ ταμείου· παύσονται

9) Tyrwhittus p. m. 33. ſententia poſtulante reponit ὅ τε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά Repugnat utique ſenſus in lectione vulgata, quem tamen unice turbavit omiſſa negandi particula, quod non eſt inſolitum. Neque enim οὔτε in hac orationis inverſione et obpoſitione dimiſerim. Eam igitur inſerui, ut apte flueret ſeries.

10) Pariſ. οὐδ' εἰ. Nempe irretierant haec librarium. Poſt Caſaubb. ἀμφότερον.

divitias inquam et potentiam: ſive accipiendis ille, ſive dandis beneficiis probe defunctus, deas iſtas veneratus fuerit. Oportet enim ad liberalitatem factum a natura fuiſſe, qui ad honorem habendum iſtis deabus ſe conferret, ut iam ea facultate ſit praeditus. Sed eodem requirebantur etiam opes. Neque enim vel dare multa poteſt, qui habeat pauca, neque habere multa quisquam, qui accipiat pauca; ſed ſi utrumque coniungatur, viciſſitudo locum habebit. Quod enim ſimul et impletur et evacuatur, quantum uſus flagitat, id ſemper eſt plenum. Qui vero dat, nihil accipiens, is in neutram partem gerere rem poteſt. Dare enim deſinet deficiente aerario. Finem

σονται δὲ καὶ οἱ διδόντες τῷ λαμβάνοντι μόνον, χαρι- Boeotia.
ζομένῳ δὲ μηδέν· ὥστ' οὐδ' οὗτος [11] ἑτέρως ἂν κατορθοίη. Ὅμοια δὲ καὶ περὶ δυνάμεως λέγοιτ' ἄν. Χαρὶς δὲ τοῦ κοινοῦ λόγου, διότι

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις [12] ἔχει,

καὶ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα [13] σκοπεῖν χρή. Μάλιστα γὰρ τοὺς βασιλέας δύνασθαί φαμεν· διόπερ καὶ δυνάστας προσαγορεύομεν. Δύνανται δ' ἄγοντες, ἐφ' ἃ βούλονται, τὰ πλήθη διὰ πειθοῦς ἢ βίας. Πείθουσι μὲν

11) οὐδ' hic inſeruerat Xylander, ante quem ignorabatur. Exegit iterum in nota nam in ipſo contextu tulerat) Caſaubonus, opitulantibus etiam Mſſtis meis. Tum idem pro οὗτος emendat οὕτως, uti et volunt Vatic. Pariſ. Medic. ad ſenſum propius et accommodatius Deſideratur enim, quod, ut paullo antea, ad κατορθοίη referatur. Ita vero etiam Guarinum legiſſe, docet eius verſio: *Sic ne una quidem ex parte hic ipſe ſuum bene navabit officium.* Xylander ita reddidit: *ſic in neutram partem res ſuccedet.* Penzelius hanc partem praetuliit. Obſecutus ſum Caſaubono recte et cum codicibus monenti.

12) Pariſ. ἔχειν.

13) Pariſ. Vatic. Venet. σκοπεῖν δεῖ, quod ad eundem ſenſum redit.

nem quoque facient dandi ei, qui nihil largiatur, tantum accipiat, ſic ut nec hic altera ex parte proficere poſſit. Eadem de potentia dicas licet. Eſt autem res, praeter quam quod haec ab omnibus eſt recepta ſententia,

In honore ſummo apud homines poſita eſt,

In rebus humanisque plurimum valet:

etiam in ſingulis examinanda. Maxime omnium poſſe reges dicimus: ideoque etiam dynaſtas eos a potentia appellamus. Poſſunt autem ducenda, quo volunt, multitudine, idque vel perſuadendo, vel cogendo. Beneficiis

Boeotia. μὲν οὖν δι' εὐεργεσίας μάλιστα. Οὐ γὰρ ἡ γε διὰ τῶν λόγων ἐστὶ βασιλικὴ, ἀλλ' αὕτη μὲν ῥητορική· βασιλικὴν δὲ πειθὼ λέγομεν, ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν, ἐφ' ἃ βούλονται· πείθουσι μὲν δὴ δι' εὐεργεσιῶν, βιάζονται δὲ διὰ τῶν ὅπλων. Ταῦτα δ' ἄμφω χρημάτων ὠνιά ἐστι. Καὶ γὰρ στρατείαν ἔχει πλείστην, ὁ τρέφειν δυνάμενος· καὶ εὐεργετεῖν δύναται πλεῖστον, ὁ πλεῖστα κεκτημένος. Λέγουσι δὲ τὸ χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν ἡ Κωπαΐς, ἀνεψύχθαι πρότερον, καὶ γεωργεῖσθαι παντοδαπῶς [14] ὑπὸ τοῖς Ὀρχομενίοις [ὧν] πλησίον οἰκοῦσι·

14) Casaubonus emendat, ὑπὸ τῶν Ὀρχομενίων, οἳ, quod quidem usitatam formam refert, etsi, rarius tamen, etiam hoc sensu cum dativo reperiatur. Sic Max. Tyr. differt. 6, 3. m. νόμος καὶ τρόπος ὑπὸ νομοθέτῃ τῷ θεῷ τεταγμένος. Cf. tamen Hoogevenus ad Viger. de Gr. dictionis idiot. c. 9, 9. p. 650. ed. Zeun. qui quidem hoc usu, ut sit Latinorum *ab*, dici negat. Tum vero si quis inhaereat vulgatae lectioni, quam quidem codices tuentur, alteram rationem inire debet, qua ditionem, imperium innuit, unde seusus existitat, cum Orchomenii illa loca sub ditione tenerent. At duriorem nexum et asperum reddunt sequentia, quae sic parum respondent. Placidiori cursu fertur narratio ex lectione Casauboni, cui egregie succurrit Gem. Pletho. Ita enim ille locum exhibet: ὑπὸ τῶν

ficiis potissimum persuadent. Neque enim oratione persuadere regium est, sed oratoris munus. Regium persuadendi genus est, cum beneficiis ducunt ac alliciunt, quo volunt: cogunt armis. Iam utrumque horum pecunia venale est: eam et exercitum maximum habeat, qui alere potest: et plurima beneficia praebere, qui plurima possidet. Regionem eam, quam nunc Copais palus occupat, quondam siccam fuisse ferunt, agrumque omni cultura elaboratum ab Orchomeniis in propinquo habitantibus: quod

οἰκοῦσι· καὶ τοῦτ' οὖν [15] τεκμήριον [16] τοῦ πλούτου τιθέασι. Boeotia.

§. 41.

Τὴν δ' Ἀσπληδόνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινές· εἶτ' [1] Εὐδείλος μετωνομάσθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα, [2] τάχα τὶ ἰδίωμα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχείμερον. Ψυχρότατα μὲν [3] γὰρ τὰ

τῶν Ὀρχομενίων πλησίον οἰκούντων. Obportune faltem is extrivit ἄν, cum ad Orchomenios referri melius videatur. In Latinis eadem expreſſit Guarinus: *ab Orchomeniis, qui penes illum* (tractum) *habitant*. Equidem hoc dedi Plethoni, cetera, quae multiplicem mutationem inferrent, reliqui.

15) Gem. Pletho αἴτιον.

16) Aldi iniuria exſulabant hae duae voces ante Caſaubonum, quas hic poſtea ex codicibus ſuis, quibus et mei ſuffragantur, reſtituit.

1) Priores editores ſcripſerant Εὐδίλας, quod ſic immutavit Caſaubonus addicentibus codicibus, et, qui h. l. repetit, Euſtathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 206. auctoribusque aliis.

2) Euſtath. c. l. Ἰδίωμά τι τάχα. Poſt Ald. Hopper. κατῶσα.

3) Ignorant hanc particulam Venet. Pariſ. Moſcov. admiſerunt reliqui cum Euſtathio, qui ſubſequentia auctiora ſic reddit: χειμῶνος ἄμεμπτος ἡμέρας, ex quo fonte poſt in contextum Strabonis derivavit Xylander; Caſaubonus codicum iuſſu emiſit. Etſi adeſſe poſſit vox χειμῶνες, facile tamen ex nexu ſubintelligitur.

quod ipſum argumento eſt, praedivites fuiſſe.

§. 41.

Aſpledon a nonnullis Spledon dicta fuit: deinde et ipſa, et ager eius Eudeielos eſt appellata, fortaſſis quod inclinatio verſus occaſum eius incolis aliquid peculiare conferret, maxime quod hyemes haberent commodas. Crepuſcula enim ſunt fri-

Boeotia. τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας ἐσί· τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον· εἰς ἑπίτασιν γὰρ ἄγει πλησιάζον τῇ νυκτὶ, [4] τὸ δ' εἰς ἄνεσιν ἀφισάμενον τῆς νυκτός. Ἴαμα δὲ τοῦ ψύχους ὁ ἥλιος· τὸ οὖν ἡλιαζόμενον πλεῖσον ἐν τῷ ψυχροτάτῳ καιρῷ [5] εὐχειμερώτατον. Διέχει δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ σάδια εἴκοσι· μεταξὺ δ' ὁ Μέλας ποταμός.

§. 42.

p. 416. Ὑπέρκειται δ' Ὀρχομενίας ὁ Πανοπεὺς, Φωκικὴ πόλις, καὶ Ὑάμπολις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀπους, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν [1] Ἐπικνημιδίων. Πρότερον

4) Euſtathius c. l. ad νυκτὸς hanc partem praeteriit. Poſt ſcribit: ἴαμα δὲ ψύχος ἥλιος. Sic idem ante ψυχροτάτῳ neglexit articulum.

5) Sic Caſaubonn. Vatic. Moſcov. Ven. cum Euſtathio, quod Aldi manu mutatum transiit in χειμερώτερον. Cum codicibus facit etiam Guarinus. Reſpondet forma τῷ ψυχροτάτῳ.

1) Caſaubb. aliqui, Vatic. Venet. Pariſ Ἐτνημίων, quod et legit in ſuo libro Guarinus, certe expreſſit. At iam ab Aldo forma recepta, quam et probant alii codices, ſolemni uſu invaluit. Gem. Plecho tamen ſubſtituit Ὀπουντίων, ſine dubio, quod offenderetur adiuncta urbe Ὀπους, unde potius Opuntiorum metropolis fuiſſe videretur. Sed quod Euſtathius ad

gidiſſima, et quidem veſpertinum matutino frigidius, quod nocte appetente frigus intenditur, decedente remittitur. Medicatur autem ſol frigori: quod ergo frigidiſſimo tempore a ſole maxime illuſtratur, id hyemes habet aequiſſimas. Diſtat ab Orchomeno ſtadia XXI in medio eſt Melas fluvius.

§. 42.

Supra Orchomenum ſunt Panopeus Phocica urbs, et Hyampolis: quibus confinis eſt Opus, primaria Locrorum Epicnemidiorum urbs. Orchome-

εἶχον μὲν οὖν οἰκεῖσθαι τὸν Ὀρχομενὸν Φασον ἐπὶ Boeotia.
πεδίῳ· [2] ἐπιπαλαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων, ἀναισθῆναι πρὸς τὸ [3] Ἀκόντιον ὄρος, [4] παρατεῖνον ἐπὶ ἑξήκοντα σταδίους μέχρι Παραποταμίων τῶν ἐν [5] τῇ Φωκίδι. Ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ καλουμένους Ἀχαιοὺς ἀποίκους Ὀρχομενίων εἶναι τῶν μετὰ [6] Ἰαλ-

ad Homer. Il. 2, 527. p. m. 207. et hic Caſaubonus ex Strabone notant, Locros dividit modo in Epicnemidios et Opuntios, modo utrosque Epicnemidiorum nomine complectitur; uti Plinius 4, 12. f. 7. Ira quidem aliquatenus dubitatio minuitur, an plane in hoc maxime nexu tollatur, equidem non ſtatuerim. De ipſa autem nominis Ἐπικνημίδιοι variatione cf. etiam paullo inferius et ad p. 425. in.

2) Caſaubonus. Ven. ἐπιπολαζόντων, reliqui omnes cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 506. ubi hic locus adponitur, ἐπιπαλαζόντων, quam formam neutrali ſignificatione aliorum loca vindicant, et ipſius Strabonis uſus. Sic ſupra lib. 8. p. 379. fons ἐπιπολάζει, et alibi adfinia. Hinc lib. 7. p. 304. ἀφ' οὗ ἐπεπόλασε τὸ ὄνομα. Sed cf. Toupius ad Longinum p. 225.

3) Infra p. 424. eundem montem, in quo ſita fuit urbs Orchomenus, Τφαντεῖον vocat. Sed niſi ſit pars τοῦ Ἀκοντίου τὸ Τφαντεῖον, in alterutro locorum mendum eſſe neceſſe eſt. Sed potius ex hoc loco corrigendum eſſe Τφαντεῶν patet ex Plutarcho in Sulla [c. 19.] et ex Plinio etiam lib. 4. c. 7. [f. 12.] *Palmerius in exercitt.* — p. 319. Cf. ad c. 1.

4) Vatic Pariſ. Moſc. παντὶ γάρ. Reliqui recte cum Guarino vulgatum tenent.

5) Male Moſc. τῷ Φωκίδι, et antea Pariſ. Παραποταμίων.

chomenum initio aiunt in planitie fuiſſe habitatum: aquis autem ſuperficiem occupantibus, translatam eſſe urbem ad montem Acontium, qui per LX ſtadia porrigitur usque ad Parapotamios in Phocide. Narrant etiam Achaeos, qui in Ponto ſunt, colonos eſſe Orchomeniorum, qui poſt bellum

Boeotia. [6] Ἰαλμένου πλανηθέντων ἐκεῖσε μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν. Καὶ περὶ Κάρυστον δ' ἦν τὸς Ὀρχομενός. Εὖ γὰρ τὴν τοιαύτην ὕλην ὑποβεβλήκασιν ἡμῖν οἱ τὰ περὶ τῶν νεῶν συγγεγράψαντες, οἷς ἀκολουθοῦμεν, ὅταν οἰκεῖα λέγωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Phocis. Μετὰ δὲ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἡ Φωκὶς ἐστι πρὸς ἄρκτον [1] παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ παραπλησίως ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν τό γε πα-

6) Paris. Ἰαλμίου, Mosc. Ἰαλμίνου, reliqui cum Guarino Ἰαλμίνου, quam scripturam tuentur Homerus Il. 2, 512. cum Eustathio p. m. 206. et Pausanias 9, 37. extr. Articulos im sequ. neglexit Eustathius.

1) Paris. περιβεβλημένη, uti post περιπλησίως et περιλίας. In ed. Casaub. utraque et Amstel. in hoc verbo elapsum est λ. Totum locum sic contraxit Gem. Pletho: παραβεβλημένη πως τῇ Βοιωτίᾳ ἀπὸ θαλάττης τῆς κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον εἰς Λοκρεῖς τοὺς Ὀπουντίους. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν, ἧς ἐπώνυμος ὁ κόλπος· ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάττης καὶ Κίρρα καὶ Ἀντικύρα.

Troianum eo sint duce Ialmeno evagati. Fuit etiam iuxta Carystum Orchomenus. Huiusmodi enim materiam probe nobis suggesserunt, qui in Catalogum Homeri scripsere: quos sequimur, ubi nostro argumento accommodata tradiderunt.

CAP. III.

§. 1.

Post Boeotiam et Orchomenum Phocis est: versus septentriones iuxta Boeotiam porrecto a mari ad ma-

re

παλαιόν. Οὐ γὰρ Δαφνοῦς [2] ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, Phocis.
σχίζων ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, καὶ μέσος ταττόμενος τοῦ τε Ὀπουντίου κόλπου καὶ τῆς τῶν [3] Ἐπικνημιδίων

 μιδίων

2) Caſaubonn. vel οὐδ' ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, vel omiſſa negatione ἦν τότε τῆς Φωκίδος. Mei cum Guarino in vulgata adhuc lectione ἦν τότε τῆς Λοκρίδος perſtant, ex qua tamen prominet apertum vitium, uti ipſe vetus Phocidis ſitus proxime deſcriptus declarat, de quo etiam conſuli poteſt Pauſanias 10, 1. in. et locus de Daphnunte ſimilis p. 424. extr. Δαφνοῦς ἦν τότε τῆς Φωκίδος. Alterutrum igitur in Caſaubonn. Mſtis verum eſt. Ipſe omiſſa negatione οὐδ' probat Φωκίδος pro Λοκρίδος, quod iam antea cenſuerat Xylander, et ſic certe Φωκικὸς Δαφνοῦς dicitur lib. 1. p. 61. Cf. infra p. 424. extr. Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. alterius partis verba amplexus inſerta negatione ſic legit: οὐκ ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, et ſic locum excitat Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 251. et in verſione expreſſit Penzelius. Parum tamen ſibi conſtitit Palmerius, quippe qui in eodem libro 5, 3. p. 556. probaverat: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς ἦν τότε τῆς Φωκίδος· nempe ſenſus tantum memor, verborum minus fuit curioſus. Et perinde valet utique, utrum eligatur, ad ſenſum, dummodo vera ſenſus ratio conſtet. Lenior ea videtur medela, quae intacto Λοκρίδος nomine negandi particulam, ſaepe elapſam, inſerit; leniſſima tamen, opinor, et minimo impendio facta, quam ego adhibui. Vulgo enim ferebatur: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς —. Ita vero ſuperiora non ſolum loca apte reſpondent, ſed et quae infra ſubiicit, ſimulque refutatur Polibius ad Euſtath. T. 2. p. 568. qui vulgatam lectionem tueri conatur.

3) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ἐπικνημίδων, Venet. Ἐπικνημίων, quod hic et ſupra ſiſtit cum Guarino. Probavi et hic formam ab Aldo receptam et ab aliis propagatam, cum nusquam aliter adpellentur, uti loca auctorum docent a Palmerio in Gr. ant. 5, 3. p. 553. ſqq. expoſita. Cf. etiam p. 425. Tan-

re antiquitus. Daphnus videns, mediusque iacens enim tunc non erat Lo- inter finum Opuntium cridis, eam utrinque di- et orum Epicnemidiorum:

Phocis. μιδίων παραλίας· τῶν δὲ Λοκρῶν ἐστιν ἡ χώρα· τὸ δὲ πόλισμα κατέσπαπται, ὥστ' οὐδ' ἐκεῖ καθήκειν οὐκέτι μέχρι τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ θαλάττης ἡ Φωκίς· τῷ δὲ Κρισσαίῳ κόλπῳ συνῆπται. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης, καὶ Κίρρα, καὶ Ἀντίκιρρα, [4] καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ [5] Παρνασσῷ, Δελφοί τε, καὶ [6] Κίρφις, καὶ Δαυλὶς, καὶ αὐτὸς ὁ Παρνασὸς τῆς τε Φωκίδος ὢν, καὶ ἀφορίζων τὸ ἑσπέριον πλευρόν. [7] Ὃν τρόπον δ' ἡ Φωκὶς τῇ Βοιωτίᾳ παράκειται, τοῦτον καὶ ἡ Λοκρὶς τῇ Φωκίδι ἑκατέρᾳ. Διττὴ γάρ ἐστι, διῃρημένη ὑπὸ τοῦ Παρ-

Tantum Pauſanias 10, 1. in. Τετραπολίτιδος vocat. Notandum tamen videtur, quod codices et hic et infra p. 425. cum editionibus adeo noſtris Ἐπτακωμίδος obſerunt.

4) Gem. Pletho ἑπτὰ τὰ αὐτῶν.

5) Moſcov. Παρνασσῷ, de quo dictum eſt ad lib. 8. p. 333. Contra poſt idem ſimplex praefert, ubi itidem refragantur editiones, quae inde a Xylandro duplex adferunt.

6) Scribendum videatur Κιρφὶς, quod et adiunctum ſuadeat Δαυλὶς. Sed cf. ad p. 418.

7) Venet. τῆς Βοιωτίας, Gem. Pletho Λοκρὶς ἑκατέρᾳ τῇ Φωκίδι.

rum: nunc Locrorum ea eſt regio, urbs ſolo aequata. Itaque non iam ad Euboicum mare pertingit Phocis, ſed Criſſaeo ſinui annectitur. Phocidis enim ſunt ad ipſum mare condita Criſſa, et Cirrha, et Anticirrha, et quae continenter ſupra mediterranea ad Parnaſſum iacent urbes, Delphi, Cirphis, Daulis: atque ipſe Parnaſus Phocidis eſt, eiusque occiduum determinat latus. Quo autem modo Phocis Boeotiae adiacet, eodem Locris utraque Phocidi. Duplex eſt enim Locris, diviſa biſariam a Par-

Παρνασσοῦ δίχα· ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἑσπερίου μέρους παρα- Phocis.
κειμένη τῷ Παρνασσῷ, καὶ μέρος αὐτοῦ νεμομένη, καθήκουσα δ' ἐπὶ τὸν [8] Κριτσαῖον κόλπον· ἡ δ' ἐκ τοῦ πρὸς ἕω [9] τελευτῶσα ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. Καλοῦνται δ' οἱ μὲν ἑσπέριοι Λοκροὶ καὶ Ὀζόλαι, ἔχουσί τε ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸν [10] ἕσπερον ἀστέρα [11] ἐγκεχαραγμένον· οἱ δ' ἕτεροι δίχα πως καὶ αὐτοὶ διῃρημένοι· οἱ μὲν Ὀπούντιοι, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ὅμοροι Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς· οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους [12] Κνημῖδος, προσεχεῖς

8) Casaubonn. Κρίσσαιον, Ven. Κρισσοῦ, edd. Aldi, Hopp. Xyl. Κρισαῖον. Cf. infra ad p. 418. et in primis supra ad p. 405.

9) Gem. Pl. καθήκουσα. Cum perinde valeat in hoc nexu; illud etiam ad variandam orationem praestat.

10) Vatic. ἑσπέριον ἄστρον. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonum, qui iussu suorum codicum, quibuscum et mei concinunt, praeterque eos Guarinus et Eustathius ad Dionys. v. 426. in huius loci recensu, reposuit ἕσπερον, quod praeferendum est utique.

11) Ita libri mei cum Eustathio c. l. Gem. Plecho dat κεχαραγμένον et deinceps subtexit: οἱ δ' ἕτεροι Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ὅμοροι πρὸς τοῖς Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν ὁ Παρνασσός.

12) Eustathius c. l. ex Strabone reddit Κνημῖδος, rectius forte, nisi hoc discrimine proprium ab adpellativo discerni putet. Sed

a Parnaso: una versus occasum attingens Parnasum, eiusque partem occupans, ad Crissaeum sinum usque pertinet: altera versus ortum protenditur, et ad mare Euboicum definit. Occidui Locri etiam Ozolae dicuntur, et in publico sigillo habent insculptum Hesperum. Reliqui in duas itidem partes dividuntur: quorum alii a primaria urbe Opuntii dicuntur, Phocensibus et Boeotis contermini: alteri Epicnemidii a monte Cnemide, Oetaeis

Phocis. Οἰταίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν [13] τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων [14] Παρνασσὸς, παραμήκης εἰς τὸ προσάρκτιον μέρος ἐκτεινό-
p. 417. μενος ἀπὸ τῶν περὶ Δελφοὺς τόπων μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν τε Οἰταίων ὀρῶν [15] καὶ τῶν Αἰτωλικῶν καὶ τῶν ἀνὰ μέσον Δωριέων. Πάλιν γὰρ ὥσπερ [16] ἡ Λοκρὶς

Sed et hic infra p. 425. Κνημίδες, et poſt Κνημίδας, ut Φωκὶς, Λοκρὶς et ſimilia in obliquis ſignari ſolent. Sed et ipſe Euſtathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210. et alibi receptum morem ſervat, et contra adpellativum κνημῖδες ab Homero aliisque ſcribitur inverſa diſcrepantiae nota.

13) Verba τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων deſunt in Gem. Plethone.

14) Ita Pariſ. Moſcov. uti poſt cum Aldo et Hoppero, qui et ſcribunt Οἰταίους. Vulgo Πλευρασσὸς, de quo ſaepius dictum.

15) Hinc ad λειχθείσας χώρας omnia deſunt in Gem. Plethone; a πάλιν γὰρ ad eadem verba in Veneto.

16) Eadem, quae in editionibus cernitur, relicta etiam eſt in Mſtis lacuna, quam quidem ita explere tentavit Caſaubonus: ἡ Λοκρὶς διττὴ οὖσα, unde haec ſubiecit: quod pene affirmare auſim eſſe verum. Senſus enim, inquit, erat huiusmodi: Quemadmodum Locris utraque ſecundum Phocidem porrigitur, ita ſecundum utramque Locridem porrigi Acarnanes et Theſſalos cum Dorienſibus nonnullis. Alteram lacunae partem ſic refarcit: οὕτω ἡ Ἀκαρνανία κατὰ τῆς Αἰτωλίας, idque quidem melius eo putat, quod olim cogitaverat, ἡ Θεσσαλία. Utrumque in verſione reddidit Penzelius. Equidem in notis rectius locum ſuum ſortiri talia, etſi ſint probabilia, exiſtimo. Tertiam partem Caſaubonus non adtigit. Pariſ. Moſc. ad ſupplementum exile illud quidem adferunt ἐπὶ μέσον τε,

Oetaeis et Malienſibus contigui. In medio Occiduorum et reliquorum Locrorum Parnaſus eſt, in longum verſus ſeptentriones extentus a vicina Delphis regione usque ad concurſum Oetae montiumque Aetolicorum et Dorienſium in medio ſitorum. Rurſum enim ſicut Locris

Λοκρὶς . . . οὖσα τοῖς Φωκεῦσι παραβέβληται, Phocis.
οὕτω . . . . μετὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τινων ἀνὰ μέσον . . . Δωρικῆς τετραπόλεως τῇ Λοκρίδι ἑκατέρᾳ [17] καὶ τῷ Παρνασῷ καὶ τοῖς Δωριεῦσιν. Ὑπὲρ τούτων [18] δὲ καὶ τῶν Αἰτωλῶν οἱ προσάρκτιοι, καὶ [19] Ἀθαμᾶνες [20] ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Μακεδονικῶν, ὅπερ ἔφαμεν καὶ πρότερον, παραλλήλους [21] ὥσπέρ τινας τεταμένας ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὰς [22] ἄρκτους ταινίας καταυοῆσαι τὰς λεχθείσας [23] χώρας. Ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιζευόμενα· ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ

17) Voces καὶ τῷ Παρνασῷ ignorant Pariſ. et Moſcov.

18) Pariſ. δ' ἡ δὲ, Moſc. δ' ἡ, unde ſpatium vacuum aliquot vocum relinquitur.

19) Codd. quidam Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Ἀναρνᾶνες. Sed vulgata lectio ſitum preſſius ſequitur.

20) Ἐκ deeſt in Pariſ. ἐκ τῶν in Moſc. in ſpatio vocum trium vacuo. Idem poſt nomen Μακεδονικῶν cernitur.

21) In Pariſ. et Moſc. tantum remanſit ὡς; qui ſequitur hiatus, tres fere voces abſorpſit.

22) Pariſ. Moſc. et hic truncati ſunt, nec habent, niſi αἱ . . . . . νοῆσαι raptis ceteris.

23) Pariſ. Χώρους.

Locris gemina protenditur iuxta Phocidem: ſic.....poſt Aetoliam et quosdam alios in medio . . . Doricae tetrapolis, Locridi utrique, Parnaſo et Dorienſibus. Supra hos Aetolorum ii ſunt, qui verſus ſeptentrionem incolunt, et Athamanes, aliaeque Epiroticae et Macedonicae gentes, de quibus ante diximus, ab occaſu ductis verſus ſeptentriones quaſi faſciis quibusdam aequali intervallo iuxta ſe extentis, deſcriptionem illarum regionum intelligi. Parnaſus totus ſacer eſt, habetque ſpecus et alia loca, quae religioſe honorantur atque coluntur: de quibus notiſſimum eſt ac pulcerrimum

Cory-

Phocis. [24] Κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. [25] Τῶν δὲ πλευρῶν τοῦ Παρνασσοῦ τὸ μὲν ἑσπέριον νέμονται Λοκροί τε οἱ Ὀζόλαι, καὶ τινες τῶν Δωριέων, καὶ Αἰτωλοὶ κατὰ τὸν Κόραξα προσαγορευόμενον [26] Αἰτωλικὸν ὄρος· τὸ δὲ πρὸς ἕω Φωκεῖς καὶ Δωριεῖς, οἱ πλείους ἔχοντες [27] τὴν Τετράπολιν [28] παρακειμένην πως τῷ Παρνασσῷ, πλευράζουσαν δὲ τοῖς πρὸς ἕω [29] μέρεσιν. Αἱ μὲν οὖν κατὰ [30] τὸ μῆκος [31] πλευραὶ τῶν λεχθεισῶν χωρῶν τε καὶ [32] ταινιῶν ἑκάστης, [33] παρα-

24) Ante Xylandrum legebatur Κορύνιον. Notum.

25) Ante Casaubonum editiones ferebant τὰ δὲ πλευρόν. Alterum haec quidem forma praestat et codices reddit. Tantum Paris. pro τῶν dedit τοῦ. Post pro Λοκροὶ epitome in ed. Basil. dat, Αἰτωλοί.

26) Moscov. Αἰτωλικῶν. Postea voces πρὸς ἕω desiderantur in eodem et Paris. et in edd. ante Xylandrum, qui ex epitome addidit, codicibus minime respondentibus.

27) Vatic. τήν τε Τετράπολιν.

28) Moscov. περικειμένην. In sequentibus Gem. Plethon omisit verba πλευράζουσαν — ἀρξάμενοι.

29) Post μέρεσιν in Venero haec leguntur: Εἶτα καταγράψας σχῆμά τι (σχήματι) χωρίον, ὡς ἂν τριγωνῳ ἐοικός. Ὁ μὲν — Cetera deesse notarum erat, quorum summam illa conficiunt.

30) In Moscov. et Vatic. 174. abest articulus.

31) In Vatic. verba πλευραὶ τῶν non comparent, in Paris. et Mosc. tantum syllaba πλευ subsedit.

32) Moscov. ταινιῶν.

Corycium antrum Nympharum, eiusdem cum Cilicio nominis. Latus Parnasi occiduum Locri Ozolae tenent, et Dorienses quidam atque Aetoli, iuxta Coracem montem Aetolicum: quod ortum respiciat, Phocenses ac Dorienses, Tetrapolin plerique inhabitantes quodammodo Parnaso adiacentem, sed versus ortum tamen partibus suis exuberantem. Latera ergo secundum longitudinem dictarum regionum fasciaeque singulae, in longum pari spatio

[33] παραμήκεις ἅπασαί εἰσιν, ἡ μὲν οὖσα πρὸς ἄρκτους, Phocis.
ἡ δὲ ἰσπέριος· αἱ δὲ λοιπαὶ ἰσπέριοι ταῖς ἠώαις οὔκ
εἰσι παραμήκεις· [34] οὐδὲ ἡ παραλία ἑκατέρα, ἥ τε τῆ
Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου, καὶ ἡ πρὸς Εὔβοιαν

33) Plures deinceps lacunae in Parif. Moſcov. et Vatic. 174. reperiuntur, quarum alias non agnoſcunt editiones, alias, poſteriores quidem, etiam ſiſtunt. Eas omnes hac una nota complecti viſum eſt. Vox παραμήκεις deeſt in Vatic. ampurata eius priori parte haeſit tantum in Parif. et Moſc. μήκεις. Deſunt porro ἡ δὲ ἰσπέριος, παραμήκεις. Pro verbis Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου leguntur tantum Κρι . . . . . ἀρκτίου. In Vat. etiam praeterea τοῦ Κρισσαίου plane evanuerat. Deinde haec illi habent: μέχρι τῆς . . . . . παράλληλος — — εἰς ἃ: τολι (ita quidem Parif. Moſc) . . . . . ἔθνη (omiſſo etiam τὰ) — σχήματα . . . . . ρίου, (Vatic. tantum σχῆμα habet omiſſis τῶν τοιούτων χωρίων) ἃς ἂν ἐν τριγώνῳ περιὰ τὴν (haec duae voces abſunt in Vatic.) . . . . . γραμμῶν πλοιάνου τὰ γερ ἀτολαι (ita Moſcov. in Parif. legitur ἀτολαιφ. utrumque fruſtum Vatic. reſpuit) . . . . . παράλληλα (Parif. Moſcov. ρέλληλα ſervarunt) μὲν ἀλλήλοις ἴσαι, καὶ ταὶς (etiam hae duae poſtremae voces in Vatic. deſunt) . . . . . τον (quod ſolus addit Parif.) πλευραὶς ἴξου παραλλήλους. . . . . τέτι. (Hanc particulam veluti naufragii documentum ſervarunt Parif. et Moſc.) Aliquas lacunas ita reparare tentarunt Xylander et Caſaubonus. Ille, qui etiam pro ἀρκτίου emendat ἀκτίου, ſuffragante quidem epitome, inſertis poſtea quibusdam verbis legit μέχρι τῆς Σκυθίδος, reliqua veluti non cohaerentia dimittit; hic μέχρι τῆς νοτίου παράλληλος; tum εἰς ἃς τελευτᾷ τὰ ἔθνη. Sed et idem ſequentia minime adtigit, nec certe in conjecturis vagis opera ludatur. Sequantur nunc ſingula de partibus relictis.

34) Moſcov. οὐδὲ γὰρ ἡ παραλία. Poſt pro Κρισσαίου Ald. Hopper. Κρησαίου, de quo iam dictum eſt.

ſpatio tenduntur, alterum latus ad occaſum, alterum ad ſeptentriones reſpiciens: caetera occidua ortivis non reſpondent eadem longitudine, neque ora maritima Criſſaei ſinus usque ad Arcticum ab ora maris Euboici usque

Phocis. μέχρι τῆς . . παραλλαξει ἀλλήλαις ἐστίν· ὡς ὅτε . . . τὰ ἔθνη· ἀλλ' οὕτω δέχεσθαι δεῖ τὰ σχήματα τῶν τοιούτων χωρίων, ὡς ἂν ἐν τριγώνου . . . γραμμῶν πλειόνων τὰ γὰρ . . . παράλληλα μὲν ἀλλήλαις ἔσται, καὶ τοῖς . . . . πλευραῖς ἔξω παραλλήλους. [35]Ὁ μὲν οὖν ὀλοσχερὴς τύπος [36]οὗτος τῆς λοιπῆς καὶ ἐφεξῆς [37]περιοδείας· τὰ καθ' ἕκαστα δ' ἑξῆς λέγωμεν ἀπὸ τῆς Φωκίδος ἀρξάμενοι.

§. 2.

Ταύτης δ' ἐπιφανέστατοι δύο πόλεις [1]Δελφοὶ καὶ Ἐλάτεια. Δελφοὶ μὲν διὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον ἀρχαῖον ὄν· εἶχε Ἀγα-

35) Vatic. 173. οὗτος μὲν ὁ ὀλοσχερής. Venet. Ὁ μὲν ὀλοσχερής.

36) Abeſt haec vox in Vatic. 174. Pariſ. et Moſc. qui poſteriores duo etiam in ſequ. pro λέγωμεν praeferunt λέγομεν, uti ante Caſaubonum editiones. At prius praeſtat in hoc nexu, et ſic lib. 7. p. 295. lib. 8. p. 334. in. et alibi in progreſſione, ubi conatus indicatur, uti pro eo λεκτέον. Variatur tamen etiam ita paſſim, uti lib. 10. p. 474. lib. 14. p. 668. —

37) Bene habet. Pariſ. περιοδίας.

1) Moſc. Δελφοί τε, quo nectendi more etiam alibi noſter utitur.

usque ad Sepiadem undiquaque aequalibus diſtat ſpatiis: in quas . . . . . populi: ſed iſtarum regionum figurae ita ſunt concipiendae, ut in triangulo lineae plures . . . . . invicem aequaliter ipſae et latere diſtabunt. Haec ergo rudis et integra eſt inſequentis circuitus delineatio: nunc ſingula perſequemur, ſumto a Phocide exordio.

§. 2.

Huius urbes nobiliſſimae ſunt duae, Delphi et Elatea. Delphi ob templum Apollinis Pythii et oraculum: quod vetu-

[1]Ἀγαμέμνων ἀπ' αὐτοῦ χρησηριάσασθαι λέγεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ὁ γὰρ κιθαῳδὸς ᾄδων εἰσάγεται· Phocis.

Νεῖκος [2]Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεϊδέω Ἀχιλῆος,
[3]Ὡς ποτε δηίσαντο· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

Χαῖρε νόῳ. —
Ὡς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ [4]ἐν ἡγαθέῃ. p. 418.

Δελφοὶ

2) Venet. Ὀδυσσεῖος καὶ Πηλείδεω ἄνακτος. Vatican. Pariſ. Moſc. Πηλαΐδεω, Pariſ. Πηλάδεω, iidem etiam ἄνακτος pro Ἀχιλῆος. Et ſic reddidit etiam Guarinus. Aldus Πηλεϊάδεω ἄνακτος. Ceterae editiones inde ab Hoppero ſcripſerunt Πηλείδεω Ἀχιλῆος, uti legitur in Homero Odyſſ. 8, 75. et bis repetitur a Maximo Tyr. diſſ. 16, 7. et 28. in. Nec diverſitatis indicium in Euſtathio exſtat, aut ex libris aliis notatur. Eodem modo inter Ὀδυσσῆος et ἄνακτος in Homero Odyſſ. 17, 296. libri fluctuantur, ubi quidem idoneis cauſis poſterius praefertur. Alias Achilles vel ſuo nomine adpellatur, vel additis gentilibus Πηλιάδης et Πηλείδης, vel ſimpliciter Πηλείδης et Πηλείων, vel per periphraſin Πηλέος υἱός. Alia enim huc non valent. An vero ſimpliciter et ſine reſpectu dominii ἄναξ usquam vocetur dubito, certe eiusmodi locus nunc quidem non ſuccurrit. Stet igitur recepta hodie lectio, etſi eam labefactare nitèntur codices mei. Suſtinere tamen videntur, nam aperte non producuntur, Caſauboniani et Mediceus, ut libros Homericos taceam.

3) Ad ed. Caſaubon. 1. legebatur ὡς ποτὲ, inde ὡς ποτέ.

4) Haec duo vocabula non exſtant in Pariſ. Moſcov. Ven. Vatic.

vetuſtum eſſe apparet, ſiquidem Agamemnonem poëta inde tuliſſe reſponſum dicit: nam introducitur citharoedus canens:

Rixam iurgantis cum Dulichio Pelida
Immodicis acrem verbis: ſed rex Agamemno
Heroum audivit laeta convicia mente:
Reſponſum recolens animo, quod Phoebus Apollo
Quaerenti Delphis dederat. —

Hoc

Phocis. Δελφοὶ μὲν δὴ διὰ ταῦτα [4] γνώριμοι. Ἐλάτεια [5] δὲ, ὅτι πασῶν μεγίστη τῶν ἐνταῦθα πόλεων, καὶ [7] ἐπικαιροτάτη διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοῖς στενοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα ταύτην ἔχειν τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Ὄρη γάρ ἐστιν Οἰταῖα πρῶτον, ἔπειτα [8] τὰ τῶν Λοκρῶν καὶ τῶν Φωκέων, οὐ παντα-χοῦ στρατοπέδοις βάσιμα τοῖς ἐκ Θετταλίας εἰσβάλ-λουσιν· ἀλλ' ἔχει παρόδους στενὰς μὲν, [9] ἀφωρισμέ-νας δὲ, ἃς αἱ παρακείμεναι πόλεις φρουροῦσιν· ἁλουσῶν δ' ἐκείνων κρατεῖσθαι συμβαίνει καὶ τὰς παρόδους. Ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ ἱεροῦ ἐπιφάνεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ἔχει πρεσβεῖον, καὶ ἅμα ἡ θέσις τῶν χωρίων ἀρχὴν ὑπαγορεύει φυσικὴν, (ταῦτα γάρ ἐστι τὰ

Vatic. et in ed. Aldi, unde Hopperi manu ex Homeri illo loco acceſſerunt. Commode igitur tolli poſſint.

5) Male haec vox abeſt in Pariſ. Moſc. et Ven.

6) Pariſ. δ' ὅτι, uti in hoc nexu paſſim facit, etſi et in alterum parata ſunt exempla.

7) Pariſ. Moſcov. ἐπικαιριώτατον. Cum utrumque uſu valeat, vulgatum ſervavi.

8) Voces τὰ τῶν elapſae ſunt librario Moſcov.

9) Moſcov. ἀφορισμένας. Poſt Venet. συμβῶσι pro συμβαίνει.

Hoc ergo Delphos nobilitat. Elateam autem, quod omnium in iſtis partibus urbium maxima eſt et opportuniſſima, quippe ſita in ipſis faucibus: ut, qui ea potiatur, aditus in Phocidem ac Boeotiam in ſua habeat poteſtate. Primum enim ſunt Oetaei montes, deinde Locrenſium ac Phocenſium, non ubique pervii exercitibus e Theſſalia irrumpentibus: ſed transitus habent arctos et ſuis inclusos terminis, quos adiacentes urbes cuſtodiunt: quas qui ceperit, etiam transitus occupaverit. Quoniam vero Delphici templi gloria principatum obtinet, ſimulque ipſe ſitus initium naturae conveniens ſuggerit, (haec enim

τὰ [10] ἑσπεριώτατα μέρη τῆς Φωκίδος) ἐντεῦθεν Phocis.
ἀρκτέον.

§. 3.

Εἴρηται δ' ὅτι καὶ ὁ [1] Παρνασὸς [2] ἐπὶ τῶν ἑσπερίων μερῶν ἵδρυται τῆς Φωκίδος. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς δύσιν πλευρὸν οἱ Λοκροὶ [3] κατέχουσιν οἱ Ὀζόλαι· τὸ δὲ νότιον οἱ Δελφοὶ, πετρῶδες χωρίον, θεατροειδὲς, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ τὴν πόλιν, ταδίων ἑκκαίδεκα κύκλον [4] πληροῦσαν.

Ὑπέρ-

10) Caſaubonn. Ven. ἑσπεριώτερα, cuius variationis exempla iam habuimus.

1) Ante Xylandrum per ο ſimplex, poſt per duplex. Saepe haec ſcripturae diverſitas notata eſt.

2) Caſaubonn. vel μέχρι vel ἐπὶ praemittunt. Prius probant etiam Vatic. Pariſ. Moſcov. reddıtque Guarinus, poſterius ſuſtinent Ven. et Gem. Pletho praeſertque Caſaubonus; recte hoc quidem, cum hic non de extenſione loquatur Strabo, ſed de ſitu, ubi ἐπὶ ſaepe etiam valet verſus, ad, et in hoc nexu ἵδρυμαι eandem, quam κεῖμαι, ſignificationem obtinere, ſic ut utrumque verbum ipſe etiam commutet lib. 10. p. 474. Adiuvat porro locus, quem hic reſpicit, p. 416. m. Quare addicentibus etiam Mſtis, nunc primum addidi, cum antea abeſſet.

3) Ita pro κατέχουσι dedi ex Pariſ. etſi τὸ ν ante vocales adſpiratas omitti poſſe exemplis docuit Dorvillius ad Chariton. 2, 1. p. 156. Amſtel. uti contra paſſim ſequ. conſonis invenitur, de quo ad p. 426. In praecedentibus πλευρὸν neglexit Ven.

4) Pariſ. Moſcov. cum edd. ante Caſaubonum πληροῦσα, ſorte

enim ſunt partes Phocidis ultimae verſus occaſum) inde incipiemus.

§. 3.

Diximus, in occidua Phocidis parte ſitum eſſe Parnaſſum. Huius ergo montis occiduum latus Locri tenent Ozolae: auſtrinum Delphi, locum ſaxoſum, theatri forma, in cuius vertice fanum eſt et urbs ambitu ſtadia XVI implens.

hocis. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς ἡ [5] Λυκώρεια, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἵδρυντο οἱ Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι [6] περὶ τὴν κρήνην τὴν Καστα̃λίαν. Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἡ [7] Κίρφις, ἐκ τοῦ νοτίου μέρους ὄρος

forte quod ad Δελφοὶ ſenſu quidem referrent, aut potius evanuit ν, cum χωρίον praecedat, cum quo ita iungi nequeat.

5) Vatic. Λυκωρεία, Pariſ. Λυκάρια, et ſupra Λυκάρεια, quod unum agnoſcit Moſcov. Guarinus *Lycorica*. In edd. Aldi et Hopperi Λυκωρία, inde a Xylandro Λυκώρεια. Sed ut accentus rectius ad antepenultimam revocatur, in qua etiam ponunt auctores tantum non omnes, (nam παροξυτόνως editum legitur in Etymol. M. p. 571.) ita ι ſibi ex uſu vindicat penultima, quem auctores conſtituunt, veluti Pauſanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Schol. Apollonii ad 4, 1490. Suidas ſ. v. Λυκωρεῦς, Etymol. M. c. l. Sed quod maxime evincit, ita expreſſum nomen cernitur in marmore Arundel. in. Alia corruptio obiicitur in Plutarcho de oraculor. def. in. ubi ſcribitur Λυκουρία.

6) Gem. Pletho παρὰ, Venet. παρὰ τὴν κρήνην τὴν Καστάλου, quo forte voluit auctorem nominis innuere, quem Probus ad Virgil. Georg. 3, 293. *Caſtalum* vocat. Pauſanias tamen 10, 8, 5. ἔνθεν Καστάλιον dicit. Sed et ita idem mox Κρισσοῦ στάδιον habet pro Κρισσαῖον. Περὶ hic cum aliis retineri poteſt, quam particulam ſic ſaepe commiſceri plurimis exemplis conſtat.

7) Moſcov. Κιρφὶς, uti in aliis accentus vagatur. Sic Κίρφις Schol. Pindari in argumento Pythiorum, Κιρφὶς Antonin. Liber. c. 8. in. ubi etiam de hac diverſitate monuit Munckerus. Si valet Scholiaſtae ad Homer. Il. 17, 40. in ed. Villoiſ. praeceptio, praeferri utique debet Κιρφὶς, quod et Moſc. auctoritate adſtruitur. Et ſic Αὐλὶς, Φωκὶς, Δαυλὶς et plura. At conatum comprimit ſubiectum Κίρφει. Ceterum totum locum ſic exhibet Gem. Pletho: Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἐκ τοῦ νοτίου μέρους ἡ Κιρφὶς ὄρος ἀπότομον —.

implens. Supra eam ſita eſt Lycoreia, quo in loco antiquitus Delphi ſupra templum incolebant: nunc ad ipſum degunt templum circa fontem Caſtaliam. Ante urbem iacet Cirphis verſus meridiem, mons

ὄρος ἀπότομον, νάπην [8] ἀπολιπὸν μεταξύ, δι' ἧς Phocis.
ὁ [9] Πλειστὸς διαῤῥεῖ ποταμός. Ὑποπίπτωκε δὲ τῇ Κίρφει πόλις ἀρχαία Κίῤῥα, [10] ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων· ἵδρυται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνος. [11] Περόσκειται

8) Mosc. ἀπολεῖπον, uti talia saepe iactantur.

9) Initialis litera minuscula, qua in codicibus et in edd. ante Casaubonum legebatur hoc nomen, decepit interpretes, ut verterent *plurimus amnis* (sic Guarinus, Heresbachius) vel *plurimus fluvius* (uti Xylander dedit), quo nomine notantur a Casaubono, Meursio in lectt. Att. 2, 2. p. 59. aliisque. Recte igitur minuscula litera distinxit Casaubonus, ita tamen, ut Πλεῖστος daret. Quod etsi non sine plurium exemplis fecit, accentu tamen mutato Πλειστὲς scribi debet, uti monuit Kuhnius ad Pausaniam 10, 8. p. 817. et c. 37. p. 894. ex Schol. Apollonii ad 2, 713. et Cyrillo de differentiis vocum, qui differre scribit, πλεῖστος, ὁ, *plurimus*, Πλειστὸς, fluvius Delphidis. Ita etiam Etymol. M. auctor p. 676. Πλειστὲς ὀξυτόνως, πλεῖστος βαρύνεται. Cf. Albert. ad Hesych. T. 2. p. 976. et in primis Spanhem. ad Callimach. in Delum v. 92. Ita enim receptum est usu, ut adpellativa et propria distinguerentur, veluti φαιδρὸς, ξανθὸς, αἰγιαλὸς. Vid. Eustath. ad Homer. Il. 6, 234. p. m. 497. ad Il. 9, 499. p. m. 675. et alibi. Ita vero etiam πλειὼν et πλείων differunt.

10) Sic omnes libri. Sed Eustathius ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. ex hoc loco refert ἐπὶ θαλάττης. Prius tamen et alibi in nostro legitur, uti lib. 10. p. 479. in. Sic post idem pro ἀπαντικρὺ scribit ἀντικρὺ, quod quidem sensu petinde valet.

11) Vatic. περόκειται δὲ τῆς Κιῤῥᾶς, Venet. c. edd. Ald. Hopp. Xyl. περόκειται δὲ τῇ Κιῤῥᾷ, Gem. Pletho et Eustathius c. l.

mons praeruptus, saltumque in medio relinquit, per quem Plistus fluit fluvius. Subiacet Cirphi urbs antiqua Cirrha, sita ad mare e regione Sicyonis, unde adscensus Delphos est stadiorum circiter xxc. Ad Cirrham

Phocis. κεῖται δὲ τῇ Κίρρᾳ τὸ [12] Κρισσαῖον [13] πεδίον εὔδαιμον, [14] Πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις, Κρίσσα, [15] ἀφ' ἧς ὁ κόλπος [16] Κρισσαῖος· εἶτα [17] Ἀντίκυρα, εὐμέγε-θες

c. l. πρόκειται δὲ τῇ Κίρρᾳ, alii codices πρόκειται δὲ τῆς Κίρρας, quod etiam emiſit Caſaubonus; in Pariſ. tamen ſuperſcriptum erat πρόκειται δὲ τῇ Κίρρᾳ, quae verior lectio videtur, cum Strabo non ſitum undequaque velit indicare, ſed in curſu inſtituto progrediatur, ubi ſic ſolemus praeterita relinquere. Probavit etiam ſimpliciter hanc lectionem Politus ad Euſtathium c. l. quam quidem nunc in ipſo contextu poſui.

12) Caſaubonn. Κρίσσου, Ven. Κρισσοῦ. Sic infra p. 427.

13) Vatic. Pariſ. Moſcov. πέδιον. Cf. ſupra ad p. 412. Reſtituit cum Euſtathio et aliis libris πεδίον, uſitatiſſimam in hoc vocem. Tum prave Vatic. εὐδαίμων.

14) Pariſ. Moſc. πάλιν γάρ.

15) Gem. Pletho ἧς ἐπώνυμον καὶ τὸ πεδίον καὶ ὁ κόλπος.

16) Ita omnes libri et ſcripti et editi, qui paſſim inter ſe diſcrepant, cum Euſtathio. Epitome p. 126. Hudſ. ex more per ε ſimplex. Sed cf. ſupra ad p. 405.

17) Mss. Caſaubonn. Ἀντικυῤῥα et Ἀντίκυρρα. Mei omnes Ἀντίκυρα, quam formam amant poetae, maxime Latini, et adhibent Plinius 4, 4. ſ. 3. Livius 26, 26. in. Euſtathius tamen ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. Ἀντικυῤῥα ſcribit, ut Ptolemaeus 3, 15. in. (Κύῤῥα hic etiam antea) Pauſan. 10, 36, 3. et alibi, ut alios praeteream. At obiicitur dubitatio ex ipſo Strabone, qui non ſolum noſtram ſupra p. 416. Ἀντικυῤῥαν vocat, ſed et eadem forma Malienſium urbem infra p. 434. producat. Aut igitur a ſe ipſe diſſidet, aut vitium hic irrepſit, rectequeadferunt codices quidam Caſauboniani Ἀντικυῤῥα, et ſic propius originem cauſamque nominis declaravit. Nempe ut Politus ad Euſtathium ad Homer. T. 2. p. 558. exiſtimat, primum fuit Ἀντικυῤῥα, poſt Ἀντικυῤῥα, denique

Cirrham ſitus eſt Criſ- Criſſa, unde Criſſaeus campus felix. Se- ſinui nomen. Deinde quitur inde alia urbs, Anticirrha, eiusdem nomi-nis

μος τῇ κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον [18] καὶ τὴν Οἴτην. Καὶ δὴ φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἀγεῖον, ἐνταῦθα δὲ σπουάζεσθαι βέλτιον· καὶ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν δεῦρο πολλοὺς, καθάρσεως καὶ θεραπείας χάριν· γίνεσθαι γάρ τι σησαμοειδὲς φάρμακον ἐν τῇ [19] Φωκικῇ, μεθ' οὗ σπουάζεσθαι τὸν [20] Οἰταῖον ἐλλέβορον. Phocis.

§. 4.

nique enarum Ἀντίκυρα. Sed vid. in praeſentia, quae diſſeruit Reizonicus in diſquiſ. Plin. Tom. 2. p. 63. Equidem Strabonem cum ſemetipſo, poſito Ἀντικύρᾳ, conciliavi, qua forma et alii utuntur, veluti Dicaearchus v. 77.

18) Haec vocabula καὶ τὴν Οἴτην deſiderantur in Gem. Plethone.

19) Libri quidam Caſauboniani prave Λακωνικῇ, quod res ipſa declarat.

20) Gem. Pletho Μαλιακόν. Quod etſi perpenſis iis, quae praeceſſerunt, falſum non eſt, et promiſcuum admittit uſum, codices tamen reliqui omnes in vulgata conſpirant, et ut aptior illa eſt, ſic et alii auctores Oetam hoc nomine commemorant. Cf. Theophraſt. hiſt. plantar. 10, 11. Plinius 25, 21. ſ. 51. qui et optimum provenire circa Pyram, Oetae verticem, addit. Ira, quod amiciſſimus Weigelius ſubminiſtravit, apud Dioſcoridem 4, 151. pro verbis καὶ Αἰνιακὴ φούμαρι, quae ignorant Codd. Conſtant. et Neapolitan. in Cod. Vindobon. N. 16. legitur καὶ Οἴτῃ φυόμενα.

pis cum ea, quae ad Oetam eſt in ſinu Maliaco. In Maliaca Anticirrha ferunt optimum helleborum naſci, in Phocenſi autem melius apparari: ideoque multos ad hanc purgandi ſanitatisque cauſa profiſciſci: naſci enim in Phocide medicamentum quoddam ſeſami ſimile, quo Oetaeum temperetur helleborum.

Phocis.

§. 4.

Αὕτη μὲν οὖν συμμένει· ἡ δὲ Κίρρα καὶ ἡ Κρίσσα κατεσκάσθησαν· [1] ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων·

1) Haec verba ad Κρίσσα in Vatic. et Pariſ. non exſtant, in Moſc. qui et legit ὕστερον pro πρότερον, hiatu abſorpta ſunt ὑπὸ Κρισσαίων — ὕστερον. Venetus ſervavit ἡ μὲν ὕστερον, ἡ ὑπ' ceteris omiſſis. Gem. Pletho optime: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων, αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Guarinus quid invenerit, innuunt haec, etſi non undequaque probanda, niſi forte legit ἐπὶ τῷ κόλπῳ Κρισσαίῳ: *Illa quidem prius ad ſinum Criſſaeum; Criſſa vero poſtea fuit Eurilocho Theſſalo.* Editiones ita habent: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων, αὕτη δ' ἡ Κρῖσσα, ἡ δ' ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Xylander emendat: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων· αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρ. Quam emendationem probat ita Caſaubonus, ut verba αὕτη δ' ἡ Κρίσσα tamquam ex gloſſemate ſequentium male nata inducenda putaret, uncisque in ipſo contextu notaret. Contra inſurgit Politus in Euſtathium ad Homer. Tom. 2. p. 562. qui diligentius hunc locum excuſſit, eumque non per ſe ſolum cenſet corruptum, ſed et doctorum virorum conatibus turbatum; ipſe autem tacite legit αὖτη δ' ἡ Κρίσσα. Tum improbat emendationem Xylandri et Caſtuboni ὑπὸ τῶν Κρισσαίων, quia conſtet, tempore Criſſaei belli ab Eurylocho expugnatam et everſam fuiſſe antiquam Criſſam ſ. Cirrham, uti quidem ex auctoribus evincere ſtudet, quibus tamen obnititur Strabo de antiqua Cirrha. Sed quidquid eſt, cum excuti hic ea non poſſint, inde Politus Strabonem ſic intelligit, Criſſam prius everſam ad ſinum Criſſaeum, deinde Cirrham ab Eurylocho Criſſaei belli tempore. Quare verba ἡ μὲν πρότερον pertinere putat ad Criſſam, uti et ſequentia explicent αὕτη δ' ἡ Κρίσσα, quae non ſint pro gloſſemate ſequentium ἡ δ' ὕστερον habenda, ſed explicationem verborum ἡ μὲν πρότερον includant. Tum verba

§. 4.

Anticirrha adhuc durat: Cirrha autem et Criſſa deletae ſunt. Cirrha prius a Criſſaeis,

φαίων· αὕτη δ' ἡ Κίρρα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου Phocis.
τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν Κιρραῖον πόλεμον· εὐτυ-
χήσαντες γὰρ οἱ Κιρραῖοι διὰ τὰ ἐκ τῆς Σικελίας
καὶ τῆς Ἰταλίας τέλη, πικρῶς ἐτελώνουν τοὺς ἐπὶ τὸ

ta ἡ δ' ὕστερον intelligit de Cirrha, quam diruit Eurylochus; ita enim saepe auctores in partitionibus versari, ut membrum prius rem posteriori loco expressam denotet, posterius remotiorem; ὑπὸ Κιρραίων enim nihil valere, vel si quid valeat, Crissaeos videri Cirrhaeos ipsos ex antiqua Cirrha eademque Crissa, qui cum improbe Crissam ad Crissaeum sinum evertissent, bellum moverint. Haec fere Politus, si sensum complectaris, prolixa argutaque disputatione persequitur. Equidem amplector Gem. Plethonis lectionem, quam etiam aliquatenus confirmat Guarinus, pressiusque inhaerendum Strabonis puto, qui Crissam a Cirrha distinguit. Hinc vero sensus exsistit hic: Cirrha diruta a Crissaeis, post Crissa ipsa ab Eurylocho. Prius bellum memorat Pausanias 10, 34, 7. idque Clisthene duce gestum fuisse scribit; alterum ab Eurylocho Crissaeis inlatum adtingit hic Strabo. Cf. Palmerius in Gr. ant. 6, 3. p. 603. qui etiam legit ὑπὸ Κιρραίων. Turbas movit diversa auctorum de utraque urbe sententia. Hinc Scholiast. Pindari in argumento Pythiorum p. 486. ed. Heyn. Εὐρύλοχος ὁ Θετταλὸς τὴν Κίρραν ἀνῄρηται, et Aeschines in Ctesiphont. p. 498. ed. Reisk. Κιρραῖον in eo πεδίον nominat, pro quo Κιρραῖον πεδίον habet Hippocrates in Presbeutico Thessali pt 938. sq. in Hippocr. opp. ed. Linden. Ita quod postea noster de Crissaeis narrat, Cirrhaeis tribuunt scholia Pindari c. l. Sed haec hactenus et fortasse pro rei causa iusto plura.

a) Venet. πέλαγον. Videtur ad hunc codicem versionem informasse Guarinus, ut ex praecedente nota et aliunde intelligitur.

saeis, Crissa ipsa deinde ab Eurylocho Thessalo tempore belli Crissaei. Cum enim Crissaei ob portoria e Sicilia et Italia aucti essent opibus, acerbius vectigalia exe-

Phocic. p. 419. ἱερὸν ἀφικνουμένους, καὶ [3]παρὰ τὰ προστάγματα τῶν Ἀμφικτυόνων. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τοῖς Ἀμφισσεῦσι συνέβη· Λοκρῶν δ' εἰσὶν [4]οὗτοι τῶν Ὀζόλων Ἐπελθόντες γὰρ οὗτοι τήν τε Κίρρασαν [5]ἀνέλαβον, καὶ τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνεῖσθαι αὖθις κατεγεώργουν, καὶ χείρους ἦσαν περὶ τοὺς ξένους τῶν πάλαι Κιρραίων. Καὶ τούτους οὖν ἐτιμωρήσαντο οἱ [6]Ἀμφικτύονες, καὶ τῷ θεῷ τὴν [7]χάριν

3) Vatic. uti ſolet, παρά. Male hic.

4) Pariſ. Moſcov. καὶ οὗτοι.

5) Xylander verterat *occupaſſent*; melius Guarinus *repetata Criſſa*. Nam deletam Criſſam noſter antea memoraverat. Notavit hunc Xylandri errorem Politus in Euſtathium ad Homerum T. 2. p. 562. omninoque hic conſuli poſſet Aeſchines p. 504. c. l.

6) Ita Moſc. monitum aliorumque auctorum uſum ſecuta dedi pro Ἀμφικτυόνες, uti infra etiam recte legitur.

7) Ita vulgo cum omnibus libris ſcriptis legitur, a quibus non diſſentit Guarini verſio: *deo ipſi gratiam reddiderunt*. Xylander tamen mutatum vult in χείρας, qui et *agrum* interpretatus eſt, eique adhaeret Caſaubonus. Facile ori quidem curſu ſic labitur narratio. Attamen mirum videatur, ſi nemo librariorum vocem eam tam crebro uſu frequentatam notamque agnoverit. Quare non ſuſtuli, ſed de gratia, benore, quem ſic Deo habuerunt, intelligo. Tum etiam obponi potuit τῷ ἐτιμωρήσαντο.

exegerunt ab iis, qui ad oraculum proficiſcebantur, idque iniuſſu Amphictyonum. Idem Amphiſſenſibus uſu venit, qui de corpore ſunt Locrorum Ozolarum; qui cum irruptione facta Criſſam inſtauraſſent, campum ab Amphictyonibus conſecratum rurſus culturae ſubiecerunt, hoſpitibusque ſe inhumaniores, quam erat factum a Criſſaeis, exhibuerunt. Itaque Amphictyones de iis ſupplicium ſumſerunt, honoremque

ἀπέδοσαν. [8] Νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, Phocis.
πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο· δηλοῦσι δ'
οἵ τε θησαυροὶ, οὓς καὶ δῆμοι [9] καὶ δυνάσται κατε-
σκεύασαν, εἰς οὓς καὶ χρήματα ἀνετίθεντο καθιε-

Ii 3 ρωμένα,

8) Verba νῦν μὲν οὖν plane omissa sunt in Vatic. 174. Paris. Mosc. Ven. sine lacunae nota. Vatic. 173. cum Gem. Plethone haec fert: νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλόντως. Δῆλον. (Gem. Pletho ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο. Δηλοῦσι —.) Reliqui codices interrupta serie ὑπερβαλλόντως cum δηλοῦσι connectunt. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ita hunc locum componunt: νῦν μὲν οὖν ὠλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως· δηλοῦσι — reliquae, Casaubono duce, interpositis lacunae signis, sic: νῦν μὲν οὖν . . . . . ὠλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως . . . . . δηλοῦσι —. Nempe deesse in his aliqua, recte suspicatus est Casaubonus et sagaciter sic explevit: νῦν μὲν ὧν ὠλιγώρηται τοῦτο· ὠλιγώρηται δὲ καὶ τὸ ἱερόν. In proxima lacuna substituendum putat ἐτιμήθη aut simile aliquid. Egregiam operam in concinnando hoc loco praestat Gem. Pletho, quam relicere non debui. Eandem vero, quam ex illo instauravi lectionem, reddidit etiam Guarinus: *Haec itaque tempestate neglectui datur non nihil oraculum; superioribus annis excellentissimo in honore habitum.* Denique in Gem. Plethonis codice margo haec adscripta gerit: ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς τοῦτο ἱερὸν Ἀγαμήδη τε καὶ Τροφώνιον δεῖμασθαι λόγος ἐστί. De quo cf. praeter Pausan. 9, 37, 3. 10, 5. extr. aliosque Strabo infra p. 421.

9) Duas has voces a prioribus editoribus omissas primus librorum ope adiutus inseruit Casaubonus. Praeterea Aldus in ipso contextu dedit θησαυροὶ καὶ δῆμοι κατεσκεύασαν, sed in corrigendis reposuit: θησαυροὶ, οὓς κατεσκεύασαν.

que deo reddiderunt. Nunc quidem aliquatenus fanum Delphicum negligitur: antiquitus autem maximo opere fuisse cultum, cum thesauri demonstrant a populis apparati, in quos consecratae pecuniae fuerunt repositae,

Phocis. ρωμένα, καὶ ἔργα τῶν ἀρίστων δημιουργῶν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ Πυθικὸς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν [10]ἱστορουμένων χρησμῶν.

§. 5.

Φασὶ δ' εἶναι τὸ μαντεῖον ἄντρον κοῖλον κατὰ [1]βάθους, οὐ μάλα εὐρύστομον· ἀναφέρεσθαι δ' ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα ἐνθουσιαστικόν· [2]ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλὸν, ἐφ' ὃν τὴν Πυθίαν ἀναβαίνουσαν, δεχομένην τὸ πνεῦμα, ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα· ἐντείνειν δὲ καὶ ταῦτα εἰς μέτρον ποιητάς τινας ὑπουργοῦντας τῷ ἱερῷ. Πρώτην δὲ Φημονόην [3]φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ

10) Paris. *Ιστορημένων.*

1) Ante Caſaubonum βάθος. Alterum praecunt libri ſcripti, ut ſupra p. 406. etſi nec his alibi conſtat ratio. Sic poſt p. 421. θυσιαστηρίου κατὰ τῆς Mss. ſine diſcrepantia. Quare cum utrumque promiſcuo uſu adferant libri, iis ſtandum videtur, ubi alterutrum poluerint. In hoc tamen nexu genitivus maxime invaluit.

2) Morem geſſi voluntati Grammaticorum et ex prioribus editionibus revocavi *ὑπερκεῖσθαι*, cum Caſaubonus ſcripſiſſet *ἐπέρκεισθαι*.

3) Moſcov. *γενέσθαι φασί.*

poſitae, et opera artificum praeſtantiſſimorum, tum Pythicum certamen, et multitudo vulgatorum oraculorum.

§. 5.

Oraculum ipſum aiunt eſſe cavam profunde ſpecum, aditu non admodum lato: ex ea ſpiritum efferri furoris divini efficacem: ſupra orificium tripodem ſitum ſublimem, quo conſcenſo Pythiam, ubi ſpiritum exceperit, carmine ſolutaque oratione ſortes pronunciare: porro poetas eſſe quosdam fani adminiſtros, qui profa oratione edita in verſus numerosque redigant. Primae Pythiae nomen perhibetur Phemonoem: aiunt-

que

Phocis.

δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ [4]πυθέσθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, [5]καὶ διανόνυ. [6]Ἡ μὲν οὖν ἐπίνοια αὕτη τῆς τε τῶν πόλεων κτίσεως, καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἱερῶν ἐκτιμήσεως. Καὶ γὰρ κατὰ πόλεις συνήεσαν καὶ κατὰ [6]ἔθνος, Φυσικῶς [7]κοινωνικοὶ ὄντες· καὶ ἅμα τῆς παρ' ἀλλήλων χρείας χάριν, καὶ εἰς τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ ἀπήντων διὰ τὰς

4) Caſaubonus in contextu πύθεσθαι, quod acceperat, propagavit ad alios, contra in notis ſcribit πυθέσθαι. Recte hoc quidem. Ita enim Strabonem voluiſſe, ſeries declarat diſputationis. Πύθεσθαι enim conſtanti uſu producit υ, uti adparet ex Homero Il. 11, 395. Odyſſ. 13, 46. et alibi, cum πυθέσθαι corripiat, (cf. Il. 2, 119. et alibi) nec niſi licentia poëtica, quam et aliorum exemplis inluſtrat, producere poſſit. Non enim alias opus fuiſſet ea monere, quod a πύθεσθαι etiam illud nomen derivari docent Pauſanias 10, 6, 3. et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 519. p. m. 207. qui utramque opinionem commemorat.

5) Praepoſitum καὶ excluſerant Hopper. Xyl.

6) Adiecto articulo, praeter rem tamen, legitur in Pariſ. et Moſc. An quis ſingularis ſequitur? Sed et ita in ſimilibus dicit exempla docent a Weſſelingio ad Diodor. 15, 38. adpoſita. Forte populum ſic diſtincte voluerunt notare. At plures conveniſſe Amphictyonum collegium declarat.

7) Pariſ. Moſcov. κοινωνητικοὶ, parvo aut nullo diſcrimine.

que Pythiae et urbi nomen factum a percunctando, quod eſt πυθέσθαι, producta prima ſyllaba, quod et in aliis factitatur vocabulis. Hoc ergo modo intelligitur, quomodo et urbes conditae fuerint, et publica ſacrificia ſuam habuerint exiſtimationem. Etenim et civitates inter ſe et gentes inter ſe conveniebant, cum natura ad communicationem facti, tum utilitatum invicem percipiendarum gratia: iisdemque de cauſis et ad ſacrificia com-

Phocis. αὐτὰς αἰτίας, ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις συντελεῖντες. Φιλικὴν γὰρ πᾶν [8] τοιοῦτον ἀπὸ τῶν ὁμοτραπέζων ἀρξάμενον, καὶ ὁμοσπόνδων, καὶ ὁμογοφίων. [9] Ὅσῳ δὲ [9] πλεῖον καὶ ἐκ πλειόνων ἐπιδημεῖ, τοσῷδε μεῖζον καὶ τὸ ὄφελος ἐνομίζετο.

§. 6.

Ἡ μὲν οὖν ἐπὶ τὸ [1] πλεῖστον τιμὴ τῷ ἱερῷ τούτῳ διὰ τὸ χρηστήριον συνέβη, δόξαντι ἀψευδεστάτῳ τῶν πάντων ὑπάρξαι· [2] προσελάβετο δέ τι καὶ ἡ θέσις

8) Articulum praeponunt Paris. Moscov.

9) Vulgo fertur πλείων, quod, quo referatur, non habet. Adiuvare studuit Guarinus interpretatus, *quo autem maior conventus*, quem et reliqui ad Xylandrum secuti sunt, qui reddidit, *quod quanto maius est*. Reposui igitur πλεῖον. Tum in sequ. νομίζεται aptius videatur, quia in universum haec monentur.

1) Vatic. Paris. Moscov. Venet. πλεῖον. Guarinus etiam *honor amplior*. Retinui tamen vulgatam ab editionibus lectionem, quia non tam est comparatio in duobus subsistens, sed accessionis ad summum notatio.

2) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. προσέλαβε. Quae generis mutatio frequens est, etiam in nostro, ut difficile saepe sit statuere, utrum praeferri debeat. Hic tamen medium aptius videtur.

communia, festosque dies et solemnitates celebrandas coibant. Ad amicitiam quippe conducit, quidquid a mensae, libationum, contuberniique proficiscitur communitate: quod quanto est maius, et ex pluribus peregre conventibus collectum, tanto etiam maiore cum utilitate coniunctum habetur.

§. 6.

Quanquam vero Delphica fano maximam honoris tanti partem oraculum comparavit, omnium minime fallax existimatum: tamen situs quoque loci

θέσις τοῦ τόπου. Τῆς γὰρ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πώς ἐστι τῆς συμπάσης, [3] τῆς τε ἐντὸς ἰσθμοῦ καὶ τῆς ἐκτός· ἐνομίσθη δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, περιπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος· ὅτι συμπίσσειν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τετανιωμένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου. Phocis. p. 420.

§. 7.

Τοιαύτης δὲ τῆς εὐκαιρίας οὔσης τῆς περὶ τοὺς Δελφοὺς, συνήεσάν τε ῥᾳδίως ἐκεῖσε, μάλιστα δ' οἱ ἐγγύθεν· καὶ δὴ καὶ τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα ἐκ [1] τούτων συνετάχθη, περί τε τῶν κοινῶν βουλευσό-

3) Vatic. τῆς δὲ ἐντός.

1) Ita dedi pro τούτων, quod ab Aldo profectum eſt, adhibita forte Guarini verſione: *cum huiuſmodi ſane commoditas Delphis adeſſet.* Illud volunt Caſauboniani codices aſpirantibus

loci nonnihil contulit. Sunt enim Delphi fere in medio ſiti totius Graeciae, quae et extra iſthmum et intra eſt: quin etiam in medio totius terrarum orbis iacere quidam ſenſerunt, terraeque umbilicum dixerunt, fabulam inſuper commenti, quae apud Pindarum quoque refertur, ibi locorum conveniſſe duas aquilas (alii corvos aiunt) a Ioue emiſſas, alteram ab ortu, ab occaſu alteram ſolis. Monſtratur etiam umbilicus quidam in eo templo faſciis velatus, inque eo duae imagines iſtius fabulae.

§. 7.

Ob tantam Delphorum opportunitatem, cum facile eo, maxime e vicinia, conventum fuit: tum Amphictyonicum etiam collegium inſtitutum fuit, quod et de publicis conſulta et rebus

Phocis. μενον, καὶ τοῦ ἱεροῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχον κοινοτέραν· ἅτε καὶ χρημάτων ἀποκειμένων πολλῶν καὶ ἀναθημάτων, φυλακῆς καὶ ἀγιστείας [2] δεομένων μεγάλης. Τὰ πάλαι μὲν οὖν ἀγνοεῖται. Ἀκρίσιος δὲ τῶν μνημονευομένων πρῶτος διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τοὺς Ἀμφικτύονας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς [3] μεθεξούσας τοῦ συνεδρίου, καὶ ψῆφον ἑκάστῃ δοῦναι, τῇ μὲν καθ' αὑτὴν, τῇ δὲ μεθ' ἑτέρας, ἢ μετὰ πλειόνων· ἀποδεῖξαι δὲ καὶ τὰς Ἀμφικτυονικὰς οἰκίας, ὅσαι πόλεσι πρὸς πόλεις εἰσίν. Ὕστερον δ' ἄλλαι πλείους διατάξεις γεγόνασιν, ἕως κατελύθη καὶ τοῦτο τὸ [4] σύνταγμα, καθάπερ [5] καὶ

tibus meis omnibus nec renuente narrationis ſumma, quae ex pluribus cauſis conlecta eſt.

2) Sic praecipiunt omnes codices cum Guarino, quibus invitis Aldus intulerat δεομένου. Meliqs utique ad proxime praecedentia, quam ad remotius divulſumque ἱεροῦ refertur.

3) Caſaubonn. Vatic. Moſcov. μετεχούσας, alii cum edd. μετασχούσας habuiſſe videntur. Solus Gem. Pletho optime, ni fallor, adfert μεττεξούσας, quod, deterſa quidem ſcripturae labe, repoſui, ex re et linguae uſu, cum cauſa indicetur et conſilium.

4) Gem. Pletho σύτημα, quod forte ex ſuperiori narratione

et templi communem ſuſtineret procurationem: multis ibi pecuniis, multis depoſitis donariis, quae accurata indigebant cuſtodia atque ſanctimonia. Antiquiora ſane ignorantur. Sed Acriſius primus memoratur, qui Amphictyonum ordinem inſtituerit, et urbes definiverit, quibus eo in conſeſſu locus eſſet: ſingulisque ſuffragii lationem tribuerit, aliis pro ſe, aliis cum una aliqua aut pluribus aliis communicata ſententia; iudicia etiam ordinaſſe, quibus urbium inter ſe lites diſceptarentur. Poſtea temporis plures ſunt factae conſtitutiones: donec illud quoque abolitum eſt collegium,

καὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν. Αἱ μὲν οὖν πρῶται [6]δώδεκα Phocis.
συνελθεῖν λέγονται πόλεις· ἐκάστη δ' ἔπεμπε Πυλαγόραν, ὃς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους [7]συνῆλθον πόλεις. Τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν, τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν· ἔθυον δὲ τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. [8]Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς τοῖς ἐγγὺς

ne huc arceſſivit. At utrumque pro eo ponitur, quod uſitate alias συνέδριον Ἀμφικτυόνων dicit ſolet, vel uno verbo Ἀμφικτυονία, etſi σύστημα de Achaeis adhibet lib. 8. p. 377. in. p. 382. f. et de aliis populis infra lib. 9. p. 434. f. et alibi paſſim.

5) Pariſ. Moſc. hanc voculam repudiarunt.

6) Caſaubb. Pariſ. Moſc. δωδεκάδυο. Alii cum edd. δώδεκα. Utrumque in uſu eſt et hinc alterutrum recte adhiberi poterit. Illud plenius, hoc contractis literis effertur; utrumque poëtae admittunt, hoc a proſaicis magis frequentatur, etſi nec alterum reſpuunt. Cf. Herodot. 8, 121.

7) Pariſ. praeterea etiam ſuperſcriptum fert συνῆλθον. Poſt idem Πυλαγόραι.

8) Deeſt aliquid. Apparet, ſententiam eſſe hanc, initio oracula Delphica ſolitos conſulere non alios, quam vicinos populos, quibus et ἀμφικτυονίας μετῆν· poſtea auctum nomen oraculi. *Caſaubonus.* Deeſſe aliquid vidit Caſaubonus. Legendum credo: καὶ τούτων (συνέδρων ſcilicet) καὶ τοῦ μαντείου. *Tyr-*

gium, itidem ut Achaeorum. Principio conveniſſe dicuntur XII civitates, quarum quaevis ſuum mitteret legatum, Pylagoram dictum: conveniebatur bis per annum, ſcilicet vere et autumno: poſtmodo plures etiam civitates ſe adiunxerunt. Concilium Pylaeam nominabant, vernum et autumnale: quia ad Pylas (hoc eſt Portas) conveniebant, quae etiam a calidis aquis Thermopylae appellantur. Cereri ſacrificabant Pylagorae. Atque initio qui-

Phocis. ἐγγὺς μετ' αὐτὸν καὶ τούτων καὶ τοῦ μαντείου, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πόρρωθεν ἀφικνοῦντο, καὶ ἐχρῶντο τῷ μαντείῳ, καὶ ἔπεμπον ἆθλα καὶ θησαυροὺς κατεσκεύαζον, καθάπερ Κροῖσος, καὶ ὁ πατὴρ Ἀλυάττης, καὶ Ἰταλιωτῶν τινες, καὶ Σικελοί.

§. 8.

Ἐπίφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, κἂν ἱερὸς ᾖ. Νυνί γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν· χρημάτων δὲ χάριν τῶν ἀναθημάτων τὰ μὲν ἥρηται, τὰ δὲ πλείω μένει. Πρότερον δὲ πολυχρήματον ἦν τὸ ἱερόν· καθάπερ Ὅμηρός τε εἴρηκεν· Οὐδ'

Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 33. Bene. Atque ita vere expletur a Vatic. Nempe vulgo τὸ καὶ ad ſenſum expediendum aberat, quod nunc inſerui.

9) Gem. Pletho ξικελιωτῶν. Nempe compoſuit ad praecedens. Alii tamen omnes ξικελοί, et ſic Guarinus: *Italorum plerique ac Siculi.* Quo tamen diſcrimine diſtinguantur, docuit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 20, 383. p. m. 741. Utra lectio praeferenda ſit, non decerno. Reliqui propter plurium iuſſa vulgatam, nec tamen alteram damno.

1) Venet. Νυνὶ δὲ τό.

quidem his et oraculo vicini duntaxat utebantur: inſecutis deinde temporibus etiam procul advenere, qui oraculum conſulerent, et dona e longinquis ſunt miſſa regionibus, theſaurique conditi; ut a Croeſo, patre eius Alyatta, Italis Siculisque nonnullis.

§. 8.

Caeterum diuitiae, quia invidiae ſunt obnoxiae, difficulter cuſtodiuntur, etiamſi ſacrae ſint. Nunc quidem pauperrimum eſt Delphicum templum: et pecuniae cauſa quaedam ſublata ſunt donaria, pleraque reſtant. Priſcis temporibus opulentum admodum fuit: quod et Homerus docet:

Sanct

Οὐδ' ὅσα λαΐνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Phocis.
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρήσσῃ.

Καὶ οἱ θησαυροὶ δηλοῦσι, καὶ ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκέων· ἐξ ἧς ὁ Φωκικὸς καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος. Αὕτη μὲν οὖν ἡ σύλησις [2]γεγένηται κατὰ Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. Περοτέραν δ' ἄλλην ἐπινοοῦσιν ἀρχαίαν, ἣ τὸν ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενον πλοῦτον ἐξεφόρησεν· οὐδὲ γὰρ ἴχνος p. 421.
[3]αὐτοῦ σωθῆναι πρὸς τοὺς ὕστερον χρόνους, ἐν οἷς οἱ περὶ

2) Ita obferunt codices mei omnes cum Caſaubonianis. Aldus, quod inſolentiorem eam formam crederet, mutavit in *γέγονε*, quod poſt in edd. omnibus ſedit. Sic certe *γενηθεὶς* pro *γενόμενος*, tamquam a probis ſcriptoribus alienum explodit Thomas Magiſter ſub h. v. quem tamen cupide nimis et incaute iudicaſſe docuerunt ibi viri docti p. 189. ſq. et quae adtulit Heyne ad Apollodor. 1, 2, 1. p. 17. Sic proxime antea conſtanti librorum conſenſu *ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα* dicitur, pro quo tamen etiam Euſtathius ad Homer. Il. 9, 404. p. 662. reddit *γέγονε*. Sed et ita *γεγενημένον* apud Aelian. in hiſt. an. 7, 43. transierat in *γενόμενον*, et *ἐγεγένητο* apud Xenoph. in Cyrop. 1, 4, 25. in *ἐγένετο*. Sed nec Strabo noſter hunc praeteriti uſum detrectat, veluti lib. 8. p. 333. in. nec Xenophon faſtidivit, in hiſt. Gr. 4, 8, 19. quibus alia exempla facile ex Fiſcheri animadv. ad Weller. Gr. Gr. Specim. 3. P. 1. p. 58. addi poſſint. Reduxi igitur, quod Aldus exegerat.

3) Pariſ. Moſcov. *αὐτούς*.

Saxea nec quantas divini limina Phoebi
Complectuntur opes intra Delphos ſcopulosos.

Et theſauri oſtendunt, et direptio a Phocenſibus facta, unde Phocicum ſive ſacrum exarſit bellum: ea facta eſt tempore Philippi Amyntae F. Aliam autem ea priorem comminiſcuntur antiquitus eveniſſe, quae divitias ab Homero commemoratas egeſſerit: quarum ne veſtigium quidem ad poſteriores perveneris, et eam tempeſtatem,

Phocis. περὶ Ὀνόμαρχον καὶ [4]Φάϋλλον ἐσύλησαν τὸ ἱερὸν, [5]ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . ἀποκεῖσθαι γὰρ ἐν θησαυροῖς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθέντα, ἐπιγραφὰς σώζοντα, ἐν αἷς καὶ οἱ ἀναθέντες. Γύγου γὰρ

4) Vatic. Φαῦλον, Pariſ. Φλαῦλον, Guarinus *Phaylus*, Aldus, Hopper. Φάϋλον, Xylander et ceteri cum aliis Mſstis Φάϋλλον, quam ſcripturam probant etiam Diodor. 16, 36. Pauſanias 10, 8, 4. Athenaeus 13, 8. p. 605.

5) Noſtrae editiones haec praebent: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . . ἀποκεῖσθαι et c. Mutilum locum ſiſtunt etiam codices, etſi alii aliter. Venet. ἀλλὰ τὸ ἱερόν· λέγει δὲ καὶ θησαυροὺς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπὶ ταῖς γραφαῖς σώζοντας, ἐν οἷς καὶ οἱ ἀναθέντες omiſſis reliquis, quae vulgo interpoſita adparent. Majorem cladem accepit Gem. Pletho, in quo omnino exſulant verba: ἀλλὰ τὰ μὲν — Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. Ex reliquis haec habui notata: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . ἀπενεχθέντα νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· (nullum hinc lacunae indicium adparet) ἀποκεῖσθαι (Vatic. 174. ἀποκεῖσθαι) γὰρ ἐν θησαυροῖς. Quae ſubſequuntur, deſunt in Vatic. ad verba: καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν ἄλλων. Pariſ. et Moſc. ſic deinceps perſequuntur: ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπιγραφὰς σώζοντα (Pariſ. hoc et σώζοντας) ἐν αἷς (Pariſ. ſimul οἷς) καὶ οἱ ἀναθέντες. Guarinus: *Sic enim alia ab illo proditum eſſe memoriae noviora illis eſſe dona, ac priſcae in unum commixtae ſunt divitiae*; ſenſu nullo. Quae quidem, niſi acceſſerint integriores libri, coniectura reparare non licet, etſi, quae ſit disputationis ſumma, obſcurum non eſt. Poſt verba λέγει δὲ καὶ excidit ſcriptoris nomen, forte Theopompi, qui Athenaeo teſte 13, 8. p. 605. de his ſacrilegiis expoſuerat.

tem, qua Onomarchus et Phayllus templum depraedati ſunt: nam alias pecunias iis eſſe recentiores, ... dicit autem et . . . . Ke-

poſita enim eſſe in theſauris donaria, incolumibus adhuc inſcriptionibus, quibus dedicatores indicantur. Gygis enim

γὰρ καὶ [6]Κροίσου καὶ Συβαριτῶν καὶ [7]Σπινητῶν τῶν περὶ [8]Ἀδρίαν, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων [9]οὐ . . . . . ἦκοι τὰ παλαιὰ χρήματα ἀναμεμιχθαι· [10]καὶ ἄλλοι τόποι διασημαίνουσιν ὑπὸ τούτων συνωκηθέντες τῶν ἀνδρῶν. Ἔνιοι δὲ τὸν ἀφήτορα δεξάμενοι λέγε- Phocis.

6) Venet. Κρώσου.

7) Scaliger margini edit. Xylandrese adſcripſerat leg. Πινητῶν, vel Σανητῶν, quam emendationem, cum alias plerumque tacite illas reddiderit Caſaubonus, recte hic ſubpreſſit. Parum nempe memor fuit Scaliger, quod ipſe Strabo lib. 5. p. 214. in. ſcripſerat, ἡγεμονὶς Σπινητῶν ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο. Cf. praeterea Dionyſ. Halicarnaſſ. 1, 18. Minus tamen recte in illo Strabonis loco legitur per ι, uti docet *Spineticum Padi oſtium* ab urbe Spina dictum auctore Plinio 3, 20. ſ. 16. Sic Dionyſ. Halic. 6. l. τὸ τῶν Πελασγῶν γένος ἐν Σπινῆτι κατελειφθὲν, et 1, 28. ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ. Tum Stephanus a Σπίνα ducit Σπινάτης diverſa dialecto, quod et declarat exemplum adpoſitum Βεμβινάτης, pro quo ſ. v. Βεμβῖνα dicit Βεμβινήτης, uti Αἰγινάτης et Αἰγινήτης et ſimilia. Nota eſt utriusque literae, ρ et γ, confuſio.

8) Pariſ. Moſc. addunt τόν.

9) Pariſ. οὔτ', in Vatic. plane deeſt. Tum in iisdem et Moſc. ſequitur eadem lacuna, quam oſtendunt editiones noſtrae. Venet. et margo Vatic. 174. ita hanc narrationis partem contrahunt: τῶν ἄλλων καὶ ἄλλοι φασὶν (Venet. φησὶ) τόποι διασημαίνουσι.

10) Pro duabus his vocibus ſpatium vacuum cernitur in Pariſ. et Moſcov. quod ſubpreſſa etiam voce τόποι in Vatic. extenditur.

enim et Croeſi, et Sybaritarum, et Spinetarum, qui ad Adriam accoluerunt, et ſic de reliquis non . . . venerit, veteres divitias fuiſſe permixtas: idque alia etiam loca demonſtrant a praedonibus perfoſſa. Alii in Homeri verſibus ἀφήτορα theſaurum intelli-

Phocis. λέγεσθαι θησαυρὸν, ἀφήτορος δ' οὐδὲν [11]τὸν κατὰ γῆς θησαυρισμὸν, ἐν τῷ ναῷ κατωρύχθαι φασὶ τὸ πλοῦτον ἐκεῖνον, καὶ τοὺς περὶ τὸν Ὀνόμαρχον ἐπιχειρήσαντας ἀνασκάπτειν νύκτωρ, σεισμῶν γενομένων μεγάλων, ἔξω τοῦ ναοῦ [12]πέσεσθαι, καὶ παρασασθαι τῆς ἀνασκαφῆς· ἐμβαλεῖν δὲ καὶ τοῖς ἄλλους φόβον τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

§. 9.

[1]Τῶν δὲ ναῶν τὸν μὲν πτέρινον, εἰς τοὺς μύθους ταχθὲν

11) Τὸν deest in Paris. Mosc. et in edd. Aldi et Hopperi. Addidit Xylander cum aliis Mistis et Eustathio ad Homer. Il. 9, 404. p. m. 663.

12) Casaubonus. Paris. Vatic. Moscov. Venet. cum Eustathio c. l. φυγεῖν. Guarinus cum edd. *evolavit*. Nec aliter legisse videtur Gem. Pletho. Utrum praeferri debeat, si plurium suffragia valeant, patet. Neque tamen alterum temere effictum, sed φυγεῖν potius in glossis reponendum videtur. Simile aliquid adiecta explicatione de Daedalo et Icaro occurrit in Palaephato c. 13, 4. πετόμενοι, ἤγουν πλέοντες. At ibi in delaranda fabulae causa et origine. Hic in simplici tenorque narratione nimis profecto poëticum videtur, quam ut componi cum reliquis possit. Minime etiam hic convenire judicavit Casaubonus. Utrumque πρυτέτσεθαι et φεύγειν de perdicibus recte coniungit Plutarchus de amore prolis p. 924. (Vol. 7. Lipsi.) Dubitavi tamen cum altero commutare, quod a librariis profectum vix putem.

1) Casaubonn. Venet. τῶν (Ven. τὸν) δὲ ναῶν τὸν δὲ (Ven. μὲν

intelligunt, et aphetoris limen, thesaurum in terra abditum: aiuntque opes istas in templo fuisse defossas: Onomarchum autem cum sociis noctu aggressum eas effodere, magnis obortis terrae motibus, e templo profugisse, et finem fodiendi fecisse: alios quoque hoc eventu a simili conatu fuisse deterritos.

§. 9.

De templis id, quod pennis constitisse dicitur inter fabulas reponi pu

ταχτέον· τὸν δὲ δεύτερον Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους Phocis.
ἔργον φασί· τὸν δὲ νῦν Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν.
Δείκνυται δ' ἐν τῷ τεμένει τάφος Νεοπτολέμου κατὰ
χρησμὸν [2] γενόμενος, Μαχαιρέως Δελφοῦ ἀνδρὸς
ἀνελόντος αὐτόν· ὡς μὲν [3] ὁ μῦθος, δίκας αἰτοῦντα
τὸν θεὸν τοῦ πατρώου φόνου· ὡς δὲ τὸ εἰκὸς, ἐπι-
θέμενον τῷ ἱερῷ. Τοῦ δὲ Μαχαιρέως ἀπόγονόν
[4] φασι Βράγχον τὸν προστήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις
ἱεροῦ.

§. 10.

μὲν) πέτρινον, Vatic Pariſ. Moſc. τῶν δὲ νέων (Pariſ. ex compendio ſcribendi νεῶν) τὸν μὲν πετρινόν; Guarinus omiſſis ceteris tantum: *in fabularum ordine ponemus.* Editiones relicta lacuna τῶν δὲ . . τὸν μὲν πέτρινον. Xylander ſubplet βωμῶν, quod et in verſione repraeſentaverat; Caſaubonus νεῶν, quod et propius accedit ad codices, et ex Pauſania 10, 5, 5. robur ſumit lucemque, ubi itidem Moſc. dat πετρῶν pro πετρῶν. Quare non haeſitavi, eam lectionem excipere. Brequignius in margine edit. Amſtel. coniecerat: τῶν δὲ νῦν τὸν μὲν πέτρινον. Sed prius magis adriſit, quippe ad codices et ipſum nexum aptius. Tum ſequentia adverſantur.

2) Xylander γενόμενον, ut ad χρησμὸν pertineat. Vulgata lectio ad rem paratior.

3) Venet. οὖν μῦθος. Edd. ὁ μύθος.

4) Moſcov. Βράγχον φασὶ. Tum Gem. Fletho προστάντα.

eſt. Secundum opus Agamedis et Trophonii eſſe aiunt. Quod nunc exſtat, condiderunt Amphictyones. In luco ſepulcrum viſitur Neoptolemi, oraculi iuſſu factum, interfecti a Machaereo Delphico viro, uti fabulae quidem ferunt, cum poenas a deo paternae caedis poſceret; ſed quod verosimile eſt, opes templi cum invaderet. Huius Machaerei de ſtirpe poſtea natum ferunt Branchum, qui templo apud Didyma praefuit.

Phocis.

§. 10.

Ἀγὼν δὲ ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐν Δελφοῖς πυθαρωδῶν ἐγενήθη, παιᾶνα ᾀδόντων εἰς τὸν θεόν· [1] ἔθηκαν δὲ Δελ-

1) Locus obſcurus et meo iudicio perturbatus. Xylander dici putat, [in verſione] a Delphis inſtitutum eſſe hoc certamen primum; ſed quod adiicitur de bello Criſſaeo, non ſinit, nos de prima Pythiorum inſtitutione haec accipere. Nam id ab Eurylocho geſtum eſt, cuius temporibus ordinatos eſſe hos ludos ab Amphictyonibus ſubdit. Ego non dubito, locum eſſe corruptum. *Caſaubonus.* Notavit afteriſcis hunc locum doctiſſimus commentator, et cenſet eſſe corruptum. Iure equidem; ſed ſi mutes τὸ Κρισσαῖον in Κιρραῖον, conſtabit narrationi ſuae veritas, et omnia erunt plana. Nam ſupra p. 418. dicit, Cirrham ſubverſam fuiſſe a Criſſaeis, Criſſam vero poſtea ab Eurylocho. Sed, ne quid diſſimulem, miror, neminem alium de illo Cirrhae excidio a Criſſaeis meminiſſe, et locus Strabonis non eſt ſine dubio. *Palmerius in exercitat. ad auct. Gr. p.* 319. Difficultatem, quam obſtruit Criſſaei belli tempus, recte notarunt viri docti, cum ſatis conſtet praeter alios ex Pauſania 10, 7. aliquanto antiquiores fuiſſe illos ludos. Cum tamen Pauſanias 2, 32, 2. Diomedi tribuit Troja reverſo, videtur potius per nexum Pythiorum inſtitutionem Corinthi factam indicare. Qui deinceps a Strabone commemorantur ludi novis acceſſionibus aucti, finito Criſſaeo bello inſtituti ſunt, uti pluribus docent etiam Scholiaſtae Pindari in argumento Pythiorum, etſi alii a Criſſaeis, ut noſter, alii a Cirrhaeis bellum geſtum eſſe narrant, de quo vid. ad p. 418. Neque enim cum Palmerio pro Κρισσαῖον ſubſtituam Κιρραῖον. At omnis difficultas tollatur et cum chronologia componatur Strabonis haec narratio, ſi mutata diſtinctione verba μετὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον ad ſequentia referas; quod cum ſit remedium leniſſimum et promtiſſimum, Straboni id ſubtrahere nolui. Revocavi tantum δὲ, quod praecedebat antea vocem Ἀμφικτύονες.

§. 10.

Certamen apud Delphos antiquitus fuit citharoedorum, paeanem in laudem dei canentium: inſtitutum a Del-

Δελφοί. Μετὰ δὲ τὸν [2]Κρισσαῖον πόλεμον οἱ Phocis.
Ἀμφικτύονες ἱππικὸν καὶ γυμνικὸν ἐπ' Εὐρυλόχου
διέταξαν [3]στεφανίτην, καὶ Πύθια ἐκάλεσαν. Προσέ-
θησαν δὲ τοῖς κιθαρῳδοῖς αὐλητάς τε καὶ κιθαρι-
σὰς χωρὶς ᾠδῆς, ἀποδώσοντάς τι μέλος, ὃ καλεῖται
νόμος Πυθικός. Πέντε δ' αὐτοῦ μέρη ἐστὶν, [4]ἀνά-
κρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δά-
κτυλοι, σύριγγες. Ἐμελοποίησε μὲν οὖν Τιμοσθέ-
νης ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς
λιμένας σύνταξας ἐν δέκα βίβλοις. Βούλεται

2) Casaubonn. Κρίσσου, Venet. Κρισσοῦ, Paris. Mosc. Κρισαῖον, de quo vid. ad p. 405.

3) Sic Moscov. uti legitur in Pausania 10, 7, 3. aliisque, et in nostro lib. 8. p. 355. et alibi saepius. Sic passim similia obiiciuntur, ἀυλίτης, ἀργυρίτης, χρυσαυλίτης. Vulgo antea legebatur στεφανῖτην. Recte tamen legitur p. 412.

4) Gronovius ex Mediceo notavit ἄγκρουσις, Aeolicῶς. Illam ipsam formam subministrant etiam Paris. et Moscov. quae quidem est Aeolica, ut ἄγκρισις pro ἀνάκρισις apud Aeschylum in Eumen. v. 365. Neque temere advecta illa videtur, cum et post eadem lege summo codicum consensu scribatur ἄμπειρα pro ἀνάπειρα, Polluci 4, 10. s. 84. πεῖρα. Interim cum mox iidem codices in recepta forma a reliquis minime discrepent, neque ad Delphos ea necessario referatur, notandum id tantum duxi.

Delphis. Post Crissaeum vero bellum sub Eurylocho Amphictyones equestrem et gymnicam concertationem instituerunt, corona victori praemii loco proposita: et Pythia nominaverunt. Adiecerunt autem citharoedis tibicines, et qui cithara luderent sine cantu, modularenturque carmen, quod nomos sive modus Pythius dicebatur. Quinque sunt eius partes: anacrusis, ampeira, katakeleusmus, iambi et dactyli, syringes seu fistulae sibilae. Carmen composuit Timosthenes secundi Ptolemaei classi praefectus, qui de portubus volumen composuit decem libris constans. Vult autem

Phocis. δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν πρὸς τὸν δράκοντα διὰ τοῦ μέλους ὑμνεῖν· ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν· ἄμπειραν δὲ τὴν πρώτην κατάπειραν τοῦ ἀγῶνος· κατακελευσμὸν δὲ [5] αὐτὸν τὸν ἀγῶνα· ἴαμβον δὲ καὶ δάκτυλον τὸν ἐπιπαιωνισμὸν τὸν [6] γι-
p. 422. νόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθμῶν, ὧν ὁ μὲν [7] ὕμνοις οἰκεῖός ἐστιν, ὁ δ' ἴαμβος κακισμοῖς καὶ τὸ ἰαμβ.ζειν· σύριγγες δὲ τὴν ἔκλειψιν τοῦ θηρίου μιμουμένων, ὡς ἂν καταφέροντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγμούς.

§. 11.

5) Primus vocem αὐτὸν praeeuntibus et probantibus libris inſeruit Caſaubonus.

6) Ex Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſc. ante ἐπὶ recepi γινόμενον, etſi abeſſe poſſe non negem.

7) Ita hic pro ὕμνος et poſt κακισμοῖς pro κακισμοῖς ex libris inſtauravit Caſaubonus. Loquitur res ipſa. Poſterius verbum, quod ita, ut ante ferebatur, intelligi non poſſet, in verſione omiſerat Xylander, etſi ἀλκισμοῖς coniecerat, et ad infectationem Pythonis ſerpentis retulerat. Poterat tamen etiam ex Guarino ſuſpicari veram utriusque vocis lectionem, (nam et *hymnus* dedit) quippe qui ſic interpretatus erat: *quibus alter hymnis eſt proprius, Iambus autem obloquiis.* Utrumque etiam propagavit Heresbachius; κακισμοῖς tamen iam ante Caſaubonum legendum viderat et in ora ed. Xyl. correxerat comprobantibus etiam Mſtis Scaliger.

autem Apollinis adverſus draconem certamen celebrari eo carmine: et anacruſin ſignificare praeludium: ampeiran certaminis initium: cataceleusmon ipſam pugnam: iambum et dactylum paeanem, qui victoriae accinitur, talibus modis ſive rhythmis, quorum hic hymnis quidem aptus ſit, iambus exprobrationibus, uti iambizare: fiſtulas autem mortem imitatas ſerpentis, vitam cum ſibilis quibusdam finientis.

§. 11.

§. 11. Phocis.

[1]Ἔφορος δ', ᾧ τὸ πλεῖστον [2]προσχρώμεθα διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιμέλειαν, καθάπερ καὶ Πολύβιος μαρτυρῶν τυγχάνει, ἀνὴρ ἀξιόλογος, δοκεῖ μοι τἐναντία ποιεῖν ἔσθ' ὅτε τῇ προαιρέσει καὶ ταῖς [3]ἐξ ἀρχῆς ὑποσχέσεσιν. Ἐπιτιμήσας γοῦν τοῖς Φιλομυθοῦσιν ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπαινέσας, προστιθησι τῷ περὶ τοῦ μαντείου [4]τούτου λόγῳ σεμνήν τινα ὑπόσχεσιν, ὡς πανταχοῦ μὲν ἄριστον νομίζει τἀληθὲς, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄτοπον γάρ, εἰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων [5]ἀεὶ τὸν τοιοῦτον τρόπον διώκομεν, φησί· περὶ δὲ τοῦ μαντείου λέγοντες, ὃ πάντων ἐστὶν ἀψευδέστατον, τοῖς οὕτως ἀπίστοις καὶ ψευδέσι χρη-

1) Aldus et hic Εὔφορος, quod iam Hopperus tacite coercuerat.

2) Ita Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Venet. quod cum propius ex illo petitum declaret, recepi. Vulgo χρώμεθα.

3) Casaubonn. Moscov. ἐν ἀρχαῖς, Vatic. Paris. ἐξ ἀρχαῖς pro alterutro.

4) Venet. τούτῳ. Post idem νομίζει.

5) Paris. Moscov. τὸν τοιοῦτον ἀεί.

§ 11.

Ephorus, quo plurimum utimur ob diligentiam in talibus rebus, (quod et Polybius testatur, vir magnae auctoritatis) videtur mihi nonnunquam contrarium eius facere, quod ab initio instituerat ac promiserat. Cum enim insectatus esset eos, qui in scriptione historiae fabulis gaudent admiscendis, veritatemque laudibus evexisset, sermoni de hoc oraculo promissum adiicit gravitatis plenum, se cum alias veritatem maximi facere, tum vel apprime in hoc argumento. Absurdum enim est, (inquit) si veritatem aliis in rebus sectantes, de oraculo dicturi omnium veracissimo, ita incredibilibus et falsis utamur narra-

Phocis. σόμεθα λόγους. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐπιφέρει παραχρῆμα, ὅτι ὑπολαμβάνουσι [6] κατασκευάσαι τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνα μετὰ Θέμιδος, ὠφελῆσαι βουλόμενον τὸ γένος ἡμῶν. Εἶτα τὴν ὠφέλειαν εἰπὼν, ὅτι εἰς ἡμερότητα προυκαλεῖτο, καὶ ἐσωφρόνιζε τοῖς μὲν [7] χρησηριάζων, καὶ τὰ μὲν προστάττων, τὰ δ' ἀπαγορεύων, τοὺς δ' οὐδ' ὅλως προσιέμενος. Ταῦτα δὲ διοικεῖν νομίζουσι (φησὶ) αὐτὸν, οἱ μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν [8] σωματοειδῆ γινόμενον, οἱ δ' ἀνθρώποις ἔνοικον παραδιδόντα τῆς ἑαυτοῦ βουλήσεως.

§. 12.

Ὑποβὰς δὲ, περὶ τῶν Δελφῶν, οἵτινές εἰσι, διαλεγόμενος, φησὶ τὸ παλαιὸν Παρνασίους τινὰς [9] αὐτόχθονας καλουμένους οἰκεῖν τὸν Παρνασόν· καθ'

6) Moſcov. κατασκευᾶσαι, uti ὀνομᾶσαι ſignat et ſimilia.
7) Pariſ. vitioſe χρεπιριάζων.
8) Pariſ. Moſcov. σωματοειδῶς. Utrumque fert linguae uſus; alterum tamen artiori nexu et propius deum adficit.

1) Ita per e ſimplex hic et poſt Pariſ. Moſcov. cum Aldo et Hoppero, ex quibus ſervandi tenoris cauſa recepi.
2) Venet. διτχθονας.

narrationibus. His ſtatim ſubiicit, opinionem receptam eſſe, Apollinem cum Themide oraculum iſtud condidiſſe, cum prodeſſe noſtro generi vellet: atque utilitatem exprimit: nempe eum homines ad manſuetudinem et modeſtiam provocaſſe, dum aliis oracula edens vel mandaret aliquid vel interdiceret, alios omnino arceret. Haec (inquit) ipſum ceuſent facere alii corpore adſumto, alii, quod ſuae voluntatis notitiam inderet.

§. 12.

Progreſſus deinde eo, ut de Delphis diſputaret, quinam ii eſſent, ait, Parnaſios quosdam indigenas priſcis temporibus Parnaſum habitaviſſe: quo

καθ' ὃν χρόνον [3]τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν γῆν ἐπιόντα, Phocis.
ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τε τῶν [4]ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν βίων, ἐξ Ἀθηνῶν [5]δ' [6]ἐρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς, ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθαΐδα πέμπουσι· γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν [7]καταλῦσαι, ἔχοντα [8]τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον· τοὺς δὲ Παρνασίους, συμμίξαντας αὐτῷ, καὶ [9]ἄλλον μηνῦσαι χαλεπὸν ἄνδρα, Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα·

Kk 4 [10]κατα-

3) Abiecto articulo nomen posuit Moscov.

4) Casaubonn. Paris. et a prima manu Moscov. item edd. ante Casaubonum ἡμέρων, Venet. ἡμερῶν. In Vatic. quod ex conlatoris silentio suspicari licet, fuisse videtur ἀνημέρων, quod et altera manus scripserat in Mosc. et post recte dedit Casaubonus in hac obpositione, quae verbi usum facit etiam elegantiorem. Guarinus vertit: *e silvestribus fructibus*, vitio exemplaris mei pro *fructibus*, uti post legitur in ed. 1494.

5) Inserui δ' ex Moscov. quod in hoc nexu aptius, Straboni etiam usitatius censeo.

6) Venet. ἐρμηθέντας, quod et prius haeserat in Moscov.

7) Ita, praeeunte etiam hic et alibi, uti lib. 6. p. 261. codice Mosc. scripsi pro καταλύσαι. Idem post feci in μηνῦσαι.

8) Articulum adiecit Casaubonus, in quo adiuvatur a Msstis.

9) Vatic. ἄλλον, uti Aldus, Hopperus, pro ἄλλων vulgo, quod invexit Xylander, propagavit Casaubonus.

quo tempore Apollo terras obiens homines ad morum placiditatem composuit, frugibusque uti et ratione victus mitioribus docuit: cum quidem ferunt eum ab Athenis Delphos proficiscentem ea perrexisse via, qua nunc Athenienses pompam ad Pythonem mittunt. Ibi eum ad Panopeos pervenisset, Tityum ab eo interfectum fuisse, qui eius loci dominus, violentus erat atque iniurius homo. Tum ad eum venisse Parnasios, aliumque intolerabilem detulisse hominem, Pythonem nomine, cognomento Draconem: quo

Phocis. [10] καταξούντος δ' ἐπιλεύσειν [11] ἴε παιάν· ἀφ' οὗ

10) Ita omnes mei codices cum Caſaubonianis pro καταξούντα, quod Aldo duce invaluit. Neque aliter Guarinum legiſſe, docet eius interpretatio: *quo ſagittis debellato*, quam retinuit etiam Heresbachius. Nempe non ſic Apollo, quod et mutatione facta volebat verſio Xylandri, exclamare iuſſit, ſed hoc Parnaſiorum laeto clamore exceptus et incitatus eſt. Tum tota narrationis ſeries et forma in Parnaſiis ſubſiſtit, et idem, quae ſequuntur, probant. Accedunt porro aliorum narrationes, quae docent, ita in pugnis acclamatum eſſe rem ſtrenue gerentibus vel victoriam reportantibus, non ita ipſos exclamaſſe. Cf. Diodor 13, 16. Hinc ἐπιλύσιος παιὼν apud Plutarch. in Romulo cap. 16. et Εὐάλιος apud Suidam Tom. 3. p. 65. ubi de utroque exponit. Denique hanc lectionem etiam confirmat Callimachus in Apoll. v 97. ubi originem et cauſam huius acclamationis eandem commemorat, etſi in adiunctis diſcrepans. Si quid mutari poſſe credebat Aldus, poterat reponi καταξούντι, ut concinniori et propiori nexu ad ἐπιλεύσειν referretur. Sed talia paſſim in auctoribus obiici, exemplis propoſitis docuit d'Orville ad Chariton. 3, 2. p. 254. Cf. etiam Wolfius ad Demoſth. in Leptinem p. 271.

11) Vulgo editiones ferunt ἴε παιάν. Moſcov. exhibet ἴε παιάν. Poſterius etiam hoc accentu notat Pariſ. Utrumque recte ſcribitur in Moſcov etſi Stephanus ad Callimach. in Apollin. v. 21. cum aſpero ſpiritu malit, et tres imperativi formas ab ἵημι recenſeat, ἵη, ἵει et ἵε, quarum tamen poſtremam ipſe non multum tribuit, adeo ut vix eam tueri aliquem poſſe moneat. Conferri tamen poteſt Clearchus apud Athenaeum 15, 20. p. 701. Sic ἵη in Callimachi loco habet Cod Voſſii. At auctores cum ſpiritu leni emittunt, etſi forma, poëtae in primis, differunt, veluti ἰὴ παιῆον, (Callimach. in Apollin. v. 21. et 97.) ἰηπαιήον' ἀείδειν, (Homer. in Apollin. v. 517.) ἰηπαιήονα Φοῖβον. (Apollon. Rhod. 2, 702.) Ipſe etiam Caſaubonus ἰὴ παιὼν dedit in Athenaeo 15, 16. p. 696. f. et alibi. Sed vid. Spanhem. ad Callimach. in Apollin. v. 21. et 25. Ἴε notum, i. e. βάλλε, τόξευσον, uti exponit Heſychius. Conſuli tamen de origine et cauſa huius acclamationis praeter Callimachum ſupra

quo ſagittis debellato acclamaſſe, Ite Paean: atque hinc

οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν· ἐμπεσθῆναι δὲ καὶ σκηνὴν τότε τοῦ [12] Πύθωνος ὑπὸ τῶν Δελφῶν, καθάπερ καὶ νῦν ἔτι καὶ ἀεὶ ὑπόμνημα [13] ποιουμένους τῶν τότε γενομένων. Τί δ' ἂν εἴη μυθωδέστερον, ἢ Ἀπόλλων τοξεύων, καὶ κολάζων Τιτυοὺς, καὶ Πύθωνας, καὶ ὀδεύων ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφοὺς, καὶ γῆν [14] πᾶσαν ἐπιών; Εἰ δὲ ταῦτα μὴ Phocis. p. 423.

Kk 5 [15] ὑπε-

ſupra memoratum in Apollin. v. 97. in primis poteſt Clearchus apud Athenaeum c. I. ubi de immutatione eius formulae etiam expoſuit. Videtur Strabo communem et receptum uſum reddidiſſe. De voce παιὰν, ut Ἀλκμάν, Ἀμυθάν, vid. Euſtathius ad Homer. Il. 22, 391. p. m. 1397.

12) Ante Caſaubonum legebatur Πυθῶνος, uti etiam nunc in Scholiis Pindari in argumentum Pythiorum. Accuratiores tamen ex Grammaticorum praeceptis, (v. Etymol. M. p. 698. h v.) ut genere hoc verbum differt, ita etiam accentu ſic diſtinguunt; ut Πύθων de ſerpente et hominibus dicatur, Πυθών de urbe. Vid. Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 561. Heyne ad Apollodor. p. 44. Hinc recte Caſaubonus poſuit Πυθωνας.

13) Caſaubonn. ποιουμένους, quem caſum etiam expreſſit Guarinus; Vatic. Pariſ. Moſcov. ποιούμενος. Alii cum editionibus ποιουμένων, ut pendeat a repetito verbo ἐμπεσθῆναι, nempe καθάπερ — ἐμπεσθῆναι — ὑπόμνημα ποιουμένους.

14) Pariſ. facta alia diſtinctione ſic legit: πᾶσαν· ἰτιὼν δέ. Vatic. πᾶσαν. Ἐπὶ ὦ. δὲ ταῦτα. Vulgata recte habet et ſuperioribus ſtabilitur.

hinc pugnam inituris conflicturisque iam hunc morem receptum, perque manus traditum, ut Paeana conclament; tum quoque incenſum fuiſſe a Delphis tabernaculum Pythonis: cuius rei memoriam hodieque renovent. At enim quid fabuloſius dici poteſt, quam Apollo arcu feriens, Tityosque et Pythones ſuppliciis adficiens, proficiſcensque Athenis Delphos, et totam obambulans terram? Quod ſi haec non

Phocis. [15] ὑπολάμβανε μύθους εἶναι, τί ἐχρῆν τὴν μυθευομένην Θέμιν γυναῖκα καλεῖν; τὸν δὲ μυθευόμενον δράκοντα, ἄνθρωπον; πλὴν εἰ συγχεῖν ἐβούλετο τόν τε τῆς ἱστορίας καὶ τὸν τοῦ μύθου [16] τόπον. [17] Παραπλήσια τούτοις καὶ τὰ περὶ τῶν Αἰτωλῶν εἰρημένα. Φήσας γὰρ ἀπορθήτους αὐτοὺς ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου, τοτὲ μὲν Αἰολέας φησὶν [18] οἰκῆσαι τοὺς

15) Ὑπολάμβανε et ὑπολάμβανον iuxta posita exstant in Paris. et Moscov. At subest Ephori narratio, ex qua forma diiudicatur.

16) Casaubonus ex veteribus quibusdam et Xylandro refert τρόπον. De Xylandro quidem falso, quippe qui vere dedit τοῦ μύθου τόπον. Utriusque verbi solemnem quasi commutationem docere possunt Menagius ad Diogen. Laert. 9, 79. p. m. 432. Rhodomanus et Wesseling. ad Diodor. 1, 57. hic etiam ad 3, 69. f. Schweighaeuser. ad Polyb. 4, 70, 9. et alibi cum aliis. Idem in nostro passim observatur, veluti lib 8. in. Casaubonus reiecta voce τρόπον tuetur τόπον. Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 33. etsi utrumque ferri posse largitur, Strabonem tamen potius τύπον scripsisse existimat. Eleganter sane et acute, ut solet, etsi sine codicum suffragiis, qui omnes τόπον praescribunt, in coniecturis contineri debet. Τόπον ex superiori narratione, facta cum aliis aliorum comparatione, aliquatenus intelligitur, cum proprie latius pateat reprehensio. Τόπος enim saepe est, de quo agitur, disputatur. Cf. Casaubon. ad Diogen. Laert. 7, 189.

17) Casaubonn. Παραπλήσια τούτοις εἶχεν καὶ — quae etiam reddidit Guarinus. Vatic. Paris. Παραπλήσια τούτοις; . . . . . καὶ τά.

18) Moscov. οἰκῆσαι. Notum. Idem in sequ. τότε pro τοτέ. Cf. ad p. 441.

non putavit esse fabulas, quid sibi voluit, quod fabulis vulgatam Themidem mulierem vocat, fabulosum draconem nomine hominis adficit? nisi quod confundere modum historiae cum fabulis voluit. Eiusdem sunt modi etiam quae de Aetolis dixit: quos cum adseruisset nunquam fuisse devastatos: aliquando dicit Aeolenses ibi habitasse eiectis

τοὺς κατέχοντας βαρβάρους ἐκβαλόντας, τοτὲ δ' Phocis.
Αἰτωλὸν μετὰ τῶν ἐξ Ἤλιδος Ἐπειῶν· [19] τούτους δ'
ὑπ' ἀλλήλων . . . . τῶν ἐχθρῶν· τούτους δ' ὑπ'
Ἀλκμαίωνος καὶ Διομήδους. [20] Ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ
τοὺς Φωκέας.

§. 13.

19) Desunt haec ad alterum τούτους in Veneto, ab ὑπ' ad τῶν ἐχθρῶν in Casaubonn. Paris. Moscov. credo etiam in Vatic. Tantum Paris. ex hoc naufragio servavit syllabam ἀλ. eorum vocabulum ἀλλήλων Casauboniani. Guarinus cum editionibus eandem lacunam reliquit. Casaubonus locum corruptum sic constitui posse censet, ut pro ὑπ' ἀλλήλων legatur, ὑπ' Αἰολέων vel ὑπ' Ἀκαρνάνων, quos ἀεί ποτε Aetolis inimicos fuisse testetur Pausanias, etsi nihil adfirmare velit. Innuit autem Pausaniae locum 4, 35, 2. Eandem ex Ephoro narrationem retractat Strabo lib. 10. p. 464. sq. ita tamen, ut ab hac parte parum inde lucis adfundatur. Summa autem narrationis, si quis disiectas ex Strabone partes conligat, huc redit: Aetoliam olim tenuerunt Curetes, quibus victis et exactis Aetolus ex Elide illam regionem adgressus, imposito Aetoliae nomine occupavit; (lib. 10. p. 464. cf. et Scymnus Chius v. 474. sqq.) Epei, expeditionis socii, adiunctis postea Aeolensibus in Aetolia manserunt; (Strabo c. l.) Alcmaeon cum Diomede Aetoliam tenuit. (lib. 7. p. 325. f. ex Ephoro) quam tamen postea Diomedi tradidit, ipse in Acarnaniam concessit. (lib. 10 p. 462. itidem ex Ephoro.) In sequentibus (p. 465.) tamen Strabo addit, Aeolas ex Pleuronia i. Curetide Curetas eiecisse. Ex quibus demum efficit, parum sibi Ephorum constitisse. Tum vero, ut ordine instituto procedat, τοὺς δὲ referendum videtur ad Aeolas, posterius ad Epeos et Eleos, quae quidem iactaverat Ephorus. Τὸ ἀλλήλων obscurum est et alienum ab ea parte, quam respicit. Facilius verbum ἐκβληθῆναι vel ἐξελαθῆναι subpletur, quod tamen rem non conficit.

20) Gem. Pletho haec substituit: Ἀλλ' ἰτέον ἐπὶ τὴν τῶν ἑξῆς περιήγησιν.

eiectis barbaris, alias Aetolum cum Eleis Epeis: illos vicissim mutuis inimicitiis ortis sese profligasse: tandem ab Alcmaeone et Diomede occupatam fuisse Aetoliam. Sed ego ad Phocidem revertor.

§. 13.

Phocis.

§. 13.

Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἐν τῇ παραλίᾳ μετὰ τὴν [1]Ἀντίκιρραν πολίχνιόν ἐστιν ὀπισθεν ὁ [2]Μάραθος· εἶτ' ἄκρα Φαρύγιον ἔχουσα ὕφορμον· εἶτ' ὁ λιμὴν [3]ὕστατος ὁ προαγορευθεὶς Μυχὸς ἀπὸ τοῦ [4]συμβεβηκότος, ὑπὸ [5]τῷ Ἑλικῶνι καὶ τῇ Ἀσκρῃ κείμενος. Οὐδ' αἱ [6]Ἅβαι δὲ τὸ μαντεῖον [7]ἄπω-

1) Vatic. Pariſ. Moſcov. Ἀντίκιρραν. Retinui Ἀντικίρραν, de cuius ſcriptura dictum eſt ſupra ad p. 418.

2) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Μάραθος vel Μαραθός. Uti monet Palmerius in Gr. ant. 6, 7. p. 611. Niger [in Geographiae commentario 11. p. 303.] in Strabone legit Μαραθοῦς, quod et ipſe melius cenſet. *Marathus* etiam habet Guarinus, unde ſua de Strabone petere ſolet Niger. Certe Μαραθών, ſi rem ſpectes, nimis hinc diſtat, quam ut huc referri poſſit, et, licet cognominem urbem in Phocide fuiſſe aliquis contendat, quam quidem nemo novit, non tamen temere codices Μαραθος ſcripſiſſe videntur. Forte eadem fuit Stephani, qui, cum Acarnaniae tribuat, crucem fixit viris doctis, qui etiam pro Ἀκαρνανίας correxerunt Ἀραδίας, uti, Berkelio teſte p 535. Gronovius ad Polybium [4, 9] cui ſententiae adhaeſit etiam Schweighaeuſerus ad eundem 5, 68, 7. Quidquid eſt, malui tot bonos codices ſequi et Μάραθος inde repetere, quod ab aliis et Aldo in notius Μαραθών mutatum facile transiit.

3) Vatic. ἴσχατον.

4) Moſcov. συμβιβασότατος.

5) Articulum addidit Caſaubonus, nec ſine libris.

6) Moſc. praecipit Ἄβαι, quo in loco accentus etiam conſtantem occupat ſedem apud Stephanum h. v. et ſ. Τάγγρα, Pauſaniam 4, 32, 5. 10, 3, 2. 35, 1, et 2. Vid. quae monuerunt

§. 13.

Statim in ora maritima poſt Anticirrham oppidolum a tergo eſt Marathos. Deinde promontorium Phazygium, quod ſtationem habet navium. Poſtea extremus portus, Mychus ille, de quo diximus, nomen ei ab eventu eſſe, ſub Helicone et Aſcra ſito. Neque longe ab iſtis locis abſunt

[7]ἄπωθεν τῶν τόπων τούτων ἐστὶν, οὐδ' ἡ [8]Ἀμβρυσος, [8]οὐδ' ὁ Μεδεών] ὁμώνυμος τῇ [9]Βοιωτικῇ. [10]Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολί- Phocis.

runt Euſtathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 211. Sylburg. ad Pauſan. 4 32. p. m 360. Weſſeling. ad Diodor. 16, 38. et in primis Berkelius ad Stephanum ſub h. v. Sic Ἄβαι praeterea Herodot. 1, 46. et alibi, Lycophron v. 1074. Heſychius h. v. ſcribunt cum aliis. Uſus tamen in his receptus poſtulat, ut ſcribatur Ἄβα, βαρυτόνως, Ἄβαι, ἐξωτέρως, ut Πλάταια et Πλαταιαὶ, et ſexcenta alia. Adtigit idem etiam Euſtathius c. l. et libros aliquos in Sophocle ita efferre monuit.

7) Aldus ἄποθεν, uti ſolet. Cf. ad p 406. m.

8) Inter Ἀμβρυσος et ὁμώνυμος lacuna adparet relicta in Pariſ. Moſcov. et Vatic. 174. ita tamen, ut duo priores in eius exitu ſervarint particulam vocis ὁσῶν. Sine ullo lacunae indicio continuaque ſerie Vatic. 173. et edd. ante Caſaubonum connectunt Ἀμβρυσος cum verbis ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ, quod et fecit Guarinus. At tum obiicitur difficultas, quod nulla hoc nomine urbs in Boeotia usquam commemoratur; quare aliud nomen evanuiſſe cenſet Palmerius in Gr. ant. 6, 13. p. 643. Recte. Ex eius vero quaſi cineribus exſilit Μεδεών, qualis et in Phocide fuit et in Boeotia, ſicu etiam ſuperiorum locorum vicinise accommodato. De utraque ex multis conſuli poteſt ipſe Strabo ſupra p. 410. Locus igitur truncatus ita commode inſtaurari poteſt: οὐδ' ὁ Μεδεών. Quod cum quam proxime ad verum accederet, non dubitavi illa verba, uncis tamen adpoſitis, inferere.

9) Vatic 174. Pariſ. Moſcov. Βοιωτικῇ, de qua forma promiſcue adhibita aliquoties monitum eſt. Ceterum verba haec ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ plane deſunt in Ven. et Gem. Plethone.

10) Moſcov. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Eadem etiam leguntur in Vatic. tantum quod poſt ἐν repetitur δὲ, ſic: Ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ. Forte hoc modo progreſſus eſt ad verba: Ἔτι δὲ ἐν τῇ μεσογαίᾳ μάλιστα, p. 424. in.

ſunt Abae, quod eſt be nominis. Iam in oraculum: et Ambry- mediterraneis ferme verſus, [et Medeon] eius- ſus ortum ſulis a Delphis oppidulum eſt Daulis: ubi

Phocis. πολίχνιον, ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾷκά φασι δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι, [11] ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί·

11) Paris. Moscov. Ven. μυθεύουσι· Θουκυδίδης δ' ἐν Μεγάροις φησί', ceteris omissis. Nec aliter legunt Aldus, Hopperus, Xylander, idemque expressit Guarinus. De Vatic. et Gem. Plethone nihil adfertur, quare in recepta Casauboni lectione eos consensisse suspicor. *Tzschucke.* Haec [quae antea commemoravi, Tz] liquido falsa intelliges si lib. 2. Thucydidis [cap. 29.] intuearis. Ego monere possum, corrigere vel non possum, vel non audeo. *Xylander.* Nos locum ex vett. libris sic restituimus: μυθεύουσι, ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί. Vulgata lectio Straboni magnam negligentiae notam inurit, quum Thucydides difertissime dicat, in Daulide id factum, idque etiam auctoritate poetarum probet, a quibus, inquit lib. 2. cap. 29. ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐκωνόμασαν. *Casaubonus.* Vulgatam ante Casaubonum lectionem in libris etiam suis Eustathium invenisse, docent ea, quae hinc ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. summatim quidem refert sic: ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι, ᾗ καὶ ἐν Μεγάροις κατὰ Θουκυδίδην. De loci corruptione iam olim monuisse doctos viros, et de eius emendatione cogitasse, adparet ex nota Hermolai Barbari ad Plin. 10, 24. s. 34. p. 221. ed. Basil. ubi scribit, Domitium Straboni patrocinantem putare depravatam esse lectionem, quae dicat: *Thucydides vero Megaris rem gestam scribit*, atque ita restituendam, ut verbum Thucydides ad superiorem clausulam pertineat in hunc modum: Quae de Philomela Progneque dicuntur, a poetis in Daulide patrata fabulantur, ut ait Thucydides; alii Megaris id factum scribunt. Hermolaus tamen, qui verba ad eum sensum extorqueri possint, se non videre ait. Nempe prout olim verba ferebantur; quare etiam potius hallucinatum esse contendit. At recte locum reparavit Casaubonus, probante etiam Polito ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 563. Accedunt praeterea alii auctores, in quibus Pausanias

ubi ferunt, Tereum illum et Philomela referunt, uti Thracem dominatum fuisse, Thucydides; Megara alii loeodemque fabulam de Procne cum rei, quae narratur, adsignant.

Φασί· τεύνομα δὲ [12] τῷ τόπῳ γεγονέναι ἀπὸ τοῦ δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον [13] Δαυλίαν. Καὶ τὸ, Phocis.

[14] Οἳ

sanias 10, 4, 5. conl. 1, 41, 8. Hinc Δαυλιὰς ἡ ὄρνις a poetis dicitur, notante ipso Thucydide c. l. Sic Δαυλία κορώνη pro ἀηδὼν apud Hesychium, Suidam, Etymologici M. auctorem, Zenobium 3, 14. Vid. ad Hesychium T. 1. p. 894. Mirum igitur, qui post certam eam Casauboni emendationem Wasse ad Thucydidem c. l. scribere potuerit, Strabonem Thucydidis locum aut non intellexisse, aut depravatis exemplaribus usum esse.

12) Sic pro τοῦ τόπου, quod debetur Aldo. volunt Moscov. Paris. Vatic. Ven. Medic. quibus, etsi et alterum stare posset, dedi.

13) Nihil mutant codices. At, si Eustathium audias ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. scribendum videatur Δαύλιαν. Ita enim ille, οἱ δὲ ὕστερον, inquit, Δαύλιαν αὐτὴν φασὶ πρὸς παροξυτόνως καὶ διὰ διφθόγγου, cuius testem producit Stephanum. Ex Pausania tamen etiam alteram scripturam profert. Sic Stephani fide per ει in nostro scribendum esse censet etiam Berkelius p. 290. Contra Holstenius ad Stephan. p. 93. a Stephano Strabonem esse expressum arbitratur, qui scribat Δαυλίαν. Certe Δαυλίαν Homero posteriores scribunt plures, e quibus Sophocles in Oedipo tyr. v. 733. Thucyd. 2, 29. Conon narrat. cap. 31. Apollodor. 3, 14. f. Sua adeo aetate Δαυλίαν editam fuisse hanc urbem adfirmat auctor Etymol. M. s. v. Δαυλὶς, nec aliter effert Hierocles in Synecdemo p. 643. Zenobius adagior. centur. 3. n. 14. qui tamen etiam habet Δαυλίς. Raro Δαύλειαν reperitur, veluti in Plutarcho de oraculorum defectu p. 722. (Vol. 7. Lipsi.) Sed cf. Meursius de regibus Athen. 2, 4. et 5. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 563. qui vitiosum Stephani codicem censet. Sic Δαύλιον, et hinc Δαυλιεὺς, Δαύλιος, Δαυλιὰς, Δαυλίδιος.

signant. Loci nomen videtur ductum a densitate: quod Daulos vocarent olim loca stirpibus consita. Porro quam Homerus Daulidem vocat, posteriores Dauliam dixerunt. Illud vero,

Qui

Phocis. [14] Οἱ Κυπάρισσον ἔχοντες. — δέχονται δὲ τοῦτο· οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ Φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως, κώμην ὑπὸ τῇ [15] Λυκωρείᾳ.

§. 14.

Πανοπεὺς δ' ὁ νῦν Φανοτεύς, ὅμορος τοῖς περὶ [1] Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. Καὶ τὰ περὶ [2] Τιτυὸν ἐνταῦθα μυθεύουσιν. Ὅμηρος δέ φησιν, ὅτι οἱ Φαίηκες τὸν [3] Ῥαδάμανθυν εἰς Εὔ-

βοιαν

14) Deeſt οἱ in Pariſ. et Moſcov. item in edd. Aldi et Hopperi. Ceterum Gem. Plecho loci formam contrahit, dum pro verbis: Καὶ τὰ — Λυκωρείᾳ dat τὴν δὲ Κυπάρισσον κώμην ἔχοντα ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ.

15) Pariſ. Moſc. Λυκωρείᾳ, uti Aldus et Hopperus. Sed auctores conſtanter ſervant ει, veluti Pauſanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Tantum Plutarchus de Pythiae oraculis in. Λυκωρίᾳ, et in codice Vulcobii, notante Holſtenio ad Stephan. p. 193 Λυκωρίᾳ.

1) Venet. Λεβανδίαν. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 520. p. 208. in. περὶ Λεβάδειαν hinc commemorat. Utraque ſcripturae ratio per ει et ι in auctoribus obverſatur. V. plura ſupra ad p. 413.

2) Praemiſſo articulo Vatic. Moſc. Tum iidem cum Pariſ. ſubiiciunt δέ.

3) Editio Caſauboni altera ad Amſtelodam. transmiſit Ῥαδάμανθον· antea Ῥαδάμανθυν legebatur, quod et praeeunt codices et cum Strabone frequentant alii auctores, etſi paſſim etiam ita codices variant, veluti in Diodoro 5, 78.

Qui Cypariſſon habent. — dupliciter exponunt. Sunt enim, qui vocem a cupreſſo deducant: alii a Cypariſſo quodam pagum dictum malunt ſub Lycoreia ſitum.

§. 14.

Panopeus, qui Phanoteus nunc uſurpatur, vicinus eſt locis circum Lebadiam ſitis; patria Epei. Ibi fabulae etiam Tityum collocant. Homerus autem dicit, Rhadamanthum a Phaeacibus in Euboeam

βοιαν ἤγαγον, [4] ἐψόμενον Τιτυῷ γαπῖον υἱόν· καὶ Phocis.
[5] Ἐλάριον τὸ σπήλαιον ἀπὸ τῆς Τιτυοῦ μητρὸς
Ἐλάρας δείκνυται κατὰ τὴν νῆσον, καὶ ἡρῷον
[6] τοῦ Τιτυοῦ, καὶ τιμαί τινες. Πλησίον δὲ
[7] Λεβαδείας καὶ ἡ [8] Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ [9] Οἰταίᾳ,
[10] Φωκι-

4) In Homeri loco, quem respicit, Odyss. 7, 324. legitur ἑπόμενον.

5) Vatic. Paris. Moscov. Ἐλαλήιον, Ven. Ἐλαίηιον, Medic. a prima manu Ἐλάιον, a secunda Ἐλήιο-, Guarinus *Elea*. Vera scripturae forma unice diiudicari debet ab eius etymo, proxime adposito, unde pendet. Nam etsi et hoc varie corrumpi docent Scholia ad Homer. Odyss. 7, 324. (in quibus Ἐλάρα corrupte exstat) et codices Apollodori 1, 4, 1., Ἐλάρα tamen exhibent meliores Apollodori et teste Barnesio codex Aloysii in scholiis Homeri, quibuscum consentit Eudocia in violario p. 145. (in Villois. anecd. Gr. V. 1.) quae tantum Ionice scribit Ἐλάρη, uti etiam Scholiastes Apollonii ad 1, 761. Cf. Etymol. M. p. 60, 37. l. v. Ἀλάρα, et Heyne ad Apollodor. p. 43. Ita vero Ἐλάριον probari potest, cuius corruptionem paullatim consecutam declarant nostrorum codicum lectiones; genuinam formam servavit Cod. Med. et expressit versio Penzelii, ut antea Xylandri. Reposui igitur nunc pro Ἐλαήιον, uti exstabat in edd. omnibus.

6) Articulum addidit Casaubonus.

7) Sic Moscov. Vulgo Λεβαδίας, uti exstat in Paris. etiam.

8) Paris. Moscov. Τραχὶν, ex promiscua utriusque literae elocutione.

9) Moscov. Θηταίᾳ, Guarinus etiam *Thetteae*, Ven. Θηΐᾳ. Vitiata haec esse patet. Diserte Stephanus Τραχὶς ὑπὸ τὴν Οἴτην,

boeam fuisse deductum, ut viseret Tityum terrae filium: inque ea insula ostenditur spelunca Elaria, ab Elara nomen habens Tityi ma-

tre, et sacellum Tityi, eiusque cultus nonnulli. Prope Lebadiam Trachin est, Phocicum oppidulum, eiusdem cum Oetaea Tra-

Phocis. [10] Φωκικὴ πολίχνη· οἱ δ' ἐνοικοῦντες [11] Τραχίνιοι λέγονται.

§. 15.

οἴτων, et hinc Theſſaliae urbem facit. Guarini *Thetcae* iam Heresbachius recte in *Oetaeae* mutaverat. Nempe Θ et Ο in libris paſſim commiſcentur, de quo cf. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 251. et 627. et η et ι eam ſortem ſaepe ſerunt.

10) Moſcov. in dativo dat Φωκικῇ. Sylburgius ad Pauſaniam 10, 3. p. m. 804. dum Strabonis haec verba ita ſiſtit: Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ Οἰταίᾳ, Φωκικὴ πολίχνη, notandum cenſet, quod in adpoſitione πολίχνη, dativo caſu, ſcribatur, (nempe ita veteres editiones volunt) at Φωκικὴ nominativo, (etſi et hoc in dativo effertur) ut ambiguum ſit, utro modo ſcripſerit Strabo, Φωκικὴ πολίχνη, an Φωκικῇ πολίχνῃ. Priorem ſcripturam reddidit in verſione Xylander. In verſione Guarini ſic legitur: *Trachin civitas Thetcae nomine ſimilis Phocenſi.* Gem. Pletho Τραχὶν, Φωκικὴ πολίχνη, ὁμώνυμος τῇ Μαλιακῇ. Ex quo adparet, quomodo verba ceperit, uti et ipſa vis et ratio narrationis declarat et Strabonis in diſtinguendis eiusdem nominis urbibus conſuetudo. Nempe duae fuerunt Trachines, Phocica et Oetaea. Diſtinctione locum magis adiuvi, quae poſt Οἰταίᾳ vulgo aberat.

11) Caſaubonus ex libris ſuis enotavit Τραχίνιοι et Τραχίνδιοι. Ex meis Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. habent Τραχίδιοι, ex editis Aldus, Hopperus Τραχῖδιοι. Xylander recte poſuit Τραχίνιοι, quod etiam dat Gem. Pletho et Guarinus; forma nota. Caſaubonus tamen Aldi Τραχῖδιοι in Τραχινάιοι ſorte mutandum putat, quia Stephanus agnoſcere id videatur. Equidem τὸ δ temere potius irrepſiſſe exiſtimo. Etſi enim Α et Δ formis maioribus expreſſa librariorum negligentia, quod crebro uſu accidit in Α et Λ, commiſceri poſſe concedo, deſidero tamen exemplum, cui Stephani fides ſuperſtruatur. Neque tamen nego, cauſam ſubeſſe, cur Strabo gentile commemoret.

Trachine nominis; incolae Trachinii dicuntur.

§. 15.

§. 15. Phocis.

Ἡ δ' Ἀνεμώρεια ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος [1]πάθους· καταιγίζει γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ καλούμενος [2]Κατοπτήριος χῶρος, κρημνός τις ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ διήκων. Ὅριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν [3]καὶ Φωκέων, ἡνίκα ἀπέστησαν τοὺς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ συστήματος τῶν Φωκέων Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐπέτρεψαν [4]καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι· p. 424.
τινὲς δὲ [5]Ἀνεμώλειαν καλοῦσιν· εἶθ' Ὑάμπολις [6]μετὰ ταῦτα [7]ἐκλήθη ὑπό τινων, εἰς ἣν ἐκ Βοιωτίας

Ll 2 ἐκπε-

1) Omittit hanc vocem Stephanus, qui ſub Ἀνεμώρεια noſtrum locum, etſi ſubpreſſo Strabonis nomine, repetit. Accuratius, hic quidem, verſatus eſt Euſtathius ad Homer. Il. ε, 521. p. m. 208.

2) Minus vere reddit Stephanus Κατοπτήριον χωρίον. Euſtathius cum noſtro in hac forma congruit, etſi reliqua ſub moſe et cum augmento effingit: Κατοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δὴ ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταιγίζουσι πανταχόθεν. Ita vero diſcitur, ex quo fonte in Xylandri verſionem manaverint verba *dies noctesque*, quae nunc expuli.

3) Moſcov. Δελφῶν τε καὶ Φωκέων.

4) Moſcov. καθ' αὐτούς. Sed cf. lib. 8. p. 380. f. 274.

5) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ἐμώλειαν. Alteruta cum Euſtathio, Guarino et editionibus habent reliqui.

6) Vatic. τὰ μετὰ ταυθ', Moſc. τὰ μεταυθ'.

7) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſc. ſubnectunt ὑπό τινων, quod

§. 15.

Anemorea nomen habet ab eventu: nam procellae ventorum in eam decumbunt a Catoptrio: quod eſt praecipitium huc a Parnaſo pertingens. Is locus finis fuit Phocenſium et Delphorum, quo tempore Lacedaemonii Delphos a corpore Phocenſium ſeparaverunt, et ſeorſum remp habere ſuam inſſerunt: ſunt, qui Anemoliam appellent: poſtea Hyampolis a quibusdam nominata eſt, ejectis in eam e Boeotia Hyan-

Phocis. ἐκπεσεῖν τοὺς Ὑαντας ἔφαμεν. Ἔστι δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ

quod vulgo abeſt, ſed a Guarino etiam additur. Pro ἁλῶναι Euſtathius ad Homeri c. l. interpretem, non teſtem, agens hinc refert μετωνομάσθαι. At totius loci fidem impugnat non ſolum, ſed et mutilam narrationem cenſet Schoenemannus de Geographia Homeri p. 62. Primum enim, ita fere inquit, quorſum referendum εἶναι? Deinde Ἀνεμώρεια ſerius adeo nomen videtur, quia Hyantes diu ante Homerum a Cadmeis expulſi ſunt. Cf. Strabo ſupra p. 401. f. Nec reliquias aliquas Strabo intelligere potuit poſt Cadmeorum adventum, expulſas deinde a Boeotis ex Theſſalia redeuntibus, cum utriusque loci Homerus iam meminerit. Hinc forte ſic legi poſſe iudicat: εἶναι ἢ μετῆκεν Ὑάμπολις ἁλῶναι (i. e. uti explicat, Hyantum πόλις primum adpellata. Cf. Pauſan. 10, 35, 4.) εἰς ἣν — ἔφαμεν. Ἔστι μὲν καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τις· αὕτη δὲ πλησίον — Ὑαμπόλεως. Caſaubonus etiam ſuſpectae fidei codices eſſe iudicat, nec melioribus uſum eſſe Euſtathium. Pinedo ad Stephanum p. 82. putat, Strabonem miſcuiſſe, quae ab Homero ſecernantur, atque hinc illi gravem errorem in re manifeſta admiſſum obtrudit. Euſtathius contra tres ex hoc loco Hyampoles excitat, 1) Homericam, 2) quae prius dicta fuerit Anemorea, 3) Parnaſiam. Quod quidem non patitur Politus in Euſtathium Tom. 2. p. 565. ſed evincere ſtudet, utramque a Strabone ſecerni et duas omnino commemorari, quarum Parnaſſia ſit Homeri ab Hyantibus condita. (Cf. Strabo p. 401. f.) Nempe Hyantas ex Boeotia expulſos non omnes in unum Phocidis locum conveniſſe, ſed alios Anemoream, quae hinc Hyampolis mutato nomine dicta fuerit, conceſſiſſe, alios Parnaſiam condidiſſe; utriusque etiam diverſum ſitum monſtrari. At cum prolixior ſit eius de hac re disputatio, quam ut haec area capiat, adeant eam ipſi, qui plane cognoſcere velint, ſi forte magis iis, quam mihi, perſuadeat. Duas etiam contra Euſtathium Hyampoles agnoſcit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 659. ita tamen, ut artius inhaerens Straboniis

Hyantibus, ſicut dictum eſt. Sita eſt in maxime mediterraneis,

γαίᾳ μάλιστα καὶ αὕτη πλησίον τῶν [8]Παραποτα- Phocis.
μίων, ἑτέρα οὖσα τῆς ἐν Παρνασσῷ Ὑαμπόλεως.

§. 16.

Καὶ [1]Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη πόλις τῶν Φωκικῶν, ἣν Ὅμηρος μὲν οὐκ οἶδε· νεωτέρα γάρ ἐστι τῆς

nianis verbis unam etiam de Anemorea intelligat, quae ita poſt vocata fuerit, vel adeo vicina, ut cum ea coaluerit; ſitu n Parnaſiae difficulter conſtitui poſſe ob latum Parnaſi ſpatium exiſtimat. Neque tamen, quae de utriusque ſitu ex auctoribus congeſſit, ad dirimendam dubitationem comparata ſunt. Leniorem medelam et in poſteriori quidem parte efficaciorem admovet Schoenemannus; nam prior pars parum huc valet, nec alia dat mutatis verbis, ac Strabo habet vulgatus. Ut paucis, quae mihi nunc videantur, complectar, Strabo aperte duas eiusdem nominis urbes facit, Parnaſiam unam, in vicinia alteram. Ex more, quo de ſitu deſcriptionem ſubnectere ſolet, verba, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα, ſpectant Anemoream etiam vocatam, eaque Hyampolis etiam indicatur prope Parapotamios ab Herodoto 8, 33. reliqua diverſam Hyampolin in ipſo Parnaſo ſitam. Tum ſtare poteſt diſcrimen inter Anemoream et Hyampolin ab Homero factum. An vero recte de Anemoreae mutato nomine expoſuerit, diſquiri hic ulterius et prolixius nequit. Ipſe tamen error, ſi quis ſubeſt, a Strabone depellitur, ſi cum libris adieceris ὑπὸ τινων, quod feci. Tum in ſequentibus praeeunte Ven. et edd. ante Caſaubonum abeſſe hic poſſit οὖσα.

8) Moſcov. Παραποτάμων. Pro Ὑαμπόλεως Caſaubonn. Pariſ. Ὑαμπείας, Vatic. Ὑάμπεια.

1) Articulum addunt Vatic. et Moſcov. Poſt pro ἐκείνου Vatic. Moſcov. Ven. ſubſtituunt ἐκείνης. Neque tamen movenda eſt vulgata.

raneis, eademque propinqua Parapotamiis: alia eſt ad Parnaſum Hyampolis.

§. 16.

Elatea vero maxima Phocidis urbium eſt, Homero ignorata: nam poſt eius demum aeta-

Phocis. ἡλικίας ἐκείνου· ἐπικαιρίως δ' ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς [2]Θετταλίας εἰσβολάς. Δηλοῖ δὲ τὴν εὐφυΐαν ταύτην καὶ Δημοσθένης, φράζων τὸν θόρυβον τὸν γενηθέντα Ἀθήνησιν αἰφνιδίως, ἐπειδή τις ἀπαγγέλλων ὡς τοὺς πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται.

§. 17.

Παραποτάμιοι δ' εἰσὶ κατοικία τις ἐπὶ τῷ [1]Κηφισ-

2) Paris. edd. Aldi, Hopperi Θαλάσσης, Vatic. Θαλάττης, et sic Guarinus vertit: *contra maritimas incurſiones.* Reliqui Θετταλίας, uti Caſaubonus repoſuit, vel, ut Xylander, Θεσσαλίας. Ex ſcribendi compendio vitium ſubnatum eſſe, patet. Procul enim nimis diſtabat a mari, quam ut hunc uſum praeſtaret. Immo in mediterraneis ſitam fuiſſe docet vicinia Parapotamiorum, quam noſter ſupra p. 407. aperte adrigit; Parapotamios autem paullo ante ἐν τῇ μεσογαίᾳ poſitos declarat. Cf. etiam de ſitu Pauſan. 10, 34 in. et Ptolemaeus 3, 15. qui diſerte mediterraneis adtribuit. Accedit denique Herodotus 8, 33. qui narrat, Theſſalos facta irruptione iuxta Cephiſſum amnem peragraſſe Phocidem et urbes finitimas devaſtaſſe. Cephiſſus autem per Phocidem delapſus Boeotiam petebat et in Copaidem lacum exittebatur, uti ſupra docuit Strabo p. 407. in. Eadem via Phocidem adortus Philippus Elateam cepit. Cf. Demoſth. pro corona p. 278. Lipſ. Quam vero ſaepe nomina propria in adpellativa transeant, notum eſt, et in Mela plurima exempla probant. Ita vero infra p. 430. pro Θετταλιῶτις codices dant Θεσσαλιῶτις.

aetatem condita fuit; opportune admodum ſita eſt adverſus impreſſiones, quae fieri e Theſſalia poſſent: quam ſitus commoditatem etiam Demoſthenes expreſſit, narrans tumultum ſubito Athenis ortum, cum ad Prytanes nuncius veniſſet, captam eſſe Elateam referens.

§. 17.

Parapotamii vicus eſt in ripa Cephiſſi,

[1]Κηφισσῷ ἱδρυμένη πλησίον Φανοτεῦσι, καὶ Χαιρω- Phocis.
νεῦσι, καὶ Ἐλατεία. Φησὶ δὲ Θεόπομπος τὸν τόπον
τοῦτον διέχειν τῆς μὲν Χαιρωνείας ὅσον [2]σταδίων τεσ-
σαράκοντα, διορίζειν δὲ [3]Ἀμβρυσίας καὶ Πανοπέας
καὶ Δαυλιέας· κεῖσθαι δ' ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς [4]ἐκ
Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, με-
ταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ καὶ τοῦ [5] . . . ὄρους

Ll 4 πενται-

1) Caſaubon'ſani quidam et Ven. Κηφῶνι; edd. ante Caſaubonum Κηφισσῶνι, qui ex reliquis ſuis codicibus, quibus et praeter Venet. mei adſentiuntur, ipſa re comprobante et ſupra p. 407. Strabone repoſuit Κηφισσῷ.

2) Pariſ. Moſcov. τεσσαράκοντα vel τετταράκοντα ταδίους. Forte rectius, certe ex uſu Strabonis.

3) Pariſ. Moſc. τοὺς Ἀμβρυσέας. Xylandri editio Ἀμβρυσείας. Poſt Moſcov Πανοπῆας, quae forma hic aliena eſt.

4) Inſerui ἐκ, quod ex editionibus effluxiſſe videtur, adiutus Mſstis Pariſ. Moſcov. Ven. et Guarino.

5) Hic in omnibus libris hiatus patet, quo montis nomen abſorptum eſſe facile intelligitur, etſi Guarinus et editiones ante Caſaubonum continua haec ſerie connectunt. Maior conſpicitur in Veneto, qui ceteris omiſſis καὶ διαιρεῖν tantum ſervavit. Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 320. inter τοῦ et ὄρους ſubplet Δαυλίου, quia, cum ſcribat poſtea τὸ δὲ Δαύλιον παρατείνειν ἔφη Strabo, ſe iam eius montis mentionem feciſſe, indicet. Contra Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 567. melius inſerit Ἡδυλίου, uti idem paullo poſt legit τὸ δὲ Ἡδύλιον, quae vox male transierit in Δαύλιον, in quo

Cephiſſi, vicinus Phanoteae, Chaeroneae et Elateae. Theopompus hunc ſenſium, Panopenſium atque Daulienſium. Situm eſſe in mediocriter ſublocum diſtare ait a Chaerone a ſtadiis circiter XL, limi colle prope aditum et fines ibi eſſe Amphry- e Boeotia in Phocidem, inter Parnaſum et montem, quin-

Phocis. πενταστάδιον σχοινόν τι ἀπολεῖπον [c] τῶν ἀν . . . ἐρείων,

quo posteriori loco praeivit Holstenius ad Ortelium p. 66. et 91. Adparet prius quidem, (nam Daulium in sequentibus hoc sensu dubium est) luculenter ex Plutarcho in Sulla cap. 16. ubi graphice Parapotamiorum situs indicatur, et λόφος πετρώδης καὶ περιεχόμενος vocatur, qui nostro est λόφος μετρίως ὑψηλός. Quodsi tamen sequaris Demosthenem de falsa legat. p. 387. Lips. Theopompum apud Harpocrationem h. v. et Suidam h. v. rectius scribendum videatur Ἠδύλιον. Ἡδύλιον tamen legitur etiam in Polyaeno 1, 3. 5. quod et dedit Leopoldus in Plutarcho, cum antea leni spiritu produxissent Reiskius et Huttenus. Plinio 4, 12. s. 7. olim erat *Adylissus*, quod in *Hadylius*, Dorica dialecto, mutavit Harduinus. Eundem vero montem in fine emendationis *Daulium* Strabonis et *Hedylium* Plutarchi non solum agnoscit Palmerius, sed et Plutarchi fidem in Bocoticis potiorem facit. Cum vero idem in Gr. ant. 6, 12. p. 640. Δαύλιον in subiecta Strabonis narratione de Dauliorum ditione explicat, aperte sibi adversatur, et falso ad hunc nexum (ὄρεσι) transtulit. Equidem, etsi recte sic lacunam expletam esse credo, eam tamen sine libris auferre dubitavi.

6) Aliam hic lacunam tulerunt libri omnes, in cuius exitu pro ἐρείων codices Casaubonn. exhibent χωρίων. Palmerius in exercitatt. c. l. eam ita refarcit: τῶν διὰ μέσων χωρίων, *locorum, qui sunt in medio*, vel τῶν ἀνὰ τενὸν χωρίων, *locorum, qui sunt ad angustias*, ut sensus fuerit, Parapotamios non in ipsis angustiis fuisse, quae duos montes nominatos intercedant, sed distare ab illis quinque stadiorum spatio. Pro ἀπολεῖπον, quod praecedit, cum non adsit, cui adhaerere queat, corrigit idem vel ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ, vel ἀπολείποντα, ut connectatur cum τόπον. Prius ἀπολείποντι probat etiam Politus c. l. ex Plutarchi loco ante adlegato, quippe qui λόφου illum etiam τοῦ Ἡδυλίου διαφέροντα ὄρους scribit. At quae deinceps mutila conspiciuntur, sic complet: τῶν αὐτῶν ἐρῶν διαιρούν-

quinque fere stadiis a limitibus: quos Cephissus

ὀρίων, διαιρεῖν δὲ τὸν [7] Κηφισσὸν, σχεδὸν ἑκατέρωθεν Phocis.
διδόντα πάροδον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκ Λιλαίας ἔχοντα
Φωκικῆς πόλεως, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν,

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο·

εἰς δὲ τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκδιδόντα· τὸ δὲ [8] Δαύ-

διαιρεῖν, sc. collis ille, in quo sita Parapotamia, 5 fere stadiis ab iisdem montibus, Parnaso et Hedylio, distat; eos autem montes dirimi a Cephisso, docent etiam Plutarchus c. l. et Pausanias 1, 3, 5. Sed plura in hanc causam disputata, nunc ex ipso Polito cognosci debent, cuius quidem coniectura magis adridet, quam quas proposuit Palmerius, cum certe angustiae illae post demum commemorentur. Nempe collis ille secundum superiores auctores a Parnaso dirimitur Cephisso omne, hinc ab Hedylio Assi alveo. At sine codicum luce parum illa certo gressu incedunt.

7) Venet. Κιφισσόν.

8) Ita pro Δαυλίον scripsi et Mosc. uti etiam legitur in Polybio 4, 25, 2. et Constantino Porphyrogen. de Themat. 2, 5. Hi quidem de urbe, quae aliis est Δαυλὶς vel post etiam Δαύλεια teste Stephano h. v. non de Dauliorum ditione, uti intelligunt etiam Palmerius in Gr. ant. 6, 2. p. 640. et Berkelius ad Stephanum p. 290. Tum vero frustra hinc montem Daulium ad explendam superiorem lacunam petebat Palmerius. At si vel Δαύλιον hoc sensu non offendat pro Δαυλὶς sc. χώρα, etsi Δαυλὶς πολίχνιον (uti antea p. 423. monuimus) vix agrum tam longe patentem habere potuit, mirum tamen utique accidit, qui tam subito et praeter rem ad Daulium delabatur, cum Theopompi narratio ad Parapotamiorum situm declarandum unice pertineat. Non igitur vana est emendatio Politi antea memorata, qua reponit Ἠδύλιον. Nempe

phissus dirimat, angustum utrinque praebens transitum, ortus e Lilaea Phocidis urbe, quod et Homerus ostendit,

Quique Lilaean habent Cephissi fontibus aptam:

et in lacum Copaidem se effundit: Daulium autem ex-

Phocis. λιον παρατείνειν [9]ἐφ' ἑξήκοντα στάδια μέχρι τοῦ [10]Τφαντείου, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός. Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιᾶς καὶ δρακοντοειδῶς.

[11] Ὃς παρὰ [12] Πανοπῆα Γληχωνά τ' ἐρυμνὴν

Καὶ

Nempe τὸ δ' Ἡδύλιον transiit in τὸ δὴ Δύλιον et hinc in τὸ δὲ Δαύλιον. Ceterum haec verba τὸ δὲ Δαύλιον omiſit Gem. Plethoet τὸ δὲ poſt παρατείνειν proiecit.

9) Vulgo ἐφῃ. At cum tempus illud deſideretur, ad quod revocari poſſit, vage haec lectio errat. Recte ſupra φησὶ, quod et hic reſpicit. Non igitur contemnendam putavi lectionem Moſcov. et Gem. Plethonis huic narrationi aliquanto aptiorem ἐφ' ἑξήκοντα, quam etiam expreſſit Guarinus: *Daulium fane* (τὸ δὴ Δαύλιον legiſſe videtur) *ad ſtadia ſexaginta protenditur.* Pro στάδια V. tic. et Moſcov. dant, ut alibi, σταδίους.

10) Haeſit in hoc nomine Palmerius, et cum ſupra p. 416. in. Orchomenum Strabo ad Acontium montem poſuerit, niſi τὸ Τφαντεῖον pars ſit τοῦ Ἀκοντίου, in alterutro loco mendum latere ſuſpicatur. Malit tamen hic reponere Ἀκοντίου, cum mons ille etiam commemoretur in Plutarchi Sulla c. 19. et Plinio 4, 12. ſ. 7. Vid. eius exercitt. in Gr. auctor. p. 319. At nihil muto contra codices, in primis cum Hyphantium poſſit eſſe locus Boeotiae, uti etiam putat Ortelius in theſauro Geogr. h. v. cuius ſitum a celebriori Orchomeno notat. Tum ἐπὶ eſt iuxta, prope, verſus, ut alibi in Strabone.

11) Deeſt haec vocula in Pariſ. et Moſc. hic etiam ſubiicit παρ' ἐκ.

12) Moſcov. Παρωπιδὰ et ſupra ος. Idem poſt ſcribit cum Medic.

extendi ait ad LX ſtadia ad Hyphanteium usque, ad quod iacet Orchomenus. Heſiodus quoque de Cephiſſo amne copioſe ſcribit eiusque alveo, per totam eum fluere monſtrans Phocidem oblique et anguis in morem.

Qui praeter Panopen, et turrigeram Gleconem

Repit

Καὶ δὲ δὶ Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δρόμων ὥς. Phocis.

Τὰ δὲ ξενὰ τὰ περὶ τοὺς [13]Παραποταμίους ἢ τὴν παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, περιμάχητα ὑπῆρξεν [14]ἐν . . . . . μίαν ἐχόντων ταύτην εἰσβολήν. Ἔστι δὲ Κηφισσὸς, ὅ, τε Φωκικὸς, καὶ ὁ

Medic. γλίχονται. Guarinus *Gecbonem*, Heresbachius *Glechonem*. Alia vitia irrepserunt in proximum versum in Theonis scholiis ad Arati phaenom. v. 45. qui ita ibi producitur: καὶ τε διερχόμενος ἐστιγμένος εἶσι (in aliis scholiis legitur ἠστιγμένος εἶσι) δρόμων ὥς. Probanda Strabonis lectio. Sed vid. Heringa in observatt. cap. 2. p. 18. et qui eum etiam laudavit Ruhnken. in epistola crit. 1. p. 68. Particulam ὡς instruxi accentu, quo carebat.

13) Ita ex suis codicibus adfert Casaubonus, cum vulgo legeretur, quod et ipsum ille retinuit, ποταμούς. Probat idem cum Casaubono in nota Holsten. ad Stephan. p. 243. et aperte eo ducunt sequentia. Non enim, cum de uno fluvio ante dixerit Strabo, ποταμοὺς recte subiicere poterat. *Parapotamios* habet etiam in versione Guarinus. Erroris fons non longe quaeri debet. Verba τοὺς ποταμοὺς ἢ, forsitan ne inepta adlineret Straboni, omisit Gem. Pletho, uti eadem de causa sequentia λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως.

14) Spatium vacuum, quo hiant omnes editiones, nullus codex explet, adeoque extendunt Ven. et Gem. Pletho, qui in aditu eius et exitu omittunt ἐν et μίαν. Pro εἰσβολὴν tantum, quod leve est, Vatic. 174. Paris. Moscov. substituunt ἐμβολήν. Vatic. 173. sic: ὑπῆρξεν ἐντ . . . . . μίαν ἐχ. π. ἐμβολήν . . . . . Ἔστι δὲ Κεφισὸς —.

Repit et Orchomenum gyris sorti aemulus anguis.

Angustiae porro iuxta Parapotamios, seu Parapotamiam, utroque enim modo dicitur, semper contentionibus materiam praebuerunt, cum is unus esset istam in regionem ingressus. Cephissus praeter Phocicum est Athe-

Phocis. ὁ [15]Ἀθήνῃσι, καὶ ὁ ἐν [16]Σαλαμῖνι· τέταρτος δὲ καὶ πέμπτος, ὁ ἐν Σικυῶνι, καὶ ὁ ἐν [17]Σκύρῳ· ἕκτος δὲ, ὁ ἐν Ἄργει, τὰς πηγὰς ἔχων ἐκ [18]Λυρκείου· ἐν Ἀπολλωνίᾳ δὲ τῇ πρὸς [19]Ἐπιδάμνῳ πηγή ἐστι κατὰ τὸ γυμνάσιον, ἣν καλοῦσι [20]Κηφισσόν.

§. 18.

15) Hopperus praepoſuit ἐν, quod in hac forma redundet.

16) Scripſi Σαλαμῖνι, quod in editionibus erat ante Caſaubonum.

17) Ita Venet. Pariſ. Moſcov. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Guarinus etiam *in Scyro*, quod ad legitimam formam *Scyro* revocavit Heresbachius. Ceteri codices, quod Caſaubonus recepit, aut negligenter operae dederunt, videntur habuiſſe Σκύρῳ. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 522. p. m. 208. m. ubi ex noſtro Cephiſſos recenſet, hunc nominatim praeterit, etſi ſeptem etiam commemorari notat, uti omnino ad Dionyſ. v. 440. Fruſtra autem, Σκύρῳ quid ſit, quaeri, monet Palmerius in exercit. in auctor. Gr. p. 300. nec in Σκύρῳ inſula, nec in Κιχύρῳ Theſprotiae, nec in Σικύνῳ inſula ullum ſe noviſſe omnino Cephiſſum. Equidem cum nusquam occurrat Sicyri mentio, nec ignotum aliis locum in notando huius Cephiſſi ſitu ponere potuerit, reduxi Σκύρῳ, uti etiam hunc locum repetit Oberlinius ad Vibium p. 99. et qui eum ex prioribus editionibus memorant.

18) Pariſ. Moſcov. cum Aldo, Hoppero Λυκείου. Sed cf. ad lib. 8. p. 370.

19) Ἐπιδάμῳ vitioſe ed. 2. Caſaub. et Amſtelodam.

20) Gem. Pletho Κηφισείδα, Ven. Κηφιού. Hoc aperte corruptum eſt, ut ſupra ipſum fluvii nomen, de illo diſputari poſſit. Uti enim Λίμνη Κηφισὶς apud Homer. Il. 5, 709. Pauſaniam 9, 13, 2. et alibi, noſtrum etiam ſupra p. 411. in. a Ce-

Athenis, et alius in Salamine, nec non Sicyone et in Scyro, atque etiam Argis, cuius fontes ſunt in Lyrceo; denique Apolloniae Epidamno vicinae fons eſt apud gymnaſium, quem Cephiſſum nominant.

§. 18.

Phocis.

§. 18.

Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν [1]κατέσκαπται· ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἀπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, διαιροῦσα τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς, τοὺς μὲν, [2]ἐπὶ τῷ πρὸς [3]Βοιωτίαν, ἐκείνους δὲ εἰς Φωκίδα τὴν ἀπὸ θαλάσσης [4]καθήκουσαν. Τεκμήριον δὲ τὸ ἐν αὐτῷ [5]Σχεδιεῖον, p. 425. ὅ

Cephiſſo, qui in eum exoneretur, ſic viciſſim Κηφισοῦ πηγὴ dici apte poterit, quia inde Cephiſſus naſcitur. Neque tamen ideo novi vulgatam aliorum librorum formam, in primis cum hic omnia ad nomen Cephiſſi proxime referantur, et ex noſtro loco Euſtathius diſerte ſeptem Cephiſſos commemorari teſtetur.

1) Hinc ad verbum ἁπτομένη omnia in Vatic. deſiderantur, et poſt in Veneto verba τοὺς μὲν — καθήκουσαν.

2) Moſcov. ἀπὶ τὸ, rectius forte, uti pro eo mox εἰς Φωκίδα. Ceterum ſatis haec perturbata eſſe cenſet Caſaubonus, quamvis ſint ex ſuperioribus plana. Cf. p. 416. Nempe, quae ſubiiciuntur, duplex Locrorum et nomen et genus praemiſſum fuiſſe innuunt. Prout eſt narratio, ſub Epicnemidiorum nomine, ut ſupra c. l. etiam Opuntios complectitur, quod et faciunt alii. Vid. Caſaubon. ad p. 416. et Palmerius in Gr. ant. 5, 1. et 3. Ἐκείνους δὲ ſpectat Epicnemidios, τοὺς μὲν Opuntios.

3) Pariſ. Moſcov. Βοιω . . . . . Φωκίδα.

4) Pariſ. Moſcov. καθη . . . τεκμηριον —. Inter καθήκουσαν et τεκμήριον praeterea lacunae hiatum oſtendit Vatic. 173.

5) Moſcov. Σχεδίειον. Recte, ſi ſequaris praeceptionem Eugenii, qui teſte Eudocia in violario p. 168. Villoiſ. ſcripſerat παρὰ

§. 18.

Daphnus nunc diruta iacet: quondam Phocidis urbs fuit Euboicum tangens mare, Locrosque Epicnemidios dividens, ut alii eorum ad Boeotiam, ad Phocidem alii a maritima eius parte pertinerent. Argumento eſt ſacrarium Schedieum, quod ibi

Phocis. ὃ [6]φασιν εἶναι τάφον [7]Σχεδίου. Περὶ μὲν δὴ τῆς Φωκίδος ἀποχρῆ.

περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅτως προφέρεται, unde adponuntur Δωσώσιον, Ἀσκληπίειον. Neque tamen conſtantiae cauſa a libris ſeceſſi. Pro ἐν αὐτῷ Venet. ἐν αὐτῇ. Sed cum ad Daphnunta ſimpliciter referatur, αὐτῷ locum ſuum tuetur. Ὁ Δαφνεὺς ſupra p. 416. cf. et poſt. Αὐτῇ tamen reſpexerit πόλει, quod in praecedentibus adiicitur.

6) Pariſ. φασὶν, de qua commutatione cf. ad lib. 8. p. 384. f.

7) Mutilatam hanc eſſe narrationem, eiusque partem ſatis ampla n excidiſſe teſtantur fragmina in codicibus Vatic. Pariſ. Moſcov. ſervata, quae ex verſuum numerata ſerie haec ſunt:
1) Σχεδίου . . . . . φνεὺς, (quod in ſolo Pariſ. reſedit.)
2) ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λεκρίδα . . . . . .
3) ἅπτεσθαι ἀλλήλων τοὺς τ' (Moſc. τε) Ἐπικνημιδίους . . . .
(Pariſ. integris ſyllabis Ἐπικνημιδίους . . .)
4) ὕστερον δὲ προσαρίσθη τοῖς . . . . . .
5) Περὶ μὲν δὴ (Vatic. δὲ) τῆς Φωκίδος ἀπόχρη.
Quae hinc emicant, ſatis teſtantur, expoſuiſſe eum de mutatis Phocidis a Daphnuntis parte finibus, et luculentius declaraſſe, quae ſupra p. 416. omnino indicaverat, ita tamen, ut inde aliqua huc arceſſi poſſint.

ibi fuit, et ſepulcrum Sche- ſatis iam puto de Phodii perhibetur. Dictum cide.

ΚΕΦ. Δ.

Locris.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἑφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Λοκρίς· ὥστε περὶ ταύτης λεκτέον. Διήρηται δὲ δίχα. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν οἱ πρὸς Εὔβοιαν Λοκροὶ, [1] οἱ σχίζονται ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Δαφνοῦντος Ἐπεκαλοῦντο δ' οἱ μὲν Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, οἱ δ' [2] Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὄρους τινὸς Κνημίδος· τὸ δὲ λοιπὸν οἱ ἑσπέριοί εἰσι Λοκροί· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Ὀζόλαι καλοῦνται. [3] Χωρίζει δ' αὐτοὺς ἀπὸ [4] τῶν Ὀπουντίων καὶ τῶν Ἐπικνη-

1) Paris. Ἀσκροὶ, ... μὲν σχίζονται. Moscov. εἰ σχίζονταί ποτε.

2) Ita codices Casauboniani et mei cum Guarino. Quae cum sit non Strabonis solum, sed et aliorum omnium auctorum forma, eam, remota Aldina Ἐπικνημίδες, excepi. Ita post Aldus dederat cum Hoppero Ἐπικνημίδων; quod iam recte Xylander in Ἐπικνημιδίων transmutaverat. Legitur tamen etiam Ἐπικνημίδων in Paris. et Moscov. et in Paris. p. 426. in. Solus, quod sciam, Pausanias, eadem tamen terminationis forma servata, vocat Ἐπικνημιδίους, de quo cf. Sylburg. et Kuhn. ad 10, 1.

3) Χωρίζειν male obtrudunt edd. Paris. et Amstelod.

4) Paris. Mosc. τῶν Ὀπουντίων τε καί.

CAP. IV.

§. 1.

Deinceps Locris est, de qua dicendum. Locris in duas distinguitur partes. Unam habent Locri Euboeae oppositi, qui a Daphnunte in duas rursus portiones secantur. Nam Locri Opuntii ab Opunte principe urbe dicuntur: reliqui Locri Epicnemidii, utpote ad montem Cnemidem accolentes. Alteram partem Locri occidui habitant, qui iidem Ozolae usurpantur. Hos ab Opuntiis et Epicne-

Locris. Ἐπικνημιδίων ὅ, τε Παρνασσὸς μεταξὺ ἱδρυμένος καὶ ἡ τῶν Δωρίων τετράπολις. Ἀρκτέον δ' ἀπὸ τῶν Ὀπουντίων.

§. 2.

Ἐφεξῆς τοίνυν ταῖς [1] Ἅλαις, εἰς ἃς [2] κατέληξεν ἡ [3] Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὔβοια, τὸν Ὀπούντιον κόλπον [4] συμβλίνει κεῖσθαι. Ὁ δ' Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, [5] τὸ ἐν

1) Omnes libri et ſcripti et editi ſiſtunt Ἄλλαις, pro quo Ἅλαις reponendum eſſe, contendit Holſten. ad Stephan. p. 23. probante Polito ad Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 567. Recte. Ἄλλαις enim, cum, quo referatur, non adſit, ſenſu plane deſtituitur. Eadem corruptio notata eſt ſupra p. 405. et ſimilis fere adtrectavit hanc vocem in Plutarchi Sulla c. 26. Evincit etiam eius oppidi ſitus a Pauſania 9, 24. extr. deſcriptus, ut haec emendatio valeat. Quare eam negligere non debui. Quam autem ſaepe nomina propria in adpellativa transeant, paullo ſuperius p. 424. in. dixi.

2) Moſcov. ἀνέληξεν. Pariſ. utrumque ſimul exhibet.

3) Vatic. Moſcov. Βοιωτιακὴ, ut alibi ſimilia ſaepe obverſantur.

4) Inverſo ordine Moſc. κεῖσθαι συμβαίνει.

5) Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Ven. τὸ ἐπί. Perinde valet. Nam hoc nexu ſenſuque ἐπὶ cum genitivo et dativo iunctum inveniri docet Vir doctus in Obſervatt. Miſcell. Vol. 4. p. 254. Sic cum dativo Pauſan. 5, 19, 1. 6, 19, 3. 6, 20, 7. — Ita vero etiam ἐν et εἰς ponitur.

Epicnemidiis diſtinguit cum Parnaſus mons in medio ſitus, tum Dorienſium, quae vocatur a quatuor urbium communitate, Tetrapolis. Nos ab Opuntiis ordiemur.

§. 2.

Sinus Opuntius continenter iacet poſt Halas, in quas Boeotiae partes maritimae, ad Euboeam ſpectantes, deſinunt. Opus primaria urbs eſt, quod etiam inſcriptio oſtendit primae

ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, Locris.
ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ,

Τοὺς δέ ποτε [6]φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων,
Μητρόπολις Λοκρῶν πεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.
Ἀπέχει

6) Venet. φθιμένει. Cetera varie iactantur. Casaubonn. Μητρόπολιν Λοκρῶν πεύθει νόμων Ὀπόεις. Consentit Venet. tantum quod habet Μητρόπολις. Paris. Moscov. Λοκρῶν . . . . . Ὀπόεις. Supra lineam in Moscov. manus recentior lacunam ita suppleverat vel reparaverat: Λοκρῶν πεύθει Ὀπουντία. Medic. πεύθει Ὀπόεις. Quid ceteri tulerint, notatum non inveni. Aldus, Hopperus πεύθει (qua voce secundus versus claudi tur. Tum) Ὀπουντία. Xyl. Ὀπουντία γῆ. Casaubonianae cum Amstel. πεύθει Ὀπουντία . . . Guarinus vertit: *Urbs pia Locrorum nunc mater Opuntia claudit.* Palmerius in Graecia ant. p. 7. p. 574. ut metrum numeris suis absolutum constaret, emendavit: Ὀπουντία χθών. Idem alia ratione tentavit A. Gronov. in Variis Geogr. p. 202. πεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις, uti iam ex Anthologia dederat Holstenius ad Stephan. p. 237. et repetiit Jacobs in Anthol. Tom. 4. p. 249. Accessit opera Heringae, qui in observatt. cap. 17. p. 142. vult Λοκρῶν πεύθει ὅλων Ὀπόεις, nempe ut Opus Locrorum omnium fuerit metropolis. Mihi quidem ὅλων languere videtur. Vulgata adhuc lectio Ὀπουντία, etsi commode alias suppletur vocibus γῆ vel χθών, ideo stare nequit, quod urbis nomen desideratur. In altera, quam codices adferunt, aptius subiicitur Ὀπόεις, et vitium traxit vox praecedens, quod quidem in Anthologia eluitur optime. Quare dum meliora ex aliis libris eruantur, recepi.

primae de quinque columnis, quae apud Thermopylas iuxta publicum sepulcrum (polyandrium vocant) sitae sunt.

Hi quondam Graecos arsi defendere fines
A Medis caesi procubuere viri:
Quorum reliquias Opoeis tumulo abdidit alto,
Locrorum terrae splendida metropolis.

Locris. Ἀπέχει δὲ [7] θαλάσσης περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους, τοῦ [8] δ' ἐπινείου καὶ ἑξήκοντα. [9] Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον σταδίων ὄντα περὶ [10] τεσσαράκοντα. Μεταξὺ δὲ Ὀποῦντος καὶ Κύνου πεδίον εὔδαιμον· εἶτα δὲ κατὰ [11] Λίδηψὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὰ [12] θερμὰ

recepi. Μετρόπολις, quod ſola habet ed. Caſauboni 1. transire iuſſi in μητρόπολις adſentientibus omnibus etiam codicibus.

7) Articulum praeponunt Vatic. et Moſcov. Poſt Pariſ. et Moſc. habent σταδίων.

8) Vatic. Moſcov. male diviſis vocibus, ut ipſa ratio perſuadet et nexus, δὲ Πανεῦ. In Ven. verba haec τοῦ δ' ἐπινείου deſunt.

9) In literis conſentiunt libri, diſcrepant in accentu. A Xylandro Κύνος acceperunt reliqui, etſi infra etiam cum Aldo et Hoppero Κῦνος evulgarunt, uti ſcribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 531. p. m. 209. cum Homero ipſo. Paullo tamen inferius omnes editiones ſcribunt Κύνον; tam parum ſibi conſtant. Ptolemaeus 3, 15. male Κυνός. Moſcov. hic Κῦνος, poſt Κύνος. Uſu probatur Κῦνος. Aliam corruptionem notavit ex aliis Beck ad Pindar. Tom. 1. p. 451.

10) Moſcov. ut alibi, τετταράκοντα.

11) Pariſ. Moſcov. Aldus, Hopperus Αἰδηψόν. Variant et alii auctores. Ptolemaeus 3, 15. Αἴδιψον, Plutarchus in Sulla cap. 26. ante Xylandri emendationem Ἄδηψον, Athenaeus 3, 1. p. 73. Αἰδηψὸς, Pariſ. Moſcov. apud Strabonem lib. 1. p. 60. Ἐδηψός. Alias corruptiones recenſent ad Stephanum Berkelius p. 57. et Holſten. p. 15. Ipſe Stephanus producto hoc Strabonis loco ſcribit Αἴδηψος, quam ſcripturam probat Goltzius in Graecia, etſi dubiae fidei auctor, in quo legitur

Abeſt a mari XV circiter ſtadiis, a navali etiam LX. Navale eſt Cynus, promontorio ſinum terminans Opuntium, qui eſt ſtadiorum circiter XL. Inter Opuntem et Cynum planities eſt felix. Opponitur Aedepſo Euboeae, ubi calida ſunt

[12] θερμὰ [13] τοῦ Ἡρακλέους, πορθμῷ διειργόμενος σταδίων ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν [14] ᾠκῆσθαι. Καὶ τῆς Πύρρας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Διέχει δὲ τῆς Κνημίδος ὁ Κύνος ὅσον πεντήκοντα σταδίους. Καὶ ἡ Ἀταλάντη δὲ νῆσος κατὰ Locris

Mm 2 Ὀπουν-

tur Αἰδηψιων. Guarinus vertit *ad Aedepſum*. Intactam igitur ſcripturam traditam reddidi, cum ι et η per pronuntiationis inſtabilem rationem pro η poſita eo ſpectent.

12) Stephanus c. l. ſubnectit λουτρὰ, quod in hoc nexu non eſt inuſitatum. Vide, quae proferunt ad Diodor. Sicul. 4, 23. Weſſeling et Alberti ad Heſychium Tom. 1. p. 1649. Sed et omnino Homerus Il. 14, 6. θερμὰ λουτρὰ dixit, ut alii λουτρά. Neque tamen ideo hanc vocem Straboni obtruſerim. Subpleri etiam poſſit ὕδατα, quod et omitti notat Suidas ſ. v. θερμὰ, et in noſtris thermis addidit Plutarchus in Sulla cap. 26. et ipſe Strabo infra p. 428. in,

13) Artic. του abeſt in Pariſ. et in Stephano. Pro τοῦ ſubſtituunt Moſcov. et Ven. τό.

14) Vatic. οἰκῆσθαι, Pariſ. οἰκῆσαι. Reliqui cum edd. οἰκεῖσθαι. Praeferenda videatur lectio Pariſ. οἰκῆσαι. Et ſic Schol. Pindari ad Olymp. 9, 65. ex Apollodoro refert, Deucalionem cum Pyrrha οὐκ ἐν Ὀπουντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ οἰκῆσαι. At, ni fallor, ad veram lectionem ducit Vaticana ſcriptura, dummodo φκῆσθαι reponas. Ita enim in primis φκημένοι pro οἰκοῦντες dici ſolet, uti probant plura exempla Herodoti, ab Horreo in obſervatt. crit. p. 115. ſequ. collecta, ubi plerumque vulgo legebatur οἰκέοντες. Sic Dionyſ. Halicarn. 1, 89. extr. οἱ περὶ τὸν Πόντον φκημένοι pro οἰκοῦντες. Nempe η transiit in ει et hinc ab initio corruptio adlita.

ſunt Herculis lavacra: freto ſeiuncta ſtadiorum CLX. Cyni habitaſſe ferunt Deucalionem, et monimentum ibi monſtratur Pyrrhae, ut Deucalionis Athenis. Diſtat Cynus a Cnemide ad L. ſtadia. Atalanta etiam inſula ante

Opun-

Locris. Ὀποῦντα ἱδρυται, ὁμώνυμος τῇ πρὸ τῆς Ἀττικῆς. Λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν [15]ἐξανενεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Ὅτι [16]δ' ἐξ Ὀποῦντος ἦν Πάτροκλος, λέγει Ὅμηρος, καὶ διότι φόνον ἀκούσιον πεάξας ἔφυγεν εἰς Πηλέα, ὁ δὲ πατὴρ Μενοίτιος ἔμεινεν ἐν τῇ πατρίδι· ἐκεῖσε γάρ φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς [17]ὑποσχέσθαι τῷ Μενοιτίῳ κατάξειν τὸν Πάτροκλον ἐκ τῆς στρατείας [18]ἐπανελθόντα. Οὐ μὴν [19]ἐβασίλευέ γε ἐκεῖνος τῶν Ὀπουντίων· ἀλλ' Αἴας ὁ Λοκρὸς, πατρὶ

15) Casaubonn. ἐκνενεοῦνται. Vatic. Paris. Medic. Moscov. Ven. ἐξανανεοῦνται, quod recepi, ut structura constaret melius. Cf. lib. 8. p. 342. in. Vulgo legebatur ἐξανανεοῦντες.

16) Paris. δὲ ἐξ, et post cum Moscov. ὁ Πάτροκλος.

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 35. post hoc verbum inserit φησὶ, quia sic Achilles apud Homerum Il. 18, 326. inducatur: φὴν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα πεφαλιντὸν υἱὸν ἀνάξειν. Quam coniecturam cum egregie adiuvent Paris. Mosc. Venet. accepi, tantum quod exemplo codicum id verbum posui post γάρ.

18) Paris. Gem. Pletho ἐπανελθών. Nempe retulerunt ad Ἀχιλλεύς, (pro quo Paris. Ἀχιλλεὺς,) sed conf. Homer. c. l.

19) Moscov. ἐβασίλευσε.

Opuntem sita est, eiusdem cum ea nominis, quae ante Atticam iacet. Aiunt in Elea quoque regione quosdam Opuntios referri: quorum mentionem fieri nihil attinet, nisi quod ipsorum cognationem cum Opuntiis Locris repetunt. Opunte natum fuisse Patroclum, Homerus tradit, unde ob eandem per imprudentiam perpetratam ad Peleum profugerit, patre Menoetio in patria manente: et Opuntem promiserat Achilles se Menoetio reducturum Patroclum finito bello. Non tamen Menoetius rex fuit Opuntiorum, sed Aiax Locrus, Nary-

πατρίδος ὢν, ὡς φασι, [20]Ναρύκου. Αἰάνην δ' ὀνο- Locris.
μάζουσι τὸν ἀναιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ἀφ'
οὗ καὶ τίμενος Αἰάνειον δείκνυται, καὶ κρήνη τις
Αἰανίς.

§. 3.

Ἐξῆς μετὰ τὸν Κῦνον Ἀλόπη ἐστὶ καὶ ὁ Δαφνῆς, p. 426.

20) Vulgo Ἀρύκου, nec aliter libri omnes ſcripti cum Guarino. At vitium ſubeſſe clamant ea, quae de Aiacis patria noſter ſubiicit. Ita etiam diſcrte Stephanus: Νάρυξ, πόλις Λοκρίδ c, — — τινὲς δὲ Νάρυκον (ita pro Ναρύκιον emendat Salmaſius ad Solin. c. 2. f. 8. p. m. 48. niſi velis per periphraſin, ut Ναρύκιον ἄστυ apud Lycophron. v. 1148. vel omnino *Narycium* probes ex Plinio 4, 12. f. 7.) τὴν πόλιν φασὶν, ἐξ ἧς Αἴας. Idem etiam refert Suidas h. v. tantum ἢ καὶ Ναρυκίων. Tum in Ovidio Metamorphoſ. 14, 468. *Narycius heros* vocatur Ajax Oilei. Porro urbem hanc Locrorum paſſim commemorant auctores, uti Plinius, Lycophron c. c. l. l. Hinc Virgilius Aen. 3, 399. *Naryciі Locrі* dicit. Et ſic paſſim poſſeſſivum *Narycius* legitur. Denique *Arycum* ignorant omnes Geographi, aut certe ex hoc tantum Strabonis loco excitant, et ex Diodoro 14, 82. et 16, 38. ubi eodem vitio legitur Ἄρυκας et Ἄρυκαν, veluti Ortelius in theſauro Geogr. h. v. et Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. Quibus cauſis motus ſubſtitui hic Ναρύκου, cuius prima litera facile adhaeſit praecedenti voci, quae hinc antea φασὶν exarabatur, ita etiam ſentientibus viris doctis, veluti Mattio in Varr. lect. 1, 10. p. 40. Berkelio ad Stephan. p. 582. Salmaſio c. l. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. c. c. l. l. Heynio in opuſc. academ. Vol. 2. p. 46.

1) Moſcov. Ἀλώπη, uti etiamnum ſcribit Thucydides 2, 26. ubi

Naryco urbe natus, ut aiunt. Is, qui a Patroclo fuit interfectus, Aeanes perhibetur: et oſtenditur lucus ab eo

nomen habens Aeaneium, ac fons Aeanis.

§. 3.

Deinceps a Cyno eſt Alope et Daphnus, quem dele-

Locris. ὃν ἔφαμεν κατεσπάσθαι· λιμὴν δ' ἐστὶν αὐτόθι διέχων Κύνου περὶ [2]ἑνενήκοντα σταδίους· Ἐλατείας δὲ, πεζεύοντι εἰς τὴν [3]μεσόγαιαν ἑκατὸν εἴκοσι. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ [4]Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον συνεχής ἐστιν οὗτος.

§. 4.

Μετὰ δὲ Δαφνοῦντα Κνημίδες [1]χωρίον ἐρυμνὸν, ὅσον σταδίους εἴκοσι πλεύσαντι· καθ' ὃ [2]καὶ

ubi tamen recte monent Hudſon. et Waſſius, ab aliis auctoribus omnibus per ε efferri, quam formam probat etiam Homerus Il. 2, 682. et literarum ſeries in Stephano, et de nominis auctore, quam hic facit, Alope, Harpocration etiam et Suidas. Tum pro Δαφνοῦς dedi Δαφνοῦς, ut ſupra p. 424. f. quem locum reſpicit. Proximum ἐστὶ primus inſeruit Caſaubonus.

2) Pariſ. Moſcov. ἐνενήκοντα. Utrumque ſubpeditant et in aliis libri. Vid. Schweighaeuſer. ad Polyb. 1, 15, 12.

3) Moſcov. ut alibi, μεσογαῖαν. Cf. ad lib. 7. p. 289. Sic poſt p. 426. ubi μεσόγαιαν probat etiam Polybius ad Euſtathium in Homerum Tom. 2. p. 576. qui tamen in Strabonis loco μεσογαῖαν legit ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 810.

4) Vatic. Pariſ. Moſcov. Μαλιτικοῦ.

1) Gem. Pletho aliter hunc locum profert: ὄρος ἐρυμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπικνημίδιοι οἱ τοιαύτην λέγονται λοκροὶ· καθ' ὃ τὸ Κύνιον. At de monte noſter iam ſupra dixit p. 416. f. Κνημὶς cum aliis, veluti Pauſania 10, 8, 2. Euſtathio ad Dionyſium

deletum diximus; ibique portus eſt a Cyno diſtans ad XC ſtadia, et ab Elatea per mediterranea ſtadiis CXX. Caeterum haec iam ad Maliacum ſinum pertinent, qui continuo Opuntium ſequitur.

§. 4.

Poſt Daphnuntem Cnemides ſunt natura munitum oppidum, ubi ſtadia fere XX navigaveris. His opponitur

[2] καὶ τὸ Κήναιον ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀντίκειται, ἄκρα βλέπουσα πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν [3] Μαλιέα κόλπον, πορθμῷ διειργομένη σχεδὸν [4] εἴκοσι σταδίων. Ταῦτα δ' ἤδη τῶν [5] Ἐπικνημιδίων ἐστὶ Λοκρῶν. Ἐνταῦθα καὶ αἱ Λιχάδες καλούμεναι τρεῖς νῆσοι πρόκεινται, ἀπὸ Λίχα τοὔνομα ἔχουσαι· καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶν ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ, ἃς ἐκόντες παραλείπομεν. Locris.

sum v. 436. Sed Κνημίδες in oppidis ponit etiam Ptolemaeus 3, 15. et contra Κνημὶς Scylax p. 23. Hudſ. Plinius 4, 12. ſ. 7. Utramque formam de monte et urbe agnoſcit Palmerius in Gr. ant. 5, 6. in. Cum hic alii libri in Κνημίδες perſtent, paullo poſt etiam in eadem narrationis ſerie pro Κνημίδες legendum videtur Κνημίδων.

a) Particula haec deeſt in Pariſ. Moſcov.

3) Ita Caſauboniani et mei. Editiones ante Caſaubonum Μαλίων, pro quo ipſe vult aut Μαλιακὸν, uti paullo ante, et hic vertit Guarinus, aut, quod ſcripti habent, Μαλίτα. Illud certe uſitatius, hoc etſi ſemel tantum noſter uſurpat, rariusque occurrit, ferendum tamen videtur, cum vulgatum antea Μαλίων ab etymologia, (Μαλιεὺς), Μαλιακὸν a librorum lectione recedat. Cf. ſupra ad lib. 8. p. 362. f. Retinui igitur lectionem a libris propoſitam, a Caſaubono receptam. In Gem. Plethone verba καὶ τὸν Μαλ. κόλπον deſunt.

4) Pariſ. Moſcov. εἰκοσιταδίῳ, forma rariori, etſi omnino non repudianda, cum ἑκτάδιον, ἑπταετάδιον et ſimilia occurrant. Edd. ante Caſaubonum corrupte εἰκοσαταδίῳ.

5) Pariſ. Ἐπικνημίδων. V. paullo ſuperius.

tur Cenaeum Euboeae promontorium, occaſum ſolis reſpiciens et Maliacum ſinum, freto interiacente κκ paene ſtadiorum. Haec iam Epicnemidiorum ſunt Locrorum. Ibidem tres inſulae opponuntur continenti, a Licha Lichades dictae: ſunt et aliae, quae litus illud legenti occurrunt, quas prudens omitto.

Portus

Locris. Μετὰ [6] δὲ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ [7] Κνημίδων λιμὴν, ὑπὲρ οὗ κεῖται τὸ Θρόνιον ἐν σταδίοις τοῖς ἴσοις κατὰ τὴν [8] μεσόγαιαν. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν, ὁ παραῤῥέων τὸ Θρόνιον· Μάνην δ' ἐπονομάζουσιν αὐτόν· ἔστι δὲ χειμάῤῥους, ὥστ' ἀβρόχοις ἐμβαίνειν [9] τοῖς ποσίν· ἄλλοτε δὲ καὶ δίπλεθρον ἴσχειν πλάτος. Μετὰ δὲ [10] ταῦτα, [11] Σκάρφεια, σταδίοις ὑπερκειμένη

6) Moſcov. δὲ non habet.

7) Sic Pariſ. Moſcov, quod in hoc ob praecedentia excepi. Vulgo Κνημίδος.

8) Gem. Pletho plura hic dat: μεσόγαιαν. Ἤδη δ' ἐπὶ ταῦτα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὑπνώντειον ἀφεξῆς ἐστιν οὗτος. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν —. Cum non deſiderentur, ſi abſint, nec ab aliis codicibus agnoſcantur, etſi poſſint a Strabone profecta eſſe, ſedem iis tuam in notis adſignavi.

9) Euſtathius c. l. abiecto articulo ποσὶν, et poſt καὶ pro Ἄλλοτε δέ.

10) Pariſ. Moſcov, cum Aldo ταῦτας. Vulgata praeſtat.

11) Pariſ. Moſcov. Medic. Vatic. Venet. Gem. Pletho, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. Σκάρφεια, uti iam voluerat Caſaubonus. Guarinus etiam, etſi ſabe adſperta, vertit *Scarphaea*. Amplexus igitur ſum, relicta Aldina forma Σκάρφη. quam ceteri editores propagarunt. Adiuvant codices noſtros alii etiam auctores, in quibus Pauſanias 7, 15, 2. Lycophron v. 1147. Appianus in Syr. c. 19. Ptolemaeus 3, 15. Stephanus h. v. Et hinc Latini, uti ſolent, *Scarphea* ſcribunt vel *Scarphia*, veluti Livius 36, 19, 5. 33, 3, 6. ad quae loca v. docti

Portus a Cnemidibus XX ſtadiis diſtat, ultra totidem mediterraneo itinere ſtadiis Thronium iacet. Poſtea Boagrii Thronium praeterfluentis oſtia ſunt, qui et Manes dicitur. Torrens autem eſt, ita quidem, ut aliquando ſiccis transiri pedibus poſſit, interdum vero duorum iugerum ſpatium latitudine occupet. Sequitur Scarphia, a mari X, a Thro-

πεμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τοῦ Θρο- Locris.
νίου [12] τριάκοντα· ἔπειτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι.

§. 5.

Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων, τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι· ὧν δ' Ὅμηρος [1] μέμνηται, [2] Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται· [3] ἐξῆς δὲ Βῆσσα τὸ

v. docti viri, Plinius 4, 12. f. 7. *Scarpia* in Geogr. Ravenn. 4, 10. et 15. *Scarpias* in tab. Peutinger. 7. C. Recte igitur pro Σκαρφίαν lib. 1. p. 60. Σκάρφειαν repoſuit Siebenkeeſius, etſi operae dederunt Σκαρφείαν. Probavit etiam hanc formam Politus ad Euſtath. in Homer. T. 2. p. 575. Σκαρφία ferri poteſt in Hieroclis Synecd. p. m. 643. et Conſtantino Porphyrog. de them. 2, 5.

12) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. ſubiiciunt ἑλάττους δὲ μικρῷ, quae ſic immutat Caſaubonus: τριάκοντα, ἢ ἑλάττους μικρῷ. Tum ſpatium nudum aliquot ſyllabarum in libris ſequitur. Poſt Νίκαια Pariſ. inſerit ἐτί.

1) Venet, ceteris omiſſis ſubiicit: καὶ μετ' ὀλίγα· αὐτὴν μὲν οὖν. Sic.

2) Stephanus h. v. ex Strabone haec producit: Στράβων ἐν ἑνὶτῳ παρὰ τὸ εὐήρετον αὐτὴν εἶναί φησι. Καλλίαρα οὐδετέρως unde Strabonem ſubpleri ſic poſſe autumat Berkelius p. 439. Καλλίαρος μὲν, παρὰ τὸ εὐήρετον, οὐκέτι οἰκεῖται. Euſtathius ad Homer. c. l. ubi eadem verba repetit, non Strabonis tribuit, ſed aliis; dicit enim οἱ δέ φασιν. Solet tamen paſſim, ubi Strabonem tacite reddit, etiam φασὶ adhibere, uti c. l. de Scarphia ex lib. 1. p. 60.

3) Verba haec: ἐξῆς δὲ Βῆσσα in Moſcov. a manu recentiori inſerta ſunt. In Vatic. et Pariſ. pro iis vacuum ſpatium cernitur.

a Thronio xxx ſtadiis diſſita. Deinceps Nicaea eſt et Thermopylae.

§. 5.

Reliqua oppida memoratu non ſunt digna. Quorum vero Homerus meminit, Calliarus habitari deſiit. Deinceps autem Beſſa eſt pla-

Locris. πεδίον· [4]καλοῦσι δ' οὕτως [5]ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ· δρυμώδης γάρ ἐστι· ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον [6]σσ· ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυμώδους ὠνόμασται ὁμωνύμως· ὥσπερ καὶ Νάπη ἐν τῷ [7]Μηθύμνης πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν [8]Λάπην

nitur. Totum autem hunc locum inde a verbis τῶν δὲ λοιπῶν ad ταύτην μὲν οὖν ſic exhibet Gem. Pletho: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῆς Λοκρίδος ταύτης πόλεις Βῆσσά τε καὶ Σκάφη. Ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν —.

4) Pariſ. καλοῦσιν praeter vulgarem praeceptionem, ut adeo in fine verſus, ubi proximus a conſona exordiatur, ferre nolit Erneſti ad Homer. Odyſſ. 2, 95. 3, 136. etſi ſic paſſim metro conſuli poteſt. At ea eſt in hoc librorum inconſtantia, ut ignores, quid librariorum ſit, quid auctorum. V. Lennep. ad Phalaridis epiſtol. 82. p. 237. Beckius ad Ariſtophanis aves v. 308. et quos illi memorant.

5) In Vatic. Pariſ. Moſcov. locus hic mutilus adparet ſic: ἀπὸ τοῦ . . . . . οὐκ ἔστι· δρυμώδης τις τόπος οὐδὲ . . . . . ἔχουσι Σκαφεῖς. Ταύτην μὲν οὖν —. Vulgatam formam repraeſentavit Guarinus. Quae vero ſi compares cum ſuperioribus, male iam olim hanc narrationem adfectam fuiſſe, varieque expoſitam elucet.

6) Medic. Pariſ. Moſcov. σίγμα, uti poſt.

7) Pariſ. Moſc. Medic. Μηθύμνης, uti etiam editur lib. 13. p. 590. 616. ſq. Alii cum edd. Μεθύμνης. Ad diſceptationem utique trahi poteſt huius urbis ſcriptura. Omnino in numis triplex obſervatur modus, per Μα, Με et Μη, de quibus Eckhelius in numis vett. anecdotis T. 2. p. 236. ſic: numi antiquiſſimi Μς, his poſteriores Μα et inde a Traiano Μη. Sed Μη iam ſub Domitiano in uſu fuiſſe, adparet ex iis, quae notae

planities, ſic a natura loci nominata: eſt enim dumoſa; et haec quidem duobus SS ſcribenda eſt, cum a dumis et ſaltu ſit nomen deductum: ſicut et Napae in Methymnaeo campo, quam Hellanicus ignoratione lapſus Lapen

[8]Λάπην ὀνομάζει· τὸν δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, [9]ἐν τῷ ἑνὶ σ [10]γεάφουσιν. Locris.

§. 6.

notat Raſche in Lex. num. T. 3. P. 1. p. 626. Omnino tamen My ſub imperatoribus maxime invaluit: Me eſt ex dialecto Aeolica, qua incolae utebantur. De ſcriptura in auctoribus obvia v. Waſſe ad Thucydid. 3, 2. qui quidem reiicit Ms, adeoque, ſicubi occurrat, corruptum cenſet, uti apud Scylacem Cellarius in Geogr. ant. 3, 2, 10. At per ε praeter Scylacem p. 36. Hudſ. Philoſtratum in vita Apoll. 4, 16, (etſi per υ 4, 13.) et Alciphron. in epiſt. 3, 1. (nunc quidem per υ), quos omnes corruptos exiſtimat Waſſe, ita etiam legitur in Herodoto 1, 151. (in quo tamen 1, 23. etiam υ poſitum eſt,) Athenaeo 10, 3. f. pag. 466. (etſi 10, 42. p. 412. etiam υ) Suida Tom. 2. p. 520. Mirari hic licet editorum inconſtantiam. Equidem duorum optimorum codicum et plerorumque ſcriptorum auctoritate numorumque fide motus, quibus accedit Strabonis ipſius exemplum repoſui, Μηθύμνης, etſi nec alteram ſcripturam damnat Weſſeling. ad Hieroclis Synecdem. p. 686. Nempe ε pro υ ex promiſcua olim utriusque literae pronuntiatione libros facile occupavit. Veram tamen ſcripturam, et quae Straboni ſit accommodata, Lexicographi etiam, veluti Stephanus, Heſychius, ſervarunt. Weſſelingius recentioris aetatis teſtimonia neglectis antiquis praetexit.

8) Pro hoc nomine lacuna datur in Vatic.

9) Ita Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Medic. a prima manu, Gem. Pletho, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. praemiſſo ἐν, ut antea, quod editiones omnes omiſerunt.

10) Pro γεάφουσιν Pariſ. ſubnectit αὖτη, Moſcov. διέχουσα αὖτη. Excidiſſe aliqua videntur, in quibus ſimile aliquid, quod antea de Scarphia dixerat, ſcripſit, vel ex ſequentibus huc revocarunt librarii.

Lapen vocat: curia autem Attica, unde Beſaenſes dicti, unico S ſcribitur.

§. 6.

Locris.

§. 6.

Ἡ δὲ [1]Τάρφη κεῖται ἐφ' ὑψους, [2]διέχουσα σταδίους εἴκοσι, χώραν δ' [3]εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχει.

1) Τελφοῦσα omnes libri et ſcripti et editi cum Guarino. At de huius urbis ſitu iam antea expoſuerat Strabo. Nempe Τελφοῦσα eſt Homero, quam alii Τελφήεσσαν vocant. Quod quidem licebat, cum poſt Calliarum demum Homerum ſequeretur. At non licebat relictam eam repetere et quidem diverſa narratione. Tum vero in Homero Il. 2, 533. Τάρφη ſequitur, quam non recte potuerat ſalva profeſſionis ſuae fide praeterire, in primis cum nusquam adtigerit et opportuniorem locum haberet. Accedit, quod nomen a denſitate habere ait Ταρφέα. Τάρφος enim, quod Stephanus ſ. v. Τάρφη notat, ſunt τὰ πυκνά, producto Homeri loco Il. 5, 555. Sed et ita ταρφέα et τάρφος explicant Euſtathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210, 21. Odyſſ. 8, 379. p. m. 316, 27. Schol. Homeri ad Il. 12, 47. et alibi, Heſychius h. v. Suidas Tom. 3, p. 433. — Denique quod Phrygas eam urbem poſtea vocatam eſſe adfirmat, id quidem diſerte ad Tarphen refert Stephanus ſub utraque voce, etſi de Scarphe id ſcribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 533. depravata loci lectione inductus, cuius vitium inveteratum eſſe hinc adparet, ſic ut praeterea notatu ille dignum putarit, quod Strabo Scarphiam eandem Scarphen hic adpellarit. His rationibus magis hic expoſitis morus Caſaubonus ſubſtituendum hic iudicavit Τάρφῃ, cui adſenſi etiam ſunt plures, in quibus Holſtenius ad Stephan. p. 314. et 341. idem in Ortelium p. 171. Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 575. Schoenemann. de Geogr. Homeri p. 60. Non igitur temere me egiſſe credidi, ſi nunc Τάρφῃ, etſi invitis libris, reponerem.

2) Vatic. διέχουσα δὲ σταδίους. Idem Pariſ. et praeterea διέχει δὲ σταδίους, quod poſterius eſt in Moſc. In Ven. haec ad εἴκοσι abſunt.

3) Moſcov. uti ſolet, adpendit τι cum Pariſ. et Vaticano utroque.

§. 6. Tarphe in ſublimi iacet, ſtadiis diſtans XX, agrum habet frugum arborumque fera-

ἔχει· [4] ἤδη γὰρ καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασται. Καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι· ἴδρυται δ' αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερόν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις τῆς Ἀργείας· καὶ δὴ καὶ ἄποικοί φασιν εἶναι Ἀργείων. Locris.

§. 7.

Τῶν γε μὴν Ἑσπερίων Λοκρῶν Ὅμηρος οὐ μέμνηται, ἢ οὐ ῥητῶς γε· ἀλλὰ μόνον τῷ δοκεῖν ἀντιδιαχέλλεσθαι τούτοις ἐκείνους, περὶ ὧν εἰρήκαμεν,

Λοκρῶν, οἳ ναίουσι [1] πέρην ἱερῆς Εὐβοίης,

ὡς

4) Hinc ad ὠνόμασται Ven. verba omittit.

5) Casaubonn. aliqui Φαρυγγῆς, unde Holsten. ad Stephan. p 341. coniicit Φάρυγγος, cum Eustathius ad Homer. Odyss. 19, 480. p. m. 707. extr. Φαρύγας a Φάρυγγος adpellatas fuisse innuat. Ego nihil mutandum censeo, et hunc loci sensum esse arbitror, hoc nomen tulisse Iunonem a Pharygis, quem vicum facit Phocidis Plutarchus in Phocione cap. 33. procul dubio ad Pharygium promontorium, quod supra p. 423. adtigit noster. Argivam vero ibi Iunonem cultam, quod colonos se iactarent Argivorum. Tum vero brevitas officere videtur et morari. Solet alias, quod notum, eiusdem nominis loca componere. Ceterum τὸ ἐν praemissum omiserunt Aldus et Hopperus.

1) Paris. πέρης ignotum vocabulum.

feracem (nam et haec a densitate nomen habet.) Hodie dicitur Pharygae: ibique Iunonis est templum Pharygaeae, sic ab Argivis dictae Pharygis: nam colonos se Argivorum profitentur.

§. 7.

Hesperiorum, id est occiduorum Locrorum Homerus non meminit: aut saltem non expresse, sed eo tantum, quod distinguere eos videtur ab iis, de quibus diximus.

Locris, qui contra divinam habitant Euboeam:

innuens

Locris. ὡς καὶ ἑτέρων [2] ὄντων. Πόλεις δ' ἔσχον Ἀμφισσάν τε καὶ Ναύπακτον· ὧν ἡ Ναύπακτος συμμένει τοῦ Ἀντιῤῥίου πλησίον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τῆς ναυπηγίας
p. 427. τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ ναυπηγησαμένων τὸν στόλον, εἴθ' (ὡς φησιν Ἔφορος) Λοκρῶν ἔτι πρότερον παρασκευασάντων· ἔχει δὲ νῦν Αἰτωλῶν, Φιλίππου προσκρίναντος.

§. 8.

Αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Χαλκὶς, ἧς μέμνηται καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ, ὑποκάτω Καλυδῶνος· αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ [1] Ταφιασσὸς λόφος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ

2) Sequitur in Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. ἀλλ' οὔποτε ἄλλων τυθρύλητα (Vatic. τε θρύλεται, Pariſ. ἄλλων θρύλεται) παλλῶν. Quae quidem aliunde adſuta eſſe videntur, ſi vel ſana quis putet.

1) Venet. Gem. Pletho cum Aldo, Hoppero, Xylandro et Guarino Τάφοσσος, quod iam ex libris et ipſo Strabone lib. 10. p. 451. ad veram formam Ταφίασσος transvertit Caſaubonus. Utramque formam adpoſuit Domin. Niger in commentar. Geogr. p. 300. Ego tamen in mutando accentu eo magis parui Moſcov. quod Euſtathius ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21. monet, haec nomina, ſi plus quam duabus ſyllabis conſtent, oxytona eſſe, veluti Ἀλικαρνασσεύς, Λυρνησσεύς et ſimilia.

innuens nimirum, alios etiam eſſe Locros. Horum urbes fuerunt Amphiſſa et Naupactus: de quibus Naupactus reſtat, Antirrhio vicina, a navibus ibi compactis appellationem ſortita: ſive ibi claſſem Heraclidae ſunt fabricati, ſive iis priores Locri, quod Ephorus putat: nunc Aetolorum eſt, a Philippo iis adiudicata.

§. 8.

Ibidem eſt etiam Chalcis, cuius Homerus in Aetolorum recenſione meminit, infra Calydonem: et collis Taphiaſſus, in quo ſepulcrum Neſſi

τοῦ [2]Νίσσου μνῆμα καὶ τῶν ἄλλων Κενταύρων· ὧν ἀπὸ τῆς [3]σηπεδόνος φασὶ τὸ ὑπὸ τῇ ῥίζῃ τοῦ λόφου προχεόμενον δυσῶδες καὶ [4]θρόμβους ἔχον ὕδωρ ῥεῖν· διὰ δὲ τοῦτο καὶ Ὀζόλας καλεῖσθαι τὸ ἔθνος. Καὶ ἡ Μολύκρεια δ' ἐστὶ κατὰ τὸ Ἀντίῤῥιον, [5]Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Ἡ δ' [6]Ἀμφισσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἵδρυται τοῦ [6]Κρισσαίου πεδίου. Κατέσπασαν [7]δ' αὐτὴν [8]οἱ Ἀμφικτύονες, [9]καθάπερ εἰρήκαμεν. Ὁ δὲ παρὰ-

Locris.

πλους

2) Medic. Νίσου, uti eſt lib. 10. p. 451. in editis quibusdam.

3) Ante Caſaubonum σηπεδόνης, qui repoſuit probantibus Mſtis σηπεδόνος. Et ſic ſcribit etiam Euſtathius ad Dionyſ. v. 426. ubi tacite Strabonem exſcripſit.

4) Θρόμβους haeſit ex editione Xylandri, cum priores recte exhiberent θρόμβους, quod et hic diſerte ex Moſcov. notatum erat, ex quo nunc iterum recepi. Θρόμβους tamen videntur etiam habuiſſe alii codices. Verum illam ſcripturam probant alia etiam auctorum et Grammaticorum loca.

5) Gem. Pletho haec praebet: αὕτη μὲν Αἰτωλικὸν πολίχνιον· ἡ δ' Ἀμφισσα Λοκρῶν οὖσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις —. At per ſe et ex nexu, quod hic de Amphiſſa inſeritur, patet.

6) Caſaubonn. Venet. Κρισσοῦ vel Κρίσσου, uti ſupra p. 418.

7) Τὸ δ' deeſt in Aldo et Hoppero.

8) Ex Moſc. praepoſui οἱ.

9) Haec duo verba deſunt in Veneto. At poſt illa in Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. lacuna adparet, quam ſequuntur haec: δὲ καὶ εὔπολιν Λοκρῶν εἶσαν. Ὁ δὲ πᾶς παράπλους — Cum Eupolium Locridis urbs, auctore Thucydide 3, 96. memoretur, ſatis

Neſſi et reliquorum Centaurorum: quorum de cadaveribus putrefactis aiunt ſub radicem collis fluere foetidam et grumoſam aquam; atque inde gentem Ozolas, quaſi foetidos, dictam. Eſt et Molycria ibi, iuxta Antirrhium, oppidulum Aetolicum. Amphiſſa in extremitate campi Criſſaei ſita fuit: everſa, ut diximus, eſt ab Amphictyonibus. Circumnavigatio totius

Locris. πλους πᾶς ὁ Λοκρικὸς μικρὸν ὑπερβάλλει τῶν διακοσίων σταδίων.

§. 9.

Ἀλόπην δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς Ἐπικνημιδίοις ὀνομάζουσι, καὶ ἐν τῇ Φθιώτιδι· οὗτοι μὲν οὖν ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων, οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι, τούτων.

§. 10.

Τοῖς δὲ Λοκροῖς τοῖς μὲν Ἑσπερίοις συνεχεῖς εἰσιν Αἰτωλοί· τοῖς δ' Ἐπικνημιδίοις [1] Αἰνιᾶνες [2] συνε-

satis hoc declarat, recenſita fuiſſe oppida in Locrorum Ozolarum et Aetoliae confinio ſita. Cf. etiam noſter infra lib. 10. p. 450. f. ubi tamen in libris legitur Εὐπάλιον, qua forma uſus etiam eſt Livius 28, 8. 8. et Artemidorus apud Stephanum h. v. qui praeterea habet Εὐπαλία. Cf. Palmer. in Gr. ant. 5. 2. p. 545. ex quo de aliis, quae hic exciderunt, ſuſpicari licet.

1) Pariſ. Moſcov. ſubiiciunt εἰσὶν. Gem. Pletho omnino ſic: ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων· οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφύριοι, τούτων. Et poſt idem: εἰσὶν Αἰτωλοὶ, ὧν μητρόπολις Καλυδών· τοῖς δὲ Ἐπικνημιδίοις — Calydonis tamen nomen inſertum videtur, quod de Locris hic exponit. Priora verba οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ magis apte in hoc nexu adeſſe puto.

1) Αἰνιᾶνες vulgo fertur in omnibus editionibus, a quibus nec codices diſſenſiſſe videntur. Ad veram ſcripturam omnes revocat

totius Locridis paulum excedit cc ſtadia.

§. 9.

Alopen et hic, et in Epicnemidiis nominant, et in Phthiotide: hi autem ſunt Epicnemidiorum, horumque Epizephyrii coloni.

§. 10.

Locris occiduis continenter adiacent Aetoli, ut Epicnemidiis Aenianes, medii

[a] συνεχεῖς [β] οἱ ταύτην ἔχοντες, καὶ μέσοι Δωριεῖς. Locris.
Οὗτοι

revocat Moſcov. qui dat per ι, etſi Αἰνιᾶνες etiam paſſim in hoc tractu memorantur ab auctoribus, veluti Heliodoro lib. 2. p. 122. (ed. Pariſ. 1619.) Plutarcho in Qu. Gr. p. 178. Lipſ. ubi etiam de eorum vagis migrationibus multa leguntur, Pauſ. 10, 8, 2. 10, 22, 5. et pluribus olim. Sed in noſtro lib. 1. p. 61. ubi Siebenkeeſius τὸ ει retinuit, recte per ι malebat Gronov. ad Livium 28, 5, 15. Αἰνιᾶνες et alibi. Et ſic ſaepe commiſceri monuerunt docti viri, in quibus Sylburg. ad Pauſan. 10, 8, 2. Weſſeling. ad Diodor. 12, 77. (ubi antea ει) Hutchinſon ad Xenophon. Ageſil. c. 2. Daviſius ad Maxim. Tyr. 2, 8, 4. in. Politus ad Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 570. Accedit metri ratio in Euripidis Iphigen. in Aul. v. 277. Sic Homerus Il. 2, 749. et in Apoll. Pyth. v. 39. (ed. Ilgen.) Ἐνιῆνες, quod imitatus eſt Herodotus 7, 132. Adſunt denique, qui id confirment, numi producti a Raſchio in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 242. et Ekhelio in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. Nempe diverſae fuerunt urbes, unde gentile illud deduci poſſit, Αἴνεια Thraciae vel Macedoniae, Αἰνία Perrhaeborum. Ab illa derivantur Αἰνειεῖς, (Stephanus) Αἰνειᾶται, (Dionyſ. Halicarnaſſ. 1, 4. f. Stephano Αἰνᾶται) et Αἴνιοι, uti quidem pro Αἰνεῖοι Euſtathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. ab hac Αἰνιᾶνες, uti ſuadet etymon, diſerteque monet Stephanus h. v. qui et gentile alterum commemorat Αἰνιεῖς et qui τὸ ει a quibusdam falſo adhiberi notat Euſtathius c. l. Utraque eodem modo commiſcetur, prior in epitome lib. p. 486. (h. edit.) ubi ex vulgata ratione mauſit accentus ſedes, poſterior infra lib. 10. p. 450. Dedi igitur Αἰνιᾶνες. Cf. etiam ad lib. 11. p. 518.

a) Omiſit Moſcov. hoc cum ſequentibus οἱ ταύτην ἔχοντες Venet. et Gem. Pletho. Συνεχεῖς commode abſit et ex praecedentibus melius huc arceſſatur.

β) Attentus lector facile odorabitur mendum, quod huic loco ſubeſt. Nam quid eſt ταύτην ἔχοντες? Nihil enim praeceſſit, quo referri illa vox poſſit. Ergo locus eſt mendoſus.

medii ſunt Dorienſes. Hi regionem

Locris. Οὗτοι μὲν [4] οὖν εἰσιν οἱ τὴν τετράπολιν [5] οἰκήσαντες, ἣν Φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωρίων· πόλεις δ' ἔσχον, Ἐρινεὸν, Βόιον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ' [6] ἡ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας [7] ἄπωθεν· [8] τινὲς δ' Ἀκύ-

Φαντα

sus. Legendum vero οἱ τὴν Οἴτην ἔχοντες, vel οἱ τὴν Τετράπολιν ἔχοντες. Utraque ſententia vera eſt. Aenianes enim montis Oetae accolae, in quo monte ſitam urbem Hypatam habuere. Docet id Heliodori locus. [ante indicatus.] *Caſaubonus.* De Hypate, metropoli, id adfirmat Heliodorus, ὑπὸ τῇ Οἴτῃ τῇ ὄρει κατῴκιστο. De Oete ex aliis conſtat, unde etiam cum Oetaeis iunguntur apud Demoſthen. in Neaeram p. 1379. Lipſ. et Brennum ipſi per Oeten duxerunt auctore Pauſania 10, 22, 5. Neque tamen, etſi probabilis ſit emendatio, libris renitentibus eam excepi. Videtur etiam ea de cauſa Gem. Pletho, quod ſenſum non adſequeretur, praeteriiſſe.

4) Moſcov. οὖν καὶ ὄντι, ſic. Quid hinc ad ſenſum commode extricari poſſit? An Κυτίνιον, vel Κύτινον, ut ſcholiaſtae vocant? Id tamen non ferunt ſequentia.

5) Moſc. εἰκίσαντες. Nota confuſio.

6) Medic. Pariſ. Moſc. Ven. ἡ Πίνδος pro ὁ Πίνδος, ex quibus recepi eo magis, quod et Pindus mons hoc genere producitur lib. 7. p. 327. et alibi in hoc libro. Cf. quae monuit Palmerius in Gr. ant. 2, 9. p. 337. ſq. qui ubique hoc genus etiam de monte probat et in noſtro hinc emendat, ubi diverſo genere occurrit. *Perrhaebis* tamen *Pindus* legitur in Propertio 3, 3, 55. De urbe ἡ Πίνδος Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121.

7) Moſcov. Ald. Hopper. ἔπεθεν, de qua forma promiſcue in libris obiecta ſupra ad p. 406.

8) Venet. τινὲς δ' ἄν.

a quatuor urbibus tetrapolin dictam incoluerunt, quae omnium Dorienſium mater fuiſſe dicitur: nomina urbium, Erineus, Boium, Pindus, Cytinium. Pindus ſupra Erineum ſita eſt, praeterfluitque eam eiusdem nominis fluvius, qui in Cephiſſum, exit non procul Lilaea: urbem hanc ſunt qui Acyphan-

φαστα λέγουσι τὴν Πίνδον. Τούτων ὁ βασιλεὺς Locris.
[9] Αἰπάλιος, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, κατήχθη πάλιν, ὡς ἱστοροῦσιν, ὑφ' Ἡρακλέους· ἀπεμνημόνευσεν οὖν αὐτῷ τὴν χάριν τελευτήσαντι περὶ τὴν Οἴτην. [10] Ἄλλον γὰρ εἰσποιήσατο τὸν πρεσβύτατον τῶν ἐκείνου παίδων, καὶ διεδέξατο ἐκεῖνος τὴν ἀρχὴν καὶ οἱ ἀπόγονοι. Ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσι τοῖς Ἡρακλείδαις ὑπῆρξεν ἡ εἰς [11] Πελοπόννησον κάθοδος.

Nn 2 §. 11.

9) Sic omnes libri et ſcripti et editi cum Guarino; tantum Ald. Hopper. Αἰπάλιος. Non temere tamen hoc nomine offenſus eſt Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 321. quia alii adpellant *Aegimium*, veluti Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37. et 58. Stephanus ſ. v. Δυμᾶν, (ibi quidem olim prave Αἴγιμος) Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121. Hinc vero Valeſius in emendatt. 1, 32. p. 37. cui adſentitur Heyne, ſubſtitui vult Αἰγίμιος. Quam quidem emendationem adſtruit ipſe Strabo in ſeq. ubi narrat, hunc ipſum Dorienſium regem, quem Hercules in regnum reſtituerat, in gratiam accepti ab Hercule beneficii Hyllum filium eius natu maximum adoptaſſe regnique heredem reliquiſſe; id quod de Aegimio Ephorus apud Stephanum c. l. adfirmat. Plura de Aegimio deſideranti ſatisfaciet Valeſius c. l. Haec tamen notanda, et ad contextum cum nimis diſcrepent, conferenda putavi. Aut enim erravit Strabo, aut duplex nomen geſſit Aegimius.

10) In Moſcov. ſuperſcriptum eſt Ἄλλαν. At hic amaſius fuit, ille filius Herculis, quem hic intelligendum eſſe ex auctoribus nominatis conſtat. De utroque cf. Eudocia in violario p. 409. Villoiſ. ubi quidem ſimplici λ uterque producitur. Ita hic Ald. Hopper. Ἄλλον.

11) Vitioſe inde ab Caſaubono ſcriptum legebatur Πελοπόννησον. Antea ἡ omittunt Pariſ. et Moſcov.

phantem appellent. Horum ſex Aepalius regno electus, eſt (ut narratur) ab Hercule in integrum reſtitutus: eique ad Oetam mortuo gratiam retulit, Hyllo filiorum Herculis natu maximo adoptato: qui regni haeres poſteris ſuis id reliquit deinceps regendum. Atque hinc profecti Heraclidae ſunt, cum in Peloponneſum rediremt.

§. 11.

Locris.

§. 11.

Τέως μὲν οὖν ἦσαν ἐν ἀξιώματι αἱ πόλεις, κἀπεὶ οὖσαι μικραὶ καὶ λυπρόχωροι, [1]ἔπειτ' ὠλιγωρήθησαν· ἐν δὲ τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, καὶ τῇ Μακεδόνων [2]ἐπιστατείᾳ καὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀθαμάνων θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἴχνος αὐτῶν εἰς Ῥωμαίους ἦλθε. Τὰ δ' αὐτὰ πεπόνθασι καὶ [3]οἱ Αἰνιᾶνες. [4]Καὶ γὰρ τούτους ἐξέφθειραν Αἰτωλοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες· Αἰτωλοὶ μὲν μετὰ Ἀκαρνάνων πολεμοῦντες καὶ [5]μέγα δυνάμενοι·

1) Casaubonus malit ἔπειτα δὲ ὠλιγωρήθησαν, quod Straboni utique est accommodatum.

2) Moscov. Venet. ἐπικρατείᾳ. At vulgatam tuentur sequentium connexus et sensus.

3) Articulus abest in Moscov. Tum et hic posui Αἰνᾶνες pro Αἰνιᾶνες. Ald. Hopperus Αἰνᾶνες.

4) Verba καὶ γὰρ — Ἀθαμᾶνες exciderunt in Paris.

5) Casaubonn. μεγάλα. At altera forma videtur usitatior. Sic Thucyd. 6, 59. alique. Sic μέγα φρονεῖν Plutarch. de discrim. adul. et amici p. 257. Lips. et similia. Neque tamen omnino alterum damno. Sic Homer. Il. 13, 413. 445. μακρὸν ἀΰσας. Sed et idem 13, 423. βαρέα τυπέντα, Il. 16, 391 μεγάλα τυπέντα, ut Oppianus Cyneg. 2, 73. V. d'Orville ad Charitonem 7, 2. p. 595. ubi similem commutationem τῶν μέγα et μεγάλα notat, Beckius ad Aristophan. aves v. 1167. et quos laudat, et qui ex Graecis et Latinis plura in utramque partem dabunt, Corte ad Sallust. de B. C. c. 27, 3. Vechner. in Hellenolex. p. 213. ed. Heusing. et quos memorat Staveren ad Nepot. 15, 6, 1.

§. 11.

Aliquandiu urbes hae in aliqua fuerunt existimatione, quanquam exiguae et incommodo solo praeditae: deinde ita sunt attritae Phocico bello, et Macedonum, Aetolorumque, et Athamanum impressionibus, ut mirum sit, aliquod earum vestigium ad Romanos perveniſſe. Idem Aenianibus usu venit. Hos enim Aetoli et Athamanes deleverunt: Aetoli quidem cum Acarnanibus belligerantes, et aucti potentia:

νάμενοι· Ἀθαμᾶνες δ' ὕστατοι τῶν Ἠπειρωτῶν εἰς ἀξίωμα προαχθέντες, ἤδη τῶν ἄλλων ἀπειρηκότων, καὶ [6]μετ' Ἀμύντου βασιλέως δύναμιν [7]κατασκευασάμενοι. Οὗτοι δὲ τὴν Οἴτην διακατεῖχον. Locris. p. 428.

§. 12.

Τὸ δ' ὄρος διατείνει ἀπὸ Θερμοπυλῶν καὶ τῆς παραλίας [1]μέχρι πρὸς τὸν κόλπον τὸν [2]Ἀμβρακικὸν

6) Casaubonus. Paris. Mosc. μετὰ τοῦ Ἀμύντα τοῦ βασιλέως. In Paris post Ἀμύντα etiam spatium interpositum cernitur aliquot syllabarum. Ceterum terminatio illa Dorica non abhorret a Strabonis ratione. Ita enim legitur Τύρα lib. 7. p. 308. et alia. Sed et eadem nomina utroque modo effert, uti lib. 8. p. 335. in. τοῦ Χελωνάτα, et lib. 7. p. 343 in. τοῦ Χελωνάτου. Ἀμύντου adfuit lib. 7. p. 326. et supra p. 420. f. reditque alibi. Sic infra p. 440. f. pro Εὐρώτα quidam ferunt Εὐρώτου. Ex aliis similia quaedam adposuit Valckenar. ad Eurip. Phoenisf. v. 820. p. 306. Utrum igitur recte habeat in diversa codicum lectione, dubium. Forte Doricam formam in communem alii mutarunt. Ceterum verba καὶ μετ' Α. — ad κατασκευασάμενοι desunt in Ven. et Gem. Plethone.

7) Casaubonus. κατακτησάμενοι, quod et reddidit Guarinus. Mei receptam lectionem tuentur, quam nec deserendam puto.

1) Paris. Mosc. subiiciunt τοῦ, forte ne nuda staret haec particula sibi ipsa molesta. At et ita occurrit lib. 7. p. 313. lib. 8. p. 374. et alibi. Ita ab aliis coniungitur cum πρὸς, ὑπὸ, εἰς, ἐπί. Cf. Wasse ad Thucyd. 1, 7. f. et Schweighaeuser. ad Appiani praef. c. 2. p. 113.

2) Sic Paris. Moscov. Ald. Hopper. Xyland. Casaubonus mutavit in Ἀμβρακιακὸν, qui tamen alteram formam exhibuit in

tentia: Athamanes autem ultimi Epirotarum evecti ad aliquam dignitatem (fractis iam reliquorum opibus) exercitu cum rege Amynta collecto. Aenianes Oetam accoluerunt.

§. 12.

Is mons a Thermopylis et ortu porrigitur usque ad sinum Ambracicum et

Locris: καὶ τὴν ἑσπέραν· τρόπον δέ τινα καὶ πρὸς ὀρθὰς τέμνει τὴν ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ μέχρι Πίνδου καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων ὀρεινὴν [3] τὸ ὄρος τοῦτο. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς [4] Θερμοπύλας νενευκὸς μέρος Οἴτη καλεῖται, σταδίων διακοσίων τὸ μῆκος, τραχὺ καὶ ὑψηλόν· ὑψηλότατον δὲ κατὰ [5] τὰς Θερμοπύλας· κορυφοῦται γὰρ ἐνταῦθα, καὶ τελευτᾷ πρὸς ὀξεῖς καὶ ἀποτόμους μέχρι τῆς [6] θαλάσσης κρημνούς· ὀλίγην δ' ἀπολείπει πάροδον τοῖς ἀπὸ τῆς παραλίας ἐμβάλλουσιν εἰς τοὺς Λοκροὺς ἐκ τῆς Θετταλίας.

§. 13.

Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα τιμώμενα ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Τὸ δ' ὑπερκει-

in sequ. uti in lib. 2. p. 123. Cf. ad libri 7. p. 323. Commutatio frequens in libris et nota.

3) Commodo haec verba abesse et ex praecedentibus intelligi possint. Ven. omisso τοῦτο subiicit: Τούτου δέ.

4) Moscov. Θερμοπυλῶν.

5) Articulum addidit Casaubonus, uti post ante θαλάσσης.

6) Mosc. ex more θαλάττης, ut infra, quod saepe iam nimis notatum est. Post idem ἐμβάλλουσι.

et occasum: et quodammodo ad rectos angulos secat mons iste montana, quae a Parnaso ad Pindum et superne degentes barbaros extenduntur. Pars, quae ad Thermopylas inclinat, Oeta vocatur, longitudine cc stadiorum, asper mons et excelsus, excelsissimus autem iuxta Thermopylas, ubi in verticem assurgit, desinitque in acutos et praeruptos usque ad mare scopulos, exiguum transeundi spatium relinquens iis, qui ab ora maritima e Thessalia Locros petunt.

§. 13.

Is aditus Pylae vocatur, id est portae, et Stena sive angustiae, ac Thermopylae, a calidis lavacris, quae in vicinia sunt, et Herculi sacra habentur. Huic immi-

nen-

κείμενον ὄρος [1]Καλλίδρομον· τινὲς δὲ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ δὶ Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας διῆκον μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου Καλλίδρομον προσαγορεύουσι. Πρὸς δὲ ταῖς Θερμοπύλαις ἐστὶ [2]Φρούρια ἐντὸς τῶν [3]στενῶν, Νίκαια μὲν ἐπὶ θαλάσσαν Λοκρῶν, Locris.

Nn 4

1) Gem. Plecho Καλλίδρομος. Certe hoc genere effert Plinius 4, 14. f. 7. At praemisso articulo τὸ Plutarchus in Catone mai. c. 13. Obscurum est in Livio 35, 15, 10. incertum in Appiano in Syr. c. 17. Secutus igitur sum libros plerosque.

2) Ita Casaubonn. Vatic. Venet. Paris. Gem. Plecho cum Guarino. Moscov. cum editionibus Φρούριον, quod tuetur Politus in Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 684. qui alterum male subpositum arbitratur, quasi etiam ad Heracleam cum Nicaea referri debeat, quod falsum sit. Non adsentior. Immo ad reliqua loca pertinet vox Φρούρια, quod et indicat ipse Strabo subiecta particula μὲν, quae langueat alias nec, quo spectet, habeat; modo distinctio, quod feci, mutetur. Sic vero Strabo praemittit nomen dignitatis, deinde ea loca, quibus id competat, recenset. Certe Livius 36, 19. in. Tichiunta et Rhoduntiam castella vocat. Probavit etiam Φρούρια Casaubonus, etsi φρούριον in ipso contextu reliquit. Ceterum idem Politus totum hunc locum, ut Strabo cum Livio in gratiam redeat, ita reformat: Τὴν μὲν οὖν πάροδον — Τειχιοῦς δὲ καὶ Ῥοδοντία ὑπὲρ αὐτῆς χωρίον ἔρημόν, ἐξῆς δὲ Ἡράκλεια, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα· διέχει δὲ τῆς λεχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ σταδίους ἡ Ἡράκλεια. Ita nempe non post Heracleam, sed contra iacere Rhoduntiam. Ego nihil muto, cum Livius omnino, quae ad loca Thermopylis vicina acta fuerint, narret, in quibus accurata series, situ geographico spectato, negligi potest, cum alia ratio urgeat Strabonem. Certe tanta mutatione utriusque scriptoris concordiam redimere nolim.

3) Στένων invexerat ed. Xylandri, quod et adhuc haeserat.

nentem montem Callidromum vocant: reliqui reliquum, quod per Aetoliam et Acarnaniam usque ad sinum Ambracicum producitur, eo nomine intelligunt. Ad Thermopylas intra fauces castella sunt, Nicaea ad mare Locro-

Locris. Λοκρῶν, [4] Τιχιοῦς δὲ καὶ [5] Ἡρακλεία ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. Διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ [6] σταδίους ἡ Ἡράκλεια. Ἑξῆς δὲ ἡ Ῥοδοντία, χωρίον ἐρυμνόν.

§. 14.

Ποιεῖ δὲ δυσίοδα τὰ χωρία ταῦτα ἥ τε τραχύτης καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων [1] φάραγγας ποιοῦν-

4) Τιχιοῦς, qua accentum, a Xylandro recte acceperat Casaubonus. Ego tamen ex Vatic. dedi etiam Τειχιοῦς, uti in notis iam voluerat Casaubonus, et legitur in Appiani Syr. c. 17. 18. Stephano est Τειχιοῦσις. Ita idem memorat Τεῖχος φρούριον Ἀχαίας. Scripturam per ει docet ipsa nominis origo et causa. Τίχιον tamen etiam nunc legitur in Thucydide 3, 96. ubi ex Msstis reponi debebat Τειχίον, quod volebat Palmerius in Gr. ant. 4, 14. p. 467. Gem. Pletho locum ita exhibet: Λοκρῶν Τειχίον. Ἐντὸς δ' Ἡράκλειαι ὑπὲρ θαλάττης, ἡ Τραχὶν —.

5) Ita iam recte vulgaverat Xylander.

6) Eustathius ad Homer. Il. 2, 682. p. m. 242. στάδια, ut alibi codices promiscuo usu.

1) Sic Casaubonn. Vatic. Venet. Paris. Mosc. Gem. Pletho. Editiones φάρυγγας. In utramque partem versari potest lectio. Si enim φάρυγξ proprie quidem est ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος, uti explicat Thomas Magister s. v. λάρυγξ p. 570. quamvis sibi parum in hoc constant auctores, sequens διέξοδος vocem φάρυγγας sustinere videtur. Cum vero hic minime fontes spectet, unde erumpant aquae, vel ipsarum ex terra emergentium aquarum impetum, sed montium utrimque praeruptorum excessus cavi-

Locrorum, Tichius quidem et Heraclea super eam, quae prius Trachin dicta fuit, Spartanorum opus. Heraclea distat ab antiqua Trachine stadiis fere sex. Sequitur Rhodontia loco natura munito.

§. 14.

Difficilia aditu haec loca facit cum asperitas, tum multitudo aquarum cavitates efficientium,

πεισόντων, ἀς διέξεισι. Πρὸς γὰρ τῷ [2]Σπερχειῷ, Locris.
ᾧ παραῤῥέοντι τὴν [3]Ἀντίκιῤῥαν, καὶ ὁ [4]Δύρας ἐστὶν,
ὃν φασιν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβέσαι πυρὰν·
καὶ ἄλλος Μέλας, διέχων Τραχῖνος εἰς πέντε σταδίους.
Πρὸς δὲ μεσημβρίαν τῆς Τραχῖνος φησὶν Ἡρόδοτος
εἶναι βαθεῖαν διασφάγα, δι' ἧς Ἀσωπὸς, ὁμώνυμος

cavitates et anguſtias, magis adridet altera codicum lectio. Faciunt huc ſequentia, et quae Herodotus 7, 199. narrat. Ita autem φάραγξ βαθεῖα καὶ τενὴ inter duos montes commemoratur apud Dionyſ. Halicarnaſſ 3, 43. f. Cf. Dio 56, 13. et, qui locus apte ad noſtrum conferri poteſt, 56, 12. Hinc de foſſa, praeruptis locis, apud Thucyd. 2, 67. Diodor Sic. 3, 37. 20, 25. f Explicat autem Schol. Apollonii Rh. ad 2, 356. ὀρεινὴ κοιλὰς, quod hic aptum videtur, etiam propter τοιούτων. Ceterum Gem. Pletho ita ſcribit: ᾗ διέξεισι. Μετὰ γὰρ Σπερχειὸν, τὸν παραῤῥέοντα τὴν Ἀντικῆραν, ὁ Λύρας ἐστί.

2) Aldus Hopperus vitioſe Σπερχιῷ, uti paullo poſt.

3) Ita reliqui, etſi Caſaubonus ex Herodoto 7, 198. quem noſter ante oculos habuiſſe videtur, praefert Ἀντίκυραν. Illud enim omnes volunt codices. Sed vid. ſupra p. 418.

4) Vatic. Moſcov. Λύρος, Pariſ. Λύρος, et, quod ſuperſcriptum eſt, Λύρας, quod habet Gem. Pletho. Aldus adnexo articulo ὁΛύρας, uti in verſione Guarinus, Heresbachius et Domin. Niger in Commentar. Geogr. p. 299. Sed ὁ Δύρας, quod praeivit Hopperus, propter Herodoti locum dimitti nequit. Facilis praeterea non ſolum eſt in literis maiuſculis haec confuſio, ſed et exemplis cognita. Sic Δίρου et Λίρου apud Thucyd. 8, 27. in. de quo Palmerius in exercitt. p. 56. Κυδον et Κύλον apud Pauſan. 6, 14 5. ubi viri docti. Sed plura cupienti ſatisfaciet Triller in obſervatt. crit. 4, 7. p. 336.

cientium, quas permeant. Nam praeter Spercheium, qui Anticirrham praeterfluit, Dyras etiam eſt, quem conatum ferunt Herculis rogum extinguere: et alius Melas a Trachine diſtans quinque ſtadiis. A Trachine verſus meridiem Herodotus ait amplam eſſe inter ſaxa fiſſuram, quam Aſopus, eiusdem cum aliis

Locris. τοῖς εἰρημένοις Ἀσωποῖς, εἰς τὴν Θάλασσαν ἐκπίπτει τὴν ἐντὸς πυλῶν· παραλαβὼν καὶ τὸν Φοίνικα ἐκ τῆς μεσημβρίας [5] συμβάντα αὐτῷ, ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ, οὗ καὶ τάφος [6] πλησίον δείκνυται· στάδιοι δ' εἰσὶν ἀπὸ [7] Θερμοπύλας ἀπὸ Ἀσωποῦ πεντεκαίδεκα.

§. 15.

Τότε μὲν οὖν ἦν ἐνδοξότατα τὰ χωρία ταῦτα, ἡνίκα τῶν κλείθρων ἐκυρίευε τῶν περὶ τὰ στενά· καὶ τοῖς ἔξω τῶν στενῶν πρὸς τοὺς ἐντὸς ἦσαν ἀγῶνες πρω-

5) Paris. συμβέλλοντα, Moscov. συμβέλλοντι. Illud rectius, et in hoc nexu nostro aliisque frequentatum. Vid. Eustath. ad Homer. Il. 5, 774. p. m. 462. Forte συμβάντα ex scribendi compendio ortum alios codices occupavit.

6) Deest πλησίον in Ven. Gem. Plethone et in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Agnoscunt reliqui cum Guarino et Dom. Nigro in commentar. Geogr. p. 299. Primus recte inseruit Casaubonus, cum necessariam narrationis partem efficiat.

7) Paris. Θερμοπύλαις. Tum omisso ἀπὸ idem cum Vatic. tantum τοῦ Ἀσωποῦ. Ceterum pro ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ ex Herodoto 7, 200. legendum videatur ἀπὸ Φοίνικος, de quo iam Casaubonus monuit, nisi aliquantum distet a Msstis nostris, et Strabonis errori tribui possit. Qui tamen si non depellitur, at levatur ex superiori narratione, qua Phoenicem in Asopum influere dixit. Tum non longe a confluvio mensurae initium fecit.

aliis Asopis nominis, perlabens, in mare, quod intra Pylas est, exeat: recepto prius Phoenice, qui in eum a meridie defluit, cognomini Phoenici heroi, cuius etiam sepulcrum ibi ostenditur; abest Asopus a Thermopylis stadia xv.

§. 15.

Thermopylas circumiacentia oppida tantisper celeberrima fuerunt, quamdiu claustra angustiarum incolae in sua habuerunt potestate: certaminaque fuerunt inter extra et intra fauces habitantes

πρωτείων, καθάπερ καὶ [1]πέδας ἐπάλει Φίλιππος τῆς Ἑλλάδος τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Κόρινθον, πρὸς τὰς ἐκ τῆς Μακεδονίας ἀφορμὰς βλέπων· ἐπιδέσμους δ' οἱ ὕστερον προσηγόρευον ταύτας τε καὶ τὴν [2]Δημητριάδα· καὶ γὰρ αὕτη παρόδων ἦν κυρία τῶν περὶ τὰ [3]Τέμπη, τό, τε Πήλιον ἔχουσα καὶ τὴν Ὄσσαν. Ὕστερον δὲ πάντων ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν ὑπηγμένων, ἅπαντα [4]τελευτῇ πᾶσι καὶ ἀνέῳγε. Locris. p. 429.

§. 16.

1) Vatic. Venet. Paris. πέλλας, reliqui recte πέδας, quod ex Polybio 17, 11, 5. et 18, 28, 6, probatur, qui habet πέδας Ἑλληνικὰς, pro quo Livius 32, 37, 4. dixit *compedes Graecise*. Tum et sequentia melius hinc intelliguntur.

2) Venet. τὴν ἐπὶ Δημητριάδα. Moscov. melius paullo μοὶ ἐπὶ τὴν Δημητριάδα. Malim ἔτι, unde factum videtur, ut alii depravatum ἐπὶ, cum male abundare vidissent, omitterent. Confusio habet satis nota, de qua plures dixerunt, in iis nuper Schweighaeuser. ad Polybium 1, 55, 10. Ita vero conciliatur Strabo cum Polybio et Livio, qui Demetriadem adiiciunt, de qua discrepantia exposuit Victorius in Varr. lectt. 12, 19. p. 303.

3) Paris. Moscov. τεμένη; in hoc tamen superscriptum est τέμπη, quod recte habet. Antea in Vatic. legitur καὶ γὰρ καὶ αὕτη. Non male.

4) Casaubonus acute emendat ἅπαντά τ' ἐλεύθερα πᾶσι καὶ ἀνέῳγε. Modo codex addixerit. Prout locus habet, ad superius ἐνδεξάτατα cum Xylandro potest referri, etsi durius hoc esse et πᾶσι iniquo loco stare sentio.

tes de principatu: sicut et Philippus Chalcidem ac Corinthum compedes Graeciae vocabat, ad opportunitatem e Macedonia eam occupandi respiciens: quas urbes et Demetriadem praeterea posteriores vincula appellaverunt; quippe et haec transitus circa Tempe obtinebat, Pelium Ossamque sub se habens. Postea temporis omnibus sub unius dominationem redactis, apertis transitibus locorum istorum, existimatio cecidit.

§. 16.

Locris.

§. 16.

Περὶ δὲ τὰ στενὰ ταῦτα οἱ περὶ Λεωνίδαν μετὰ ὀλίγων τῶν ἐμπόρων τοῖς τόποις ἀντέσχον πρὸς τὰς τοσαύτας τῶν Περσῶν δυνάμεις, μέχρι περιελθόντες δι' ἀτραπῶν τὰ ὄρη κατέκοψαν αὐτοὺς οἱ Βάρβαροι. Καὶ νῦν τὸ πολυάνδριον ἐκείνων ἐστὶ, καὶ στῆλαι, καὶ ἡ θρυλλουμένη ἐπιγραφὴ τῇ Λακεδαιμονίων στήλῃ, [1] ἔχουσα οὕτως·

[2] Ὦ ξέν' ἀπάγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

§. 17.

Ἔστι δὲ καὶ λιμὴν μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες. Ἐκ δὲ τοῦ λιμένος εἰς Ἡράκλειαν τὴν Τραχῖνα πεζῇ στάδιοι τεσσαράκοντα· πλοῦς δ' ἐπὶ

1) Duae haec voces desiderantur in Vatic. Paris. et Moscov.

2) Quae in hoc epigrammate ex aliis auctoribus obiicitur lectionis diversitas, cum nostros codices minime adficiat, adeingi hic non potest. Cf. interim Jacobs ad Anthol Gr. V. 1. P. 1. p. 220.

§. 16.

Apud istas fauces Leonidas cum paucis angustiarum vicinis tam ingentes Persarum copias sustinuit, donec barbari, ambitis per calles montibus, eum cum suis confecerunt. Etiamnum polyandrium eorum exstat, ac columnae, et inscriptio columnae Lacedaemoniorum illa omnium ore decantata;

Hospes Spartanis dic: nos hic esse sepultos,
Praestato illorum legibus obsequio.

§. 17.

Ibidem portus est magnus et fanum Cereris, ubi singulis Pylaeis conventibus Amphictyones sacrificabant. A portu Heracleam Trachina terrestre iter est stadiorum XL: navigatio ad Ce-

ἐπὶ [1]Κήναιον ἑβδομήκοντα. Ἔξω δὲ Πυλῶν εὐθὺς Locris.
ὁ Σπερχειὸς ἐκδίδωσιν. Ἐπὶ δὲ Πύλας ἀπὸ Εὐρίπου
[2]σταδίοι πεντακόσιοι τριάκοντα. Καὶ ἡ μὲν Λοκρὶς
τέλος ἔχει. Τὰ δ' ἔξω Θετταλῶν ἐστι τὰ πρὸς ἕω
[3]καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὰ δὲ πρὸς ὕσιν Αἰτω-
λῶν καὶ Ἀκαρνάνων. Ἀθαμᾶνες δὲ καὶ αὐτοὶ
[4]ἐκλελοίπασι.

§. 18.

Μέγιστον δὴ καὶ παλαιότατον τὸ τῶν Θετταλῶν
σύστημα· ὧν [1]τὰ μὲν Ὅμηρος εἴρηκε, τὰ δ' ἄλλοι
πλείους. Αἰτωλοὺς δ' Ὅμηρος μὲν ἀεὶ ἑνὶ ὀνόματι
λέγει, πόλεις, οὐκ ἔθνη τάττων ὑπ' αὐτοῖς, [2]πλὴν
εἰ

1) Vatic. Moſc. praeponunt τό.
2) Pariſ Moſcov. τάδια πεντακόσια.
3) Verba καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον omiſſa ſunt in Gem. Plethone, et pro ἐπὶ τὰ Venet antea dat ἐπὶ τά.
4) Poſt hoc verbum in Pariſ. et Moſcov. vacuum ſpatium aliquot ſyllabarum cernitur.

1) Moſcov. τὸ μέν.
2) Sic Pariſ. Moſcov. et forte reliqui, quod vitiarunt editiones, in quibus omnibus legitur πλὴν εἰς. Nota eſt coniunctio utriusque particulae, qua et noſter utitur.

Cenaeum LXX. Extra portas ſtatim ſunt oſtia Sperchei. Ad Pylas ab Euripo ſtadia DCXXX. Atque Locris iam finem habet. Quae extra portas verſus ortum ſunt et Maliacum ſinum, Theſſalorum ſunt: quae verſus occaſum, Aetolorum et Acarnanum. Athamanes ipſi quoque nulli iam ſunt.

§. 18.

Maximum et antiquiſſimum corpus eſt Theſſalorum: de quibus partim Homerus docuit, partim alii complures. Aetolos Homerus ſemper uno nomine dicit, urbes eis, non gentes ſub-

Locris. εἰ τοὺς [3]Κουρῆτας, οὓς ἐν μέρει τακτέον [4]Αἰτωλικῶν.
[5]Ἀπὸ Θετταλῶν δ' ἀρκτέον, τὰ μὲν σφόδρα παλαιὰ καὶ μυθώδη, καὶ οὐχ ὁμολογούμενα τὰ πολλὰ, ἐῶντες, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐποιήσαμεν, τὰ δὲ φαινόμενα ἡμῖν καίρια, λέγοντες.

ΚΕΦ. Ε.

§. 1.

Thessalia. [1]Ἔστι δ' αὐτῆς πρὸς θαλάσσῃ μὲν ἡ ἀπὸ Θερμοπυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν ἄκρων τοῦ Πηλίου παραλία βλέπουσα πρὸς ἕω, καὶ πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας τὰ βόρεια. Ἔχουσι δὲ τὰ μὲν πρὸς Εὐβοίᾳ καὶ Θερμοπύλαις Μαλιεῖς καὶ οἱ Φθιῶ-

3) Ald. Hopper. Κουρίτας, Xyl. Κουριῆτας.
4) Casaubb. Venet. Αἰτωλικούς. Reliqui cum editis Αἰτωλικῶν melius praeferunt.
5) Varic. Ἀπὸ δὲ Θετταλῶν ἀρκτέον. Paris. Ἀπὸ Θετταλικῶν ἀρκτέον. Mosc. Ἀπὸ Θετταλῶν ἀρκτέον.

1) Gem. Plecho Ἔστι δ' οὖν τῆς Θετταλίας.

subiiciens, Curetibus exceptis, qui pars sunt Aetolorum habendi. Caeterum a Thessalis descriptionem incipiemus, nimis vetusta et fabulosa, et de quibus plerumque non constat, omittentes, (quod et alias fecimus) ea autem dicentes, quae tempestiva nobis videbuntur.

CAP. V.

§. 1.

Ora Thessaliae maritima a Thermopylis usque ad ostia Penei et extrema Pelii orientem spectat, et promontoria Euboeae septentrionalia: quae ad Euboeam vergunt ac Thermopylas, Malienſium sunt et Phthio-

Φθιῶται Ἀχαιοί· τὰ δὲ πρὸς τῷ Πηλίῳ [2]Μάγνητες. Λύτη μὲν οὖν ἡ πλευρὰ τῆς Θετταλίας ἑῶα λεγέσθω καὶ παραλία. Ἑκατέρωθεν δ' ἀπὸ μὲν Πηλίου καὶ Πηνειοῦ πρὸς τὴν [3]μεσόγαιαν Μακεδόνες παράκεινται μέχρι Παιονίας καὶ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν Θερμοπυλῶν τὰ παράλληλα τοῖς Μακεδόσιν ὄρη τὰ Οἰταῖα καὶ Αἰτωλικὰ τοῖς Δωριεῦσι [4]καὶ τῷ Παρνασῷ συνάπτοντα· καλείσθω δὲ τὸ μὲν πρὸς τοῖς Μακεδόσι πλευρὸν ἀρκτικόν· τὸ δ' ἕτερον νότιον. Λοιπὸν δ' ἐστὶ τὸ ἑσπέριον, ὃ περικλείουσιν Αἰτωλοὶ, καὶ Ἀκαρνᾶνες, καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ τῶν Ἠπειρωτῶν [5]Ἀθαμᾶνες, καὶ Μολοττοὶ, καὶ ἡ τῶν Αἰθίκων ποτὲ λεγομένη γῆ, καὶ ἁπλῶς [6]ἡ περὶ Πίνδον, ... πλὴν Thessalia. p. 430.

2) Paris. Μάγητες, Moscov. Μαύητες.

3) Moscov. μεσογαῖαν, ut alibi.

4) Voces καὶ τῷ Παρνασῷ desunt in Vatic.

5) Casaubonn. Mosc. Ἀμαρνᾶνες. Paris. Vatic. Venet. cum Guarino Ἀκαρνᾶνες. Editiones omnes Ἀθαμᾶνες; recte, uti ficus docet, quo et ipse Strabo hos populos ponit lib. 7. p. 321. At interciderant?

6) Vatic. Ven. οἱ περὶ. Ceterum inter verba ἡ περὶ Πίνδον et πλὴν τοῦ Πηλίου satis magnum hiatum factum esse suspicatur Palmerius in exercitt. — p. 321. in quo locutus sit auctor de Thes-

Phthiotarum Achaeorum: quae ad Pelium, Magnetes habent. Hoc ergo latus Thessaliae dicatur ortivum et maritimum. Ab altera parte a Pelio et Peneo versus mediterranea Macedones adiacent usque ad Paeoniam Epiroticasque gentes. A Thermopylis sunt aequaliter undique a Macedonibus distantes Oetaei et Aetolici montes, usque ad Dorienses et Parnasum pertingentes. Apelletur ergo latus contiguum Macedonibus septentrionale, austrinum alterum. Restat occiduum, quod includunt Aetoli, Acarnanes, Amphilochi, et de Epirotis Athamanes, Molossi, ac regio quondam Aethicum dicta, denique Pindo quod adiacet, prae-

Theſſalia. πλὴν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. [7]Ταῦτα δ' ἐξῆρται μὲν ἱκανῶς· οὐ μὴν γε πολλὴν περιλαμβάνει κύκλῳ χώραν, ἀλλ' εἰς τὰ πεδία τελευτᾷ.

§. 2.

[1]Ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μέσα τῆς Θετταλίας, εὐδαιμονέστατη χώρα, πλὴν [2]ὅση ποταμόκλυστός ἐστιν. Ὁ γὰρ Πηνειὸς διὰ μέσης ῥέων, καὶ πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς [3]ὑπερεκχεῖται πολλάκις· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον, ἔκ τε τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [4]περιειργόμενον, καὶ τῆς παραλίας

Theſſaliae planitie, cuius campi erant depreſſi. Deſiderium utique narrationis aptae iniiciunt in praecedentibus verba πλὴν τοῦ Πηλίου —. Quare obſecutus Palmerio interpoſui lacunae ſigna.

7) Pariſ. Ταῦτ' ἐξῆρται.

1) Gem. Pletho Τὰ δὲ μέσα.

2) Gem. Pletho B. ὅσα. Ita vero ſignabo poſthac Gemiſtum Plethonem ex cod. Vindob. in Theſſaliae deſcriptione amiciſſimi Weigelii opera conlatum.

3) Vener. Moſcov. Gem. Pletho B. ὑπερεχεῖται, Pariſ. cum Aldo, Hoppero ὑπερεκλύεται; inepte. Recte Xylander, adſentientibus aliis codicibus, comprobante etiam ipſa narrationis ſerie, dedit ὑπερεκχεῖται.

4) Gem. Pletho B. περιεχόμενον.

praeter Pelium atque Oſſam, qui montes valde alti non multum loci occupant, ſed in planities deſinunt.

§. 2.

Atque hic eſt medium Theſſaliae, fertiliſſima regio, iis locis demtis, quae flumi-nibus adluuntur. Etenim Peneus per mediam fluens Theſſaliam, multosque excipiens amnes ſaepenumero effunditur in agros: atque antiquitus planitiem iſtam ſtagno aiunt tectam fuiſſe, cum et montibus undique includeretur, et loca orae mariti-

λίας μετεωρότερα τῶν πεδίων ἐχούσης τὰ χωρία. Thessalia.
Ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος [5] γενομένου ([6] τὰ νῦν καλούμενα Τέμπη) καὶ τὴν [7] Ὄσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, [8] διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀπέψυξε τὴν χώραν ταύτην. Ὑπολείπεται δ' ὅμως ἥ τε [9] Νεσσωνὶς λίμνη μεγάλη [10] καὶ ἡ Βοιβηΐς, ἐλάττων ἐκείνης καὶ [11] πλησιεστέρα τῇ παραλίᾳ.

§. 13.

5) Moscov. γενομένου.

6) Gem. Plecho B. ταῦτα νῦν. Reliqui omnes vulgatam lectionem tenent, quae aut absolute posita est, aut aliunde inserta. Forte leg. ταῦτα τὰ νῦν —.

7) Casaubonn. Moscov. Vatic. ἀποσχίσαντος.

8) Casaubonn. Venet. διεξέπεμψε, quod verbum adhuc Lexica nostra ignorant, et hic nexus propter dubiorem ellipsin aegre admittat. Mirum tamen, unde ad illud delapsi fuerint librarii quidam. Alterum passim in aliis etiam auctoribus legitur. Sic Plutarchus de discrimine adulatoris — p. 186. ed. Lipsi. διεκπίπτει διὰ τῶν τοιούτων πόρων. Aptum etiam est hoc verbum, si locorum descriptionem intuearis. Et sic Ovidius Metamorph. 1, 569. *Tempe, per quae Peneus ab imo Effusus Pindo spumosis volvitur undis.* Denique reliqui codices illud verbum servant.

9) Posui Νεσσωνὶς, de quo v. ad p. 440.

10) Particulam καὶ neglexerunt Aldus, Hopper, Xylander.

11) Gem. Plecho A. B. ἐγγυτέρω τῆς παραλίας. Τοιαύτη δ' οὖσα ἡ Θετταλία εἰς —.

maritimae editiora essent campestribus. Cum autem terrae motus hiatum fecisset, (Tempe nunc vocantur) abrupta ab Olympo Ossa, per eum hiatum Peneus in mare se evolvens siccandam planitiem praebuit. Restant tamen paludes: Nessonis una magna, altera Boebeis aliquanto minor, et orae maritimae vicinior.

Theſſalia.

§. 3.

Τοιαύτη δ' οὖσα εἰς τέτταρα μέρη διήρητο· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν, Φθιῶτις, τὸ δὲ Ἑστιαιῶτις, τὸ δὲ [1]Θετταλιῶτις, τὸ δὲ Πελασγιῶτις. Ἔχει δ' ἡ μὲν Φθιῶτις τὰ νότια τὰ παρὰ τὴν Οἴτην, ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου [2]καὶ Πυλαϊκοῦ μέχρι τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου διατείνουσα, [3]πλατυνόμενα δὲ μέχρι [4]Φαρσαλίας, καὶ τῶν πεδίων τῶν Θετταλικῶν ἡ δ'

1) Caſaubonn. quidam, Pariſ. Moſcov. Ven. Vatic. Gem. Pletho A. Θαλαττιῶτις. Guarinus *Thaleſſiotis*. Gem. Pletho B. cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 683. p. m. 242. Stephanus ſ. v. Φθία ex Strabone cum editionibus Θετταλιῶτις. Nec aliter in hac diviſione ſcribunt praeter Stephanum Harpocration et ex eo Suidas, Etymol. M. auctor, uterque ſub v. Τετραχία, aliique, ex quibus Harpocration Hellanici, Schol. Apollonii Rhod. ad 3, 1085. Apollodori fide nituntur. Offenſi forte ſunt librarii, nec id temere, quod Theſſaliae pars Theſſalioris vocetur. Ita tamen volunt alii auctores, nec, ſi ſitum ſpectes, a mari nomen peti potuit. Ita vero in Etymol. M. ſ. v. Ἄργος legitur Θαλάσσης pro Θεσσαλίας, uti emendat vir doctus in Obſervatt. Miſcell. Vol. 4. T. 1. p. 145. Et ſic ſupra p. 424. in. pro Θετταλίας invenitur etiam Θαλάττης.

2) Deſunt haec duo vocabula in Gem. Plethone B.

3) Caſaubonn. Pariſ. Moſcov. Ven. πλατυνόμενον praeter nexum.

4) Φαρσαλίου omnes libri editi et ſcripti, praeter Gem. Plethonem B. in quo legitur Φαρσαλίας, quod praetuli. Etſi enim poſſis in priori ſubintelligere πεδίου, quod addit Plutarchus

§. 3.

Theſſalia univerſa in quatuor dividitur partes, Phthiotidem, Heſtiaeotidem, Theſſaliotidem et Pelasgiotidem. Phthiotis auſtrina habet iuxta Oetam, a Maliaco ſinu et Pylaico usque ad Dolopiam ac Pindum pertinentia, et ſe dilatantia usque ad Pharſaliam et campos Theſſalicos.

Heſtiaeo-

ἡ δ' Ἑστιαιῶτις τὰ ἑσπέρια, [5]καὶ τὰ μεταξὺ Πίνδου καὶ τῆς ἄνω Μακεδονίας· τὰ δὲ λοιπὰ, οἵ τε ὑπὸ τῇ [6]Ἑστιαιώτιδι νεμόμενοι τὰ πεδία, καλούμενοι δὲ [7]Πελασγιῶται, συνάπτοντες ἤδη τοῖς κάτω Μακεδόσι, καὶ οἱ ἐφεξῆς τὰ μέχρι Μαγνητικῆς παραλίας ἐκπληροῦντες [8]χωρία. Καὶ ταῦθα δ' ἐνδόξων ὀνομάτων ἔστι θέσις, καὶ ἄλλως [9]καὶ διὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν· τῶν δὲ πόλεων ὀλίγαι σώζουσι τὸ πάτριον ἀξίωμα· μάλιστα δὲ Λάρισσα. Thessalis.

archus in Pompeio c. 68. durior tamen videatur haec ellipsis, cum id uno nomine per linguae usum perfici possit, et statim πεδίων sequatur in periphrasi. At Φαρσαλία de toto agro et ditione urbis simpliciter intelligi et usitate potest, et sic ponitur apud Plutarch. in Caesare c. 42. Polybium 18, 3, 6. Florum 4, 2, 64. et sqq. Lucanum 6, 313. 7, 535. Post καὶ ante μεταξὺ Π. deest in Gem. Plethone A.

5) Particula καὶ deest in Gem. Plethone A.

6) Casaubonn. Venet. Ἑστιαιῶτι διανεμ. Causa huius lectionis manifesta. Ald. Hopper. male hic ediderunt αἰγιαιώτιδι.

7) Casaubonn. aliqui, Vatic. Ven. Mo cov. Θετταλιῶται. Guarinus etiam *Thessali*. Vulgata tamen lectio aptior est ad situm. Cf. lib. 7. p. 329. et infra p. 441. m. Thessaliotae latent in adnexis. Cf. p. 435.

8) Casaubonn. χάραξ, ut Paris.

9) καὶ abest in Moscov. edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Contra Moscov. ante τῆς Ὁμήρου cum Paris. et Vatic. illam particulam inserit.

Hestiaeotis occidua, et quae sunt inter Pindum atque superiorem Macedoniam. Reliqua obtinent Pelasgiotae, campos infra Hestiaeotidem incolentes, iam inferioribus contigui Macedonibus, et qui deinceps loca implent usque ad Magneticam oram. Haec quoque nobilium nominum offertur enumeratio, praesertim ob Homeri poesin: urbium vero paucae avitam servant dignitatem, maxime Larissa.

§. 4.

Theſſalia.

§. 4.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς δέκα μέρη καὶ δυναστείας διελὼν τὴν σύμπασαν γῆν, ἣν νῦν Θετταλίαν προσαγορεύομεν, προσλαβών τινα τῆς Οἰταίας καὶ τῆς [2]Λοκρικῆς, ὡς δ' αὕτως καὶ τῆς ὑπὸ Μακεδόσιν νῦν τεταγμένης, ὑπογράφει τὶ κοινὸν καὶ πάσῃ χώρᾳ συμβαῖνον, τὸ μεταβάλλεσθαι [3]καὶ τὰ ὅλα καὶ τὰ καθ' ἕκαστα παρὰ τὰς τῶν ἐπικρατούντων δυνάμεις.

§. 5.

Πρώτους [1]δὲ καταλέγει τοὺς ὑπ' [2]Ἀχιλλεῖ, τοὺς τὸ νότιον πλευρὸν κατέχοντας, καὶ παρακειμένους τῇ τε Οἴτῃ καὶ τοῖς [3]Ἐπικνημιδίοις Δοκροῖς,

— [4]ὅσσοι

1) Gem. Pletho B. τῆς Λοκρίδος, qua forma noſter ſupra uſus eſt. Forte et hic rectius habet, cum altera forma videatur paullo inſolentior, quam quidem ego alibi non notavi. Poteſt tamen ab Οἰταίας ſuſtineri.

2) Καὶ omiſſum in Gem. Plethone A.

1) Moſc. δή. Poſt cum Pariſ. vult καὶ τοὺς ὑπ'.

2) Pariſ. Ἀχιλλεῖς; voluit Ἀχιλλῆς, quod legitur in Vatic. At vulgata lectio praeſtat ex uſu etiam Strabonis. V. ſupra P. 394.

3) Ita Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino, quod et in hoc nexu eſt aptius, niſi velis contra

§. 4.

Homerus porro in decem partes atque dominationes dividens eam omnem terram, quam nunc Theſſaliam dicimus, Oetaeae etiam et Locricae regionis quaedam adſumens, et eius, quae nunc ſubeſt Macedonibus, quidpiam proponit commune, omnibusque obtingens regionibus: nempe et totas et ſingulas partes mutari pro imperio eius, qui rerum potitur.

§. 5.

Primos eos recenſet, qui Achilli parebant Theſſalos, et auſtrinum latus tenebant, vicini Oetae et Locris, qui ad Cnemidem habitabant:

— qui-

— [4]ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν [5]Ἄργος ἔναιον, Theſſalia.
Οἵ τ' [5]Ἅλον, οἵ τ' [5]Ἀλόπην, οἵ τε [5]Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες [6]δὲ καλεῦντο, καὶ [6]Ἕλληνες, καὶ [6]Ἀχαιοί.

Συζεύγνυσι δὲ τούτοις καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι, καὶ p. 431.
κοινὸν ἀμφοῖν ποιεῖ τὸν στόλον. Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς
οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας, κατὰ τοὺς
περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ [7]αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα

Οο 3 Φοίνι-

tra Mistos τῇ Κνημίδι, ut cum τῇ Οἴτῃ congruat. Induxiſſe hoc videtur Alſium, ut emitteret ἐπὶ Κνημίδι, quod poſteriores conſtanter ſervarunt.

4) Pariſ. ὅσσοι, Ald. Hopp. ὅσσοι renuente metro. Sic idem poſt dedit ἅλον et Ἀλόπην.

5) Gem. Pletho B. uti etiam ex melioribus codicibus notavit Caſaubonus, Τρηχῖν' pro vulgato Τραχῖν'. Eadem dialecti forma exiberur etiam in edd. Homeri Il. a, 682. quibus ſuffragatur Villoiſ. in qua tantum ſcholia monent, Ariſtarchum deſiſſe Τρηχῖνα νέμοντο, augmento, ut alias, abiecto. Accommodavi igitur ad eas, cum et codices praecipiant, Strabonem.

6) Vulgo δ' ἐκαλεῦντο. Moſcov. cum edd. Homeri δ' ἐκαλεῦντο, tantum ed. Villoiſ. δὲ καλεῦντο, uti volebat in nota Caſaubonus, et praefert hic Gem. Pletho B. cum Dicaearcho p. 21. Hud.. Itaque nunc poſui.

7) Gem. Pletho B. αὐτὸν τόν. Vulgata melius habet.

— quique Pelasgicon Argos habebant,
Quique Alon, atque Alopen, tum qui Trachina colebant,
Et Phthiam, claram formosisque Hellada nymphis.
Myrmidones, Graiique, et Achaei dicebantur.

His adiungit etiam eos, qui Phoenici parebant, communemque omnium facit claſſem. Atque Homerus quidem in pugnis apud Ilium pugnatis nusquam mentionem facit Dolopicae cohortis: non enim,

N

Theſſalia. Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ [8] Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον [9] σφενδανᾶσαι,
Ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Τοῦτο δὴ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς εἰώθασι λέγειν οἱ γραμματικοὶ, συνυπακουστέον. Γελοῖον γὰρ τὸ τὸν βασιλέα μετέχειν τῆς στρατείας·

Ναῖον δ' ἰσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων·

τοὺς δ' ὑπηκόους μὴ παρεῖναι· [10] οὐδὲ γὰρ συστρατεύειν [11] ἂν τῷ Ἀχιλλεῖ δόξειεν, ἀλλὰ μόνον [12] ὀλί-

8) Praepoſito καὶ hoc nomen dant Moſcov. Venet. Aldus et Hopperus. Non omnino male.

9) Vulgo σφενδονήσαι. Moſcov. divulſis ſyllabis σφενδόνης αἶ. Idem in ſequ. recte Ἱππεδάμων pro vulgato Ἱππεδαμᾶν, ut ex Homero eſt notum. Tum pro πρόσφορον minus bene πρὸς φόνον.

10) Deeſt aliquid. Apparet, refellere Strabonem ſuperiorem ſententiam. Non enim συστρατεύειν Achilli Troenicem, ſed ἕπεσθαι tantum, ut ei eſſet a conſiliis; ut non ſit neceſſe, Dolopes eum adduxiſſe. *Caſaubonus.* Nullum in Mſstis lacunae veſtigium invenitur. Laxius tamen narrationis partes cohaerent.

11) Hanc particulam ex Pariſ. et Moſcov. interpoſui.

Neſtorem, ita Phoenicem quoque in proelium educit. Alii autem faciunt: ut Pindarus, mentione Phoenicis illata,

Qui Dolopum duxit audaces funda catervas
Equitum Danaorum telis utiles.

Atqui hoc etiam apud Homerum eſt per reticentiam, quam vocant grammatici, intelligendum fuiſſe notatum. Ridiculum enim ſit regem expeditioni intereſſe, qui ſic dicit:

Extremis Phthiae Dolopum rex imperito oris:

ſubditos autem illi non adeſſe. Non enim ſocius militiae Achilli videbitur fuiſſe, ſed

[12]ὀλίγων ἐστὶν ἐπιστάτης, καὶ ῥήτωρ [13]ἕστασ· εἰ δ' ἄρα σύμβουλος. Τὰ δ' ἕπη βούλεται καὶ τοῦτο δηλοῦν· τοιοῦτον γὰρ τὸ, Thessalia.

Μύθων τε ῥητῆρ' [14]ἔμεναι πρηκτῆρά τε [15]ἔργων.

12) Ὀλίγων deest in Veneto, cumque eo ἐστὶν in Gem. Plethone B. quod praefero. Nam ad Achillem omnia referuntur Phoenicisque apud eum partes.

13) Casaubonn. ἕστεθαι vel ἕστεθαι. Illud etiam habet Gem. Pletho A. B. hoc Paris. Moscov. Vatic. 173. 174. Alii recte cum editionibus ἕστασι, quo quidem verbo usus hunc locum respicit etiam Eustathius ad Homer. Il. 9, 438. p. m. 665.

14) Moscov. cum edd. ante Casaubonum neglecto metro ἔμμεναι.

15) Hic aliqua codices subnectunt, etsi nec satis integra, nec iisdem verbis conclusa. Vatican. 174. Paris. Moscov. ἔργων . . . . . ταῦτα λέγων εἴρηται, τό, τε ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθὲν τῷ Φοίνικι· αὐτὰ δὲ λεχθέντα περὶ τῶν (ὑπὸ in Paris. tantum subsequitur) . . . . . ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστί· τό, τε Ἄργος — Vatic. 173. qui omittit verba ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λ. ε. ἀντιλογίᾳ in margine haec habet adscripta, in ipso contextu posi a Venet. ἔτι τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστί· τό, τε —. Gem. Pletho uterque: ἔργων· τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστὶ τό, τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν πόλιν δέχονται Θετταλικὴν περὶ —. Atque haec quidem commodum sensum praebent, quem et subiecta explicatio probat. Turbas dedisse videtur repetitio eorundem verborum, unde accessit litura, quare etiam Casaubonus quaedam deesse suspicatus erat. Guarinus in versione ἔργων et τό, τε Ἄργος deinceps nectit, reliquis praeteritis. Editiones ita locum sistunt: ἔργων· ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν

sed paucorum duntaxat versus volunt: est enim praeceptor, oratorque eum fuisse comitatus, adeoque consiliarius. Atque hoc tale hoc:

Ut bene dicere se, bene rem facere atque docerem.

Iam

Theſſa-lia. Τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστὶ τό τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν [16] πόλιν δέχονται [17] Θετταλικὴν, περὶ Λάρισ-

ἐν ἀντιλογίᾳ . . . . . τότε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν, καὶ πόλιν δέχονταί τινες —. Equidem, dum certiora ex melioribus codicibus depromantur, Gemiſti Plethonis lectionem repraeſentavi.

16) Πόλιν vulgo in editionibus proſtat. Caſaubonn. quidem καὶ πόλιν, uti ex meis Venet. Moſcov. Vatic. In Gem. Plethone utroque οἱ μὲν πόλιν, unde ſic recepi.

17) Quam hic editiones obtrudunt Θετταλικὴν, inepta videtur hoc loco, cum nemo in Achillis auxiliis ad Troiam transvectis de Macedoniae urbe cogitare poſſit. Immo Strabo hic diſputat, utrum Argos Pelasgicum urbs fuerit Theſſaliae, an campus, uti ſequentia docent. Tum Θετταλονίκειαν ſolet dicere noſter, quod et diſerte notavit Stephanus h. v. certe raro Θετταλονίκη obiici ur, ut lib. 9. p. 400. Succurrit hic optime Gem. Pletho uterque, qui praefert Θετταλιώτιν, quod et reddidit in verſione Guarinus. Docet idem, quod de Argo Pelasgico notavit lib. 8. p. 369. cognomen hoc ad Theſſaliam pertinere, et vicina urbs Lariſſa, quam et ipſam Pelasgicam adpellatam fuiſſe tradit lib. 9. p. 435. et 440. Hinc vero Euſtathius ad Dionyſ. v. 419. pro Pelasgicum Argos dicit Theſſalicum Argos et ſua aetate ita Lariſſam vocatam eſſe adfirmat. Porro cum Strabo in ſequ. Meſſ. idem et Hyperiam fontes prope Hellada urbem ponat, Homerus Il. 6, 457. pro Hellade habet Argos, quod de Theſſaliae urbe intelligi debet. Denique de locis Achillis ditioni ſubiectis ultra Theſſaliam evagari non licet. Simile vitium obſidebat olim Stephanum, in quo Θετιὰων πόλις Θεσσαλονίκης adpellabatur, quod ih Θεσσαλικὴ mutavit Berkelius, qui vid. ad p. 395. Cf. etiam Weſſeling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642.

Iam vero ex illis locis, quae ſub Achillis ditione fuiſſe dicuntur, in diſceptationem vocata ſunt Argos Pelasgicum et Phthia. Argos enim Pelasgicum alii Theſſalicam urbem intel-

Λάρισσαν ἰδρυμένην ποτὲ, νῦν δ' [18]οὐκέτ' οὖσαν· [19]οἱ δ' οὐ πόλιν, ἀλλὰ τὸ τῶν Θετταλῶν πεδίον οὕτως [20]ὀνοματικῶς λεγόμενον, Θεμένου τοὔνομα Ἄβαντος, ἐξ Ἄργους δεῦρ' [21]ἀποικήσαντος. Thessalia.

§. 6.

Φθίαν τε οἱ μὲν τὴν αὐτὴν εἶναι [1]τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἀχαΐᾳ, [2]ταύτας δ' εἶναι διατεμνομένης τῆς συμπάσης Θετταλίας κατὰ θάτερον μέρος τὸ νότιον·

18) Moſcov. οὐκέτι.

19) Venet. οὐδὲ πόλιν. Ald. Hopper. Xyl. οὐ δὲ πόλιν. Expoſitam lectionem intulit Caſaubonus, quam vindicat et nexus et narratio ipſius Strabonis lib. 5. p. 221. Accedit Guarinus, qui vertit: *Alii non urbem fuiſſe, ſed Theſſalorum campum* —. Flagitat et id disputationis ſumma, quae ſic proximae ſorma magis inluſtratur et comprobatur.

20) Pariſ. ὀνοματικῶς. Poſt Moſcov. cum Pariſ. δεῦρε.

21) Ante Caſaubonum ἀποικήσαντα, uti legitur in Veneto.

1) Vatic. Pariſ. τῆς Ἑλλάδος. Moſcov. τῆς Ἑλλάδος et ſupra τῇ Ἑλλάδι. Receptam lectionem Graecae linguae uſus ſatis tuetur.

2) Vatic. Venet. Moſcov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino ταύτην. Retinui tamen vulgatam, quia docere vult, innuente etiam orationis forma, Helladi et Achaiam auſtrinam Theſſaliae partem a Pelasgiotide diverſam complecti, quae uno a ius nomine ſit Phthiotis. Cf. ſupra p. 430. Pro θάτερον Venet. dat πᾶν.

intelligunt, olim iuxta Lariſſam ſitam, quae hodie non exſtet: alii non urbem, ſed campum Theſſalorum ſic denominatum Abante auctore, qui ex Argis eo coloniam duxerit.

§. 6.

Phthiam quidam eandem cum Hellade ſive Graecia faciunt et Achaïa: ſcilicet partem eſſe totius Theſſaliae auſtrinam, in duas diviſae portiones.

Alii

Thessalia. οἱ δὲ διαιροῦσιν. Ἔοικε δ' ὁ ποιητὴς δύο ποιεῖν, τήν τε Φθίαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅταν [3] οὕτω φῇ,

Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
ὡς [4] δυοῖν οὐσῶν· [5] καὶ

[6] Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε διʼ Ἑλλάδος [7] εὐρυχόροιο
Φθίην δ' ἐξικόμην, —

[8] καὶ

— ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

Ὁ μὲν [9] οὖν ποιητὴς δύο ποιεῖ· πότερον δὲ πόλεις

3) Paris. Vatic. 173. 174. ὅτως contra praeceptum Thomae Magistri p. 665. qui librariorum errorem putat. Ita utrumque distinguitur apud Xenophontem in Memorab. Socr. 1, 3, 5. et alibi. Vid. ad lib. 8. p. 377. in.

4) Paris. Mosc. δυοῖν, de quo saepe dictum est. Lennep ad Phalaridis epist. 8. p. 42. δυεῖν antiquiorum Graecorum fuisse existimat; Atticos posuisse δυοῖν, tum prius a recentioribus fuisse revocatum. Cf. ad lib. 8. p. 356.

5) Vatic. 173. 174. Paris. Moscov. subnectunt ὅταν οὕτω (Vatic. οὕτως) φῇ. Gem. Pletho A. B. omittunt verba καὶ — Φθίην τε.

6) Paris. Mosc. cum edd. Aldi Hopperi, Xylandri hoc verbum ignorant.

7) Vatic. Moscov. reluctante metro εὐρυχώρου.

8) Mss. Casaubonn. Vaticani, Paris. καὶ ὅτι πολλαὶ πόλεις εἶχον ἀν' Ἑλλάδα —, quod et reddidit Guarinus.

9) Moscov. ποιητὴς εἷς.

Alii distinguunt. Equidem Homerus diversa videtur facere Phthiam et Hellada, sic dicens:

Et Phthiam, claram formosisque Hellada nymphis.

Item,

Inde fuga solus pervasique Hellada lustra,
Et Phthiam veni. —

et alibi

— per Helladaque, Phthiamque.

Ergo duo facit Homerus: oppida

πόλεις ἢ [10]χώρας, οὐ δηλοῖ. Οἱ δ' ὕστερον τὴν Ἑλλάδα, οἱ μὲν, εἰπόντες χώραν, [11]διατετάσθαι φασὶν εἰς τὰς Θήβας τὰς [12]Φθιώτιδας ἀπὸ [13]τῆς πάλαι Φαρσάλου. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ [14]Θετίδιον Thessalia.

ἱερὸ

10) Casaubonn. Vatic. χώραν. Illud melius est ex nexu.

11) Editiones διατάττεσθαι. Paris. διαττᾶσθαι. Vatic. Venet. Mosc. Gem. Pletho A. B. διατετάσθαι, quod coniectando adsecutus erat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 572. qui sic totum locum constituit: διατετάσθαι φασὶν (cf. p. 433. init.) εἰς τὰς Θήβας, quod amplexus sum. Sic alibi subiicitur ἀπὸ — μέχρι vel ἐπὶ, quarum particularum optionem dant codices, quippe qui ab hac parte omnes sunt truncati. Prout enim vulgo in editionibus hic locus expositus est, διατάττεσθαι φασὶ τὰς Θήβας τὰς Φθ. ἀπὸ — nihil inde sani eliciatur; quare et eum merito corruptum esse censuit Casaubonus, etsi remedium admovere noluit.

12) Aldus, Hopperus male Φθιότιδας.

13) Articulus deest in Paris. et Moscov. Pro τῆς in Vatic. exstat τοῦ, quod ex sequ. coarguitur.

14) Vatic. Gem. Pletho A. Θετίδιον. Paris. Θετείδιον et Θετίδιον, uti post. Editiones ante Casaubonum hic Θετίδιον, post Θετειδεῖον ferunt. Priorum duarum syllabarum scriptura facile ex etymo probatur, penultimae vagatur per ι et ει. Prius reperitur etiam in Polybio 18, 3, 6. et 4. in. et Plutarchi Pelopida c. 32. Posterius praeferunt Euripides in Andromache v. 20. Schol. Pindari ad Nem. 4, 81. Tzetzes ad Lycophron. v. 175. Pro hoc Θετείδιον scribit Stephanus h. v. de quo vid. Holsten. p. 136. et Sturz ad Hellanici fragm. p. 134. Utrum praeferendum sit, ι an ει, in ambiguo haeret. Idem notatur passim in aliis, v. c. *Gythio*, *Dascylio*, sed et in similibus, quae Deorum nomina referunt, uti Ποσειδῶν, Ἀσκλήπιον et plura eiusmodi.

pida an loca, incertum. Posteriores, qui Graeciam pro loco accipiunt, porrectam fuisse aiunt ad Thebas Phthiotidis ab antiqua Pharsalo. In hac regione etiam Thetidis sacel-

Theſſalia. ἐστι [15]πλησίον τῶν [16]Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας, [17]κἀκ τοῦ Θετιδίου τεκμαιρόμενοι τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ μέρος εἶναι καὶ [18]ταύτὸ τὴν χώραν· [19]οἱ δ' εἰπόντες πόλιν, Φαρσάλιοι μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλά-

15) Minus bene ad praecedentia in Vatic. reiicitur his ſubiectis: Τῶν γὰρ Φαρσάλων ἀμφοῖν.

16) Venet. Φαρσάλων ἀμφοῖν τῆς τε παραλίας. Poſteriora etiam ex ſuis codicibus profert Caſaubonus. Corrupte.

17) Vulgo editiones κ' ἀπ. Medic. Moſcov. καπ. Utrumque in hoc auctore inſolentius videtur, nec niſi a poetis paſſim frequentatum. Κἀκ tamen ex analogia aliorum praeferendum putavi. Ita enim etiam in vulgari oratione κἀμοῦ, κἀγὼ, κἀντίπα non raro occurrunt. Vid. quae diſputat Koenius ad Gregor. de dialectis p. 72. cui addo Fiſcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 1. p. 138. Nec τ damno ſubſcriptum, cum alia ratio ſit illo ante contractionem praevio, alia illo abſente: hinc ταὐτά.

18) Gem. Plctho B. καὶ ταύτην τὴν χώραν.

19) Caſaubonn. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φάρσα οἱ μὲν δεικνύουσι. Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φαρσάλιοι· οἱ μὲν δεικνύουσι. Diſiecta hic utique eſt orationis forma, quae turbavit librarios, et ex ſumma diſputationis erui et cognoſci debet. Nempe inquirit, utrum regio fuerit Hellas, an urbs. In priori parte inſerit argumentum ex Thetidio petitum, et ſic τεκμαιρόμενοι (Pariſ. τεκμαιρομένοις, male) pendet a φασίν; altera pars incipit a verbis οἱ μὲν Φαρσάλιοι, in quo eſt ſtructura Homerica, qualis initio adparuit, οἱ δ' ἕτεροι, οἱ μὲν εἰπόντες.

ſacellum eſt Pharſalo et novae et veteri propinquum: et ex hoc Thetidio coniiciunt eam partem fuiſſe Achilleae ditionis. Qui urbem intelligunt, de his Pharſalii LX ſtadiis a ſua urbe rudera monſtrant diruti oppidi, quod Hella-

Ἑλλάδα καὶ δύο κρήνας πλησίον, [20] Μεσσηΐδα καὶ Thessa-
Ὑπέρειαν. [21] Μελιταιεῖς δ' ἄνωθεν ἑαυτῶν [22] ὅσον lia.
δέκα σταδίους οἰκῆσθαι τὴν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνι- p. 432.
πέως, ἡνίκα ἡ [23] αὐτῶν πόλις Πύρρα ὠνομάζετο· ἐκ
δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ταπεινῷ χωρίῳ χειμένης, εἰς τὴν
ἑαυτῶν μετοικῆσαι τοὺς Ἕλληνας· μαρτύριον δ'
εἶναι [24] τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ σφετέρᾳ τάφον τοῦ Ἕλ-
ληνος, τοῦ Δευκαλίωνος υἱοῦ καὶ Πύρρας. [25] Ἱστοροῦ-
σι γὰρ ὁ Δευκαλίων τῆς Φθιώτιδος ἄρξαι, καὶ
ἁπλῶς τῆς Θετταλίας· ὁ δ' Ἐνιπεὺς ἀπὸ τῆς
[26] Ὀθρυος παρὰ Φάρσαλον ῥυεὶς εἰς τὸν Ἀπιδανὸν
παρα-

20) Paris. Mosc. simplici σ. Duplici Homer. Il. 6, 457. unde duxit.

21) Paris. Moscov. Μελιτειῆς. Vulgata proba est, uti ex urbis nomine Μελίταια (p. 434. in.) discitur, unde et Μελιταιῆς derivat Stephanus, et scribit Polybius 5. 97. f.

22) Gem. Pletho B. male avulsis verbis ὅσον δ' ἑκατὸν δέκα. Paris. Moscov. σταδίους. Tum iidem cum Vatic. οἰκεῖσθαι, pro quo ante Casaubonum ἐκεῖσθαι. Eustathius ad Homer. Il. β, 683. p. m. 242. ἐκῆσθαι. Gem. Pletho B. ἐκεῖσθαι.

23) Paris. Moscov. ἑαυτῶν ex praecedentibus.

24) Paris. Mosc. τῶν ἐν. Male.

25) Posteriorem syllabam temere abiecit Moscov.

26) Ἐρυθρᾶς cum Guarino omnes libri et scripti et editi prae-

Helladem fuisse putent: propeque fontes duos, Messeidem atque Hypereiam. Melitaeenses vero circiter 10 a sua urbe stadiis fuisse Helladem urbem autumant trans Enipeum, quo tempore ipsorum urbs Pyrrhae nomen gesserit: atque Hellenes sive Graecos ex Hellade humili loco sita in ipsorum urbem commigrasse; testari hoc sepulcrum Hellenis, Deucalionis et Pyrrhae F. quod in ipsorum est foro: nam Deucalion Phthiotidi, et simpliciter Thessaliae, imperasse dicitur. Enipeus autem ab Othrye Pharsalum praeterlabens in Apidanum, atque

Thessalia. παραβάλλει, ὃδ' εἰς τὸν Πηνειόν. Περὶ μὲν Ἑλλήνων ταῦτα.

§. 7.

Φθῖοι δὲ καλοῦνται οἵ τε ὑπ' Ἀχιλλεῖ, καὶ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ, καὶ Φιλοκτήτῃ· ὁ δὲ ποιητὴς τούτων

praeter Gem. Plethonem A. B. in quo τῶν Ἐρυθρῶν legitur. Sed neutrum huc valet. Recte igitur Casaubonus vitium subesse monuit, cui ex ipso Strabone lib. 8. p. 356. praesentissimum remedium admovit. Ibi enim Strabo disserte narrat, hunc fluvium ἀπὸ τῆς Ὀθρυος decurrere, quod nomen vel disiectis, vel perversis literis sic corruperunt librarii. Aberrat Casaubonus, dum in Livio 44. 8. loco *Olympi* idem nomen substituit, refutatus ideo ab Oberlino ad Vibium Sequ. p. m. 106. quia Livius ibi de Macedoniae monte loquitur, uti iam antea monuerat Cellarius in Geogr. ant. 2. 13. 121. Speciosa exstat emendatio Salmasii de Lingua Hellen. P. 2. cap. 2. p. 361. proposita legentis ἀπὸ τῆς Ἐρετρίας, quippe quod in priori quidem parte propius accedit ad librorum formam. Attamen adsentiri expensis omnibus rationibus non possum. Primum enim non constat, iuxta Enipea stetam fuisse Eretriam, immo Flaminini iter apud Polybium 18. 3. 5. ostendit, inter Enipea et Oncheslum huic quidem propius sedem habuisse. Tum in describendis fluminibus origines cum Strabone indicare solent auctores. Denique obstat locus ille antea commemoratus. Reddidi igitur, quod Strabo ipse suggerit Ὀθρυος. Exceperat hoc nomen iam antea in versione Penzelius.

1) Sic pro Φθίοι malui scribere cum Homero Il. 13. 686. Eustathio ad Il. 1. 155. p. m. 53. Suida h. v. etsi Φθίοι in Hesychio, Etymol. M. s. v. Φθιῶται et Stephano legitur, ad quem tamen vid.

atque hic in Peneum influit. Haec de Hellenibus.

§. 7.

Phthii porro vocantur et qui sub Achille, et qui sub Protesilao, et qui sub Philocteta erant: idque testatum fecit Home-

τούτων μάρτυς. Εἰπὼν γὰρ ἐν τῷ καταλόγῳ [2]τῶν ὑπ' Ἀχιλλεῖ, Thessalia.

Οἵ τ' εἶχον Φθίην. —

ἐν τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ τούτους μὲν ὑπομένοντας ἐν ταῖς ναυσὶ ποιήσει μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ καθ' ἡσυχίαν ὄντας· τοὺς δ' ὑπὸ [3]Φιλοκτήτῃ [4]μαχομένους, καὶ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πρότερον, εἶτα Ποδάρκει

vid. Holſten. p. 344. Videtur eadem hic ratio valere, propter quam Χῖος in gentili praefertur. Denique comprobat hunc accentum auctoritas codicis Moſcov. hic et poſtea.

2) Non recte Moſcov. τῷ. Quid librarium deceperit, pater.

3) Sic pro vulgato Φιλοκτήτου Medic. Vatic. Pariſ. Moſcov. uti poſt Vatic. Medic. et Pariſ. Πρωτεσιλάῳ pro Πρωτεσιλάου, unde conficitur, in ſequ. etiam legendum eſſe Ποδάρκει μετὰ τοῦτον, ubi etiam vulgo genitivus obtruditur. Eadem caſuum confuſio ſupra notata eſt ad p. 394. ubi etiam de hac ſtructura dixi; et ſic eadem recurrit in ſequentibus, ubi itidem veriora dant codices. Sic lib. 13. p. 586. ubi vid. Caſaubonus, et infra lib. 9. p. 441. idem emendabat ὑπὸ τῷ Πολυκοίτῃ, codicibus etiam adſentientibus.

4) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. (hic quidem recentior manus in margine) cum Guarino ſubiiciunt deinceps ἔχοντας Μέδοντα καὶ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. (Moſcov. Πρωτεσιλάου habuiſſe videtur.) In Gem. Plethone utroque ceteris omiſſis legitur Πρωτεσιλάου, περὶ ὧν κατωτέρω. Caſaubonn. Ven. ἐκεῖνος pro κατωτέρω. At ἴδιος in ſequ. obponitur. Quae de Medonte inferuntur, petita ſunt ex Homero Il. 2, 727. vel potius Il. 13, 693. quem locum ipſe ſubiecit. Poterat utique Medontem etiam commemorare, ſicut antea Polydarcen, etſi hic in mortui locum ſucceſſerat, ille in abſentis tantum.

Homerus. Nam cum in recenſione eorum, qui Achilli parebant, poſuiſſet eos, qui Phthiam habitarent, in pugna apud naves eos cum Achille manentes in navibus et a pugna vacantes facit: pugnantes vero alios, qui Philoctetae ſuberant, et quos prius Proteſilaus, deinde Podarces,

Theſſalia. δάρκει μενεπτολέμῳ· περὶ ὧν κοινῶς μὲν [5]οὕτω φησίν·

[6]Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ [7]Φαιδιμόεντες Ἐπειοί.

Ἰδίως δέ·

[8]Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες
Ναῦφιν [9]ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

Τάχα δὲ καὶ οἱ σὺν Εὐρυπύλῳ Φθῖοι ἐλέγοντο, ὅμως

5) Vatic. Pariſ. Moſcov. Caſaubonn. οὗτος εἴρηκε vel εἶπεν, Pariſ. Moſc. iuxta ponunt etiam φησὶν. Alterutrum abundat.

6) Vatic. Moſcov. Ἐνθάδε. Alterum praeeunt in Homero Il. 13, 685. editiones noſtrae, etiam Villoiſ. et Wolfii.

7) Haec duo verba omiſſa ſunt in Ven. et Gem. Plethone utroque. Caſaubonus verba Φθῖοι (vel, uti dedit, Φθίοι) — Ἐπειοὶ uncis incluſit, quos removi, cum κοινῶς haec ab Homero dicta eſſe affirmet.

8) Vatic. Moſcov. Πρός. Tum Gem. Pletho B. θωρηθέντε vitioſe. Sequentia ad τούτοις ὄντες omittit idem.

9) Inter hoc verbum et ἐμάχοντο lacuna cernitur in Vatic. 174. et Pariſ. in qua tantum exſtincti vocabuli ultima ſyllaba σῶν remanſit. Vatic. 173. Moſcov. inſerunt μετ' αὐτῶν. Revocavi ex Homero Il. 13, 700. μετὰ Βοιωτῶν, quae voces vel exciderunt, vel corruptae ſunt, certe innuuntur.

darces ducebat. De quibus communiter ſic loquitur:

Illic Boeoti, veſtitu et Iaones avo,
Locrique, Phthiique et gens illuſtris Epeium.

Peculiariter autem:

Pro Phthiisque Medon, acer belloque Podarces
Stabant, et ſaevos arcebam navibus hoſtes.

Fortaſſis etiam, qui cum Eurypylo fuerunt, Phthii dicti ſunt,

Theſſa-lia.

ὅμορροι τούτοις [10] ὄντες· νῦν μέντοι Μαγνησίας νομίζουσι [11] τῆς ὑπ' Εὐρυπύλῳ τὰ περὶ [12] Ὀρμένιον, καὶ τὴν ὑπὸ [13] Φιλοκτήτῃ πᾶσαν· τὴν δ' ὑπὸ [14] τῷ Ἀχιλλεῖ τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης· μέχρι δὲ τῆς ὑπὸ

10) Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. μένοντες. Vatic. 173. μὲν ὄντες, unde prius intelligitur, ſic ut μὲν etiam inſeri poſſit. Verba Φθίοι — Εὐρυπύλῳ in Ven. non adparent.

11) Vatic. Pariſ. Moſcov. τῆς τε.

12) Vatic. Pariſ. Moſcov. Ὄρμενον cum Aldo et Hoppero. Guarinus aliena et turbata dedit: *quae ſubdita fuit Eurypylo, et eram totam Philoctetae ſubiectam et Orchomeno vicinam et Achilli ſubiectam* —. Cum Mſstis illis in forma conſentit Heſychius ſ. v. Ὄρμενος, niſi quod in νος terminare et ſpiritu aſpero ſignare ex praemiſſo nomine proprio Ὄρμενος videtur. At Plinio 4, 16. ſ. 9. eſt *Hormenium*, uti Homero Il. 2, 734. quem hic reſpexit, Ὀρμίνιον, item Euſtathio ad Homer. c. l. ex Strabone. Conſentiunt in eo Medic. Ven. Gem. Plethon. Similis mutatio infra p. 438. obverſatur. Sine adſpiratione autem efferendum eſſe, diſerte monet Euſtathius ad Homer. Il. 9, 448. p. 666, 45. quippe qui derivat ab ὄρω, ὀρόμενος facta ſyncope.

13) Vulgo et hic Φιλοκτήτου fertur. Sed quod dedi, praeter uſum conſuetum comprobant etiam Vatic. Medic. Pariſ. Moſcov. Gem. Plethon B. Conſ. antea.

14) Voces τῷ Ἀχιλλεῖ exciderunt in Vatic. Pariſ. Moſcov. in quo poſtremo recentior manus eas ſubpleverat. Plura omiſſa ſunt in Gem. Plethone B. qui ſtatim poſt πᾶσαν ſubiicit περὶ Ἄλον.

ſunt, horum contermini. Nunc quidem Magneſiae Eurypylo ſubditae adſcribunt, quae circa Ormenium ſunt, et Philoctetae ditionem omnem; Achilli autem Phthiam a Dolopia et campo usque ad mare Magneticum, et ad urbem

Theſſalia. ὑπὸ [15] Πρωτεσιλάου πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πλησιόντικῶς [16] λέγεται.

§. 8.

Περὶ Ἅλου δὲ καὶ Ἀλόπης διαπορουῦσι, μὴ οὐ τούτους λέγει τοὺς τόπους, οἳ νῦν ἐν τῷ Φθιωτικῷ τέλει φέρονται, ἀλλὰ τοὺς ἐν Λοκροῖς, μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος [1] Ἀχιλλέως, ὥσπερ καὶ μέχρι

15) Male per o ſcriptum legitur in Vatic. et Moſcov. Idem cum Pariſ. ante πόλεως ponunt τῆς. Poſt Ἀνδρῶνος prave vulgarunt Aldus et Hopperus.

16) Subſequuntur haec in Vatic. 174. Pariſ. et Moſcov. τὸ δὲ πλάτος ἀφορίζεται τῆς ὑπὸ Πηλεῖ καὶ Ἀχιλλεῖ . . . . . τῆς Τραχινίας καὶ τῆς Οἰταίας ἐξαμένοις . . . . . αὐτὸ (Moſc. cum Pariſ. δ' αὐτὸ) ἐχιδόντι· καὶ μῆκός δὲ τοῦ Μαλιακοῦ . . . . Περὶ Ἅλου δὲ καὶ —. Intelligitur, Strabonem hic ſubnexuiſſe dimenſionem Achilleae ditionis, cuius quidem partes interceptas certa fide reparare cum ſit difficile et lubricum, nec, ſi velim tentare, id ſine prolixiori diſputatione et ab hoc loco aliena adſtrui poſſit, ablego quaerendi cupidos ad Schlichthorſtii Geogr. Homeri p. 95. ſq. Quantas autem in expoſitionibus ſimilibus iacturas noſter fecerit, docent exempla plurima ex Mſstis paſſim propoſita.

1) Moſcov. praeponit τοῦ. Antea pro Ἅλου Aldus et Hopperus dederunt Ἄλλου, uti ſaepe etiam in Mſstis nomina propria in adpellativa transeunt. Sic ſupra p. 424. quidam Θεσσάλους pro Θετταλίας et hic paullo poſt Gem. Plecho B. Ἄλλος pro Ἅλος et olim in Herodoto 7, 173. Cf. poſt et ad p. 435. Pro λέγει etiam antea Aldus et Hopperus emiſerunt λέγεται.

Proteſilao parentem Antronem, quae nunc plurali numero effertur.

§. 8.

De Halo autem et Alopa dubitatur, ne fortaſſe non ea loca nominet poëta, quae nunc in Phthiotica ditione cenſentur, ſed in Locris ſita: eo ſcilicet usque Achillis ditione ſe extendente, ut et usque

μέχρι Τραχῖνος καὶ τῆς Οἰταίας. Ἔστι γὰρ καὶ Thessalia.
Ἅλος καὶ Ἁλιοὺς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, κα-
θάπερ καὶ Ἀλόπη. Οἱ δὲ τὸν Ἁλιοῦντα ἀντὶ Ἀλό-
πης τιθέασιν, καὶ γράφουσιν οὕτως·

Οἵ [2] θ' Ἅλον, οἵ θ' Ἁλιοῦντ', οἵ τε Τραχῖν'
ἐνέμοντο.

Ὁ δὲ Φθιωτικὸς [3] Ἅλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς p. 433.
Ὄθρυος [4] ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι,

2) Adparet, Strabonem τὸ Α adſpiraſſe, cum in Hom. ero Il. 2, 682. lenem ſpiritum gerat et hinc ἑ' Ἅλον legatur. Atque ita etiam hoc nomen in noſtro ſcribi vult Berkelius ad Stephan. p. 164. At hic diſcrte Strabo ἐν τῇ παραλίᾳ ponit, et maritimam urbem facit, unde ab ἅλς, ἁλὸς rectius derivetur et adſpiretur, de quo cf. etiam Politus ad Euſtathium in Homerum Tom. 2. p. 683. Nempe fuerunt duae urbes hoc nomine in Phthiotide, una ſub Achille, ab Athamante condita ad radices Othryos montis (cf. poſt) et mediterranea ab ἅλως dicta; (de quo Stephanus h. v.) altera ſub Proteſilao eaque maritima ad Maliacum ſinum, uti prolixe docuit Politus p. 682. ſq. c. l. At ſic, quam Achilli dat Homerus, Proteſilai paullo poſt fuiſſe dicit Strabo, nec diſcrimen illud ſtatutum caute ſatis videtur obſervare. Monet tamen etiam Euſtathius ad Homerum c. l. pag. m. 242. ad Strabonis rationem quosdam etiam alios hoc nomen adſpiraſſe. Poſt Pariſ. habet Ἁλιοῦντα et Moſcov. Τριχῖν' pro Τραχῖν', quod Homericis libris hic etiam dedi.

3) Scribendum hic ex iis, quae proxime notata ſunt, putavi Ἅλος pro Ἅλος.

4) Haec vox in Vatic. deſideratur, in Pariſ. adſcripta eſt.

usque ad Trachinem et Oetaeam regionem. Nam in Locrenſi ora maritima ut Alope, ita etiam Halos ſunt et Halius. Sunt qui Haliuntem pro Alopa ſubſtituunt, et ſic legunt:

Quique Halon, atque Haliunta, et qui Trachina colebant.

Alos vero Phthiotidis iacet ad finem Othryos montis, qui verſus ſeptentriones imminet Phthiotidi, con-

Thessalia. ὁμόρου δὲ [5]τῷ Τυμφρηστῷ τῷ ὄρει καὶ τοῖς Δόλοψι, [6]ἐκεῖθεν δὲ παρατείνοντος εἰς τὰ πλησίον τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Ἀπέχει δ' [7]Ἰτώνου περὶ ἑξήκοντα σταδίους ὁ [8]Ἅλος, ἢ ἡ Ἅλος· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως [9]ὥσπερ

5) Verba haec τῷ Τυμφρηστῷ — καὶ τοῖς omissa sunt in Venet. et Gem. Plethone utroque, in Paris. et Mosc. τῷ ὄρει. Idem codices duo cum Casaubonn. et Vatic. pro Τυμφρηστῷ substituunt Τεφρηστῷ, quod ex Etymol. M. sub v. Τεφρηστὶς sustineri possit. Guarinus: *Phrestio proximus.* Sed Τυμφρηστὶς occurrit etiam hic in sequ. et in Lycophr. v. 420. ubi tamen etiam τὸ μ in libris eliditur. Tzetzes praeterea urbem cognominem memorat cum Stephano. Hic tamen moratur, qui in ipso hoc nomine et derivatis remoto μ Τεφρηστὸς scribit, ut Etymol. M. auctor p. 772. Plenioris quidem soni gratia τὸ μ insertum putat Ortelius in thes. Geogr. s. v. *Tymphrestus*, uti in Πίμπλα et aliis, quod etiam videtur Sylburgio ad Etymol. M. c. l. Utrum eligi debeat, dubium. Cf. etiam supra ad p. 410. in.

6) A manu recentiori in Paris. et Moscov. inserium legitur καὶ ἐκεῖθεν omisso δέ. Gem. Pletho B. scribit κἀκεῖθεν παρατείνοντος.

7) Casaubonus pro Ἰτώνου vult Ἴτωνος, qua forma reddit Guarinus, itaque legit etiam Berkelius ad Stephanum p. 104. quia hic Strabonis locum sic repetat, quem quidem aperte descripsit. Nec aliter legitur in Homero Il. 2, 696. Cum tamen libri nihil mutent, et Stephanus s. v. Ἴτων alteram etiam formam agnoscat cum Eustathio ad Homer. p. m. 245. c. l. a vulgata lectione eo minus recedendum putavi, in primis quod eam etiam infra p. 435. codices praeferunt.

8) Gem. Pletho B. ὁ Ἄλλος (cf. paullo superius) ἢ ἡ Ἄλος. Leni autem spiritu signavi eadem de causa, quam antea indicavi, cum vulgo asperum gerat.

conterminus monti Tymphresto ac Dolopibus, atque inde ad vicina Maliaci sinus loca protenditur. Distat Alos, (urbs utroque genere effertur) ab Itono circiter LX stadia: condidit Athamas, super

[9] ὦκισε δὲ ὁ Ἀθάμας [10] τὸν Ἅλον· ὑπέρκειται δὲ τοῦ Κρωκίου πεδίου· ῥεῖ δὲ ποταμὸς [11] Ἀμφρυσος [12] πρὸς τῷ τείχει. Ὑπὸ δὲ τῷ Κρωκίῳ Θῆβαί εἰσιν αἱ Φθιώτιδες, καὶ [13] ἡ χώρα δὲ Φθιῶτις καλεῖται καὶ Ἀχαϊκὴ, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ Thessalia.

9) Vatic. Paris. Moscov. cum edd. Aldi, Hopperi, Kylandri ὦκισε, quod hic aperte nexus fastidit.

10) Vatic. 174. τὸν Ἅλον, quod, etsi utrumque valeat, hic tamen praetulerim, quod ipse tamquam potius antea praeposuit. Et sic antea ὁ Φθιωτικὸς Ἅλος. Alii enim libri malunt τὸν Ἅλον. Obstant tamen, quo minus recipiam, quae in codicibus subnectuntur. Nempe in Vatic. Casaubonn. Paris. Moscov. haec deinceps comparent: ἀφανισθεῖσαν δὲ ἐστι (sic Vatic. At Paris. δὲ ἐν, Moscov. tantum δὲ, Casaubonn. ne hoc quidem) . . . . . χρόνοις ὕστερον. Quid desit, aliunde non subministratur. Videtur tamen illa etiam in suo libro invenisse Guarinus; vertit enim continua serie: *posterioribus deleta temporibus, quae Crocio imminet campo.* Posterioria mire quidem.

11) Ἄμφυσος in Vaticanis legitur, pro Ἀμφρυσος, uti scribunt etiam poetae penultima producta, veluti Apollon. Rhod. 1, 54. Callimach. in Apoll v. 48. cum Scholiaste, Virgil. Geogr. 3, 2. Lucan. 6, 368. et alii, unde alterum ρ otiari videtur, uti et iudicat Brunckius ad Apollon. c. l. Etsi enim passim geminatum occurrit, meliores tamen codices simplex praeferunt. Quare et hic ita dedi. Cf. ad p. 435. ubi codices in simplici magis consentiunt. De accentu in antepenultima ponendo diserte monuit Schol. Apollonii ad c. l.

12) Paris. πρὸς τῷ . . . Moscov. πρὸς τὸ . . . In Vatic. ipsa haec tria vocabula πρὸς τῷ τείχει vacuo spatio rependuntur. Gem. Pletho πεδίου· ὑπὸ δὲ τῷ Κρωκίῳ ceteris subpressis.

13) Venet. Gem. Pletho B. ἡ Ἅλος, quod ex hoc reponendum

super campum Crocium, alluente moenia Amphryso amne. Sub Crocio Thebae sunt Phthiotides: et ipsa regio dicitur Phthiotis, et Achaica Malienses attingens, et

Theſſalia. οἱ τῆς [14]Ὀθρυος πρόποδες. Καθάπερ δὲ ἡ [15]Φυλάκη ὑπὸ [16]Πρωτεσιλάῳ τῆς Φθιώτιδός ἐστι τῆς πρόσχω-

dum cenſet Voſſius ad Melam 2, 3, 79. cui adſentitur Berkelius ad Stephan. p. 104. qui hanc lectionem etiam ex Euſtathio ad Hom. Il. 2, 682. p. m. 242. tueri conatur, apud quem haec leguntur: Ἅλος δὲ οὐ μόνην ἡ Φθιῶτις αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὴς Ἀχαΐας πόλις. Excepit in verſione Penzelius. Ego notandum, mihi nunc tamen reluctantibus aliis libris omnibus admittendum putavi. Utrumque enim vocabulum aliquanto invicem diſtat, et Alon iam antea Phthioticum diverſo etiam genere, et hoc agitare videtur et verſare varie, vocavit, ut vix aptę ſic iterum obtrudi poſſit. Tum nihil obſtat, quo minus aptę totius regionis adpellationem adnectat, in qua Alos etiam concinetur. Nec alter codex Gem. Plethonis Ἅλος, ſed χώρα habuiſſe videtur. Contra utrumque expreſſit Guarinus ſic: *Eſt Halus quidem Phthiotica nuncupatur ora et Achaica.* Ceterum mutilus adparet hic locus in Vatic. 174. Pariſ. Moſc. quippe qui haec tantum adponunt: καὶ ἡ (articulum hunc etiam inſerunt ante Caſaubonum editiones) Ἀχαϊκὴ ἔστιν . . . . . ἔστιν καὶ αἱ τῆς Ὀθρυος (vel Ὀθρύος), περὶ . . . Ἡ Φυλάκη —.

14) Moſcov. Vatic. Ὀθρύος. At priorem ſedem tenet etiam in Euripid. Alceſt. v. 583. Herodoto 7, 129. et al. ii. Verba ἔστιν — πρόποδες deſunt in Gem. Plethone utroque, ex quo diſcitur, Voſſium diverſo Marte uſum fuiſſe, quia haec ex eo verba refert. De aliis codicibus antea notatum eſt. Vatic. 173. ſic: Ὀθρύος πρόπρεσιν· καθάπερ δὲ (ſimul etiam ἔστιν δὲ) ἡ Φυλάκη Sic ex ſuis codicibus Caſaubonus adtulit: Ὀθρυος πρόπρεσιν· ὥσπερ δὲ ἡ Φ. ἡ ὑπὸ —.

15) Moſcov. Φυλακή; non recte hic, rectius infra. Nempe haec accentus ſede proprium ab adpellativo diſtinguitur, uti iam aliquoties dictum eſt, et diſerte de hoc nomine monent Schol. Villoiſ. ad Homer. Il. 15, 335. et Etymol. M. p. 802, 1.

16) Vatic. Pariſ. Πρωτεσιλάου, minus bene. Cf. ſupra.

et Othryos montis radice, quae Proteſilaum dedices. Sicut autem Phyminum habuit, Phthiotidis eſt

προσχώρου τοῖς Μαλιεῦσιν, οὕτω καὶ ἡ Ἅλος· διέχει δὲ [17]Θηβῶν περὶ ἑκατὸν σταδίους· ἐν μέσῳ δ' ἐστὶ [18]Φαρσάλου καὶ Φθιωτῶν. Φίλιππος μέντοι Φαρσαλίοις προσένειμεν, ἀφελόμενος τῶν Φθιωτῶν. Οὕτω δὲ συμβαίνει τοὺς ὅρους καὶ τὰς συντάξεις τῶν τε ἐθνῶν καὶ τῶν τόπων ἀλλάττεσθαι ἀεί, καθάπερ εἴπομεν. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. Ἀρτεμίδωρος δὲ τὴν Ἅλον ἐν τῇ παραλίᾳ τίθησιν, ἔξω μὲν τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου κειμένην, Φθιῶτιν δέ. Περοιὼν γὰρ ἐνθένδε ὡς ἐπὶ τὸν Πηνειὸν μετὰ τὴν Ἀντρῶνα τίθησι [19]Πτελεόν, εἶτα τὴν Ἅλον ἀπὸ τοῦ Πτελεοῦ διέχουσα ἑκατὸν Thessalia.

17) Venet. Θηβῶν τε.

18) Eustathius ad Homer. Il. 2, 682. p. m. 242. f. hinc repetit Φαρσαλίας, haud omnino male. Cf. ad p. 430. Tum in Vatic. Paris. deest καὶ, et pro Φθιωτῶν, quod probant cum Eustathio et Guarino mei omnes, Casaubb. aliqui offerunt Θηβῶν. Illud recte habet. Denique Gem. Pletho B. ceteris omissis ita narrationis progressionem continet: Φθιωτῶν. Περὶ Τραχῖνος εἴρηται.

19) Moscov. in ipso contextu fert πλέον, pro quo in margine verum nomen adscriptum legitur.

est Maliensibus vicinae, sic etiam Alos: distat a Thebis circiter c stadia, in medio sita Pharsali et Phthiotarum: quibus eam ademptam Philippus Pharsaliis attribuit. Supra monuimus, solere hoc modo fines et constitutiones gentium locorumque mutari. Sophocles etiam Trachiniam dixit Phthiotidem. Artemidorus Halon in ora maritima collocat extra Maliacum sinum quidem, tamen in Phthiotide. Inde enim progrediens versus Peneum, post Antronem ponit Pteleum, deinde Halon a Pteleo distantem cx stadia,

Thessalia. καὶ δέκα σταδίους. Περὶ δὲ Τραχῖνος εἴρηται, καὶ ὁποία τις, καὶ ὁ ποιητὴς κατονομάζει.

§. 9.

Τοῦ δὲ Σπερχειοῦ μεμνημένος πολλάκις, ὡς ἐπιχωρίου ποταμοῦ, τὰς [1] πηγὰς ἔχοντος ἐκ [2] Τυμφρηστοῦ, ἐκδιδόντος δὲ πλησίον [3] Θερμοπυλῶν μεταξὺ

20) Moscov. πρὸς τις. Post idem male κατονομάζει.

1) Gem. Pletho A. B. ἔχει. Utrumque, quod pateat, in usu est. Sic ἔχων ἔχεις de Tago lib. 3. p. 160. et ἔχων πηγὰς de Lyrcio lib. 8. p. 370. et sic alibi. Valent igitur codices plerique. Antea Ald. et Hopper. Σπερχοῦ. Post in Vatic. ex Paris. deest ὡς, quod in Moscov. a manu recentiori erat insertum.

2) Vatic. Paris. Moscov. ita hunc locum exhibent: Τρυφηστοῦ (in Mosc. supra scriptum legitur Τυφρηστοῦ) Τριστωνοῦ ὄρους, τοῦ καλουμένου . . . . . τερου (forte ὕστερον, quod in solo Parisiensi servatum haesit) ἐκδιδόντος —. Idem fragmentum ex suo codice reddidit Guarinus, et rectius quidem in voce Τριστωνοῦ sic: *amnem indigenam e Tymphresio Dryopias monte nascentem iuxta Termopylum vero exeuntem.* Nempe Cnidus, quod illorum codicum scriptura innuit, hinc plane est aliena. At Dryopes recte commemorantur, quippe quos ad Sperchium habitasse ipse Strabo adfirmat lib. 8. p. 373. Cf. post p. 434. et Stephanus s. v. Δρυόπη, unde Δρυοπικοῦ legendum est. In explenda lacuna operam ludere nolim. Forte latet extinctum nomen Τεφρηστοῦ. Ceterum Τυμφρηστοῦ habuisse videtur Gem. Pletho uterque. Ald. Hopper. Τυμφρηστοῦ. Vid. paullo superius dicta.

3) Venet. Θερμοπύλων μεταξὺ αὐτοῦ, quod repraesentavit Guarinus, et suis editionibus exceperunt Aldus et Hopperus.

stadia. De Trachine dictum est, qualis sit: et Homerus nominat.

§. 9.

Idem cum saepenume-ro Sperchei mentionem faciat, ut Thessalici fluminis, e Tymphreste orientis et prope Thermopylas in mare exeuntis,

ταξὺ [4] αὐτῆς καὶ Λαμίας, δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ ἐντὸς πυλῶν ὅσα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, καὶ τὰ ἐκτὸς ὑπ' [5] ἐκείνῳ ἦν. Ἀπέχει δὲ Λαμίας ὁ Σπερχειὸς περὶ τριάκοντα σταδίους, [6] ὑπερχειμένης πεδίου τινὸς Thessalia.

Pp 5 καθή-

4) Venet. Ald. Hopper. αὐτοῦ, cuius cauſa in proxima nota indicata eſt. Gem. Plethο αὐτῶν. Alii αὐτῆς, uti iam correxerat Xylander, ut melius et ipſa re flagitante ad Trachinem referretur. Ultra Sperchеum enim erant alii fluvii, Dyras et Melas, et tum demum ſequebatur Trachin (cf. ſupra p. 428.) Thermopylae maritimo curſu a Sperchei oſtiis aberant 10 ſtadia, (cf. p. 435.) Lamia a Sperchеo 30. (V. poſt.)

5) Venet. ἐκείνων.

6) Vatic. Moſcov. Gem. Plethο A. B. Ald. Hopperus ὑπερκειμένης, Xylander ὑπερκειμένους, inde a Caſaubono ὑπερκειμένοις, quod et fuiſſe videtur in Pariſ. Ipſe Caſaubonus vult ὑπερκείμενος vel ὑπερκειμένου. Renititur Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 321. quia ὑπερκείμενος, quod referri debeat ad Σπερχειός, incommode et inſolenter dicatur, cum fluvii ſuis ripis ſint depreſſiores in ſolito et placido fluxu. Nec ὑπερκειμένου probat, quia πεδίον raro dicatur ὑπερκεῖσθαι. Ipſe praefert ὑπερκειμένης, ſc. Λαμίας, quae urbs fuit in edito et planitiei ſupereminuit ad Maliacum ſinum usque porrectae, uti pateat ex Livio 36, (non, quod adpoſuit 35,) 25, 3. Cum ſaepe ὄρη ὑπερκεῖσθαι πόλεως dicantur, et ipſae πόλεις πεδίων ὑπερκεῖσθαι, (cf. p. 433. in. lib. 8. p. 344. in. et alibi) videtur utique rectius ad Lamiam revocandum eſſe, quod comprobant etiam codices, etſi nimis a ſuo nomine reiectum eſt. At ita ſolet paſſim Strabo. Tum ſimilis forma adfuit paullo ſuperius de Alo. Denique ſitus ex more apte indicatur. Nec aliter legit cepitque Guarinus, qui ſic interpretatur: *imminet quidam campo.* Quibus rationibus motus dedi ὑπερκειμένης.

rentis, inter Trachinem et Lamiam, oſtendit etiam, quae intra Pylas ad Maliacum ſinum pertinebant, et quae extra erant, Achilli paruiſſe. Spercheius xxx ſtadiis abeſt a Lamia, ſita ſuper planitie quadam

Thessa-lia. καθήκοντος ἐπὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. [7]Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς ἐπιχώριος, ἔκ τε τοῦ τρέφειν ἰκανὴν τὴν [8]κόμην φάσκειν, καὶ τοῦ τὸν Μενέσθιον, ἕνα τῶν λοχαγῶν αὐτοῦ, Σπερχειοῦ λέγεσθαι [9]παῖδα καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀχιλλέως. Μυρμιδόνας δ' εἰκὸς καλεῖσθαι πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ [10]καὶ τῷ Πατρόκλῳ, οἳ συνηκολούθησαν ἐξ Αἰγίνης φεύγοντι [11]τῷ Πηλεῖ. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες.

§. 10.

7) Verba Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς — τῆς Ἀχιλλέως desunt in Gem. Plethone utroque.

8) Pro κόμην editionum ex Medic. recepi, quod iam res ipsa suadebat et narratio Homerica Il. 23, 141. sq. ut taceam, morem illum olim viguisse.

9) Casaubonn. Moscov. παιδίον. Paris. παιδιᾷ et παιδιᾷ, Vatic. παιδιοῦ, Venet. παῖδες. Mirum, quod in notissima voce et re ex Homero Il. 16, 174. nota ita hallucinati sunt. Editiones omnes habent παῖδα, quod movere nolui. Antea Ald. Hopper. τοῦτον Μενεσθίου.

10) Verba καὶ τῷ Πατρόκλῳ desunt in Gem. Plethone utroque.

11) Plura hic dat Gem. Pletho uterque: τῷ πατρὶ Πηλεῖ τῶν Αἰγινητῶν πρότερον Μυρμιδόνων καλουμένων. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο —. Quae huc ex lib. 8. p. 375. translata videntur, certe in praecedentibus concluſa tenentur.

quadam ad Maliacum ſinum pertinente. Spercheium autem Theſſaliae fuiſſe fluvium, vel ex eo liquet, quod comam ei Achilles ſe aluiſſe dicit; et quod Meneſthius, unus e centurionibus eius, Spercheii dicitur filius ex Achillis ſorore. Myrmidones porro vocari conſentaneum eſt omnes, qui ſub Achille et Patroclo erant, qui in exſilium ex Aegina proficiſcentem Peleum erant ſecuti. Achaei vocabantur Phthiotae univerſi.

§. 11.

§. 10. Thessalia.

Διαριθμοῦνται δὲ [1] τὰς ὑπὸ τῷ Φθιωτικῷ τέλει τῷ ὑπ' Ἀχιλλεῖ κατοικίας, Μαλιέων ἀφ' ἑξάμεσι, πλείους μὲν, ἐν δ' αὐταῖς Θήβας τὰς Φθιώτιδας, [2] Ἐχῖνον, Λαμίαν, περὶ ἣν ὁ Λαμιακὸς συνέστη πόλεμος Μακεδόσι καὶ Ἀντιπάτρῳ πρὸς Ἀθηναίους· ἐν ᾧ [3] Λεωσθένης ἔπεσε τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, [4] Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἑταῖρος· Ἐρινεὸν πρὸς τούτοις, Κορώνειαν, ὁμώνυμον τῇ Βοιωτικῇ, [5] Μελίταιαν,

p. 434.

1) Paris. Mosc. τοῖς ὑπὸ, quod in hoc postea transierat mutatum in τῆς ὑπὸ.

2) Venet. Ald. Hopper. cum Guarino Ἐχῖναν, Paris. Vatic. Moscov. ἔχιν ἀνδαμίαν. Casaubonn. ἔχι Ἐχῖναν ex corruptione coalescentium nominum. Accentus discrepat. Ἔχινος invenitur in Ptolemaeo 3, 13. Ἐχῖνος in Polybio 17, 3, 12. 18, 21, 3. et, qui cognominem Acarnaniae urbem memorat, Stephano, uti in ipso Strabone p. 435. Sed vid. de similibus supra ad p. 395. in.

3) Paris. subnectit τε.

4) Moscov. praemittit ἐ. Tum verba πρὸς τούτοις omittuntur in Vatic. Ven. Paris. Moscov. Gem. Plethone B. In Mosc. quidem ea manus recentior inseruerat. Possint quidem abesse, sed quod pluribus interpositis ad summam narrationis redit, non omnino otiose adstant.

5) Paris. Moscov. Ald. Hopper. Μελίτειαν. Utramque olim formam usu invaluisse, discitur ex Stephano, ad quem confu-

§. 10.

Enumerant porro oppida Phthiotiçae ditionis Achilli subditae, a Maliensibus orsi, plura sane: sed in his etiam Thebas Phthiotides, Echinum, Lamiam, (ad quam urbem Macedonibus et Antipatro bellum cum Atheniensibus commissum fuit Lamiacum, in quo cecidit Leosthenes, Athenionsium dux, Alexandri regis socius) Erineum, Coroneam eiusdem cum Boeotica nominis, Melitaeam,

Theſſalia. ταιαν, [6]Θαυμακοὺς, [7]Πρόσερναν, Φάρσαλον, Ἐρέτριαν ὁμώνυμον τῇ Εὐβοϊκῇ, Παραχελωΐτας, καὶ τούτους ὁμωνύμους τοῖς Αἰτωλικοῖς· καὶ γὰρ ἐνταῦθά ἐστιν Ἀχελῶος ποταμὸς πλησίον Λαμίας, [8]παρ' ὃν οἰκοῦσιν οἱ [9]Παραχελωΐται. Παρήτεινε δ' ἡ χώρα αὕτη πρὸς ἄρκτον μὲν, τῇ τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάλιστα προσεσπερίων, καὶ τοῖς [10]Εὐρυπύλου καὶ Πρωτε-

suli poſſunt interpretes. Vulgata tamen praeferenda, quia ſupra p. 432. indixit Μελιτιεῖς.

6) Moſcov. Θαυμακοῦς, quaſi ſit caſus rectus. Docet Livius 32, 4. *Philippus Thaumacos oppugnabat*, et *Thaumaci — fisi ſunt*, et alibi. *Thaumacus* tamen dedit Guarinus, et Θαυμακοῦς etiam ex hoc loco adlegat Harduinus ad Plinium 4, 16. ſ. 9.

7) Moſcov. Πρόσερναν. Poſt idem Παραχελωΐτας. In ſequ. recte tamen cum Pariſ. Παραχελωΐται, ut Σαυνῖται, Σαβαρῖται in auctoribus, etſi nec ea ſine diſcrepantia dimittuntur, uti ſit in Strabonis editionibus.

8) Verba haec παρ' ὃν οἰκοῦσιν — ἄξιον μνήμης ἀεὶ praeteriit Gem. Plecho B.

9) Circumflexum penultimae, uti proxime iam notavi, imponunt Pariſ. et Moſcov. Quod etſi rectius puto, haeſitavi tamen propter Stephanum, qui et Παραχελωΐται inluſtrationis cauſa ſubiicit, vulgatam ſcripturam immutare. At poſt dedi Ἀσκληπιαδῶν.

10) Vatic. 174. Εὐρυπύλου . . . . . καὶ Πρωτεσιλάου. In Pariſ. pro καὶ ſpatium patet vacuum, et in Moſcov. illa vocula

ſitaeam, Thaumacum, Proernam, Pharſalum, Eretriam Euboicae cognominem, Paracheloitas itidem Aetolicis cognomines: nam hic quoque fluvius eſt Achelous prope Lamiam, iuxta quem habitant Paracheloitae. Haec regio verſus ſeptentrionem porrecta fuit, ad terram Aeſculapii poſterorum maxime occidnorum, atque Eurypyli et Prote-

Πρωτεσιλάου, ταῖς πρὸς ἕω [11] κεκλιμέναις . . . . πρὸς νότον δὲ τῇ Οἰταίᾳ, εἰς [12] τεσσαρεσκαίδεκα δήμους διῃρημένη, Ἡρακλειάν τε καὶ Δρυοπίδα, τετράπολιν γεγονυῖάν ποτε, καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα, μητρόπολιν δὲ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δρυόπων νομιζομένην. Τῆς δ' Οἰταίας καὶ ὁ Ἀχύφας ἐστὶ, καὶ Παρασωπιὰς, καὶ Οἰνιάδαι, καὶ [13] Ἀντίκιρρα [14] ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις. Λέγω δὲ τὰς διατάξεις ταύτας οὐκ ἀεὶ μεμνηκυίας τὰς αὐτὰς, ἀλλὰ ποικίλως μεταβεβληκυίας· αἱ δ' ἐπισημότατοι μάλιστα ἄξιαι μνήμης εἰσί.

Thessalia.

Proteſilai adverſus orientem ſolem inclinantibus . . . . . verſus meridiem autem Oetaeae, in XIV pagos ſive curias diviſa, Heracleamque et Dryopidem: quae olim fuit tetrapolis, ſicut et Doris eſt: et Dryopum, qui in Peloponneſo ſunt, mater aeſtimatur. Ad regionem Oetaeam etiam Acyphas pertinet, et Paraſopias, et Oeneidae, et Anticirrha idem habens cum ea nomen, quae eſt in Locris occiduis. Nomino autem has portiones, non quaſi eae ſemper eaedem conſtiterint: cum quidem variae ſint perpeſſae mutationes: ſed tamen nobiliſſimae, memoratu maxime ſunt dignae.

§. 11.

§. 11.

cula a manu recentiori inſerta eſt. Pro τῆς repoſui ταῖς, ut accommodaretur ſtructurae lege ad praecedens τῇ. In ſequenti lacuna abſorptum videtur ſubſtantivum, quod huc refertur, χώραις vel ſimile aliquid.

11) Idem vacuum ſpatium conſpicitur poſt hoc verbum in Pariſ. et Moſcov. quod nec alii ſubplent.

12) Moſcov. τετταρεσκαίδεκα, conſueto more. Editiones ante Caſaubonum τεσσαρακαίδεκα, quod tamen potius cum neutro iungitur. Poſt Δρυοπίδα praepoſito articulo mavult Moſcov.

13) Moſcov. per υ, de quo vid. ad p. 418.

14) Pariſ. Moſcov. ὁμώνυμοι ταῖς. At vulgata recte habet.

Theſſalia.

§. II.

Τοὺς [1] δὲ Δόλοπας φράζει καὶ ὁ ποιητὴς ἱκανῶς, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς εἰσι τῆς Φθίας, καὶ ὅτι ὑπὸ τῷ [2] αὐτῷ ἡγεμόνι ἦσαν τῷ Πηλεῖ οὗτοί τε καὶ οἱ Φθιῶται· ἔναιον γὰρ (φησὶν) ἐσχατιὴν Φθίης· καὶ ἦν Φοίνιξ Δολόπεσσιν ἀνάσσων, δόντος τοῦ Πηλέως. Γειτνιᾷ δὲ τῇ Πίνδῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν χωρίοις, Θετταλικοῖς οὖσι τοῖς πλείστοις. Διὰ [3] γάρ τε τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Θετταλῶν καὶ τῶν Μακεδόνων οἱ πλησιάζοντες αὐτοῖς μάλιστα τῶν Ἠπειρωτῶν, οἱ μὲν ἑκόντες, οἱ δ' ἄκοντες, μέρη καθίσαντο [4] Θετταλῶν ἢ καὶ Μακεδόνων· καθάπερ Ἀθαμᾶνές, καὶ Αἰθικες, καὶ Τάλαρες Θετταλῶν· Ὀρέσται

1) Xylander καὶ Δόλοπες.

2) Caſaubonn. Venet. αὐτῶν, reliqui ad nexum apte cum Guarino αὐτῷ, uti etiam legitur in editionibus.

3) Aldus, Hopper. Xylander γὰρ τό. Illud recte habet. Vatic. ἐπιφάνειάν τε καὶ —.

4) Caſaubonn. Venet. Gem. Pletho A. B. Θετταλοῖς καὶ Μακεδόσι. Utrumque poteſt componi, prout retuleris. Vulgata tamen tuentur proxime ſubiecta. Pariſ. et Moſc. in recepta lectione, quam et ipſi praeferunt, excluſerunt καί. Ante Θετταλῶν in Pariſ. et Vatic. incommode diſtinctio maxima facta eſt.

§. II.

Iam Dolopes ipſe Homerus ſatis indicat in extremo Phthiae incoluiſſe, et ſub eodem principe fuiſſe Peleo cum Phthiotis: nam Phoenix ait in extremitate Phthiae habitaſſe ſe, ac dono Pelei imperaſſe Dolopibus. Regio vicina eſt Pindo et circumiacentibus locis, quorum maximam partem Theſſalia ſibi vindicat. Quippe gloria et potentia Theſſalorum atque Macedonum effecit, ut his vicini, maxime Epirotae, vel ultro vel inviti etiam ſe partem Theſſalorum aut Macedonum facerent: ſicut Athamanes, Aethices, et Talares. Theſſalorum: Oreſtae,

Ὀρέστα δὲ, [5] καὶ Πελαγόνες, καὶ Ἐλιμιῶται Μακεδόνων. Thessalia.

§. 12.

Ἡ δὲ Πίνδος [1] ὄρος μέγα, πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν [2] Μακεδονίαν, πρὸς ἑσπέραν δὲ Περραιβοὺς μεταξὺ ἀνθρώπους [3] ἔχουσα, [4] πρὸς δὲ μεσημβρίαν Δόλοπας· αὕτη δ' ἐστὶ τῆς Θετταλίας· ἐπ' αὐτῇ δὲ τῇ Πίνδῳ ὄρει οὖν Τάλαρες, Μολοττικὸν φῦλον, τῶν περὶ τὸν [5] Τόμαρον ἀπόσπασμα· καὶ Αἰθικες, [6] πρὸς

5) Vocabula καὶ Πελαγόνες effluxerunt in Gem. Plethone A. et B.

1) Paris. Moscov. subnectunt ἐστί.

2) Casaubonn. Μακεδόνων. Mei omnes in vulgata perstant, quam non lacesso.

3) Deest in Vatic. Paris. Gem. Plethone A. B. Melius adest in aliis.

4) Gem. Pletho A. B. paullo aliter sequentia praeit vel reddit sic: πρὸς μεσημβρίαν Δολόπους (B. Δόλοπας) ἔχον, πρὸς ἣν δὲ τὴν Ἑσπέριον· αὕτη δ' ἐστὶ —. Cum Hestiaeotis occiduas Thessaliae partes occupet, (cf. supra p. 430.) Pindus autem Molossidi immineat, (v. sequ.) utique particula haec narrationis probari potest.

5) Vulgo Ἴσμαρον, quod nomen in hoc nexu recte offendit Palmerius, qui in Gr. ant. a, 8. p. 313. et 329. Τόμαρον vel Τμάρον substituit. Illud nempe vitium enatum esse putat ex usu maiuscularum literarum in TOMAPOS, quarum cum

Oreſtae, Pelagones, et Elimiotae Macedonum.

§. 12.

Pindus vero mons eſt magnus, cui verſus ſeptentrionem Macedones adiacent, verſus occaſum Perrhaebi homines inquilini, ad meridiem Dolopes; ipſe quidem Theſſaliae eſt. Ad ipſum Pindum Talares habitavere, gens Moloſſica, avulſa portio ab iis, qui circa Tomarum degunt: et Aethices, ad

Theſſalia. [6]πρὸς οὓς ἐξελαθῆναί φησιν ὑπὸ Πειρίθου τοὺς Κενταύρους ὁ ποιητής· ἐκλελοιπέναι δὲ νῦν ἱστοροῦνται. Τὴν δ' ἔκλειψιν διττῶς ἀκουστέον· ἢ γὰρ ἀφανισθέντων [7]τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς χώρας τελέως ἠρημωμένης, ἢ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐθνικοῦ μηκέτι ὄντος, μηδὲ συστήματος διαμένοντος τοιούτου. [8]Ὅταν οὖν ἄσημον τελέως ἢ τὸ λειπόμενον τυγὸν σύστημα, οὐκ ἄξιον μνήμης τίθεμεν, οὔτ' αὐτὸ, οὔτε τοὔνομα τὸ μεταληφθέν· ὅταν δ' ἔχῃ τοῦ μεμνῆσθαι δικαίαν πρόφασιν, λέγειν ἀναγκαῖον τὴν μεταβολήν. p. 435.

§. 13.

cum priores duae in libro corroſae fuiſſent, ex apicibus, quae reſtarent, effinxiſſe Ἰσμαρον. Nusquam enim in Thracia, ubi fuit Ismarus urbs vel mons, Moloſſi adparent, quippe qui in Epiro ſedem habuerunt. Cf. lib. 7. p. 323. f. Tomarus autem mons Epiri notus prope Dodonam, quae initio fuit Theſprotorum, poſt Moloſſorum. Cf. lib. 7. p. 328. Egregie vero acutam eam Palmerii ſuſpicionem confirmat Gem. Plethon uterque, quippe in quo exſtat vel Τίμαρον vel Τέμαρον. Proxime ex aliis Msstis huc accedit Ἴμαρον in Medicea. Quare non dubitavi, ita hic reſcribere.

6) Πρὸς elapſum eſt in Moſcov. et edd. Aldi et Hopperi.

7) Τῶν deeſt in Pariſ. et Moſc. Contra iidem cum Vatic. ante συστήματος addunt τοῦ.

8) Verba Ὅταν οὖν — τὴν μεταβολὴν deſiderantur in Gem. Plethone B.

ad quos a Peirithoo eiectos fuiſſe Centauros Homerus tradit: nunc intercidiſſe ea gens dicitur. Cum dicitur gens aliqua defeciſſe, bifariam hoc intelligi poteſt: vel quia hominibus prorſus deletis deſerta ſit regio: vel quia nomen gentis non ſuperſit, neque tale corpus perduraverit. Quando igitur prorſus obſcurum eſt collegium, quod noſtro tempore ſupereſt: neque ipſum nos, neque nomen, quod accepit, mentione dignamur: ſi memorandi iuſta ſit cauſa, neceſſe eſt etiam mutationem explicari.

§. 13.

§. 13. Thessalia.

Λοιπὸν δ' εἰπεῖν τῆς παραλίας τὴν τάξιν τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ [1]Θερμοπυλῶν ἀρξαμένους· τὴν γὰρ Λοκρικὴν καὶ [2]τὰς ἄλλας εἰρήκαμεν. Αἱ τοίνυν Θερμοπύλαι τοῦ μὲν [3]Κναλίου διεσήκασιν [4]ἑβδομήκοντα σταδίων πορθμῷ· παραπλέοντι δ' ἔξω Πυλῶν τοῦ [5]Σπερχειοῦ ὡς σταδίους δέκα, ἔνθεν δ' εἰς

1) Vatic. Moſcov. Gem. Pletho B. πυλῶν. Prior pars in Moſc. inſerta acceſſit. Sic idem antea habuit ὀκρικὴν, quod manſit in Pariſ. in illo a manu recentiori expletum eſt.

2) Ignorat has duas voces Pariſ. quas in Moſcov. recentior manus addidit. Gem. Pletho B. omnino non agnoſcit verba τὴν γὰρ Λοκρικὴν — εἰρήκαμεν, qui poſt ἀρξαμένους ſtatim ſubiicit: Αἱ Θερμοπύλαι.

3) Aldus, Hopper. Κνναίου, non, uti margo ed. Amſtel. adnotat, Κνιδίου. Sed cf. Strabo lib. 10. in. et Ptolem. 3, 15.

4) Pariſ. Moſcov. coniuncte ἑβδομηκονταδίων, quod quidem analogiae non adverſatur. Simile paullo poſt recurrit. Gem. Pletho A. B. ταδίοις παραπλέοντι omiſſa voce πορθμῷ.

5) Ald. Hopper. male Σπερχιοῦ. At iacturam hic vocis τόμα factam, vel legendum μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ cenſet Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 322. quia alias ſententia claudicet. Παραπλεῖν utique hoc ſenſu cum accuſativo vel nudo vel etiam repetita praepoſitione παρὰ apud noſtrum et alios reperitur. Quodſi proxima verba reſpicias, ἐντὸς abſorptum videatur ab ων τοῦ. Sed terminus deſideratur, in quo curſus ſubſiſtat. Forte librarii retulerunt ad praecedens διεσήκασιν, quod tamen huc revocari nequit. Luxatus omnino videtur nexus et infra vis conſecutionis.

§. 13.

Reſtat, ut ordine maritimam oram enarremus, quae Achillem dominum habuit, facto a Thermopylis initio: nam de Locridis ora aliisque iam ante dictum eſt. Thermopylae a Cenaeo promontorio diſiunguntur ſtadiorum LXX freto. Inde ubi a Pylis navigaveris ad oſtia Spercheii decem ſunt ſtadia: hinc

Thessalia. δ' εἰς [6]Φάλαρα, εἴκοσι· [7]Φαλάρων δ' ἀπὸ Θαλάσσης [8]ὑπέρκειται [9]πεντήκοντα σταδία ἡ τῶν δεκαπέντε πόλεων. Εἶθ' ἑξῆς παραπλεύσαντι σταδίοις ἑκατὸν ὁ Ἐχῖνος ὑπέρκειται. Τῆς δ' ἑξῆς παραλίας ἐν [10]μεσογαίᾳ ἐστὶν ἡ Κρεμαστὴ Λάρισσα εἴκοσι σταδίους αὐτῆς διέχουσα· ἡ δ' αὐτὴ [11]μὲν Πελασγία λεγομένη καὶ Λάρισσα.

§. 14.

6) Male Ald. Hopper. Φάλαρον.

7) Vatic. Paris. Mosc. τῶν δὲ Φαλάρων. A Φαλάρων ad πόλεων εἶθ' lacunam admisit Gem. Pletho A. ad ἑξῆς παραπλεύσαντι Gem. Pletho B.

8) Non sine causa asterisco notatur hic locus. Excidit enim nomen urbis, quae ὑπερκεῖσθαι dicitur Φαλάρων. Ea fuit, ni fallor, Lamia, ut ex Livio 36, 36. [36, 29, 5.] coniicio. Erat enim Lamiae velut ἐπίνειον Φάλαρα, et, qui Lamiam ire volebant per mare, Phalaris exscensionem faciebant, ut apud Livium dicto loco Nicander Aetolus, qui pecuniam ab Antiocho Lamiam detulit, dum eam Philippus obsidebat, ad Phalara appulerat. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctorr.* p. 322. Cf. Polybius 20, 11. ex quo sua hausit Livius. Probabilis utique est Palmerii coniectura, etsi in ipso contextu sine codicibus locum non habet; in versione tamen concessit Penzelius. Vicina loca ea facit Stephanus s. v. Φάλαρα.

9) Casaubonn. Paris. Moscov. πεντηκονταετίδιος. Sic paullo ante ἑβδομηκονταετίδιος.

10) Vatic. μεσογαίᾳ. Venet. Gem. Pletho B. μεσογείᾳ, quae perinde valent.

11) Paris. Moscov. Venet. καὶ pro μὲν. Paris. duplici scriptura Πελασγία et Πελαγία. Hoc passim apud nostrum aliosque de insulis dicitur procul a continenti in alto mari sitis, quod hinc

ad Phalara, xx: a Phalaris supra mare stadiis l. est quindecim illa urbium .... Inde si navigaveris stadia c, ad Echinum pervenies. Deinceps versus oram in mediterraneis sita est ad xx stadia Cremaste, id est pensilis, Lariſſa: quae eadem Pelasgia dicitur, et Lariſſa.

§. 14.

§. 14. Thessalia.

Εἶτα Μυόννησος [1]νησίδιον· εἶτ' [2]Ἀντρών· ἣν [3]δ' ἡ αὐτὴ ὑπὸ [4]Πρωτεσιλάῳ. Καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς ἐφεξῆς τοῖς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ·

hinc alienum eſt. Tum καὶ ante Λάρισσα deeſt in Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. Gem. Plethone A. B. Inde Moſcov. Λάρισσα praeter uſum.

1) Moſcov. Gem. Pletho B. νησίον, uti paullo poſt. Promiſcuum utraque vox habet uſum.

2) Ut conſtaret ratio, accentum, exemplis etiam aliorum motus, devolvi in ultimam. Sic Πλινεών, Πυθών, Αὐλών et ſimilia. In ſolo forte Heſychio invenitur Ἄντρων, cum alii, e quibus Etymol M Harpocration, Stephanus, in vulgari forma conſentiant. Sed de hoc me dicere memini ad lib. 8. p. 350. In ſequentibus titubat Moſcov. quippe ubi duplici accentu dedit Ἀντρῶνας. Vatic. recte Ἀντρῶνος, uti poſt Muſc. firmius Ἀντρῶ.α.

3) Vatic. Moſcov. δὴ αὖτη.

4) Poſt hoc nomen plura excidiſſe ſuadent ea, quae hic Vatic. 174. Pariſ. et Moſcov. inferunt, etſi et ea ſatis manca. Sunt autem haec: Τοσαῦτα μὲν ὑπὸ τῆς παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ (Vatic. 173. qui in reliquis cum editionibus conſentit, περὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ) μεμνημένος καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς | οἷς πολλὰ καὶ γνώριμα μέρη δια (δια non habent Vatic. et Pariſ.) . . . . . ἡγεμόνας μὲν τὰς ὑπ' | αὐτοῖς . . . . . τῆς Θετταλίας κίοσιν διάταξιν . . . . . | ἥττους δ' ἐν τοῖς ἑπόμενα . . . . . λοιπὸν περιοδείαν τῆς χώρας (Vatic. Pariſ. tantum χω) . . . . . ἐφεξῆς —. Ceteri codices levioribus exceptis vulgatam lectionem praeferunt. Tantum Guarinus: *Haec Protesilao ſubjecta; tot ſub Achille fuerunt. Explicat autem poeta recenſetque ordine illas, quae Achilli parebant.* Denique contractiora haec ex ſuis libris adpoſuit Caſaubonus: ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. Τοσαῦτα μὲν καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἡ δὲ φυλακὴ —.

§. 14.

Sequitur Myonneſus parva inſula, murum inſula: deinde Antron, quae Protesilaum habuit dominum. Proxime poſt Achilleos Homerus eos recenſet, qui ſub Proteſilao fuerunt;

Thessalia. σιλάῳ· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ καὶ ἐφεξῆς ὄντες τῇ [5]ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ παραλία μέχρι Ἀντρῶνος. Ἡ μὲν οὖν Φυλάκη ἐγγὺς Θηβῶν ἐστι τῶν [6]Φθιωτίδων, αἵπερ εἰσὶ καὶ αὗται ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ· καὶ [7]Ἅλος δὲ, καὶ Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, καὶ τὸ Δημήτριον ὑπ' ἐκείνῃ πᾶσαι πρὸς ἕω τῆς [8]Ὀθρυος. Τὸ δὲ [9]Δημήτριον Δήμη-

5) Gem. Pletho B. ὑπ' Ἀχιλλεῖ, ut antea alii. Tum uterque omittit voces μέχρι Ἀντρῶνος. Hinc vero superiores codices iterum aliqua inserunt: Ὁριζομένη τοίνυν . . . . . Πρωτεσιλάῳ (Paris. tantum servavit λάῳ) ἔξω μὲν οὖσα τοῦ . . . . | . . . τῆς Φθιώτιδος, οὐ μὴν τῆς . . . . . ἡ μὲν οὖν —. Ceterum Vatic. 174. in margine aliena haec a nostro loco adfuit: κομιζόμενος· τῷ δ' πρόπαις· τῷ ι παῖς· τῷ τ μαλλείμν· τῷ ζ ειμήν· λίβητα Θεσπρώτιον. Θεσπρωτία μέρος γῆς τῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ μαντεῖον Διὸς διὰ λιβήτων ἠχούντων τας γινομένη. Ἐκ τῆς πυρᾶς οὔτως ὁ Κροῖσος εἶπε τὰ ἡμὰ παθήματα ἐχέφρονα ἐόντα μαθήματα γέγονε· ὡς τὸ παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

6) Mss. Casaubonn. Venet. Φθιώτιδος. At recte habet aliorum et editionum forma, dummodo ad Thebas retuleris sublata post Φυλάκη distinctione, quod feci. Sic Θῆβαι Φθιώτιδες memorantur a Polybio 5, 99. in. quas Phthioticas vocat Livius 28, 7, 12. 33, 5. in. vel Phthias, uti 39, 25, 9. cum Polybio 17, 3, 13. Denique accedit ipse Strabo supra p. 433. f. Interim Ptolemaeus 3, 13. dixit Θῆβαι Φθιώτιδες, quod etiam, si ipsam rem spectes, parum refert.

7) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra p. 432. peccabatur.

8) Mosc. hic et post Ὀθρύος. Alibi tamen receptum usum servat.

9) Medic. Gem. Pletho A. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 695. p. m. 245. Δημήτριον. Alii per ι. De variatione saepe obvia dictum est supra ad p. 396. f.

runt; ii autem erant deinceps siti in ora maritima secundum Achillis ditionem usque ad Antronem. Proinde Phylace Thebis Phthioticis propinqua est, quae et ipsae suberant Protesilao: ut Alos quoque, et Lariſſa Cremaste, et Demetrium, versus ortum ab Othry. Demeter Graecis est Ceres. Itaque Demetrium Cere-

Δήμητρος ἱέρημα τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ [10]Πύρασος ἐν δυσὶ σταδίοις ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος καὶ [11]ἱερὸν ἄγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσι· ὑπέκειντο δὲ Πυράσου [12]Θῆβαι. Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13]τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῷ καταλήγοντι τῆς [14]Ὄθρυος, δι' οὗ ἡ [14]Ἀμφρυσος ῥεῖ ποταμός. Τούτου δ' ὑπέκειτο

Thessalia.

10) Moscov. Πύρασα. Sed cf. Homer. Il. 2, 695.

11) Vatic. ἄγιον ἄγαλμα. Casaubonn. Paris. Moscov. ἱερὸν ἄγαλμα. Sic et Guarinus: *sacram habens statuam.* Alii cum Eustathio c. l. ἱερὸν ἄγιον habent. Videtur ἄγιον in hoc nexu positum offendisse, nec temere. At quia Homericum τέμενος ita reddit, retinendum. Sic ἱερὸν ἁγιώτατον Plutarchus de animi tranquillitate p. 865. ed. Lips. et alibi.

12) Paris. Moscov. μὲν al Θῆβαι. Τῶν Θηβῶν. Ita etiam Vatic. omisso tantum *al* ante Θῆβαι.

13) Paris. τῷ, praecedentis vocis respectu. Tum Vatic. Κρωὶ πεδίον. Cf. p. 433. in.

14) Moscov. omisit articulum, uti post cum Vatic. Paris. Ven. Gem. Plethone B. vocem ποταμός. Ipsum fluvii nomen in editionibus scribitur Ἀμβρυσος, pro quo codices Casaubonn. dant Ἀμφυσος et Ἀμφρισος. Ex meis Venet. Moscov. Gem. Pletho B. praeferunt Ἀμφυσος, Paris. Ἀμφισος, Gem. Pletho A. Ἀμφυσος, Vatic. Ἀμφρισός. *Amphrysus* habet Guarinus. Atque ita hic, ut supra, reposui. Ἄμβρυσος debetur Aldo, quae quidem fuit Phocidis urbs memorata a Polybio 4, 25, 2. Pausania 10, 3, 2. et 36, 2. ex Latinis a Livio 32, 18, 6. Plinio 4, 4. f. 3. sed ex a nostro supra p. 423. Attamen Ἄμφρυσος illa urbs a Stephano scribitur, ubi tantum addit, a quibusdam etiam pro φ adhiberi β. Utrumque de nostro fluvio notat

Cereris vocavit fanum, et appellavit Pyrasum. Fuit autem Pyrasus urbs commode portu praedita, a duobus stadiis habens lucum Cereri sacrum eiusdemque templum: infra Thebas XX stadiis iacebat Pyrasus. Ad Thebas in mediterraneis est Crocius campus ad fines Othryos montis: per eum fluit Amphrysus fluvius. Supra est Itonus, ibique

Theſſa-lia. ὁ [15]Ἴτωνος, ὅπου τὸ τῆς Ἰτωνίας ἱερὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ ὁ [16]Κουάριος ποταμός· εἴρηται δὲ [17]περὶ τούτου ἐν τοῖς περὶ τῆς [17]Ἄρνης Βοιωτιακῆς. Ταῦτα δ' ἐστὶ τῆς Θετταλιώτιδος μιᾶς τῶν [18]τεσσάρων μερίδων τῆς ὅλης Θετταλίας, ἃς [19]ἦν καὶ τὰ ὑπ'

tat Schol. Apollonii I, 54. de urbe et fluvio Schol. Callimachi ad hymn. in Apoll. v. 48. Cf. etiam de ſcriptura Sylburg. ad Pauſan. 4, 31. p. m. 356. et 10, 3. p. 804. Equidem rationem auctoribus probatam in utroque ſequendam putavi, quorum factae in libris corruptiones facile in errorem traxerunt grammaticos.

15) Ita Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. quod, erſi Ἴτων alii cum Guarino et editionibus ſcribunt, praeferendum tamen putavi, ut ſuperiori loco p. 433. accommodarem. Sic et Latini paſſim, ut *incola Itoni* Catullus 64, 228. Neque tamen Ἴτων omnino repudio, uti hanc urbem producit Schol. Apollonii ad I, 551. et in primis Homer. Il 2, 696. Utramque formam notat Stephanus h. v. et tertiam Ἰτών addit Euſtathius ad Homer. p. m. 245. c. l.

16) Venet. Κουάριος. Vid. ſupra ad p. 411.

17) Voces περὶ τούτου — περὶ deſunt in Pariſ. et Moſcov. in quo quidem manus recentior ſubpleverat. Voces εἴρηται — Βοιωτιακῆς praeterit Gem. Pletho utrque. Tum Caſaubonn. ἐν ταῖς Βοιωτιακαῖς. Vatic. Moſcov. ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς, Pariſ. ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. Retinui tamen vulgatam cum Guarino et editionibus, quia reſpicit narrationem p. 411. de duplici Arne. Cf. et p. 413.

18) Moſcov. τεττάρων, uti ſolet. Poſt Vatic. Pariſ. Moſc. Gem. Pletho A. συμπάσης pro ὅλης. Utrumque, ὅλης συμπάσης, deinceps adponit Gem. Pletho B.

19) Omittunt hoc verbum Vatic. Pariſ. Moſcov. Gem. Pletho A. B. poſſitque etiam commode abeſſe. Primus editorum addidit Caſaubonus. Rectius idem in ſequentibus poſuit ὑπ' Αἰφυτίδας pro ὑπ' Αἰφυτίδων, quod invenerat.

ibique Itoniae templum Minervae; unde etiam, quod in Boeotia eſt, nomen habet: et fluvius Cnarius; de quo diximus in Arna Boeotiae. Haec vero pertinent ad Theſſaliotidem, unam de quatuor Theſſaliae partibus; ſub qua etiam

ὑπ' [20]Εὐρυπύλῳ, [21]καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ [22]Φυλλαίου ἱερόν· καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ Θέμις [23]Ἰχναία [24]τιμᾶται. Κατὰ δὲ τὸν Ἀντρῶνα [25]ἔρμα ὕφαλον Thessalia.

20) Gem. Pletho uterque ſubiicit καὶ ὑπὸ Φιλοκτήτ. quod ſepetitum eſſe videtur ex ſuperiori loco p. 432. f. Remotior enim et verſus Oſſam fuit Philoctetis ditio, uti adparet ex Homero Il. 2, 716. ſqq. Cf. Strabo infra p. 443.

21) Voces καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος omiſſa deſunt in Vatic. Pariſ. Moſcov. Hic tamen a manu recentiori adiectas oſtendit, Pariſ. ex Φύλλος priorem tantum partem ſeryavit, Ulterius hinc et ad τιμᾶται omnia deſiderantur in Gem. Plethone utroque. De ſcriptura nominis Φύλλος dubitationem movet Stephanus h. v. qui diſerte ex Strabonis libris profert Φυλλοῦς. At minime ſanus ille locus eſſe videtur, tum quod literarum ſeries interpellatur, tum quod ſubiicit, Rhianum, feminino genere dixiſſe. Nempe genus unicę ſpectavit Stephanus, non terminationem. Accedunt etiam gentilia Φυλλεῦς et Φυλλαῖος. Quare nihil contra omnes libros mutandum cenſui.

22) Pariſ. Moſcov. ſimplici λ producunt renuente etymo aliorumque auctorum uſu, de quo plura dabit Iacobs ad Anthologiam V. 1 P. 1. p. 398. et quos memorat. Cf. etiam Muncker. et Staveren. ad Hygini fab. 14. p. 39.

23) Pariſ. ἡ Χναία, Moſcov. Ἰχναία.

24) Hinc inſerunt aliqua Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. ſic: τιμᾶται, καὶ Κυρὸς δ' εἰς αὐτὴν συντελεῖται . . . . . τῆς Ἀθαμανίας. Κατὰ δὲ —. Eadem in ſuo etiam codice legiſſe Guarinum, docet eius verſio: *et Cyerus cum ea cenſetur et Athamania.* Obſcura haec ſunt in priori etiam fragmenti parte corrupta.

25) Vulgo ἔρυμα. Vatic. Pariſ. Moſcov. ἐρμαῖον vel ἕρμαιον. In Pariſ. etiam vulgata vox ſuperſcripta eſt, quam praebent alii cum Guarino. *Tzſchucke.* Non dubito, legendum eſſe ἕρμα ὕφαλον, quae vox ſcopulum in mari latentem ſignificat.

etiam Eurypyli fuit ditio. Tum Phyllus; ubi Phylaei Apollinis templum: et Ichnae, ubi Themis Ichnaea colitur. Iuxta Antronem ad fretum Euboicum

Thessalia. ὕφαλον ἐν τῷ πρὸς Εὐβοίᾳ ἐσὶ πόρῳ, καλούμενον [26] ὄνος Ἀντρώνιος· εἶτα Πτελεὸν καὶ ὁ [27] Ἅλος·

ficat. Videtur autem illud ſaxum vocatum fuiſſe ὄνος, quia iacentis grandis aſini ſpeciem prae ſe ferret, unde proverbium manaverit, de maioribus ſolito animalibus, ὄνος Ἀντρώνιος. Similem mendam apud Plutarchum deprehendimus, ut alias infinitas. Locus eſt in Lycurgo [cap. 5.] *αἰωρουμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀπωλίσθουσα μὰν οὐς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ οὐς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ὄγμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ ἔσωθεν καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν βεβαιοτάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάστασιν.* Cuius loci elegantiam nemo animadvertet, qui prius non obſervaverit, ſumtum eſſe loquendi genus a navium ſuburra, qua naves *αἰωρούμεναι* onerantur. Suburram autem Graeci ὄγμα vocant. Quare ὄγμα legendum eſt, non ὄγμα. Sic etiam hunc verſum apud Oppianum leges lib. 4. v. 477. Ἁλιευτ. Πολλάκις μὲν καὶ νῆες ἐν ὄγμασιν ἡΰτ' ἄρουραι Κεινάις. *Saepe quidem etiam naves in operibus* (id eſt in curſu) *quaſi alliſae iunt Illis.* Vulgo ἴγμασι mendoſe. *Caſaubonus.* Elegans eſt et acuta haec emendatio, quam ipſa nominis ſubiecti ratio non ſolum, ſed et addita vox ὕφαλον confirmat. Sic enim diſerte Pollux 1, 115. ὄγματα explicat πέτρας ὑφάλους, Etymol. M. auctor τὰ πετρώδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα. Accedit locus Dionylii Halic. 1, 52. f. ὄγμασιν ὕφαλος περιτροπῶν. Cf. quae de h. v. adferuntur ad Pollucem c. l. Heſychium T. 1. p. 1437. Ita tamen legendum eſſe ed Aldi editionem iam antea, ut alia plura a Caſaubono tacite excepta, monuerat Scaliger. His vero motus, et quod propius a codicibus abſit, repoſui ὄγμα, quod et ὄγμια explicat et κάλαμα τοῦ πρόσω πλοῦ Etymol. M. Alias in ὀγμαῖον poſſit aliquis argutari ex Suida, qui Ἐγμαῖος diſerte interpretatur ὕφαλος πέτρας. Sed corrupta eum dediſſe ex Harpocratione, in quo eſt Ἐγμαῖος, notavit iam Kuſterus. Vid. Fiſcher ad Anacreont. fragm. 38. p. 372. Ἐγμαῖα nempe aliud volunt, de quo vid. Caſaubon. ad Strabon. 17. p. 818. ubi ſimilem variationem notat. Poſt pro πόρῳ Moſcov. ποργῳ.

26) Ald. Hopper. Xyl. ὄρος, etſi inde a Guarino omnes ver-

boicum ſaxum eſt mari Antronis aſinus. Sequens, quod vocatur quitur Ptelcum et Halos:

[27]Ἅλος· εἶτα τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν καὶ ὁ Πύρασος κατεσκαμμένος· ὑπὲρ αὐτῶν δὲ αἱ Θῆβαι· εἶτα ἄκρα Πύρρα καὶ δύο [28]νησίδια πλησίον, ὧν τὸ μὲν Πύρρα, τὸ δὲ Δευκαλίων καλεῖται· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Φθιῶτις πως τελευτᾷ. Thessaliae.

§. 15.

Ἑξῆς δὲ τοὺς ὑπὸ [1]Εὐμήλῳ καταλέγει, [2]τὴν συνεχῆ p. 436.

versiones reddunt *ofinus*. Ὄνος probant Mssti et auctores. Lapsus quidem facilis, uti olim pro ὄνος ferebatur ὄρος in Hesychio l. v. μύλη. Tum Ἀντεῶνος dat Moscov. pro vulgato Ἀντρῶνος, de quo vid. ad lib. 8. p. 350. in. Hinc vero patet, quo sensu Strabo eam formulam vulgo iactatam intellexerit, quam varie alii remoteque explicant, de quo alibi.

27) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra.

28) Paris. et Moscov. νησία. Cf. paullo superius. Tum Moscov. πᾶς pro πως.

1) Praemisso τῷ ponit Moscov. cum Vatic. uti infra hac pag. volunt ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ. Supra tamen haec mutata articulo producuntur.

2) Verba τὴν συνεχῆ — γῆς repudiavit Gem. Pletho uterque. Guarinus legisse videtur καὶ τὴν συνεχῆ —. Vertit enim: *contiguamque oram maritimam*. Casaubonus malit: κατὰ, vel etiam καὶ τὴν συνεχῆ παραλίαν. Durior certe alias relinquitur nexus. Luxa non minus sunt, immo aperte depravata, quae subsequuntur: ἔστιν ἡ λίμνη, quae Casaubonus immutat in ἔστιν ὅλη. Ἔστιν sane incommodum hic accidit, etsi constanter tenent libri cum Guarino. Supra p. 432. in simili nexu dixit: τῶν μέντοι Μαγνησίας. Equidem priorem partem intactam reliqui, cum aliquatenus per adpositionem dicta possint intelligi, alteram copulandi voce ἥπερ connexui.

Halos: inde Cereris templum et Pyrasus dirutus: supra hunc Thebae: post Pyrrha promontorium et duae exiguae insulae, quarum una Pyrrha, altera Deucalion nominatur: atque ibi fere finis est Phthiotidis.

§. 15.

Deinceps eos refert, qui sub Eumelo erant, continen-

tem

Thessalia. συνεχῆ παραλίαν, ἥτις ἐστὶν ἤδη [3]Μαγνησίας καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. [4]Φερὰι μὲν οὖν εἰσι πέραν τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς [5]τὴν Μαγνησίαν, ἃ παρατείνει μέχρι τοῦ Πηλίου σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. Ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν Παγασαὶ, διέχον ἐννενήκοντα σταδίους αὐτῶν· Ἰωλκοῦ δὲ εἴκοσι. Ἡ δ' [6]Ἰωλκὸς κατέσκαπται μὲν ἐκ παλαιοῦ. Ἐντεῦ-

3) Casaubonn. Varic. 173. Μαγνητιδῆς, itemque, etsi a recentiori manu, Moscov. Probat unice hanc lectionem Laurent. Theodor. Gronovius in commentario ad marmoream basin Colossi — p. 479. (Vol. 7. thes. antiqu. Gr. Gronovii) et recipiendam fuisse pronuntiat. Movit nempe, quod adiectum sequitur καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. Quod si tamen retinendum vulgata, τῆς praeponi vult. Neutrum, etsi per se valeat, est tamen necessarium. Sic propria adeo noster et gentilia conjungit; articulum librorum exempla promiscua incertum in plurimis faciunt. Praetulerim tamen, si quis postulet, posterius.

4) Casaubonn. hic et post Φέρραι.

5) Ita codices volunt. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. hinc reddit πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ. Utrumque casum in his noster variare solet, adeoque lib. 2. p. 81. τὸ πρὸς δύσιν πλευρὸν dicit, et deinceps τὰ πρὸς ἕω τεταμένα, Cf. ad lib. 8. p. 346. in. lib. 9. p. 405. f. Post idem Eustathius ante Πηλίου omittit articulum, uti etiam faciunt editiones ante Casaubonum. Denique ponit τάδια pro σταδίους, nota commissione. Sic paullo inferius ex Strabone ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 248. habet τάδια et ad Odyss. 11, 280. p. m. 435. σταδίους. Post Paris. Mosc. ἑκατὸν ἑβδομήκοντα.

6) Moscov. Ἰαλκός. Res nota.

tem oram maritimam, quae iam Magnesiae est et Pelasgiotidis propria, Pherae terminus sunt. Pelasgici campi ad Magnesiam, qui ad Pelium usque montem porrigitur stadiis CLX. Navale Pherarum sunt Pagasae, inde XC stadiis dissitae, ab Iolco XX. Iolcus pridem deleta est. Hinc

Thessalia.

[6]Ἐντεῦθεν δ' ἔστειλε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Ἀργὼ Πελίας· ἀπὸ δὲ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς καὶ Παγασὰς λέγεσθαι μυθεύουσι τὸν τόπον· οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ [7]τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἱ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι· πλησίον δὲ [8]καὶ Ἀφέται, ὡς ἂν ἀφετήριόν τι τῶν Ἀργοναυτῶν. Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ [9]πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν [10]ἐπὶ θαλάσσῃ, τὰς πλησίον πόλεις εἰς αὐτὴν συνοικίσας,

7) Casaubonn. τεθεῖσθαι et τεθῆναι. Ex meis Ven. Gem. Pletho A. B. τεθεῖσθαι, Paris. et hoc et τεθῆναι, posterius reliqui. Ald. Hopper. τετεῖσθαι pro τεθεῖσθαι, unde tamen Xylander effinxit τετυχῆσθαι. Denique Casaubonus statuit τεθῆναι, quod non est, cur solliciteter.

8) Neglexerunt hanc voculam Ald. Hopper. Xyl.

9) Sustuli mendum, quod obsidet edd. Casaub. 1. a. πολιορκητής.

10) Eustathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. legit ἐπὶ θαλάσσης, ubi tamen Politus Tom. 2. p. 713. ex nostro recte reposuit ἐπὶ θαλάττῃ. Sic idem Eustathius post ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 247. ex Strabone reddit ἐπὶ τῆς λίμνης.

Hinc Iasonem et Argo navem Pelias emisit: et fabulantur, Pagasas nomen habere ab Argo navi ibi compacta: alii probabilius nomen loco a pagis, id est fontibus, factum sentiunt, qui frequentes ibi largique fluunt. In propinquo sunt Aphetae, quasi carceres: quod hinc emissi fuerint Argonautae. Supra Demetriadem septem stadiis mari Iolcus sita est. Demetrius Poliorceta condidit et a se denominavit Demetriadem ad mare inter Neliam et Pagasas: in eamque conduxit vicina oppida. Neliam,

Thessalia. σας, [11] Νηλίαν τε καὶ Παγασὰς, καὶ Ὀρμένιον· ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, [12] Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν· [13] αἱ δὲ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Καὶ δὴ καὶ ναύσταθμον ἦν τοῦτο καὶ βασίλειον μέχρι πολλοῦ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Μακεδόνων· ἐπεκράτει δὲ καὶ τῶν Τεμπῶν καὶ τῶν ὀρῶν [14] ἀμφοῖν, τοῦ τε Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. Νῦν δὲ συνέσταλται μὲν, τῶν δ' ἐν τῇ Μαγνησίᾳ πασῶν ὅμως διαφέρει. Ἡ δὲ Βοίβης [15] λίμνη πλησιάζει μὲν ταῖς Φεραῖς· συνάπτει δὲ καὶ τοῖς ἀπολήγουσι τοῦ Πηλίου πέρασι καὶ τῆς Μαγνησίας. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Καθάπερ δὲ τὴν Ἰωλκὸν αὐξηθεῖσαν ἐπὶ πλέον

11) Hinc hiatus trium ſyllabarum cernitur in Pariſ. Tum Moſcov. dat Ὀρμένιον, Pariſ. δ' Ῥιζοῦντα, male diſtractis vocibus.

12) Ita mutato accentu poſui pro Ὀλιζῶνα, praeeunte etiam hic Moſcov. Probat Homerus Il. 2, 717. et, qui diſerte ita ſcribendum eſſe monet, Stephanus h. v. ut ab adpellativo, quod in ſimilibus valet, diſcernatur. Idem praetenta auctoritate Apionis et Herodori, Grammaticorum, firmat Euſtathius ad Homer. c. l. p. m. 249.

13) Moſcov. Gem. Pletho B. ſorte melius αἳ δὲ, niſi ob ſequ. offendat.

14) Caſaubonn. ſubiiciunt ἕκατερ εἴρηται, Vatic. Pariſ. Moſc. ἕνεκεν εἴρηται.

15) Extruſa eſt haec vox in Pariſ. et Moſcov.

Neliam, Pagaſas, Ormenium; Rhizuntem, Sepiadem, Olizonem, Boeben, Iolcum: qui nunc ſunt pagi Demetriadis. Urbs ea longo tempore fuit navale regibus Macedoniae: et ſub ſe habuit cum Tempe, tum ambos montes, Pelium et Oſſam. Nunc quanquam deminuta potentia, tamen omnibus Magneſiae urbibus praeſtat. Boebeis palus Pheris vicina eſt, et contigua extremitatibus Pelii atque Magneſiae. Boebe oppidulum eſt paludi imminens. Enimvero ſicut Iolcum valde elatum deiecerunt

πλέον κατέλυσαν αἱ στάσεις καὶ αἱ τυραννίδες, οὕτω καὶ τὰς Φερὰς συνέστειλαν ἐξαρθείσας ποτὲ [16] καὶ συγκαταλυθείσας τοῖς τυράννοις. Πλησίον δὲ τῆς Δημητριάδος ὁ [17] Ἄναυρος ῥεῖ· καλεῖται [18] δὲ καὶ ὁ συνεχὴς αἰγιαλὸς Ἰωλκός. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν Πυλαϊκὴν πανήγυριν συνετέλουν. Ὁ δ' Ἀρτεμίδωρος [19] ἀπωτέρω τῆς Δημητριάδος τίθησι τὸν [20] Παγασητι- Thessalia.

16) Καὶ deest in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

17) Vulgo Ναῦρος. Veri nominis depravationem, quam traxerunt omnes libri cum Guarino amputatione facta, detexit Casaubonus et substituendum vidit Ἄναυρον. Hunc enim fluvium plures non solum sic commemorant, sed et aliqui aperte in Thessaliae hoc tractu ponunt, veluti Callimachus in Delum v. 103. Orpheus in Argon. v. 112. Vibius Sequ. p. 3. Schol. Callimachi ad hymnum in Dian. v. 191. Sed vid. quae conlegerunt Spanhem. ad Callimach. in Dian. c. l. Oberlin. ad Vibium p. 73. viri docti ad Hesych. Tom. 1. p. 346. Alterum *Naurum* nemo novit, etsi in tabula adposuit d'Anville, Strabonis quidem hoc loco inductus, qui et olim Dalechampium in Athenaeo 4, 21. p. 172. deceperat, ideo a Casaubono notatum. In Graecis enim ibi diserte Ἄναυρος legitur, et cum Iolco commemoratur. In re igitur conclamata a codicibus desciscere non dubitavi.

18) Aldus, Hopperus omittunt ὁ συνεχὴς, Xylander evulgavit δὲ συνεχὴς. Mosc. omittit ὁ. In sequentibus verba ἐνταῦθα — ἐμείνομεν Gem. Plecho B. non admisit.

19) Casaubonn. ἀπωτάτω. Sufficit, quam alii fulsinent, vulgata.

20) Casaubonn. Παγασικὸν, Medic. Paris. Παγασιτικὸν, uti antea legebatur in epitome p. 330. Venet. Παγασιτικὸν. De priori

runt seditiones et dominationes, ita et Pherae una cum tyrannis et creverunt et conciderunt. Prope Demetriadem Anaurus fluit. Litus continuum Iolcus vocatur. Hic etiam Pylaicum solennem conventum celebrabant. Artemidorus sinum Pagasaeum

Thessalia. γασητικὸν κόλπον εἰς τοὺς ὑπὸ [21] Φιλοκτήτῃ τόπους· ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φησὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον καὶ πολίχνην ὁμώνυμον.

§. 16.

Ἑξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ πόλεις καταλέγεται. Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἐτέρα ἐστὶ τῆς Θεσσαλικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· ἐμνήσθημεν δὲ καὶ πρότερον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. Πρόκειται δὲ τῇ

priori nominis parte nulla obiicitur dubitatio, et, quod in Stephano ſ. v. Ἀιδηψὸς legitur Παγασαῖος, aut pertinet ad Πάγασαι per corruptionem, vel, uti aliis eodem teſte ſcribitur, Πάγετα, aut ad Ioniam dialectum informatum eſt, aut, quod vult Gavel in obſervatt. miſcell. novis Tom. 4. p. 239. in Παγασικὸς mutari debet, uti ſcribit ipſe Stephanus ſ. v. Ἄφετα. Sic Plinius 4, 23. ſ. 12. dicit *Pagaſicus ſinus*. At cum aliis libris Παγασητικὸς ſcribit Scylax p. 24. ſq. Hudſ. Stephanus ſ. v. Ἄφετα et Δημητριάς. Guarinus tamen habet *Pagaſeus ſinum*. Similis variatio obverſatur infra p. 438.

21) Caſaubonn. Venet. Pariſ. Moſcov. ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ De utroque paullo ſuperius dictum eſt. Sic poſt ὑπὸ Φιλοκτήτῃ Venet. Pariſ. Moſcov.

1) Vatic. 174. Pariſ. Moſc. truncata quaedam his ſubiiciunt: τῆς . . . . . καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ . . . . . ἡμῖν ἐσήμανται. (Pariſ. Moſcov. tantum ἐσήμανται.) Ἡ τε Θεσσαλικὴ καὶ (καὶ abeſt in Vatic.) . . . . . τῆς ἑξῆς παραλίας ἐστί. Πρόκειται —. Reliqui cum editionibus conſentiunt. Tantum Venet. omiſit ἐν Πελοποννήσῳ.

ſaeum longius a Demetriade ponit in loca Philoctetam dominum agnoſcentia: inque eo ſinu ait Cicynethum eſſe inſulam et oppidum eiusdem nominis.

§. 16.

Deinceps urbes recenſetur ab Homero, quae Philoctetae parebant. De Methone alia eſt a Thracia illa, quam Philippus everit: de Peloponneſiaca ſuo loco intulimus mentionem. Ante Magne-

τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν, αἱ δ' ἐν ὀνόματι Thessalia.
Σκίαθός τε καὶ Πεπάρηθος, καὶ [2] Ἶκος, Ἀλόννησός τε καὶ Σκῦρος ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις. [3] Μάλιστα δ' ἐστὶν ἐν ὀνόματι Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα, καὶ τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα [4] γένησίν τε καὶ ἐκτροφήν. Ὕστερον δὲ Φίλιππος αὐξηθεὶς, ὁρῶν Ἀθηναίους P. 437.
ἐπικρατοῦντας τῆς θαλάσσης καὶ τῶν νήσων ἄρχοντας καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων, ἐποίησε τὰς πλησίον ἑαυτῷ

2) Paris. Moscov. male disiectis vocibus Ικόσαλον νῆσος. Vatic. Ικόσαλον νῆσος. In Gem. Plethone B. deest καὶ Ἶκος. Tum Σκῦρος posui pro Σκύρος. Ita enim in Homero Il. 9, 664. Dionysio v. 521. — legitur, unde et antiquiores poetae penultimam semper producunt; librarii cum Syros lubenter commiscent. Sic Κῦρος et similia. In aliis tamen, veluti Thucydide 1, 98. Σκύρος adhuc legitur. Ipsa verba ὁμωνύμους — Σκῦρος in Paris. Mosc. Gem. Plethone B. desunt. Tum dedi Ἀλόννησος. V. lib. 13. p. 618.

3) Venet. Καὶ μάλιστα.

4) Ita omnes libri cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. Forte tamen γένεσιν, ut supra p. 404. ubi Eustathius pro eo praebet γένεσιν. Idem observatur in Luciano de saltatione cap. 44. ad quem locum vid. Solanus. Passim tamen etiam promiscuo sensu dicuntur vel certe explicantur. Sic aperte Dionys. Halicarnass. 4. 7. m. γένεσις posuit pro γέννησις, quia de generatione loquitur, non de nativitate. Sed vid. plurima, quae congesserunt interpretes ad Matthaeum 1, 18. et quos praeterea commemorant Wolfius in curis philolog. et Koecherus in analectis ad c. l.

Magnetas sitae sunt complures insulae, de quibus nobiles sunt Sciathus, Peparethus, Icus, Halonnesus, Scyrus, urbibus cognominibus praeditae. Maxime celebratur Scyrus ob Lycomedis cum Achille affinitatem, ibique natum et educatum Neoptolemum Achillis F. Postea temporis Philippus viribus auctus, cum videret, Athenienses mare obtinere, et insulis, cum his tum aliis, imperare, fecit, ut ipsi propinquae fierent quam

Theſſa-lia. ἑαυτῷ μάλιστα ἐνδόξους. Πολεμῶν [5]γὰρ περὶ τῆς ἡγεμονίας, [6]ἐπέχειρει πρώτοις αἰεὶ τοῖς ἐγγύθεν, καὶ καθάπερ αὐτῆς τῆς Μαγνήτιδος τὰ πολλὰ μέρη [7]τὴν Μακεδονίαν ἐποίησε καὶ τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς ἄλλης τῆς κύκλῳ γῆς, οὕτω καὶ τὰς πρὸ τῆς Μαγνησίας νήσους ἀφῃρεῖτο, καὶ τὰς ὑπ' οὐδενὸς γνωριζομένας πρότερον περιμαχήτους καὶ γνωρίμους ἐποίει. Τὴν δ' οὖν Σκῦρον [8]μάλιστα μὲν αἱ ἀρχαιολογίαι [9]συνιστῶσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ τοιαῦτα [10]θρυλλεῖσθαι [11]ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων· καὶ τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου τῆς Σκυρίας, καθάπερ τῆς Καρυστίας, καὶ τῆς [12]Λευ-

5) Pariſ. δὲ περί.

6) Caſaubonn. ἐπιχείρησε. Cf. tamen ſequentia. Poſt Gem. Pletho A. τοῖς ἐγγύς, aptius hic, aut illud certe eodem ſenſu.

7) Articulum ignorant Pariſ. et Moſcov.

8) Pariſ. Moſcov. Vatic. Venet. praemittunt καί.

9) Vatic. συνιστᾶσιν vulgari et uſitata forma. Neque tamen altera a reliquis omnibus temere excepta videtur.

10) Moſcov. ſimplici λ, uti paſſim alibi, veluti lib. 11. p. 498. 505.

11) Gem. Pletho B. ποιεῖ· αἵ, τε τῶν αἰγῶν.

quam maxime celebres. Nam de principatu contendens bello, ſemper proxima quaeque adortus eſt, et ut Magneſiae ac Thraciae aliarumque circumiacentium multas partes Macedoniae adiecit, ita et ſitas ante Magneſiam inſulas ad ſe rapuit, priusque ignotae et obſcurae quae erant, fecit, ut certatim appeterentur eſſentque notae. Scyrum praecipue antiquitatis memoria commendat: ſed tamen alia quoque ſunt, quae eius famam late vulgant. De his eſt Scyriarum capellarum praeſtantia, et metalla varii Scyrii lapidis: ſicut et Caryſtii, et Leu-

[12] Δευκαλλείας, καὶ τῆς Συνναδικῆς, καὶ [13] Ἱερα- Theſſa-lia.

12) Editiones Δευκαλίας. Vatic. Pariſ. (qui et ante τῆς addit ,) Moſcov. Δευκαλλίου. Siebenkeeſius ex alio codice, Veneto opinor, adnotaverat Δευκολλίας. Guarinus *Deucollii marmoris*. Reliqui cum editis habuiſſe videntur Δευκαλίας, quae vox merito ſuſpecta fuit Caſaubono. Tentarunt eam etiam alii. Reineſius in margine edit. Caſaubon. 1. haec adſcripſerat: „Georg. Agricola de natura foſſilium (ubi etiam varia de marmoribus) *Deucalium*, quod ad Deucalionem in Phthiotide refert, [de natura foſſilium lib. 7. p. 313.] Lego Δευκαλίας. De Docimia lib. 12. p. 397. (f. 577.)" Poſt retractata ſententia haec idem Reineſius ſubiecit: „Verior, immo veriſſima lectio eſt Θετταλίας. Commemorat cum aliis Euſtathius de amore Iſmen. lib. 1. [p. 13. ſq. ed. Gaulm.] item auctor anonymus apud Salmaſium in Plinn. exercitt. p. 703. Eſther 1, 6. ubi LXX πίνων, leg. Πηδίων, a Pindo Theſſaliae." Hactenus Reineſius. Tyrwhittus p. m. 34. minima mutatione reponi malit Δευκαδίας, ſi de Leucadii marmoris praeſtantia teſtimonia ſubpetant. Sed haec omnia incerto ſucceſſu ſunt emiſſa, quaedam etiam praeterea analogiae videntur repugnare, ut *Deucalium*, ab Deucalione parva inſula. (vid. p. 436. f.) vel veſtigia librorum deſerunt, uti Συνναδίας, quem lapidem a Synnadico adpellatione tantum diſcrepare, docet ipſe Strabo c. l. qui tamen hic diverſos commemorat. Theſſalum marmor ſi celebre unquam fuit, et Strabo hic adtigit, vero tamen parum eſt ſimile, librarios a voce tam nota adeo aberraſſe. In Δευκαδίας expeditior utique ſit via, quia Λ et Δ in maiuſcula ſcriptura ſaepe confundi conſtat. Vid. Triller in obſervatt. crit. 4, 7. p. 336. At cum Leucadia huc minime valeat, eadem via ſi quis proceſſerit, facile deducatur ad *Leucolla*, Pamphyliae promontorium apud Plinium 5, 26. f. 27. item in vicinia inſulam ib. 5, 35. f. 31. Λεύκολλαν portum Cypri habet Strabo 12. p. 682. Nempe narrat Plinius 36, 34. f. 19. ubi de gagate lapide exponit, cum

Lucullei, Synnadici, Hierapolitici. Nam è

Theſſa-lia. [13]Ἰσραπολιτικῆς. Μονολίθους γὰρ κίονας καὶ πλά-κας [14]μεγάλας ὁρᾶν ἔστιν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς ποικίλης [15]λιθίας, ὑφ' ἧς ἡ πόλις κοσμεῖται δημοσίᾳ τε καὶ

eum etiam in Leucolla mari expelli, atque intra 12 ſtadia conligi, ex quo loco, adhibitis veterum librorum indiciis, vera huius loci lectio egregie ſtabilitur. Utrum vero ad inſulam Plinii, an Strabonis portum pertineat, parum refert, etſi, ut ad Strabonis narrationem propius ea revocentur, de Cypri portu malim intelligere. Accedit praeterea, quod hanc emendationem adiuvet, utriusque lapidis Scyrii et Leucollii in hac comparatione ſimilitudo. Uti enim Scyrium tam levem facit Plinius 36, 27. ſ. 17. ut integer fluctuetur, ita et hic *pumicoſus* dicitur, *levis, fragilis, nec multum a ligno differens.* Cf. Beckmann. ad Marbodum de lapidibus p. 41. At ποικίλον in neutro novit Plinius, nec omnino *gagates* ad μέτραλλα ad columnas transferri poteſt. Quare, dum adhuc obportune licebat, ultro illam ſententiam abieci, ita tamen ut ipſi nomini inhaererem. Nempe Romae olim in exornandis aedificiis celebrabatur *Lucullenum* marmor, a Lucullo dictum, de quo cf. Plinius 36, 8. ſ. 6. et ex eo Iſidorus Orig. 36, 5. Λούκελλος enim noſtro Lucullus, de quo ad lib. 8. p. 381. unde Λευκέλλειος. Ceterum verba haec καὶ τῆς Δαμαλίας — οὐ πολλοῦ ἄξια omiſit Gem. Pletho uterque, nec ultra Καρυστίας progreſſus eſt Euſtathius ad Dionyſ. v. 521. ubi tacite noſtrum locum repetiit.

13) Medic. Ἰερεπολιτικῆς, et Guarinus *Hierapolitici*. Vulgata tamen ſcriptura ex Strabone lib. 13. p. 629. et aliis probatur. Τὸ καὶ praemiſſum neglexerunt Vatic. Pariſ. Moſc.

14) Elapſa eſt haec vox in ed. Aldina, atque hinc etiam deſideratur in. Hoppero et Xylandro. Addunt tamen libri ſcripti expreſſitque Guarinus, unde recepit Caſaubonus.

15) Pariſ. Moſcov. λιθείας, uti volunt etiam codices in Diodoro Siculo 1, 46. ex quibus ita poſuit Weſſelingius. retinuit

vario marmore columnas tabulasque unico lapide conſtantes videre poſſis Romae, quibus publice privatimque urbs

καὶ ἰδία· πεποίηκέ τε τὰ λευκόλιθα οὐ πολλοῦ ἄξια. Thessalia.

§. 17.

Ὁ δ' οὖν ποιητὴς μέχρι δεῦρο προελθὼν τῆς Μαγνητικῆς παραλίας, ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν [1] ἄνω Θετταλίαν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου·

Οἳ δ' εἶχον [2] Τρίκκην καὶ Ἰθώμην [3] κλωμακόεσσαν.

Rr 2 [4] Ταῦτα

tinuitque Eichstaedtius. Eandem formam tenet etiam Mosc. lib. 15. p. 717. In vulgata tamen scriptura λιθία consentiunt codices lib. 13. p. 588. lib. 12. p. 538. f. Λιθείας scribit Suidas h. v. Inter utramque scripturam fluctuantur etiam libri in Iosepho antiqu. Iud. 8, 2, 9. In hac igitur ambiguitate vulgatam formam reliqui. Sic ἵππιος et ἵππις et similia. Cf. Sylburg. ad Pausan. 6, 16. p. m. 491. Sic ξυλεία et ξυλία.

1) Gem. Pletho B. ἄνωθεν Θετταλίαν. Inde aliqua subiiciunt codices. Venet. καὶ γάρ· Οἳ δ' εἶχον ceteris praeteritis. Vatic. 174. Paris. (hic quidem erasis literis) Moscov. καὶ γὰρ τὰ παραπλήσια (Paris. praeterea τῇ φ) . . . . . ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου . . . . . πάντα Θετταλίας διέξιεσι. Οἳ δ' εἶχον —. Guarinus evulgatum textum exhibet. Spectant autem illa recensum illorum locorum ab Homero factum Thessaliaeque perlustrationem.

2) Ald. Τρίκην, uti Moscov. lib. 14. p. 647. Post tamen idem recte proculit. Duplex κ tuentur etiam numi.

3) Gem. Pletho B. κλιμακόεσσαν, uti in Homero Il. 2, 729. ed. Villoiſ. habet κλιμακόεσσαν, item Cod. Moscov. in Pausania

urbs exornatur: fecitque ex albo lapide facta non magni pretii.

§. 17.

Caeterum Homerus eo usque orae Magnesiae progressus, redit ad superiorem Thessaliam, a Dolopia et Pindo principium perens:

Qui Tricamque habuere, Ithomenque
Salebrosamque Ithomen,

Haec

Theſſalia. 4) Ταῦτα τὰ χωρία ἔστι μὲν τῆς 5) Ἑστιαιώτιδος· ἐκαλεῖτο δὲ, ὡς φασι, πρότερον Δωρίς· κατασχόντων δὲ τῶν Περραιβῶν αὐτὴν, οἱ καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν Ἱστιαιῶ-

ſania 4, 9, 1. pro quo male legitur κλημακόεσσαν apud Stephanum ſ. v. Ἰθώμη. Cf. paullo poſt. Reineſius adſcripſerat: Lego κρημακόεσσαν. Vide Heſychius. Reperitur et κλώμαξ et commutatur λ et ρ. Haec Reineſius. Heſychius habet κρώμαξ et explicat σωρὸς λίθων, et κρημακόεν, κρημνῶδες. Habet tamen etiam κλημακόεν, quod illi eſt etiam κρημνῶδες vel δύσβατον, ita tamen, ut ad conſtituendam Homeri lectionem nihil conferat. At hoc inde diſcitur, cognatae ſignificationis eſſe haec vocabula, quae ſcribendi tantum forma diſcrepent. Nec tamen κλημακόεσσαν plane reiici debet, quippe quod non ſolum Heſychius in ſequ. explicationis cauſa adponit, ſed et ſcholia Homeri repetunt. Vid. docti viri ad Heſychium T. 2. p. 283. Neque mutanda eſt ideo vulgata Homeri ſcriptura, quam et tuentur hic reliqui codices omnes.

4) Gem. Plecho B. Ταῦτα δή.

5) Per ι in initio edunt Vatic. 173. 174. Moſcov. Venet. Medic. cum Guarino, Aldo et Hoppero hic et in ſequ. Probat hanc rationem Caſaubonus poſt, ubi de Euboica refert Strabo. Ita enim perpetuo, inquit, ſcribi video τὴν Εὐβοϊκὴν, quae vox eſt Ἰωνικωτέρα. Ita quidem adfirmant Stephanus ſ. v. Ἰσία et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212, 14. nec aliter Theſſalicam et Euboicam effert Herodotus in pluribus locis. At Heſtiaeam Euboeae habent alii plurimi, in quibus Scylax p. 22. Hudſ. Plutarch. in Themiſtocle c. 8. Pauſan. 7, 5. f. c. 7. f. et c. 26, 2. Thucyd. 1, 114. cum Scholiaſte. Ex Homero etiam non Ἰσίαιον refert Stephanus ſ. v. Ἑσία et Ἰσία, ſed Ἑσίαιον, etſi in poſteriori loco accommodatum ſit Ἰσίαιον, uti ſcribit etiam ſ. v. Χαλκίς. Idem, neſcio qua fide, ſ. v. Ἰσία Theſſalicam per α, Euboicam

Haec ſunt Heſtiaeotidis, quae olim fuit Doris appellata; ſed Perrhaebi cum eam occupaſſent, qui et Euboeae Hiſtiaeam

Ἰσιαιῶτιν κατεσχέψαντο, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἤπειρον ἀνίστασαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐποικησάντων Ἰσιαίων, τὴν χώραν [6] ἀπ' ἐκείνων οὕτως [7] ἐκάλεσαν. Ἔστι δ' ἡ μὲν Τρίκκη, ὅπου τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀρχαιότατον καὶ [8] ἐπιφανέστατον, [9] ὅμο- Thessalia.

Rr 3

cam per ι et ε ſcribi adfirmat. Dionyſ. Halicarn. 1, 18. in. etiam Ἐτεωῦτων, uti fertur, in Theſſalia agnoſcit. Neque valere hic Ionia ratio videtur, cum proxime Homeri locus non reſpiciatur. Attamen cum lib. 10. p. 445. et ſequ. conſtanti librorum conſenſu de Euboica legatur Ἰσίαιαν, contra Theſſaliae pars ſupra p. 430. Ἐτεαιῶνες a Strabone et plerisque aliis adpelletur, hactenus quidem parui Mastis, ut Euboicam per ε ederem, ne nimis a ſe Strabo diſſentiret, etſi ne ſic quidem ſibi conſtat in libris. Turbas forte dedit, quod modo Homerum ſequitur, modo aliorum rationem refert. Si quis plura legere cupiat de utraque ſcriptura, adeat Politum in Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 584. et Valckenar. ad Herodot. 8, 23. Ceterum Gem. Pletho B. ſcribit Ἐτεωύτιδος (ut infra p. 441.) ἐκαλεῖτο. Spiritum deinde lenem in aſperum, aliorum exemplo motus, mutavi, cum et Ἰσίαιαν ſcribatur, etſi Iones alias lenem ament. Ec ſic feci in aliis locis. Caſaubonus etiam hic inconſtanter egit.

6) Voces ἀπ' ἐκείνων in edd. Aldi et Hopperi non inveniuntur.

7) Hic denuo aliqua excidiſſe videntur, quae, etſi ſunt mutilata, reſarciunt Vatic. Pariſ. Moſcov. ita: Καλεῖσι δὲ . . . . . (Pariſ. καὶ τὴν ſine lacuna interpoſita; Moſc. eadem cum lacunae ſignis) Δολοπίαν τὴν ἄνω Θετταλίαν ἐπ' εὐθείας οὖσαν (ultima vox deeſt in Vatic.) . . . . . Μακεδονίας, καθήκουσι καὶ τὴν κάτω τῇ κάτω. Ἔστι δ' ἡ —.

8) Deeſt haec vox in Veneto. Sed agnoſcunt reliqui cum Euſta-

Hiſtiaeam everterant, hominesque in continentem pertraxerant, ob multitudinem Hiſtiaeorum, qui eo commigraverant, ab his nomen regioni indiderunt. Tricca, ubi Aeſculapii templum eſt nobiliſſimum et antiquiſſimum, con-

Theſſa-lia. 9) ὅμορος τοῖς τε Δόλοψιν καὶ τοῖς περὶ τὴν Πίνδον τόπους. Τὴν δ' Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὗ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν [10] ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν [11] δ' Ἰθώμη μετωνομάσθαι, χωρίον ἐχυρὸν

Euſtathio ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. qui in ſequ. omiſſis articulis ſcribit ὅμορον Δόλοψι καὶ τοῖς περὶ Πίνδον. Sed et in his arbitratu ſuo agere ſolet.

9) Vulgo ὅμορον. Palmerius in Gr. antiqua 2, 9. p. 319. quod reſpiciatur Τρίκκη, emendat ὅμορος, cui tamen refragatur Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 712. qui cum Euſtathio vulgatum retinet. Ita quidem et codices volunt. Tum vero Ἔτι ſuſpenſum trepidat, nec, cui adhaereat, habet. Praeculi igitur ὅμορος, in primis cum ſic ſcribat Gem. Plethο B. Verba ὅπου — ἐκφαυέσατον, ut ſolet, intexunt ad loci praeſtantiam memoranda.

10) Euſtath. ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. ex h. l. repetit ὑφαιρεῖν. Antea Aldus, Hopperus male οὕ φασι, eſt commutatione haud rara. Cf. ad lib. 8. p. 384.

11) Vatic. Moſcov. Ven. δὲ Θωμή. Guarinus: *Quae nunc in Thomas vocabulum transmutatur.* Caſaubonn. δὲ Θωμή. Gem. Plethο B. δ' Ἰθώμη . . . . . λεγομένη χωρίον ἐχυρόν. In aliis etiam δ' Ἰθώμη ſediſſe videtur, uti hinc refert Euſtathius c. l. Locum mutilum centet Holſtenius ad Stephanum p. 144. et ex Stephano h. v. ſubplendum, quem deſcripſit etiam Euſtathius c. l. Uterque autem habent Θωμαῖον, quod, ſi Strabonis explicationem perpendas, locum non habet, quippe quae demto ι ſuadet Θώμη, uti et vere affirmat Etymol. M. p. 470. ſ. v. Ἰθώμη. Quare nihil ſubplendum

confinis eſt Dolopibus et locis ad Pindum ſitis. Ithomen, quae idem cum Meſſeniaca nomen habet, ejunt prima ſyllaba ademta Thomen debere appellari, ſi veruſtum nomen ei reddere velimus. Oppidum eſt natura munitum, et vere id, quod dicitur, aſpe-

ἐρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι [12]κλωμακόεν, ἰδρυμένον μεταξὺ [13]τεσσάρων φρουρίων, ὥσπερ ἐν τετραπλεύρῳ κειμένων, Τρίκκης τε καὶ Μητροπόλεως, καὶ [14]Πελινναίης, καὶ Thessalia.

dum puto. Turbavit librarios, quod unum tantum nomen vidiſſent, cum alterum deſiderarent, quod tamen ex praecedentibus non obſcure emicat.

12) Caſaubonn. κλιμακόεν, quod Guarinus *ſcaligerum* interpretatur. Gem. Pletho B. κλιμακωδῆ ἰδρυμένον. Aldus, Hopperus, Xylander κλωμακωδῆ, Caſaubonus cum Amſtel. uti in Homero exſtat, κλωμακόεν, in quo reliqui codices conſentiunt. Vide paullo ſuperius.

13) Moſ ov. τετράων. Notum.

14) Si conditoris nomen reſpicias, quem Πέλιννον facit Stephanus, ſcribendum videatur Πελιναῖον, quod et in Stephano admittit literarum ſeries. Idem vero etiam graviori numorum auctoritate motus, qui gentile a Stephano praetermissum exhibeant Πελιναίων, contendit Spanhemius de uſu et praeſt. numism. diſſ. 9. p. 602, quem hic adlegat ed. Strabonis Amſtelod. Locus eſt in ed. Amſtelod. 1671. 4. diſſ. 4. p. 902. Sed quod recte monet Guſſeme 5. p. 366. ipſum numum leviter tantum et quaſi ſuſpenſo digito adtigit Spanhemius itaque, ut ſuſpectus haberi poſſit. Quare etiam in ed. Lond. 1706. eum omiſit. Salva potius eſt ſcriptura vulgata, quam praeferunt auctores non ſolum magno numero ab Holſtenio ad Stephanum p. 249. producti, etſi in vocalium uſu non omnes integri, ſed et tuentur plures numi, quos excitant Holſten. c. l. Raſche in Lex. num. T. 3. P. 2. p. 803. ſq. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 146. Hinc paſſim cum Πελλαῖος vox commiſceatur, de quo vid. Palmer. et Weſſeling. ad Diodor. Sic. 18, 11. in. Adeantur etiam docti viri ad Liv. 36, 10, 5. Neque moratur Πέλινος conditor, ſi recte habet, cum ita paſſim varietur, quale exemplum ſupra lib.

aſperis ac ſaxoſis adſcensum difficultatibus praeditum: iacet inter quatuor oppida, quaſi in quadrilateri figuram diſpoſita, Triccam, Metropolin, Pelinnam, Gom-

Thessalia. καὶ Γόμφων. Τῆς δὲ [15]Μητροπολιτῶν ἐστι χώρας ἡ Ἰθώμη. Ἡ δὲ Μητρόπολις πρότερον μὲν ἐκ τριῶν συνῴκιστο πολιχνίων ἀσήμων, ὕστερον δὲ καὶ πλείους προσελήφθησαν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ἰθώμη. [16]Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς ἰάμβοις,

p. 438. Τὰς Ἀφροδίτας, (ἡ θεὸς γὰρ οὐ [17]μία,)
Τὴν Κασνήτιν ὑπερβαλέσθαι πάσας τῷ φρονεῖν.

ὅτι

lib. 8. p. 380. in *Tenne* habuimus, et lib. 9. p. 397. in. in Σφηττός. Sic Cebrenia lib. 13. p. 596. f. a Cebrione. Nempe nomina urbium a conditoribus varie discrepant.

15) Moscov. Eustathius c. l. Δημητροπολιτῶν. Ceteri recte Μητροπολιτῶν, uti etiam ex Strabone in Eustathio emendat Politus Tom. 2. p. 709. Commemorantur etiam in nūmis. V. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 143. Cf. etiam Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642. Sed praemissa loquuntur.

16) Verba Καλλίμαχος — τὸ ἴδιος ὁμίχειν omisit Gem. Pletho uterque, forte quod adpendicem male feriatam et ab ipsa narrationis causa alienam censeret. Neque vere patet, quorsum hic valeat. Plura forte hic exciderunt, de Veneris Metropoli culta, quae nexum continerent.

17) Venet. βίᾳ inepte. Tum Paris. Moscov. Κασνήτιν δ', Aldus, Hopper. Xyl. Casaub. Κατνήτην, quod post male transiit in Κατνήτην. Hinc iidem codices cum Vatic. Medic. Ven. τῷ φρονεῖν, uti pro vulgato τὸ φρονεῖν volebat Casaubonus, ut versus constaret. Ita autem eos ordinat Casaubonus:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἡ Κατνὶς πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν,

ut

Gomphos. Metropolitarum regionis est Ithome. Metropolis autem primum e tribus obscuris fuit conflata oppidulis: postea plures sunt adiumtae, de quibus etiam Ithoma. Callimachus quidem in iambis ait:

Veneres, (Dea est non una nempe,) ceteras
Sapientia omnes praestitisse
Castniam;

quia

ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. Καὶ μὴν πολυΐτως, εἴτις ἄλλος, [18] καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὁ ταῦτα μυθεῖσθαι βουλόμενος. Οἱ δ' ὕστερον ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους [19] ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο· ὧν εἶναι καὶ τὴν ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ [20] οὐδεμιᾶ Thessalia.

ut eodem modo hoc dicatur, quo περὶ δ' ἐπὶ μάχεσθαι, reliqua suae sententiae Strabo accommodaverit. Probat id Potterus ad Lycophronem v. 403. ubi eodem nomine Dea commemoratur et v. 1234. Uti vero Κάστιος et Καστία recte habent, sic a Καστιώτης, quod legitur in Stephano h. v. deducitur Καστιῶτις. Tunc vero servato verborum adpositorum ordine ita legi possit: Τὴν Καστίην ὑποβαλλόθαι πᾶσας τῷ φρενῶν, etsi recipere in ipsum contextum ausus non sum, cum non constet, qualis in Callimachi illo loco fuerit nexus, ipsiusque versus partibus suis composita integritas. Quae tamen codices suadent et ipsa ratio exigere videbatur, reprimere nolui. Ceteroquin mirum est, quod hoc fragmentum Bentleii diligentiam effugit nec Ernestio obversatum adfuit.

18) Deesse hic aliquid ad complendum sensum, recte vidit Casaubonus. Nempe carpsisse videtur Callimachum, qui, cum talia de se professus esset, a vero tamen longius aberraverit. Sequentia etiam male sunt juxta, quibus codices remedium negant.

19) Ald. Hopper. incommode ἀποδεδεγμένας.

20) Casaubonn. μὲν δὴ τῶν, Moscov. Vatic. ταύτῃ δὲ μιᾷ, reliqui, uti vulgatum prostat, etsi hic οὐδεμίᾳ. Latet ulcus. Pro πόλιν Venet. ostendit πόλι.

quia scilicet sola porci sacrificium admittit. Sane qui hoc dixit, videri voluit plurimarum rerum peritus, in idque se toto vitae tempore incubuisse profitetur. Posteriores autem demonstraverunt, non unam modo Venerem, sed complures hunc ritum usurpasse: de quibus sit etiam, quae in hac colinus Metropoli, quae quidem nulli

Theſſalia. τῶν συνοικισθεισῶν εἰς αὐτὴν πόλεων, παραδοῦναι τὸ ἔθος [21] ὁμήριον. Ἔστι δὲ καὶ [22] Φαρκαδὼν ἐν τῇ [23] Ἐστιαιώ-

21) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. ὁμούριον. Medic. ὁμούριον. Guarinus *Omirium*, ut editi. Forte ὁμήριον, et totus locus ſic expediendus: Μητροπόλει· ταύτην δὲ οὐδεμιᾷ τῶν — παραδοῦναι τὸ ἔθος ὁμήριον.

22) Caſaubonn. Φερκάδων, forte ex errore legentis pro Φαρκάδων, uti eſt in Vatic. Pariſ. Moſcov. Vulgatam in editionibus formam, Φαρκαδῶν, habent reliqui cum Guarino, eademque etiam poſt recurrit. Caſaubonus hic malit Φαρκάδα, etſi de hoc loco ſibi non conſtare addit. Gronovius in notis ad Stephanum ad calcem edit. Berkel. p. 26. penitus ſibi perſuaſum eſſe ſcribit, id ipſum nomen Φαρκαδὼν, quod Stephanus memoret, hoc in loco indicari et Stephano convenientius legi ex Msstis Strabonianis Φαρκάδων, unde Φαρκαδόνιοι dicantur Diodoro 18, 56. ubi etiam Weſſelingius probat Φαρκάδων, quod tamen reliquis minime reſpondet, et vitium potius, quod antea monui, ſcribendi haberi debet. Φαρκαδὼν uti Stephanus, habet etiam Heſychius h. v. rejecto tantum in penultimam accentu. Eadem cum incolis corrupte iterum iterumque Φαρκίδων adpellatur a Polyaeno 4, 2, 18. Verum etiam ex hoc loco in Stephano ſcribendum videtur Φαρκηδών, quod non ſolum literarum ſeries patitur, ſed et gentilia flagitant. At quod momentum addit, ita et Cod. Voſſ. adfert. Tum vero ex Ionica ratione pro Φαρκαδὼν, quod ex Theopompo ſubiicit Stephanus, poſitum eſt, uti in aliis accipi debet, quo quidem ſumto Strabonis lectioni optime conſulitur, codicibus etiam minime renuentibus. Cf. praeterea Heringae obſervatt. c. 15. p. 126. At denique ſumma auctoritas accedit ex numis, qui in hac forma conſpirant. Vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 147. Dedi igitur hoc modo hic et poſtea.

nulli urbium, quas in deſerit morem. Eſt etſi conduxit, eum tradi- iam Pharcadon oppidum Heſtiaeo-

[23] Ἑστιαιώτιδι, καὶ ῥεῖ δι' αὐτῶν ὁ Πηνειὸς [24] καὶ ὁ Thessa-
[25] Κουράλιος· [26] ὧν ὁ Κουράλιος ῥυεὶς παρὰ τὸ τῆς lia.
[27] Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἰς τὸν Πηνειὸν [28] ἐξίησιν.
Αὐτὸς δ' ὁ Πηνειὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Πίνδου, [29] καθάπερ
εἴρηται· ἐν ἀριστερᾷ δ' ἀφεὶς [30] Τρίκκην τε, καὶ
[31] Πελιν-

23) Vatic. Venet. Moſcov. cum Aldo et Hoppero per ι, de quo ſupra.

24) Καὶ minus hic bene neglectum in Moſcov.

25) Gem. Pletho A. hic et poſt Κουάριος, quae vera ſcriptura videtur, uti et innuit ipſe Strabo ſupra p. 411. et p. 435. cum Κουράλιος tamquam ſingulare ex Alcaeo producat, pro quo et Κουράλιος legitur in Callimacho in lavacr. Pallad. v. 64. In utroque Strabonis loco reponendum videtur vel Κουάριος, vel, quod malim, ne ab Alcaei ſcriptura nimis recedatur, Κουράλιος.

26) Verba ὧν ὁ Κουράλιος exciderunt in cod. Moſcov.

27) Ita Caſaubonn. Vatic. Moſcov. Ven. Gem. Pletho A. B. pro quo in Pariſ. Ἰτωνίας levi immutatione. Guarinus *Itoniae*. Caſaubonus ex ipſo Strabone in Boeoticis p. 411. emendat Ἰθωνίας, opinor pro Ἰτωνίας, ut vere ad illum locum pro Ἰωνίας volebat. Et ſic diſerte et ſine librorum diſſidio ſupra legitur p. 435. Vid. ad p. 411. Sic eadem paſſim Ἰτωνὶς vocatur.

28) Moſc. ἐξίησι pro ἐξίησιν. Recte. Ita enim ſolet ſimpliciter hoc verbum uſurpari, de quo cf. ſupra ad p. 417. m. Alias ἐξιᾶσι legendum ſit, uti poſt praefertur πρόεισι. Sed prius malim.

29) Haec verba καθάπερ εἴρηται in Ven. et Gem. Plethone B. non cernuntur. Forte, quia is locus, quem reſpectat in lib. 7. periit.

30) Moſcov. ἐν Τρίκκῃ.

Heſtiaeotidis, per quod praeterlapſus in Peneum Peneus fluit et Coralius: hic quidem Itoniae Minervae templum ſe effundit. Peneus e Pindo, ut diximus, ortus, ad laevam relictis Tricca, Pelin-

Theſſalia. [31] Πελινναῖον, καὶ Φαρκαδόνα φέρεται παρά τε Ἄτρακα καὶ Λάρισσαν· καὶ τοὺς ἐν τῇ [32] Θετταλιώτιδι δεξάμενος ποταμοὺς, πρόεισι διὰ τῶν Τεμπῶν ἐπὶ τὰς ἐκβολάς. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἔν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, [33] καὶ μετονομάζουσιν ἄλλως, ὃ καὶ εἴρηται ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα, τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλοῦσα, καὶ περί τίνος συνέγραψεν [34] ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν·

31) Caſaubonn. Ven. Πελιννεῖον. Cf. ſupra de hoc et Φαρκαδόνα, uti vulgo ferebatur. Moſcov. dat Πελιννεῶν, Pariſ. Πελιννεῶν, cuius corruptionis exempla dabit Holſten. ad Stephan. p. 249. Verba καὶ Πελ. καὶ Φαρ. Euſtathius c. l. praeteriit. Poſt idem ad Homer. Il. 2, 755 p. m. 255. περὶ Ἄτρακα reddit, nota confuſione.

32) Gem. Pletho uterque vult Πελασγιώτιδι, accuratius, puto, propter ea, quae in ſequ. narrantur, et de Penei ulteriori progreſſione ex auctoribus conſtant. Euſtathius c. l. omnino dat Θετταλίᾳ, expedite id quidem.

33) Exſultant haec verba ad Πελοποννησιακοῖς in Gem. Plethone B. Poſteriorem partem ita ordinant Vatic. Pariſ. Moſc. ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς εἴρηται.

34) Gem. Pletho B. ὁ ποιητής. Poſſit quidem nexui accommodari, ſed cum dubium ſacias ipſe Strabo lib. 14. p. 638. utrum Homerus, an Creophylus auctor carminis habendus ſit, praeſtat vulgatam aliorum ſequi. Interim de ipſa re cf. Fabricius in bibl. Gr. Vol. 1. p. 17. ſq. ed. Harleſ.

Pelinnaeo, Pharcadone praeter Atracem ac Lariſſam fertur: et receptis e Theſſaliotide amnibus per Tempe ad oſtia meat. Oechaliam, quae urbs Euryti dicitur, cum in his ponunt locis, tum in Euboea, et in Arcadia, aliterque denominant, ſicut in deſcriptione etiam Peloponneſi diximus. De his et alia in disputationem veniunt, et hoc maxime, quaenam ſit, quam cepit Hercules, et de qua ſcripſerit auctor carminis, cui titulus Oechaliae exſcidium.

ἔλασιν. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ χωρία τοῖς Ἀσκληπιά- Theſſa-
δαις ὑπέταξεν. lia.

§. 18.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγει τὴν ὑπ' Εὐρυπύλῳ.

[2] Οἵ δ' ἔχον Ὀρμένιον, [3] οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον καλεῖται νῦν [4] Ὀρμίνιον· ἔστι δ' ὑπὸ

1) Moſcov. λέγει et λέγεται. Sed ad Homerum haec, i. e ſuperiora, referuntur. Tum Venet. ὑπ' Εὐρυπύλῳ. Pariſ. ὑπ' Εὐρυπύλου, de qua ſtructura ſatis, ni fallor, ſupra dictum eſt.

2) Pariſ. Gem. Plethо B. οἱ δ', uti cum prioribus evulgavit Caſaubonus in ed. 1. et 2. Nam Amſtelod. poſuit οἵ τ' Homerum Il. 2, 734. ſecuta. Tum Moſcov. habet Ὀρμίνιον, uti in ſeqq. cum editionibus Caſauboni, de quo vid. ad p. 432. ubi quidem recte Caſaubonus dedit, uti proxime poſt.

3) Pariſ. ἥτε κρήνην. Alii codices cum Homero recte faciunt.

4) Verba καλεῖται νῦν Ὀρμίνιον omiſſa deſiderantur in Gem. Plethone B. Moſcov. mutato ordine ponit: νῦν Ὀρμενον καλεῖται. Ὀρμενον vero legitur etiam in Vatic. Ex editionibus Ald. hic et in ſequ. emiſit νῦν Ὀρμήνιον, quae quidem verba elapſa ſunt in ed. Hopperi. Xylander, quod ipſe profitetur, ex Euſtathio addidit, (nempe ſolum ille Hopperi editionem ante oculos poſitam adhibuit,) et inde, ut nunc adparet, adſentientibus etiam reliquis Msstis cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in reliquas editiones propagata transierunt. Guarinus tantum traiectis literis poſuit *Orimnium*, quod haeſit in ed. 1494.

ſcidium. Haec ergo loca Aeſculapio natis parebant.

§. 18.

Deinceps Eurypyli ditionem deſcribit:

Tum quos Ormenium miſit, quos fons Hyperea,
Et quos Aſterium, Titani iuga candida quoſque.

Ormenium hodie Orminium dicitur: pagus eſt ſub

Theſſalia. ὑπὸ τῷ [5]Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν [6]Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνῳκισμένων εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ἃς εἴρηται. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην εἶναι πλησίον, ἐπειδὴ καὶ ἡ Βοίβη τῶν περιοικίδων ἦν τῆς Δημητριάδος καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον ἀπέχει τῆς Δημητριάδος [7]περὶ σταδίους ἑπτὰ καὶ εἴκοσι· ὁ δὲ τῆς Ἰωλκοῦ τόπος ἐν ᾧ κείμενος τῆς μὲν Δημητριάδος ἑπτὰ [8]σταδίους διέστηκε, τοῦ δ' [9]Ὀρμενίου τοὺς λοιποὺς εἴκοσι σταδίους. Φησὶ δ' ὁ Σκήψιος, ἐκ τοῦ Ὀρμενίου τὸν Φοίνικα εἶναι, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἐνθένδε παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαν εἰς τὴν Φθίαν εἰς [10]Πη-

5) Πελίῳ male occupat edit. Caſaub. 2. et Amſtelod.

6) Caſaubonn. Gem. Pletho A. B. Παγασικὸν, Venet. Παγασητικὸν, Pariſ. cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. Παγασιτικὸν, edd. cum aliis Mſſtis Παγασητικόν. V. ſupra ad p. 436. Poſt κόλπον Euſtathius inſerit μέα.

7) Omittit hanc vocem Venet. Tum idem cum Pariſ. et Euſtathio c. l. mutato ordine praeſcribit εἴκοσι ἑπτά.

8) Gem. Pletho A. σταδίοις. Reliqui σταδίους, uti etiam ſolet noſter cum verbis ἀπέχειν, διέχειν —, etſi paſſim variatur. Ita poſt Gem. Pletho B. τοῖς λοιποῖς εἴκοσι, omiſſa tamen voce σταδίοις. Porro verba καὶ εἴκοσι deſunt etiam in Veneto.

9) Pariſ. neglecta, ut alibi, apoſtropho δὲ Ὀρμενίου. Moſc. σταδίους εἴκοσι.

ſub Pelio pone Pagaſaeum ſinum in Demetriadem una cum aliis contractus, ut docuimus. Neceſſe eſt autem Boebeidem quoque paludem in propinquo eſſe, cum, ut Ormenium, ita Boebe quoque fuerit de circumiacentibus Demetriadem pagis. Abeſt Ormenium a Demetriade terreſtri itinere ſtadia XXVII, in quo Iolci locus ſitus a Demetriade VII ſtadia, reliqua XX ab Ormenio abeſt. Scepſius Ormenium Phoenicis patriam facit, eumque inde profugiſſe ait a patre Amyntore Ormenida Phthiam ad regem Peleum.

Thessalia.

[10]Πηλῆα ἄνακτα· [11] ἐκτίσθαι γὰρ ὑπὸ Ὀρμένου τὸ χωρίον τοῦτο, τοῦ [12]Κερκάφου, τοῦ Αἰόλου· παῖδας δὲ τοῦ Ὀρμένου [13]γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαίμονα· ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα, τοῦ δ' Εὐρύπυλον· Φυλαχθῆναι δὲ τῷ Εὐρυπύλῳ τὴν [14]διαδο- p. 439.

10) Aldus, Hopper. Πηλέα, pro Πηλέα. At maluit Strabo, ut antea in Ὀρμενίδαο, Homericam formam ſervare, cum Homericam narrationem reſpiciat Il. 9, 448. et 476. Hinc εἰς et δὲ deinceps poſita ſuſtinentur.

11) Moſcov. ἐκτίσθη, interpellata orationis forma. Tum Pariſ. Ὀρμενίου, urbis et conditoris nomine permiſto.

12) Pariſ. Moſcov. Ἐρφίου truncato forſitan nomine pro Κερκαφίου, uti ſolent poſteriores maxime haec nomina vitiare, veluti Κάνθιος pro Κάνθος, de quo Caſaubonus ad Polyaen. 1, 19. et Kuſter. ad Suidam Tom. 1. p. 249. ex quo ſua hauſit Eudocia in Violario T. 1. p. 75. Villoiſ. Sic p. 441. Τιταρίου. Sunt tamen, quae promiſcuo uſu efferantur, uti, qui Homero et Straboni eſt *Titareſius*, *Titareſos* vocatur Lucano 6, 376. Reliqui codices cum Euſtathio ad Homer. Il. 9, 447. p. m. 664. ubi noſtrum locum refert, item cum Guarino et editionibus tuentur Κερκάφεον. At iuſta de hoc nomine ſubnaſci poteſt dubitatio. Etſi enim Cercaphus Solis filius commemoratur a noſtro lib. 14. p. 654. Diodoro 5, 56. et aliis, nemo tamen, quod equidem noverim, Cercaphum in Aeoli filiis produxit, e quibus huc in primis pertinent Apollodor. 1, 7, 3. et Schol. Pindari ad Pyth. 4, 190. At nec Ἔρφιον memorant, aut qui id nomen aequet.

13) Euſtathius c. l. aut depravatis uſus eſt codicibus, uti Caſaubonus cenſet, aut mala fide et negligenter ita refert: Ὀρμενον δὲ γενέσθαι Ἀμύντορα, οὗ Φοινιξ καὶ Εὐαίμων, οὗ Εὐρυπύλου.

Peleum. Nam oppidum iſthmo ab Ormeno fuiſſe conditum, Cercaphi F. Aeoli N.: et filios Ormeni fuiſſe Amyntorem atque Euaemonem: quorum ille Phoenicis fuerit, hic Eurypyli pater: et quia Phoenix e familia ſua abſceſſerit.

Theſſalia. [14] διαδοχὴν κοινὴν, ὡς ἂν ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος ἐκ τῆς [15] οἰκίας, [16] καὶ δεῖν γράφειν οὕτως·

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον·

ἀντὶ τοῦ·

— Λίπον Ἑλλάδα [17] καλλιγύναικα.

Κράτης δὲ Φωκέα ποιεῖ τὸν Φοίνικα, [18] τεκμαιρόμενος ἐκ

14) Vatic. Pariſ. Moſcov. Gem. Pletho B. cum Guarino et editionibus ante Caſaubonum addunt κοινὴν, quod propter tot librorum conſenſum, nexu etiam adnuente, revocavi. Tum Moſcov. pro ὡς ſubiicit ὅτε, utrumque, quaſi optionem daturus, Pariſ.

15) Pariſ. Moſcov. οἰκίας, uti in ſimili nexu lib. 7. p. 297. f. variatur, ubi tamen οἰκίαν rectius, quam hic, locum teneat. Sic lib. 10. p. 482. et alibi. Exempla alia ſubpeditabit Fiſcherus ad Palaephat. c. 1, 9. Hic tamen recte habet οἰκίας ex Homerica eius narratione Il. 9, 459. ſqq. Οἰκία nempe eſt regio, πατρὶς, quam vocem addit Plutarch. in conſolatione ad Apollon. p. 445. (ed. Lipſ. Vol. 6) et ſervavit Wyttenbachius, etſi delendum, ut ſcholion, cenſebat Reiske.

16) Caſaubonn. καὶ γράφει, Venet. καὶ δὴ γράφει, Vatic. Pariſ. Moſcov. Gem. Pletho A. B. καὶ δὴ καὶ γράφει. Cum utraque verbi forma ſtare poſſit, prout referas, malim codicibus plerisque auſcultare. Ante Xylandrum in editionibus legebatur καὶ δεῖ γράφειν; hic evulgavit καὶ δεῖν γράφειν. Nempe καὶ δὴ καὶ non alienum eſt a Strabonis etiam uſu. Cf. ſupra p. 402. ubi alterum καὶ quidam omittunt, omnes tamen repetunt p. 399.

17) Hinc omnia deſunt ad εὐγυιοτέρου in verſu Homerico apud Gem. Plethonem utrumque.

18) Ita pro τεκμαιρούμενος recepi ex Moſcov. Sic lib. 10. p. 510. in. et alibi. Illud Aldus ad reliquos transmiſerat. Tum prave Venet. dat τυχεγεγραχεῖν.

ſerit, communem haereditatem ad Eurypylum rediiſſe: itaque pro his verbis: — λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα, ſcribendum: — λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον. Crates Phoenicem Phocenſem facit, coniecturam ſumens

ἐκ τοῦ κράνους τοῦ Μέγητος, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν νυκτεγερσίαν, περὶ οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς, ὅτι Thessalia.

— ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Τόν τε γὰρ Ἐλεῶνα ἐν τῷ Παρνασσῷ πολίχνιον εἶναι· τόν τε Ὀρμενίδην Ἀμύντορα οὐκ ἄλλον τινὰ λέγεσθαι, ἢ τὸν τοῦ Φοίνικος πατέρα· καὶ τὸν Αὐτόλυκον οἰκοῦντα ἐν τῷ Παρνασσῷ τοιχωρυχεῖν τὰ τῶν γειτόνων, ὅπερ κοινόν ἐστι τοιχωρύχου παντὸς, οὐ τὰ [19]τῶν πόρρωθεν. Ὁ δὲ Σκήψιος φησι, μήτε Ἐλεῶνα μηδένα τόπον [20]τοῦ Παρνασσοῦ εἶναι, ἀλλὰ [21]Νεῶνα·

19) Vatic. Medic. Paris. Moscov. τὰ τῶν πόῤῥωθεν, quod cum in oppositione apte prioribus respondeat, inde excepi. Vulgo τῶν abest. Tum Venet. καὶ μηδένα.

20) Vatic. τοῦ δὲ Παρν.

21) Paris. νέων, Mosc. νεῶι. Vulgatam formam comprobant Herodot. 8, 33. et ex eo Stephanus h. v. Harpocration s. v. Νεῶσοι, et, qui eum repetit, Suidas h. v. Accentum traditum retinui, etsi in Herodoto editur Νέωνα, ut a gentili discrepet, quod de his praecivit Eustathius ad Homer. Il. 17, 315. p. m. 1146. In Pausania 10, 2, 2. 3, 2. et 32, 6. accentus incerta sede vagatur.

sumens e Megetis galea, qua Ulysses usus est, cum noctu exploratum castra hostium iret, de qua poëta sic:

Hanc Eleone, domum tacita cum fraude forasses,
Ormenidae versus Amyntoris obstitit olim
Autolycus. —

Nam Eleonem oppidulum esse in Parnaso: et Amyntorem Ormeni F. alium nullum dici, quam Phoenicis patrem: atque Autolycum Parnasi incolam more furum vicinorum parietes perfodere, non procul dilitorum consuevisse. Scepsius neque ullum in Parnaso Eleonem esse locum ait, sed Neo-

Thessalia. να· καὶ [22] αὐτὴν οἰκισθεῖσαν μετὰ τὰ Τρωϊκά· μήτ' ἐκ γειτόνων τὰς τοιχωρυχίας γενίσθαι μόνον. Καὶ ἄλλα δέ ἐστιν, ἃ λέγοι τις ἄν· ἀλλ' οὐκ ὀκνῶ διατρίβειν ἐπὶ πλέον. Ἄλλοι δὲ γεάφουσιν ἐξ Ἐλεώνος. Ταναγρικὴ δέ ἐστιν αὕτη· καὶ μᾶλλον [23] ἐλέγχοι ἀτόπως ἂν τὸ λεγόμενον, τό·

Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος [24] εὐρυχόρειο,
Φθίην δ' ἐξικόμην.

Ἡ δ' Ὑπέρεια κρήνη [25] ἐστὶν ἐν μέσῃ τῇ [26] Φεραίων πόλει [1] μεταλαμούσῃ. Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος

22) Paris. Moscov. cum edd. ante Casaubonum non male ταύτην. Tum γίνεσθαι iidem codices cum Vatic.

23) Paris. Moscov. ἐλέγχοι; hic et τὸ ante λεγόμενον delet.

24) Vatic. Venet. Paris. Moscov. ex Homero lib. 9, 475. adpendunt: Φθίην δ' ἐξικόμην, quae verba exclusit Casaubonus, nisi forte librarii negligentia effluxerunt. Propter codices illos iterum recepi, et quod ad vim argumentationis pertineant.

25) Vatican. Mosc. ἐν μέσῃ ἐστί.

26) Vatic. Paris. Mosc. praeponunt τῶν, uti Eustathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. At idem reddito tantum sensu ad Homer. Il. 6, 457. p. m. 518, 38. scribit: ἡ Ὑπέρεια πλησίον Φερῶν, πόλεως Θετταλικῆς.

27) Distinguendum puto. Sed quid loco prioris partis huius corruptae vocis sit restituendum, non video; εὖσα certe

nem, et quidem post bellum demum Troianum conditam, neque vicinorum modo aedes a furibus perfodi. Sunt et alia, quae dici possent: me immorari piget. Alii ex Heleone scribunt, qui est vicus Tanagricus: absurde id dictum ostendunt haec:

Inde fuga solus pervasisque Hellada lares,
Et Phrixeam veni. —

Hyperea fons est in media Pheraeorum urbe . . . . . Titanus, id est calx, ab accidente

Βηκότος [28] ὠνομάσθη· λευκόγειον γάρ ἐστι τὸ χωρίον Thessa-
Ἄρνης πλησίον· [29] καὶ τὸ Ἀστέριον δ' οὐκ ἄπωθεν lia.
τούτων ἐστί.

§. 19.

Συνεχεῖς τῇ μερίδι ταύτῃ λέγονται οἱ ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ·

certe participium integrum apparet. An legi poteſt μεγάλῃ οὔσῃ? *Caſaubonus.* Plane haec vox abeſt in Ven. Gem. Plethone utroque, et, quod ſeorſum in ſchedula notaverat Siebenkeesius, in Vatic. 377. et 378. cum Euſtathio ad Homer. c. l. Guarinus ſimpliciter reddit *Netaleuſa*; Moſcov. dat μελαινούσῃ; alii ipſam vocem cum editionibus oſtendunt. Politus ad Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 713. ſe olim coniecciſſe ſcribit μεσογείᾳ οὔσῃ, quia Straboni Pherae ſint terminus Pelasgicorum camporum ad Magneſiam. Cf. etiam Ptolem. 3, 13. Difficile eſt et lubricum abſterſo vitio integritatem excitare. Tum Vatic. 174. Moſcov. cum lacuna haec deinceps ſubiiciunt: Ἀτρακὸν τοίνυν . . . . . Τίτανος. Pariſ. ἀτράκου τοίνυν . . . . . λιμ Τιτ.

28) Vatican. 174. ὠνομάσας. Tum Vatic. 377. 378. edd. Aldi, Hopperi λευκόγειον, Pariſ. utrumque, reliqui cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 735. p. 251. et editionibus inde a Xylandro λευκόγειον, quod movere nolui.

29) Vener. Vatican. 377. 378. καὶ . . . . . καὶ τὸ A. Vatic. 174. πλησίον . . . . . καὶ τὸ A. Pariſ. καὶ et poſt ſpatium duarum ſyllabarum τῶν καὶ A. Aldus, Hopperus Ἀστέριον et ἄπωθεν.

1) Moſcov. Gem. Pletho B. addunt δέ. Poſt Caſaubonn. Pariſ. in ſuperiori linea Moſcov. edd. Aldi, Hopperi Μεγαλίδι. Reli-

dente nomen habet: albicat enim locus ille, haud procul Arna; et Aſterium quoque non procul inde abeſt.

§. 19.

Poſt hanc Theſſaliae partem continenter recenſentur, quos Polypoeta duxit:

Argiſ

Theſſalia. Οἱ δ' [1]Ἀργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν.

Ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ὤκουν Περραιβοὶ, τὸ πρὸς [2]τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, καὶ τῷ Πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος. Εἶτα [3]ταπεινώσαντες ἐκείνους εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίαν, Λαπίθαι κατέσχον αὐτὰ τὰ χωρία, Ἰξίων καὶ ὁ υἱὸς Πειρίθους, ὃς καὶ τὸ [4]Πήλιον κατεκτήσατο, βιασάμενος τοὺς κατασχόντας

Reliqui cum Guarino et editionibus inde a Xylandro μερίδα, de quo non eſſe poteſt dubitatio, etſi Megara urbem in Theſſalia novit Stephanus h. v. in Macedonia Plutarchus in Pyrrho cap. 2. quae eadem eſſe videtur. Adpellativa autem et propria invicem commutari, notum eſt.

2) Abiecto articulo Moſcov. et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 253.

3) Gem. Plecho A. ἐλάσαντες, pro quo depravate Gem. Plecho B. ἐλείσαντες, quo poſito oratio magis fluere videtur. Neque tamen alterum, quod legitur in reliquis omnibus, damnari debet, cui haec ſubſtituta eſt explicatio. Occurrunt enim paſſim talia, quae ſubintellecto motus verbo intelliguntur, uti apud Palaephatum 13, 5. εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν γῆν. Diſcrepantiam, uti ſolet, intulit τε in voce εἶτα. Poſt ἐκείνους Moſcov. inſertum gerit οἱ ſine vi et languide, etſi referas ad Λαπίθαι. Tum idem cum Pariſ. ποταμία, et αὐτοὶ pro αὐτὰ uterque.

4) Moſcov. per ει poſt recte. Vid. Fiſcher. ad Palaephat. cap. 1, 3.

Argiſſam quicunque, et Gyrtonen coluerunt,
Orthamque, Elonenque, albisque Olooſſona muris.

Hanc regionem principio tenuerunt Perrhaebi, partem, quae ad mare eſt et Peneum usque ad oſtia huius et Gyrtona Perrhaebicam urbem. Hos deinde oppreſſerunt, et in regionem fluvio vicinam ac mediterraneam compulerunt, eorumque agros obtinuerunt Lapithae, Ixion, ac filius eius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupavit

τὰς Κενταύρους, ἄγριόν τι [5] φῦλον. Τούτους μὲν οὖν Theſſalia.
— ἐκ [6] Πηλίου ὥσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε,
τοῖς δὲ Λαπίθαις τὰ πεδία παρέδωκε· τινὰ δ' p. 440.
αὐτῶν καὶ οἱ Περραιβοὶ κατεῖχον, τὰ πρὸς τῷ
Ὀλύμπῳ· ἔστι δ' ὅπου καὶ ὅλοι ἀναμὶξ τοῖς Λαπί-
θαις ᾤκουν. Ἡ μὲν οὖν [7] Ἄργισσα, ἡ νῦν [7] Ἄργουρα,
ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Ὑπέρκειται δ' [8] αὐτῆς
Ἄτραξ ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις, τῷ ποταμῷ πλη-
σιάζουσα καὶ αὐτή· τὴν δ' ἀνὰ μέσον ποταμίαν

5) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. φῦλον ὄν. Ceteri ſimpliciter dant φῦλον cum Euſtathio ad Homer. Il. 1, 263. p. m. 75. et Il. 2, 741. p. m. 251.

6) Ante Πηλίου in editionibus ponitur τοῦ, quod cum Medic. Moſcov. et Gem. Plethone B. praeeunte ipſo Homero Il. 2, 744. eieci, etſi illud legit etiam in ſuo Strabone Euſtathius, qui inſerit ad Il. 2, 741. p. m. 253. ſed et idem verba κατεκτίσαντο πέλασεν (neglecto metro) παρέδωκαν in plurali effert, forte ut ſimul illa valeant ad Ixionem.

7) Venet. Pariſ. Vatic. 377. et 378. Guarinus cum edd. Aldi, Hopperi Ἀργοῦσα, Moſcov. Ἀργουσσα. Xylander recte repoſuit Ἄργουρα, quod comprobant Stephanus h. v. et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Uterque eodem nomine Euboeae urbem producit, quae aliunde lites movit apud Demoſth. in Midiam p. 558. Lipſ.

8) Gem. Plecho B. αὖ. Poſt idem ποταμίους pro ποταμίαν. Vatic. ἀνὰ μέσον ποταμίαν.

pavit, vi expulſis Centauris, gente fera. Hos ergo ille
Pelio expulſos Aethicum movit ad agros,
et campos Lapithis tradidit: quosdam ad Olympum partes etiam Perrhaebi obtinuerunt: alicubi etiam toti illis permixti incoluerunt. Proinde Argiſſa, quae nunc Argura, ad Peneum ſita eſt. Super eam ad XL ſtadia ſita eſt Atrax, ipſa quoque Peneo vicina: fluvio adiacentem reliquam in medio regionem obti-

Thessalia. εἶχον. Περραιβοί. Ὄρθην δέ τινες τὴν ἀκρόπολιν τῶν [9] Φαλαννικῶν εἰρήκασιν. Ἡ δὲ [10] Φάλαννα Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. Οἱ μὲν οὖν Περραιβοὶ καταδυναστευθέντες ὑπὸ [11] Λαπιθῶν, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀνασύρησαν οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας, καὶ Δόλοπας, τὴν δὲ χώραν καὶ τοὺς [12] ὑπολειφθέντας τῶν Περραιβῶν κατέσχον Λαρισσαῖοι, πλησίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ Πηνειοῦ,

9) Simplici ν profert hic Moscov. post duplici; contra Paris. qui et hic Φαλαννικῶν.

10) Hac terminatione probatur ab omnibus Mssis et Guarino. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. ex hoc loco notat Φάλαννος. Sed vel corrupto codice usus est, vel negligenter egit. Per α enim emittunt etiam alii, uti Stephanus h. v. Livius 42, 54, 6. Nec aliter excitat ex Lycophrone [v. 906.] Stephanus, ubi tamen hodie legitur Φάλανος, a quo non discedit Tzetzes. De duplici ν, quo Stephanus et Livius utuntur, dictum est antea. Accentum retraxi in antepenultimam exemplo Mosc. et auctoritate Stephani confirmatus.

11) Moscov. τῶν Λαπίθων, quomodo vult infra etiam p. 442. Iisdem codicum praeceptis obsecutus in Palaepharo 1, 9. Carpzovius in observatt. in eum cap. 12. p. 83. eandem rationem praetulit. At nondum, opinor, tam firma certaque auctoritate est munita, ut a vulgari discedendum sit.

12) Eustathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. liberius hinc producit ὑπολείψαντες Περραιβούς.

obtinuerunt Perrhaebi. Orthen quidam pro Phalannaeorum arce accipiunt: est autem Phalanna urbs Perrhaebica ad Peneum prope Tempe. Sed Perrhaebi, a Lapithis oppressi, in montana recesserunt, plerique ad Pindum, Athamanas, et Dolopas, regionem et Perrhaeborum reliquias Larissaei occupaverunt, prope Peneum

Πηνειοῦ, γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις, νεμόμενοι δὲ τὰ εὐδαιμονέστατα μέρη τῶν πεδίων, πλὴν εἴτι σφόδρα κοῖλον πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ [13]Νεσσωνίδι, εἰς ἣν [14]ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισσαίους· ἀλλ' ὕστερον παραχώμασιν ἐπηνώρθωσαν Λαρισσαῖοι. [15]Οὗτοι δ' οὖν κατεῖχον τέως τὴν Περραιβίαν, καὶ φόρους [16]ἐπράττοντο, ἕως Φίλιπ- Thessalia.

13) Gem. Pletho B. omissa litera prima ἐκνιδι. Duplex ν praeferunt alii cum Guarino et editionibus, et sic λίμνη Νεσσωνὶς apud Suidam Tom. 2. p. 614. invenitur, ubi et Νίσσων urbs exstat. Vid. Berkel. et Holsten. ad Stephan. p. 587. et 222. Per σ tamen simplex ex nostro etiam adlegat Eustathius ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 247. f. nec aliter scribit Schol. Pindari ad Pyth. 3, 59. sed et Strabo supra p. 430. Ferri id quidem per literarum seriem in Stephano possit, non item in Suida. Quare cum et hic addicant codices et infra optimi, amplexus sum hanc formam, ut supra, immo acceptam hic servavi.

14) Ita Casaubonn. Venet. Vaticani quatuor, Paris. Mosc. Gem. Pletho A. Eustathius ad Homer. Il. 2, 712. p. 297. f. cuius verbi etiamnunc a Lexicis nostris ignorati insolentia moviisse videtur Aldum, ut poneret ἐπικλύζων, traderetque posteris. Equidem conclamantibus tot librorum Msstorum vocibus auscultandum putavi.

15) Sic Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. pro eo, quod editum legitur, οὗτοι δὲ κ. Placet illud, quia retexit interpositis aliis narrationis summam.

16) Pro ἔπραττον praecunt Casaubonn. Paris. Moscov. Medic.

Peneum habitantes, illisque vicini, et fertilissimam planitiem colentes, nisi ubi quid nimis depressum accedit ad Nessonidem paludem, ubi sese effundens nonnihil arationi aptae telluris abscindit: ei tamen malo Lariſsaei structis aggeribus remedium fecerunt. Atque hi quidem eo usque Perrhaebiam obtinuerunt, et vectigalia exegerunt, donec Philippus ista loca

Theſſalia.

πος κατέσχε κύριος τῶν τόπων. Λάρισσα δ' ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Ὀσσῃ χωρίον· καὶ ἡ Κρεμαστὴ, ὑπό τινων δὲ [17] Πελασγία λεγομένη καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις ἡ νῦν εἰς [18] Ἱεράπυτνα [19] συν-

Medic. Vaticani, hic etiam 377. et 378. Gem. Pletho interpr. uti libro 8. p. 355. f. adfuit, et in hoc nexu probat meā uſus.

17) Vatic. 377. 378. Moſcov. Gem. Pletho B. Aldi Hopper. Πλαγία, et ſic Guarinus *obliqua*. Illud recte habet, et ſupra iam p. 335. adfuit, ubi ſimili errore Pariſ. ferunt etiam πελαγία. Nempe, uti ſcribit Schol. Apollonii Rh. ad 1, 40. ſita fuit ἐν τῇ Πελασγικῇ τῆς Θεσσαλίας. Tum Pelasgos olim Theſſaliam tenuiſſe et hinc eius partem Pelasgiotida dictam fuiſſe, notum eſt. Male igitur in Strabone (ut Guarini, opinor, verſione) Nonnius ad Goltzii Graeciam Πλαγία legit et ita in Stephano emendat, ideo notatus a Berkelio ad Stephanum p. 511. Cf. Bandur. ad Conſt. Porphyr. de adm. imp. 1, 10.

18) Caſaubonn. Ἱερασυγίαν et Ἱερασύνιον. Illud dant etiam Vatic. Pariſ. Moſcov. Guarinus; Ἱερασύνιον volunt Vatic. 377. 378. Venet. Gem. Pletho A. B. cum Aldo, Hoppero et Xylandro. Ἱεράπυτνα repoſuit Caſaubonus, urbem Cretae notiſſimam, de qua cf. ipſe Strabo lib. 10. p. 478. et 475. et in nota Caſaubonus conſtanter ſcribit Ἱεράπυδνα, uti ſcribit Dio Caſſius 36, 2. ad quem conſulendus Fabricius et quae memorat, et probat etiam Caſaubonus ad Strabonem lib. 12. p. 472. reprehenſus a Spanhemio de uſu — numism. T. 1. diſſ. 6. p. 338. Literam enim π plures adſeruntque numi, et ſi qui proferuntur per Ϸ apud Raſchium in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 289. ſq. id potius deſcriptorum vel adeo monetariorum negligentiae adtribuendum videtur, quare hos nec adigit quidem Eckhel in doctrina num. P. 1. Vol. 2. p. 313. ſq.

loca in ſuam redegit poteſtatem. Lariſſa autem eſt etiam ad Oſſam oppidum: et penſilis illa Cremaſte, quae Pelasgia etiam dicitur: et in Creta rurſum alia, quae nunc in Hierapytna

[19] συνοικισθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον [20] πεδίον Thessa-
τῶν Λαρίσσιον καλεῖται· καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἥ τε lia.
τῶν Ἀργείων ἄκρα καὶ ὁ τὴν Ἠλείαν ἀπὸ Δύμης
διορίζων [21] Λάρισος ποταμός. Θεόπομπος δὲ καὶ
πόλιν λέγει ἐν τῇ αὐτῇ μεθορίᾳ κειμένην Λάρισσαν·

Ss 5 καὶ

Ἱεραπυγία vel Ἱαπυγία autem in Creta nulla eſt. Stephanus quidem affirmat, Gortyna olim Lariſſam appellatam fuiſſe. Quod ſi recte habet, eam intellexit Strabo, quae poſt ad tenuitatem delapſa cum Hierapytna coaluit, etſi mirum eſt, quod priſcum nomen Gortynis et obſoletum maluit ponere, quam recentius et notius. Contra ubi Lariſſas varias enumerat Stephanus, hanc ſimpliciter Cretae tribuit.

19) Gem. Pletho A. B. ἐνοικισθεῖσα, quod poſſit ex ſuperiori nota intelligi. Alterum tamen praecipiunt reliqui omnes.

20) Moſcov. πεδίον ἐστὶν, ſ. Magis alterum placet ob brevitatem rei ipſi accommodatam.

21) Λάρισσος habent omnes libri et ſcripti et editi cum Guarino, qui contra lib. 8. p. 387. Λάρισος praeferunt, ut Pauſanias lib. 6. extr. et alibi. In Stephano ſ. v. Δύμη prave ſcribitur Ἄρισος, quod tamen eodem ſpectat, uti iam monuit Berkelius. Ex Latinis Livius 27, 31. f. ſuffragantibus libris ſimplex etiam s adhibet. Duplex uſurpat Plutarchus in Philopoem. c. 7. Inter utrumque iactatur Pauſanias 7, 17, 3. ubi fluvius vocatur Λάρισσος, et hinc dicta Minerva Λαρισσαία. Quare etiam in diverſas partes abeunt doctorum virorum ſententiae. V. Drakenborch. ad Liv. c. l. Equidem ob frequentiorem uſum et ut ſecum Strabo concordaret, ſepoſitis hic Mastis dedi Λάρισος, quo et accentus ſedes vocare videtur. De ſimilibus nominibus paſſim talia notavi. Cf. tamen in primis, quae de Κυφισία monui ad p. 397. f. p. 369. n. 7.

eſt contracta: a qua et ſubiectus campus nunc Lariſſium dicitur: eſt et in Peloponneſo Argivorum arx, et Larīſus fluvius Elean a Dyma dividens. Theopompus urbem quoque in illo ipſo confinio ponit Lariſſam: et

Theſſalia. καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥ τε Φρικωνὶς ἡ περὶ τὴν Κύμην καὶ ἡ κατὰ Ἁμαξιτὸν τῆς Τρωάδος· καὶ ἡ Ἐφεσία Λάρισσά ἐστι· καὶ ἐν [22]Σίνῃ [23]τῆς Μιτυλήνης ἀπὸ σταδίων ἑπτὰ καὶ εἴκοσι εἰσὶ Λαρισσαῖαι πέτραι κατὰ τὴν εἰς Μηθύμνης ὁδόν· καὶ ἐν τῇ [24]Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισ-

σα.

22) Medic. Σίνῃ, Moſcov. Ἴσσῃ, ut etiam in verſione ſcribit Guarinus. In Vatic. deſunt verba καὶ ἐν Σίνῃ, et praeter ea in Pariſ. etiam τῆς Μιτυλήνης et reliqua ſimul ad ἐν Λάρισσα in Gem. Plethone A. Sic Gem. Pletho reliquis ejectis tantum habet Ἐφεσία Λάρισσα καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Certum utrum Σίνα an Σίνη potius ſit, equidem non dixerim.

23) Caſaubonn. Vatic. Moſcov. ſatis importune volunt τῆς ἀπὸ Μιτυλήνης.

24) Cum nulla Graeciae regio ſit tam nota, quam Attica, cujus exſtant omnia fere pagorum nomina, mirum eſt, nullibi (praeter in hoc Strabonis loco, et apud Stephanum, qui haec de verbo ad verbum habet ex Strabone) inveniri nomen hujus loci in Attica; certe hic locus mihi ſuſpectus eſt. Nam nec ipſe Strabo in Atticae deſcriptione Lariſſam ullam nominat, nec alius quisquam de ea meminit. Si tamen corruptus eſt hic locus, jam a tempore Stephani corruptus fuerat, qui ſic legebat. Tentemus aliquid ex conjectura, quando alia deſunt adminicula. Forte Strabo ſcripſerat pro: καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δέ ἐστι Λάρισσα καὶ τῶν Τραλλέων, *et in Attica eſt Lariſſa et Trallibus abeſt*, ſic: καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δέ ἐστι Λάρισσα τῶν Τραλλέων διέχουσα, *et in Caria eſt Lariſſa diſtans a Trallibus*. At ſi quis indicaverit auctoris antiqui locum, ubi de Lariſſa in Attica mentio facta ſit, dabo manus lubens, et gaudebo me doceri. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 383. Non improbare videtur hanc emendationem Berkelius

et in Aſia eſt Lariſſa Phriconis Cumae vicina, et ad Hamaxitum Troadis alia; ſed et Epheſia eſt Lariſſa: et ad Sinam Mitylenes ſunt Lariſſaea ſaxa in itinere, quod Methymnam ducit: eſt etiam Lariſſa in Attica:

Λάρισσα· καὶ τῶν Τραλλέων διέχουσα πόλη τριά- Thessa-
κοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπὶ Καΰστρου lia.
[25] πεδίον διὰ τῆς [26] μεσογαίας ἰόντων κατὰ τὸ τῆς
Ἰσοδρόμης Μητρὸς ἱερὸν, ὁμοίαν [27] τὴν θέσιν καὶ τὴν
ἀρετὴν ἔχουσα τῇ Κρεμαστῇ Λαρίσσῃ· καὶ γὰρ
εὔυδρος καὶ ἀμπελόφυτος· [28] ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσ-
σιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται· καὶ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς
δὲ

lius ad Stephanum p. 511. Ego in ancipiti poſitam relinquo. Cur enim Lariſſa in Attica eſſe non potuit? Certe omnes libri ita volunt, quibus et in aliis vim inferat emendatio Palmerii immeritis quidem, cum ſequens νέμη novam adtingat Lariſſam, quod et adparet ex lib. 13. p. 620. Cf. etiam Etymol. M. ſ. v. Εὔδανος, qui Tralles antea Lariſſam vocatas refert. Tum idem hic valeat, quod ſupra de Cretae Lariſſa notatum eſt. Nolo tamen de Attica Palmerio reluctari, dummodo verum nomen certiori ſucceſſu erui poſſit.

25) Sic pro vulgato πεδίον Caſaubonus. Vatic. etiam hic 377. et 378. Venet. Pariſ. (in hoc quidem dubia ſcriptura) Moſc. Auſcultavi tot codicibus, in primis cum ita etiam conſtanter velint lib. 8. p. 383. etſi valet ἐν τῷ Καΰστρου πεδίῳ, uti loquitur lib. 13. p. 620. Aldus praeivit πεδίον, quod etiam in Gem. Plethone ſediſſe videtur.

26) Vatic. 377. 378. Venet. μεσογείας, quod non temere natum videatur, ſi modo mons ille in hoc nexu apte ſtare poſſit. Tum Μεσσωγίδος potius ſit legendum. Cf. ad lib. 13. p. 629.

27) Vatic. 377. 378. Venet. τὴν θέσιν.

28) Verba ἴσως — ἐπωνόμασται excluſit Gem. Pletho B.

Attica: et alia ad campum Cayſtrium ſuper Tralles ſtadiis XXX, terreſtri itinere propter Matris Iſodromae templum: eius dem ſitus et naturae cum penſili illa Lariſſa, quia et aquis et vitibus abundat: fortaſſe hinc nomen eſt Iovi Lariſſio: ſed et in laeva

Theſſalia. δὲ τοῦ Πόντου κώμη τις καλεῖται [29]Λάρισσα πλησίον τῶν ἄκρων τοῦ Αἵμου. Καὶ [30]Ὁλοοσσὼν δὲ λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, καὶ ἡ [31]Ἠλώνη Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. Ἡ δ' Ἠλώνη μετέβαλε τοὔνομα Λειμώνη μετονομασθεῖσα· κατέσκαπται δὲ νῦν· ἄμφω δ' [32]ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται, οὐ πολὺ [33]ἄπωθεν τοῦ

29) Excidiſſe hic aliqua de ſitu propius notato docent codices. Nempe Vatic. Pariſ. Moſcov. ſubiiciunt: μετοξὺ . . . . (ſpatio biante 9 ſyllabarum). At difficile ſit, ex his cineribus ignem ſuſcitare, etſi ex Haemi mentione nomen emicare videatur. Forte μεταξὺ Ναυλόχου, quod oppidulum hic ponit lib. 7. p. 319. vel μεταξὺ Μεσεμβρίας ex eodem lib. 7. p. 319. Arriano in periplo Ponti Euxini p. 24. Hudſ. et auctore anonymo in eiusdem argumenti libello p. 14. Hudſ. Sed ad coniecturas incertas haec lubens ablego.

30) Aldus, Hopperus ὁ λοσσών. Tum Euſtathius ad Homer. Il. 2, 739. p. m. 252. in reddendo hoc loco adfert ἡ καὶ λευκὴ —.

31) Moſcov. invitis etiam codicibus Homeri obtrudit Ἠλώνη.

32) Gem. Pletho B. ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Sed alii ex Strabonis etiam uſitata ratione ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, quod et Euſtathius probat c. l.

33) Vatican. 377. 378. cum edd. Caſaub. 2. et Amſtel. ἄνωθεν, quod et alibi paſſim codices praeferunt. De utraque forma dictum eſt ad p. 406.

laeva parte Ponti Lariſſa eſt pagus, propinquus Aemi extremitatibus. Olooſſon quoque, quam ob albedinem argillae candidam vocat poëta, et Elone, Perrhaebicae ſunt urbes, itemque Gonnos. Elone mutato nomine dicta fuit Leimone: eſt autem diruta: ambae iacent ſub Olympo, non procul ab Eurota

τοῦ [34] Εὐρώτα ποταμοῦ, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ. Theſſalia. p. 441.

§. 20.

Λέγει δὲ καὶ [1] περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν Περραιβῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ·

Γουνεὺς δ' [2] ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοὶ,
Οἳ

34) Vatic. 377. 378. Gem. Plethо B. cum Euſtathio c. h τοῦ Εὐρώτου. Contra pro Ἀμύντου, quod oſtendunt editiones, libri quidam ſcripti ſupra p. 427. exhibent Ἀμύντα, ad quem locum aliqua de duplici hac forma notavi. Hic vulgatam, quam plerique iidemque optimi tuentur, retinui. Poſt Euſtathius pro καλεῖ ponit λέγει, quae duo verba etiam in noſtris codicibus commutari, docent excerpta ad Lib. 8. p. 386. Hic vel ex connexu καλεῖ probatur.

1) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Gem. Plethо A. B. cum Guarino περὶ τούτου, ut proxime Titareſium adficiat, quod et adiunctus Homeri locus admittit. Dedi igitur relicta Aldina lectione περὶ τούτων, quae ex Veneto fluxiſſe videtur.

2) Deeſt in Gem. Plethone. Tum Moſcov. δύον pro δύω, quod non moror. Idem Ἀνιξῆνες, uti olim in eodem vertu editiones in Stephano Αἰνιῆνες l. v. Αἰολον, ubi vid. Berkelius p. 431. et Holſten. p. 152. et quae de ſcriptura nominis dicta ſunt ad p. 427. Poſt idem μενεπτόλεμον Περρεβιβοί. Gem. Plethо B. μὲν ἐπόλεμοί τε Περραιβοί. In aperto ſita eſt corruptionis cauſa. Pariſ. omittit tantum, reliquis integris redditis, τε. In tertio verſu Pariſ. Moſcov. Gem. Plethо B. cum edd. Aldi et Hopperi poſt ἕποντο ſubiiciunt ἕως τοῦ ἀμφ' ἴμαντον omiſſo οἵ τ'.

Eurota fluvio, quem Homerus Titareſium vocat.

§. 20.

De hoc et Perrhaebis idem ſtatim haec ſubiungit:

Viginti atque duo, Gunco ducente, carinae
Ibant, his Enienes et acrii ſurma Peraebum,
Algida

Theſſalia. Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκεῖ ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Λέγει μὲν οὖν τούτους τοὺς τόπους τῶν Περραιβῶν [3] ἀπὸ μέρους τῆς [4] Ἑστιαιώτιδος ἐπειληφότας· ἔστι δὲ καὶ ὑπὸ τῇ [5] Πολυποίτῃ ἐκ μέρους Περραιβικὰ τοῖς μέντοι Λαπίθαις προσέκυμε, διὰ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν· καὶ τὰ μὲν πεδία κατέχειν τοὺς Λαπίθας, καὶ τὸ [6] ἐνταῦθα Περραιβικὸν ὑπὸ τούτους τετάχθαι, ὡς ἐπὶ πλέον· τὰ δ' ὀρεινότερα χωρία πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περραιβούς· καθάπερ [7] τὴν Κύφα,

3) Omiſit hanc voculam Gem. Pletho A.

4) Gem. Pletho B. ἐπὶ τιτίδος, Aldus, Hopperus Ἰστιάδος. Xylander Ἑστιάτιδος. Caſaubonus recte cum libris poſt Ἑστιαιώτιδος. V. ſupra ad p. 437.

5) Vatic. Πολυποίτου, Pariſ. Moſcov. Πολυποίτῃ, Medic. Gem. Pletho A. Πολυποίτῃ, bene, uti iam in nota ſine codicibus emendaverat Caſaubonus. Eadem caſuum in ſimili nexu confuſio ſupra aliquoties adfuit. V. ad p. 394. et 432.

6) In ἐνθαῦθ' corrupit ed. Amſtelodam.

7) Feminino genere effert Euſtathius ad Homer. Il. 2, 748. p. 253. quod et hic reponi poſſe putat Waſſenbergh. ad Paraphraſten Gr. Homeri p. 92. c. 1. At omnes libri perſtant in maſculino, et forte fluvium innuit noſter, quem et Euſtathius memorat cum Euſtathio. Urbis tamen, ſive cum noſtro

p. 441.

Algida queis Dodonæ domus: quique arva fatigant;
Hîc ubi incundo repit Tiareſius amne.

Haec ergo loca Perrhaebis tribuit, qui partem Heſtiaeotidis etiam occupaverunt: erant autem etiam ſub Polypoeta quaedam Perrhaeborum pars: adſignavit autem Lapithis, propterea quod promiſcue habitabant: et Lapithae planitiem citerioremque occupabant Perrhaebiam maiore ex parte: Perrhaebi autem montana ad Olympum et Tempe ſita: ut Cyphus,

Κύφον, καὶ τὴν [8]Δωδώνην, καὶ τὰ περὶ τὸν Τιτα- Theſſa-
ρήσιον· ὃς ἐξ ὄρους [9]Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ lia.
ῥέων, εἰς τὰ πλησίον τῶν Τεμπῶν χωρία τῆς Περ-
ραιβίας αὐτοῦ που τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν
Πηνειόν. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρόν ἐστιν
ὕδωρ· τὸ δὲ [10]τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἔκ τινος ὕλης,
ὥστ' οὐ συμμίσγεται·

[11]Ἀλλά τε μὴν καθύπερθεν ἐπιτρέχει ἠΰτ' ἔλαιον.

Διὰ

p. 442. velis pagi, commemoratio ad ipſum nexum eſt aptior et ad Homeri locum praemiſſum. De accentu ad p. 442. In praecedentibus pro Παῤῥαιβούς Pariſ. ſubſtituit Περραιβούς.

8) Gem. Pletho A. B. ſubnectunt ὁμώνυμον οὖσαν τῇ ἐν Θεσπρωτοῖς, et hinc καὶ τὸν Τιταρήσιον. Non alienum hoc eſt a ſolito Strabonis more.

9) Vatic. Moſcov. Τιταρίου, uti ſolent paſſim nomina in ὶς variari. Cf. ſupra ad p. 438. f. de Κερκάφου. Τιτάρου tamen praecunt alii codices, quod et hinc producit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 751. p. m. 254. Cf. ad epitomen lib. 7. p. 329. Hinc Τιταρῷθεν Orpheus Argon. v. 126.

10) Articulum omittunt Pariſ. Moſcov. et Euſtathius c. l.

11) Aldus, Hopper. Xylander ἀλλά τε, quod Caſaubonus immutavit in ἀλλά γε. Equidem revocavi ad Homerica exempla Il. 2, 754. Reliqua ab iis magis diſcrepant. Nempe haec omnino verſum ita exhibent: ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον, quo modo et eum refert Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 8. Hudſ. Euſtathius c. l. ad Homerum ex Strabone refert: ὥστε οὐ συμμίσγεται, ἀλλὰ καθύπερθεν ἐπιτρέχει, καθὰ ἔλαιον,

Cyphum, Dodonam, et Titareſio adiacentia. Hic e Titaro monte, Olympum finibus ſuis attingente, ortus, in vicina Tempibus loca in Perrhaebia fluens, ibidem fere in Peneum ſe evolvit. Enimvero Penei aqua pura eſt: Titareſii pingue quaedam ex materia: itaque Homerus ait, eum non miſceri Peneo, ſed aquis eius olei in morem ſuperenatare.

Quia

Thessalia. Διὰ δὲ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας καλεῖ [12] τοὺς Πελασγιώτας ἅπαντας, τοὺς τὰ ἑῶα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσαν, καὶ Πήλιον, καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα, καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ Λάρισσαν, Κραννῶνα, [13] Σκοτοῦσσαν, [14] Μόψιον, Ἄτρακα, καὶ τὰ περὶ τὴν [15] Νεσσωνίδα λίμνην [16] καὶ Βοιβηίδα· ὧν

ἴλιον, ex quibus videatur Strabo non ipsa verba Homerica adposuisse, sed illorum explicationem substituisse, quam post ad ipsum Homerum transtulerunt, in quo et librarii adquieverunt.

12) Absque articulo ponit Paris.

13) Paris. Mosc. Gem. Pletho B. edd. Aldi et Hopperi Σκοτοῦσσαν. Variatio iam in aliis passim notata. De accentu haesitationem obiecit Sylburg. ad Pausan. 6, 5. p. m. 463. qui tuetur, etsi timide, Σκότουσσαν retracto accentu, cum nomen sit proprium. Illud tamen non solum hic, sed et lib. 7. p. 329. volunt omnes libri, uti in pluribus aliis, quae etiam hac terminatione nominis causam et originem indicant. Quare nihil mutavi.

14) Paris. Moscov. praescribunt Μώψιον, cui diserte et per literarum seriem refragatur ex nostro loco Stephanus, cui accedunt analoga et Strabo infra p. 443. ubi nihil illi mutant. Hinc Μόψιον Τιταρήσιον Orpheus c. l. et Apollon. Rhod. 1, 65. Μόψος Τιταρήσιος.

15) Gem. Pletho B. τὴν σανίδα, Moscov. τὸν Νεσσωνίδα, uti paullo post, de quo vid. ad p. 440. Vulgo Νεσσωνίδα.

Quia vero promiscue habitabant Perrhaebi et Lapithae, uno nomine eos Pelasgiotas vocat Simonides, qui versus orientem habitant solem, intelligo accolas ostiorum Penei, Gyrtonem, Ossam, Pelium, Demetriadem, campestria, Larissam, Scotussam, Cranonem, Mopsium, Atracem, et quae sunt circa Nessonidem paludem atque Boebeidem,

Thessa-
lia.

ὧν ὁ ποιητὴς [17] ὀλίγων μέμνηται, διὰ τὸ μὴ [18] οἰκισθῆναί [19] ποτ' αὐτὰ, ἢ φαύλως οἰκισθῆναι διὰ τοὺς κατακλυσμοὺς ἄλλοτ' ἄλλους γεγενημένους· [20] ἐπεὶ οὐδὲ τῆς Νεσσωνίδος μέμνηται λίμνης, ἀλλὰ τῆς Βοιβηΐδος μόνου, [21] πολὺ ἐλάττονος οὔσης· ταύτης δὲ μόνης μενούσης, ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, [22] τοτὲ μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τοτὲ δ' ἐκλειπομένης. Τῆς δὲ

16) Inter καὶ et Βοιβηΐδα vacuum ſpatium 4 ſyllabarum objicit Pariſ.

17) Ante Caſaubonum in editionibus ferebatur ὀλίγα. Illa addicentibus libris omnibus poſuit ὀλίγων, unde ſenſus etiam aptus ipſaque re probabilis exſtitit, a quo interpretes aberraverant.

18) Moſcov. διοικισθῆναι.

19) Caſaubonn. ἄλλα et τὰ τ' ἄλλα, Moſcov. τω τἄλλα, Venet. Pariſ. Vatic. τω τἄλλα. In Gem. Plethone B. deſunt verba διὰ τὸ μὴ — ἐπεὶ οὐδέ.

20) Moſcov. ἐπεὶ δὲ, Pariſ. ἐπὶ δὲ. Tum alii Νεσσωνίδος, ut Gem. Pletho B. alii Νεσσωνιδ-ς, in quibus Moſc. Editiones Aldi, Hopperi corrupte Νεσωνίδος, reliquae Νεσσίδος.

21) Gem. Pletho uterque, levi diſcrimine interpoſito, hunc locum ſic effingit: πολὺ ἐλάττονος οὔσης, ἀλλ' ἴσως ταύτης (B. ταύτην) διὰ μὲν παραλυτίας διὰ μενούσης, ἐκείνης δὲ τότε (B. ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, τότε) μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τότε δὲ καὶ ἐκλειπομένης.

22) Caſaubonn. Ven. ποτὲ — ποτὲ, Moſcov. Gem. Pletho A. B. τότε — τότε, Pariſ. ποτὲ et τοτὲ ſimul, quae vocum illarum commutatio haud infrequens ſupra notata eſt ad p 408. et 423. Ποτὲ — ποτὲ ſupra p. 406. ſine offenſione adfuit.

beidem, ex quibus poëta pancorum meminit, quod vel non culta fuerunt, vel ob diluvia male culta, quae frequenter aliis temporibus alia ſunt ſubſecuta. Etenim Neſſonidis quoque paludis mentionem Homerus nullam facit, Boebeidis tantum, quod haec ſola videlicet permaneret, illa citra ordinem alias impleretur, alias evacuaretur. Secuſſae facta

Theſſa-lia. δὲ [23] Σκοτούσσης ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς περὶ Δωδώνης λόγοις καὶ τοῦ μαντείου [24] τῶν ἐν Θετταλίᾳ διότι περὶ τοῦτον ὑπῆρξε τὸν [25] τόπον. Ἔστι δ' ἐν τῇ Σκοτούσσῃ χωρίον τι, Κυνὸς κεφαλαὶ καλούμενον· περὶ ὃ Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτος [26] Κόϊντος νίκην

23) Paris. Moscov. Gem. Plecho B. hic et post Σκοτούσσης Aldus et Hopper. hic simplex σ posuerunt, post duplex. Scripturae illam varietatem paullo superius adnigi.

24) Venet. Gem. Plecho B. τοῦ ἐν Θετταλίᾳ. Vulgata nōn stat. Tum Aldus, Hopperus, Xylander ὅτι, inde διότι, sed divisa. Particularum harum confusio iam adfuit. Cf. ad lib. 2. p. 370.

25) Gem. Plecho uterque subiicit ἐχκαίδεκατον.

26) Dedi Κόϊντος pro vulgato Κόϊντος, quia sic auctores Latini vocant non solum, sed et fasti, lapides et numi, in quibus adparet Quinctius. Contra paullo superius ος in ος transire vidimus. Eadem corruptio ab priori parte insuper aucta notatur in Appiano de rebus Macedonicis, exc. 5. ubi Κόϊντος habet Ms. Ursini. Κόϊντος item notatur ex cod. Bavar. apud Polyb. 18, 29, 5. Accentum in Τίτος adtrectare nolui, quippe quem incertum facit auctorum vel editorum usus. In aliis enim Τῖτος, in aliis Τίτος evulgatum exstat, adeoque eiusdem auctoris forma fluctuatur passim, uti Polybii 18, 29, 5. 24, 4, 1. Dionis 65, 8. et 60, 30. 66, 1. sqq. etsi in hoc alias praesens solet Τίτος, in illo Τῖτος. Quod Xylander cum Guarino in versione adiecit *Flaminio*, fecit id usitato errore, cum deberet scribere *Flaminino*. Vid. Bongarsius ad Iustin. 30, 3, 6. Duker. ad Flor. 2, 7, 10. Drakenborch. ad Liv. 39, 59. in. ut taceam alios. Sed et ipse Xylander bene de nostro monuerat ad Plutarchi Flaminin. in.

est mentio etiam cum de Dodona loqueremur et oraculo, Thessalicorum uno, quod iuxta illum locum fuit. Ad Scotussam locus est Cynos kephalae, quod caput canum significat, ubi Romani Aetolis adiuvantibus duce T. Quinctio Flaminino Philippum

ἀνίκων μάχῃ μεγάλῃ Φίλιππον [27] τὸν Δημητρίου, Macedόνων βασιλέα. Thessalia.

§. 21.

Πέπονθε δέ τι τοιοῦτον καὶ ἡ Μαγνῆτις. Κατηριθμημένων γὰρ ἤδη πολλῶν αὐτῆς τόπων, [1] οὐδένας τούτων

Tt 2

27) Ald. Hopper. minus recte τοῦ.

1) Vulgata lectio est οὐδένα — Μάγνητας, in qua recte haesserunt viri docti. Guarinus vertit: *Tale quiddam et in Magnesiis accidit. Eorum enim locis complurimis dinumeratis, ne unum quidem Homerus Magnesium nominavit, sed eos tantum, quos* —. Xylander: *Magnetidis quoque et Magnetum, quamquam multis eorum locis enumeratis, Homerus nominasse non meminit.* Casaubonus emendat Μάγνητα, ut inde sensus exsistat hic: Magnesiae loca pleraque nominatim recenset Homerus, sed ita, ut nullum eius locum Magnesiae esse doceat; nusquam enim, inquit, Magnetas nominat, nisi illo loco [Il. 2, 756] ubi ait, Magnetum ἄρχων Πρόθοος, ubi tamen nullius Magnesiae loci nominatim fit mentio, sed τυφλῶς tantum, καὶ οὐ γνησίως. Haec *Casaubonus*. Neutrum fert Laurent. Theodor. Gronov. in commentario ad marmoream basin cap. 16. sed acriter impugnat. Xylandri versio hoc idem obtrudit. Strabo propalam dicit, Homerum in recensendis locis regionis Magnesiae nullum nominasse (non μάγνητας scribit, sed ἀνώνυμα) Μάγνητας, id est, urbem. In Homero enim, inquit, Μαγνήτων de incolis urbis dicitur, Μάγνητας in Strabone de urbe. Hoc tantum de Homero negat Strabo, illud concedit; memorat enim diserte. A Casaubono, pergit, obscurior locus redditur. Qui enim fluvium et montem Magnesiae referat, eum utique et nominatim locorum Magnesiae mentionem facere, adeoque Strabo vere docet, Peneum et Pelium loca esse Magnesiae. Μαγνητικὸν inde potius emendandum fuisse

lippum Demetrii F. Macedoniae regem magno proelio vicerunt.

§. 21.

Idem fere experta est Magnetis. Etsi enim multa eius loca iam enumeraverat Home-

Theſſa-lię. p. 442. τούτων ὠνόμακε Μάγνητας Ὅμηρος, ἀλλ' ἐκείνους μόνους, οὓς [2]τυφλῶς καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ·

Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον.

Ἀλλὰ μὴν περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὸ Πήλιον οἰκοῦσι καὶ οἱ τὴν Γυρτῶνα ἔχοντες, οὓς ἤδη κατέλεξε, καὶ τὸ

fuiſſe contendit. Haec ſumma Gronovianae diſputationis. Ipſe denique locum ſic vertit: *Poſſa vero eſt quid tale et Magneſia; (regio;) enumeratis enim iam multis eius locis, nullum eorum nominat Magnetas.* Codices omnes in vulgata lectione conſentiunt, praeter Pariſ. et Gem. Plethonem A qui legunt οὐδένας — Μάγνητας, uti etiam hinc refert Euſtathius ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 456. Iam vero quo modo ipſe intellexerit, addita explicatione, mutata etiam voce τόπους in πόλεις, declarat: ἀλλ' ὑπονοήσεις τὸν Μαγνητικὸν κατάλογον εἰς τοὺς περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον. Quam quidem loci expoſitionem ſuo etiam calculo probavit Polſius Tom. 2. p. 731. Equidem in hac lectione, cum ſenſum Straboniſae diſputationi admoveat, adquieſco. Nempe Magnetum utique meminit Homerus; recenſuit enim loca, quae ſunt Magneſiae; ſed, quia in illo tractu praeter Magnetas alii etiam habitarunt populi, Magnetibus intermiſti, non diſerte illa loca diſtinxit; ſed obſcurius tantum illa innuit, quae ſita erant proprie intra Tempe a Peneo et Oſſa ad Pelium. V. infra p. 442. f. Ita Gronovii dubitationes diſſluere videntur, cuius etiam de Magnetibus, id eſt, urbe Magneſia opinio invalida videtur, nec ullius auctoris idonei teſtimonio ſtabilitur. Μάγνητες autem τόποι ſunt Μαγνητικοί. Poſſit etiam οὐδένα — Μάγνητα ſtare, ita tamen, ut τὸ τόπων reſpiciat. At leve hoc facit diſcrimen.

2) Pariſ. τυφλὰς, et poſt pro οἰκοῦσι Moſcov. οἰκοῦσα.

Homerus, nullum tamen nominatim Magneſium vocat, ſi ea exceperis, quae obſcure tantum, non aperte, indicat;

Peneum propter frondoſum et Pelion orti.

Atqui circa Peneum et Pelium habitabant etiam Gyrtonii, quos iam recenſuerat,

τὸ Ὀρμένιον καὶ ἄλλοι πλείους· καὶ [3]ἔτι ἀπωτέρω τοῦ Πηλίου ὅμως Μάγνητες ἦσαν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν ὑπ' Εὐμήλῳ, κατά γε τοὺς ὕστερον ἀνθρώπους. Ἐοίκασιν οὖν διὰ τὰς συνεχεῖς [4]μεταστάσεις καὶ ἐξαλλάξεις τῶν πολιτειῶν καὶ ἐπιμίξεις συγχεῖν καὶ τὰ ὀνόματα [5]καὶ τὰ ἔθνη· ὥστε τοῖς νῦν ἔσθ' ὅτε ἀπορίαν παρεῖχε, καθάπερ [6]τοῦτο· πρῶτον μὲν ἐπὶ Κραννῶνος καὶ Γυρτῶνος γεγένηται. Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους [7]Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Thessalia.

Tt 3 [8]Φλε-

3) Gem. Pletho A. ἀλλὰ καὶ οὗτοί τε καὶ ἔτι οἱ ἀπωτέρω —. Gem. Pletho B. πλείους καὶ οἱ ἀπωτέρω —. Non incommoda eſt prior lectio, nec ab ipſa re aliena.

4) Ita Caſaubonn. omnesque mci, nec aliter Euſtachius c. l. Vulgata igitur lectio μετα-στάσεις debetur Aldo, a quo ad poſteros propagata haeſit. Quam quidem etſi minime damno, non tamen alteram codicibus ſubripio, cum parum aut nihil hic ſenſu diſcrepet. Sic noſter lib. 10. p. 445. ſi: Μακεδονίαν μεταστῆναι. At et propria ſignificatio et uſitatior propius ad nexum valere videtur.

5) Verba καὶ τὰ ἔθνη deſiderantur in Gem. Plethone A. Alter habet καὶ τὰ τῶν ἐθνῶν ὀνόματα. Tum uterque dat παρέχειν, quod non eſt neceſſe. Saepe enim haec ſtructura apud noſtrum occurrit.

6) Vatic. Pariſ. Moſcov. τοῦτο τὸ πρῶτον, et poſt τῆς Γυρτώνης. Vatic. Κραννῶνις, uti in ſequ.

7) Aldus, Hopperus Φλεγύας. Ad veram librorum aliorumque auctorum formam revocaverat iam Xylander.

rat, Ormeniique et alii plures: atque etiam longius a Pelio Magnetes erant, incipientes ab Eumeli ſubditis, ut quidem poſteriores cenſuerunt. Sed videtur ob continentes migrationes, mutationes permixtionesque communitatum, etiam nomina gentesque confuſas eſſe, unde factum, ut noſtris hominibus nonnunquam offeratur perplexitas: veluti primum de Crannoniis et Gyrtoniis. Quippe Gyrtonii antiquitus Phlegyae ſunt nomi-

Thessalia. [9]Φλεγύου τοῦ [9]Ἰξίονος ἀδελφοῦ· τοὺς δὲ [10]Κραννωνίους Ἐφύρους· ὥστε διαπορεῖν, ὅταν φῇ ὁ ποιητὴς,

Τοὶ μὲν ἄρ' ἐκ [11]Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον.

Hìc

8) Veneta violata Φλεγύου.

9) Ita non, Ἰξίωνος, Paris. Moscov. cum Eustachio ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Nec aliter prodit in aliis auctoribus, maxime in poetis, veluti Apollonio Rhod. 3, 62. Pindaro Pyth. 2, 39. etsi nec in origine, nec in cognatione, constant invicem. Quare deterſi labem editionibus omnibus adhuc adſperſam; tantum quod in ed. Xylandri praeterea invenitur Ἐξίωνος.

10) Moscov. Κρανωνίους, uti legitur in Herodoto 6, 127. Stephano, in quo tamen etiam altera ſcriptura ſtare poſſit, Ariſtotele de mirab. auſcult. c. 138. et in aliis pluribus, ex Latinis etiam in Plinio 4, 16. ſ. 9. 10, 15. ſ. 12. ex poetis in Callimacho in Cerer. v. 77. in Del. v. 138. etſi in quibusdam, veluti Herodoto, Callimacho variatur. Cf. Erneſti ad Callimach. in Cerer. v. 77. Niclas ad Antigon. hiſt. mirab. c. 15. viri docti ad Liv. 36, 10. in. e quibus Drakenborchius hanc unam ſcripturam probat. Neque tamen a vulgata recedo, non tam quod codices duplex praeferunt, et praeterea epitome lib. 7. p. 330. in. quam in primis propter numos, quorum auctoritas explodi non poteſt. Cf. Raſche in Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. ſq.

11) Homer. Il. 13, 301. unde petitus eſt hic locus, etiam in ed. Villoiſ. exhibet Θρήκης, nec aliter inde memoratur in Apollonii Lex. Homer. ſub v. Ἐφύρους. Quae forma cum ſit Homero apta et ita uſitata, ut quaſi ſolemnis videatur, hic etiam excepta eſt. Vulgo Θρᾴκης. Cf. Homer. Il. 9, 5 Odyſſ. 8, 361. ubi Thracia regio occurrit. Idem fecerunt editores Il. 11, 222. Mussorum etiam monitis excitati. Sed et hic officium praeſtat Pariſ. qui adfert Θρήκης. Exſtantior huius verſus Homerici variatio obſervatur in Pauſania 9, 36, 2. ſed ultra hos terminos

nominati, a Phlegya, Ixionis fratre: Crannonii autem Ephyri. Itaque ubi poeta dicit:

E Thraca forsan Ephyros
quando inceſſebant.

Ant

Ἢ μετὰ [12] Φλεγύας μεγαλήτορας·— Thessalia.
τίνας ποτὲ βούλεται λέγειν.

§. 22.

Ἔπειτα τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν [13] Ἀθαμάνων συνέβη. Ὅμηρος μὲν γὰρ συνέζευξεν

Tt 4 αὐτοὺς

nimos proiecta. Post Paris. dat θωρήσσεσθον, simul et θωρήσσοντο. Prius quidem vere.

12) Plerique codices cum editionibus omnibus hic ostentant Φλεγύας. Tantum Moscov. et Medic. praebent Φλέγυας, uti etiam legitur in Homero c. l. etsi prius ex eo adfert Apollonius c. l. repugnante quidem Villoisonio. Equidem mutata tantum accentus sede, qua gaudere in aliis solet, posui, uti antea hic legitur et in epitome lib. 7. p. 330. Φλεγύας. Et sic in Pausania c. l. prodit. Attamen ne quid dissimulem, in utramque partem accentus ticubat, quod cognoscitur ex Eustathio et scholiis ad Homer. Il. 13, 302. prout a Φλεγύας derivaris, vel a Φλέγος, ut νέκυς, unde adpareat, falsa hodie praecipere Stephanum. Utraque igitur omnino ratio valet.

1) Gem. Pletho A. B. καὶ Ἐνιάνων (B. Αἰνιάνων) μάλιστα δὴ (B. δὲ, illud melius) Ἑλλήνων συνέβη. Et sic postea suo uterque modo et forma remotis Athamanibus edunt. Quod quidem, si Homerum apertis verbis hic et supra productum intuearis, unice probandum videtur, quippe Perrhaebos, Enienes et Hellenes in Thessalia coniungit. V. Il. 2, 749. et 684. Nec repugnat pristina eorum sedes in Dotio campo (de quo praeter alios cf. Plutarch. in Qu. Gr. p. 178. ed. Lipsi.) et migratio post consecuta. Adversantur tamen libri alii omnes, qui pertinaciter in vulgata lectione haerent, et Eustathii testimonium ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 254. ubi sic legit et explicat: συνεπανέσταν τοῖς Περραιβοῖς καὶ οἱ Ἀθαμᾶνες. Esto aliorum iudicium, utrum erraverit Strabo ipse, an corruptionem sit expertus.

Aut animi nimios Phlegyas: —

§. 22.

quaeritur, quosnam dicat.

Idem accidit de Perrhaebis et Athamanibus. Nam Homerus hos tanquam in vici-

Theſſalia. αὐτοὺς, ὡς πλησίον [2] οἰκοῦντας ἀλλήλων· καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἡ οἴκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι πεδίῳ· τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας, καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἔτι τῆς [3] Βοιβηΐτιδος λίμνης ἐν μέσῃ μέν πως τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ [4] ἰδίως περιειλεῖσθαι· περὶ οὗ Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

[5] Ἦ

pertus. De Athamanibus tamen conferri poſſunt, quae olim diſſerui ad Ampelium in excurſu ad cap. 8. nor. 2. p. 275. Quod ſi cui Strabo videatur eundem populum Athamanes et Aenianes habuiſſe, debebat quidem monere, ſed et obſtant ea, quae ſupra narravit p. 427. Aenianes ab Athamanibus deletos fuiſſe. Nec, ſi quis Aenianes exſtincto nomine cum Athamanibus coaluiſſe contendat, Homeri tamen teſtimonium apte interpoſitum eſſe exiſtimet.

2) Moſcov. ἀλλήλων οἰκοῦντας.

3) Medic. Pariſ. Ven. Βοιβηΐδος, ut ſupra p. 430. et alibi. Guarinus etiam vertit *Boebais*, et ſic Plinius 4, 15. ſ. 8. ſcribit *Boebeis*. Stephanus etiam a Βοίβη deducit Βοιβηΐς, uti ſ. v. Κυϊα commemorat Βοιβιάδα λίμνην, qualis poſt vocatur ab Heſiodo, alias a Pindaro Pyth. 3, 59. Βοιβηΐς cum noſtro a Scholiaſte Apollonii Rhod. ad 1, 67. quae forma ducta eſt ex Homero Il. 2, 711. An praeter Strabonem Βοιβεῖτις aliquis dixerit, dubito, certe ignoro. Nolui tamen receptam ab editionibus formam ſollicitare, cum alii codices eam confirmarent.

4) Medic. Vatic. Moſcov. Gem. Pletho Δ. Ἰδίως, quod et verſione expreſſit Guarinus; mutatione facili, qualis obiicitur in Plutarcho de ſanitate tuenda p. 475. (Vol. 6. Lipſ.) in Ἴδιος et Ἴδιος et alibi. Alterum in aliis exſtat et in editionibus, de quo in utramque partem poteſt diſceptari. Hoc tamen traditum retinui, quia ad verbum melius pertinere videretur.

vicinia habitantes coniunxit: et quidem poſteri affirmant, longo tempore Athamanes in Dotio campo habitaſſe, qui propinquus eſt Perrhaebiae et Oſſae ac Boebeidi paludi in media fere Theſſalia praecipue incluſus collibus. De quo ſic Heſiodus cecinit:

Aut

Thessalia.

5) Ἢ οἵη Διδύμους 6) ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος 7) ἄντ' Ἀμύροιο
Νίψατο Βριβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδμής.
Οἱ μὲν 8) οὖν Ἀθαμᾶνες οἱ πλείους εἰς τὴν Οἴτην ἐξη-

Tt 5 λάθη-

retur. At περιλειόμενον revocavi ex Mſstis et editionibus antè Caſaubonum, a quo provenerat περιλειόμενος.

5) Moſcov. Ἢ οἵη.

6) Deeſt haec vox in Pariſ. et Moſcov. quorum ille ſpatium vacuum reliquit. At habet uterque cum aliis lib. 14. p. 647. ubi iidem verſus a Strabone producuntur. Διδύμους in principio maiuſcula litera ſignavi monente Caſaubono et ſuadente ipſo Strabone c. l. Montes enim ſunt Theſſaliae.

7) Legebam ἄγχ' Ἀμύροιο. Nam quid eſt ἄν' Ἀμύροιο? Verum quoque Stephanus ſic legit, et fatetur, obſcurum eſſe hoc carmen. *Caſaubonus.* At vid. Berkelius ad Stephanum p. 122. qui recte docet, ἄντ' poſitum eſſe pro ἄντα, e regione, contra, uti eſt apud Dionyſ. de ſitu orbis v. 504. et alibi. Tum vero accentus ad priorem ſyllabam redire debet, quo revocavi cum Berkelio et Heynio ad Apollodor. p. 695. Ceterum ipſam illam particulam ſervant codices omnes; tantum in Pariſ. ἀντιμύροιο et in Moſc. ἄντα μύριον exſtat. Sic fere lib. 14. c. l. ubi cf. notata. Aldus ἄν Ταμυροῖο, Hopper. ἀντιμύροιο, uti libri ſcripti in Stephano ſ. v. Ἄμυρος.

8) Deeſt haec particula in Vatic. et Moſcov. Tum pro vulgato ἐξελάθησαν ex Moſcov. recepi ἐξελάθησεν, etſi illud etiam legitur in edit. Weſſelingii apud Herodot. 6, 137. quae tamen 7, 6. ſcribit ἐξηλάσθη, etſi hoc pro ἐξελάθη. Sic in cognatis formis. Totum vero locum ita conſtruit Gem. Plethо A. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες ὑπὸ Λαπιθῶν ἐξελαθέντες οἱ πλείους ἄλλη τε καὶ ἄλλη διαφερόμενοι τελευτῶντες ἐν τῇ Οἴτῃ ἵδρυσαν, κ' ἐντεῦθε (sic) ἐδυνάστευσαν. Gem. Pletho B. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες οἱ πλείους ceteris ſubpreſſis.

Aut qualis Didymos ſacros colit inclyta colles
Dotium apud campumque, feracem Amyrumque Lyaei
Virgo intacta, pedes Boebeide quae lavit unda.

Enimvero Athamanes pleriqueа Lapithis in Oetam ſunt eiecti:

Thessalia. λάθησαν ὑπὸ [9] Λαπιθῶν· καὶ ταῦθα δὲ ἐδυνάστευσαν ἀφελόμενοι τῶν τε Δωριέων τινὰ μέρη καὶ τῶν Μαλιέων μέχρι Ἡρακλείας καὶ Ἐχίνου· τινὲς δ' αὐτῶν ἔμειναν περὶ [10] Κύφον, Περραιβικὸν ἔρος, ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον. Οἱ δὲ Περραιβοί τινες μὲν, συναλέντες περὶ τὰ ἑσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη, [11] κατέμειναν αὐτόθι, πρόσχωροι ὄντες Μακεδόσι· τὸ δὲ πολὺ μέρος εἰς τὰ περὶ [12] Ἀθαμανίαν ὄρη καὶ τὴν Πίνδον ἐξέπεσε· [13] νυνὶ δὲ μικρὸν ἢ οὐδὲν αὐτῶν ἴχνος σώζεται. Τοὺς δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεχθέντας Μάγνητας ὑπάτους ἐν τῷ Θετταλικῷ καταλόγῳ νομιστέον

9) Vatic. Paris. Moscov. praeponunt τῶν, hic etiam dat, ut supra p. 440. Λαπίθων.

10) Si Stephanum inspexeris, putes circumflexo distinguendum esse nomen, quod et ad eum constanter facit Holstenius, sic ut Eustathio ad Homerum Il. 2, 748. p. m. 253. et Tzetzi ad Lycophron. v. 897. adeo obtrudat, cum ex Homero facile convinci erroris Stephani scriptura posset.

11) Gem. Pletho A. mavult κατέμειναν.

12) Τῶν praemittunt Paris. et Moscov.

13) Gem. Pletho A. B. νυνὶ δὲ οὐδὲν, ἢ μικρὸν αὐτῶν. Magis forsitan commode. Moscov. ἴχνος αὐτῶν.

eiecti: ibique principatum tenuerunt, cum et Dorienſibus et Malienſibus quaedam eripuiſſent loca usque ad Heracleam et Echinum: quidam apud Cyphum manſerunt, montem Perrhaebicum cum pago eiusdem nominis. At Perrhaeborum quidam coacti ad occiduas Olympi partes, finitimi Macedonibus, ibi permanſerunt; maior pars in montes ad Athamaniam Pindumque elapſa eſt: nunc aut nihil de iis, aut exiguum ſupereſt veſtigium. Qui vero ab Homero in Theſſalorum recenſione ultimi nominantur Magnetes, ii ſunt intelligendi, qui in-

ima

νομιστέον [14] τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Ὄσσης ἕως Πηλίου, Μακεδόνων τοῖς Πιεριώταις ὁμόρους, τοῖς ἔχουσι τὴν τοῦ Πηνειοῦ [15] περαίαν μέχρι θαλάττης. Τὸ μὲν οὖν Ὁμόλιον, ἢ [16] τὴν Ὁμόλην, (λέγεται γὰρ [17] ἀμφοτέρως,) [18] ἀπὸ

Thessalia. p. 443.

14) Moscov. τοὺς omisit. In sequ. καὶ ante Μακεδόνων insertum conspicitur.

15) Moscov. περέαιαν et post τῆς θαλάττης.

16) Casaubonn. Venet. Paris. Vatic. Gem. Pletho A. B. τὴν, praeterea Vatic. Paris. Gem. Pletho B. Ὁμόλην, quomodo vocatur ab Apollonio Rhodio 1, 594. et eius Scholiaste, consentientibus Pausania 9, 8. f. Dicaearcho v. 34. Orpheo in Argon. v. 460. Stephano h. v. ex Latinis Virgil. Aen. 3, 675. Quae scriptura cum et hic a libris sustineatur, et η in ι transire saepe soleat, minime reprobari debet. Nam et urbem et montem sic vocari differte monet Schol. Apollonii c. l. Recte igitur in vulgata ab editionibus forma Ὁμόλιον, quam tamen etiam Moscov. praetulisse videtur, haesitabat Casaubonus. Sed et idem dubium putabat Ὁμόλιον, quod tamen de cognomini urbe intelligit. Tum vero etiam alterum Ὁμόλην de urbe valet, uti nexus et sequentia, (nam infra redit,) declarant. Sed quidquid est, Ὁμόλιον minime sollicito, quod et sequentia reducunt, etsi ως et ος passim misceri supra vidimus. Ex Strabone enim, etsi falso librum 11. indicat, profert Stephanus, et gentile Ὁμολιέων ex certis numis memorat Eckhel in doctrina numor. P. 1. V. 2. p. 139. quod et alias legitur in Stephano. In Theocrito 7, 103. Ὁμόλη et Ὁμολεῖς dubia fide profertur.

17) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. Editiones inde ab Aldo cum Veneto, opinor, ἀμφότερον. Quod etsi intelligi perinde potest, dedi tamen alterum tot codicum iussis. Ita utramque formam versari, exemplo simili proxime

tra Tempe a Peneo et Ossa usque ad Pelium sunt, Pieriotis Macedonibus contermini, qui trans Peneum usque ad mare accolunt. Atque iis adscribendum est Homolium, sive Homole; nam utroque modo enunciatur.

Thessalia. [18] ἀποδοτέον αὐτοῖς· εἴρηται δ' ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς, ὅτι ἐστὶ πρὸς τῇ Ὄσσῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῆς τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς. Εἰ δὲ καὶ μέχρι τῆς παραλίας περοῖτέον τῆς ἐγγυτάτω τοῦ Ὁμολίου, λόγον ἔχει, ὥστε τὸν Ῥιζοῦντα προσνέμειν καὶ Ἐρυμνὰς ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ παραλίᾳ κειμένας, καὶ [19] τῇ ὑπὸ Εὐμήλῳ. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν ἀσαφεῖ κείσθω. Καὶ ἡ τάξις δὲ τῶν ἑφεξῆς τόπων μέχρι Πηνειοῦ [20] οὐ διαφανῶς λέγεται. Ἀδήλων δ' ὄντων τῶν τόπων, οὐδ' ἡμῖν περὶ πολλοῦ θετέον. Ἡ μέντοι Σηπιὰς ἀκτὴ καὶ [21] τετραγώδηται, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμὸν τοῦ Περσικοῦ στόλου· ἔστι δ' αὕτη μὲν ἀκτὴ πετρώδης.

Μετα-

proxime notatum est. Ἀμφοτέρως autem in eodem nexu noster adhibet lib. 8. p. 343. 353. et alibi.

18) Venet. Gem. Plecho B. aliis omissis locum omnino sic contrahunt: ἀποδοτέον αὐτοῖς· ἔστι δὲ πρὸς —.

19) Articulum praeterierunt Hopper. et Xylander. In praecedentibus Aldus et Hopperus scribunt Ῥοζοῦντα. Sed pleriique codices cum Stephano.

20) Οὐ effluxit in Vatic. et Paris.

21) Gem. Plecho B. τετραγ. τε καὶ ἐξύμνηται.

ciatur. Dictum est autem in Macedoniae descriptione, esse ipsum ad Ossam sub initium Penei, ubi is per Tempe se evolvit. Quod si usque ad oram maritimam sit progrediendum, quae Homolio est proxima, id consentaneum est, ut Rhizuntem quoque attribuamus et Erymnas, in ora Philoctetae et Eumelo subdita sitas. Id ergo dubium relinquamus. Sed et ordo reliquorum usque ad Peneum locorum obscure est propositus. Tamen non multum refert hoc, cum ipsa loca sint obscura. Verum Sepias acta et in tragoediis celebratur, et postea temporis fama eius increbruit, deleta ibi Persica classe: litus est Sepias acta saxosum. Inter

Sepia-

Μεταξὺ δ' αὐτῆς καὶ [22]Κασθαναίης κώμης ὑπὸ τῷ Thessa-
Πηλίῳ κειμένης αἰγιαλός ἐστιν, ἐν ᾧ [23]Ξέρξου στόλος lia.
ναυλοχῶν, ἀπηλιώτου πολλοῦ πνεύσαντος, ὁ μὲν
εὐθὺς [24]αὐτοῦ πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, καὶ διελύθη
παραχρῆμα· ὁ δ' εἰς [25]Ἱπνοῦντα τόπον τραχὺν
[26]τῶν

22) In Paris. est Καισθανίας, uti repetitur post, adposita tamen ibi simul altera forma per αι, in qua consentiunt etiam auctores, nisi quod per τ pro σθ in quibusdam legitur, de quo cf. Wesseling. ad Herodot. 7, 183. rarius Καταναῖς, uti observavit Holsten. ad Stephan. p. 165. Guarinus vertit: *inter Casthaneum* commentitia terminatione. Inter Καισθάνεια et Καταναία veteres fluctuasse, auctorum docent non solum exempla, sed et diserte monet Stephanus. Cf. etiam ad Melam 2, 3, 1. Post retraxi accentum in antepenultimam, quomodo solent haec produci, et ut a gentili differret.

23) Praemittunt ὁ Vener. Moscov. forte melius, nisi tunc offenderit ᾧ. Post Venet. ναυμαλῶν ἀπηλιτῇ sine sensu et usu.

24) Sic pro αὐτοὺς Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Venet. Gem. Pletho A. B. quod in hoc nexu unice verum arbitror. *Ibi* etiam interpretatur Guarinus. Durum enim sit et praeter rem, ex τόλος eruere, quod ad αὐτοὺς referatur. Αὐτοὺς debetur Aldo.

25) Vatic. ὑπνοῦν, Moscov. Ἰπνοῦν, Paris. Ἰπνοῦντα, et sic Guarinus *Ipnuntem*. Editiones habent Ἰτνοῦντα. At Herodotus 7, 188. eundem locum vocat Ἱπνούς, ubi consulendus Valckenarius, qui etiam in Strabone agnoscit scripturam per ϑ, quae et vera videtur, cum haec aperte ex Herodoto noster depromserit. Ἴτνος autem Stephani, quod facere videtur Holsten. p. 148. minime huc referri debet, quippe qui vere fuit Locrorum Ozolarum, uti comprobat etiam testimonium Thucydidis 3, 101. et loci eius nexus. Hoc autem, quod noster narrat, ad Sepiada procul inde accidit, ut praeter nostrum

Sepiadem vero et Casthaneam, pagum sub Pelio situm, litus est, ubi, cum Xerxis classis stationem haberet, Subsolanus vehementer flans navium alias in aridam subito eiecit atque confregit, alias ad Hipnuntem, asperum

Theſſalia. [26]τῶν περὶ Πήλιον παρεσχθείς, ὁ δ' εἰς Μελίβοιαν, ὁ δ' εἰς τὴν Καισθάναιαν διαφθάρη. Τραχὺς δ' ἐστὶν ὁ παράπλους πᾶς [27]ὁ τοῦ Πηλίου, ὅσον σταδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Ὄσσης.

ſtrum et Herodotum docent etiam Diodor. Sic. 11, 12. et Pauſanias 8, 29, 3. Equidem terminationem reliqui; tantum aditialem literam mutavi. Gem. Pletho uterque declinavit loci ipſius nomen, dum ſubſtituit ἐς τινα τόπον.

26) Τῶν in editionibus ante Caſaubonum deſideratur. Tum Moſcov. habet τὰ Πηλίου.

27) Nemo de hoc mendo cogitavit. Ego tamen contendo, mendoſam eſſe vocem Πηλίου. Quid enim foret, ὁ Πηνειοῦ παράπλους? Os Penei anguſtum fuit inter Oſſam et Olympum. Nam, ut ait Herodotus [7, 129] de fluviis Theſſaliae, ἐκ δὲ ἐκείνης τῆς λίμνης καὶ τούτου τοῦ ῥέεθρου ἔχουσι ἐς θάλασσαν, per unam convallem eamque anguſtam effluctionem habent in mare. Forte unius ſtadii aut duorum ad plus latitudinem habet, et non poteſt de tam exiguo ſpatio παράπλους dici. Lege audacter meo periculo Πηλίου: nam ſic ſe res habet, et totum Pelii montis latus ad Magneſiacum mare fuit conſragoſum et importuoſum. Ibi fuerunt Ἵπνοι illi, naufragio Perſarum celebris locus, de quo Herodotus lib. 7. [cap. 188.] Ergo ſine dubio legendum, Τραχὺς δ' ἐστὶν ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηλίου: aſper enim totus paraplus Pelii. Palmerius in exercit. in auctor. Gr. Odoratus erat idem vitium Voſſius ad Melam 2, 3. in. eodemque remedio ſuſtulerat, adiutus iis, quae praeceſſerunt. Digna erat utique haec emendatio, quae et codice confirmaretur. En vero nunc opportune adeſt Gem. Pletho uterque, quorum ille (A) legit ὁ ὑπὸ Πηλίου, hic (B) ὁ ὑπὸ Πηλίῳ, quod poſterius magis ex uſu Strabonis etiam eſt dictum et facile probatur. Ut tamen ſuum ſortirentur et alii codices, tantum Πηνειοῦ abire iuſſi in Πηλίου.

rum locum pone Pelium, Pelium navigatio aſpera aliae ad Caſthanaeam dela- eſt, circiter xxc ſtadiorum, tae pervenerunt. Tota circa talisque et tanta etiam Oſſae.

Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος [28] πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Ὁ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημητριάδος ἐγκολπίζοντι ἐπὶ τὸν Πηνειὸν [29] μείζων τῶν χιλίων· [30] ἀπὸ δὲ Εὐρίπου δισχιλίων ὀκτακοσίων. Ἱερώνυμος δὲ τῆς πεδιάδος Θετταλίας καὶ Μαγνήτιδος τὸν κύκλον τρισχιλίων [31] σταδίων ἀποφαίνεται· ᾠκῆσθαι δ' ὑπὸ τῶν Πελασγῶν· [32] ἐξελαθῆναι δὲ [33] τούτους εἰς [34] Αἰτωλίαν ὑπὸ Λαπιθῶν· εἶναι δὲ τὸ νῦν Thessalia.

28) Moscov. σταδίων πλειόνων ἢ διακοσίων. Vox σταδίων deest in Vatic. et Gem. Plethone B. quae et ex praecedentibus facile subpleri possit.

29) Paris. Moscov. μείζω.

30) Verba ἀπὸ δὲ Εὐρίπου διοχ. ὀκτακοσίων omissa sunt a Gem. Plethone utroque. Casaubonn. habent ἀπὸ δὲ Εὐρίπου . . . . . τριακοσίων πεντήκοντα. Ἱερώνυμος —. In Vatic. item legitur τριακοσίων πεντήκοντα, in Venet. ἀπὸ δὲ Κυρίνου τριακοσίων ὀκτώ. Vulgatam lectionem reddit Guarinus cum aliis libris, eaque est accommodatior ad vacuum illud spatium emendum. Certe διοχιλίων abesse non potest.

31) Inverso ordine haec duo verba sistit Mosc.

32) Gem. Pletho B. ἐξελασθῆναι δ' αὐτούς. Verbi haec forma, inserto σ, saepe in Msstis, passim etiam in editionibus obversatur. Vid. praefatio ad Tom. 2. p. 15. et quae pluribus disseruit Piersonus ad Moerid. Attic. p. 13. s. Strabonis libri vel omnes vel maiori numero elisio σ scribere solent.

33) Abest in Veneto.

34) Vatic. εἰς τὴν Ἰταλίαν, utrumque Paris. et Moscov. Dubia lectio. Pelasgos enim in Italiam concessisse auctor etiam est

Ossae. Interiacet sinus CC stadiorum atque amplius: in eo sita est Meliboea. Tota vero navigatio a Demetriade ad Peneum, si quis sinus intret, CIↃ est stadiis prolixior: ab Euripo autem CIↃ CIↃ IↃ CCC. Hieronymus campestris Thessaliae et Magnesiae circulum tria stadiorum millia continere affirmat, habitatum primo a Pelasgis, quos Lapithae in Aetoliam expulerint: qui nunc

Theſſa-lia. τῶν καλούμενον Πελασγικὸν πεδίον, [35]ἐν ᾧ Λάρισσα, καὶ [36]Γυρτώνη, καὶ Φεραὶ, καὶ Μόψιον, καὶ Βοιβηὶς, καὶ

eſt Strabo lib. 5. p. 229. et alii, in primis Dionyſ. Halic. 1, 89, 4. et 2, 1, 15. Idem cum lib. 1. c. 18. ex Theſſalia per Curetes et Leleges factam eorum expulſionem narrat, et in varias orbis terrarum partes diſperſionem, Aetoliae non meminit, ſed in vicinia tantum Epiri, nominatim Dodonae, de quo cf. etiam Strabo 7. p. 327. unde in Italiam transierunt. V. lib. 5. p. 220. Pelasgos autem Theſſaliam olim inhabitaſſe, tam notum eſt, quam quod eſt notiſſimum. At et idem de Lapithis ex Strabone p. 440. et aliis conſtat, nempe, quod hic etiam locus declarat, etatis Pelasgis. In re obſcura vulgatam lectionem movere auſus non ſum, cum ſit probabile, Aetoliam, regionem finitimam, Pelasgos antea petiiſſe.

35) Ita ſine ᾧ omnes codices cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 840 p. m. 270. cum Guarino et editionibus. At re ipſa haec lectio repugnat. Quis enim in urbibus campum quaerat, nec potius contra? Eadem de cauſa *rus urbanum* offenderat in Juſtino 31, 2, 3. pro quo *rus ſuburbanum* volebant, quod poſtea etiam ex Medic. 1. excitavit A. Gronovius. Hinc Politus ad Euſtathium Tom. 2. p. 773. emendabat ἐπὶ Λαρίσσης. Sed cum adnexa minime congruerent, facta haec retractatione poſtea ſic immutavit, ut legeret etiam in ſequentibus, καὶ Μοψίῳ, καὶ Βοιβηΐδι, καὶ Ὄσσῃ, καὶ Πηλίῳ, καὶ Μαγνησίᾳ. At nec hic ſubſtitit, ſed cum ita refingendum totum locum eſſe vidiſſet, bene ſubiicit, legi etiam poſſe: ἐν ᾧ Λαρίσσῃ, καὶ Γυρτώνῃ, καὶ Φεραῖς, unde reliqua ſine offenſa fluunt. Atque hanc ſolam emendationem poſtea etiam prodidit Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 34. quam, cum ſtructuram ſenſumque efficiat commodiſſimum et ſine magno impendio paretur, amplexus ſum eorum virorum auctoritate munitus. Hoc tantum mihi ſumſi, ut reiecta Ionica forma a Strabone aliena ponerem Λάρισσα. Idem Strabo ſupra dixit p. 441.

36) Gem. Pletho B. Γυρτωνιαῖς Φεραῖς. Τῆς δὲ Πελασγιώτιδος δύο ἐστὶ καὶ Μόψιον —. Ita nempe alio admoto remedio loci aſperitatem aequare tentavit.

nunc vocatur Pelasgicus riſſam, Gyrtonem, Pheras, campus, in eo eſſe Lo Mopſium, Boebeidem la-

cum,

καὶ Ὄσσα, καὶ [37]Ὁμόλη, καὶ Πήλιον, καὶ Μαγνῆτις· Μόψιον δ' ὠνόμασαι οὐκ ἀπὸ Μόψου [38]τοῦ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθα τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις· ἄλλος δ' ἐστὶ [39]Μόψοπος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Thessalia.

§. 23.

37) Dedi exemplo Paſſ. et Moſcov. cum aliis auctoribus Ὁμόλη pro Ὁμολή. V. ſupra.

38) Τοῦ μάντεως τοῦ Τειρεσίου omnes libri et ſcripti et editi cum Guarino et Stephano ſ. v. Μόψου ἴσῖα. Cf. Procopius de aedificiis 5, 5. Vatem eum plures praedicant. Sed, cum et alter, qui Argonautarum expeditioni interfuit, vaticinandi arte polleret, uti docent Apollon. Rhod. 1, 65. Valet. Flaccus 1, 383. Ammianus Marcell. 14, 8. etſi hic utrumque Mopſum confundit, et Burmannus in catalogo Argonautarum praefixo editioni Valerii Flacci h. v. parum ex hac obpoſitione procedit Strabonis narratio. Elegans igitur eſt coniectura Penzelii ad Strabonem p. 1389. legentis ἀπὸ Μόψου τοῦ Μαντοῦς. Ac illam iam occupaverat Kuhnius ad Pauſan. 7, 3. p. 527. quod et ille ſilere non poterat, cum id facile ex edit. Amſtelod. Strabonis omnibus adpareret. Adiuvat eam emendationem ipſe Strabo lib. 14. p. 642. ubi Μόψος ὁ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς plenius legitur. Tum vero etiam, quod iam Kuhnius viderat, ut ſibi conſtaret Strabo, τῆς Τειρεσίου hic legendum eſt, conſentientibus multis, qui eius filiam faciunt, Apollodoro 3, 7, 4. Pauſan. 9, 10, 3. Schol. Apollonii ad 1, 308. Mela 1, 17, 22. aliisque. Inrepſerat idem vitium in Cononis narrat. 6. ubi ante Schotti emendationem legebatur Μόψος ὁ μάντις καὶ Ἀπόλλωνος, quod non debebat propagare Galeus. Quam autem ſaepe nomina propria transeant in adpellativa et contra, aliquoties iam eſt notatum, et exemplis pluribus docetur ad Melam 2, 13, 14. Veritus igitur non ſum, poſthabitis codicibus, hanc lectionem adponere.

39) Venet. Moſcov. Gem. Pletho A. Guarinus cum editionibus

eum, Oſſam, Homolen, Pelium, et Magnetidem. Porro Mopſium nomen habere non a Mopſo Tireſiae F. vate, ſed a Mopſo Lapitha, qui Argonautis ſocius expeditionis fuerit: alium eſſe Mopſum, a quo Attica Mopſopiae appellationem acceperit.

Theſſalia.

§. 23.

[1]Τὰ καθ' ἕκαστα μὲν ταῦτα περὶ Θετταλίας· καθ' ὅλου [2]δ', ὅτι [3]πρότερον ἐκαλεῖτο [4]Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας

nibus ante Caſaubonum, adnuentibus Stephano ſ. v. Μόψιον et Euſtathio ad Dionyſ. v. 423. ex noſtro quidem loco Μόψος, a quo cum Μοψοπία deſcendere nequeat, Halſtenius ad Stephanum p. 211. praefert Μοψόπιος, certe, niſi hoc placuerit, Μοψοπος pro Μοψοπου legendum eſſe ſupra p. 397. et hic Μόψῳ, uti viſum eſt etiam Berkelio ad Stephanum p. 566. qui tamen nec in altero Strabonis loco Μόψοπος reiicit, quia in pluribus genitivus pro caſu etiam recto uſurpetur, uti a Χάροψ dicatur ὁ Χάροπος. Stephanus ſ. v. Μόψιον et Μοψοπία fluctuatur inter Μοψῷ et Μόψος. A Mopſope tamen derivat etiam Tzetzes ad Lycophr. v. 733. Penzelius arrepto cultello totam difficultatem ita praecidit, ut haec a gloſſatore obtruſa eſſe pronuntiet, quare etiam in ipſa verſione ea verba excluſit. Mirum utique accidit, et a ſumma disputationis alienum videtur, quod a Mopſo ad Mopſopum ſit delapſus. Sed ita ſono etiam cognata ſolet noſter connectere. Certe nihil mutandum eſt tum ob ſimilem locum p. 397. ubi codices conſpirant, tum quia, uti Mopſium Mopſio reſpondet, ſic Mopſopia Mopſopo. Hinc etiam Μόψοπος Caſauboni Voſſius de theologia gentili 1, 21. p. 83. probat.

1) Ita pro Καθ' ἕκαστα dedi ex Moſcov. Gem. Plethone B. et editionibus Aldi et Hopperi, uti et legitur ſupra p. 417. 430 f. in quo loco τὰ ἴδια obponuntur. Nempe ἑκαστικῶς praemiſſam Theſſaliae deſcriptionem reſpicit.

2) Moſcov. δ' ὅτι. Sed vulgata recte habet et cum praecedentibus bene nexti poteſt, dummodo diſtinctionem maximam vulgo adpoſitam removeris.

3) Moſcov. mutato vulgari ordine Πυῤῥ. ἐκαλεῖτο πρότερον.

4) Ita libri omnes praeeunt. Ex Stephano tamen per legitimam etiam literarum ſeriem legendum videatur Πυγαία et mox

§. 23. to. In univerſum ve-
Haec ergo ſingulatim ro, ſcias, olim eam
de Theſſalia dicta ſun- fuiſſe Pyrrhaeam nun-
cupa-

Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικὸς, Αἱμονίαν δὲ ἀπὸ Thessa-
Αἵμονος, Θετταλίαν δὲ ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ Αἵμονος. lia.
Ἔνιοι δὲ, διελόντες δίχα, τὴν μὲν πρὸς νότου λαχεῖν
φασι Δευκαλίωνι, καὶ καλέσαι Πανδώραν ἀπὸ τῆς
μητρός· τὴν δ' ἑτέραν Αἵμωνι, ἀφ' οὗ Αἱμονίαν
λεχθῆναι· μετωνομάσθαι δὲ τὴν μὲν Ἑλλάδα ἀπὸ
Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὴν δὲ Θετταλίαν ἀπὸ
τοῦ υἱοῦ Αἵμονος· τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς

mon ἀπὸ Πύρας; vel etiam Πύῤῥα pro Πυῤῥαία ex Rhiano apud Schol. Apollonii Rhod. ad 3. 1089. in quo tamen Scaliger ad Euſeb. p. 20. pro Πύῤῥην δήποτε emendabat Πυῤῥαίαν νοτέ. Πύῤῥα tamen non reiicit Salmaſius de L. Hellen P. 2. c. 1. p. 297. cum utroque ſenſu de urbe et regione dicatur etiam Ἑλλάς, Ἄργος et alia, et ipſe Scholiaſtes Rhiani teſtimonio probet; niſi quis cum Heynio ad Apollodor. p. 1123. Scholiaſtae verba: ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα ad gloſſas reiiciat, quod tamen fidem Rhiani temere et ſine cauſa excitatam fuiſſe declarat. Ipſe Scholiaſtes habet Πυῤῥοῦλα ſine dubio pro Πυῤῥαία, uti et cenſet Vindingius in Hellene p. 318. (Vol. 18. theſ. Gronov.) Certe duplex ῥ Stephani cauſa damnari nequit, uti etiam ſentiunt ad eum Salmaſius p. 650. ed. Berkel. et Holſten. p. 267. Pyrrhaeque nomen comprobat.

5) Articulum removerunt Vatic. et Moſc.

6) Vulgo τοὺς δέ. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. Medic. a prima manu τινὲς δὲ. quod melius facit ad narrationis alteram partem, in qua diverſam de cauſa huius nominis adfert ſententiam. Pendet autem a ſuperiori φασί. Sic et Guarinus vertit:

empatam a Pyrrha Deucalionis uxore: Haemoniam ab Haemone: Theſſaliam a Theſſalo F. Quidam in duas partes dividunt: quarum altera verſus meri-diem ſita obtigerit ſorte Deucalioni, qui eam a matre ſua Pandoram denominaverit; altera Haemoni, unde dicta ſit Haemonia. Quidam vero ab Ephyra Theſpro-

Theſſalia. Θεσπρωτίδος ἀπογόνους Ἀντίφου καὶ Φειδίππου τῶν

vertit: *alii.* Dedi igitur. Sequentia corrupta eſſe indicat ipſe nexus diſiectus et monuit iam Caſaubonus. Quae codices ferunt, haec ſunt: Vatic. 174. τινὲς δὲ ἀπὸ . . . . . τῆς Θεσπρωτίδος. Pariſ. τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . . Θεσπρωτίδος. Tum Caſaubonus. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου υἱῶν Θετταλοῦ . . . . , ἐκπλεύσαντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ἐνομάσαι· εἴρηται δὲ καὶ Μεσσηνίς. Μεσσηνὶς δὲ —. Vatic. 174. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου . . . . . Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους . . . . . ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου —. Pariſ. Moſcov. Τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . (Moſc. ἀπὸ Ἐφύρου et Ἐφύρης) τῆς Θεσπρωτίδος — Φ. τοῦ Θετταλοῦ τῶν Θετταλοῦ (Moſc. tantum ſemel τῶν Θετταλοῦ) τοῦ Ἡρακλέους ἐκπλεύσαντας ἀπὸ Θετταλοῦ —. Gem. Plecho A. B. Φιλ. τῶν Θετταλῶν (B. τῶν Θετταλοῦ) ἐκπλεύσαντας ἀπὸ Θετταλοῦ —. Guarinus interpretatur: *Alii vero venientes ab Ephyra Theſprotidis Antyphum et Philippum pronepotes Theſſali Hercule geniti ab Theſſalo eorum progenitore regionem aiunt Theſſaliam nominaſſe.* Excepit id Heresbachius. Xylander ſic refinxit: *Antiphi porro poſteros ab Ephyra Theſprotica profectos et Philippi in Theſſalia . . . . . Herculis poſteritas redux a Theſſalo ſui generis auctore regioni nomen Theſſaliae impoſuit.* In editionibus omnibus legitur Φιλίππου τῶν ἐν Θετταλίᾳ τοῦ Ἡρ. ἐκπλεύσαντας· ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ —. Egregie vero hunc locum, luxatum praeterea, emendavit Lipſius ad Vellei. 1, 1. hoc nomine recte laudatus a Weſſelingio ad Diodor. 4, 55. quem ſequi non poenituit. Tantum pro τοὺς δὲ iuſta, opinor, cauſa motus dedi τινὲς δὲ, et pro υἱῶν Θετταλοῦ poſui τῶν Θετταλοῦ. Adiuvant hanc emendationem tum codices noſtri, tum etiam alii auctores, de quibus nunc dicendum eſt. Primum locum tenet Homerus Il. 2, 678. in quo haec leguntur: Τῶν αὖ Φειδίππης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος. Sequitur Scholiaſtes Apollonii Rhod. ad c. l. qui haec habet: οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναί φασι. Accedit Ariſtotelis epigramma in Jacobſi Anthol. Gr. T. 1. p. 114, 27. quod Antiphum et Phidippum coniungit. Tum Antiphum Phidippi fratrem facit etiam Dictys

Theſprotica profectos Antiphi et Phidippi poſte-

τῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου, τὴν χώραν ὀνομάσαι. Καὶ [7]Νεσσωνὶς δὲ ὠνομάσθη κατὰ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ, καθάπερ καὶ [8]ἡ λίμνη. Thessalia.

Dictys Cretensis 1, 14. 2, 5. Thessalum Herculis filium vocat Vellei. 1, 3, 2. Facile autem Phidippi nomen corruptum in notius transiit, quod et vere factum est in Velleio 1, 1. et Diodoro 5, 54. ubi cf. Palmerius et Wesseling.

7) In Paris. praecedit lacuna, quam sic explent libri Casauboniani, Vatic. 174. Moscov. ὀνομάσαι. Εἴρηται δὲ καὶ Νεσσωνίς. (Absunt hae duae voces semel tantum positae in Vatic. quibus καὶ subiungit Moscov.) Νεσσωνὶς δὲ (δὲ non novit Moscov.) ὠνομάσθη (Vatic. ὠνομάσθαι) κατὰ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ. Non aliena haec videntur a nexu, cum ad superiora multis interpositis redeat. Νεσσωνὶς autem et hic duplici σ scripsi.

8) Paris. ἡ λι . . Moscov. ἡλίστα et supra a manu recentiori ἡ λίμνη.

posteros, filiorum Thessali, ab Hercule progeniti, a Thessalo, sui generis auctore, regioni nomen Thessaliae imposuisse aiunt. Quin etiam Nessonis aliquando fuit vocata, a Nessone Thessali filio: a quo etiam Nessonis palus nomen habet.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

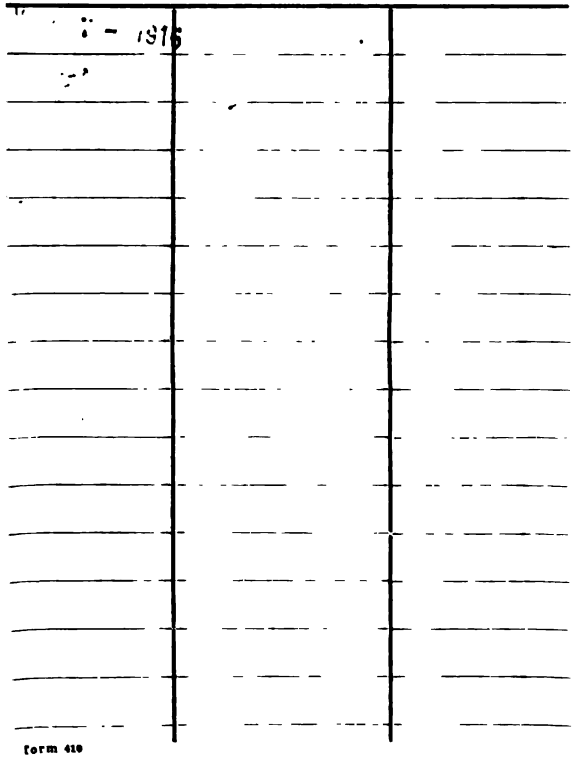

B'D JUN 3 1915